

DE REVELATIONIBUS, VISIONIBUS ET APPARITIONIBUS PRIVATIS REGULÆ TUTÆ

EX

SCRIPTURA, CONCILIIS, SS. PATRIBUS, ALIISQUE OPTIMIS AUTHORIBUS COLLECTÆ, EXPLICATÆ ET EXEMPLIS ILLUSTRATÆ

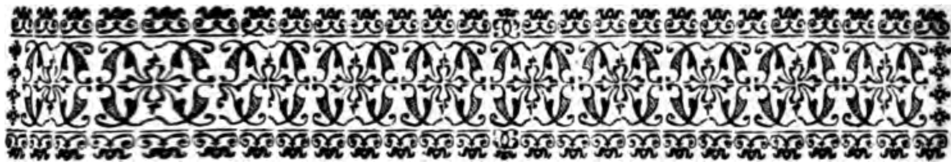
A

R. D. EUSEBIO AMORT,
Canonico Regulari Lateranensi Pollingæ,
EMINENTISSIMI CARDINALIS
LERCARI
Theologo.

CUM APPROBATIONE SUPERIORUM.

AUGUSTÆ VINDELICORUM,
Sumptibus MARTINI VEITH, Bibliopolæ.
ANNO M.D.CC.XLIV.

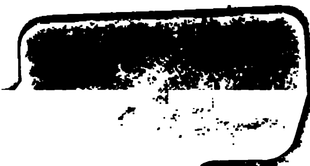

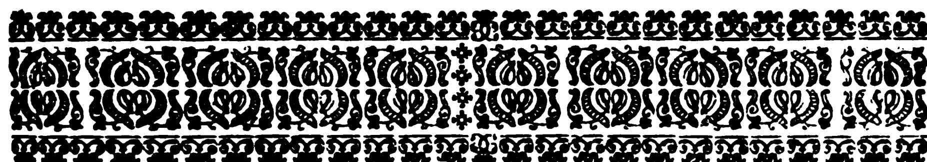
SANCTÆ MATRI ROMANÆ ECCLESIÆ.

Edit haud dubiè in Religionis decus, ac munimentum verbi divini ab æmulis hominum, divina etiam patientium, ſomniis cauta diſcretio. Hanc ut certîs, quoad ho-

PRÆFATIO
DE MOTIVO ET SCOPO PRÆSENTIS OPERIS.

1. R*Evelationes privatas* voco, quæ perſonis particularibus adſcribuntur, necdum tamen pro veris definitæ ſunt ab Eccleſia, nec immediatè à DEO ordinantur ad directionem univerſalis Eccleſiæ.

2. Ut eas ſubjicerem exactiori examini, movit me earum immodicus his temporibus uſus, dum paſſim ſine ullo criterio ſumuntur pro agendorum &, ùt ajunt, *piè credendorum* norma in concionatorum pulpitis, atque in libris non ſolùm aſceticis ac precatoriis, ſed & in ipſis Hiſtoriis Eccleſiaſticis.

3. Eam

3. Eam namque consuetudinem censeo *Religioni probrosam*, *saluti animarum noxiam*, ac penitus *contrariam menti Ecclesiæ.*

4. Religioni *probrosa* est, quia dedecet, populum fidelem, enutritum divini verbi pabulo, in tanta aliarum veritatum certissimarum abundantia pasci incertarum revelationum glandibus, in quibus pronum est immisceri falsas, absurdas & seductorias.

5. Saluti animarum ea *praxis noxia* est, quia dum fidelium mentes magna parte distrahuntur ejusmodi narratiunculis fovendæ curiositati idoneis, minori attentione feruntur ad ea Religionis mysteria, quæ pro jugi consideratione vivis coloribus DEUS pingi voluit in nostris cordibus; quibus & ipse adesse solet gratiore supernorum luminum ac donorum præsentiâ. Ex eodem fonte fluit non infrequens per varia nova Religionis exercitia cultûs publici novatio, cujus matrix & auctrix prætenditur revelatio. Inde animorum dissensio, & non integrarum modo communitatum aut urbium, sed etiam provinciarum non sine scandalis ingentibus confusio.

6. Menti

6. *Menti* denique *Ecclesiæ* illa *repugnat* abusio, quia provida mater semper abhorruit à promulgatione incertarum revelationum, earum saltem, quæ aut speciem falsi præferunt, aut viam sternunt ad novationem cultûs publici ac dogmatum. Hæc mens Ecclesiæ sat clarè colligitur ex Decretis Concilii Tridentini, aliorúmque Conciliorum, & Patrum, quorum infra *Part. 1. C. 2.* referam sententias. Ipsum verò *Tridentinum Sess. 25.* de Purgatorio sic statuit: *Episcopi incerta, & quæ speciem falsi habent, evulgari & tractari non permittant.* Et ibidem de invocatione Sanctorum: *S. Synodus statuit, nulla admittenda esse nova miracula, nisi approbante Episcopo, qui si aliquid* (NB.) *compertum habuerit, in consilium adhibitis Theologis & aliis piis viris ea faciat, quæ veritati & pietati consentanea judicaverit.* Ex quibus liquet, non *incerta*, sed *comperta* in genere miraculorum ac visionum, atque illa ipsa non sine Theologorum indifferentium consilio in vulgus spargenda esse.

7. Itaque ut in præsenti materia revelationum facilius discernantur *dubia à certis*, *falsa à veris*, ex optimis Authoribus collegi regulas promiscuas, eásque

que in ordinem summarium digestas sic disposui, ut vel ex Authorum consensu unanimi, vel ex præstantiorum sententia haberentur Canones constantes, quos sequi tutum, transgredi nefas foret.

8. Ex omnium Authorum regulis in nucleo hæc demum Lector benevolus colligere poterit documenta.

I. Plerasque revelationes privatas, in particulari acceptas, incertas esse.

II. Etiam in personis sanctis nonnunquam cum acceptis à DEO luminibus misceri operationes phantasiæ, aut illusiones dœmonis, non aliter, ac cum inspirationibus divinis humana ratiocinia aut contrariæ inspirationes dœmonis conjungi solent.

III. Hinc neque ex sanctitate personarum, aut ex dono revelationum illis personis collato inferri posse omnium prorsus ac singularum revelationum, quæ ejusmodi personis sanctis adscribuntur, veritatem; neque vicissim ex demonstrata aliquot talium particularium revelationum falsitate derogari illarum personarum sanctitati, si hæc aliunde certa ac comperta sit.

IV. Quan-

IV. Quando revelatio incerta, id eſt, nullo fulta certo ſuæ divinitatis argumento, opponitur ſententiis theologicis, aut poſitionibus hiſtoricis ſolidè probatis, adeoque moraliter certis, his potiùs quàm revelationi prætenſæ inſiſtendum eſſe. Æquum enim eſt, *ut cedant incerta certis, & dubia veris.*

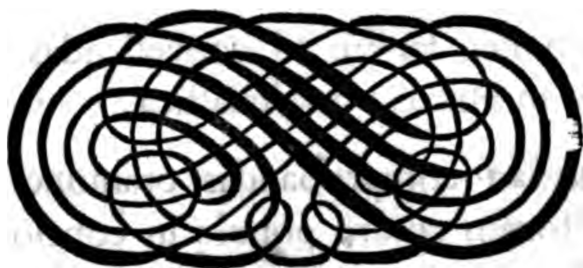
V. Revelationes privatas, nullo munitas infallibili ſigno divinitatis characteriſtico, non ſervire pro regula ad introducenda nova dogmata, prius Eccleſiæ incognita; neque ad novandum cultum aliquem Religionis publicum, non contentum implicitè in principiis aliunde certis Eccleſiæ.

VI. Eaſdem nec ſervire ad convellendas traditiones receptas in Hiſtoria Eccleſiaſtica,

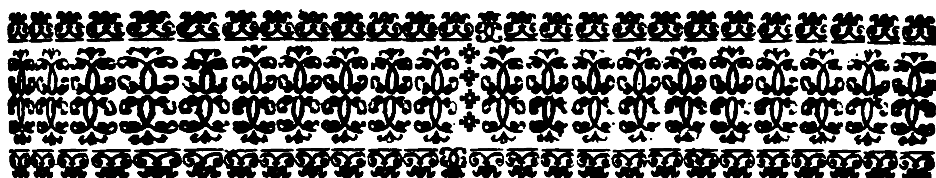
VII. Neque ad comprobandas opiniones particulares Doctorum coram populo in concionibus, aut aliis inſtructionibus plebis. Ratio horum trium poſteriorum documentorum eſt, quia intereſt Eccleſiæ, ne ejuſmodi ſemper variantium opinionum & revelationum fluctibus ſcindatur ſtudia in

contraria vulgus, quod dum audit è cathedra nomen revelationum, quasvis ſine diſcrimine ſuſpicere conſuevit pro delapſis cœlo indubiis veritatibus.

9. Hic igitur ſcopus & fructus eſto hujus meæ in materia revelationum induſtriæ. Eâ ſi, benevole Lector, pro decore Eccleſiæ & animarum tranquillitate proficis; me quoque, ut in tua ulteriora proficiam obſequia, pro viribus laborantem ſubſidiariô precum ſtudiô juva.

INDEX.

PARS I.

Regulæ ex Scriptura, Conciliis, Patribus, aliísque probatis Authoribus.

	Pag.
CAPUT I. REGULÆ ex Scriptura. -	3.
C.II. Ex Conciliis, & Patribus. -	7.
C.III. Ex P. Dominico Gravina, Ord. Præd.	29.
C.IV. Ex Joan. Gersone, Cancellario Parisiensi.	80.
C.V. Ex Cardinali de Lauræa, Ord. Min.	100.
C.VI. Ex Cardinali Bona, Ord. Cisterc.	124.
C.VII. Ex Joan. Francisco Pico Mirandulano.	128.
C.VIII. Ex P. Joan. Thoma Castaldo de Alassio, Ord. Præd. - -	142.
C.IX. Ex Joan. Rusbrochio, Can. Reg.	154.

Pag.

CAPUT X. Ex B. Henrico ab Urimaria, Ord. Eremit. S. Aug. - - 156.

C.XI. Ex P. Henrico de Hassia, Ord. Eremit. S. Aug. - - 158.

C.XII. Ex P. Ludovico de Leone, Ord. Eremit. S. Aug. - - 161.

C.XIII. Ex P. Bartholomæo Sybille, Ord. Præd. - - - 163.

C.XIV. Ex P. Petro Thyræo, Soc. JEsu. 166.

C.XV. Ex S. Theresia, Ord. Carmel. - 172.

C.XVI. Ex S. Joanne de Cruce, Ord. Carmel. 200.

C.XVII. Ex S. Thoma Aquinate, Ord. Præd. 233.

C.XVIII. Ex P. Josepho Augustino Orsi, Ord. Præd. - - - 235.

C.XIX. Judicium S. Philippi Nerii de Visionibus. - - 248.

C.XX. Regulæ ex documentis Fœminarum famâ sanctitatis aut pietatis illustrium. - - - 250.

C.XXI. Judicium Bollandistarum de Revelationibus Mulierum. - 253.

C.XXII. SUMMARIUM criticum earum Regularum, quæ in hac materia sunt præcipuæ;

§. 1. De Revelationibus veris. - 259.

§. 2.

Pag.
§.2. De Revelationibus dubiis. - - 270.
§.3. De Revelationibus probabiliùs falſis. 273.
§.4. De Revelationibus certò non divinis. 279.

PARS II.

Applicatio Regularum ad quasdam Revelationes in particulari, per modum Exempli.

NUM. I. Exempla Illuſionum illuſtrium ex vitis Patrum. - - 10.
N.II. Exempla Illuſionum illuſtrium ex variis Authoribus. - - 15.
N.III. Exemplum illuſtre Revelationum per ſagam. - - 26.
N.IV. Exempla Deceptionum illuſtrium ex Joan. Gerſone. - - 28.
N.V. Exempla Illuſionum inſignium ex Pico Mirandulano. - - 31.
N.VI. Exempla Revelationum probabilium ex Actis Bollandianis, & Joan. Nider. 32.
N.VII. Exempla Viſionum & Revelationum ſuſpectarum in nonnullis Fœminis famâ pietatis claris. - - 40.

Pag.

NUM. VIII. De Revelationibus S. Gertrudis. 49.

N.IX. De Revelationibus S. Elisabethæ Schönaugiensis. - - 162.

N.X. De Revelationibus B. Angelæ de Fulgineo. - - 197.

N.XI. De Revelationibus B. Veronicæ de Binasco. - - - 203.

N.XII. Revelationes Venerabilis Mariæ de Agreda in compendio. - 218.

N.XIII. Observationes circa Revelationes Ven. Mariæ de Agreda. - - 498.

PARS I.

PARS I.

Regulæ ex Scriptura, Conciliis, SS. Patribus, aliiſque optimis Authoribus collectæ, & in ordinatum Syſtema congeſtæ.

PARTIS I.

CAPUT I.

Regulæ ex Scriptura.

Egula 1. Non eſt ſemper certum ſignum, Revelationem eſſe à Deo, ſi prædictioni reſpondeat eventus. Ita habetur *Deuter.* c. 13. his verbis: *Si ſurrexerit in medio tui Prophetes, aut qui ſomnium vidiſſe ſe dicat; & prædixerit ſignum atque portentum; & evenerit, quod locutus eſt; & dixerit tibi: Eamus & ſequamur deos alienos; non audies verba Prophetæ illius aut ſomniatoris. Propheta autem ille aut fictor ſomniorum interficietur.*

Regula 2. Revelationes, in quibus reperitur vel unica prædictio falſa, rejiciantur totaliter cum ſuo Authore. Id colligitur ex *Deut.* 18. ubi dicitur: *Propheta, qui arrogantia depravatus voluerit loqui in nomine meo, quæ ego*

non præcepi illi, ut diceret, interficietur. Quod si tacita cogitatione responderis: quo modo possum intelligere verbum, quod Dominus non est locutus? Hoc habebis signum. Quod in nomine Domini Propheta ille prædixerit, & non evenerit, hoc Dominus non est locutus, sed per tumorem animi sui Propheta confinxit, & ideo non timebis eum. Ex his verbis colligitur, ex una parte prædictionis aut revelationis falsa bene inferri, quod propheta sit impostor, qui aut ob suam arrogantiam meruerit illudi à dœmone, aut impiè velit illudere. Authoritate autem personæ sublata tollitur fides etiam reliquis ejus Revelationibus. Hæc intentio Scripturæ clarius colligitur ex versione Septuagintavirali, ubi dicitur: *Quæcunque locutus fuerit Propheta in nomine Domini, & non evenit totum illud ac omne, in impietate sua locutus est Propheta ille; non abstineas* (manus) *ab eo.* ὅσα ἐαν λαλήσῃ ὁ Προφήτης, καὶ μὴ συμβῇ τοῦτο τὸ ῥῆμα, ἐν ἀσεβείᾳ ἐλάλησεν ὁ Προφήτης ἐκεῖνος. οὐκ ἀφέξεσθε ἀπ᾽ αὐτοῦ.

Regula 3. **Facile per revelationes falsas illuduntur à dœmone, qui merentur illudi, eò quod nolint consulere Verbum Dei ex Scriptura, traditione, & sensu universali Ecclesiæ.** Id colligitur ex Historia, quæ narratur 3 *Reg. c.* 22. Josaphat pugnaturus contra Syriam cum impio Rege Achab rogabat eum, ut prius consuleret Dominum de eventu belli. Hic autem, cum posset consulere Michæam Prophetam, à Deo electum ac ordinatum ad cognoscenda arcana Dei, nihilominus consuluit & secutus est Prophetas, adhærentes suo Schismati, à quibus & deceptus est. Scriptura sic habet: *Congregavit ergo* (Achab) *Rex Israel Prophetas quadringentos circiter viros, & ait ad eos: Ire debeo ad bellandum, an quiescere? qui responderunt: Ascende, & dabit eam Dominus in manu regis. Dixit autem Josaphat* (Rex Juda) *Non est hic Propheta Domini quispiam, ut interrogemus per eum? Et ait Rex Israel ad Josaphat: Remansit vir unus, per quem possumus interrogare Dominum;*

num; sed ego odi eum quia non prophetat mihi bonum. - - Venit itaque Michæas ad Regem, qui ait ad eum: adjuro te, ut non loquaris mihi, nisi quod verum est. Et ille ait: Vidi Dominum & omnem exercitum cœli assistentem ei. Et ait Dominus: Quis decipiet Achab Regem Israel? ut ascendat, & cadat in Ramoth Galaad. Egressus est autem Spiritus, & stetit coram Domino, & ait: Ego decipiam illum. Cui locutus est Dominus; in quo? & ille ait: Egrediar, & ero Spiritus mendax in ore omnium Prophetarum ejus. Et dixit Dominus: Egredere & fac ita. Nunc igitur dedit Dominus Spiritum mendacii in ore omnium prophetarum tuorum, qui hic sunt.

Regula 4. Revelationes, quæ suîs doctrinîs aut promissis disponunt peccatores ad protrahendam pœnitentiam, non sunt à Deo. Hic Character Pseudo-Prophetarum annotatur *Jeremiæ c.* 23. his verbis: *In prophetis Jerusalem vidi iter mendacii; & confortaverunt manus pessimorum, ut non converteretur unusquisque à malitia sua. Hæc dicit Dominus: Nolite audire verba prophetarum qui decipiunt vos; visionem cordis sui loquuntur, & non de ore Domini. Dicunt his, qui blasphemant me. Locutus est Dominus: Pax erit vobis. Et omni, qui ambulat in pravitate cordis sui, dixerunt: non veniet super vos malum.* Ad has falsas prophetias pertinent illæ Revelationes, quæ peccatoribus ob quasdam devotiunculas spondent in articulo mortis conversionem; aut monstrant alias quasdam ad cœlum vias neglectâ viâ arctâ.

Regula 5. Revelationes, præsertim mulierum, quæ occupando homines in devotiunculis tribuunt vanam securitatem aut torporem in peccatis, non sunt à Deo. Ratio est, quia Deus, cum sciat angustias humanæ memoriæ, potissimùm solet urgere ac identidem inculcare obligationes substantiales. In *Ezechiele c.* 13. dicitur: *Pone faciem*

tuam contra filias populi tui, quæ prophetant de corde suo, & vaticinare super eas, & dic: Hæc dicit Dominus Deus; Væ, quæ consuunt pulvillos sub omni cubito manus, & faciunt cervicalia sub capite universæ ætatis ad capiendas animas - Propter hoc dirumpam cervicalia vestra pro eo, quod confortastis manus impii, ut non reverteretur à via sua mala. Ibidem de Prophetis ejusmodi dicitur: Dices prophetantibus de corde suo. *Væ Prophetis insipientibus, qui sequuntur Spiritum suum; non ascendistis ex adverso* (contra vitia) *vident vana, & divinant mendacium, dicentes: ait Dominus, cum Dominus non miserit eos. Prophetæ, qui vident visionem pacis, & non est pax, ait Dominus.*

Regula 6. Quando petitur à Deo revelatio ab indignis, etiam illæ personæ, per quas petitur à Deo responsum, quamvis alioquin pias, facile decipiuntur à propria phantasia vel dœmone. Id colligitur ex *Ezech.* c. 14. ubi dicitur: *Venerunt ad me viri Seniorum Israel; & factus est sermo Domini ad me: Fili hominis, viri isti posuerunt immunditias in cordibus suis; nunquid interrogatus respondebo eis? propter hoc dices ad eos: Homo, qui posuerit immunditias in corde suo, & venerit ad prophetam, interrogans per eum me; ego Dominus respondebo ei in multitudine immunditiarum suarum, ut capiatur domus Israel in corde suo. Homo, si alienatus fuerit à me, & venerit ad prophetam, ut interroget per eum me: cum propheta erraverit, ego Dominus decepi prophetam illum; juxta iniquitatem interrogantis sic iniquitas prophetæ erit.* Huic testimonio Ezechielis consonat illud Apostoli 2. *Thessal.* 2. ubi ait: *Eò quod charitatem veritatis non receperunt: ut salvi fierent, ideo mittet illis Deus operationem erroris, ut credant mendacio.*

Regula 7. Quando Revelationes repugnant traditioni aut communi sensui fidelium, non cito est iis assentiendum, maximè si in iis locum habeat non tam

tam indifferens amor veritatis, quàm ſtudium partium. Id colligitur ex Apoſtolo 2. *Theſſ.* 2. ubi ait: *Non cito moveamini à veſtro ſenſu, neque terreamini, neque per ſpiritum* (ſeu revelationem) *neque per ſermonem, tanquam inſtet dies Domini; ne quis vos ſeducat ullo modo. - Num retinetis, cum eſſem apud vos, hæc dicebam vobis. - Nunc revelabitur ille iniquus, cujus adventus eſt ſecundum operationem Satanæ in omni virtute & prodigiis mendacibus, & in omni ſeductione iniquitatis iis, qui pereunt, eò quod charitatem veritatis non receperunt, ut ſalvi fierent; ideo mittet illis Deus operationem erroris, ut credant mendacio.*

CAP. II.

Regulæ ex Conciliis & Patribus.

R*Egula* 1. Revelationes privatæ ſine aliis certis probationibus non ſerviant ad Regulandum cultum publicum in Eccleſia. In *Codice Canonum Eccleſiæ Africanæ Decreto* 83. dicitur: *Omnino nulla memoria Martyrum probabiliter acceptetur, niſi ubi corpus aut aliquæ Reliquiæ ſunt; aut origo alicujus habitationis vel poſſeſſionis vel paſſionis fideliſſima origine traditur. Nam quæ per ſomnia & per inanes quaſi revelationes quorumlibet hominum ubicunque conſtituuntur, omnino improbentur.*

Regula 2. Revelationes non authenticæ proclives ad inducendum errorem in rebus fidei aut morum, aut faciles ad introducendam perturbationem ſunt publicè prohibendæ, ne per eas populus decipiatur. In *Decreto Gelaſii I.* Papæ, edito in Concilio Romano,

no, prohibentur inter alia: Primo: Liber, qui appellatur Pastoris, utpote continens meras revelationes non authenticas. Secundo: Revelatio quæ appellatur Pauli Apostoli. Tertio: revelatio quæ appellatur Thomæ Apostoli. Quarto: revelatio, quæ appellatur S. Stephani. &c. &c.

Regula 3. Qui desiderant Revelationes à Deo, merentur illudi à dœmone. *S. Augustinus L.* 10. *Confess. C.* 42. ait: *Quem invenirem, qui me reconciliaret tibi? an eundum mihi fuit ad angelos? Multi conantes redire ad te, sicut audio, tentaverunt hæc, & inciderunt in desiderium curiosarum visionum, & digni habiti sunt illusionibus. Elati enim te quærebant doctrinæ fastu, exerentes potius, quàm tundentes pectora, & adduxerunt sibi per similitudinem cordis sui conspirantes & socias superbiæ suæ potestates aëris hujus, à quibus per potentias magicas deciperentur, quærentes mediatorem, per quem purgarentur, & non erat. Diabolus enim erat transfigurans se in angelum lucis. - - Fallax itaque ille mediator, quo per secreta judicia tua superbia meretur illudi, unum cum hominibus habet, id est, peccatum.*

Regula 4. Revelationibus privatis, etiam fide dignissimis, liberum cuivis est, credere vel non credere. *S. Augustinus Epist.* 100. *ad Evodium* sic habet: *Frater noster Gennadius, notissimus ferè omnibus, nobisque charissimus, medicus, qui nunc apud Carthaginem degit, & Romæ suæ artis exercitatione præpolluit, ut hominem religiosum nosti, atque erga pauperum curam impigra misericordia, facillimoque animo benignissimum, dubitabat tamen aliquando, ut modo nobis retulit, cum esset adolescens, & in his eleëmosinis serventissimus, utrum esset ulla vita post mortem. Hujus igitur mentem & opera misericordiæ quoniam Deus nullo modo desereret, apparuit illi in somnis juvenis conspicuus, eique dixit: Sequere me. Quem dum sequeretur, venit ad quandam civitatem, ubi audire cœpit sonos suavissimæ cantilenæ ultra solitam notamque suavitatem. Tunc intento*

intento quidnam esset, ait: Hymnos esse beatorum atque Sanctorum. Evigilavit, & somnium fugit. Alia nocte idem ipse juvenis eidem apparuit, atque, utrum cognosceretur, interrogavit, &c. &c. Sicut, inquit, oculi carnis tuæ utique in dormiente nunc vacant, & tamen sunt isti, quibus me intueris; ita cum defunctus fueris, nihil agentibus oculis carnis tuæ vita tibi inerit, sensusque quo sentias. Cave jam deinceps dubites, vitam manere post mortem. Ita sibi homo fidelis sublatam sibi dicit hujus rei dubitationem. Quo docente, nisi providentia & misericordia Dei? Verumtamen cùm his verbis credere, vel non credere liberum cuivis sit, seipsum quisque habet, quò se avocet ad quæstionem &c.

Regula 5. Visiones imaginariæ discerni non possunt, utrum sint à dœmone vel Deo, nisi postea juxta ejusmodi Regulas bene examinentur à viris dono discretionis spirituum præditis. *S. Augustinus Epist.* 102. *ad Evodium* ait: *Sunt visiones, quæ apparent spiritui tanquam corporis sensibus, non solùm dormientibus vel furentibus, sed aliquando sanæ mentis vigilantibus, non per fallaciam illudentium dœmonum, sed per aliquam revelationem spiritalem, quæ fit per formas incorporeas corporibus similes, quæ discerni omnino non possunt, nisi divino adjutorio plenius revelentur, & mentis intelligentia dijudicentur, vix aliquando cum fierent, sed plerumque postea cum transierint.* Videatur etiam textus in *Regula* 8. infra citandus.

Regula 6. Si quis non adhibeat fidem revelationibus privatis, non est pugnaciter arguendus. *S. Augustinus L.* 1. *de Doct. Christ. Prolog. De servo barbaro Christiano à gravissimis fideque dignissimis viris nuper accepimus, quod litteras nullo docente homine in plenam notitiam orando, ut sibi revelarentur accepit, triduanis precibus impetrans, ut etiam oblatum Codicem stupentibus qui aderant, legendo percurreret. At si hæc quisque falsa arbitretur, non ago pugnaciter.*

Regula 7. Ea, quæ humana induſtria diſci poſſunt, non ſunt petenda per revelationem; alioquin erit periculum deceptionis. *S. Auguſtinus L. cc.* addit: *Moneamus omnes Fratres, ne parvulos iſta doceant, quia momento uno temporis adveniente Spiritu Sancto repleti Apoſtoli omnium gentium linguis locuti ſunt; immo quod per hominem diſcendum eſt, quisque ſine ſuperbia diſcat, & ſine invidia tradat quod accepit. Nec tentemus cui credidimus, ne talibus inimici verſutiis & perverſitate decepti ad ipſum Evangelium diſcendum nolimus ire in Eccleſias, aut Codicem, & exſpectemus rapi in tertium cœlum, & ibi audire ineffabilia verba, aut ibi videre Dominum. Caveamus tales tentationes ſuperbiſſimas & periculoſiſſimas. Magisque cogitemus, ipſum Apoſtolum Paulum ad hominem miſſum eſſe, ut Sacramenta perciperet, & Centurionem Cornelium Petro traditum imbuendum. Et poterant utique omnia per angelum fieri, ſed abjecta eſſet humana conditio, ſi per homines hominibus verbum ſuum Deus miniſtrare nolle videretur.*

Regula 8. Etiam in iis viſionibus, quæ non videntur ad malum inducere, poteſt intervenire illuſio dœmonis. *S. Auguſtinus de Geneſi ad Litt. L.* 12. *c.* 13. & 14. dicit: *Mirum eſt, ſi aliquando Ecſtaſis fieri poteſt, ut non illæ corporalium rerum ſimilitudines aliquid ſignificent. Non ſanè mirum eſt, ſi etiam dœmonium habentes aliquando vera dicunt, quæ abſunt à præſentium ſenſibus, quod neſcio qua mira mixtura fit, ut tanquam unus ſit patientis atque vexantis. Cùm autem Spiritus bonus in hæc viſa humanùm ſpiritum aſſumit aut rapit, nullo modo illas imagines ſigna rerum aliarum eſſe dubitandum eſt, & earum, quas noſſe utile eſt. Dei enim munus eſt. Diſcretio ſanè difficillima eſt, cum ſpiritus malignus quaſi tranquillus agit, ac ſine aliqua vexatione corporis aſſumpto humano ſpiritu dicit, quod poteſt; quando etiam vera dicit, & utilia prædicat, transfigurans ſe velut*

in

in angelum lucis, ad hoc, ut cum illi in manifestis bonis creditum fuerit, seducat ad sua. Hunc discerni nôn arbitror, nisi dono illo, de quo ait Apostolus, cum de diversis Dei muneribus loqueretur: Alii dijudicatio spirituum. *Non enim magnum est, tunc eum dignoscere, cum ad aliqua pervenerit vel produxerit, quæ sunt contra bonos mores vel regulam fidei; tunc enim à multis discernitur; illo autem dono in ipso primordio, quo multis adhuc bonus apparet, continuò dijudicatur, an malus sit.*

Regula 9. Si ea, quæ in Visione cernuntur, nihil significant, aut si ea, quæ significantur, non sunt utilia, est certum signum, quod Visio non sit à Deo, sed à phantasia vel à dœmone. *S. Augustinus de Gen. ad Litt. C.* 12. ait: *Cum spiritalis visio penitus alienato à sensibus corporis animo imaginibus corporalium detinetur, sive in somnis, sive in Ectasi, si nihil significant, quæ videntur, ipsius animæ sunt imaginationes.* Et C. 13. *Illud dubium esse non debet, corporales imagines, quæ spiritu cernuntur, non semper signa esse aliarum rerum, sive in vigilantibus, sive in dormientibus, sive in ægrotantibus. - Cum autem Spiritus bonus in hæc visa spiritum humanum assumit, aut rapit, nullo modo imagines illas signa rerum aliarum esse dubitandum est, & earum, quas nosse utile est; Dei enim munus est.* Et C. 21. *Itaque bono quidem spiritu assumi spiritum ad has videndas imagines, nisi aliquid significent, non puto. Cùm verò in corpore causa est, ut in eas expressius intuendas humanus intendatur spiritus, non semper aliquid significare credendum est. Sed tunc significant, cum inspirantur à demonstrante spiritu sive dormienti, sive aliquid aliud ex corpore, ut à sensibus alienaretur, patienti.*

Regula 10. Non est tanta fiducia ac certitudine insistendum Revelationibus etiam alioquin bonis, quanta Scripturis. *S. Augustinus de Catechis. Rudibus c.* 6. ait: *Si forte quis se divinitus admonitum esse dixerit, ut fieret*

Christianus, lætissimum nobis exordiendi aditum præbet, quanta Deo cura pro nobis. Sane ab hujusmodi miraculorum sive somniorum ad Scripturarum solidiorem viam & oracula certiora transferenda est ejus intentio; & demonstrandum est ei, quod Dominus eum non admoneret incorporari Ecclesiæ, & talibus revelationibus erudiret, nisi jam præparatum iter in Scripturis sanctis eum securius & tutius capere voluisset.

Regula 11. Visiones ac Revelationes etiam divinæ fieri possunt apud Gentiles & Hæreticos. v. Reg. 12.

Regula 12. Itaque Ecclesia non est probanda per quasvis veras Revelationes, sed econversò revelationes per Ecclesiam sunt probandæ. De utraque Regula *S. Augustinus de Unitate Ecclesiæ c.* 19. loquens ait: *Petilianus Donatista ostendat Ecclesiam apud suos Donatistas esse, non ideo, quia illa & illa mirabilia fecit Donatus, aut quia ille frater vel illa Soror tale visum vigilans vidit, vel tale visum dormiens somniavit. Removeantur ista vel figmenta mendacium hominum, vel portenta fallacium spirituum; aut enim non sunt vera, quæ dicuntur, aut si hæreticorum aliqua mira facta sunt, magis cavere debemus, quod cum Dominus dixisset, quosdam futuros esse fallaces, qui nonnulla signa faciendo etiam electos, si fieri posset, fallerent, adjecit vehementer commendans & ait: Ecce prædixi vobis. Unde & Apostolus admonens, Spiritus, inquit, manifestè dicit: Quia in novissimis temporibus recedent quidam à fide, intendentes spiritibus seductoribus, & doctrinis dæmoniorum. Porro si aliquis hæreticorum in hæreticorum memoriis orans exauditur, non pro merito loci, sed pro merito desiderii sui recipit sive malum sive bonum. Multi enim Deo irato exaudiuntur. Nonne legimus ab ipso Deo nonnullos exauditos in excelsis montium Judææ, quæ tamen excelsa displicebant Deo? unde intelligimus magis valere petentis affectum, quàm petitionis locum. De visis autem fallacibus legant, quæ scripta sunt,*

ſunt, & quia ipſe Satanas transfigurat ſe tanquam in angelum lucis. Audiant etiam, quæ narrant pagani de templis & Diis ſuis mirabiliter vel facta vel viſa; & tamen Dii gentium dœmonia. Exaudiuntur ergo & multi & multis modis, non ſolùm Chriſtiani Catholici, ſed & pagani, & Judæi, hæretici variis erroribus & ſuperſtitionibus dediti. Exaudiuntur autem vel à ſpiritibus ſeductoribus, vel ab ipſo Deo vel ad pœnam malitiæ, vel ad ſolatium miſeriæ, vel ad monitionem quærendæ ſalutis æternæ. Ad ipſam verò ſalutem nemo pervenit, niſi qui habet caput Chriſtum: habere autem caput Chriſtum nemo poterit, niſi qui in ejus corpore fuerit, quod eſt Eccleſia, quam in Scripturis debemus agnoſcere, non in variis hominum rumoribus, & opinionibus, & factis & viſis inquirere. Nemo mihi hæc opponat; quia nec nos dicimus propterea nobis credi oportere, quod in Eccleſia Chriſti ſumus, quia in locis ſanctis tanta mirabilia vel exauditionum vel ſanitatum fiunt, ita ut latentia corpora Martyrum Ambroſio fuerint revelata; aut quia ille ſomnium vidit, & ille à ſpiritu aſſumptus audivit, ſive ne iniret in partem Donati, ſive ut recederet à parte Donati. Quæcunqúe talia in Catholica fiunt, ideo ſunt approbanda, quia in Catholica fiunt; non ideo ipſa manifeſtatur Catholica, quia hæc in ea fiunt. Ipſe Dominus, cum reſurrexiſſet, & Diſcipulorum oculis videndum, manibusque tangendum corpus ſuum offerret, ne quid tamen fallaciæ ſe pati arbitrarentur, magis eos teſtimoniis Legis & Prophetarum confirmandos eſſe judicavit, oſtendens ea de ſe impleta, quæ fuerant tanto ante prædicta. Similia S. Doctor videtur velle dicere Serm. 45. in illud Proverb. *Mulierem fortem quis inveniet?*

Regula 13. Dantur tria genera viſionum; nempe *corporales* per ſenſus externos; *ſpiritales* quæ fiunt in imaginatione ſeu phantaſia per ſpecies rerum corporearum, ac denique *intellectuales*, quæ fiunt ſine ſpe-

 ciebus

ciebus rerum corporearum. In primo & ſecundo genere poteſt intervenire deceptio dœmonis, aut illuſio propriæ phantaſiæ, etiam tunc, quando conjunctæ ſunt cum Ectaſi, ſeu abſtractione à ſenſibus. In tertio autem genere diſtinguendum eſt. Si enim per viſionem intellectualem videntur talia objecta intellectualia, qualia reperiuntur in ipſa anima, v. g. virtutes, amor, juſtitia, voluptas animi &c. &c. Et ſi iſta videntur eodem genere luminis, quo ordinariè ſolent cognoſci; non eſt certum, viſionem eſſe à Deo. Si verò talia objecta intellectualia ſint longè altioris ordinis, quàm illa naturalia; & ſi inſuper videantur in alio lumine, quod toto genere diverſum eſt à lumine naturali ordinario, tunc certum eſt, viſionem eſſe à ſolo Deo. Id verò, an & objecta quæ videntur, & lumen, in quo videntur, excedant toto genere qualitatem objectorum & luminum intellectualium naturalium, ſolùm poteſt ab experientia eorum notum eſſe, qui in propriis actibus intellectualibus attentiori exercitatione majorem guſtum ac ſenſum, aut donum diſcretionis habent. Hæc prolixa Regula, quæ eſt inter fundamentales in hac materia, & ab authoribus pleriſque, præſertim à S. Thereſia, & S. Joanne à S. Cruce inter primarias ponitur, fusè explicatur à *S. Auguſtino de Geneſi ad Litt. L.* 12. toto à C. 1. & ſequentibus. C. 1. " Apoſto-„lus dicit: Scio hominem raptum in tertium cœlum &c. In his „verbis quæri ſolet, quid dicat tertium cœlum? utrum in rebus „corporalibus, an forte in ſpiritualibus intelligendum ſit? Cum „enim vel in ſomnis vel in Ectaſi corporum exprimuntur imagines, „non diſcernuntur omnino à corporibus, niſi cum homo redditus „ſenſibus corporis recognoſcit, ſe in illis fuiſſe imaginibus, quas „non per ſenſum corporis hauriebat. Quis enim, cum à ſomno „evigilaverit, non continuò ſentiat imaginaria fuiſſe, quæ videbat, „quamvis cum ea videret, dormiens à vigilantium viſis corporali-„bus diſcernere non valebat? Sed ſi (à D. Paulo) extra corpus „viſa ſint & corpora non fuerunt, adhuc quæri poteſt, an imagi-

„nes

„ exhibetur. Secundum *Spiritale*, quia non eſt corpus imago ab-
„ ſentis corporis. Tertium verò *Intellectuale*. Et C. 11. Tria ergo
„ genera viſionum, corporale, ſpiritale, & intellectuale ſingillatim
„ conſideranda ſunt. Corporalis viſio nulli horum præſidet, ſed
„ quod per eam ſentitur, illi ſpirituali tanquam præſidenti nuntia-
„ tur; nam cum aliquid oculis cernitur, continuò fit ejus imago in
„ ſpiritu; & ſi ſpiritus irrationalis eſt, veluti pecoris, hucusque ocu-
„ li nuntiant. Si autem anima rationalis eſt, etiam intellectui
„ nuntiatur, ut ſi illud, quod oculi hauſerunt, alicujus rei ſignum
„ eſt, continuò intelligatur, quid ſignificet. Vidit Rex Balthaſar
„ articulos manus ſcribentis in pariete, continuòque per corporis
„ ſenſum imago rei ſpiritui impreſſa eſt, atque in cogitatione per-
„ manſit. Videbatur in ſpiritu & nondum intelligebatur. Acceſſit
„ Daniel, & quid illo ſigno portenderetur, aperuit. C. 12. His
„ conſideratis apparet, corporalem viſionem referri ad ſpiritalem,
„ & ſpiritalem referri ad intellectualem. Sed cum vigilantes,
„ neque mente à ſenſibus alienati in viſione corporali ſumus,
„ diſcernimus ab ea viſionem ſpiritalem, qua corpora abſentia co-
„ gitamus, ut non dubitemus, hæc eſſe corpora, illas verò imagi-
„ nes corporum. Cum autem vel nimia cogitationis intenſione,
„ vel aliqua vi morbi, ut in phreneticis, & per febrem accidere
„ ſolet, vel commixtione alicujus Spiritus boni vel mali, ita cor-
„ poralium rerum in ſpiritu exprimuntur imagines, tanquam ipſis
„ corporis ſenſibus corpora præſententur, manente tamen etiam in
„ ſenſibus corporis intenſione. Quando autem penitus avertitur
„ atque abripitur animi intenſio à ſenſibus corporis, tunc magis
„ Ectaſis dici ſolet. Tunc omnino, quæcunque ſunt præſentia
„ corpora, etiam patentibus oculis non videntur, nec ullæ prorſus
„ voces audiuntur. Totus animi contuitus aut in corporum ima-
„ ginibus eſt per ſpiritalem, aut in rebus incorporeis nulla corporis
„ imagine figuratis per intellectualem viſionem. Sed cum ſpiritalis
„ viſio penitus alienato à ſenſibus corporis animo imaginibus cor-
„ poralium detinetur ſive in ſomnis, ſive in Ectaſi, ſi nihil ſignifi-
„ cant,

„tant, quæ videntur, ipsius animæ sunt imaginationes. Si au-
„tem aliquid significant, ab aliquo spiritu demonstrantur. Non-
„nulli volunt, animam habere vim divinationis in seipsa. - An
„aliquando in seipsa videt ista; aliquando per alterius spiritus
„commixtionem? Quidquid horum est, temerè affirmare non o-
„portet. Illud tamen dubium esse non debet, corporales ima-
„gines, quæ spiritu cernuntur, non semper signa esse aliarum re-
„rum. Mirum est autem, si aliquando Ectasis fieri potest, ut
„non illæ corporalium rerum similitudines aliquid significent. E-
„tiam dœmonium habentes aliquando vera dicunt, quæ absunt
„à præsentium sensibus. Cum autem spiritus bonus in hæc visa
„humanum spiritum assumit aut rapit, nullo modo illas imagines
„signa rerum aliarum (præteritarum, præsentium aut futurarum)
„esse, dubitandum est, & earum quas nosse utile est; Dei enim
„munus est. - (V. Reg. 8.) Tamen per corporalem visionem,
„& per imagines corporalium, quæ demonstrantur in spiritu, *&*
„boni (angeli) instruunt & mali fallunt. Intellectualis autem vi-
„sio non fallitur. Aut enim non intelligit, qui aliud opinatur,
„quàm est; aut si intelligit (per simplicem intuitum, seu nudam
„apprehensionem sine compositione judicii) continuò verum est.
„Quid enim faciant oculi, non habent, cum simile corpus vi-
„derint, quod ab alio discernere non possunt. Aut quid faciat
„animi intensio, cum in spiritu facta fuerit corporis similitudo,
„quam non valeat distinguere à corpore? Sed adhibetur intelle-
„ctus, quærens quid illa significent, vel utile doceant. Et
„aut inveniens ad fructum suum pervenit; aut non inveniens,
„in disceptatione se tenet, ne aliqua pernitiosa temeritate prola-
„batur in exitiabilem errorem. Judicat autem sobrius intelle-
„ctus divinitus adjutus, quæ vel in quibus aliud putare quàm
„est, non sit animæ pernitiosum. Nec enim obest hominibus,
„quod cum dormiunt, vera corpora arbitrantur, quorum simili-
„tudines vident. Nec obfuit Petro, cum in Ectasi respondit:
„Nequaquam Domine, quia nunquam manducavi immundum;

„putans ea ipsa, quæ in disco demonstrabantur, esse vera ani-
„malia. Quapropter & cum visis corporalibus diabolus fallit,
„nihil obest, si non erratur in veritate fidei, & intelligentiæ sa-
„nitate. Aut si ludificet animam spiritali visione imaginibus cor-
„porum, ut putet corpus esse quod non est, non obest animæ,
„si perniciosæ suasioni non consentiat. C. 25. Illuditur autem
„anima similitudinibus rerum, non earum vitiô, sed opinionis
„suæ, cum approbat, quæ similia sunt, pro iis, quibus similia
„sunt, ab intelligentia deficiens. Fallitur ergo in visione corpo-
„rali, cum in ipsis corporibus fieri putat, quod fit in sensibus.
„In visione autem spirituali, id est, in corporum similitudinibus,
„quæ spiritu videntur, fallitur anima, cum ea, quæ sic videt,
„ipsa corpora esse arbitratur, vel quod sibi finxerit, hoc etiam in
„corporibus putat. At vero in illis Intellectualibus visis non
„fallitur; aut enim intelligit, & verum est; aut si verum non
„est, non intelligit. C. 29. Potest fieri, ut etiam in spiritali-
„bus vel intellectualibus multos quosdam gradus quisquam esse
„contendat. Sed quot in unoquoque genere sint differentiæ,
„ignorare me fateor. C. 30. Sicut autem in ista luce corporea
„clarent & sydera, quæ corpora sunt longè meliora terrestribus;
„sic in illo genere spiritali, in quo videntur corporum similitu-
„dines luce quadam incorporali ac sua, sunt quædam excellen-
„tia ac merito divina, quæ demonstrant angeli miris modis. C.
„31. Sic etiam in illo genere intellectualium visorum alia sunt,
„quæ in ipsa anima videntur, velut virtutes, fides, spes &c.
„quæ & ipsæ intellectualiter videntur; neque enim corpora sunt,
„aut species habent similes corporum. Aliud autem est ipsum
„lumen, quo illustratur anima, ut omnia in se, vel in illo vera-
„citer intellecta conspiciat. Nam illud ipse Deus est, hoc autem
„creatura. Quamvis intellectualis, ad ejus imaginem facta, cum
„conatur lumen illud intueri, palpitat & minus valet. Cum er-
„go illuc rapitur, & à carnalibus subtracta sensibus illi visioni
„expressius præsentatur, etiam supra se videt illud, quo adjuta

videt,

„mine Restitutus in Parœcia Calamensis Ecclesiæ, qui quando ei „placebat, ad imitatas quasi lamentantis cujuslibet hominis vo„ces ita se auferebat à sensibus, & jacebat simillimus mortuo, ut „non solùm vellicantes atque pungentes minimè sentiret, sed ali„quando etiam igne adureretur admoto sine ullo doloris sensu, „nisi postmodum ex vulnere. Tanquam in defuncto nullus inve„niebatur anhelitus, hominum tamen voces, si clarius loque„rentur, tanquam de longinquo se audire postmodum refere„bat.„

Regula 15. Visiones etiam cum eventu non sunt semper supernaturales. Probatur ex eventu quem refert *S. Augustinus L.* 12. *de Gen. ad Litt. C.* 21. his verbis: „Quidam juvenes jocando ut fallerent ubi peregrini iter agebant, „mathematicos se esse finxerunt. Qui cum Hospitem suum mira„ri cernerent, quæ dicebant, audacius in plura progressi sunt. „At ille ab eis postremo de filii salute quæsivit, quem diu ab„sentem desiderabat, & quod inopinatè tardaret, ne quid ei ac„cidisset, sollicitus erat. At illi non curantes, quid post eorum „abscessum veri cognosceretur, dummodo in præsentia lætum ho„minem redderent, mox profecturi responderunt, salvum ac pro„pinquantem, & eo ipso die, quo hæc loquebantur, esse ven„turum. Quid multa? dum jam abire disponerent, ecce subi„to eis adhuc illic positis venit. Item alius ante Symphoniacum „saltabat, ubi erant multa Idola per quandam Paganorum so„lennitatem, non aliquo spiritu arreptus, sed imitatione ludicra „arreptitios æmulatus scientibus circumstantibus & spectantibus. „Ille ergo inter saltandum facto sibi silentio jocabundus & riden„te multitudine circumseptus ea nocte, quæ impendebat, in ea „sylva, quæ juxta erat, hominem à Leone interemptum iri, ad „cujus cadaver spectandum illucescente die confluxuram turbam „prædixit. Et factum est, ipso etiam tanto amplius admirante, „quod accidit, quanto magis nosset, quo id animo atque ore

„pro-

„protulerit. Quonam modo hæc visa in spiritum hominis veni-„ant; utrum ibi primitus formentur, an formata ingerantur, ut „sic hominibus angeli ostendant cogitationes suas, quemadmo-„dum & ipsi cogitationes nostras vident, nosse non possu-„mus.„

Regula 16. Visiones etiam de cogitationibus occultis hominum non sunt necessariò à Deo. *S. Augustinus* docet, quod cogitationes nostræ videantur etiam ab angelis, ut constat ex verbis ultimis Regula proximè antecedente adductis, & sciantur etiam à dœmonibus, quamvis solùm forte per signa. *L.* 2. *Retract.* *C.* 29. sic ait: „Accidit, quod aliquem „libellum de divinatione dœmonum scriberem; in ejus quodam „loco, ubi dixi, dœmones aliquando & hominum dispositiones „non solùm voce prolatas, verum etiam cogitatione conceptas, „cum signa quædam ex animo exprimuntur in corpore, tota fa-„cilitate perdiscere; rem dixi occultissimam audaciore asseveratio-„ne, quàm debui. Nam pervenire ista ad notitiam dœmonum „per nonnulla etiam experimenta compertum est. Sed utrum „signa quædam dentur ex corpore cogitantium, illis sensibilia, „nos autem latentia, an alia vi & ea spirituali ista cognoscant, „aut difficile potest ab hominibus, aut omnino non potest inve-„niri. Idem *L.* 1. *Cont. Acad. C.* 6 sic habet: „Licentius subje-„cit: Cur quæso non sapientem vocamus flagitiosissimum illum „hominem, quem ipsi bene novimus per innumera scorta solere „dissolvi; Albicerium dico illum, qui apud Carthaginem multos „annos consulentibus mira quædam & certa respondit. Innu-„merabilia commemorare possem, nisi & apud eos loquerer, qui „experti sunt. Nonne Cochlearium, cum domi non invenire-„tur, tuo jussu percunctatus non solùm quid quæreretur, ve-„rùm etiam nominatim cujus res esset & ubi lateret, citissimè ve-„rissimèque respondit? Item me præsente cum puer, qui nummos „ferebat, certam eorum partem furatus esset, coegit illum omnes

„ante oculos noſtros reddere, priusquam quantum ſibi allatum „eſſet, à nobis audiiſſet. Quid quod doctiſſimum & Clariſſimum virum Flaccianum mirari abs te accepimus? Qui cum de „fundo emendo eſſet locutus, ad illum divinum rem ita detulit, „ut quid egiſſet, ſi potis eſſet, ediceret; atque ille ſtatim non „modò negotii genus, ſed etiam ipſum fundi nomen pronuntiavit, cum ita eſſet abſurdum, ut vix ejus Flaccianus ipſe meminiſſet. Jam illud ſine ſtupore animi non queo dicere, quod „amico noſtro diſcipulo tuo ſeſe volenti exagitare, flagitantique „inſolenter, ut diceret, quid ſecum ipſe tacitus volveret, Virgilii verſum eum cogitare reſpondit. Cum ille obſtupefactus negare non poſſet, perrexit quærere, quisnam verſus eſſet? Nec „Albicerius, qui Grammatici Scholam vix tranſiens vidiſſet aliquando, verſum illum ſecurus & garrulus canere dubitavit. „Et C. 7. Scimus autem illum, quem commemoraſti, multa ſæpe falſa dixiſſe, quod non ſolùm aliis mihi id referentibus comperi, ſed præſens aliquando ipſe percepi.„

Regula 17. Viſiones veræ debent eſſe ſimiles iis, quas conſtat eſſe veras ex ſcriptura; adeoque non debent fieri mente emota, & diſtortis geſtibus, ſed mente, ac compoſitione corporis, & elocutione ſana. Ita *Epiphanius L. 2. Cont. Hær. Hæreſi.* 48. ubi ait: „Quando opus erat Prophetis, in ſpiritu vero, & mente ſana, „& intelligentiam habente vaticinati ſunt ad utilitatem, & pro „fidei portione? Quid igitur utile hi dixerunt? aut quid correſpondens fidei? Comparantes enim ea, quæ ab ipſis (Montaniſtis) dicta ſunt, & quæ in Veteri ac Novo Teſtamento in „veritate ſunt prædicta, probabimus, qualis prophetia falſa ſit. „Propheta cum conſtanti ratione ac intelligentia loquebatur, & „dicebat ex ſpiritu ſancto omnia ſana mente & corpore. Cum „videret, dicebatur Propheta in Veteri Teſtamento. *Et viſio*, „inquit,

Regula 19. In visionibus falsis diabolus immiscet multa vera ac præclara ut fallat. *Cyrillus Alex. L. 6. de Adoratione in spiritu* loquens ait: „Didicimus à Christo, „impurorum spirituum verba non admittere, ne si velint quidem „inaccessam sibi & insuetam afferre veritatem? An non advertis „Evangelistas, qui scripserunt, dœmonia ad Christum accessisse, „clara & maxima voce clamantia: *Quid nobis & tibi, JEsu Na-„zarene? scio, quod sis sanctus Dei. Ille autem non sinebat ea „loqui.* Qua de causa illos, cum verum proclamarent, increpavit Christus? Nimirum res gesta nobis utilis futura erat. Hac „enim re docemur, illorum verbis, etiamsi ipsam prædicare ve-„lint veritatem, & ea dicere, quæ sunt evidenter vera, non de-„bere niti? nam interdum veris inserentes falsa nocent audienti-„bus; non dissimili ratione, ac nonnullos facere videmus, qui „mellis admixtione sensum amariorum rerum auferunt, & dulcium „infusione volunt eorum quæ molesta sunt, latenter gustum eri-„pere.„

Regula 20. Visiones falsæ reddunt viam ad cœlum latam; veræ autem eam reddunt arctam. Id observat *S. Hyeronimus in C.* 23. *Jeremiæ* ad illud: *Audivi, quæ prophetæ dixerunt, prophetantes in nomine meo mendacium.* „Sunt hodie quoque, inquit, somniatores in Ecclesia, & maxi-„mè in nostro grege, qui errores suos jactant Domini prophe-„tiam, & crebrò ingerunt, somniavi, somniavi. Quos corripit „Dominus dicens: Usquequo istud est in corde prophetarum va-„ticinantium mendacium, & prophetantium seductiones cordis „sui? Hoc autem faciunt, ut quo modo antiquus ille populus, „qui egressus est de Ægypto, oblitus est nominis Dei, sic & „posteri eorum obliviscantur mei. *Propheta, qui habet somnium, „narret somnium.* Eorum est exponere somnium, qui Dei me-„rentur habere sermonem. Quid sibi volunt hæreticorum paleæ „ad triticum Ecclesiæ? solent hæretici semper prospera polliceri,

„&

„& cœlorum regna peccatoribus pandere, ut dicant, parata sunt „tibi regna cœlorum; potes imitari majestatem Dei ut absque „peccato sis. Decipiuntque blanditiis miseros, & maximè muli- „erculas oneratas peccatis. Idcirco Dominus verba sua hæretico- „rum paleis comparans dicit: *Nunquid non verba mea sunt quasi „ignis, & quasi malleus conterens petram?* meus enim sermo „nuntiat futura supplicia, ut homines deterreat à peccando. „Tale quid & Dominus per Ezechielem loquitur, quod Pseu- „doprophetæ blanditiis suis liniant parietem absque temperamen- „to, qui postea imbre vehementi & veritate judicii subruatur; & „Pseudoprophetæ corruant cervicalia sub omni cubito manus, ut „faciant peccatores requiescere, & nequaquam iram Dei lachri- „mis mitigare.„

Regula 21. Abstrusæ quæstiones non visionibus requirendæ, sed futuro sæculo reservandæ. *Gregorius Nazianz. Orat.* 14. „An non cognoscamus prius, quænam „quæstiones à nobis percipi, & quatenus possint? quænam verò „facultatem nostram superent? quænam hujus temporis sint, „quænam autem futuri sæculi, & cœlestis libertatis, ut aliis „modo contenti simus, aliis purgemur ac præparemur, velut „postea initiandi, & desiderii compotes futuri? an non apud „nosmetipsos distinquamus, quænam ne quærenda omnino sint, „quænam mediocriter, quænam contentiosis hominibus conce- „denda & relinquenda? - Hoc posito superfluos & inutiles quæ- „stionum hujusce temporis stolones ac deflexus tanquam commu- „nem quendam morbum exscindemus, ac de medio tollemus. „An verò non mihi sufficit Montani impurus spiritus adversus „spiritum sanctum?„

Regula 22. Visiones falsæ non propterea permittendæ pro lectione promiscua populi quia multa utilia continent. Ita in simili circa fabulas Græcorum discur-

ait *Eusebius Præpar. Evang. L.* 2. dicens: „Neque me nescire „quisquam existimet, nonnullas Græcorum fabulas aliquid ho„minibus utilitatis afferre; verùm arbitror exigua illa esse bona, quæ „Græcis fabulis continentur, quæque non ad plures, sed tan„tùm ad paucos pertinere possunt qui, quem in scopum ipsæ „collineent, diligenter accuratéque perspexerint. Enimverò, „cum pauci admodum illi sint, quibus hanc ad Philosophiam „aditus pateat, rudis & imperita multitudo vulgares istos de Diis „sermones deteriorem in partem interpretari solet, atque in al„terum è duobus incidit, ut aut Deos aspernetur, aut nullum „flagitii genus sibi cavendum putet.„

Regula 23. Visiones, quæ serviunt tantùm ad pascendam curiositatem, non verò ad emendandam vitam, non sunt adscribendæ Deo. Ita *Origenes* distinquit vera miracula Christi à præstigiis dœmonum. *L.* 1. *Cont. Celsum* sic habet: „Celsus fingit, se concedere vera esse, quæ„cunque de sanationibus, resurrectione, ac aliis prodigiis Christi „sunt prodita; commune tamen hoc ei facit cum præstigiatoribus „non minora miracula pollicentibus. - Et essent sanè communia „ac similia, si ostendisset, nihil in eis fuisse præter speciem. „Nunc verò nullus præstigiator per ea quæ facit ad morum cor„rectionem spectatores invitat, neque timore Dei perculsos eru„diunt id genus spectacula. Nihil horum faciunt præstigiatores, „quia non possunt, ac ne quidem volunt negotium habere cum „corrigendis hominibus. „ Idem *L.* 2. *Cont. Celsum* sic pergit: „Si quis fateretur, prodigiosa miracula fieri, negans ulla patrari „divinitus, perinde facere videretur, ac si falsus sophismata „quædam esse, rationesque probabiles, negaret, extare apud „homines alias veras dialecticas longè diversas à sophismatibus. „Quodsi semel admittimus, existere artem magicam, consequens „est, ut etiam divinæ virtutis operationes inveniantur in homini„bus. „Quin ergo certis indiciis examinemus promissores talium

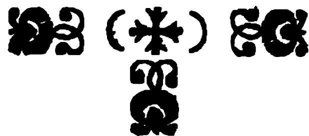
„mira-

„miraculorum, videlicet desumptis ex eorum vita moribusque,
„tum ex miraculorum ipsorum affectibus, dispiciendo, afferant-
„ne damnum hominibus, an correctionem moribus, ut sciamus,
„quænam vel ab incantatore fiant ministerio dœmonum, vel ab
„anima pura sanctâque & afflata divino spiritu, cujus etiam cor-
„pus ex ejusdem spiritûs commercio ad utilitatem institutionem-
„que hominum fit efficax, & ad confirmandam veram fidem in
„Deum. Quod si non sunt probanda miracula priusquam dis-
„cernantur, à quo rectè patrentur aut secus, ne vel omnia
„damnemus, vel omnia miremur tanquam divina „ an non per-
„spicuum est, JESU miracula divina virtute facta esse?„

Regula 24. Quando in Visionibus reperiuntur aliqua, quæ videntur esse indigna majestate Dei, non eo ipso statim rejicienda, sed num utilia moribus, examinenda. Ita discurrit *Origenes L.* 4. *Cont. Celsum.*
„Quoniam Celsus non intelligens taxat Scripturæ verba humanos
„affectus Deo tribuentis, ut videtur, quoties facit iracundè mi-
„naciterque invehentem in impios, dicendum est, quod sicut
„nos cum pueris parvulis agentes accommodamus verba ad eo-
„rum sensum, quantum possumus, & pueros pueriliter educamus,
„erudimusque, ut putamus eis conveniens; ita videtur divina
„sapientia contexuisse Scripturas ad auditorum modulum, id sibi
„decorum existimans, quod illis sit utile. De quo more Dei
„alloquentis homines hæc leguntur in Deuteronomio. Accom-
„modavit se tuis moribus Dominus Deus tuus, haud secus quàm
„Pater accomodat se suo filio. Deut. 23. Nimirum more homi-
„num Scriptura loquitur ad utilitatem hominum; non enim erat
„in rem plebejæ multitudinis, si Dei persona induceretur loquens
„pro majestate sua.„ Ita Origenes. Similia habet *S. Chrysostomus in Joannem Hom.* 63. ad illud: *Sicut Pater suscitat mortuos, ita & Filius.* „Ne Judæi, inquit, suspicarentur Deo

„contrarium esse, etiam quæ sibi non conveniunt, de se non-„nunquam loquitur. - Et quid filium hoc fecisse dico, dum Pa-„ter non indutus carne multa de se humilia dici passus sit propter „auditorum salutem? Adæ enim inquit: *Ubi es?* & illud? *Ut* „*cognoscam*, *si forte secundum clamorem eorum perficiat.* Et: „*Nunc cognovi, quia tu times Deum.* Et: *Si forte audiant &* „*intelligant.* &c. Et multa hujusmodi in Veteri Testamento, si „quis notaret, divina majestate indigna inveniret. Et de Achab „dictum est: *Quis decipiet Achab?* Et quoties gentilibus Diis „per comparationem præponitur, semper indigna sunt Deo verba. „Sed aliter digna efficiuntur, quoniam tam clemens est, ut prop-„ter nostram salutem etiam digna de se verba contemnat.„

Regula 25. **Revelationes veræ à falsis per effectum indubitatò supernaturalem discernendæ sunt.** Ita *S. Augustinus Sermone inter Sirmondianos* 25. Et *Faustus Episcopus apud Sirmondum l. cc.* In *Serm. de Inventione Corporis S. Stephani*, cujus Exordium sic habet: *Præsente lectione percepimus visionem omnibus Ecclesiis celebratam. Audivimus non somnia sensuum errore delusa, sed oracula rerum effectibus approbata. Merito revelationi credimus in sermone, qui fructum tenemus in munere.* &c.

CAP.

CAP. III.

Regulæ Generales ex P. Gravina.

Dominicus Gravina, Illustris Scriptor Ordinis Prædicatorum, edidit anno 1638. Neapoli librum sub titulo: *Lapis Lydius ad discernendas revelationes veras à falsis.* Ex hoc opere *Part. I.* sequentes Regulæ generales deduci possunt.

Regula 1. Præter Revelationes, concernentes directè professionem fidei publicam, dantur etiam Revelationes privatæ.

Ad intelligendam hanc Regulam prænotandum, per Revelationes privatas intelligi illas, quæ directè dantur pro directione hominis privati, aut communitatis particularis circa particularia hìc & nunc agenda vel fugienda, quamvis cedant in bonum Religionis saltem mediatè atque indirectè.

Datas fuisse ejusmodi Revelationes particulares in Veteri Testamento, patet ex Numer. C. 27. ubi in dubio, an esset ineundum bellum, vel aliud grave negotium suscipiendum, jubetur consuli Dominus. *Pro hoc*, inquit Textus, *siquid agendum erit, Eleazar Sacerdos consulet Dominum. Ad verbum ejus egredietur ipse & omnes filii Israel cum eo, & cætera multitudo.* David consuluit Sacerdotem Abiathar, an persequi deberet Amalecitas 1. Reg. 30. Achimelech Sacerdos accusatus apud Saulem, quod pro Davide consuluisset Dominum, respondit, ejusmodi consultationes esse consuetas. *Num hodie*, inquit, *cœpi pro eo consulere Dominum?* 1. Reg. 22. Josue & alii duces leguntur fuisse à Gabaonitis decepti, quia *os Domini non interrogaverunt.* Eliezer servus Abrahæ, cum ad eligendam uxorem filio ejus mitte-

retur, expectavit revelationem à Deo dicens: *Puella, cui dixero, inclina Hydriam tuam, & illa dixerit, bibe &c. ipsa est, quam præparasti servo tuo Isaac, & per hoc intelligam, quod feceris misericordiam cum Domino meo.* Gedeon omine somnii usus est ad pugnandum. Jud. 7. Saul 1. Reg. C. 14. similem revelationem exspectat, dicens: *Si in me aut in filio meo est iniquitas, da ostensionem.* Itaque dabantur in Veteri Testamento revelationes privatæ, utpote ordinatæ pro directione seu notitia particulari certorum hominum, quamvis bonum illud privatorum fuerit ulterius ordinatum pro bono Religionis, & pro salute spirituali totius fidelis populi.

In novo Testamento perseverasse donum ejusmodi revelationum particularium, probatur ex Actis Apost. C. 2. ubi Petrus Apostolus adducit vaticinium Joelis Prophetæ tanquam pertinens ad Legem Gratiæ: *Prophetabunt filii vestri, & filiæ vestræ, & juvenes vestri visiones videbunt, & senes vestri somnia somniabunt.* Act. 16. legitur D. Paulus ab angelo admonitus ad prædicandum in Macedonia. Act. 23. admonetur visione de instantibus tribulationibus. Act. 27. instruitur per revelationem & sua & navigantium liberatione. Idem in tertium cœlum rapitur; nec eam revelationem manifestat, nisi post quatuordecim annos. Itaque dantur etiam in Novo Testamento revelationes privatæ, quamvis mediatè fuerint ordinatæ ad bonum universalis Ecclesiæ.

Regula 2. Revelationes privatæ perseverarunt primis Ecclesiæ sæculis. Exempla talium revelationum authentica præbent

1. *Irenæus* L. 2. C. 57. ubi testatur, viguisse suo tempore in Ecclesia, qui habent præscientiam futurorum, & visiones, & dictiones propheticas.

2. *Justinus* in Apolog. ait: Apud nos etiam hucusque prophetica extant dona, unde & vos (o Gentiles) debetis intellige-

re,

re, quæ olim in genere vestro fuere (Sybillarum dona) in nos fuisse translata.

3. *Origenes* L. 1. Cont. Celsum, testatur, multos gentilium visionibus instructos dedisse nomen Christo, spiritu quodam repente mutante intellectum eorum, ut pro verbo exoso ad id temporis non cunctarentur mortem oppetere post visiones oblatas illis vel dormientibus vel vigilantibus. Multa enim talia vidimus. Testis est Deus nostræ conscientiæ, conari me non falsis narrationibus, sed variis exemplis commendare doctrinam JEsu.

4. *Epistola Luciani & Montani* Martyrum testatur, captivos Christianos ad Martyrium fuisse animatos visione omnibus communi, in qua videbant illis è numero incarceratorum præferri faces, qui ad Martyrium ducendi erant. In eadem Epistola recitatur visio Perpetuæ de statu sui fraterculi in Purgatorio adhuc existentis, & de Martyrio Satyri, Sociorumque ejus. De Orthodoxia horum martyrum dissertationem doctissimam edidit P. Augustinus Orsi.

5. *Gregorius Nyssenus* de Gregorio Thavmaturgo testatur, eum per visionem de doctrina fidei christianæ instructum fuisse. Idem de seipso narrat Justinus in Dialogo cum Tryphone.

6. *S. Cyprianus* L. 4. Ep. 5. narrat, se visione nocturna admonitum fuisse ad ordinandum Celerinum.

7. *S. Antonius* teste Crysostomo Hom. 8. in Math. prævidit Arrianam hæresin sub figura bestiarum intrantium in Sanctuarium Dei. De his, inquit, quos Arriana pestis invasit, manifestissimè prophetavit, quantaque Ecclesiis ab illis labes immineret, docuit, Deo utique revelante hæc, & cuncta ob oculos ejus figura ponente.

8. *Constantinus M.* teste Eusebio vexillo Crucis divinitus in äere præmonstrato de futura contra Maxentium victoria promissum accepit.

9. *S. Ambrosius* L. 7. Epist. 54. testatur, corpora Sanctorum Protasii & Gervasii ex revelatione sibi innotuisse.

Præ-

Prætereo plurima alia ejusmodi exempla, quæ passim occurrunt in Historia Ecclesiastica, & in SS. Patribus, præsertim Chrysostomo, Augustino, Gregorio M., Ambrosio, Hieronymo. Huc pertinet celebris inventio corporis S. Stephani facta per revelationem.

Regula 3. **Revelationes privatæ non quidem pertinent ad Fidem; pertinent tamen aliam intellectualem ad virtutem, qua obligamur credere Deo, etiam ea, quæ non pertinent ad Religionem universalem, revelanti.**

Ad Fidem namque simpliciter dictam, qua assentimur veræ Religioni, tria pertinent. 1. *Articulus universalis*, seu objectum ab omnibus universim credendum ex motivo universali omnibus sufficienter promulgato. 2. *Assensus*, seu actus ex parte intellectus objecto ob authoritatem Dei revelantis præstitus. 3. Habitus supernaturalis fidei, dignificans assensum eumque elevans ad classem actuum intellectualium altioris ordinis. Iste habitus respicit objectum assensûs universale, & ob hoc ipsum qualitate sua specifica servit per modum distinctivi inter fideles & infideles.

Dicendum proin, Revelationes privatas non pertinere ad habitum fidei, quia aut non habent objectum universale, aut non habent motivum credendi universale, puta Scripturam, traditionem, aut definitionem Ecclesiæ. Ita docet Angelicus 1. Part. Q. 1. Art. 8. ad 2. & 2. 2. Q. 1. ad 2. & Q. 2. de Virt. Art. 13. ad 16.

Objicitur 1. Quod *S. Augustinus L. 10. de Civit. C. 16. & 26.* doceat, angelis revelantibus credendum esse. 2. Quod Zacharias non credens Angelo fuerit punitus. *Luc.* 1. 3. Quod Adam, Abraham, Tobias obligati fuerint credere revelationibus privatis sibi factis.

Respon-

Respondetur ad 1. credendum esse hujusmodi revelationibus, quando certò constat esse divinas; sed ea solùm fide, quæ est virtus specialis, distincta à virtute fidei universalis. Hæc enim attingit objecta ab omnibus credenda, adeoque constitutiva Religionis.

Respondetur, ad 2. & 3. objecta earum revelationum fuisse articulos universales Religionis, adeoque ea pertinuisse ad constitutionem Religionis, & ad habitum Fidei simpliciter dictæ.

Ex hoc autem sequitur, quod incredulitas ad ejusmodi revelationem privatam, si de illa certò constet, sit grave peccatum pertinens ad speciem Infidelitatis ac hæresis diversæ ab ea, quæ opponitur Fidei simpliciter dictæ & quidem diversitate specifica.

Regula 4. Quando Revelationes privatæ ab Ecclesia approbantur, non approbantur tanquam indubitatò credendæ, sed tanquam probabiles. Multas Revelationes legimus fuisse approbatas à Sede Apostolica: Sic Baronius ad annum 1148. scribit; Revelationes B. Hildegardis ab Archiepiscopo Moguntino subjectas fuisse judicio Eugenii III, qui eas à duobus viris doctis jussit examinari, factoque examine permisit publicari. Revelationes S. Brigittæ Cardinalis Turrecremata censet divino spiritu inspiratas, eò quod magnorum virorum ac etiam summi Pontificis judicio approbatæ fuerint, ut patet ex Prologo in C. 1. earum Revelationum. Dicendum tamen, quando hæ revelationes ab Ecclesia approbantur, non probantur, ut illis certitudine fidei assentiamur, sed ut eas velut probabiles recipiamus. Neque de Revelationibus B. Hildegardis aut *S.* Brigittæ statutum est, ut de Fide recipiantur, sed quod in *illis* nihil contineatur, absonum fidei vel bonis moribus. Cæterùm quantum ad particularia facta proponuntur tanquam probabilia, & pietatem fidelium promoventia, & nullam continere absurditatem. Dicere verò, eas post approbationem Eccle-

siæ continere falsa & hujusmodi, insignis temeritas & præsumptio est, (puta, nisi veritas in facto aliquo historico certioribus documentis doceatur.)

Regula 5. Valde leves sunt, qui omnibus ejusmodi Revelationibus, à quibuscunque asserantur, illico fidem adhibent.

Prudentes Confessarii & Judices Ecclesiastici, quando de veritate aut falsitate alicujus determinatæ revelationis non habent certa argumenta, re nondum penitus perspecta judicium suspendant, & interea in negativam potius partem inclinent, quàm ejusmodi visionibus applaudant. Ratio est, quia parum plerumque promovet Religionem, si inter aliquas falsas revelationes assentiamur aliquibus veris, plurimum autem illi nocet, si inter plurimas revelationes veras etiam assentiamur nonnullis falsis. Hæc est observatio *S. Bonaventuræ L.* 1. *de profectu Relig.* C. 1. ubi ait: ***Revelationes secretorum & visiones sunt ejusmodi naturæ, quod exinde quidam aliquando de veritate erudiuntur. His autem tanto minus immorandum est, quanto frequentius eis immorantes decipiunt; & minor profectus est in talibus, si vera sunt; licet à rudibus & spiritualium rerum ignaris magnæ sanctitatis & sapientiæ virtus in hujusmodi consistere existimetur; & horum quidam sunt, qui sunt illusi; plurimi sunt, qui illudunt eas fingendo, vel componendo, vel veras existimando.*** Frequentia quoque visionum ex eodem S. Doctore suspecta esse debet. Nam si olim visiones fuere frequentiores, magis erant necessariæ. Unde pede plumbeo incedendum, postquam vitio hominum degenerasse vidimus sæpissime in avenas & fructus Gnosticorum, Beguinarum, Illuminatorum, aliorumque impostorum. Sed & tot sunt ponderandæ circumstantiæ pro discretione visionum, ut difficile sit formare irrefragabile judicium. Et quamvis Regulæ à Doctoribus traditæ multùm conferant ad harum rerum notitiam, non tamen plenam subministrant resolutionem. Præsertim Ju-

dicibus

dicibus & Inquisitoribus in hac re opus est invicta fortitudine, ne veritatem prodant vi aut metu, sed detegant falsitates aut imposturas, quas in Religionis materia obtrudere velle perniciosissima res est, & immane sacrilegium. Immobilitatem etiam quandam iis subministrabit DEus, ut contradicente & obloquente vulgo, visionistis hujusmodi affecto, non declinent ad murmur eorum. Non curent ergo vulgi dicteria, etiamsi prætextati & candidati sint applausores; in judicandis enim his personis habent certius lumen, quo visiones falsas à veris discernant. Quod si inclinant ad ejusmodi personas laudandas vel approbandas, nihilominus eas increpent ad probandum eorum spiritum ad imitationem Patriarchæ Jacob, qui Josephum narrantem sua somnia *increpavit*, interea verò secum *rem tacitus considerabat.*

Regula 6. **Si forma, modus, circumstantiæ, aut effectus apparitionis continent aliquam deformitatem, vanitatem, superbiam, turpitudinem; certum est, visionem esse à Dœmone;** quia angeli boni nunquam in hujusmodi imitantur malos. Econtra si in visione absit omnis inhonestas, aut deformitas, non eoipso certum est, visionem esse à bono angelo, quia angeli mali imitantur bonos. Ad hanc regulam intelligendam sciendum, quod visio sit triplex; videlicet corporalis, imaginaria, & intellectualis. *Corporalis* est, dum exterioribus sensibus objicitur res habens significationem mysticam; ut dum Abraham exterioribus oculis vidit tres angelos. *Imaginaria* est, dum in imaginatione imprimuntur vel excitantur species corporalium rerum habentium mysticam significationem; ut dum Jacob in somno vidit Scalam. *Intellectualis* est, dum menti aperiuntur res aut veritates nullam habentes formam sensibilem, ut dum significatio visionis corporalis aut imaginariæ aperitur.

Circa visiones corporales multi varias tradunt regulas ad discernendum, utrum sint ab angelo bono vel malo; quæ tamen non sunt universales. Sic primo aliqui recurrunt ad formam, in qua apparet; si sit pulchra, dicunt esse angelum bonum; si sit deformis, putant esse angelum malum. Hæc regula non est universalis; quia, ut D. Paulus docet, angelus tenebrarum se aliquando transfigurat in angelum lucis; & D. Martino, prout legitur in ejus vita, apparuit in Figura Christi coronati & purpurati. Alii secundo desumunt discrimen ex effectuum magnitudine. Sed hoc non procedit, quià, ut observat D. Thomas, dæmones non amiserunt suas vires naturales. Tertio alii attendunt ad hoc, utrum id, quod consulunt, bonum an malum sit. Sed & hoc signum interdum fallax est, quia, ut legimus in Vitis Patrum, & in Historiis Sanctorum, multos sub specie boni seduxerunt. Accedit, quod aliquid ex se possit esse bonum, quod tamen ex circumstantia malum est. Quarto nonnulli ex loco sumunt argumentum; ut, si in Ecclesia appareat, sit bonus. Hi nesciunt, Diabolum etiam loca sacra non refugere, ut patet ex illa seductrice tempore Rusbrochii, quæ etiam ad Eucharistiam accedebat comitantibus duobus dæmoniis sub specie Seraphin. Quinto aliqui distinguunt apparitiones bonorum angelorum ab apparitione malorum eò, quod hi ad vindictam mittantur, illi ad prœmia. Sed & hoc discrimen non subsistit, quia legimus, etiam bonos angelos mitti ad faciendam vindictam, prout missi sunt in exercitum Sennacherib, & angelus peste flagellans populum Israel. Sexto alii volunt, angelos malos nocte apparere, bonos de die. Hi tales non observant, dari quoque dœmonia, qui vocantur meridiana; & Evam in meridie tentatam fuisse. Itaque missis his regulis, statui possunt sequentes.

1. Si forma & species humana non sit, suspicio est, quod sit apparitio angeli tenebrarum. Ratio est; quia angelo debetur forma præstantissima, ut ministeria,

ria, ad quæ mittuntur, decenter exequantur. Econtra si formæ sint indecoræ, jam non suspicio, sed certitudo moralis est, eas esse dœmoniorum.

2. Si operatio horum spirituum mala sit, ut si ad carnalia invitent, si blasphemant, si rebus vel verbis sacris abutuntur ad superstitiones, id in bonos spiritus cadere non potest. Similiter modus agendi malorum spirituum ab initio solet esse amicabilis; dein verò adducit ad confusionem. Sic serpens Evam amicabiliter allocutus est; dein verò eam reliquit in confusione.

3. Si verba eorum spirituum sint tumida & superba; aut si prophetent falsum; non sunt boni spiritus.

4. Si eorum verba ad curiositatem & vanas artes viam & occasionem sternant, affectumque eatenus eò inclinent, ac invitent, suspecti esse debent. Et si asserant, se ab homine compulsos & adstrictos fuisse ad apparendum, certum est, esse malos. Ex his regulis patet, sæpe facilius posse dari certitudinem de fallacia apparitionis, quàm de illius veritate; quia angeli mali habent suos caracteres, quos nunquam imitantur angeli boni. Econtra angelorum bonorum formam & modum sæpe imitantur mali.

Regula 7. Revelationes privatæ non serviunt ad definiendum aliquem novum articulum fidei, cujus aliunde non habentur certa argumenta.

Quod revelationes privatæ etiam authenticæ non serviant primariò ad constituendum novum articulum fidei, sed tantùm secundariò, tunc videlicet, quando aliunde habentur argumenta certa pro definiendo articulo, exinde probatur, quia Ecclesia in definiendis articulis fidei nunquam confugit ad revelationes pri-

 vatas

vatas tanquam ad fundamentum suum præcipuum, sed ad Scripturas, traditiones, & sensum communem Patrum, aut Ecclesiæ.

Contra hanc assertionem stare videntur Corduba in Quæstionario L. 1. Q. 44. Concl. 6. & Orlandus in 3. Sent. D. 3. Q. 3. Dub. 4. dicens: Quando aliqua veritas innotescit Ecclesiæ per miracula certa ac manifesta, etiam ipsam esse Fide Theologica certam. Acerrimè quoque oppositam sententiam defendere videtur Joannes Serranus Episcopus Acernensis L. 1. de Concept. Virg. C. 2.

Argumenta eorum sunt sequentia.

1. *C. Nosse vos. de Consecr. D. 3. Pius I.* post relatam visionem Hermeti factam, qua præcipiebatur Pascha celebrandum esse die Dominico, subjungit: *Unde & nos Apostolica authoritate instituimus, omnes idem observare debere.*

2. Antiochiæ, ut testatur *Cassiodorus C.* 9. introductus est mos decantandi Trisagion ob visionem S. Ignatio ostensam, qua audiebatur concentus Angelorum idem Trisagion decantantium. Ex Ecclesia autem Antiochena mos ille ad alias Ecclesias propagatus est.

3. *S. Augustinus L. 7. Cont. Donat. C.* 53. loquens de baptismo per jocum collato, dicit; *Utrum approbandus esset baptismus, qui sic daretur, divinum judicium per alicujus revelationis oraculum concordi oratione implorandum esse censerem.*

4. In 5. *Synodo* damnatur Petrus Gnaphæus, Episcopus Antiochenus, qui addidit Trisagio, quod Trinitas sit passa ac crucifixa; quia *angelicam traditionem* pervertit. Et Felix Papa in Epistola ad eundem Petrum recensens visionem cujusdam pueri qui audierat concentum angelorum idem Trisagion decantantium, & cessationem terræ motus post decantationem ejusdem Hymni à populo, addit: *At tu quàm temerè ut scripturas divinas, ita & angelorum laudem pervertere præsumpsisti.*

5. In

5. In *Concilio Turonensi* 2. C. 14. dicitur: *Patrum Statuta præceperunt, ut ad Sextam sex Psalmi dicantur cum Alleluja, quod etiam angelo ostendente didicerunt.*

6. *Expositio fidei D. Gregorio Thaumaturgo* tradita est per visum à B. Virgine, & in magno pretio habita à Patribus, ut constat ex Gregorio Nysseno agente de hoc Sancto.

7. Dantur quæstiones fidei arduæ, quæ non possunt sufficienter determinari ex claris testimoniis Scripturæ vel traditionis; ergo debet dari aliud fundamentum, ex quo possit prudenter regulari judicium Ecclesiæ, cui promissa est assistentia Spiritûs Sancti.

8. In Lege Moysaica multa determinabantur per oracula; ergo cum Lex gratiæ non sit deterioris conditionis, idem revelationibus tribuendum.

Respondetur ad 1. 3. 4. 5. 6. ibi sermonem esse vel de rebus pertinentibus ad arbitrariam Disciplinam Ecclesiæ, quæ possunt determinari per revelationes privatas; vel de articulis fidei jam aliunde stabilitis & receptis per traditionem Ecclesiæ; sic ut revelationes privatæ tantùm tribuant occasionem definitioni solenni Ecclesiæ.

Ad 2. Respondetur, ibi quæstionem esse non de articulo fidei universali, sed de judicio particulari ferendo ab uno Episcopo, qui in hujusmodi controversiis dubiis rectè sequeretur revelationem authenticam, quamvis privatam.

Ad 7. Respondetur, Ecclesiam in urgentibus negotiis semper habere aliquam regulam, nempe sensum communem & traditionem Ecclesiæ; quæ si non extent, signum est, Deum nondum voluisse Ecclesiæ manifestare rem, de qua quæritur. Ut proin Ecclesia non opus habeat confugere ad revelationes privatas

ad 8. Respondetur, ea oracula non pertinuisse ad decidendas controversias fidei, sed ad gubernationem politicam Reipublicæ Hebraicæ.

Regula 8. Non est signum visionis illusoriæ, si in ea visa fuerit divina essentia transeunter. Ut intelligatur hæc regula, notandum; in visione intellectuali, in qua videntur objecta sine formis rerum sensibilium, posse servire triplicis generis species. Primò possunt servire species intellectuales à rebus sensibilibus acceptæ, sed tamen per abstractionem circumstantiarum materialium, putà figuræ, quantitatis, & coloris depuratæ. v. g. justitia hominis justi non considerando ipsam figuram hominis. Secundò possunt servire species intellectuales non acceptæ à rebus sensibilibus, sed infusæ. v. g. species hujus veritatis: *Virtus est amanda.* Tertiò potest per modum speciei intelligibilis servire ipsa essentia objecti visi; v. g. quando juxta sententiam D. Thomæ Beati vident Deum sine specie creata.

Hoc prænotato dico, non esse signum deceptionis, si quis dicat, se vidisse divinam essentiam intuitivè. Ratio est, quia in omnium Theologorum sententia hic modus visionis est possibilis. Controversia Theologorum solùm in eo est an aliqui viderint essentiam divinam, & an divina essentia possit videri in hac vita solùm transeunter, an verò permanenter? Qui admittunt, visionem divinæ essentiæ intuitivam fieri per speciem creatam, ut Suarez & alii, concedunt, eam visionem posse haberi permanenter; quia species divinæ essentiæ potest permanenter uniri intellectui viatoris. Econtra Thomistæ, qui defendunt, essentiam divinam non posse videri mediante specie creata, solùm admittunt in viatore visionem intuitivam divinæ essentiæ transeuntem, eò quod hæc visio fieri non possit sine unione essentiæ divinæ cum intellectu humano, & sine totali abstractione intellectûs à sensibus, quæ unio & abstractio in homine viatore non potest esse perpetua. *P. Gravina* L. 2. C. 9. sic habet. Sententia *D. Thomæ*

mæ 1. 2. Q. 94. a 4. ad 6. eſt, viſionem intellectualem divinæ eſſentiæ nulli concedi, niſi beatis, & privilegiatis, ut Moyſi & Paulo, qui viderunt divinam eſſentiam per modum tranſeuntis. Sed tunc mutata eſt in Paulo conditio viatoris quodammodo. Nam ad videndum Deum per divinam eſſentiam requiritur, ut homo totaliter abſtrahatur à ſenſibus, ut Paulo contigit.

Regula 9. Viſio genuina poteſt etiam fieri in ſomno. Ratio eſt, quia ex Scriptura & communi ſenſu Doctorum conſtat, quod Deus in ſomnis ſoleat immittere viſiones; ſicque ſe accomodare generali ſuæ regulæ, vi cujus in operando ſemper utitur cauſis ſecundis & diſpoſitionibus naturalibus, ubicunque & quousque ſufficiunt, ne videlicet recurrat ad modum operandi miraculoſum ſine neceſſitate. Cum ergo in ſomno mens ſit tranquillior, & ob ceſſationem aliorum motuum aptior ad recipiendas divinas impreſſiones aut angelicas, frequenter Deus ea diſpoſitione utitur. Hinc *Numerorum C.* 12. dicitur: *Si fuerit Propheta vobiscum, in viſione cognoſcor, ab eo, & in ſomno loquar cum eo per viſionem. Tertullianus C.* 47. *de Anima,* ait: *Nabuchodonoſor divinitus ſomniat, & major pars hominum ex viſionibus Deum diſcit. S. Thomas in Job.* C. 4. Lect. 3. dicit: *Tempus nocturnum propter quietem magis eſt congruum divinis revelationibus percipiendis. Veriora tamen & certiora eſſe ſolent, cum vigilantibus apparent; quia in ſomno ſpirituales viſiones minus diſcerni poſſunt à ſomniis frivolis & conſuetis.*

Quia ergo plurima ſunt ſomnia vana, & frequenter immiſſa etiam à dœmone, tradendæ ſunt regulæ, quibus diſcernantur vana à divinis, de quibus poſtea.

Regula 10. Perſonæ Ecſtaticæ poſſunt habere peccata venialia non plenè deliberata; non tamen poſſunt durante Ecſtaſi pati fluxum ſeminis.

Certum est, pertinere ad hæresin Pelagianorum & Origenis, quod animæ perfectorum non sentiant passiones. Id enim inter errores Pelagianorum & Origenistarum ponit *Hieronymus in Epist. ad Ctesiphontem* dicens: *quod introduxerit Apathiam Stoicam.* Quod verò Hieronymo standum sit in probatione vel improbatione Origenistarum, constat ex *Gelasio D.* 15. Hoc non obstante dicendum, aliquibus ad aliquod tempus concedi perfectissimam à passionibus pacem, ut patet ex sensu Doctorum, quos citat *P. Gravina* L. 2. C. 13. videlicet *S. Bernardi* Serm. 52. in Cantica. *Brachar.* 2. P. C. 16. *Richard.* in C. C. 33. *Alberti M.* de adhærendo Deo C. 15.

Dicendum. 2. Quamvis perfecti maximè dono contemplationis præditi & unitivam viam adepti possint carere peccatis venialibus voluntariè commissis, nunquam tamen carere possunt venialibus ex subreptione commissis. Probatur ex *S. Augustino* (seu potius alio authore) *de Dogmat. Eccles.* C. 68. ubi ait: *Veraciter omnes Sancti pronuntiant, se esse peccatores, quia in veritate habent, quod plangant; si non reprehensione conscientiæ, certè tamen mobilitate & mutabilitate prævaricatricis naturæ. B. Henricus Suso Dial. de Verit. C.* 10. ubi docet: unitum non amplius peccare, intelligendus est pro illa hora, qua talis homo actu est in unione contemplationis.

Dicendum 3. Corpus durante vera contemplationis unitione non posse pati seminis fluxum; quia ex illa unione tanta oritur applicatio mentis, ut omnes vires inferiorum potentiarum suspendantur.

Regu

Regulæ Practicæ ex P. Gravina.

R*Egula* 1. Eoipso, quod Revelatio sit alicujus fœminæ, non est recipienda sine indiciis aliunde certis. Ita *Gravina* P. 2. L. 1. C. 2. assert. 3. Ratio est, quia revelationes mulierum contingit ex variis causis esse falsas. Primò enim oriuntur ex complexione fœminea. Quia, ut observat *F. Joannes Nider in suo Præceptorio*; fœmina cum sit mollis, flexibilitatem habet complexionis; & facile potest earum imaginatio multis phantasiis sigillari. Præterea cum earum complexio sit frigida, ac proinde melancholica, fortem efficit imaginationem. Unde notavit Gerson, quod ex earum frequenti imaginatione ad aliquod objectum, ac si oculis vidisset, illud imaginatur, nempe Christum vel angelos. Apprehensio enim appetitum animalem excitat, ex quo corpus alteratur; ex alteratione verò appetitus ita afficitur, ut realiter videre existimet, quæ sola imaginatione cogitantur. Novi, ait, quasdam mulieres simplices, & in via Dei ambulantes quæ Deum cum immensa luce fulgentem videre sibi præsentem existimabant; & ex vehementi ista fixione non esse visiones supernaturales deprehendo. Et *Cajetanus* 1. 2. Q. 17. a 7. dicit: *Videbis, quod pluries accidentia personis patientibus Ectasin & hujusmodi* (revelationes seu visiones) *causantur ex sua imaginativa originaliter; quamvis forte consuetudo mutata sit in naturam, ut invitas postmodum afficiat. Cujus signum est, quod si diutius ad oppositos mentis actus sese toto conatu transferunt, ab hujusmodi accidentibus deseruntur.* Ita Cajetanus; ex cujus doctrina Confessarii & animarum directores habent generale remedium, ac revelationum criterium.

Altera causa aptissima ad immutandam phantasiam fœmineam sunt passiones animæ; nempe lætitia, tristitia, odium,

 amor;

amor; ex quarum actione in phantasiam mulieres frequenter patiuntur visiones. Cum enim mulieres sint teneræ complexionis, facile passionibus præsertim amatoriis subjiciuntur; quo fit, ut, cum amor phantasiam maximè afficiat, & exinde mentis aciem obfuscet, præsertim si accedat defectus judicii, imagines rerum veræ & reales existimentur; unde & ille dixit: *Credimus, an qui amant, ipsi sibi somnia fingunt?* Quæ delusio non tantum ex profano amore, sed etiam ex spirituali dilectione & affectione causari potest, si anima intentè ad spiritualia feratur, & affectu præsertim inordinato aut imprudenti. Exemplum aptissimum habetur *L. 6. Confess. S. Aug. C.* 13. de S. Monica, quæ cum ad corrigendam filii sui libidinem vehementer cuperet, eum matrimonio copulari, varias phantasias de futuro Augustini matrimonio passa est. *Cum*, inquit S. Augustinus, (Mater mea) *desiderio forti à te deprecaretur quotidie, ut ei per visum ostenderes aliquid de futuro matrimonio meo, nunquam voluisti. Et videbat quædam vana, & phantastica, quo cogebat impetus de hac re satagentis humani spiritus; & narrabat mihi non cum fiducia, qua solebat, cum tu demonstrares ea, sed contemnens ea. Dicebat enim, discernere se nescio quo sapore, quem verbis explicare non poterat, quid interesset inter revelantem te, & animam suam somniantem.* Ita Augustinus.

Tertia causa illusionis in fœminis facile esse potest dœmon, qui potest agere in potentias internas & phantasiam, comovendo spiritus vitales, & species sensibiles; immo in ipsos etiam sensus externos, repræsentando objecta sensibilia. Quia ergo complexio fœminea humoribus abundat, & tenerè lachrimas emittit, & intensissimè fertur in suas actiones, longè majores in iis dispositiones reperit dœmon, quàm in sexu virili, ad commovendos humores, ut inordinati affectus nascantur. Unde ex vehementia affectuum & cogitationum fit facile, ut aut videre sibi videantur, quæ cupiunt; vel ut ipse dœmon se immisceat, & interiores vel exterio-

exteriores sensus immutet. Unde *S. Thomas* 1. Q. 116. a 5. ait: *Dœmones secundum certa augmenta Lunæ perturbant hominis phantasiam, quando considerant cerebrum ad hoc esse dispositum.* Cùm ergo fœminæ magis dispositæ sint ob connaturalem abundantiam humorum, non mirum, si dœmon magis fœminarum phantasiam quàm virorum perturbare & ludificare conetur. Quare, nisi certis documentis probetur, quod hujusmodi immutatio sensuum fiat virtute angeli, vel Dei, præsumendum, quod sint dœmonis opera; vel saltem in dubio judicium est suspendendum, & in negativam potius partem inclinandum.

Quarta causa, ob quam magna cautela adhibenda, & plumbeo pede incedendum ad ferendum certum de ejusmodi visionibus judicium, est ipsa multitudo mulierum, quæ putant se habere visiones. In Sacris enim Litteris paucissimas Prophetissas legimus, plurimos verò Prophetas. Econtra apud Ethnicos paucissimos jactatos Vates; plurimas verò jactatas Prophetissas deprehendimus. In Novo quoque Testamento similiter paucas intuemur; nam B. Virginem, Annam, Elisabeth, & quatuor Philippi filias prophetico spiritu dotatas quidem legimus; non tamen fuit tanta frequentia mulierum ac virorum.

Quinta causa sumitur ex fine talium visionum; quia regulariter ordinantur ad instruendam Ecclesiam, ad quam instructionem mulieres ordinariè vocatæ non sunt. Hinc in Joele C. 2. quando dicitur; *Effundam de spiritu meo super omnem carnem, & super servos & ancillas meas in diebus illis effundam spiritum meum; non additum est; somniabunt, aut visiones videbunt;* sed dicitur; *Senes somniabunt. Et juvenes vestri visiones videbunt.* Similiter Apostolus ad Ephes. 4. dona enumerans ait: *Posuit Deus quosdam Apostolos, & quosdam Prophetas*, non dicit, *quasdam.* Et *Tertullianus* exponens illud 1. Cor. 14. *Mulieres in Ecclesia taceant*, ait: *Non permittitur mulieri in Ecclesia loqui; sed nec docere, nec arguere, nec offerre.* Chrysostomus in eundem locum

 ait:

ait: *Mulierum quoque libertatem amputavit, ut omnia ſecundum ordinem fierent.* Similia habentur *L. 6. Conſtit. Apoſt. C. 6.* Reſecanda proin eſt multitudo infinita hodie ſomniantium, ut quibus non eſt permiſſum loqui, nec permittatur ullo modo, ut ſint velut oracula Delphica, quando paſſim de rebus impertinentibus interrogantur. Multa pronuntiant viſa, quæ ſunt potius deliramenta; & potius diſcere debent in ſilentio & erudiri, quàm hujusmodi viſis erudire non ſolùm privatim, ſed etiam in domibus & conventiculis magnatum adducentes diſcipulos poſt ſe. Unde egregiè in hunc locum quidam dixit: *Semel mulier prædicavit, & mundum ſeduxit.*

Sexta cauſa habendi mulierum revelationes ſuſpectas eſt illa ipſa cauſa, ob quam arcentur à munere docendi; quia videlicet ſunt leves, incautæ, imprudentes, honoris cupidæ, & garrulæ, ex quibus diſpoſitionibus facilis eſt via ad deceptiones. *S. Chryſoſtomus* inquirens cauſam prohibitionis apoſtolicæ, ob quam à munere docendi excluſæ, & ad tantam ſubjectionem redactæ ſunt, reſpondet; quia mulier eſt res imbecilla, & mobilis & levis. *Hom.* 37. in C. 14. Epiſt. 1. ad Cor. ſic habet: *Sexus mulierum incautus eſt, & mollis.* Quia facile flectitur vel de malo ad bonum vel de bono ad malum. Virilis autem ſexus cautior eſt, & durior. Cautior quidem, quia quæ videt diſcutit ratione; durior autem, quia nec de malo facile inclinatur ad bonum; nec de bono facile revocatur ad malum; nam ſequitur rationem; & ideo durior, quia rationabilior. Quod laudis & honoris cupidæ ſint, obſervat *Carthuſianus L. 2. de Reg. vit. Chriſt. C. 3.* Sicut ergo iis loqui inhibitum eſt ob ſexum tam fragilem, ita non eſt æquum, ut paſſim tanquam Sybillæ, & tanquam oracula habeantur.

Septima cauſa eſt, quia mulieres curioſæ ſunt, ſciendi ac experiendi cupidæ. Ob quod Diabolus poteſt ſe per eas facilius inſinuare.

Octava

Octava causa est, quia dœmon per mulieres mediantibus ejusmodi visionibus multas sectas & errores introduxit. Sic, prout observat Hieronymus ad Ctesiphontem, Simon magus suam hæresin condidit adjutus auxilio Helenæ meretricis visionariæ. Marcion Romam præmisit mulierem visionariam, quæ decipiendos animos præpararet. Apelles suarum doctrinarum comitem habuit Philomenam visionariam. Montanus per Priscam & Maximillam multas fœminas hæresi polluit. Ita etiam Begardi per Beguinas visionarias suas disseminarunt hæreses.

Itaque, quamvis aliquæ mulieres videantur esse piæ ac religiosæ, non propterea negligendum, quin eoipso debeant cautius examinari, quia sub specie recti perniciosa muscipula ponitur. Hinc & diabolus per mulieres religiosas contra Paulum & Barnabam seditionem movisse legitur, ut habetur *Act.* 13. *Judæi autem concitaverunt mulieres religiosas & honestas, & excitaverunt persecutionem in Paulum & Barnabam.*

Regula 2. Visiones & apparitiones personarum habentium visum vel auditum debilem, nisi concurrant indicia aliunde certa, & cum debilitate sensus concurrat imaginatio fortis, præsumendæ sunt esse meræ illusiones. Ratio est, quia ubi ista duo simul in eodem homine concurrunt, nempe sensuum exteriorum debilitas, & imaginatio fortis, facillimæ sunt illusiones, ut exemplis sequentibus manifestum fiet. Sic Aristoteles 3. Meteor. C. 4. narrat: Antiphontem semper ante oculos suos vidisse simulacrum hominis; quæ illusio proveniebat ex eo, quia macula quædam in oculo existens resplendebat in corneam tunicam oculi, quæ tanquam speculum concavum deferebat imaginem ejus maculæ per pupillam in interiorem cavitatem oculi; & imago maculæ sic depicta in oculo, dum adjuta erat per imaginationem fortem, referebat phantasiæ imaginem hominis. Aristo-

teles

teles sic habet: In ejus pupilla (seu potius in ambitu pupillæ) erat humor crassus, (seu macula) & ipse propter debilitatem visus judicabat de idolo in eo impresso, sicut de quodam extrinseco, quia utebatur pupilla (seu potius tunica cornea ambiente pupillam) quasi speculo, & humore (seu macula) tanquam objecto, & judicabat ipsum esse hominem ambulantem propter similitudinem. Sicut & in aliis laborantibus infirmitate oculorum apparet aranearum tela ante oculos, quibusdam autem muscæ volantes &c. Huic exemplo Aristotelis possum addere aliud de Presbytero mihi notissimo, cui, quoties volebat, obversari videbatur ante oculos orbiculus, similis monetæ. Adhibitis variis consiliis medicorum tandem deprehensa est in circumferentia pupillæ extraordinaria macula, quæ, dum commovente imaginatione obvertebatur debitè corneæ tunicæ, videbatur iste orbiculus.

Aliud exemplum de illusione visus debilis præbet Halo visus circa lumen candelæ, aut lunæ. Cujus signum est, quod Halo iste videatur quando oculus à lumine v. g. 20. 50. aut 100. passibus est remotus, non autem in vicinia. Et in eadem mediocri distantia videtur ab oculo debili non autem à forti. Universim autem non videtur, quando oculus est armatus perspicillis, aut perspectivo. Quod ipsum contingit in observatione stellarum fixarum, quæ, si observantur oculo nudo, apparent sub varia magnitudine; sed si inspiciantur tubo astronomico, apparent instar puncti. Ex quo manifestum est, lumen illud stellarum sub ea magnitudine, qua cernitur, esse spurium & tantum apparens ob debilitatem visus. De Auditu idem probat experientia, dum morbus aurium varios sæpe tinnitus insonat, ut Medici agnoscunt, dum tractant de hoc morbo, Corobantismo dicto.

Regula 3. **Idem tenendum circa eas personas, quæ præter imaginationem fortem etiam pollent extraordinaria subtilitate visûs vel auditûs.** Ratio est, quia in talibus personis ob mobilitatem spirituum & partium organi

organi visus vel auditus facile per imaginationem fortem efformantur eædem modificationes in organo, quæ aliàs efformari solent ab objecto. Exemplum hujus veritatis præbet *Cardanus de se ipso* L. 6. de Variet. Rerum C. 43. ubi testatur: se in infantia sic potuisse moderari suam phantasiam, ut ante suos oculos apparerent imagines, quascunque vellet; vim tamen illam phantasiæ cum incremento ætatis fuisse imminutam. Sic ait: Cum volo, video, quæ volo, oculis, non vi mentis, velut imagines illas, de quibus dixi, cùm infans essem, me vidisse. Sed nunc, credo id fieri per occupationes, nec diu, nec perfectè, nec omnino semper, cum volo, nec tamen, nisi velim. Moventur autem perpetuò, quæ videntur imagines. Itaque video lucos, animalia, orbes, & quæcunque cupio. Credo causam esse vim imaginatricis virtutis, & visûs subtilitatem. In prima juventa, quod cum Tiberio Cæsare commune fuit, in maximis tenebris omnia lustrabam, ac si dies clara esset, sed brevi tamen dies illa mihi subtrahebatur. Nunc etiam aliquid video, sed tamen non discerno, causa est cerebri caliditas, spirituum tenuitas ac substantiæ oculi, & vis calida imaginantis virtutis. Ita Cardanus.

Regula 4. Idem dicendum de iis, qui pollent imaginatione forti extraordinaria, maximè si sint naturæ immoderatè melancholicæ, aut muliebris; idque verum est, etiamsi visio vel apparitio conjunctam habeat alterationem extraordinariam in corpore. Ratio est, quia in hujusmodi personis sola imaginatio valet repræsentare varia objecta, & immutare motus ac affectionis corporis; ut bene observat *S. Thomas* 3. P. Q. 13. Art. 3. ad 3. ubi sic discurrit. Imaginationi, si fuerit fortis, obedit corpus quantum ad casum de trabe in alto posita, quia imaginatio nata est esse principium motus localis, ut dicitur 3. de anima. Similiter quantum ad alterationem, quæ est secundum ca-

lorem & frigus, & alia consequentia, eò quod ex imaginatione consequenter natæ sunt consequi passiones secundum quas movetur cor & sic per commotionem spirituum corpus alteratur; aliæ verò dispositiones corporales, quæ non habent naturalem ordinem ad imaginationem, non transmutantur ab imaginatione, quantumvis sit fortis, puta figura manus, vel pedis, vel aliquid simile. Ita S. Thomas. Idem confirmatur innumeris experientiis.

Sic ad imaginationem sequitur passio amoris & vehementior pulsus arteriæ; ex qua observatione Eristratus Medicus Antiochum amore Stratonicæ captum fuisse deprehendit. Gulosis sæpe ex appetitu solo quorundam ciborum quos vehementi imaginatione apprehendunt, movetur saliva; & ea soliva eodem sapore, qui cibis cogitatis inest, non raró inficitur. Nonnullis quando vident commedentes acida, obstupescunt dentes; alii viso pharmaco, aut sentientes illius odorem vehementi purgatione solvunt alvum. Ex consideratione quoque affectionum corporis in aliis nascuntur eædem affectiones in considerante; sic multi cum oscitantibus oscitant, & mingunt cum mingentibus. A vehementi rei concupitæ affectu nedum pueri, sed etiam gravidæ mulieres v. g. propter nimiam vetiti cibi vel potûs aviditatem dulcem salivam, etsi non comedant, interdum defluunt. Similiter mulieres gravidæ nonnunquam fœtui notam inprimunt, aut eundem in monstrum transformant ex vehementi imaginatione objecti concupiti vel monstrosi. Sic & oves nascebantur Jacobo Patriarchæ discolores, quando ipsarum visui ad fontem objiciebantur virgæ discolores. *Gen.* 9. & Gallina fovens ova ad aspectum serpentis serpentinam imaginem suis pullis impressit, ut scribit Gravina. Lætitia aut tristitia extraordinaria consimiliter miros effectus edit in corpore. Sic mater viso filio redeunte ex Cannensi victoria exspiravit præ lætitia. Sophocles & Dionysius tyrannus accepto nuntio tragicæ victoriæ subito è vivis excesserunt. Paria operatur

tur timor, pallent repente trementes; ſtant arrectæ comæ, gelidusque per oſſa tremor currit; vox faucibus hæret; & multi exinde naſcuntur morbi. Vice verſa alii curantur timore, prout notiſſimum eſt de ſingultu & quartana. Dum in certamine unus Crœſum gladio peteret, ejus filius, puerulus & mutus repente linguam ſolvit clamando; *ne interficias Crœſum.*

Alios mirabiles imaginationis effectus recenſet *S. Auguſtinus* L. 14. de Civ. Dei C. 24. Quos ſupra recenſui C. 2. Reg. 14. Cùm autem imaginatio vim ſuam habeat potiſſimum in eis, qui ſunt complexionis melancholicæ, videndum eſt primò, an tales viſionarii ſint naturæ melancholicæ, dein verò, utrum ea ſit exceſſiva. Melancholia moderata omnibus communis eſt, qui excellunt in aliqua arte vel ſcientia, adeò ut Ariſtoteles ſcribat, omnes cujuslibet artis aut facultatis peritos complexionis fuiſſe melancholicæ, ſive à natura ſive ex accidenti tales evaſerint. Et ratio eſt, quia humor melancholicus magis fixam naturam habet, ut proin non tam facile diffluat, ſed recollectioni ſtabili mentis ad intra melius inſerviat; ſi proin ille humor melancholicus conjunctus ſit cum natura terreſtri ignea, quæ ſubtiles & agiles ſufficiat ſpiritus, reddit in artibus & ſcientiis præſtantiſſimos, ac valde ineptos ad viſiones phantaſticas. Si verò ille humor denſus ac fixus conjunctus ſit cum natura humida, ac terreſtri, non ignea, ut ſolet eſſe in fœminis, ſic reddit ſtultos & phantaſticos. Dum enim ille humor melancholicus aſcendit in caput, depravat phantaſiam, turbat memoriam, offundit tenebras, & varias ſiſtit imaginationi formas, plerumque, ut in tenebris fieri ſolet, horridas. Inde videbis homines tali morbo affectos mœrere ſine cauſa, timere ubi nullus timor, vitam damnare, tenebras exquirere, & ſolitudinem. Quàm miros hujusmodi humor melancholicus ſecundi generis ſæpe imaginationi induxerit formas, monſtrant varia exempla. Sic quidam credebat ſe eſſe ſine capite. Alius exiſtimabat, ſe transformatum fuiſſe in Gallum. Quidam arbitra-

nus, se mutatum esse in granum milii nunquam induci potuit, domo exiret, metuebat enim, ne comederetur à Gallina. Nonnulli existimabant se esse mortuos, de quibus varia exempla refert P. Nider & Gravina.

Nec verò ea melancholia tantùm oritur à natura sed etiam à causa accidentali, puta ex firma cogitatione rei tristis, aut causa extrinseca, puta ex immoderatis vigiliis, jejuniis, exercit indiscretis, & solitudine nulla discretione temperata. Exin enim fit, ut cerebrum consumptis spiritibus fœculento ac cra fucco subsidente repleatur, & ad excessum siccitatis redigatur, temperamentum frigidum adusto sanguine ac exhalatis spiritib induat, ac denique obtenebrescat. Tales quandoque dicent, videre dœmonum turbas ac legiones, aut flammarum globos, ut de inferis, aut de aliis locis sibi talia divinitus revelata fui credant & pronuntient.

Regula 5. **Visiones eorum, qui aliàs sunt læ capitis, aut obsessi à dœmone, nullam merent fidem.** Ratio prioris est, quia laborantes phrænesi vel mania, facile in visiones phantasticas incurrunt. Prout Brachare sis 2. P. Compend. ex Gersone his verbis observat: Meditant inquit, maximè caveant, ne efficaciter, fixè, ac profundè reb corporeis licet bonis meditatione inhæreant, sed mox evolare st deant ad abstractas considerationes, scilicet spirituales & unive sales. Ex profunda enim corporalium imaginatione sæpe lædit vis phantastica, incurritur mania, & objiciuntur variæ illusion ita ut multa se videre quis existimet & audire quæ tamen non v det & audit, ut si dicat, videre Christum Crucifixum in Sacr mento, aut cantus beatorum audire. Incidit etiam sæpe in van & fabulosas revelationes, immo & in errorem contra fidem. I ille. Idem observat *S. Hieronymus ad Rust.* dicens: sunt q humore cellarum immoderatisque jejuniis, tœdio solitudinis, nimia lectione vertuntur in melancholiam.

Rat

Ratio secundæ partis est, quia multi obsessi vaticinantur loquente dœmone. Exemplum habetur in *Act. C.* 16. ubi Apostolus ex Pythonissa vaticinante ejecit dœmonem, quamvis adhortante populum ad credendum Paulo. Aliud Exemplum refertur apud *Cyprianum in Epistola Firmiliani, quæ est* 75. cùm enim post Alexandri Imperatoris tempora multi fierent terræ motus, *Emersit* quædam mulier, quæ prophetam se proferret, & quasi sancto spiritu plena sic ageret; ita autem principalium dœmoniorum spiritu ferebatur, ut per longum tempus solicitaret & deciperet fraternitatem, ac mirabilia quædam & portentosa perficiens, & facere se terram *movere polliceretur* - quibus mendaciis & incantationibus subegerat mentes singulorum, ut sibi obedirent, & quocunque præciperet, & duceret sequerentur. Fecerat quoque mulierem illam cruda hyeme nudis pedibus per asperas vias ire, nec vexari in aliquo, aut lædi illa discursione. Dicebat etiam se in Judæam & in Hierusalem festinare, fingens tanquam inde venisset. Hìc & unum de Presbyteris, Rusticum, & alium Diaconum fefellit, ut eidem mulieri commisceretur, quod & paulo post detectum est. Ita Firmilianus.

Signum autem, quod tales personæ arreptitiæ sint, est si ea, quæ revellantur, à ratione honestatis devient; si ad curiositatem tendant, aut in Dei vel proximi contumeliam redundent. Sic refert *P. Nider* duo similium arreptitiorum, curiosa sectantium exempla. *L.* 3. *Forminerii C.* 1. narrat de quodam juvene, qui postquam fuit obsessus à dœmone, ut postmodum detectum est, in orationibus erat assiduus; Frequenter in ectasin rapiebatur ab omnibus sensibus alienatus. Ab ectasi quadam die excitatus latinam linguam, quam nunquam didicerat, loqui cœpit. Gallicam similiter linguam, quam nunquam didicerat, exprimebat. Multa loca scripturæ proferebat, in cœlo quoque mirabilia se videre asserebat. Accurrunt undique femellæ, quæ cito credunt, & leves sunt corde; spiritum sanctum in eo adesse proclamabant. Cor-

dati verò Fratres, qui juvenem rudem satis esse cognoverant, sinistrè hos eventus accidere interpretabantur. Quid faciunt? Summa reverentia divinissimum Sacramentum in altari exponunt, & ad adorandum juveni exhibent. Præsentiam summi regis ferre non valuit obsessus, quin velut Dagon ante arcam corrueret. Exorcismis proin fuit dœmon adjuratus & ab obsesso expulsus. Juvenis postea valdè erat hebes. *P. Gravina* addit aliud exemplum. Diebus, inquit, nostris erat quædam persona orationibus assiduis intenta, cilicio membra domans, per semitas mortificationis incedens, sacramenta frequentans, ab omni etiam licita conversatione se abstinens, vel de Deo, vel cum Deo loquens, tanquam altera Anna à templo non recedens, orationibus & obsecrationibus Domino serviens, ut ab omnibus fuerit habita velut exemplar virtutum & imago probitatis. Præter hæc varios & intensos affectus erga Christum, Deiparam, & Sanctos habebat, variis donis se cumulatam narrabat, ut modò monilibus, armillis, modò variis gemmis, inauribus, & quidquid ad mundum muliebrem attinet, excellentius ornaretur. Demum eo dono se præditam asserebat, ut sacra etiam stigmata quadam die suscepturam affirmaret. Vexillum quoque, in quo erat ejus imago depicta, è cœlo demissum Gabrielis manu videre sibi visa est; annulo quoque subarrhatam à sponso, monile alterum velut aureum vellus eidem traditum certò certius asserebat; coronam auream variis margaritis intextam post solennem processionem in cœlis habitam in caput ejus è cœli fastigio delapsam accepisse narrabat. Ad raptum & ectasin sæpe se componebat, ac si in ejus potestate esset, quandocunque vellet, se in excessum mentis conferre. Tanta erat vitæ ejus existimatio, ut non solùm spectatores ad vitam rectam componeret, sed etiam devotas personas ad eam invisendam alliceret. Et tamen hæc mulier detecta est arreptitia; eamque deceptam potius fuisse, quàm decipere voluisse exitus comprobavit.

Regula

Regula 6. Prudentes & experti modicam adhibent fidem revelationibus ac visionibus fœminarum, quas flexibiles ad malum, inconstantes ad bonum, & valde pronas ad aucupandam vanam gloriam agnoscunt. Ratio est, quia, ut experientia monstrat, hujusmodi mulieres facile visiones fingunt, aut illuduntur facile à dœmone. *P. Nider* L. 3. C. 9. narrat in Civitate Constantiensi extitisse Reclusam, quæ raptus & ectases se habere fingebat. De eadem stigmata quoque Domini in manibus ac pedibus prædicabantur. Quando verò populus cum sacerdotibus ad ejus Cellam exibat constituto die, illa quidem jacebat velut in raptu immobilis, sed nihil stigmatum apparuit. Non multo post tam ista mulier, quæ populos dementabat, quàm unus aliquis in fictionibus hujusmodi cooperarius per Officialem Constantiensem ad Palinodiam quorundam malè assertorum coacti sunt in publico spectaculo non sine magna facies eorum cooperiente confusione. *Idem* L. 3. C. 1. ait: Notitiam habui cujusdam virginis optima fama & devotionis spiritu dotata, dum adhuc in sæculo degeret, quæ ingressa in Monasterium non minus in Dei obsequio videbatur sincera sed tamen vanæ gloriæ spiritu percita revelationem & ectasin finxit, quam nunquam experta est. Cùm enim audisset in mensa sæpius legi, quàm abstractè priores sancti & sanctæ vixissent, ut de eorum numero existimaretur, publicè etiam sæpius merè ficta clamare cœpit, alta voce & in jubilo, & cadendo solotenus fingere raptum vel mentis excessum. Multo tamen elapso temporis intervallo conscientiæ stimulis agitatà coacta est rem detegere, ut facinus illud sibi à divina Clementia condonaretur. Audivi quoque, aliam fœminam quasi in jubilo clamare cœpisse, & eò præ cæteris majorem sanctitatis famam sibi comparasse, quo majoris præ cæteris erat in populo existimationis. Tandem fassa est, ea procedere, ex vanæ

næ gloriæ furore. Sic ille. Hujusmodi solent duabus viis ingredi, & induere cothurnos utrique pedi aptos. Aliquando enim sunt dissolutæ, vanæ & garrulæ; alio loco discurrunt de rebus altissimis, & simulant sanctitatem, ex qua ipsa actionum inæqualitate cognosci possunt.

Regula 7. **Si persona, cui tribuuntur visiones aut revelationes, fuerit pravis moribus imbuta præsertim vitiis carnalibus subdita, & curis, ac solicitudinibus superfluis irretita, judicandum est, eam esse vel deceptam ac illusam, aut eam esse deceptricem.**

Regula 8. **Idem judicandum est de iis, qui refrœnare impatientiæ motus negligunt.** Ratio est, quia hujusmodi passiones irrefrœnatæ impediunt elevationem mentis ad contemplationem spiritualium, ut docet *S. Thomas* 2. 2. Q. 172. A. 4. C. & Q. 12. de Verit. a 4. & 5. Nec obstat, quod Matth. 7. dicatur, multos in judicio dicturos; *Nonne in nomine tuo prophetavimus* &c. Et tamen laturos sententiam condemnationis: *Nescio vos.* Quia ibi vel sermo est de dono prædicationis, ad quod non requiritur unio affectiva cum Deo, sicut in Ectasi. Vel sermo est de vitiis spiritualibus, qualia sunt superbia, invidia &c. quæ non ita turbant harmoniam passionum, ut impediant conversionem totalem imaginationis & rationis ad Deum, necessariam in Ectasi, sicut tamen eam turbant passiones iræ, tristitiæ, delectationis, timoris, peccata carnalia, & immensæ solicitudines sæculi. Et ideo etiam Rabbi Moyses bene dicit; hoc esse signum, quod aliquis sit falsus Propheta, quando voluptatibus & solicitudinibus sæculi detinetur. Dixi ita præsumendum esse, quia non est Deo impossibile, in casu extraordinario in bonum electorum suorum v. g. gentilium, quos vocat ad Ecclesiam:

dendam: conferre etiam lumen prophetiæ dissoluto homini; quamvis talis casus aut nunquam extiterit, aut rarissimus sit, & tunc forte solùm reperibilis, quando non reperitur alius melior, à quo possit promulgari Evangelium.

Regula 9. Rejiciendæ visiones eorum, qui utuntur superstitiosis mediis ad sciendà recondita. Ratio est, quia non dantur media naturalia ad obtinendam scientiam reconditorum, nisi per Deum & angelos, aut per dœmonem. Deus autem non infundit scientiam reconditorum, nisi dependenter à mediis a se ordinatis; qualia non sunt superstitiosa, puta vanæ & de se inefficaces observationes, certa jejunia, inspectio quarundam figurarum, ignotorum verborum pronuntiatio, quæ omnia Deus non ordinavit ad obtinendam secretorum mysteriorum scientiam. Adeoque necesse est, in hujusmodi operibus intervenire operam dœmonis, cui nunquam adhibenda fides. Rectè *Tertullianus Apolog. C.* 23. *Magi phantasmata edunt, etiam defunctorum inclamant animas, ut in necromantiis pueros in eloquium oraculi eliciunt; ut in hydromantiis multa miracula circulatoriis præstigiis ludunt. Somnia immittunt habentes semel invitatorum angelorum & dœmonum assistentem sibi potestatem per quos & capræ & mensæ divinare consueverunt.* Et C. 44. *Notata sunt etiam hæreticorum commercia cum magis, cum circulatoribus, cum astrologis, cùm philosophis curiositati deditis. Adeo & de genere conversationis qualitas fidei existimari potest. Doctrinæ index disciplina est.*

Regula 10. Non facile adhibenda est fides visionibus personarum, quæ nondum transierant per viam purgativam mortificando passiones, sed per saltum ad contemplationis montem accesserunt; maximè si se non subjecerint directori spirituali, simul

mul probo & docto. Ratio est, quia tales personæ potissimum expositæ sunt deceptionibus ac illusionibus dœmonum: quod probatur tum authoritatibus Sanctorum, tum Exemplis. Idem dicendum, si tales personæ libenter conversentur cum sociis, profana sectantibus, deceptionique dœmonum similiter obnoxiis. Exemplum ejusmodi personæ, directorem habere nollentis refert *Cassianus Collat.* 2. *C.* 5. Hero, inquit, cum seniorum consilio acquiescere nollet circa indiscretionem sui jejunii, rationem volens suis definitionibus regi, quàm majorum præceptis obtemperare, sua præsumptione deceptus Angelum Satanæ velut Angelum lucis cum summa veneratione suscipiens, ejusque præceptis prono obediens famulatu semetipsum in puteum cujus profunditatem oculorum non attingit intuitus, præcipitem dedit, de Angeli videlicet sui sponsione non dubitans, qui eum pro merito virtutum ac laborum suorum nequaquam posse affirmaverat jam ulli discrimini subjacere. Cujus rei fidem ut experimento suæ sospitatis evidentissimè comprobaret, se in supradictum puteum nocte intempesta illusus injecit, magnum videlicet virtutis suæ meritum probaturus, cum exinde exisset illæsus. De quo cum jam penè exanimis ingenti fratrum labore fuisset extractus, ut jam die tertia finiturus, quod deterius est, ita in deceptionis suæ obstinatione permansit, ut ei ne experimento quidem mortis suæ persuaderi potuerit, quod fuisset dœmonum calliditate illusus. Quamobrem pro meritis laborum tantorum & annorum numerositate, quæ in eremo perduravit, vix potuerat obtineri, ut non etiam memoria & oblatione pausantium (id est, in morte quiescentium) judicaretur indignus. Aliud non minus formidabile exemplum refert *Nider L.* 3. *Formic.* C. 4. Tempore, inquit, quo trigesimum circiter annum agebam in quodam loco, ubi concionibus & excipiendis confessionibus insistebam, veniebat ad me virgo corpore & animo, quæ meis consiliis in his, quæ ad salutem animæ pertinebant, frequenter utebatur. De labore ma-

nuum

nuum vivebat, pauperculam propter Christum vitam agens. Quia verò ingenio satis subtilis erat, & affecta divino verbo, instinctus quosdam & revelationes habebat specietenus satis pulchras, & scripturæ sacræ consonas, sed à quo spiritu proficiscerentur nescio. In dubium id revoco, quia ut postmodum didici, clam vinum & libertatem nimis diligebat. Credulus satis statim aliquando pro tunc fui talibus; ut verum fatear, & meam iuvenilem stultitiam. Verùm quia prædicta virgo sub nullius fuit obedientia, liberè incessit, quo lubebat, semper, tamen sub virtutis specie, sine qua nemo religiosus decipitur, & exinde voluit peregrinari in suum malum ad quendam B. Virginis locum, & obtinuit. Vivebat eodem tempore in loco quodam religiosus, heu! solo nomine & sacerdos & verbis amatoriis & incontinentia plenus, & animarum perdendarum aucupiis gnarus, qui in itinere conjunctus virgini de verbis venit ad obsequia, de obsequiis ad amicitiam; & in tali familiaritate virgo misera jam erat in faucibus se devorantis dœmoniacæ Philomelæ. Exinde enim ipsa totaliter philocapta est anima in verbis & gestibus viri primum; deinde ex frequentia aditus per eum stuprata est. De quo thesauro irrecuperabiliter subtracto tam indiscretè doluit, ut gladio se occidisset, nisi vi ablatus esset manibus corruptoris. Ad me igitur consilii gratia venit, dedi consilium, ut viro non appropinquaret, etiam justo. Quod nec secuta est. Crescente amore amasii divinæ ultionis iram experta est in phrænesin incurrendo. A qua postmodum liberata, nec sic meis monitis acquiescendo vitam emendare voluit, & satis diu luto inhærens, me aliisque ad meliorem frugem adhortantibus derelictis, in malitia perseveravit. Deflorator verò gravi infirmitate percussus facinora agnoscens verè ut credo pœnituit & non vulgaria signa suæ prædestinationis dedit, qualia nunquam in quocunque morituro deprehendi.

Regula 11. **Personæ alioquin mendaciis assuetæ dum prodit visiones & revelationes, non debet credi.** Ratio est; quia mendaciis assueti gradatim facile eò ascendunt, ut etiam fingant visiones. A mendaciis enim jocosis fit gradus ad officiosa; ab istis ad perniciosa seminando doctrinam falsam, aut tuendo fidem veram mendaciis, prædicando videlicet falsa miracula; ostendendo reliquias fictas pro veris, miscendo vitis Sanctorum falsa privilegia, ac denique fingendo visiones. De his omnibus ergo tenenda illa Regula Aristotelis, & *Hieronymi ad Julianum Diaconum*, ut *mendaci etiam dicenti vera non credatur.* Cæterùm quod humana malitia ad fingendas etiam visiones facile progrediatur, patet ex variis similium impostorum exemplis. Sic *Tertullianus de anima* C. 28. Pythagoram septem annis delituisse sub terra, ac postea, tanquam surrexerit à mortuis, narrasse, quæ in inferis viderit. *Ad auram*, inquit, *popularem captandam virtutem simulat Pythagoras in victu, & vestitu parcissimus septem annorum spatio sub terra delitescens sola matre conscia earum rerum, quæ ad sustentationem erant necessariæ, subsidium ministrante. Postmodum colore immutato, facie confecta macie, populis suasit, se jam defunctum toto illo tempore ad inferos descendisse cum Manibus collocutum.* Numma Pompilius sacra illa, quæ Romanis tradidit, ut refert *Augustinus L.* 8. *de Civ.* C. 35. asseruit se à Nimpha Ægeria didicisse.

Regula 12. **Visiones personarum pauperum, ægrè pauperiem suam ferentium, suspectæ sunto. Idem judicandum de religiosis, in ipso paupertatis statu superbientium, ac vanam gloriam sectantium.** Ratio est, quia paupertas iniquè tolerata, & superbia multa generant figmenta. Ob quod *Juvenalis,*

ære minuto
Qualiacunque volunt Judæi somnia vendunt.

Regu-

Regula 13. Quando viduæ vanæ & garrulæ revelationes jactitant, non est illis applaudendum. Idem de virginibus & conjugatis ferendum judicium. Ratio petitur ex priori Regula, quia conversatio dissoluta non convenit cum statu Ecstatico.

Regula 14. Personæ, cui deficit vera fides, jactanti revelationes, non credendum, nisi tendant ad confirmationem veræ religionis. Ratio est, quia constat, in hæreticis, & infidelibus operari dœmonem visiones hujusmodi frequentissimas. *Irenæus L.* 1. *C.* 9. enarrans hæresin Marcosianorum ait: *Datur intelligi, eum & dœmonem quendam parædrum habere, per quem prophetare videtur, & quotquot putat fieri participes suæ gratiæ, prophetare facit. Maximè enim circa mulieres vacat, & hoc circa eas, quæ sunt honestæ, & circumpurpuratæ & ditissimæ, quas sæpe adducere tentant & blandiens ait: Participare te volo ex gratia mea-sume primùm à me, & per me gratiam; aperi os tuum & propheta. Cum autem mulier responderit, nunquam prophetavi & nescio prophetare, invocationes quasdam faciens denuo dicit ei; aperi os tuum, & loquere quæcunque & prophetabis. Illa autem seducta & elata ab iis quæ prædicta sunt, concalefaciens animam à suspicione quod incipiat prophetare, cum cor ejus multo plusquàm oporteat palpitet, videt & loquitur deliriosa.* Ita Irenæus. Similiter ex Diaboli officina prodiere oracula Delphica, Pythica, Claria, Dodonea, & Apollonius, Minoës, Hermotinius Clazomenius, Socrates, & alii Gentiles, & Simoniani & Gnostici, qui se vates jactaverunt.

Regula 15. Si persona prætendens visiones deprehendatur præsumptuosa, confidens in suis meritis ac viribus, ita ut è collo expectet revellatio-

nes, & angelicas instructiones, non est illi crede
dum. Ratio est, quia talia è cœlo petere tentatio po
Dei est, quàm fiducia. Tales autem per varias diabolicas il
siones humiliari permittit Deus.

Regula 16. Sensibilis amor & affectio er
Deum visionem concomitans vel subsequens n
est signum certum visionis veræ. Ratio est, q
amoris sensibilis status etiam provenit ex principiis affectuum
turalibus; immo aliquando etiam à dœmone. Adjungo in
re verba *P. Gravinæ*, quia notatu digna. Charitas quoque,
quit, tam erga Deum quam proximum examinanda est, num
aurum obrizum, an auri fucatam habeat speciem. Plerum
(ait *Gerson de Distinct. vis. ver. à falsis.* v. Signo) dilectio q
rundam personarum ad Deum, ad Sanctos, ad spirituales homi
vitiosa est, & carnalis. & *L. de Simplic. cordis*, quem sequitur *B*
charensis 2. P. Compendii pag. 176. Cavendum, ait, ne c
amorem decipiamur. Contingit namque in fœminis aut v
qui fœmineæ sunt complexionis, amorem erga Deum, qui pı
& spiritualis esse debet in nobis falsum esse & *carnalem*. U
laudat quandam fœminam dicere solitam. *Nihil est* mihi m
suspectum, quàm amor etiam erga Deum; nam cum passion
omnium sit vehementissima, multa discretione indiget & fra
Fuit etiam fœmina, quæ spirituali amori tradi se existimans ne
quid carnale ac fœdum se pati fatebatur in corpore. Alia v
furioso amore quodam etiam in viros sanctitate conspicuos
dentissimè ferebatur, nec ad illius rapidi amoris moderatio
ullis monitis retrahi poterat, cum maximo salutis suæ *peric*
Idem *Gerson. L. de Dist. ver. revel. signo* 5. exemplificat de M
de Valentianas, quæ dogmatizabat: *Eos, qui* ad eminentiam
lam divinæ dilectionis pervenissent, liberos esse à præce
Alius non parvæ existimationis vir eodem modo deceptus di
sol

ſolitus erat; non omne peccatum mortale charitatem corrumpere; immo potius illam aliquando acrius intendere. Ut ſi quis ex conſiderata vel experta fornicationis delectatione in admirationem, laudem, & amorem divinæ bonitatis atque dulcedinis ardentius excitaretur, non diſcernens delirus ille, quod multum intereſſet inter amoris paſſionem & *ſinceram charitatem*. Ex hoc germine Beghinos & Beghardos in cænum hæreſeos cecidiſſe compertum eſt, quia indiſcretam dilectionem nomine devotionis palliabant. Alii turpiter lapſi, vel in proximo cadendi periculo fuerunt, qui ſpiritu incipientes carne conſummarunt, ſpiritualem amorem in carnalem transmutando; & frequens eſt lapſus in illis, qui in dilectione proximi vel divitias vel alia bona fortunæ attendunt potius quàm virtutem, & quod eſt turpis amoris incentivum, motivum dilectionis aucupantur a venuſtate, floris ætate, & hujusmodi. Quod ſi *gratior & pulchro veniens de corpore virtus adjuvat*, plus timendum eſt de illecebra, ne ſub virtutis amictu penetralia invadat cordis. Inſuper ex iisdem authoribus, quod maximè mirandum eſt, ſæpe accidit, ut arcano Dei judicio aut dæmonis aſtutiâ poſt amiſſam charitatem ſentiat in ſe homo omnia illa indicia ac ſigna prioris dilectionis ac devotionis, & putet ſe divino agi ſpiritu, cum tamen hæc omnia ex informi quodam habitu proveniant, & priorum exercitiorum uſu non penitus expulſo. Quis hæc audiens non obſtupeſcat? Quis hæc meditans non exhorreſcat? Hucusque *P. Gravina*, addens hoc ſalubre monitum, quo probari poſſit, vera an falſa ſit illa charitas. Ut ergo, inquit, hos laqueos evitet perſona Deo vacans, privatam devotionem ac ſpiritualem dulcedinem obedientiæ, aut ſaluti proximorum nunquam præferat, ſeipſum non quærat, & ubique pro Dei amore ſe abneget, ſinceram & intimam humilitatem expoſcat à Deo. Sic Gravina.

Regu-

Regula 17. Personæ visionariæ, si non radicatam habeant solidam humilitatem, suspectæ sunto. Porro solida humilitas non consistit in protestatione verborum, dum se indignissimos iis favoribus & maximos peccatores pronuntiant, sed dum seriò abscondi favores quærunt, & famam fugiunt. Ratio verò est, quia Deus superbis visiones non solet concedere, sed subtrahit. De his *P. Gravina* rursus sic scribit: Si persona humilis deprehendatur, ex signis, operibus, simplicis spiritus, conjectura demonstratur. Si verò spiritu superbiæ ventoso agitetur, verendum est, si miracula prætenderentur, à spiritualibus nequitiis habere originem, vel à propria phantasia, ut docet *Gerson. L. CC. signo* 4. Adeo autem Sapientia divina humilibus gratiam istam præstare solet, ut si contingat animas humiles de his donis inflari, non solùm his charismatibus privet, sed in peccata maxima cadere permittantur, & pessima morte vitam concludere. Unde *Richardus* L. de Erudit. interioris hom. P. 1. C. 20. scribit: Scimus autem, quod nonnulli sint, qui ex multitudine revelationum suarum se extollunt. Permittuntur autem, qui ejusmodi sunt, ex digno Dei judicio cadere, ut desinant superbire. Dum igitur in culpam labuntur, confunduntur, & compuncti purgantur, & purgati rursus illuminantur. Sed si illuminati iterum superbiant, lumen, quod receperunt amittunt - hanc cadendi & resurgendi vicissitudinem sæpe alternant. Multi autem hanc alternandi consuetudinem pessimo tandem fine concludunt, de quibus constat, quod spiritualium charismatum gratiam non tam ad suam, quàm ad aliorum utilitatem receperunt. Hæc Richardus. *Signum autem humilitatis* deprehendetur, quando cum ejusmodi dona dantur, humiliter reverentur, & reputant se his donis indignos, & Deum pro Deo relinquunt, obnixè eum rogando, ut si illi placeat, ejusmodi dulcedines in cruces transmutet pro gloria Dei & proximorum salute. Quod si non potuerint id obtinere; saltem rogent, ne publicè sed secretè ea dona confe-

conferat, & ne illis abutantur. Et quia dicitur 1. *Cor.* 14. Spiritus prophetarum prophetis subjecti sunt, quantum ad pronuntiationem, non quantum ad cognitionem, ut S. Thomas Lect. 6. explicat, in eorum potestate est pronuntiare quæ revelantur & non pronuntiare, nempe quando utilitas vel charitas exigit. Sic, ait idem sanctus; nihil valet excusatio dicentium, oportere loqui, quæ revelantur, quia non cogit te spiritus, quin tacere possis, & si cogeret spiritus domini ad loquendum, esset causa dispensationis. Similiter humilitatis signum est, cum magis anima de ejusmodi donis gemit, quàm exultat & jubilat, & se abscondit. - Quotiescunque verò ejusmodi personæ famam vulgi aucupantur, & lucem desiderant, ut videantur ab hominibus, suspectæ sunt. Et magis, si, quando Patres spirituales contradictores habent, qui eos reprehendunt tanquam pro illusis reputantes, & contra illos tanquam rigidos censores & indiscretos murmurant, vel obloquuntur, ac si non intelligant, quæ ipsæ experiuntur &c. cum similia eructant, ex loquela manifesti fiunt, ex ore se loqui illius, qui Rex est super filios superbiæ. At, inquiunt, quis potest divino motui resistere? faciant, quod possunt, renuntiando his mirabilibus cum debita subordinatione ad divinam voluntatem. Nam si non illudentur, copiosiori lumine manifestabitur veritas. Hucusque P. Gravina.

Regula 18. Visiones eorum, qui in via spirituali adhuc tyrones sunt, pro suspectis haberi debent. Quod si insuper ad visiones non prius pertransita via mortificationis ascenderint, pro illusis habendi sunt. Ratio est, quia tyrones sunt aut inexperti, aut præsumptuosi; tales autem facile patent illusioni dœmonum. Nec Deus, cujus omnia opera sunt ordinatá, solet perducere ad finem non transitis mediis. Gravina ait: *Si per saltum deprehendas aliquas personas saltitare velle, suspicio est, ne velut Icari*

volare velint. Et in hunc errorem frequenter incidere solent recenter vitæ spirituali addicti; novitate enim spiritus, & dulcedine quadam spirituali referti se jam ad visiones & revelationes pervenisse arbitrantur. *Gerson. de probat. spirit.* ait: *Quia novitius fervor cito fallitur, si regente caruerit*, præsertim in adolescentibus & fœminis, quorum est ardor nimium avidus, varius, effrænis, ideoque *suspectus*. Unde veteri proverbio dictum est. Animal, quod cito ruminat, monstruositatem passurum in via spiritûs. Sic accidit cuidam ex Novitiis sub Tyrocinio *B. Aloysii Bertrandi* in ejus vita L. 1. C. 6. qui cum tyro esset in via spirituali dum diceret se visus videre, pro illuso habitus & ad sæculum reversurum illi prædictum est à Sancto. Non multi dies transierunt, & habitum reliquit; & licet tentaret eremiticam vitam assumere, nec fuit Eremita, nec alius Religiosus. Semper in quacunque exercitatione periculosum est, juvenes & tyrones allegare, qui ut novi architecti plerumque vestigia veteranorum dedignantur sequi, & cupiunt cuncta reddere nova, obstupescunt ad ea, quæ nunquam viderunt, non quia in se mira, sed quia rara, non secus ac rustici ad visum cometæ. Nascitur quis rerum gerendarum capax; sed quia experientia memoriæ filia affert discretionis judicium, eâ carentes facile in errorem labuntur. - Putant tales tyrones, se in montem contemplationis ascendisse prætereundô montem myrrhæ mortificationis. Quando talis deprehenditur, qui putat se in montem Thabor ascendisse, mendacium loquitur, & cum illusis reponendus est. Ita Gravina.

Regula 19. **Si nec antecedenter, nec concomitanter, nec subsequenter visiones cum cruce, persecutione, tolerantia & vita mortificata conjunctæ sint, valde suspectæ sunto.** Ratio est, quia Deus tales visiones non solet concedere, nisi in solatium tolerantiæ. Gravina ait: Diligenter examinandum, an vita factis operaque doctri-

næ congruant. Hoc ſigno Apollonius apud *Euſebium L.* 5. *C.* 17. pſeudoprophetas cognoſcebat. *Cùm enim*, ait, dixerit dominus, ne poſſideatis aurum & argentum nec tuas tunicas; iſti verò, quos ipſi prophetas & martyres vocant, non à divitibus modo, ſed & à pauperibus, & orphanis & viduis pecunias extorſiſſe monſtrantur. - Si inficias eunt, eorum prophetas munera accepiſſe, hoc pro confecto ſtatuant, ſe, ſi munera accepiſſe manifeſtè convincuntur, non omnino eſſe prophetas. Dic mihi, prophetane comam coloribus tingit? prophetane ſtibio oculos illinit? prophetane ſumptuosè, & veſtitu ſplendido ornatus incedit? prohetane tabulis & teſſeris ludit? prophetane fœnus *exercet?* &c. Ubi ergo videris ejusmodi perſonas cincinnatulas, comatulas, vanitatibus innumeris ſcatentes, in pſeudoprophetarum cuneis ſunt reponendi. Inſuper diſcutiendum, an ejusmodi dona cum mortificatione & cruce ſint conjuncta. Nam ſi nec antecedenter, nec concomitanter, vel ſaltem ſubſequenter ſint ad invicem connexa, valde ſuſpectæ ſunt tales revelationes & prophetiæ. Fundamentum eſt, quia hæc dona dantur ad manifeſtationem fidei & utilitatem Eccleſiæ; fides autem maximè oſtenditur ſuper omnia alia ſigna ex mortificatione & patientia Chriſtiana. His enim crevit maximè Chriſtiana Religio, quibus mundus victus eſt & proculcatus. Oportet ergo multo magis his noviſſimis temporibus ad has notas reſpicere, quàm ad quævis alia mirabilia, ut ſciamus, num hæc dona à Patre luminum deſcendant. Chriſtus, Apoſtoli, & Doctores Eccleſiæ nihil aut parum de ejusmodi viſionibus prædicarunt; ſcripſerunt, aut inculcarunt; ſed totam Chriſtiani ædificii baſin in charitate, humilitate, mortificationibus, & perſecutionibus perferendis conſtituerunt. Rariores quoque ſancti fuerunt extraordinariis iſtis favoribus præditi, ut diſceremus potius hæc admiranda quàm imitanda. Nec ordinariè & regulariter per totam vitam, & quacunque oblata occaſione deliciis hujusmodi fruebantur, & ad eas non illico admittebantur, niſi

post multos exantlatos labores; Magistri quoque insigniores Ecclesiarum regulariter Ectasi & raptu non docebantur. Quis ergo tam levis corde erit, ut simplicibus & minus prudentibus præsertim mulieribus tam frequenter ejusmodi visiones & apparitiones contingere velit contendere? Talis est visionum character, quem describit Apostolus. *Ne magnitudo revelationum extollat me, datus est mihi stimulus carnis, angelus Satanæ, qui me colaphizet,* docens notam & characterem revelationis divinæ esse persecutiones & tentationes. Hanc notam eleganter exposuit Jo. Franc. Picus C. 2. tunc scilicet revelationes fidem mereri, si aliis Prophetis conformes sint, quorum alii odio habiti & vexati, alii quoque injuriis affecti, alii quoque immani Regum, & populorum suorum *rabie trucidati.* Maximè ergo elucent, cum post probationem subsequuntur consolationes; hæc enim Dei praxis est, post tempestates tranquillum facere. Unde & David cecinit: *Secundum multitudinem dolorum meorum in corde meo consolationes tuæ lætificarunt animam meam.* Quis ergo prætendere potest visiones & revelationes, quando pro Christo nullum laborem, nullam sustinuit persecutionem? Ita Gravina.

Regula 20 Si persona revelationes optet, & affectet; aut habitas passim evulget & communicet, suspectæ sunto. Ratio est, quia Sancti agnoscunt, petere revelationem esse tentationem Dei, & eo casu frequenter dari diabolo potestatem ad illudendum *S. Vincentius Ferrerius Tr. de vita spirit. C.* 12. ait: *Qui cupiunt se tradere orationi & contemplationi, non desiderent sentimenta, visiones, & revelationes, quæ sunt supra naturam, & communem cursum eorum qui Deum diligunt, & eum amore vero & firmissimo timent & reverentur.* Tale namque desiderium non potest reperiri absque radice & fundamento superbiæ & præsumptionis, immo tentationis, curiositatis erga res divinas; nec sine aliqua vacillatione, & fluctuatione fidei. Ob hujus peccati pœnam divina

vina justitia deserit talem animam hæc affectantem & desiderantem; & permittit, ut in illusiones varias & tentationes diaboli incidat, & falsis visis & revelationibus *decipiatur.* *S. Theresia* idem advertit Moral. 6. C. 9. dicens: *Nunquam Deo supplices pro ejusmodi donis obtinendis. Primò, quia id procedit ex humilitatis defectu ea dona postulare, quæ nunquam quis meruit. Nullus agricola regnum optat, cum videat, se nunquam id meruisse. Secundò, quia in maximo versatur deceptionis periculo; & Diabolo sat est una parvula rimula ad ingrediendum in cor hominis, ut decipiat. Tertiò, quia ex imaginato desiderio putat se videre anima, quod non videt, & ex affectu eorum, quæ die cogitamus, noctis tempore somniantur.* *S. Augustinus* L. 10. *Confess.* C. 35. *In ipsa Religione Deus tentatur, cum signa & prodigia flagitantur non ad aliquam salutem, sed ad solam experientiam desiderata. In hac immensa sylva plena insidiarum & periculorum quanta à corde meo dispuli! quantis mecum suggestionibus, & machinationibus mecum agit inimicus, ut signum aliquod petam! sed obsecro te, ut quemadmodum longe est à me ista consensio, ita sit semper longè & longius.* Si ergo tales Sancti, quibus divina instructio longè magis necessaria erat ad aliorum instructionem, quàm privatis, non petunt visiones etiam ab aliis non est desideranda visio. *Nec obstat,* quod Ephrem in vita Basilii ex Amphilochio, Maurus ex Surio in ejus vita, Herebertus apud eundem Mense Martio, & alii apud Cæsarium legantur, enixè à Deo postulasse divinorum secretorum revelationem. Id enim in casu extraordinario speciali dispensatione, ex instinctu divino contigit. Secundum autem legem communem hæc petere prohibitum est; nec petitio à Deo acceptatur nisi ipse ad eam moveat, cum aliàs sit filia curiositatis, levitatis ac temeritatis & magistra superstitionis. Quàm cautè verò revelationes silentiô contegendæ sint, docet Apostolus, qui suum raptum in cœlum 14. annis pressit silentio, ut observat *S. Ambrosius* his verbis:

Ante annos 14. revelatum sibi dicit, & tamen revelationem tamdiu apud se tenuit, & repressit, nec dixisset, nisi utile nobis judicasset, ut diceret ne revelationibus extolleremur. Addit *P. Gravina.* Discant hoc, qui asserunt se audisse arcana verba & revelationes passim habuisse pronuntiant, advertant præsertim mulierculæ, quæ vix aliquo favore Dei se impleri dicunt, subito convocant amicas & vicinas & cognatos, indicantes se propemodum raptas in paradisum, & non tantum, quæ sileant mysteria audivisse, sed & quæ publicent; quæ tamen multoties tantùm somniarunt. Quod utinam non quotidie experiremur his præsertim temporibus, quando tot sunt, qui revelationes & visiones somniant.

Regula 21. **Si persona deprehendatur jam aliàs fuisse illusa à dœmone, omnes reliquæ visiones suspectæ sunto.** Ratio est, quia dœmon eam personam, quam aliàs decepit, solet frequentius tentare eo genere, quo victor extitit. Id demonstrat casus deplorandus cujusdam Eremitæ, de quo his verbis refert Antiochus hom. 84. Fuit, inquit, in Monte Sina quidam monachus, qui celebre adeo edidit suæ continentiæ specimen, ut in Cellula multos vixerit annos inclusus, postremo multifariis revelationibus Diaboli, & insomniis illusus ad Judaismum delapsus est, & carnis circumcisionem. Cùm igitur Diabolus huic identidem vera quædam insomnia demonstrasset, & velut objecta illecebra inescasset illius obscuratam mentem, novissimè oculis illius objecit copiosam turbam Apostolorum Martyrum, aliorumque omnis generis Christianorum densissimis tenebris & omni dedecore oppletam. Parte opposita Moysen, Prophetas, populum quoque Judæorum offert, splendida admodum luce conspicuum, inque gaudio & hilaritate vitam traducentes. Hæc cum spectasset miser, in vestigio surrexit, derelictoque illo monte in Palæstinam usque pervenit. Rectà contendit in Noura & Lybiadem Asyla Judæorum. Cum istis denarrasset, quæ sibi

sibi visæ fuissent, diabolicas apparitiones, circumcisus est, ac professus Judaismum, accepit uxorem, inque omnium prospectu adversus Christianos edidit dogmata propugnator factus Judaicæ superstitionis. Hunc ego vidi ac plerique Monachorum. Neque enim quatuor anni sunt à morte illius, qua miserè perruptus est. Catharri enim profluvium aliquando passus, & vermium corrosione tabescens exspiravit. Hunc cum vidissemus ego, & alii Monachi, correpti timore ingenti cum luctu lamentati sumus. Erat id sane quàm miserabile spectaculum. Vir hic totus incanuerat in monastica exercitatione, consenueratque laboribus attritus, & is tandem cum mulieribus jocatur, verba loquitur obscæna & impura, & blasphemat Christum. Meritò igitur Dominus dicebat: Vigilate, quia nescitis, qua hora *fur venturus sit.* Idem Sanctus initio ejusdem Homiliæ fideles exhortatur, ne aures accomodent ejusmodi insomniis, nam ad nos implanandos hæc efficiunt dœmones, & miserè seductos inescant & oblectant, ut deinceps nullo negotio hominem pertrahant ad captanda lenocinia illecebræ voluptatis. Non dissimulem illusionem passus est *Radbodus apud Surium* die 20. Martii. In infirmitate namque constituto apparuit dœmon se transfigurans in Angelum lucis, diademate aureo, & gemmis fulgentissimis redimitus, hæc illi suggerens: Dic quæso fortissime virorum, quis te ita seduxit, ut à cultura Deorum & prædecessorum tuorum religione velis discedere? si persistas in tali Religione, ad domos aureas æternaliter mansuras pervenies, quas in crastino tibi sum daturus. Accessi Wolframum Christianorum Doctorem, & ostendat tibi, si Christianorum susceperis dogma, mansionem æternæ claritatis, quam pollicetur. Sin minus, monstrabo tibi mansionem eximiæ pulchritudinis, quam ego tibi sum daturus. Rem totam cum Wolframo communicat, qui respondet, has omnes technas esse & illusiones dœmonis. Perstitit Princeps incredulus, & se Christianorum religionem amplexurum profitebatur, si à Deo suo non

demon-

demonstraretur domus aurea, quam spoponderat. Verum dœmonis præstigiæ detectæ sunt. Cum enim Diaconus cum socio ad Principem ablegaretur, in itinere à quodam præferente speciem hominis domus illa aurea ostensa est. Sed signante se Diacono signo crucis species illius hominis in figuram dœmonis, & domus in luctum conversa est.

Regula 22. **Omne quod revelatur privatis revelationibus, si discordet à regula fidei & moribus, consuetudinibus, ac præceptis Ecclesiæ, rejiciendum est.** Ratio est, quia veritas non est sibi contraria.

Regula 23. **Si aliquis vivendi modus assumatur vel introducatur, etiam sub specie sanctitatis, quem populus Dei servare non consuevit, ut suspectus vitari debet.** Ratio est, quia ratio prudentiæ exigit, ut in directione humanorum actuum certum semper præferatur incerto. Cum ergo sequi Ecclesiasticas regulas via certa & tuta sit; econtra sequi privatas revelationes, via incerta sit, ista relinqui debet. Regulam probat Gravina exemplis. Sic, ut refert *P. Nider* L. 5. C. 8. fuit Coloniæ quædam virgo omni tempore habitu virili incedens, arma deferens, velut cæteri milites stipendiarii armis dissolutis utens, choreas ducens, epulis insistens; quæ & mira ostentabat; vitrum enim à se confractum in parietem jactatum reparavit; mappam à se laceratam integravit. Cum duæ partes inter se litigarent de Sede Trevirensi, unam partem se velle inthronizare gloriabatur, ut fecerat quædam Joanna Carolo Regi Galliæ, quam & resuscitatam asserebat. Sed capta ab Inquisitore clam de Colonia educta Galliam intravit, militi in matrimonium copulatur à malo sacerdote; sed tandem Metensem civitatem adiit, & publicam concubinam egit.

Qualis

Qualis autem fuerit illa Joanna, idem P. Nider prosequitur dicens; quod ea mulier in Gallia spiritu prophetico & miraculorum potestate pollere credita semper virili veste usa fuerit, & in multis proeliis Carolum Regem Galliæ contra Anglos adjuverit. Tandem per Anglos capta fassa est se habere familiarem angelum, qui ex multis conjecturis & probationibus diabolus fuit existimatus, unde per publicam justitiam incinerationis pœnam sustinuit, prout Angliæ Rex ad Imperatorem Sigismundum scripsit. Eodem quoque tempore duæ fœminæ insurrexerunt, dicentes se à Deo missas esse, ut præfatæ Virgini Joannæ opitularentur, & per plures Magistros Theologiæ examinatæ tandem repertæ sunt dœmonis astu deceptæ. Una quæ agnovit se per astum Sathanæ deceptam, errores abjuravit; altera in sua pertinacia permanens ignibus consumpta est. Eadem doctrina, ut scribit P. Gravina, applicanda est ad improbationem Instituti illius, assumentis arroganter titulum Jesuitissarum, quod quia continebat exercitia mulierum sexui incompetentia, ab Urbano VIII. eliminatum est. Similiter merito sublatus est mos, qui irrepserat apud pauculos contra communem morem recipiendi plures particulas consecratas, majorem gratiam obtinendi prætextu.

Regula 24. **Revelationes, quæ incitant ad particularem opinionem sequendam, quam nec Scriptura, nec traditio, nec Patres, nec scholastica doctrina commendat, sed solius asserentis novitio placito venditatur, rejiciendæ sunt.** Hinc recte *Richardus de S. Victore L. de Contempl.* P. 1. C. 81. dicit: se non recipere Christum, si comites non habeat Moysen & Eliam. Id est, nisi doctrina, quæ à visionariis censetur esse Christi, adstipulantes habeat legem & prophetas & Ecclesiam. Ratio autem est, quia tales singulares opiniones, etiamsi non contrarientur fidei, eandem tamen infirmant & dehonestant, aperiendo viam innu-

meris talibus revelationibus, inter quas facile contingit esse aliquas falsas. Hoc ipsum autem parit confusionem, si cum reverentia recipiantur vera cum falsis, nonnullis Doctoribus se in tali revelatione fundantibus, aliis eam recipientibus. Cùm ergo Deus non censeatur cooperari ejusmodi confusioni, non censendus est esse author revelationum circa opiniones singulares.

Regula 25. Prætendenti, secum per revelationem dispensatum esse in aliqua lege naturali, vel Ecclesiastica, credendum non est. Ratio est, quia in nova Lege optimè constitutis legibus & finibus bonorum ac malorum non datur ullus casus, quo ea dispensatio sit conveniens; immo ipsa ejus possibilitas esset in majus scandalum & occasionem peccatorum, quàm in bonum; maximè si tales dispensationes prætenduntur clancùlariæ. Neque obstat, quod Deus in antiqua Lege legatur sic dispensasse, ut enim bene *Picus L.* 9. *C.* 2. observat. Alius in antiquis, alius in recentioribus Prophetis modus observandus est; eorum enim vita & virtutes inprimis spectandæ, & non tam quid traderetur, quàm quis traderet examinandum fuit. In istis verò post confirmatum Canonem quid tradatur magis quàm quis tradat, considerare opus est. Cum enim priscis illis temporibus jam Prophetæ ut unius Dei cultores recepti essent, etiamsi quæ operabantur, extranea viderentur, ut qui se percuti jussit in maxillam, ut Ezechiel muro perfracto, & Hieremias lumbari putrefacto incedens. Si hæc facerent, quæ viderentur extranea, æqui tamen, bonique consulebant auditores pii. Junioribus autem & qui nostra tempestate prædicant, non statim acquiescendum; siquidem operæ pretium est, attentè perspicere, quàm prioribus consonent, quàm declarent vetera, quàm necessaria, quàm utilia, quàm *bona suadeant.* Alia ratio, cur non credendum hujusmodi privatis revelationibus dispensatoriis, est, quia semper sunt aliquo modo dubiæ; dubiæ autem dispensationi

contra

contra legem certam inniti non licet, maxime in materiis, in quibus difficillimas facit dispensationes consequentiarum absurdarum & abusuum periculum. Et ex hoc ipso patet disparitas ad objectionem desumptam ab exemplo veterum Patriarcharum, aut Prophetarum, quia videlicet revelationes ipsis factæ considerandæ sunt non tanquam privatæ, sed tanquam ordinatæ ad Religionis constitutionem, ob quod non erant dubiæ, sed certæ. Id bene observat cum *Thoma Angelico Picus L. 9. C. 5.* his verbis: Quia Patriarchæ erant etiam tanquam conditores fidei, habebant visiones fundamentales, radicales totius cultus & Ecclesiæ Dei; & ideo nullo modo dubiæ erant illæ visiones, sicut sunt, quæ fiunt singularibus personis, quas non est securum sequi, nisi per alias certitudines rationis, vel catholicæ fidei, vel scripturæ earum veritas primitùs *innotescat nobis.*

Regula 26. **Quando revelationes etiam personarum sanctarum invicem pugnant, utraque pro suspecta & dubia habenda est.** Ratio est, quia non datur fundamentum certum, certo & irrefragabili judicio præferendi unam alteri. Hanc regulam fusè prosequitur *Picus L. 9. C. 2. & 4.* Loquendo tamen de judicio probabili, juxta P. Gravinam; præferantur graviores & doctiores rudibus, quin & sanctiores, si sanctitas extra controversiam sit explorata 2. mares fœminis cæteris paribus 3. major numerus minori numero cæteris paribus. 4. Quæ sacris Litteris, doctis ac probatis Doctoribus magis conveniunt, & humanæ rationi, prudentiæ, ac spiritui devotionis conformes sunt. In his locum habet regula Gelasii ex Apostolo; *omnia probate, quod bonum est, tenete.* Quæ omnia si considerasset Henricus de Hassia, non præcipitanter dixisset: S. Brigittæ & S. Catharinæ Senensis revelationibus nihil esse deferendum.

Regula 27. Revelationes amphibologicæ de futuris eventibus suspectæ sunto. Ratio est, quia taliter æquivoca erant oracula dœmonum ex Dodonæa Quercu & Tripode, ut proin hic modus vaticinandi videatur proprius esse dœmoni. Nec obstat, quod etiam in revelationibus S. Brigittæ L. 4. C. 20. legatur similis revelatio. Cum enim pro salute infirmæ deprecaretur, respondit Dominus: Non morietur ista infirma, quia placent mihi opera tua. Promulgavit sententiam S. Brigitta, quod non moreretur infirma; id enim Christi veritas revelarat. Sed illa mortua est, & mœrenti Brigittæ apparuit Deus dicens: Ne turberis; verum est, quod dixi tibi. Non est mortua; nam separatio animæ & corporis justorum non est nisi somnus. Non, inquam, hoc obstat, quia in Regula solùm dictum, quod hujusmodi revelationes æquivocæ debeant esse suspectæ, quia in ejusmodi facillime multæ possunt se insinuare fraudes, ut non possit discerni, an quis loquatur spiritu suo, vel spiritu Dei. Quare suspecta habenda est omnis prædictio, nisi suis vertita circumstantiis. P. Gravina testatur narratum sibi esse à fide digno, quendam hujusmodi visionarium dixisse viro eximio, quod non moreretur ex illa infirmitate; mortuus tamen est non sine gravi animæ periculo, eò quod ita fiderit verbis illius sanctuli; ut vix domui & conscientiæ jam morti vicinus consulere potuerit.

Regula 28. Revelationes non sunt applicandæ ad resolvendas quæstiones philosophicas, Theologicas, aut Historicas inter Doctores controversas. Hanc regulam insinuat P. Gravina P. 2. L. 2. C. 5. his verbis: observandum, ut non solùm non doceatur aliquid regulis fidei repugnans, sed etiam ne aliquid dicatur præter regulam fidei, ut faciunt illi, qui plures quæstiones, quas Doctores inter se nondum veritate eliquata in controversiam adducunt salva fidei compage, conantur inter dogmata collocare, putantque res non definitas divinis

divinis revelationibus solvere, ut, an cœli decem sint, vel plures, & alia ejusmodi de quibus sit mentio apud SS. Augustinum & Thomam. Ratio autem est, quia Deus non solet revelationibus servire curiositati hominum in rebus ad fidem aut salutem animarum ac Religionis cultum non pertinentibus.

Regula 29. Revelationes, quarum objecta non congruunt divinæ sapientiæ, recipiendæ non sunt. Patet, quia non est opus aliquod vacuum sapientiâ divinâ. Hinc, ut P. Gravina L. CC. exemplificat, si quis diceret, sibi revelatum, quod totus mundus movebitur motu recto; vel quod aliquis creabitur, qui mox sit annihilandus, talia deliramenta essent prorsus abjicienda.

Regula 30. Revelationes, quarum objecta sunt curiosa, aut inutilia, recipiendæ non sunt. Ratio est, quia scriptum est: *Ego Deus docens te utilia.* Hanc regulam P. Gravina L. CC. deducit sequentibus verbis: Quare, inquit, interdum peccatur à multis impostoribus tam maribus, quàm fœminis, quæ de statibus animarum pronuntiant, num sint in purgatorio, vel jam à pœnis absolutæ, num sint in cœlo, vel in tartareis abyssis, & num sint hæ de hac infirmitate convalituræ, num deducendæ ad pœnas mortis. Revelavit Deus multa ejusmodi cum expedire judicaverit; sed modo hæc sæpe finguntur ad lucra, & gloriolam captandam, foventque potius humanam curiositatem, quàm aliquod reportetur emolumentum. Si enim animæ proferantur è purgatoriis pœnis ereptæ, illico præsentes vel amici inani fiducia pleni à suffragiis exhibendis cessant, & in executione testamentorum fiunt negligentes, si executionem tanquam non necessariam dijudicant. Quibus verò vitæ mortalis dilatio repromittitur, adeo socordes fiunt de dispositione animæ pro futura vita, ut nihil cogitent de illa. Multæ aliæ personæ fingunt se habere revelationem de occultis, nempe hanc vel illam personam

esse in peccato, & multoties nihil aliud reportatur, quàm confusio vel infamia proximi, & curiositatis nutrimentum, cum hoc donum discretionis spirituum & cogitationum cordis detur à Deo paucis prudentibus taciturnis ad utilitatem. Temporibus nostris vidimus detectam pro hæretica Juliam quandam, quæ tantæ erat existimationis & famæ sanctitatis, ut multi vererentur accedere ad illam consulendam, nisi prius sacra exomologesi peccata expiarent. Qui effectus non illi fatidicæ diabolicæ tribuendus, sed divinæ bonitati malis utentis ad bonum, & devotioni fidelium reverentium, quos putant servos Dei, qui etsi in individuo deciperentur, non decipiebantur in universali æstimatione servorum Dei. Sic ille. Quare, nisi ex aliis indiciis demonstretur veritas revelationis, qua demonstrata supponenda utilitas, rejiciendæ sunt tales revelationes.

Regula 31. **Ex circumstantia loci vel temporis non potest sumi certa regula pro adstruenda vel improbanda revelatione.** Ratio est, quia & fiunt illusiones dœmonum de die, & in Ecclesia. Jobi 1. legitur dœmonem adstitisse in consilio bonorum angelorum; Christum sustulit in pinnaculum templi, eidemque suggessit falsam revelationem. Et supra ex Rusbrochii vita C. 5. relata est historia de muliere, quæ duobus dœmoniis stipata accedebat ad percipiendam Eucharistiam.

Regula 32. **Ipsa multiplicitas revelationum alicui personæ facta suspecta esto.** Ratio est, quia non videtur congruum divinæ sapientiæ, multiplicare in immensum revelationes, nulla apparente necessitate. Hanc regulam persequitur *P. Gravina* P. 2. L. 3. C. 2. his verbis: Congeminatæ in diversis temporibus eædem vel aliæ revelationes diligenter expendendo, ne multiplicitas earundem sine necessitate magnam suspicionem

cionem generet, præsertim si revelationes istæ respiciant ea, quæ alioqui ingenio & industriæ humanæ studiis comparari possunt. Accedit, ut doctè Gerson de probatione spirituum observat, cum semel loquatur Deus & idipsum non repetat, onerosum ac vanum esse, reiteratas diversis temporibus maxime circa idem objectum in immensum visiones super visiones multiplicare. Non sic procedit fides nostra, ait idem, quam Deus sub paucissimis Sacramentis, & præceptis concludi voluit in comparatione veteris legis, ne, ut illa, appareret lex gratiæ magis onerosa. Certè, addit idem, non est verosimile, has reiteratas & multiplices revelationes à Deo proficisci, quia omissa sacrarum scripturarum lectione, doctrinaque Sanctorum magis se converterent homines ad has visiones audiendas, eò placentiores, quo recentiores, & curiosos oculos, auresque prurientibus magistris exhiberent; ita quæ magis necessaria sunt, nescirent, quia, ut scripsit Seneca, supervacua didicissent. Unde concludit tandem sapienter. Inde perspicuum est, quàm necessarii sint Theologi in Canonizationibus, & examinatione doctrinarum; addo & Revelationum. Hucusque P. Gravina.

CAP.

CAP. IV.

Regulæ Practicæ ex Joan. Gerſone Cancellario Pariſienſi.

REgula 1. Nullius perſonæ revelationes ſine indiciis aliunde certis ſunt recipiendæ tanquam indubitatæ ante ejus mortem. Ratio eſt, quia dœmon poteſt longo tempore immittendo mille ſanctiſſimas doctrinas hominem fallere, ut tandem inter mille veritates immiſceat unam falſitatem, eamque in authoritate conſtituat; aut certè ut ea falſitate deprehenſa obtineat lucrum ex ſcandalo. *Gerſon. Tr. de Diſtinctione verarum & falſarum Viſionum* ſic diſcurrit; Debemus præcipuè in examinatione ejusmodi viſionum non præcipitare ſententiam, ſed usque ad pleniſſimam examinationem ſuſpenſum tenere judicium, maximè niſi falſitas, aut fatuitas cognata falſitatis aperta ſit. Ubi verò nihil falſum aut delirum primo aſpectu conſpicitur, non ſolùm explorare convenit, quæ facta ſunt, ſed exitum exſpectare. Nam promittit aliquando dœmon veritates plurimas, & poſt temporis tractum quando perſuaſit hominibus, tunc id quod fallit ſubminiſtrat; & hoc vel ad deceptionem perſonæ ſingularis; vel ad impugnationem miraculoſarum operationum noſtræ Religionis, quibus fides innixa ſubſiſtit; vel ad vituperium totius devotionis; aut ad ſcandalum verbi divini. Etenim dum cadit unus, quem antea magni eſſe nominis talium revelationum fama vulgavit, irrident ipſi deinceps ſæculares ſæculariter viventes unumquemlibet, qui religioſa ſimplicitate vitam agere decreverit; appellatur confeſtim illuſor & illuſus, clamatur phantaſticus, exſibilatur papelardus, begardus, & ſic occaſione accepta irridetur juſti ſimplicitas. Sed & ſimplices per

per talia palam decepti aut vix aut nunquam possunt ad viam veritatis reduci, quoniam nec audiunt Clericos, quos hypocrisi, invidia, & malignitate laborare credunt; neque emendantur per laicos, quos ignorantes ut seipsos esse cognoscunt.

Regula 2. **Nullius personæ revelationes sine indiciis aliunde certis tanquam indubitatæ recipiendæ sunt, nisi prius examinatis ejus omnibus actis, dictis, & scriptis usque ad mortem.** Patet ex Regula præcedente; quia dœmon quandoque longo tempore inculcat vera, ut aliquando persuadeat falsa.

Regula 3. **Revelationes veræ à falsis non nisi per notitiam quandam experimentalem propriam certò dignosci possunt.**

Regula 4. **Itaque si ipsa persona, quæ habet revelationes, de illis dubitat, aut timet ne fallatur à dœmone, veritas earum revelationum ab aliis sine indiciis aliunde certis ut certa comprobari non potest.** Hæc regula ostenditur à Gersone ex eo, quia sicut somnia imitantur in omnibus actiones vigilantium, nec nisi per notitiam experimentalem vigiliæ à vigilantibus discerni possunt, ita etiam visiones falsæ imitantur veras, nec nisi speciali illo lumine dignosci possunt. *L. CC. signo* 4. sic habet: In casu, quo revelatio bonis moribus obviaret, nisi divina dispensatio interveniret, revelatio angelica sive prophetica taliter circumstantionata esse debet, quod revelationem accipienti vel eis, pro quibus fit revelatio, de ea dubitare non liceat. Oportet enim, ut tam clarè cognoscatur revelatio esse à Deo, quàm clarè scitur, aliquid esse scripturæ sacræ aut rationi conforme. Et in hoc casu maximè necessarium est donum, quod discretionem spirituum vocamus.

mus. Quæres, quid agit hoc donum, quod discretionem spirituum juxta Apostolum appellamus? Agit equidem, ut sapore quodam intimo, & illuminatione quadam experimentali sentiat homo differentias inter veras revelationes & deceptorias illusiones. Hoc tradit B. Gregorius in Dialogo. Hoc idem de seipso B. Bernardus in suis miraculis fatetur. Sentiebat enim, & ut sic dixerim, gustabat interno quodam afflatu & odore, quando ad faciendum miracula sibi virtus aderat, utpote, ad sanitates operandum: quemadmodum de Christo dicit Evangelista, quod sensit virtutem de se exisse, dum sanata est mulier ex contactu fimbriæ vestimenti. Augustinus quoque refert in suis Confessionibus, matrem suam isto modo inter veras & falsas nocturnæ quietis imagines & visiones discrevisse. Cum igitur regula universalis aut doctrina certa & infallibilis nequeat tradi super hac materia de discretione spirituum, aut de revelationum veritate, cum ista res plus in experientia, & conditionum particularium, quæ infinitæ sunt, concursu quàm in arte versetur, videamus similem in re pari, immo longe faciliori difficultatem. Petamus ab aliquo dari nobis sub arte & doctrina universali, per quam sciri poterit evidenter de seipso vel alio semper, quando somniis illuditur, aut veris vigiliis exercetur. Attende inprimis, quod visiones somniorum plerumque discursivæ sunt, rationales, & super se reflexæ. Nam quærit homo si somniat; utrinque insuper arguit; & tandem deliberatè concludit, quod vigilat. Adde, quod tanta est somnii ad vigiliam propinquitatis similitudo, ut hæsitet homo etiam vigilans ac visa secum retractans, si tunc vere dormiebat. Interroga jam aliquem de vigilantibus, quomodo scit, an vigilat? respondebit; bene scio. Persiste, & dic: quomodo bene scis? nullus responsioni alius erit exitus nisi ut dicat: certè scio, quia sic experior. Nil allegare valebit præter solam experimentalem notitiam ipsius vigiliæ, quæ valde dispar est à somniis, fortior scilicet atque lucidior, per quam non opinatur, sed scit se vigilare.

Trans-

Transferatur hæc similitudo ad rem, quæ tractatur. &c. Vide Infra Regulam 14. & 21.

Regula 5. Revelationes, quæ recedunt à principiis, & consuetis modis divinæ sapientiæ, non sunt adscribendæ Deo. Ratio est, quia revelationes non sunt tantum effectus divinæ omnipotentiæ, sed etiam sapientiæ, quæ in suis effectibus resplendere debet.

Regula 6. Hinc si modus revelationum recedit à legibus prudentiæ humanæ, quando magis repugnabit legibus sapientiæ divinæ! Utramque hanc regulam declarat *Gerson L. CC.* his verbis: Aliqua in revelationibus sic se habere possunt, ut quamvis non sint palam & directè contraria divinæ omnipotentiæ, quin absolutè possint fieri; sunt nihilominus refellenda tanquam inania & fatua, & divinæ sapientiæ incongrua, quemadmodum si quis diceret, sibi esse revelatum, quod totus mundus movebitur cras motu recto; quod unus angelus annihilabitur, postmodum recreabitur, non adducendo aliam utilitatem. Item, quod quilibet Prælatus debet nudus incedere, & bajulare crucem super suos humeros; aliàs tota peribit Ecclesia. Talia, inquam, velut delira, & divina revelatione indigna statim abjicienda sunt. Neque enim relucet tantum in divinis operibus potentia, sed bonitas & sapientia, quam effudit super omnia opera ejus. Ad hoc refertur, quod antea dictum est de narrationibus supervacuis phantasticarum apparitionum & de inutili per eas temporis consumptione. Pro hoc valet quod habemus ex determinatione Doctorum super illud *Matth.* 4. Si filius Dei es, mitte te deorsum. Miraculum si pia utilitate aut necessitate careat, eo facto suspectum est, aut rejiciendum; sicut fuisset, Christum volare per aëra; & ut communiter sunt omnia magorum sacrilega præstigia. Fuit nostris temporibus mulier in talibus famata re-

velationibus, quam hoc signum, nisi fallor, delirasse convincit.

Regula 7. **Revelationes personæ, quæ aut per superbam curiositatem, aut ob vanam laudem, aut ob præsumptionem sanctitatis cupida est habendi revelationes insolitas, cujus signum est, si se ejusmodi revelationibus dignam reputet, aut in talibus enarrandis gloriabunda delectetur, aut sine necessitate festina illas proferat, contemnendæ sunt.** Ratio est, quia ejusmodi dispositio animi est valde idonea ad illusiones dœmonis.

Regula 8. **Revelationes personæ, quæ non habet signa positiva constantis humilitatis, v. g. repugnantiam ad laudes & reticentiam perpetuam extra casum necessitatis, & actiones protestationibus humilitatis conformes, admittendæ non sunt.** Utramque hanc regulam deducit *Gerson* L. CC. hoc modo, *Signo* 1. Si aliquem cognoveris, inquit, qui per superbam curiositatem, & vanam laudem, atque præsumptionem sanctitatis cupidus sit habere revelationes insolitas, qui se dignum istis reputet, qui in talibus de se enarrandis gloriabundus delectetur, scito, quoniam illudi meretur; neque magnipendas, si aliquam habuisse revelationem jactanter affirmet. Deest enim humilitas. De sanctis Patribus habemus narrationes plurimas super tanta humilitatis observatione. Cuidam ex Patribus dœmon apparuit transfiguratus non solùm in angelum lucis, sed in Christum; dixit se ad hoc venisse in mundum, ut ab hoc Patre videretur & adoraretur. Cogitabundus aliquamdiu mansit iste sanctus Pater instar Mariæ virginis, & cogitans, qualis esset ista salutatio dice-

bat

bat intra se; Nunquid non adoro quotidie Christum? quid sibi vult talis apparitio? Et ad humilitatem illico confugiens, ait ad dœmonem: Vide, ad quem mitteris; non enim dignus sum, hic videre Christum. Quo dicto tam humili dœmon confusus & pudibundus abscessit. Alius Pater clausit oculos in re simili; Nolo, inquit, videre Christum in terris; illum in cœlis videre contentabor. Et B. Martinus ex superbo dœmonis ornatu falsitatem loquelæ diaboli, qui se Christum dicebat, agnovit. Est igitur hominibus saluberrimum consilium contra tales dœmonum illusiones pondus humilitatis observare, se reputare intellectu pariter & affectu indignissimum, qui super alios homines revelationem accipiat, qui præ aliis à Deo mirabiliter visitetur; & si quæ talia præter solitum evenire circa eum contigerit, rejiciat à se cum sancto, humili, verecundoque pudore. Deputet talia vel læsioni propriæ phantasiæ, & se habere aliquid simile phreneticis, & maniacis, aut melancholicis reformidet; vel caveat, ne propter enormitatem præcedentium peccatorum datus sit in reprobum sensum, ut talibus illusionibus seducatur. Si talia sint diaboli machinamenta, ex humilitate hujusmodi evanescent; aut si velit Deus, quod in his tolerandis exerceatur, non nocebunt. Si verò sit divina revelatio, non ficta humilitas piè renitens, magis præparabit locum ad ejus susceptionem, & audire merebitur, ascende superius, quanto in loco plus infimo recumbere conabitur. Habes in Exodo, quoties Moyses à se repulit divinam jussionem, dum ad Pharonem mitteretur, obsecro, inquit, Domine, mitte, quem missurus es. Et Jeremias clamat: A, a, a, Domine Deus, nescio loqui, quia puer ego sum. Si quis objecerit, quod Apostolus suas revelationes jactanter aperuit & promulgavit; respondent sancti Doctores, inter quos Chrysostomus; aliud est, inquiunt, ex quadam necessitate vel habendi consilii, vel ad utilitatem audientium secretas gratias suas aut virtutes suas prodere; aliud sine quavis sua aut aliorum utilitate talia per inanem gloriam ventilare. Unde

de Maria Virgo, quæ conservabat omnia verba conferens in corde suo, postmodum Apostolis præsertim Lucæ sacra mysteria sibi soli credita disseruit, non ad jactantiam, quia non tamdiu tardasset, cum omne vitium præceps sit, sed ad Ecclesiæ Religionisque ædificationem. Quin etiam devotus Bernardus, qui toties jussit, ut homo virtutes suas plus abscondat etiam familiarissimis & devotissimis, quàm alii vitia sua occultare satagunt, pluries de suis donis & gratiis per contemplationem adeptis palam nedum loqui sed scribere, non esse superbiam arbitratus est. Quo pacto? quoniam hoc agere non compellebat vanitas sed charitas; & jam in humilitatis terra radicem virtutis, ne jactantiæ aura velleretur, altè demiserat. Hæc charitas & ædificationis necessitas à præsumptionis suspicione B. Paulum absolvunt, quia propter subintroductos falsos apostolos, qui gloriosos se monstrabant, authoritatis suæ pondus coactus est propalare. Est igitur non quælibet manifestatio revelationis sibi factæ arrogans vel superba, sed ea tantummodo, quæ fit inaniter, vanè, & absque fructu ædificationis vel consilii, sed fit ad exonerandum tumorem animi, & ad scalpendum prurientes aures adstantium curiosa hujusmodi narratione vanitatum. In sæcularibus actibus laudare se potest homo sine culpa, dum suæ defensionis urget necessitas; Sic Tullius perorando, ne pelleretur in exilium, conservationem civitatis romanæ à se factam, aliaque egregia opera sui Consulatûs commemoravit. Sic Scipio Africanus triumphum, quem de Carthagine subjugata reportarat, in defensionis suæ patrocinium contra accusatores suos allegavit; & uterlibet absque imputatione ad jactantiam. Sic & reperies, quod parentes Joannis Baptistæ non garrula & vana curiositate super nomine pueri revelationem sibi factam vulgaverunt; illam dicere extorsit sola necessitas, dum in circumcisione puer nomen esset accepturus. Addendum tamen est, quod vult Gregorius in Dial:, humilitatem veram non esse pertinacem, sed obtemperantem cum tremore; & planè non humilitas, sed superbum

bum eſt indicium de ſua æſtimatione, ſiquis prætendendo humilitatem contemnat Prælatum aliquid operis ardui præcipientem; necque enim hoc ageret, ſi non eſſet ſapiens in oculis ſuis.

Regula 9. Si revelationes non ſint ad utilitatem, & perſona ſit adhuc in ſpiritu novitia, habendæ ſunt pro falſis. *Gerſon* L. CC. ſic habet: Ea manifeſtatio revelationis eſt arrogans, ſi ſit vane absque fructu ædificationis. Si non aliud afferret hæc loquacitas incommodum, abunde illud eſt, quod rei inappretiabilis videlicet temporis ſit conſumptio. Quapropter non parum ad rem attinet, ſi res, de qua fertur eſſe revelatio, ſit utilis ad mores, ad Rempublicam, ad divini cultus honorem & augmentum, aut ſi ſit ſupervacuis rebus ſeu narrationibus immixta. Refert denique plurimum, ſiquis novitius ſit in exercitio virtutum, aut veteranus, quoniam virtus, dum incipit, leviſſimo flatu confellitur; inveterata autem ſua ſtabilitate nixa conſiſtit.

Regula 10. Revelationes perſonarum, in quibus concurrit tenacitas proprii judicii cum indiſcretione jejuniorum & vigiliarum non ſunt recipiendæ. Ratio eſt, quia in iis, qui ſequi ſolent ductum proprii judicii, & ſimul dediti ſunt extraordinariis jejuniis, ac vigiliis, dœmon reperit aptas diſpoſitiones ad illuſionem. *Gerſon* L. CC. *Signo* 2. ſic habet: Si videris aliquem incedentem via regia, qui non vult ambulare in magnis & mirabilibus ſuper ſe; ſed medio quodam tenore regulas vivendi ſequitur à patribus inſtitutas, nec transgreditur fines, quos patres ſui poſuerunt, de tali noli credere leviter, quod fallatur per dœmonum illuſiones, quem & credere conſilio, & in omnibus obſervare moderamen diſcretionis perſpexeris. At verò ſunt alii, quibus placet, propria ſententia duci, & ambulant in adinventionibus ſuis, impellit eos propria

propria opinio; jejuniis supra modum se macerant; protendunt vigilias; lachrimis plusquàm oportet cerebrum turbant & extenuant; & inter hæc nullius credunt monitis; consilio neminis acquiescunt, ut temperatius se habeant; Doctores prætereà & in lege peritos audire aut consulere non curant, & consultos spernunt; nimirum quia magnum jam aliquid esse persuaserunt sibiipsis, & quid eos agere conveniat, plus omnibus sapere arbitrantur. De talibus pronuntio, quia cito prolabuntur in omnem dœmonum illusionem; cito impingunt ad lapidem offensionis, quia cœca præcipitatione & nimia velocitate rapiuntur; propterea quidquid de insolitis revelationibus pronuntiaverint, habeto suspectum. Pauci sunt menses, dum eram Atrebati, audivi de quadam muliere conjugata & habente liberos, quod aliquamdiu per duos dies, nonnunquam per quatuor & amplius manebat sine cibo; erat proinde multis admirationi. Feci, ut loquerer cum ea, examinavi eam multis sermonibus; reperi hanc abstinentiam non sobrietatem, sed vanam superbamque pertinaciam: nam & post tale jejunium dira fame excruciata inexplebili voracitate comedebat. Nullam insuper asserebat solidam causam, quare sic ageret, nisi quod se indignam dicebat, quæ pane vesceretur. Fatebatur prætereà; neque à Confessore suo, neque ab alio se habere hanc vivendi regulam. Nam à dimidio anno & amplius nullius habebat Confessorum vel absolutionem vel consilium. Expavi fateor, & exhorrui; dissimulans tamen cœpi ostendere, dœmonis hos esse laqueos, & eam periculo insaniæ vicinam esse; nam & erat vultu attonito, & color similis jamjam morituræ videbatur. Petebam, si sciret aliquos, quorum authoritas, & fides, majoris essent ponderis & reputationis apud eam, quam propriæ æstimationis judicium? Respondit illico suspirabunda & gemens, demissis humi oculis, se miseram, se peccatricem, se indoctam plus omnibus & insciam. Subintuli, si verè ita de se sentiret, quo pacto sine cujusquam alterius consilio tam insolitam, & ab aliis sanctioribus

ribus & fortioribus non observatam abstinentiam sequeretur? Cœpit nescio quas responsionum ambages volvere; & possidebat mentem ejus quædam arrogantia, qua se victam erubescat confiteri. Tandem eam monui, ut fatuam hanc desereret jejunandi obstinationem, & absque peritorum consilio nihil singulare, & ab aliis inobservatum sequeretur. Non respondit ad hæc. Discessi; & quid postmodum egerit, ignoro. - Itaque ad par exitium vergunt abstinentia nimia, & crapulosa voracitas, nisi quod irremediabilior est excessus in abstinentia. Morbos enim affert incurabiles, ex læsione cerebri & rationis perturbatione, quo fit, ut per maniam aut furiam, aut cæteras passiones melancholicas sic profundantur & intimè radicantur phantasmata, interius reservata in cerebro, quod esse reputantur veræ res extrinsecus apparentes, & audire se putat homo, videre, vel tangere, quod nullo sensu exteriori percipitur. Pleni sunt medicorum libri portentosis ejusmodi apparitionibus, & judiciorum corruptionibus, ex læsione virium interiorum nascentibus. Advertendum tamen diligenter, quod hominum diversæ sunt gratiæ, tum ex naturali bonitate complexionis, tum ex dono illius, qui dividit singulis, prout vult. Quocirca fieri potest, quod absque culpa & nota indiscretionis arripiat unus modum vivendi austeriorem, qui non omnibus conveniret.

Regula 11. Revelationes, in quibus à perspicacioribus Theologis reteguntur aliqua, latenter obviantia Scripturæ saltem probabilius, rejiciendæ sunt. Ratio est, quia Dœmon sat lucratur, si inter mille & mille pulcherrimas veritates immisceat latenter vel unicum errorem, sic ut non apertè incurrat in oculos quorumvis Theologorum. *Gerson* L. CC. *Signo* 4. sic discurrit: Quartum signum genuinæ revelationis est veritas. Sicut enim moneta falsa est, si in aliquo vel minimo puncto denarius in sua configuratione discrepet, ita &

revelatio, si discrepet à Scriptura. Attamen tanta est nonnunquam similitudo denarii falsi ad verum, ut vix nisi à doctissimis possit falsitas deprehendi; quia inter tot veritatis lineas ad fraudem positas non statim unus falsitatis punctus se aperit. Visi sunt hæretici, qui magnos Catholicæ Doctrinæ compingebant libros, ut solam hæresin inter tot veritates latenter insererent, & cautiori efficaciorique fraude publicarent. Hæc res indicat, ex quanta necessitate talis moneta revelationum insolitarum debeat à Theologis, priusquam admittatur, examinari, quorum præcipuè interest, inter veram falsamque religionem, moresque concernens, discernere.

Regula 12. Etiam intentissima affectio amoris erga Deum non est infallibile signum, revelationem, ex qua illa causatur, esse à Deo. Ratio est, quia hujusmodi affectio etiam nonnunquam oritur ex principiis naturalibus, & reperitur subin in personis manifestè seductis. *Gerson.* L. CC. sic discurrit: Quintum signum est charitas, seu divinus amor. Hoc signum non statim sufficiens est propter fucatum colorem vanæ & carnalis dilectionis. Siquidem expertum est, mulierculas quasdam fuisse, quæ circa Deum vel alios viros sanctos magis afficiebantur dilectione vitiosa ignoranter, quàm vera, sancta, & sincera charitate moverentur. Et de Idololatris constat, quia Deum diligere se licet errantes existimant. Quocirca scripsit quædam devota mulier, nihil ita se habere suspectum, sicut dilectionem, & plus quàm diabolum, etiam dum circa divina & personas probatæ sanctitatis versatur. Hoc non muliebriter traditum est, quoniam passio seu motio quanto vehementior, tanto præcipitatio facilior invenitur & regi difficilior. Amplius hanc ob causam videntur inter cæteras errasse Begardi & Begardæ ob indiscretam dilectionem, nomine devotionis palliatam. Argumentum hujus rei est in quodam libello, incredibili pene subtilitate ab una fœmina composito, quæ Maria de Valentianas dicebatur.

batur. Hæc agit de prærogativa & eminentia dilectionis divinæ, ad quam si quis devenerit, fit secundum eam ab omni lege præceptorum solutus. - Et certe amor inter omnes animæ passiones magis penetrativus est, & alienativus. Si verus est & castus, & sanctus, juvat incogitabiliter ad cogitandum cœlestia. Si verò aut vanus sit, erroneus, aut libidinosus, varias sibi format illusiones, ita ut credat videre seu cogitare quæ prorsus ignorat. Si prædicta Maria non de viatoribus, utique ligatis ad præceptorum divinorum impletionem, sed de statu beatorum dilectionem, quam scribebat, applicasset, vix altius quidquam de divina fruitione quoad aliqua dici potuerat, sed fallebat eam tumiditas animi passioni dilectionis immixta. Putabat igitur se frui Deo, dum vigebat ea passio fortis circa Deum in ejus animo, quantumcunque à divinis præceptis longè esset.

Regula 13. Eadem persona, quæ habet aliquando veras revelationes, potest alia vice illudi. *Gerson* L. CC. sic habet: Non est prætereundum, quod eadem persona, sicut nunc potest esse bona, & ornata charitate, nunc declinare in vitium, & rursus à malitia in justitiam converti, sic possibile est, eandem personam nunc veris revelationibus visitari, nunc fatigari vel tentari falsis illusionibus. Nam & Prophetæ nostri, ut David, Elisæus, & Nathan, non semper ad nutum præsto habebant secundum Gregorium & Historiam propheticum spiritum. Unde Nathan ex frequenti usu propheticæ visionis credidit propriam æstimationem esse revelationem, dum ipsi David quærenti de ædificatione templi respondit; *Fac, quæcunque habes in corde tuo, Dominus tecum est.* Valet hoc exemplum ad ea, quæ de usu dilectionis divinæ prætacta sunt. Quamobrem qui in talibus existimant se proprio sensu, arte vel industria discernere, videant ne errent, quoniam si præsumptionis spiritus obrepserit, subintrabit facile vanitas illusionis.

Regula 14. Certitudo de veritate revelationis solùm potest haberi per aliquod supernaturale lumen. *Gerson* L. CC. dicit: Cave, ne inferas, tanquam nulla sit aut fuerit in sanctis revelationibus certitudo. Sicut Apostolus de revelatione ait: *Scio hominem* &c. Habetur sanè certitudo, sed à divino lumine, non humana solùm investigatione aut æstimatione. Sicut non sequitur; datur deceptio & illusio in judicando de somno & vigilia; igitur nulla est de vigilatione certitudo, nullaque adhibenda vigilantibus fides indubia. Vigilabant sancti in divino lumine; nos peccatis obruti plerumque portenta vitiorum aut illusionum somniamus. Novi hominem, qui post multum tentationis involucrum super uno ex fidei articulis in tantam subito lucem veritatis & certitudinis introductus est, ut nullæ prorsus residerent dubietatis reliquiæ, nulla facillatio, sed serenitas multa jubente eo, qui fluctibus imperat. Addebat, quod non ex ratione aliqua sicut tunc se interrogabat & optimè meminit, sed ex sola humiliatione & captivatione intellectus in obsequium fidei & omnipotentiæ Dei istud meruerat, ut non amplius dubitaret de illa fide, quam de existentia. Quærebat rationem tantæ solididatis & pacis in credendo; nihil aliud reperiebat, nisi quod sic experiebatur. Non credent fortassis mundani sapientes, tales fieri illuminationes; quoniam verissimè pronuntiatum est per prophetam: *Illuminas tu mirabiliter à montibus æternis; turbati sunt omnes insipientes corde.* Hucusque Gerson. Addo meipsum intimè nosse virum quendam à juventute eruditionis studiosum, cui fermè simillimum contigit, & in quo ille infusus habitus æquali semper effectu jam per Dei gratiam perseverat ultra viginti quinque annos.

Regula 15. Revelationes etiam ab Ecclesia approbatæ non eoipsò carent omni illusione aut falsitate. Ratio est, quia intentio approbantium non est, ut decla-

declarentur ejusmodi revelationes carere omni falsitate, sed quod careant falsitate noxia, saltem aperta; aut quod contineant doctrinas utiles, utut permixtas propositionibus dubiis, aut etiam falsis. *Gerson Tract. de examinatione doctrinarum Part.* 1. *Consid.* 1. sic habet: Protestamur inprimis, nihil nos fore dicturos favore vel odio, sed tanquam in articulo mortis positi coram judice Deo volumus cautelas insinuare contra falsas prophetias suspectasque doctrinas maximè diebus istis malis. -- Attendendum multiplicem esse doctrinarum per Ecclesiam seu concilium approbationem. Quædam approbantur ut certitudinaliter, vere, necessarióque credendæ. Quædam, ut utiles ad moralem, religiosamque doctrinam sine mixtione falsitatis noxiæ, non tamen sunt sic, ut credantur obligatoriè, sed dicuntur de pietate fidei. Quædam verò solùm permittuntur ut legantur, non quin sint mixtæ falsitates, sed habent aliunde plurimas utiles doctrinas, sicut sunt scripta multorum Doctorum. Ita Gerson.

Regula 16. **Revelationes doctrinales, quæ probari non possunt ex Scriptura & traditione independenter à revelatione, rejiciendæ sunt ad minimum ut suspectæ, aut ut impertinentes ad Religionem.** Ratio est, quia in materia dogmatis nihil ponitur novi quoad substantiam. *Gerson* L. CC. Part. 2. *Consid.* 1. sic habet: In examinatione doctrinarum attendendum est principaliter, si doctrina sit conformis Sacræ Scripturæ tam in se, quàm in modo traditionis. Declaratur ex authoritate Dionysii dicentis: *Nihil audendum dicere de divinis, nisi quæ nobis à Scriptura Sacra tradita sunt.* Cujus ratio est, quoniam Scriptura nobis tradita est tanquam regula sufficiens pro regimine totius Ecclesiastici corporis & membrorum usque in finem sæculi. Est igitur talis regula & exemplar, cui se non conformans alia doctrina vel abjicienda est ut hæreticalis aut suspecta, aut impertinens ad Reli-

 gionem

gionem prorsus est habenda. Hic *Glossa* quædam super illud: *Apparuerunt Moyses & Elias loquentes cum Jesu,* ait: Suspecta est omnis revelatio, quam non confirmat Lex & Prophetæ cum Evangelio; alioquin delusiones dœmonum, aut potius proprii capitis phantasiationes, quàm revelationes habeantur. At verò dicet aliquis; quod à principio Ecclesiæ dentur usque nunc salubres doctrinæ tam verbis quàm scriptis insertæ, quas Scriptura Sacra non continet. Immo continet, respondemus, secundum aliquem gradum veritatum catholicarum, quos gradus alibi explicavimus.

Regula 17. Revelationes doctrinales, quæ introducunt novum modum loquendi & terminos non usitatos à Doctoribus Ecclesiæ, admittendæ non sunt. Ratio est, quia in mysteriis fidei non solum fugienda est novitas doctrinæ, sed etiam vocum, inquantum non cogit necessitas, qualis tamen nunquam datur ad revelationes privatas. *Gerson* L. CC. sic habet: Prima cautela sit, nullam recipere doctrinam absoluto judicio, nisi modis præfatis probatam; & eo magis, si sermo vel modus sit extraneus à communi sermone Doctorum, quamvis sermones graves apparerent morales vel philosophicæ. Theologizat aliquando dœmon, ait Climacus; & patet in Evangeliis etiam coram JEsu, quem tentare præsumpsit, & dicere: *Scriptum est: angelis suis Deus mandavit de te.* Nihilominus prohibuit Christus. Cui Paulus & alii se conformant, ne testimonium quantumlibet in superficie verum acciperetur à dœmoniacis, vel prophetis insanientibus. Ratio est, quia nullum verum bono fine dicunt; & quia continuò aut tandem falsitatem ingerunt, etsi mille præmiserint veritates. Non est enim doctrina fallens, quæ non vera misceat, secundum Bedam. Altera cautela est, conferre protinus doctrinam, quæ terminos habet peregrinos, vel sententias novas & peregrinas ad terminos Doctorum

ctorum communium & sententias eorum. Hoc Paulus intellexit cum diceret ad Discipulum: *Profanas vocum novitates devita.* Hoc Augustinus; *Nobis*, inquit, *ad certam regulam loqui fas est.* Hoc Hieronymus; *Ex verbis*, inquit, *inordinatè prolatis oritur hæresis.* Hoc custodivit Sacra Facultas Parisiensis; cujus unum è multis sit hoc exemplum: Unus Licentiatus posuit in Vesperiis; Quod Pater sit *causa* Filii, id est, Pater generat Filium. Confestim oppressum est os ejus, neque illi permissum est ejusmodi terminis uti, licet ostenderet exponendo se verum sensum tenere. Sic Augustinus loquens de fato juxta Philosophorum aliquorum veram sententiam, quod Deus sit fatum; *Tene*, inquit, *sententiam, sed corrige linguam.*

Regula 18. **Revelationes mulierum præsumentium dirigere suâ doctrinâ Clericos, ac Principes, eosque docere magistraliter velut ex officio habeantur pro valde suspectis; adeoque in dubio rejiciantur.** Ratio est, quia Deus noluit instrui Ecclesiam per Magisterium mulierum; sed si aliquando per mulieres aliquid revelavit, erant actus singulares; non magisterium & officium stabile. *Gerson* L. CC. *Consid.* 2. ait: Sexus muliebris ab Apostolica prohibetur authoritate, ne palam doceat; doctrinam intellige seu verbo seu scripto nomine suo publicatam, maximè si fuerit ad viros, nec qualescunque sed sapientes, sed eruditos, sed statûs in devotione vel religione præcellentis. Sententia est Gregorii; præsumptionem esse, velle docere sanctiorem, doctioremque. Culpat *Hieronymus* eos, qui *discunt, proh pudor! à fœminis.* Quid si talis sexus apposuerit ambulare in magnis & mirabilibus super se; visiones quotidie super visiones addere; læsiones quoque cerebri per epilepsiam vel congelationem aut aliam melancoliæ speciem ad miraculum referre; nihil denique dicere nisi vice Dei sine medio revelantis; appellare sacerdotes Dei filios suos;

docere

docere eos professionem suam, in qua nutriuntur assiduè, qualiter obedire superiori debeant, etiamsi ille foret diabolus incarnatus. Tales docent, quod illi sint imperfecti, qui in adversis dolent; cum tamen nec Maria, nec Paulus, immo nec Christus haud dubiè perfectissimi fuerint doloris expertes; immo si desunt poenæ sensus, qualis erat patientiæ virtus? dicit altera, se annihilatam fuisse pro morula temporis. Altera dicit, quod mirabiliori unione Deus sibi uniebatur, quàm humanitati susceptæ in Christo. Neque tamen per hoc derogamus gratiæ Dei, neque mulierum, quas elegit, privilegiatæ sanctitati; sed nobis vigilandum est adversus astutias diaboli; & cautela duplex sumenda est. Primò omnis doctrina mulierum, maximè solennis verbo vel scripto, reputanda est suspecta, nisi modis præfatis fuerit diligenter examinata, & multo amplius, quàm doctrina virorum. Patet ratio; quia lex communis, nec qualiscunque sed divina eas arcet. Quare? Quia facilius seductibiles, quia pertinacius seductrices, & quia non constat, eas divinæ gratiæ esse cognitrices. Ubi sunt scripta tot devotissimarum eruditissimarumque fœminarum, sicut Paulæ, sicut Eustochium? Certè nulla supersunt, quia nulla præsumpserunt. Secunda cautela est; Conferatur statim doctrina per singulas sententias & verba, si sit conformis ad Doctores approbatos, & si sic; quid addat ad illos in pondere sententiarum, vel religionis ædificatione, pensetur. Sunt enim doctrinæ quædam habentes folia verborum quasi speciosissima, quæ si discutiantur, inveniuntur similes ficulneæ, cui maledixit Dominus, quia sunt sine fructu; aut pro fructu ut poma Sodomæ reddunt solum cinerem, quo turbatur sensus, non reficitur affectus, nec tandem illuminatur intellectus.

Regula 19. **Revelationes mulierum, etiamsi sint conformes communi doctrinæ Theologorum, si tamen nihil contineant majoris utilitatis, rejiciendæ**

dæ ſunt. Ratio eſt, quia Deus non cenſetur fruſtra multiplicare revelationes circa dogmata jam aliunde nota. Ita Gerſon in Regula præcedente.

Regula 20. Revelationes continentes ſenſum ambiguum, qui trahi poſſit ac vergat in malam partem, non benignè exponendæ, ſed rejiciendæ ſunt. Ratio eſt, quia, ſi non dentur alia certa revelationis genuinæ indicia, non datur neceſſitas recedendi ab obvio verborum ſenſu. *Gerſon* L. CC. ſic ait: Notetur, quod ſancti Prophetæ, & Doctores jam univerſaliter approbati recipiunt in ſuis verbis obſcuris & ambiguis interpretationem, qualis non debetur novellis prophetantibus de corde ſuo, aut priusquam conſtiterit, quaſi de ſuo, quamvis divino.

Regula 21. In illis perſonis, qui aliquando habuerunt viſiones verè divinas, etiam experimentalis notitia ac guſtus non eſt infallibile ſignum, viſionem eſſe verè divinam. Ratio eſt, quia per vivacem rememorationem eorum, quæ aliquando ſentiebant, posſunt imaginari, ſe actu verſari in eo ſtatu. *Gerſon Tract. de Diſcretione Spirituum* ſic habet: Probare ſpiritus utrum ex Deo ſint, contingit multipliciter. Primò per modum artis, ſicut per eruditionem Scripturarum. Alius modus eſt per inſpirationem intimam ſeu internum ſaporem, ſive per experimentalem dulcedinem quandam, ſive per illuſtrationem à montibus æternis, effugantem tenebras omnis dubietatis. Probare ſpiritus, an ex Deo ſint, per modum artis & per regulam infallibilem pro particulari caſu aut non poteſt aut vix fieri humanitus; ſed requiritur donum Spiritus Sancti quod Apoſtolus nominat diſcretionem ſpirituum; quo dono fit, quod mens non ſolùm in ſe, ſed etiam in aliis noſcit, an ſpiritus ex Deo ſint. Nemo autem cognoſcit

certitudine infallibili ea, quæ per ſolam experimentalem notitiam vel ſentimentum interius & ſenſum geruntur in alterius animo. Quemadmodum ergo tradere regulam generalem, quæ diſtingueret inter viſionem ſomnialem & illam quæ fit in vigilia, nullus facile poſſet propter varias ſimilitudines inter utraſque viſiones, multo magis in propoſito. Scit nihilominus homo vigilans ſe certitudinaliter & experimentaliter videre, quamvis non ignoret, ſe in ſomnis habuiſſe viſiones valde vicinas & ſimiles ſuæ vigiliæ, adeo quod ſomnium ſuum narrare ſomniando quandoque videatur. Scit ſimiliter homo ſpiritualis in vigilia vere lucis divinæ poſitus, videre ſe divina, quæ videt, verè ſentire, odorare, & ſapere. Quare? quia vigilat. Poteſt nihilominus recogitare ex ſe vel aliis, quod nonnunquam ponitur in quodam ſomnio naturalis cognitionis aut diabolicæ illuſionis, qui dum ſic ſe habet & quodammodo dormit ad divina, putare poteſt, quod vigilet ad ea, ſicque falli. Vidit hæc *B. Gregorius* aſſerens, ſpiritus prophetarum non ſemper eſſe in poteſtate, vel diſtincta cognitione prophetarum, probans hoc per Nathan, qui ad David cogitandem ædificare Domum Dei reſpondit: *Omne quod eſt in corde tuo, fac; quoniam Dominus tecum eſt.* Cujus contrarium ipſa nocte revelavit Deus.

Regula 22. In probandis vel improbandis revelationibus non convincit unum tantum ſignum, ſed complexum plurium. Ratio eſt, quia complexum plurium ſignorum rariſſime conjungitur cum falſitate. *Gerſon* L. CC. dicit: Probare ſpiritus in alienis perſonis oportet, ut ab operibus ſigna ſumamus. Fallit tamen unum ſignum vel pauca, ſi non in unum plura conglobaverimus. Ita enim tradit Tullius; ita Boethius, ita Ariſtoteles in conjecturali cauſa faciendum.

Regula 23. Perpetuæ viſiones, in quibus nil ſingulare diſcitur, niſi quod continetur in Scriptura, aut

aut aliis libris, non ſunt à Deo, ſed à phantaſia, aut à dœmone. Ratio eſt, quia Deus non multiplicat revelationes otiosè. Dœmon autem habet ſuum finem, quia occupat homines his obſectis, ut avocet à Scripturis, & ut Confeſſarii aliique inſumant tempus in audiendis, legendis, ac diſcutiendis ejusmodi revelationibus. *Gerſon* L. CC. ſic habet: Examinandum, an revelationes excedant communem modum loquendi in Scripturis, vel communem modum intelligendi. Si enim non excedant, fruſtra ponitur revelatio. Quod in Scriptura ſemel locutus eſt Deus, ſicut Job loquitur, idipſum non repetit. Oneroſum quippe eſſet, ne dicam, vanum, viſiones ſuper viſiones in immenſum multiplicatas debere recipere tanquam ab ore Dei prolatas, ac deinde certiſſima fide credendas. Sicque demum noſtra fides noſtraque religio, quam Deus, teſte Auguſtino, voluit contineri ſub pauciſſimis articulis, redderetur plus oneroſa, quàm Lex vetus. Hinc alia ratio ſumitur, quia omiſſo divinarum Scripturarum ſtudio magna pars Chriſtianorum ad has viſiones, ideo placentiores quia recentiores converteret oculos & aures prurientes, ſicque neceſſaria neſcirent, quia juxta Senecæ verbum Supervacua didiciſſent. - Hoc etiam præcipuè conſiderare oportet, ſi ſit mulier, cui fiunt revelationes; qualiter cum ſuis Confeſſoribus converſatur, & Inſtructoribus; ſi collocutionibus intendit continus, ſub obtentu nunc crebræ confeſſionis, nunc prolixæ narrationis viſionum ſuarum, nunc alterius cujuslibet confabulationis. Expertis crede, nominatim Auguſtino, ac Bonaventuræ. Vix eſt altera peſtis vel efficacior ad nocendum, vel inſanabilior. Quod ſi nihil aliud haberet detrimenti, niſi temporis pretioſi latiſſimam hanc conſumptionem, abundè Diabolo ſatis eſſet.

CAP. V.

Regulæ Laurentii Brancati Cardinalis de Lauræa Ord. Min.

R*Egula* 1. Contemplationes ac visiones eorum, qui docent, aut sectantur sequentia erronea principia, ad illusiones dœmonis referendæ sunt. *De Orat. opusc.* 2. *C.* 4. ubi sic scribit. Referam nunc errores circa orationem mentalem.

Primi, qui circa orationem mentalem errarunt, sunt Evchitæ, qui docebant orationem mentalem faciendam capite versus umbilicum deflexo; eo enim modo se divinam quandam lucem videre, adoremque sancti spiritus concipere, quem per nares efflare deberent.

Alii, ut *Begardi* & *Beguini*, in Concilio Viennensi damnati inter alios errores docuerunt. Primo: hominem contemplativum ita finalem beatitudinem cum omni perfectionis gradu posse in hac vita acquirere, sicut obtinebit in patria. Secundo: posse per contemplationem ad talem gradum perfectionis ascendere, ut reddatur impeccabilis; & qui ad talem gradum pervenerat, non tenebatur ulla bona opera facere.

Alii, ut refertur in Chronicis Minorum Part. 2. L. 7. C. 26. docebant, orationem mentalem hoc modo faciendam. Homo quoad intellectum alienus esse debet ab omni cogitatione rerum corporalium & spiritualium; & sperare ac expectare debet cogitationes illas, quas Deus illi imprimet ac infundet. Quo verò ad corpus, debet rectus stare, strictis labiis, quantum potest, retinens respirationem; & statim sentire incipiet mutationem aliquam in

in corpore; & interdum non ſentiet anguſtiam; interdum verò prorumpet in magnas voces. At non ſemper eodem modo. Interdum cadet in terram retrorſum; interdum in faciem. Interdum tandem in actus irrationales prorumpet. Et quod, quando corpus tale aliquod patiebatur, ſignum erat, quod homo ille incipiebat contemplari. Interrogatus vir ſanctus, Frater *Ugo Panſiera*, an hic modus orandi bonus eſſet; reſpondit, doctrinam hanc irrationalem ac beſtialem eſſe, & aſſignavit has rationes. 1. Quia homo vacans perfectioni non debet ſe alienare ab omni cogitatione corporali, & ſpirituali. 2. Quia in via perfectionis ſunt neceſſaria opera virtutum etiam corporalia. 3. Quia ſi homo detinet intellectum ſuſpenſum ab omni operatione, ſe exponit illuſioni dœmonis, qui ſine ulla reſiſtentia ei immittere poterit perverſas cogitationes. Aliæ verò operationes corporeæ ut ſtrictioris retentionis halitus eſſe vanas, & diabolicis inſidiis adinventas.

Alii detecti ſunt 1623. Hiſpali in Hiſpania, dicti *Illuminati*, qui docuerunt. 1. Quod homines orationi mentali dediti non ſint adſtringendi ad laborem manuum, aut alia exercitia corporalia. 2. Quod perfecti non egeant operari opera virtutum. 3. Quod orans ita ſe colligere in Dei præſentia teneatur, ut nec diſcurrat, nec meditetur, nec in JEſu Chriſti paſſione, multò minus in ejus ſanctæ humanitatis cognitione immoretur. 4. Quod nullo modo unquam utendum ſit imaginibus, ut quis ſe ad orandum colligat. 5. Quod à quovis ex eorum Illuminatorum numero ſemper ac ſingulis horis videri poſſit id, quod ab ipſo jam ſemel in oratione viſum fuit. &c.

Noviſſimè anno 1656. nefarii quidam prodierunt, qui docuerunt. 1. Orationem mentalem ita eſſe homini neceſſariam, ut homo ſine ea non poſſit ſalvari. 2. Si ab Epiſcopo vel alio Superiore prohibeatur alicui oratio mentalis, non eſt eis obediendum; neque ſi ſub excommunicatione jubeat. 3. Quo tempore

facienda est oratio mentalis, uxor non tenetur obedire viro aliquid præcipienti, quod orationem impediat. 4. Quod orationi mentali vacantes vel peccare non possunt, vel difficillimum est, quod peccent. &c.

Regula 2. Contemplatio est simplex & fixus intuitus intellectus sine discursu circa rem aliquam seu veritatem. *Opusc.* 3. *C.* 1. Explicatur exemplo pictoris, qui ab initio considerat seorsim omnes partes picturæ à se faciendæ, dein, postquam perfecta fuerit, omnium partium proportionem, ordinem, colores, lineamenta &c. uno obtutu admirabundus contemplatur. Sic & ille, qui discurrendo circa aliquod mysterium omnes illius partes considerat, postmodum totum cum omnium partium harmonia fixo intuitu contemplatur. C. 2. Concomitatur autem hunc actum intellectus, quando est fructuosus, affectio pia voluntatis. C. 3. & aliquando est infusus, aliquando verò acquisitus C. 10.

Regula 3. Status contemplativus non est semper supernaturalis, sed datur etiam naturalis. Ib. C. 10. Hæc regula, cum status contemplativus vicinus sit cum extasi, & visionibus, immo sæpe cum illis coincidat, est magni momenti. Probatur autem unanimi consensu Doctorum. *S. Bernardus in Flor. C.* 55. debemus assuescere in contemplatione. Et in Tr. de octo punctis. Punct. 1. Verum est, quod huic contemplationi nullus mortalium potest firmiter inhærere; scias tamen, ubi mentis intentionem debeas habere fixam, & ad quam destinationem semper animæ tuæ revoces initium - noscere debes, quod frequentia actus similem sibi habitum generare consuevit. *Richardus* à S. Victore L. 5. C. 1. Aliud est contemplationis gratiam divinitus percipere; atque aliud est de hujusmodi dono, Dei quidem cooperatione, proprio exercitio comparare. Et C. 2. Primus contemplationis modus surgit ex industria humana; tertius

ex

ex ſola gratia divina; medius autem ex utriusque permixtione, humanæ videlicet induſtriæ, & gratiæ divinæ. *S. Bonaventura* Art. 3. de ordine aſcendendi ad Deum. Ex ſenſibilibus ad ſpiritualium cognitionem aſcenditur. Primò per ſenſus externos concipiuntur ſenſibilia. Secundò per imaginationem per quam rerum ſimilitudines concipiuntur. 3. Per rationem, per quam concipiuntur rerum naturæ. 4. Per intellectum, per quem concipiuntur ſpiritus creati. 5. Per intelligentiam, per quam percipitur ſpiritus increatus. 6. Per ſapientiam, per quam aperitur ſpiritualis guſtus. Senſus percipit, imaginatio repræſentat, ratio intelligit, intellectus judicat, memoria ſervat, intelligentia comprehendit, & ad contemplationem adducit; ſed ſapientia guſtat; & ſic fit ab inferioribus ad ſuperiora aſcenſus. Et Art. 4. de 7. itin. ætern. Per Origenem gradus aſcendendi ad contemplationem plures ſunt. Primus vita activa. 2. Senſuum exteriorum retractatio ad interiora, & collectio eorum in unum. 3. Elongatio à phantasmatibus imaginativis ad ſpiritualia. 4. Tollere impedimenta retardantia animam ad objecta ſuperiora tendentem, & ad divinæ naturæ cognitionem; quod licet ſit præter rationem, non eſt tamen ſuper eam. 5. Verus contemplator eſt, ſi ſit ſuper omnia intelligibilia in caligine ignorantiæ. Addit Lauræa. Hic ultimus gradus eſt contemplatio infuſa, cæteri verò ſpectant ad acquiſitam.

Regula 4. **Itaque etiamſi Deus in viſione intelligatur absque omni phantaſmate & ſpecie rerum ſenſibilium, non eoipſo habetur certum ſignum, quod illa viſio ſit ſupernaturalis.** Patet ex dictis. Et ex C. 11. ubi *Lauræa* ſic habet: Contemplatio acquiſita & infuſa conveniunt in hoc, quod utraque eſt ſimplex intuitus intellectus ſine diſcurſu, adeo ut utraque cum ſuſpenſione actuum aliarum potentiarum ſit fixa cum ſtupore & admiratione cogni-

cognitio; licet cum majore distractione & alienatione à sensibus infusa. Conveniunt etiam in eisdem objectis; utraque enim tendit in Deum, ac divina principaliter; & in omnia alia à Deo revelata minus principaliter, cum ordine tamen ad Deum. Conveniunt tertiò in mediis, quia utraque per species intelligibiles, & sæpe etiam per imaginabiles cognoscit seu intuetur ea, quæ in illa repræsentantur. Conveniunt quartò in aliquibus principiis, ut in intellectu intuente, & voluntate affecta seu amante; & in auxiliis supernaturalibus, sine quibus nullum bonum opus fieri potest, quod sit fructuosum.

Regula 5. **Etiam alienatio à sensibus & ectasis non est certum signum, quod visio seu contemplatio sit potius infusa, quam acquisita.** Patet ex dictis in Regula præcedente.

Regula 6. **Signa probabilia, quibus contemplatio infusa possit discerni ab acquisita, sunt sequentia.** Ib. C. 11.

Prima differentia est ex parte subjecti seu dispositionum ejus. Quia pro acquisita contemplatione & fructuosa sufficiunt illæ dispositiones, quæ requiruntur pro meditatione fructuosa, scilicet ut sit homo capax, instructus de natura & qualitatibus contemplationis, & examinata conscientia cognoscat se non habere peccatum mortale. At pro infusa hæc dispositio non sufficit; sed requiritur regulariter, ut per viam purgativam per multum tempus transierit, per virtutes morales refrænaverit passiones, sæcularia negotia deseruerit, concupiscentias omnes carnalium seu corporalium nec non etiam spiritualium ambitionis, honoris, famæ, & gloriæ omnino abjecerit; & silentio ac solitudini se dederit.

Secun-

Secunda differentia est, quòd contemplatio communis & acquisita regulariter post meditationem fit, & raró sine illa, exceptis exercitatis in ea. At non sic infusa; quamvis enim aliquando habeatur cum meditatione prævia, regulariter tamen sine illa accidit. Apprehenso nempe objecto intellectus statim figit in eo aciem mentis, illud cum admiratione & aliorum actuum suspensione intuendo.

Tertiò, in acquisita contemplaturus proprio labore distrahit se ab externorum cogitatione & à speciebus seu phantasmatibus, & figit mentem in objecto; non sic in infusa; quia statim ac vult contemplaturus ad contemplationem applicare apprehenso aliquo objecto revelato, Deus eam abstrahit ab omnium exteriorum, & interiorum consideratione, subtrahens concursum inferioribus potentiis, ne eam perturbent.

Quartò, in acquisita lumen supernaturale fidei sufficit; at in supernaturali & infusa lumen majus Deus infundit, & ita magnum, ut excedat vim intellectus, & quasi obfuscet illum; & ideo à Mysticis vocatur caligo & tenebræ.

Quintò, in acquisita nullum donum Spiritus Sancti regulariter infunditur; quia tales contemplativi non perfectè purgati non sunt effecti spirituales, id est, à terrenis totaliter alieni. At cum infusa Deus concedit contemplativo duo dona Spiritus Sancti, scilicet donum intellectus, per quod clarè ac distinctè cognoscit objecta, quæ contemplatur; & donum sapientiæ, id est, saporis ac dulcedinis voluntati, quo illa objecta & Deum in illis saporosè & dulciter amat.

Sextò, per acquisitam lentè & cum aliquo labore per meditationem pervenitur ad intuitum veritatis. Per infusam verò fortiter & statim eam intuetur.

Septimò, per acquisitam incipientes non alienantur à sensibus patientes extasin seu raptum; & proficientes aliquando; at per infusam sæpe.

Octavò, per acquisitam non videntur nisi illæ veritates, quæ assumuntur ad meditandum & contemplandum. At per infusam videntur aliæ vel connexæ, vel diversæ.

Nono. Acquisita valde remota est ab unione seu osculo Dei, in quo consistit perfecta felicitas quæ potest in hac vita mortali communicari hominibus à Deo. At infusa est valde proxima ad eam.

Decimò. Per acquisitam, ut experiuntur incipientes immo & proficientes, non statim sentitur dulcedo, sapor, ac suavitas, sed potius molestia & amaritudo, ac repugnantia sensus, eò quia in eis nondum sunt frænatæ passiones. At in infusa sentitur sapor de Deo, dulcedo, & suavitas statim.

Undecimò. Acquisitam multi possunt adipisci, si de ea instruantur, licet pauci proficiant. At infusa paucissimis, ac raris, ac perfectissimis hominibus à Deo conceditur.

Duodecimò. In acquisita contemplans non ita supra se & extra se fit, ut non cognoscat se, & reflectat in id, quod facit. At in infusa, ut contemplativi testantur, contemplans ita est extra se, & supra se actus, ut nec se nec aliud cognoscat; sed in solum objectum, quod contemplatur, firmiter, & fixè intendat.

Decimòtertiò, quia post contemplationem acquisitam contemplans potest distinctè & absque difficultate narrare, & quod intuitus est, & modum, omnesque circumstantias rei cognitæ. At in infusa non sic; quia, ut testantur B. Angela de Fulgineo, S. Theresia, S. Petrus de Alcantara, & B. Joannes de Cruce, postquam quis ab actu contemplandi redit ad se, non potest clarè ac distinctè referre nec quæ intuitus est, nec modum intuendi, in quo, & per quid; sed dicit, se nescire explicare, quid actum sit.

Regulæ

Regula 7. In contemplatione etiam acquisita videtur Deus tam sub conceptu positivo, quàm negativo. Ib. C. 15. adeoque neuter modus est certum signum visionis supernaturalis ac infusæ. Regulam verò Lauræa probat ex consensu Doctorum.

Regula 8. Omnes homines cujuscunque status, conditionis, & sexûs, si instruantur, sunt capaces exercendi actus contemplationis acquisitæ; quamvis non omnes sint proximè capaces. Ib. C. 17. adeoque ex conditione personæ non potest haberi certum argumentum, quod contemplatio seu visio sit supernaturalis & infusa. Dicitur, *proximè* non quemvis esse capacem; quia ille solùm proximè ad eam non est capax, qui se ad eam non vult disponere. Regulam Lauræa probat ex consensu Doctorum; præcipuè ex D. Gregorio in Ezeh. hom. 17. ubi dicit: Non enim contemplationis gratia summis datur, & minimis non datur, sed sæpius hanc summi, sæpe minimi, sæpius remoti, aliquando etiam conjugati percipiunt.

Regula 9. Datur etiam oratio quietis ac silentii in contemplatione acquisita; adeoque ille status quietis non est argumentum contemplationis ac visionis infusæ. *Idem Opusc.* 4. *C.* 6. ubi sic scribit: Oratio quietis acquisita, quæ gradus seu species contemplationis est, consistit in hoc, ut justus aliquo tempore vel magno vel parvo juxta devotionis spiritum ab omni temporalium cura se abstrahens, & ab omni alia cogitatione semet in se recolligens sibi præfigat in se, sicut revera est, Dei præsentiam, & omne phantasma seu imaginationem fugans, quia nequit Deus per imagines phantasticas repræsentari, Deo inhæreat per fidem intuendo, eoque per-

fruatur amando. Ita hanc orationem declaravit Balthasar Alvarez pius & devotus Jesuita, ut refert *Ludovicus de Ponte* in ejus vita C. 13. Hic autem modus contemplationis acquisitæ, dictus *oratio quietis*, à sanctis ac mysticis Doctoribus admittitur. Probatur. *S. Bonaventura* de stimulo amoris Par. 2. C. 7. dicit: Qui vult cum activa contemplativam vitam habere, ut suum Dominum in omnibus contempletur, videtur mihi, quod via sit brevis & bona, videlicet, ut se totum recolligens intret ad cor suum, & intima cordis ingrediens se resolvat in Deum, ut nihil nec videat, nec sentiat, nisi Deum.

Regula 10. In illa contemplatione, quæ dicitur, oratio quietis, tunc, quando est acquisita, intellectus & memoria operantur liberè, sola verò voluntas quiescit. Adeoque ex suavi quiete in Deo non habetur argumentum, visionem intellectui & memoriæ operanti adscribi non posse. Idem L. CC. C. 6. sic scribit. Videamus jam, quid faciat anima in oratione illa quietis ex *S. Theresia:* C. 15. suæ vitæ sic scribit: Nihil autem animam tempore hujus quietis facere oportet, quam ut suaviter & sine strepitu ullo se teneat. Strepitum autem intelligo per intellectum verba, & considerationes multas - voluntas hoc tempore de intellectu non magnopere laboret, eo quod is vexator sit & importunus. Si autem ipsa eum participem facere voluerit ejus, quo fruitur, aut eum quietum reddere, inconsulta faciet, nec proficiet. Sæpe enim homo voluntatem recollectam & quietam esse videbit; intellectum verò inquietum & turbatum. Satius ergo est, ut eum sic dimittat, quàm eum insectetur. - - Intellectus quoque hìc excitatur ad concinnas & compositas gratias agendas; sed voluntas est in sua quiete - denique mentalis oratio penitus hìc omittenda non est, vel nec verba etiam aliqua vocalia. Si interdum usurpare ea velint, aut possint. Ita S. Theresia, ex cujus verbis patet, quod

quod loquatur de acquisita. Nam in actu contemplationis infusæ anima sic remanet à Deo absorpta, & suspensa, ut nec se, nec suas potentias videat, nec discurrat.

Regula 11. Contemplatio acquisita est signum, proprietas, & effectus sanctitatis in persona contemplativa, saltem probabile; ergo eoipso Sanctitas personæ non est argumentum, quod ejus contemplatio aut Ectasis & visio sit supernaturalis & infusa, sed potius ex sanctitate personæ & dispositionibus sanctis inferendum, quod sit acquisita. Ratio est, quia & dispositiones præviæ ad contemplationem acquisitam, & actus concomitantes, & subsequentes consistunt in sanctis affectionibus cordis. Idem Opusc. 3. C. 13. & Opusc. 4. C. 4. eas dispositiones prævias, concomitantes, & subsequentes ad contemplationem acquisitam ex D. Doctoribus ac piis sic refert:

Bern. Serm. 53. *de modo bene vivendi.* Quicunque prius in vita activa proficit, ad contemplationem bene ascendit. Qui hanc temporalem gloriam aut carnalem affectat, à contemplativa prohibetur. Idem in Tract. de octo punctis. Puritas cordis continua, vel quasi continua; passionum frænatio per exercitium moralium virtutum acquisita; fuga sæculi; abstinentia à negotiis curisque mundi; solitudo, taciturnitas; in humanis successibus nec lætandum, nec tristandum pro amicis, & cognatis; sed pro eis orandum; sine multiloquio paucis verbis, & placido vultu & voce remissa loquendum & respondendum; diligendum plus audire quàm loqui; non innitendum prudentiæ propriæ, non esse sapientem in oculis propriis, nec sensibus confidendum; altiora non quærenda, & fortiora non scrutanda; nunquam otiosum manendum, sed semper legendum, orandum, vel meditandum; singulis

horis singula exercitia tribuenda; considerandum, quod grandis restat via, donec videatur Deus in Sion. Hæc in contemplativo homine requiruntur *ex S. Bernardo. S. Bonav. de 7. Itin. ætern. Dist.* 2. Contemplativus debet esse sine peccato; alioquin impeditur, ne sursum feratur. Debet esse liber à cura temporalium, quia liber spiritus dimittitur, quando calcatis terrenis desideriis ab appetitione temporalium in securitate mentis exoneratur. Debet esse perspicax & sanatus, oculum mentis à cupiditatibus avertens, & in Deo figens. Plura videri possunt L. CC. C. 4.

Regula 12. Etiam contemplationis acquisitæ effectus sunt affectiones sanctæ; adeoque ex his effectibus non habetur argumentum, quod contemplatio aut visio sit supernaturalis & infusa. Idem Opusc. 5. C. 4. eos effectus enumerans dicit: Primus effectus contemplationis acquisitæ est animæ tranquillitas. 2. Contemptus rerum temporalium, & desiderium æternorum. 3. Tolerantia laborum & afflictionum hujus vitæ. 4. Libertas spiritûs, & superioritas ejus ad omnia mundana. 5. Colligatio cum Deo. 6. Virtutum variarum cumulus. 7. Dilectio Dei dulcis & delectabilis. 8. Clarior cognitio mysteriorum, quàm per ordinarium lumen fidei. Quæ omnia Lauræa L. CC. C. 4. & 5. probat authoritate Doctorum.

Regula 13. Potest contemplatio acquisita aliquando esse tam vehemens, ut quis naturalem Ectasin, seu alienationem à sensibus patiatur in Contemplatione. Idem *Opusc.* 5. *C.* 6. sic habet: Ectasis significat alienationem mentis à sensibus. Raptus pro eodem accipitur. Sed Mystici dicunt, esse quidem alienationem à sensibus sed cum violento aliquo corporis motu, quod in contemplatione infusa aliquando accidit. Videmus enim sic alienatos in altum

tum elevari, & sic interdum à terra elevatos per aliquod tempus manere; aliquando retrorsum agi velut volando, & iterum anteorsum ferri; istæ alienationes à sensibus cum his motibus peculiari nomine dicuntur *raptus*, sed communi nomine omnes *Ectases* dicuntur *raptus*. Ectasis autem seu raptus duplex est; quidam naturalis, quidam præternaturalis vel supernaturalis. Et utraque adhuc duplex. Naturalis enim vel est morbosa, vel sana. Præternaturalis vel est divina, vel dœmoniaca. Ectasis naturalis morbosa est alienatio à sensibus, quæ provenit ab aliquo morbo, ut quæ procedit à spasmo, ab ebrietate, vel ab aliquo medicamento somnifero, vel à phrenesi, vel ab obstinatione melancholici delirii. De hac extasi non loquimur. Ectasis naturalis sana est, quæ oritur ex vehementi apprehensione alicujus objecti prædilecti, acquisiti vel perditi, vel alicujus insoliti ac noliti eventus, quorum exempla mox referam. Causa verò immediata, cur extatici naturales sic detineantur, ex *Paulo Zacchia* in Quæst. Medicolegal. L. 4. Q. 6. est, quia in cerebrum confluunt omnes spiritus animales destinati internis & externis sensibus, ac motivæ potentiæ. Et ideo sic alienati non operantur, & videntur sibi multa conspicere, & loqui cum aliis. Additque Zacchias, quod inter somniantes & extaticos hæc est differentia, quod illi in somno, isti in vigilia sunt à sensibus alienati. Augustinus refert exemplum de quodam presbitero, qui quoties volebat, extasin in se causabat; & efficiebatur insensatus velut mortuus. At quidquid sit de hoc, quod forte dœmoniacum erat, hoc pro re nostra certum est, quod naturaliter ex vehementi apprehensione alicujus rei maximè volitæ vel nolitæ vel gravissimæ & insolitæ oriri potest alienatio à sensibus. De Regina Saba vidente magnificentiam Salomonis dicitur: Non erat præ stupore ultra in ea spiritus. Et de Nabal 1. Reg. 23. ut audierat Davidem contra se esse iratum; Emortuum est cor ejus intrinsecus, & factum est quasi lapis. Aliud exemplum Ectasis naturalis adducit *Plutarchus in Bruto* de Portia uxore Bruti exspe-

exſpectante exitum conjurationis in Julium Cæſarem, & per nuntios audiente quæ fiebant, *præ dolore non ſuſtinuerunt ultra corporis vires, ſed animo fluctuatione æſtuante & fatiſcens repente animi ſtupor eam corripuit, animi defectus adfuit, color mutatus, vox ſuppreſſa.* His prænotatis

Probatur Regula. Quia applicatio in aliqua contemplatione poteſt ita eſſe vehemens, quod omnes ſpiritus vitales in cerebrum confugiant, & ſenſus externi eis deſtituti immoti maneant. Etſi enim, ut ſuo loco dictum eſt, ad actum fructuosè contemplandi requiratur ſpecialis gratia; quando tamen per eam jam habitam quis in actu contemplationis eſt, poteſt etiam ſuo conatu intenſius, immo intenſiſſimè in eo actu applicari; & tunc accidere poteſt naturalis alienatio ſeu ectaſis, quamvis raró. Et hinc eſt, quod jam per annos fere triginta expertus ſum, cum agitur de Canonizatione alicujus ſervi Dei, & fit ſcrutinium de miraculis, inter ea non numerantur Ectaſes, niſi evidenti aliquo ſigno ſint adminiculatæ. Et ratio eſt, quia, ut dixi, eſſe poſſunt naturales. Iſtæ autem, etſi mirabiles dici poſſint, non tamen miraculoſæ. Confirmat hæc ſua dicta Lauræa ex S. Bernardo, Richardo, & S. Bonaventura.

Regula 14. Etiam in ea Ectaſi, quæ provenit ex movente Deo, & ex ſpeciali gratia divina, poteſt intervenire viſio propriæ phantaſiæ, adeoque erronea. Patet ex probatione Regulæ præcedentis.

Regula 15. Interdum contemplativi decipi poſſunt per Ectaſes dœmoniacas. *Opus.* 5. *C.* 6. Ratio eſt, quia Deus permittit, ut ſervi ſui tentationibus dœmonum ſubjaceant, ut humiliari diſcant. Et de facto ſæpe illudit Dei ſervos, inſerendo in phantaſia ſpecies aliquas rerum, quæ in re non ſunt. Sic putavit ipſum Chriſtum ſe poſſe illudere, cum oſtendit

ei

ei omnia regna mundi, quod *Cyprianus de Jejunio* & tentatione Christi explicat per species in phantasia Christi productas. Quamvis cum D. Gregorio teneam, id diabolum fecisse per species visibiles.

Regula 16. Quando in Ectasi homo contemplans nil aliud boni vel mali experitur, nisi quod in aliis contemplationibus non extaticis experiebatur, nec cum majori aut minori devotione ex ea Ectasi ad se revertitur, signum est, quod fuit naturalis; non divina, nec dœmoniaca. *Opusc.* 5. C. 7. Probatur à paritate apparitionum, de quibus S. Augustinus L. 12. de Gen. ad Litt. C. 12. loquens ait: Cum spiritualis visio penitus alienato à corporis sensibus animo imaginibus corporalium detinetur sive in somnis, sive in Ectasi; si nihil significant, quæ videntur, ipsius animæ sunt imaginationes. &c. Si enim nihil novi adducit, quòd contemplatio sine Ectasi non adducebat, nec boni, puta majorem illustrationem intellectus, aut dilectionem, delectationem, saporem, vel suavitatem ex parte voluntatis, vel revelationem aliquam privatam bonam, vel aliud simile, quæ à Deo semper sunt, dici non potest Ectasis divina. Sic etiam econtra si nihil mali, aut ad malum suadens adducit, vel bonum, tamen cum malis circumstantiis, non est dœmoniaca. Restat ergo, ut sit naturalis.

Regula 17. Ectasis dœmoniaca dicenda est, quando in ea vel consulitur aliquod malum, vel apparet fieri aliquid ad nullum bonum ordinatum, vel etiam si consulatur bonum, non tamen ob finem bonum, vel multum turbat, & turbatum relinquit. Ib. C. 7. probatur exemplis. Sic Abraham Eremita,

ut refert Ephrem Syrus, dum in media nocte divinas laudes caneret, vidit lucem magnam in Cella, & vocem ſibi dicentem: Beatus es, nullusque tui ſimilis, qui omnes voluntates meas expleſti. At vir Dei agnoſcens fallaciam ait: O plene dolo atque omni fallacia; ego homo peccator ſum; ſed nomen Domini mei JEſu Chriſti mihi murus eſt, in quo te increpo immunde canis & ſtatim evanuit. Et Simeoni Stylitæ apparuit dicens: Dominus miſit me angelum ſuum, ut rapiam te, ſicut rapui Eliam. Optant te videre ſancti Angeli, Apoſtoli. &c. At cum Simeon elevans dextrum pedem, ut aſcenderet in currum, ſignaret ſe ſigno crucis, ſtatim evanuit. Ita narrat Antonius diſcipulus in ejus vita. In vita Pachomii habetur, quod quadam vice eo orante apparuit illi dœmon dicens: Pachomi, ego ſum Chriſtus, & venio ad te fidelem amicum meum. At Pachomius dixit intra ſe. Adventus Chriſti tranquillus eſt; ego autem nunc turbatus variis cogitationibus æſtuo. Et ſignans ſe ſigno crucis ac exufflans in illum dixit: diſcede à me Diabole &c. & relicto fœtore diſceſſit. Id autem, quod dœmon ſolet facere in ſomno vel vigilia, majori cum fiducia facit in Ectaſi, quam ipſe efficit in ſervis Dei, qui niſi cauti ſint, facilius in oratione illa decipi poſſunt. Hic autem effectus turbationis in Pachomio ad loquelam diaboli cum cogitationum æſtuatione debet ſumi pro uno ſigno viſionis ſeu revelationis dœmoniacæ. Licet enim etiam in divinis apparitionibus & revelationibus oriatur aliqua turbatio, ut Abrahæ & B. Virgini accidit, ea tamen nec vehemens eſt, nec diu durat; & poſt eam ſequitur conſolatio.

Regula 18. Extaſis divinæ, ſaltem partialiter à Deo productæ, id eſt, à Deo concurrente, ſigna ſunt tranquillitas, ſuavitas, atque jucunditas, humilitas, devotio, ac ſancte vivendi deſiderium ſuadens bona. Ib.

Regu-

Regula 19. Eadem ſunt ſigna viſionis ac revelationis divinæ aut dœmoniacæ, quæ Eſtaſis. Ib. C. 8.

Regula 20. Viſiones & revelationes, etiam quæ apparent bonæ ſæpe ſunt à dœmone, nec facile diſcerni poſſunt absque ſpeciali illuſtratione divina, & ſine dono diſcretionis ſpirituum. Idem in 3. Tom. 4. de Gratia Diſp. 19. Art. 10.

Probatur ex Scriptura & Patribus. 2. Cor. 11. Paulus dicit: Ejusmodi pſeudoapoſtoli ſunt operarii ſubdoli, transfigurantes ſe in apoſtolos Chriſti. Et non mirum; ipſe enim Sathanas ſe transfigurat in Angelum lucis. *Interlin.* ſubdoli. addit: *ſub ſpecie religionis decipientes.* Et Gloſſa ordin. ibi multa addit de fallaciis diaboli ſub ſpecie boni ſuadentis mala. Hieronymus in eundem locum. Non tam facile ſomniis aut aliquibus tanquam angelis lucis fides habenda, ne forte Sathanas transfiguret ſe in angelum lucis & decipiat incautos. Et *Tertullianus in L. Adv. hær. C. 6.* de ejusmodi præſtigiis loquens ait: Præviderat jam tunc Spiritus Sanctus futurum in virgine quadam Philumene Angelum ſeductionis, transfigurantem ſe in angelum lucis, cujus ſignis & præſtigiis Apelles inductus novam hæreſin induxit. Theodoretus in Caput præfatum, ait. Mos eſt diabolo divina imitari, & adverſus prophetas pſeudoprophetas producere, angelorum figuram imitari & homines decipere.

Prob. 2. ex 1. Tim. 4. Spiritus autem manifeſtè dicit quod in noviſſimis temporibus diſcedent quidam à fide, attendentes ſpiritibus erroris & doctrinis dœmoniorum in hypocriſi loquentium mendacium. *Interlin.* dicit, quia maligni ſpiritus in illis loquentur, ſimulata religione, ut magis decipiant.

Prob. 3. Ex *Rich. in Cant. C.* 17. dœmones interdum mala ſub ſpecie boni occultant, & ad quædam bona incitant ut ad malum perducant. Falſa enim devotione decipiunt; quia per quasdam orationes & meditationes dulcem affectum & lachrimas in anima producunt, ut vel mentem in errorem, aut electionem, vel corpus perducant ad debilitatem. Malè quosdam de aliorum ſalute ſollicitant, quos incitant & accendunt ad converſionem vel ædificationem aliorum longe poſitorum, quatenus à quiete mentis, & utilitate propria dejiciant. Cum itaque aliquid nobis ſuggerit agendum, perpendere debemus, utrum aliqua ſui parte indiſcretio ſe miſceat, vel dolus inimici ſe ingerat, ſi cum debito timore & cautela fiat, ſi humana laus vel oſtentatio ſubrepat, ſi vanitas vel *levitas aliqua impellat*.

Prob. 4. ex Comment. Ambroſii ſive alterius in Ep. 1. ad Theſſal. C. 5. Solent ſpiritus immundi fallaciter quaſi per imitationem dicere bona, & inter hæc ſubinducere prava ut per hæc bona, quæ ſunt accepta, ferantur & mala; ut quia unius ſpiritus dicta putantur, non diſcernantur ab invicem; ſed per id, quod licitum eſt, commendetur illicitum, authoritate nominis, non virtutis.

Prob. 5. ex *Gregorio* M. L. 33. Mor. C. 22. Sæpe dœmon ſpecie ſanctitatis induitur, & niſi per divinam gratiam ſimulationis ejus detegi indumenta non poſſunt. Bene dicitur, Jobi 41, *quis revelabit faciem indumenti ejus?* ſubaudis, niſi ego, qui ſervorum meorum mentibus gratiam ſubtiliſſimæ diſcretionis inſpiro, ut revelata malitia faciem ejus nudam videant, quam coopertam ille ſub habitu ſanctitatis occultat. Et quia fidelium mentes corrumpere conatur aliquando oſtenſione ſua, aliquando ſuggeſtione, bene ſubjungitur: *Et in medium oris ejus, quis intrabit?*

Prob. 6. ex *Bernardo* Serm. 32. in Cant. Quis ita vigilet diligens obſervator motionum internarum ſuarum ſive in ſe, ſive ex ſe factarum, ut liquidò ad quæque illicita ſenſu cordis ſui diſcernat

ſcernat inter morbum mentis, & morſum ſerpentis? quantumlibet enim quis omni cuſtodia ſervet cor ſuum, & omnia quæ intra ſe moventur, vigilantiſſima intentione obſervet, etiam ſi diuturnum forte in his habuerit exercitium, & frequens experimentum; non poterit tamen ad purum in ſe dignoſcere, diſcernereve malum innatum & malum ſeminatum; nam delicta quis intelligit? Et ego non poſſum tradere vobis quod non accepi. Non autem accepi, fateor, unde aſſignem certam notionem inter partum cordis, & ſeminarium hoſtis.

Regula 21. Itaque etiam de Sanctis certò ſciri non poteſt, utrum in eorum Ectaſibus, vel revelationibus determinatis non interveniat fraudulenta ſuggeſtio dœmonis, niſi in individua Ectaſi vel revelatione habeantur poſitiva ſigna moraliter certa, excluſiva omnis formidinis. Sequitur hæc regula ex præcedente.

Regula 22. Revelationes ex DEO non ſunt, quando repugnant fidei circa agenda vel credenda. Ib. n. 374. Patet.

Regula 23. Certum quidem eſt, illuſtrationem eſſe à Deo, quando ad bonum profectum incitat, ſed hoc ipſum certum non eſt, quod in ſe videtur bonum, à dœmone hìc & nunc non ordinari ad malum. Ibid. n. 377. *Probatur* ex *S. Auguſtino* de Gen. ad Litt. L. 12. C. 13. Diſcretio ſane difficillima eſt, cum ſpiritus malignus quaſi tranquillus agit, ac ſine vexatione aliqua corporis aſſumpto humano ſpiritu dicit, quod poteſt; quando etiam vera dicit, & utilia prædicat. Transfigurat ſe, ſicut

ſcriptum eſt in angelum lucis; ad hoc, ut cum illi in manifeſtis creditum fuerit, educat ad ſua. Hunc diſcerni non arbitror, niſi dono illo, de quo Apoſtolus: *alii diſcretio ſpirituum.*

Regula 24. Adeoque nec tranquillitas à revelatione relicta in animo eſt certum ſignum, quod ſit divina. Patet ex præcedenti.

Regula 25. Viſio vel revelatio, quæ in animo excitat motus ſuperbiæ, non eſt à Deo. Ib. n. 379. *Probatur* ex *Gregorio* L. 34. C. ult. ubi ait: Evidens ſignum mali ſpiritus eſt, quando incitat ad ſuperbiam. Chriſtus ſemetipſum exinanivit formam ſervi accipiens. Diabolus dixit, *aſcendam ſuper altitudinem nubium, ſimilis ero altiſſimo.* Chriſtus ad ſputa, ad palmas, ad colaphos, ad ſpineam coronam, ad crucem, ad lanceam atque ad mortem veniens membra ſua admonet dicens: *Si quis mihi miniſtrat, me ſequatur.* Diabolus verò nihil aliud mentes ſibi ſubditas docet, quàm celſitudinis culmen appetere, cuncta æqualia mentis tumore tranſcendere, ſocietatem omnium hominum alta elatione tranſire &c.

Regula 26. Apparitiones, quæ inducunt delectationem ſenſibilem in carne, non ſunt à Deo. Ib. n. 380. *S. Bonaventura* in Opuſc. de profectu Religioſ. 7. C. 18. ſic ait: Quidam decepti à ſeductoriis ſpiritibus, vel propriis falſis opinionibus putant ſibi apparere Chriſtum, vel ejus glorioſam genitricem, & non ſolùm amplexibus, & oſculis, ſed etiam aliis indecentioribus geſtibus & actibus ab eis demulceri; ut ſicut prius ipſorum interius delectatur ſpiritualiter, ita & caro exterius congruo oblectationis ſenſu conſoletur, quod non ſolùm eſt falſum, ſed etiam blaſphemia gravis eſſe comprobatur. De his verò, qui aliquando dulcedinem ſpiritualem ſentiunt, continuo etiam delectationis carnalis pruritu illecti fœdantur, neſcio quid judicem, niſi

nisi quod potius eligo illis carere floribus, quos de luti sordibus legere deberem. Et sicut illos damnare non audeo, qui inviti quandoque in hujusmodi spiritualibus affectionibus carnalis fluxus liquore maculantur; ita eos excusare nescio, qui tali fluxu ex consensu delectantur.

Regula 27. Apparitiones, in quibus non intercedit honesta gravitas, non sunt à Deo. Ib. n. 381. *Tertullianus* in L. de præscript. C. 43. hoc signum innuit dicens: Ubi Deus est, ibi metus in Deum; qui est initium sapientiæ. Ubi metus in Deum, ibi gravitas honesta, diligentia attonita, cura sollicita, adlectio explorata, communicatio deliberata, promotio emerita, subjectio religiosa, apparitio devota, processio modesta, Ecclesia unita, & Dei omnia.

Regula 28. Quando internus instinctus, visio, vel apparitio impellit ad aliquid cum præcipitantia, inquietudine, ac quadam impatientia de eventu, non sunt à Deo. Ib. n. 384. Hanc optimam & certam regulam tradit Richardus in Cant. C. 7. ubi ait: Cum aliquis ad aliquod bonum movetur facile, & cum aliqua cordis levitate, timendum est, quod hujusmodi levitas sit à carnalitate, maximè si aliquid ibi annexum sit, quod delectare humanitatem possit. Item suspecta est cordis alacritas, quando impellitur ad aliquid homo cum quadam vehementia, & impatientia dilationis. Quia Spiritus Sanctus modestus est, & tranquillus, & temperati sunt motus ejus.

Regula 29. Quando instinctus internus, vel visio operatur pœnitentiam, aut alios fructus Spiritus Sancti, à Deo sunt. Ib. n. 382. & 383. *S. Bernardus* Serm. 57. in Cant. dicit: Si sensero, aperiri mihi sensum, ut intelligam scripturas, aut sermonem sapientiæ quasi ebullire ex intimis

intimis aut infuso lumine desuper revelari mysteria aut certè expandi mihi, quasi quoddam largissimum cœli gremium, & uberiores desursum influere animo meditationum imbres, non ambigo sponsum adesse. Quod si se pariter infuderit humilis quædam, sed pinguis intimæ aspersionis devotio, ut amor cognitæ veritatis necessarium quoddam odium vanitatis in me generet, & contemptum, ne forte scientia inflet, aut frequentia visitationum extollat me, tunc prorsus paternè agi mecum sentio, & Patrem adesse non dubito. Et Serm. 1. de Pent. Initium revertendi ad Deum pœnitentia est, quam sine dubio spiritus operatur non noster sed Dei.

Regula 30. Etiamsi is, qui apparet ad spiritualia incitet immo etiam cum eo, cui apparet, ea efficiat, ut si Litanias, Officium &c. recitet, non est certum, visionem non esse à dœmone. Idem L. CC. Disp. 20. Art. 19. Num. 854. In hoc, inquit, casu, orandus est Deus, ut illuminet ad cognoscendam veritatem, si bonus vel malus spiritus sit.

Regula 31. Effectus, etiamsi appareant miraculosi, in confirmationem falsitatis, aut visionum dœmoniacarum editi, censendi sunt facti opera dœmonis, aut motu proprio, aut ex pacto implicito fundato in aliqua actione superstitiosa, aut præsumptuosa tentatione Dei. Idem L. CC. Disp. 20. Art. 18. N. 792. dicit: Miracula Deus facit in confirmationem doctrinæ, quæ prædicatur, vel comprobationem sanctitatis alicujus servi Dei.

Regula 32. Potest dœmon operari sequentia permittente Deo. 1. Potest dispositiones necessarias ponere ad

ad hoc, ut nascantur animalia. 2. Potest morbos inferre corporibus applicando activa passivis. 3. Potest inferre damna arboribus & frugibus, aërem inficere, pluvias, grandinem, tonitrua, fulmina, & similia meteorologica excitare. 4. Ex notitia dispositionum, complexionum, & aliarum circumstantiarum probabiliter prædicere futura. 5. Ex commotione phantasiæ inducere ad amorem vel odium alicujus, quamvis non cogere. 6. Movere corpora ab uno loco in alium, & homines transportare in regionem longinquam. 7. Scire citò, quæ in remotissimis locis aguntur. 8. Brevi tempore eas sanationes operari, quæ natura & ars medica longissimo tempore operarentur. 9. Oculos aliosque sensus variis modis deludere, ut appareant quæ non sunt; & quæ sunt absque advertentia auferantur, & alia aliunde accepta substituantur. 10. Adeoque per illusionem sensuum potest patrare ea, quæ videntur esse vera miracula. Ibid. Art. 16. & 17.

Regula 33. **Superstitio aut pactum saltem implicitum cum dœmone intervenire censetur in sequentibus casibus.** 1. Si quis utitur medio ad effectum nec à natura nec ab arte ad eundem ordinatò. 2. Si ad eum obtinendum applicentur verba incognita, vel characteres ignoti, vel instrumenta aliqua characterizata, vel herbæ, pulveres, aliave simplicia cum vanis observationibus collecta, aut præparata, vel in tali die, aut hora, sive cum prolatione talium verborum, sive coram tali persona virgine, vel prægnante, & similibus; tunc si effectus obtinetur, dœmoniacus est. Quia in talibus semper adest pactum implicitum cum dœmone. Immo quamvis quis protestaretur, se nolle effectum illum à dœmone habere, neque in earum rerum usu pactum ullum cum dœmone includere, si effectus obtinetur, adhuc dœmoniacus est, & protestatio illa est contraria facto. 3. Si pro obtinendo aliquo effectu sacra aliqua fiant modo indebito contra praxin Ecclesiæ. Vel si sacris aliqua profana seu vana misceantur, quæ nec ab Ecclesia nec à natura ad eos

fines ſunt inſtituta. Tunc ſi effectus contingat, dœmoniacus eſt. Ut ſi ritu judaico Deus coletur, ſi miſſa vel alia divina ordine inverſo aut confuſo celebrentur. Has enim deordinationes in contemptum religionis procurat dœmon, vel ſi in ejusmodi ſacris voces profanæ, aut res non ſacræ ſed vanæ miſceantur; aut ſi quæratur ſacerdos tali die aut menſe natus, aut ordinatus, vel tali aut tali nomine nuncupatus &c. Si aliquod iſtorum intercedat, & effectus obtinetur, dœmoniacus eſt cenſendus. 4. Si ſacramentalia applicentur cum modis ſeu circumſtantiis indebitis. v. g. Si applicentur verba S. Scripturæ ſpeciali aliquo charactere ſcripta, vel in pagina, tabula, aliove ſubjecto, cum aliqua vana obſervatione parato. Si applicentur Sanctorum reliquiæ cum aliis impertinentibus rebus, ſeu verbis, aut figuris ignotis. Si crux vel inverſa, vel in aliquo ſubjecto ſpeciali formata, vel erecta, ſed cum aliquo ignoto vocabulo, aut figura aſſociata, vel in tempore aliquo determinato, vel in loco ſpeciali, aliave ſimili circumſtantia inani. Si determinatus numerus crucium applicetur &c. ſi effectus eveniat cum aliquo iſtorum procuratus, dœmoniacus eſt cenſendus. 5. Si alii abuſus Sacramentorum aut Sacramentalium præcedant pro mediis præparandis ad effectum conſequendum; ut ſi baptizetur res aliqua, imagines, herba, brutum &c. & iis aliquis utatur ad effectum conſequendum. Si ſuper re aliqua dicatur Miſſa, vel ſi oleo Chriſmatis inungatur, ut poſſit poſtea applicari ad effectum conſequendum. Si ſequitur effectus cum aliquo iſtorum procuratus dœmoniacus eſt cenſendus. 6. Si pro effectu obtinendo invocentur angeli, quorum nomina ignota ſunt Eccleſiæ, vel miſceantur cum illis. Si effectus obtinetur, eſt dœmoniacus. Tria nomina angelorum ſunt Canonica in Scriptura, ſcilicet, Michael, Gabriel, Raphael. Uriel autem in Eſdra relatum non habetur pro Canonico. Cætera autem, quæ à quibusdam circumferuntur, nomina dœmoniorum ſunt. Ita Zacharias in Concilio Romano ſecundo. 7. Si philacteria ſeu amuleta geſtentur cum aliqua Reliquia,

aliove Sacramentali, ſed determinata quadam veſte, vel filo ligata, vel cum admixtione alterius rei impropriæ, vel formata in tempore, vel loco, vel aliis determinatis circumſtantiis. Si effectus accidant, dœmoniaci putandi ſunt. 8. Si ad effectum obtinendum exigatur à patiente ſeu poſtulante fides aliquarum rerum, quæ revelata non ſunt, ſed apocrypha. v. g. quòd Chriſtus febri laboraverit; quod Adam pluribus diebus in Paradiſo terreſtri manſerit &c. & ſimilia. Vel exigatur ab eodem fides, quod patraturus illum effectum habet poteſtatem patrandi. &c. Si effectus eveniant, dœmoniaci cenſendi ſunt. 9. Si Miſſæ aliquæ celebrentur ad effectum obtinendum, ſed cum quibusdam inſolitis cæremoniis miniſtrorum, loci, temporis, candelarum, & ſimilium vanorum: Tunc ſi effectus ſequatur, dœmoniacus erit &c. 10. Quando quis præviis quibusdam orationibus, jejuniis, aliisque determinatis devotionibus & vanis obſervationibus derepente videtur ſcientiam aliquam, aut plures acquirere, & de iis facile ac promptè diſcurrere cum antecedenter eas vel totaliter ignoraret, vel perfecta earum notitia careret. Certè à dœmone aſſiſtente id fit. Etſi enim Deus poſſit ſcientias infundere, tamen non inſtituit determinata media, & præſertim vana, vel cum vanorum admixtione ad earum infuſionem obtinendam. 11. Si in diſtans producuntur effectus mediante aliqua re, vel facto diſtante à paſſo, ſeu ſubjecto. Etſi enim aliqui neſcio quas Sympathias admittentes dicant, naturaliter accidere, quod ſi abſentis vulnerati fruſtulum panni ſanguine vulneris intinctum unguento aliquo liniatur, vulnus naturaliter curetur, ego tamen ejusmodi ſanationes tanquam dœmoniacas deteſtor. 12. Quando ſanitates ab aliquibus efficiuntur, de quibus non conſtat habere gratiam gratis datam ſanitatum ſeu virtutum.

Regula 34. Apparitiones etiam Sanctorum ſive externis oculis viſibiles, ſivè internè tantùm in

in phantaſia exiſtentes, pro dæmoniacis habendæ ſunt. 1. Si ad eas obtinendas adhibeatur aliquod factum vel dictum ex duodecim. 2. Quando apparens conſulit aliquid contra fidem vel bonos mores. 3. Quando non excitant ad ſpiritualem profectum ſed ad temporalia, & inania. 4. Quando invitant ad ſuperbiam. Ita Art. 19. L. CC. N. 850.

CAP. VI.

Regulæ Cardinalis Bona Ord. Ciſterc.

De Diſcretione Spirituum.

R*Egula* 1. Non poteſt homo diſcernere ſine lumine ſupernaturali à Deo infuſo, an quis ambulet in Spiritu veritatis. C. 1. Ratio eſt primo, quia juxta Apoſtolum nemo novit, quæ Dei ſunt, niſi ſpiritus ejus 1. Cor. 2. Secundo quia vocationes Dei diverſæ ſunt, ut eadem, quæ in uno via à Deo eſt, in alio ſit contraria impulſui divino. Tertio, quia fraudes diaboli ſunt multiplices & innumeræ nocendi artes, & laquei pene inextricabiles; idemque ſe quandoque transfiguret in angelum lucis. Quarto, quia affectionum noſtrarum tumultuantium impetus ſimul moventur, ac ſimul currunt cum inſtinctibus internis, ut proin inſtinctus boni à pravis inter tot affectionum agitatarum procellas ac tenebras difficulter diſcerni poſſint.

Regula 2. Ad unam eandemque rem modo dæmon, modo natura, modo Deus impellit. Ib. N. 3.

Regu-

Regula 3. Sanctitas personæ non tollit periculum aut suspicionem de illusione dœmonum; immo majus est de illusione periculum in sanctis, quàm non sanctis. Ib. N. 1. Ratio est, quia, cum juxta Scripturam Habacuc 1. v. 16. Satanæ *cibus electi sint*, illos præcipuè decipere ac devorare conatur, qui sanctiores sunt. Et ob hoc sanctiores cautius cavere debent, ne ab illo decipiantur. Exemplum habetur in Tertulliano, qui dum specie deceptus castitatis & abstinentiæ insanarum mulierum deliramenta tanquam veras prophetias præcipiti judicio suscipit, ex Ecclesiæ Magistro fidei hostis acerrimus factus est.

Regula 4. Discretio spirituum consistit in peculiari motione Spiritûs Sancti ad discernendum inter varios motus à quo spiritu proveniant, bono an malo, sive ad mores spectent, sive ad doctrinam; sive quis interius & invisibiliter moveatur, & excitetur, sive exterius per homines docentes & consulentes, aut per angelos sensibiliter loquentes vel apparentes. C. 2. N. 2.

Regula 5. Discretio spirituum est gratia gratis data; adeoque sanctitas personæ non est argumentum, quod polleat discretione spirituum in se vel in aliis. Ib. C. 2. N. 3. Ratio est, quia Apostolus hanc discretionem spirituum ponit inter gratias gratis datas 1. Cor. 12. dicens: divisiones autem gratiarum sunt. Alii datur prophetia, alii discretio spirituum; alii genera linguarum. Hinc discretio spirituum non omnibus datur, sed quibus & quando

 vult,

vult, ad discernendos spiritus non solùm in seipsis, sed etiam in aliis ad communem Ecclesiæ utilitatem.

Regula 6. Donum discretionis spirituum non infunditur per modum habitus permanentis, sed per modum motionis transeuntis; adeoque ex eo, quod aliqui sancti probentur habuisse donum hujus discretionis, non sequitur, quod illud semper habuerint. Ib. N. 3. Ratio est, quia concors est Theologorum sententia, hanc & cæteras gratias gratis datas in solo Christo extitisse per modum habitus. Idem docet *S. Gregorius* L. 2. Mor. C. 27. dicens: In cunctis fidelibus spiritus venit, sed in solo mediatore semper singulariter permanet, quia ejus humanitatem nunquam deseruit, ex cujus divinitate procedit. In illo igitur manet, qui omnia & solus potest. Nam fideles qui hunc accipiunt, cum signorum dona semper habere, ut volunt, non possunt, hunc se accepisse quasi in transitus ostensione testantur. *Idem.* 2. *Dial. C.* 21. Prophetiæ spiritus Prophetarum mentes non semper irradiat. Quia sicut de Spiritu Sancto scriptum est; ubi vult spirat; ita sciendum est, quia & quando vult aspirat. Quod omnipotens Deus ex magnæ pietatis dispensatione disponit; quia dum spiritum prophetiæ aliquando dat & aliquando subtrahit, & mentes elevat in celsitudine, & custodit in humilitate, ut & accipientes spiritum inveniant, quid de Deo sint; & rursum non habentes cognoscant, quid de semetipsis.

Regula 7. Discretio Spirituum ut plurimùm solis justis & mundis corde, ac à perturbatione passionum liberis infunditur. Ib. N. 4. Ratio est, quia licet gratiæ gratis datæ etiam in malis juxta communem Theologorum reperiri possint, perturbationes tamen passionum sunt specia-

ſpecialis diſpoſitio animi, valde oppoſita luci internæ, & tranquillo de ſtatu interno judicio, ut obſervat D. Th. 2. 2. Q. 172. A. 4. Idem docent Joannes Climacus, S. Diadochus, & S. Laurentius Juſtinianus. L. CC. relati.

Regula 8. **Eadem regulariter non reperitur, niſi in iis, qui humiles corde ſunt, & variis tentationibus diutiſſimè probati.** Ib. N. 4. Ratio eſt, quia, ut Sapiens Eccleſ. 34. ait: Qui non eſt tentatus, quid ſcit? vir in multis expertus cogitabit multa, quod potiſſimum locum habet circa myſticas Sancti Spiritus operationes, ejusque occultas ſemitas, & diverſas vocationes, diaboli verſutias, & intima cordis penetralia; ubi concurrit complexum tot circumſtantiarum, ut per experientiam uno quaſi obtutu videri, minimè verò doctrina explicari poſſit. Idem docet S. Laurentius Juſtinianus L. de Obed. C. 16.

Regula 9. **Hinc authoritas eorum, qui eam tranquillitatem animi, humilitatem, aut certè per varias tentationes experientiam non habent, in hac materia non præbet ſolidum argumentum ad ſtabiliendam aut refellandam veritatem revelationum.** Sequitur ex Regula antecedenti.

CAP.

CAP. VII.

Regulæ de Revelationibus ex Joan. Franc. Pico Mirandulano.

REgula 1. Is, qui certus est revelationem sibi factam divinam esse, tenetur ei credere, non secus ac Evangelio. *De Fide. Theor.* 9. Ratio est, quia alioquin repugnaret Deo.

Regula 2. Certitudo, revelationem divinam esse, habetur per speciale lumen supernaturale, exclusivum in intellectu omnis ambiguitatis aut dubii. Ibid. Ratio est, quia lumen supernaturale infusum non est minorum virium, quàm lumen naturale circa scientiarum principia per se nota; sicut ergo lumen naturale omnem ambiguitatem in intellectu excludit, & per hoc reddit eundem certum, ita ea claritas luminis, quam Deo conferendo revelationes infundit, expellit omnem ambiguitatem, & per hoc ipsum reddit intellectum certum, revelationem divinam esse; & tranquillissimum constituit animum, ita ut nulla suboriatur cogitatio aut formido oppositi. Paulus Apostolus tantum aberat, ut dubitaret de revelatione sibi facta, ut etiam scriberet: etiamsi Angelus aliud vobis evangelizaverit, anathema sit. Sed & vidi & audivi, qui publicè contestaretur, dubitare se magis posse, an duo binarii quaternarium efficerent; itemque an totum majus esset sua parte, quàm id, quod de futuris sibi revelatum fuerat, falsum esse, aut à Deo non provenisse. Idem mihi & alii de revelationibus ad se factis asseruerunt; quanquam nonnulli mentiti sint. Expertus enim sum prædictores veros, expertus sum & falsos.

Regu-

Regula 3. Si quando ambiguitas in anima prophetæ resederit, aut divina revelatio non est, aut saltem non pura & impermixta, sed vel phantasmatibus, vel tempori, vel conditioni alicui, vel rationi naturali permixta & conglutinata. Hæ ipsæ tamen revelationes à personis, quæ aliquando veras revelationes habuerunt, spirituque prophetico pollent, à falsis revelationibus facile discernuntur. Ibid. Probatur ab experientia S. Monicæ, quæ, ut S. Augustinus in L. Confess. testatur, dicere solebat, discernere se, quid interesset inter animam suam somniantem, & DEum revelantem.

Regula 4. Illi, quibus ejusmodi revelationes non fiunt, eisdem credere non obligantur. Ibid. & Theor. 14. Ratio est, quia fidelium universitatis ad alia credenda non adstringitur, nisi quæ ab omnibus credenda proponit Ecclesia, videlicet Concilium Generale, aut summus Pontifex, Ecclesia non reclamante. Theor. 8. & 14. & quia alioquin teneremur quandoque credere inter se opposita, cum revelationes nonnunquam pugnent inter se.

Regula 5. Similiter ad credendas eas veritates quæ ex ejusmodi revelationibus certa consequentia deducuntur, soli illi, quibus eæ revelationes fiunt, non autem alii adstringuntur. Ibid. Theor. 9. & 7. Ratio est, quia ea, quæ certa illatione ex præmissis lumine fidei vel naturæ deducuntur, virtualiter, in iisdem continentur; adeoque etiam substant eidem lumini suasivo fidei, & iisdem credendorum, vel non necessariò credendorum obligationi & regulis.

Regula 6 Revelationes, etiam Sanctorum, quando ab Ecclesia proponuntur, quamvis necessario credendæ non sint, non tamen sunt temere, sine convincenti testimonio vel argumento in oppositum rejiciendæ. Theor. 14. & 15. Ratio 2. partis est, quia si leve ac temerarium censeretur, prudentis hominis, nulla etiam dignitate insigniti, judicium falsum arbitrari, nisi evidenti id testimonio constaret; quanto magis injuriosum & mulcta dignum, eorum judiciis inconsulto fidem abrogare, qui aut majestate veneranda, aut vitæ puritate in terris præfulgent. Ratio verò 1. partis est, quia tales revelationes ab Ecclesia non proponuntur, ut necessario credendæ. Ita enim Gerson, Christianissimus cognomento Theologus in Declaratione compendiaria earum veritatum, quæ aut de necessitate salutis credendæ sunt, aut de sola probabilitate, aut de pietate fidei tenendæ, scribit: non omnia, quæ tradidit, vel tolerat Ecclesia publicè legenda, esse de necessitate saluris credenda, sed illa duntaxat, quæ universali totius Ecclesiæ consensu implicitè, vel explicitè, vel interpretativè concurrente sub definitione judiciali tradit esse credenda. Et demum subdit; Legendas, & miracula Sanctorum, vitas Patrum, visiones devotarum personarum, recitationes & opiniones Sacrorum Doctorum. &c. suscipi ab Ecclesia & legi permitti, non ideo, quia determinet talia de necessitate salutis credenda, sed quia proficiunt ad commovendos affectus pios fidelium. Et de hujusmodi materia idem Doctor passim per sua opuscula, præsertim prima parte voluminum, erudite, & doctè, & evangelicæ veritati & rationi consentanee.

Regula 7. Quando dubium est, revelationem personæ eximiæ veram an falsam esse, suspendendum est judicium. Hanc Regulam Picus non tradit expressè

pressè de Revelationibus, sed de Controversiis fidei; ob paritatem tamen rationis etiam ad illas extendenda est. L. CC. Theor. 22. ait: si dubietas exoriretur, quænam partium in Controversiis fidei Evangelicæ veritati niteretur magis, nullo modo præcipitanda foret sententia. Periculosum enim, & impium, in causa fidei tam seria & tanti discriminis quidquam temerè definire. Quamobrem librato judicio veritas, quæ se fidelium mentibus ingerat, exspectanda est; & in eo quod intercedit tempore exorandus est Deus pro impetranda discretione spirituum. - Suspendendum proin aliquando judicium in causis fidei controversis & ambiguis, ne laqueis diaboli irretiamur.

Regula 8. Dantur prophetiæ ac revelationes tacitè conditionatæ, quæ non semper implentur. De Prænot. L. 2. C. 6. ubi ait: Quæ conditionata est prophetia, non impletur semper. In ea enim tantum prævidetur & prænuntiatur Ordo causæ ad effectum, qui impediri ac transmutari aliis intervenientibus potest; veluti cum Jonas prænuntiavit eversionem civitatis Ninive, ita exigentibus incolarum flagitiis, quibus veluti causis per poenitentiam Ninivitarum succisis consentaneum erat, ut etiam effectus seu desolatio aboleretur. Sic & Isaias Ezechiæ mortem prædixit, affectâ morbo naturâ id volente, qui fusis prece & lachrimis vivendi spatium impetravit.

Regula 9. Prophetiæ dantur duo genera; una habetur *per lumen*, quo reteguntur antea incognita; altera *per instinctum*, quo mens movetur ad credenda aut promulganda, quæ jam antea fuerant cogitata & cognita. Ib. C. 9. Ut hæc regula bene intelligatur, Picus explicat naturam hujus *luminis*, de Prænot. L. 2. C. 1. In prophetia tria concurrunt. 1. Earum rerum, quæ revelantur, species seu notæ, impressæ vel sensibus per apparitio-

 nem,

nem, vel phantasiæ, & imaginationi infusæ; aut intellectui inditæ. 2. Intelligentia eorum, quæ per eas notas ac species significantur, quod pertinet ad revelationem. 3. Notitia certa utrum ea significatio sit derivata à Deo; an verò proveniat à suggestione dœmonis? hoc, quamvis etiam pertineat ad revelationem, propriè tamen pertinet ad discretionem spirituum. Sæpe ambæ conjunguntur & eodem lumine manifestantur. Et C. 2. Ille propriè Propheta intelligitur, qui visionum, apparitionumque, aut notarum menti inspiratarum significantiam per revelationem percepit, quæ sine infuso divino lumine non est. Ex defectu hujus revelationis propriè prophetæ non erant Balthasar, Pharao, Nabuchodonosor, quibus manus in pariete scribens, vaccæ & spicæ, & statua &c. ostensa sunt. Si autem aliquando adfuerit lumen, abditas veritates intellectuales pandens, prophetia non deest, quamvis desint rerum similitudines sensibiles; infunditur enim aliquando intelligentia ex lumine absque specie sensibili, sicut Davidi, & Salomoni, & Apostolis creditur adfuisse. Et C. 3. Prophetia supernaturali lumine habetur, quo illustratur prophetæ mens ad ea noscenda, quæ postmodum aliis invulgant. Hoc autem lumen intellectui per se non immanet per modum habitus, ut prophetæ semper pro libitu futura prævideant, sed inest eorum menti, ut passio quædam transiens. Deest enim Spiritus prophetiæ aliquando prophetis. Ita Elisæus de Sunamitide dicit: Anima ejus in amaritudine est, & Dominus non indicavit mihi; & Nathan quoque ad Davidem pertinere credebat, ut templum strueret Domino quod & ipsi Regi affirmarat, donec revelatione edoctus Salomoni id munus incumbere palinodiam cecinit. D. Thomas comparat prophetæ mentem discipulo necdum, principia artis perfectè adepto, quem de singulis oporteat erudiri; aut aëri, qui nova semper illuminatione indiget. Imaginor ego ita evenire, sicut cum in obscuro jacet, subito accedente lampade illuminatur; ea recedente cæcudit in tenebris; redeunte iterum illustratur. Intellectus

lectus noster, cum fallatur plurimùm per ratiocinationem ipsam atque discursum, crepusculi vicem gerere videtur ad præsentia, noctis verò comparativè ad futura. Huic illud Petri consonat: *Habemus propheticum sermonem, cui bene facitis attendentes, quasi lucernæ lucenti in caliginoso loco.* Et illud Micheæ, *dum sedero in tenebris Dominus lux mea est.* Et C. 8. Porro huic divino lumini subjiciuntur universa, quæcunque cognosci possunt. *Confirmari* potest exemplo corporei luminis, cui omnia colorum genera substant, & ab eo collustrantur. Nec secus spirituale illud lumen suos quasi radios quocunque dirigere potest, cum omnia divino lumini præsentia, præstoque sint.

Regula 10. **Propheta errare potest, quando lumen præfatum est tenue, aut instinctus ambiguus.** Ib. C. 9. ait: Prophetæ mens duplici modo moveri à Deo ad prædicendum potest; aut enim expressa & certa revelatione illustratur, de qua locuti sumus. Aut instinctu quodam occulto ducitur, & in utroque habentur gradus. Lumen enim illud propheticum aliquando intensius, aliquando verò remissius esse potest, sicut in lumine, quod manat de corporibus, liquet. Et sane rebus majoribus, creditûque difficilioribus intensius lumen requiri, consentaneum est, quàm minoribus. Quis enim ambigat Abrahamum ad immolandum filium non inductum, præterquam affluentissimo & exuberantissimo lumine, quo extra omnem dubitationem cernere posset, ita à se fieri debere, quanquam aliud sibi esse alioquin agendum naturali lumine monstraretur? Sed & ipse allocutus ego viros prævidentes sum, qui aliqua ostensa sibi clarissimo lumine dicebant; alia non adeo intenso, ut citra dubietatem certiores essent. Pro dispositione item prophetæ varia variè interdum in eis lumen recipitur. Pro rebus item, quæ aut prope aut longè, id est, cito aut tardò futuræ sunt. Inde fit, ut non uno semper modo, sed multis modis loqui & prænuntiare possint. Nec secus falli quis posset imprudens propheta, ac imprudens civis.

 Si

ſcriptum eſt in angelum lucis; ad hoc, ut cum illi in manifeſtis creditum fuerit, educat ad ſua. Hunc diſcerni non arbitror, niſi dono illo, de quo Apoſtolus: *alii diſcretio ſpirituum.*

Regula 24. Adeoque nec tranquillitas à revelatione relicta in animo eſt certum ſignum, quod ſit divina. Patet ex præcedenti.

Regula 25. Viſio vel revelatio, quæ in animo excitat motus ſuperbiæ, non eſt à Deo. Ib. n. 379. *Probatur* ex *Gregorio* L. 34. C. ult. ubi ait: Evidens ſignum mali ſpiritus eſt, quando incitat ad ſuperbiam. Chriſtus ſemetipſum exinanivit formam ſervi accipiens. Diabolus dixit, *aſcendam ſuper altitudinem nubium, ſimilis ero altiſſimo.* Chriſtus ad ſputa, ad palmas, ad colaphos, ad ſpineam coronam, ad crucem, ad lanceam atque ad mortem veniens membra ſua admonet dicens: *Si quis mihi miniſtrat, me ſequatur.* Diabolus verò nihil aliud mentes ſibi ſubditas docet, quàm celſitudinis culmen appetere, cuncta æqualia mentis tumore tranſcendere, ſocietatem omnium hominum alta elatione tranſire &c.

Regula 26. Apparitiones, quæ inducunt delectationem ſenſibilem in carne, non ſunt à Deo. Ib. n. 380. *S. Bonaventura* in Opuſc. de profectu Religioſ. 7. C. 18. ſic ait: Quidam decepti à ſeductoriis ſpiritibus, vel propriis falſis opinionibus putant ſibi apparere Chriſtum, vel ejus glorioſam genitricem, & non ſolùm amplexibus, & oſculis, ſed etiam aliis indecentioribus geſtibus & actibus ab eis demulceri; ut ſicut prius ipſorum interius delectatur ſpiritualiter, ita & caro exterius congruo oblectationis ſenſu conſoletur, quod non ſolùm eſt falſum, ſed etiam blaſphemia gravis eſſe comprobatur. De his verò, qui aliquando dulcedinem ſpiritualem ſentiunt, continuo etiam delectationis carnalis pruritu illecti fœdantur, neſcio quid judicem, niſi

nisi quod potius eligo illis carere floribus, quos de luti sordibus legere deberem. Et sicut illos damnare non audeo, qui inviti quandoque in hujusmodi spiritualibus affectionibus carnalis fluxus liquore maculantur; ita eos excusare nescio, qui tali fluxu ex consensu delectantur.

Regula 27. Apparitiones, in quibus non intercedit honesta gravitas, non sunt à Deo. Ib. n. 381. *Tertullianus* in L. de præscript. C. 43. hoc signum innuit dicens: Ubi Deus est, ibi metus in Deum; qui est initium sapientiæ. Ubi metus in Deum, ibi gravitas honesta, diligentia attonita, cura sollicita, adlectio explorata, communicatio deliberata, promotio emerita, subjectio religiosa, apparitio devota, processio modesta, Ecclesia unita, & Dei omnia.

Regula 28. Quando internus instinctus, visio, vel apparitio impellit ad aliquid cum præcipitantia, inquietudine, ac quadam impatientia de eventu, non sunt à Deo. Ib. n. 384. Hanc optimam & certam regulam tradit Richardus in Cant. C. 7. ubi ait: Cum aliquis ad aliquod bonum movetur facile, & cum aliqua cordis levitate, timendum est, quod hujusmodi levitas sit à carnalitate, maximè si aliquid ibi annexum sit, quod delectare humanitatem possit. Item suspecta est cordis alacritas, quando impellitur ad aliquid homo cum quadam vehementia, & impatientia dilationis. Quia Spiritus Sanctus modestus est, & tranquillus, & temperati sunt motus ejus.

Regula 29. Quando instinctus internus, vel visio operatur pœnitentiam, aut alios fructus Spiritus Sancti, à Deo sunt. Ib. n. 382. & 383. *S. Bernardus* Serm. 57. in Cant. dicit: Si sensero, aperiri mihi sensum, ut intelligam scripturas, aut sermonem sapientiæ quasi ebullire ex

intimis

Regula 12. Revelationes, quæ ex uno capite dubiæ ac ſuſpectæ ſunt, ex aliis indiciis dijudicandæ ſunt, veræne an falſæ ſint. Picus L. CC. ſic habet: Quoniam verò de particularibus non eſt ſcientia, nec commodè ſciri poteſt, quinam ſint divinis hauriendis afflatibus idonei, quibus nos videlicet concredamus, idcirco ad dubiarum revelationum regulas deſcendamus.

Regula 13. Revelationes veræ à falſis ex ſeipſis non facile diſcernuntur ſine indiciis extrinſecis, ex conditione perſonæ & diſpoſitionum, aut ſine diſcretione ſpirituum. L. 9. de Prænot. C. 1. ſic habet: difficillimum eſt in hac re judicium; communicant enim ſæpe cum divinis prænotionibus naturales, cum ſuperſtitioſis curioſæ, ex quibus non jam mixtio reſultet atque confuſio, verùm noſtri potius oculi mentalis hallucinatio; & anima exiſtimare poteſt, percepiſſe ab angelis, quod ipſamet ex ſeipſa finxit, vel ſomno præpedita, vel nimio amore obcœcata, vel ardentioribus odiis affecta, vel corporalibus morbis hallucinata. Hinc regulas conſtituere oportet, quibus divina ab humanis ſecernantur. Perpendenda igitur revelantis conditio, ipſa natura revelationis & ejus proprietates; utrum in aliis genuinis revelationibus reperiantur, & vita & mores perſonæ, dein quæ patiatur extrinſecus, affectiones videlicet &c. ſed exactius diſcretione ſpirituum ſecernuntur.

Regula 14. Revelationes perſonarum, in quibus deprehenduntur cauſæ propinquæ fraudum aut illuſionum, & ipſæ pro ſuſpectis habeantur. L. 9. Prænot. C. 2. Tales autem perſonæ ſunt 1. qui nimia macie confecti cholera nigra laborant, aut ſenio macerati ad extremam decrepitam pervenerunt, niſi in iis multa ſanctitatis indicia

præ-

præcesserint. Ratio est, quia tales quandoque videre sibi videntur, quæ non sunt. 2. Qui veræ Religionis exortes sunt, ut gentiles. Quia tales patent illusionibus dœmonum. 3. Quorum mores fidei non respondent, præsertim si soleant efferri superbia, si dilabantur voluptate, si ducantur avaritia. Quamvis enim & mali homines aliquando vera & magna prædicere possint, rarò tamen id evenit. Quapropter in istis semper fraus metuenda est. 4. Qui aliàs se monstrarunt esse judicii præcipitis non recti ac imprudentis. Nam qui nimis avidus, minusque consideratus & præceps in aliqua re est, sive ea ad irascibilem sive ad concupiscibilem pertineat, verendum ne ita in iis, quæ ad intellectum & ad divina spectant, pariter ruat, & ex imprudentia prolapsus offendat. 5. Qui temperatione corporis, morbo, aut studio vicini aut proni sunt in phrenesin, aut passiones phantasticas. Nam & ægroti multi, & phrenetici, & ob intensionem animi exorbitantes vidisse se quandoque putant & audivisse, quæ nunquam oculis vel auribus hauserunt; sicque ex multis ac vehementioribus phantasiis hallucinantur. 6. Qui vehementi animi impetu præditi vel ardenti amore vel odio macerantur, aut novitio fervore subito abripiuntur. Nam & iis, qui novitio quodam fervore Deo famulantur, ob fixas rerum imagines, quibus meditandis ad pietatem exitari cupiunt, vana pro veris ostendi possunt, & à dœmone, & seipsis illudi; maximè si præter Magistrorum Dogmata habenas xent; ita permittente Deo, ut in posterum cautiores fiant, vel piaculum eluant. 7. Qui in somnis vident, quæ fervidè ant. In somno enim potissimum periculum inest, ne ea, quæ rdiu cogitavimus, *tempore nocturno reddat amica quies.* Et matoriis rebus præsertim id accidit, ut qui amant, sibi somnia nt. Quod & consonat rationi; cum nulla in nostro animo et affectio animi impetuosior amore. Quamobrem eis, qui ntiori amoris impetu feruntur etiam ad res non malas, periu imminet, ne affectu nimio hallucinentur. Dum enim vo-

luntas nimium propensâ est, aberrare judicium potest. 8. Qui aliorum consilia respuunt. 9. Qui de omnibus se à Deo per revelationem erudiri præsumptuosè cupiunt. 10. Qui tribulationes indignanter ferunt. 11. Qui singularitatem vitæ, & in vestitu sequuntur, nulla speciali utilitate spirituali inducti. Quia hæc omnia sunt signa superbiæ. 12. Qui delectantur mendaciis. Talium, etiamsi prædictiones aliquæ veræ sint, omnia, quæ effantur, aut pro falsis, aut de falsitate suspectis haberi debent 13. Si sit novitius in visionibus percipiendis, nec antea unquam de illusionibus tentatus fuerit; cùm enim nullus sit, quem dœmon non aggrediatur, verendum, ne decipiatur in principio; maximè cum per experientiam & collationem plurium visionum non potuerit sibi comparare regulam, dignoscendi visiones veras à falsis. 14. Si sit Spiritus instabilis, vagi, turbulenti, ac inquieti. Quia Spiritus Domini non solet quiescere, nisi super quietum & humilem. Et ea est proprietas recepti in animo Spiritus, ut animum avocet à terrenis ad cœlestia, eaque pace quiete & tranquillitate animum perfundat, quam mundus dare non potest. Hucusque Picus.

Regula 15. Revelationibus virorum majori confidentia assentiendum, quàm mulierum. Has enim, ne publicè in Ecclesia docerent, vetuit Apostolus; & rationis judicium, quo resistant illusionibus, in viris firmius est.

Regula 16. In antiquioribus prophetis magis attendendum erat ad mores eorum, quàm ad dicta & dogmata; in istis verò post confirmatum Canonem ad dogmata magis, quam vitam loquentis inspiciendum est. Quia antiquis temporibus non dabatur hominibus alia regula discernendi veras revelationes à falsis, nisi authoritas loquentis. Nunc autem post constitu-

tam

tam veritatis regulam licet prius inſpicere, an ea, quæ proferuntur, prioribus conſonent? quàm declarent vetera, quàm neceſſaria, quàm utilia, quàm bona ſuadeant?

Regula 17. In revelationibus inſpiciendum, ſi conſtans ipſa revelatio fuerit, ſi ſacris conſona libris, ſi ad honorem Dei & hominum ſalutem pertinet, ſi non abhorreat ab eis viſionibus, & ab eo ſcribendi loquendique modo, quæ probatis viris ab Eccleſia attribuuntur, ſi ſimilitudinem gerat cum eis de quibus non dubitamus. Quod ſi à conſueta revelationum formula recedat, aut nova ſit, aut & quidpiam inſolitum referat, judicium ſuſpendendum eſt, & examini maturiori temporique ſubjiciendum. Prænot. L. 9. C. 3. Sic & Jacob, cum de ſomno Joſephi ſermo haberetur, non præcipitabat ſententiam, ſed, ut Scriptura loquitur, Pater rem tacitus conſiderabat. Et B. Virgo, dum ab Angelo ſalutaretur, non continuò aſſenſum præbuit, *ſed cogitabat*, qualis eſſet iſta ſalutatio. S. Ambroſius quoque non tulit præceps judicium in revelatione ſibi facta de Corporibus Martyrum Gervaſii & Protaſii. Ita & S. Antonius Eremita monebat ſuos, ut, ſi illis offeretur viſio, audacter requirerent, quiſnam eſſet, & unde veniſſet, qui apparet; ſi enim eſſet apparitio Sanctorum, ſubitò timorem ex angelica conſolatione convertendum in gaudium; ſecus, ſi diabolica foret tentatio, ex percontatione evanituram.

Regula 18. Quando revelationes diverſarum perſonarum inter ſe contrariantur, eæ præferendæ, quæ ſcripturis, ſenſui Doctorum, & rationi magis conſentiunt, maximè ſi ſint perſonarum ſanctitate & diſcretione ſpirituum illuſtrium. Quod

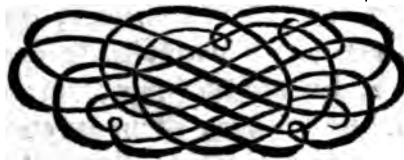
si verò ambæ personæ sanctæ sint, & expertæ; suspendendum judicium, vel quod cuivis libet, sentiendum. Prænot. L. 9. C. 4. Ratio prioris partis est, quia cum dœmon semper suis mendaciis nitatur invertere opera Dei, non propterea revelationes probatæ rejiciendæ, quod dœmon suis illusionibus contradicat. Ratio verò posterioris est, quia v.g. circa Revelationes S. Catharinæ Senensis, & S. Brigittæ de Conceptione B. V. quæ dissentiunt inter se, difficile est scire, quæ ex his duabus vera aut falsa sit.

Regula 19. Revelationes, quæ non manifestè propriam vel communem utilitatem præferunt, vel rejiciendæ, vel severiori examini subjiciendæ sunt. Ib. C. 5.

Regula 20. Nulla in particulari Regula excogitari potest ad stabiliendam revelationem veram, à Scripturis vel Ecclesia pro vera non receptam, quæ aliquando in particulari casu non fallat, aut non fallere possit, præter eam, quæ habetur ex discretione spirituum. Ib. C. 6. Ratio est, quia dantur innumeræ deceptiones hominum vel dœmonum, etiam ubi non est locus suspicioni de fraude; secundò quia ipsæ Regulæ Sanctorum sine discretione spirituum non sufficiunt. S. Antonius visiones veras à diabolicis distinguebat, quod istæ fierent in formis truculentis & relinquerent terrorem. S. Monica eas discernebat sapore quodam interno. S. Catharina Senensis retulit, se hoc à Deo signum accepisse discernendarum mentis visionum. Si dœmon in forma lucis seu angeli, aut ipsius Christi, aut Sanctorum in mente quorundam transformaret se, primò exoriturum in men-

te

te gaudium & alacritatem; id verò mox evaniturum, & successurum tœdium obortis etiam tenebris & stimulis. Econtra si à Deo visitaretur anima, primo aspectu oriturum sanctum timorem, & cum eo pariter gaudium & securitatem; permansurumque illud in mente gaudium cum fame virtutum. Sed procedente opere ipsamet manifestavit, alacritatem illam non esse sufficiens signum, nisi ardenti virtutum desiderio & humilitate perfunderetur anima, & in divinæ charitatis fornace exureretur. Itaque, si alacritatis ferventiorisque virtutum amoris fieret accessio, divinas à dœmoniacis discernebat. D. Bernardus intimo quodam afflatu eas sentiebat, quando simul sibi aderat divina virtus ad patranda miracula & operandas sanitates. Apud Severum legimus, cum S. Martinus sensisset, adesse Domini virtutem, Catechumenum ejus orationibus à mortuis suscitatum. Alii illam internam discretionis spirituum vim vocant *illuminationem experientiæ*, alii *lumen propheticum*, alii *sensum divinum* minus sensibilem, ut Origenes contra Celsum; alii *inspirationem intimam*, alii *consilium*; alii aliter, ut apud Gregorium, Cassianum, Augustinum, Athanasium, Hugonem, Gersonem, & alios legere est.

CAP. VIII.

Regulæ R. P. Joannes Thomas Castaldo de Alassio, Ord. Præd. & Inquisitionis Romanæ Qualificator ac Consultor.

Hic Author edidit Romæ 1650. tres Tomos in Fol. de Potestate Angelica, ubi tradit sequentes Regulas.

REgula 1. Non est certum signum, nullam intervenire operationem dœmonis, quando invocatur nomen Divinum, vel JESU. T. 1. Dist. 1. Q. 1. Art. 5. Dub. 1. ubi sic de Discretione miraculorum scribit: Etiam magi nomen DEI & JESU immiscent in suis superstitionibus, ut facilius credantur. Narrat Baronius ad annum 56, Judæorum Exorcistas & Magos usos fuisse adversus dœmones nomine JESU instar Apostolorum. Et ad annum 60. narrat, Lucianum Epicureum annulum accepisse ex quadam Cruce contextum, quo erat securus adversus pravos dœmones &c.

Regula 2. Miracula dœmoniaca à divinis discerni possunt, 1. ex *efficacia* virtutis, quia signa aliquando fiunt circa ea, ad quæ virtus naturalis se non extendit, ut est suscitare mortuos. 2. Ex *utilitate* signorum; quia signa per bonos facta sunt de rebus utilibus, ut in curatione infirmitatum & hujusmodi: signa autem per malos facta sunt in rebus nocivis vel vanis, sicut quod volant in aëre, vel reddunt membra hominum stupida. 3. Ex *fine*, quia signa bonorum ordinantur ad ædificationem fidei & bonorum morum. Sed signa malorum sunt in manifestum nocumentum fidei & honestatis.

Regu-

Regula 3. DEus concurrit nonnunquam cum pravis hominibus ad miracula non solùm, quando ea dirigunt in confirmationem veræ fidei, sed etiam quando iis abutuntur ad vanitatem & usum malum, dummodo non ea ordinent in confirmationem doctrinæ falsæ. L. CC. Art. 5. Quæstiuncula 1. sic habet: Quod DEus concurrat cum Prophetis pravis supernaturaliter, ordinantibus id ad pravum finem vel proprium commodum, conceditur. Non enim mirum est, aliquid fieri à Deo media creatura, & ab hac ordinari ad pravum finem - per hoc tamen Deus non concurrit ad malum illud, ut causa particularis, sed ad miraculum ipsum, ad quod Deus concurrit ut instrumentum; at ordinaret ad pravum finem per actum, cujus ipse est causa principalis; at Deus tantùm concurrit ut causa universalis. Moura pluribus probat, peculiariter D. Thomam 2. 2. Q. 178. a. 1. ad 3. & 1. Cor. 12. Lect. supponere, à malis posse fieri miracula, dummodo ad confirmationem suæ falsæ doctrinæ non dirigantur.

Regula 4. Etiamsi visio videatur præseferre ab initio finem bonum, potest nihilominus provenire à dœmone intendente finem exitialem. Ib. Art. 5. *de fine visionis.* Et confirmat hoc exemplo. Ita, inquit, successit Beato Jordano Generali secundo Ordinis nostri, febribus acutissimis laboranti. Erat Cœnobii Prior quidam, qui aliquando Medicinæ operam dederat. Is sciens Jordanum in morbo sibi esse rigidissimum, dixit: Pater, oportet ægrotum se medico subjicere. Quapropter, licet sis Religionis caput, mihi te subdas, & obedias necesse est. Annuit venerandus Pater humiliter. Igitur præter consuetudinem Ordinis super plumas quievit, ut Prior jusserat. At nocte diabolus formam præferens angelicam apparuit dicens: O in-

O infelix, quale Ordini tuo & fratribus exemplum præbes? Sed non est tui Deus in finem oblitus, qui ad te corrigendum me misit. Surge igitur è grabato, & terræ protinus supplex inhæreas. Statimque Diabolo evanescente Jordanus in terram corruit, & sic jacens, postquam illuxit, à Priore & Fratribus invenitur. Quem Prior severè corripiens coegit in strato decumbere. Sequente nocte iterum Diabolus pristina formâ assumpta adstitit, & durius quàm antea redarguit, velut inobedientem; moxque in solum ipsum desilire præcipit. Quem cùm mane Prior in solo jacere conspexisset, asperrimè increpavit; & quia tantam membrorum debilitatem contraxerat, sicque humores indurati fuerant, ut vix spiritum haberet, jussit ipsum stratum ascendere. Tertia nocte diabolus ut prioribus apparuit; sed vir sanctus in faciem ejus exspuens eum fugavit. Dœmon enim intendebat inhabilem reddere Jordanum ad prædicandum, cum innumeros fere peccatores converteret.

Regula 5. **Si apparitiones miraculo non confirmentur, vel sine lumine dicto divino, suspendenda est sententia.** Ib. §. *unde veniat visio.* Sic egit Jacob, somnia sui filii tacitus considerans. Debent autem esse vera miracula, non mira tantùm, quæ dœmones ipsi possint efficere V. Reg. 9.

Regula 6. **Si revelatio aliis indubitatis revelationibus confirmetur, prior redditur indubia.** Ib. ita fuit revelatum Papæ Liberio ac Patritio & ejus uxori eadem nocte de Ecclesia ædificanda in Colle Exquilino; & fundatio Religionis de Mercede fuit simul revelata Arragonum Regi, S. Raymundo, & S. Petro Nolasco. Dixi *indubitatas.* Quia potest dœmon revelationem fictam repetere, vel aliâ etiam falsâ primam conari stabilire.

Regula

Regula 7. Si revelationes diversæ ad invicem opponantur, omnes suspendendæ, nec præcipitanda sententia. Ib. ratio est, quia interdum diabolus conatur veram revelationem per falsam eludere; & quandoque DEus dæmoniacam per veram vult eliminare.

Regula 8. Certum est, dæmonem etiam timoratissimis quandoque illudere. Ib.

Regula 9. Revelationes non publicentur, antequam à Sede Apostolica examinentur. Ib. *subductum.* Leo IX. in Bulla, *Supernæ*, relata à Pegna in fine directorii jubet, ut inspirationes non approbentur, aut populo publicentur, antequam à Sede Apostolica examinentur; concionatoremque contrarium facientem privandum ducit munere; rursusque subjectum excommunicationi Pontifici reservatæ decernit, nisi sit periculum in mora, de quo Suarez de Censuris D. 22. S. 6. N. 8. In Capite autem, *cum ex injuncto.* Concil. Later. præcipitur, ut non nisi miraculo vel scripturæ testimonio probatæ recipiantur. Quod prædocuerat D. Thomas ad Romanos decimo lectione secunda; & interpretandus est de miraculis evidentibus, & indubitabilibus patratis ad illum specialem finem; ita quod nulla tergiversatione possit celari, vel dubitari, an sit à dæmone, vel à casu in talibus circumstantiis.

Regula 10. Revelationes non sunt admittendæ, nisi probatæ miraculo, aut Scripturæ testimonio. Patet ex Reg. 9.

Regula 11. Revelationes, cum & ipsæ sint miracula, non sunt admittendæ sine sufficienti necessitate, ac fundamento. Ib.

Regula 12. Revelationes etiam virorum, quorum vita & doctrina ab Ecclesia probata est, non habent authoritatem irrefragabilem, sed tantùm probabilem, cui quisque absque fidei periculo valeat contraire; immo & absque temeritatis nota, & absque peccato mortali duritiæ, seu incredulitatis. Ib. ex Cajetano T. 2. Tr. 31. C. 1. & C. 5. concludit, in revelationibus non tam attendendum esse ad pietatem materiæ illarum, quàm ad Patrum doctrinam; contra quam si convincantur fieri, angelum Sathanæ, vel phantasias, aut figmenta sapientibus ingerere videntur. Et loquebatur expressè etiam de revelationibus Brigittæ. De cujus & Beatæ Mechtildis revelationibus sic scripsit *Baronius* Tom. 8. in vita Gregorii & Phocæ. *Veneror quidem, & colo, ut par est, sanctas ipsas; sed de revelationibus ipsis factis, vel potius ipsis adscriptis, ea duntaxat recipio, quæ Ecclesia recepit* - immo addit, ipsas proferre pugnantia inter se, & cum veritate catholica. Nec multum distat Suarez cum Tom. 3. in 3. D. 35. S. 2. & 4. sic prodit: *Revelationes fœminarum non cogunt nos, ut eas veras esse credamus.* Tractat autem de quodam affirmante, flagella quæ Christus passus est, numerum quinque millium excessisse. Dein licet D. 2. S. 5. §. 3. simpliciter approbet ut certas revelationes B. Brigittæ; tamen D. 36. S. 4. in dubio, an Christus nudus pependerit in Cruce, relatâ opinione negativa ex Brigitta, affirmativam sequitur. Tandem Cajetanus supra C. 1. ait: Revelationibus contentis in sacra pagina & Decretalibus fidei inhæremus tanquam necessariis; ita quod se hæreticum probat, qui pertinaciter alicui eorum adversatur. Revelationi autem factæ Sanctis, quorum doctrinam Ecclesia suscipit, tanquam probabilibus inhæremus, ut D. Thomas, & Augustinus scripserunt, & magistra rerum experientia quotidie testatur.

Regu-

Regula 13. Revelationes particulares, quæ non ſpectant ad communem Eccleſiæ ſtatum & utilitatem, nec fuerunt traditæ ab Apoſtolis & Prophetis, Eccleſia approbante, nequaquam ſub objecto fidei Catholicæ continentur. Ibid. D. 2. Q. 1. a 5. Controv. 6.

Regula 14. Revelata particularibus perſonis, etſi ſupernaturalia ſint, ut v. g. ſi alicui revelaretur, quod ex merito Chriſti angeli conſecuti ſint gloriam, non ſpectat ad aſſenſum fidei virtutis Theologicæ. Ib.

Regula 15. Non eſt idem ſpecificus aſſenſus, quo aſſentimur catholicis veritatibus ſupernaturalibus ac aſſenſus ille, quo quis adhæret veritatibus facta particularia concernentibus. Ib.

Regula 16. Hujusmodi revelationibus ad communem Eccleſiæ ſtatum non ſpectantibus planè tamen intellectum determinantibus aſſentitur homo per lumen ſupernaturale fidei particularis, quod eſt intellectui infuſum non per modum habitûs, ſed per modum actus.

Regula 17. Revelationes fœminarum inprimis ſuſpectæ ſunto. Ib. a 5. Controv. 5. §. ſigna ex parte perſonæ. Ubi ait: Fœmineus ſexus vehementibus æſtibus paſſionum abundat, quare quod à paſſione proficiſcitur, à Deo credunt provenire. Præcipuè cavendum à revelationibus fœminarum garrula-

rularum, & earum quæ volunt viris dominari, & sunt laudis cupidæ, aut cervicosæ; & præcipuè si interior spiritualis superbia in illis latitet. Plures alti cedri Libani revelationibus fœminarum ceciderunt, ut Tertullianus. Quantos literatos & pios sæculares & Ecclesiasticos traxerat illa Soror Julia Neapolitana, prædicans, secum coeuntes, quia erat in statu perfectionis, non peccare! cujus exemplum simile prodit D. Thomas Opusc. 64. sicut & similis historia successit Florentiæ his annis & alibi in hoc nostro sæculo. Quantos deceperit Magdalena de Cruce Cordubensis suis dœmoniacis revelationibus, & Ulyssipone Maria de annuntiatione, Anna Rodriquez & similes aliæ dicant qui inspexerunt adhuc viventes. Exemplum aliud prodit de la Torre his temporibus de quadam fœmella, decipiente suis falsis visionibus insignem virum Litteris & Sanctitatis opinione fulgentem. In regno Peruensi, inquit, extitit quidam Franciscus de Cruce, Doctissimus Theologus, ac ante, ut videbatur, egregiis virtutum ornatus dotibus. Hic factus familiaris cuidam fœminæ, quæ se edoceri ab angelo magna mysteria jactitabat, quæque extra se interdum rapiebatur, aut rapi simulabat, sic ei devinctus, sic credulus, ut de magnis Theologorum quæstionibus consilium & decisionem peteret, prædicans, eam Deo valde charam, & Dei revelationibus plenam. Ac tandem vel credens revelationibus acceptis ab illa sua prophetissa, vel ipse apparitionibus dœmoniacis illusus in impia & insanissima dogmata prolapsus est. Ajebat se Regem futurum, & Pontificem summum &c. Simile quid evenit his annis in Urbe Romæ. Presbiter quidam, Barbonius appellatus, eò quod nutriebat barbam longam, à quadam Tertiaria D. Francisci falsis visionibus ita seductus fuerat, ut crederet & publicaret universo orbi cum maxima commotione Procerum Ecclesiæ, Pontificem Urbanum intra paucos dies moriturum, qui tamen supervixit pluribus annis.

Regula 18. Suavitas interna, quæ sentitur in revelatione, non est omnino certum signum, eam esse divinam. Ib. Art. 5. *Subdubio.* sic habet: Guilielmus. Part. 2. de Universo C. 142. fatetur, diabolum per solam suam naturalem præsentiam familiaritatemque, quatenus angelus est, jucundissimam, excellentissimamque consolationem posse infundere, &, ut loquitur, placorem fere inexplicabilem, de quo inexpertus dicere possit: Nec oculus vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit.

Regula 19. Etiam in ipsis colloquiis cum Deo habitis ac veris revelationibus potest dœmon quandoque immiscere falsa. Ib. sic habet: Supponendum est, DEum esse fidelem, qui non patitur nos tentari supra id quod possumus, sed vires confert ad resistendum dœmoni illudenti; ut quantumcunque conetur decipere non tamen faciat illusum peccare, absque suo libero consensu. Licet, notante Medina 1. 2æ. ex documento 2. S. Vincentii, non obstet, quin Deus quandoque saltem in pœnam permittat diabolo facultatem augendi consolationem & moraliter & per modum illuminantis falsissima & periculosissima sentimenta, ut ipse loquitur, in anima inprimendo, etiam in colloquiis habitis cum Deo à personis quantumcunque recollectis & Dei obsequio mancipatis, quod S. Thomas tremendo exemplo exponens dicta verba Pauli, *Transfigurat se* &c. illustrat.

Regula 20. Ex probitate vel improbitate vitæ non potest sumi certum argumentum, revelationem esse divinam, aut dœmoniacam, aut vicissim. Ibid. Aliqui, inquit, signum assignant ad credendum revelanti, divinitus fuisse illustratum, si bonæ vitæ fuerit. Non est tamen dubitandum, timoratissimis etiam interdum illudere dœmonem,

monem, sicut ex adverso nequissimis eorum suas Deus exhibet revelationes, ut de gratiis gratis datis dictum est. Balaam & Cayphas prophetarunt, S. Vincentius in Prælect. Spirit. sic ait: Non habeas magnam existimationem visionum, revelationum, & apparitionum. Ista enim nonnunquam fieri solent hominibus sceleratis.

Regula 21. Non est certum signum revelationis divinæ, si persona, cui fit, eam intelligat, aut dœmoniacæ, si eam non intelligat. Ibid. Certum est, inquit, hoc signum non esse adæquatum, cum quandoque dœmon etiam loquatur cum perfectè penetrantibus ejus manifestationes; & quandoque DEus loquatur per non penetrantes.

Regula 22. Revelatio non est habenda divina, quando in ea intervenit inordinatio naturæ, vel species mali. Ibid. Aliam, inquit, assignant regulam Chrysostomus, & D. Thomas 2. 2. Q. 172. a. 3. C. scilicet revelationem non esse divinam, si malum immisceatur in facto, vel habeat speciem mali, ut si in Ectasi vel alienatione à sensibus aliqua inordinatio naturæ interveniat, ut in furiosis & arreptitiis contingit. Ubi Cajetanus ait: Alienatio in Prophetis non fit cum aliqua inordinatione honestatis aut mentis: unde infert, si fiat cum vehementi cordis saltu, vel cum denudatione pudendorum, non est à Spiritu Sancto.

Regula 23. Quando id, quod inspiratur, vel revelatur, habet rationem mali dispensabilis, non est universim à dœmone. Ibid. Patet in Samsone, & in sanctis fœminis approbatis ab Ecclesia, quæ ex inspiratione divina se interfecerunt, ut docet S. Thomas 2. 2. Q. 59. a. 3. ad 2. Nequaquam autem revelatio est pro dœmoniaca habenda,

da, si duntaxat præsefert stultitiam vel furorem. Sæpe enim DEus præcipit suis Prophetis, quæ oculis hominum stulta apparebant.

Regula 24. Revelationes concernentes directionem principum longè suspectius habendæ, & severius examinandæ sunt, quàm aliæ. Ibid. Peculiari, inquit, indagine scrutandæ sunt visiones ad favorem principum dominantium emanatæ; facile enim credi possunt ad aucupandam illorum gratiam & ob proprium interesse venditatas. Ideo rigorosè infrascriptæ revelationes Regum & Principum interpretandæ sunt. Patet inprimis hanc descriptionem verificari in ea, quam describit Moura §. 41. de Joanne III. Lusitaniæ Rege ex vulgatissima fama, præcipuè apud illius tempestatis nobiles & Dynastas & Augustinianos Patres; apparuisse videlicet illius animam cuidam ejusdem Ordinis Monacho, nomine F. Ludovico de Moura, quem ita terruit ea visio, ut ipse dicebat, ut ad vitæ forsan discrimen detulerit. Cui Monacho plura revelavit, ut suo nomine Reginæ Catharinæ conjugi renuntiaret, dato prius in veritatis signum secreto quodam, quod à solo utroque conjuge sciri poterat. Cuncta fere eò reducebantur, ut regni clavum, quem Regina à se dimiserat, omnino assumeret: insuper ut Confessarium, cui ipsa peccata fatebatur, dimitteret; idemque faceret Nepos Rex Sebastianus puer. Dein retulit, se in eo statu esse, ut jam fidelium suffragiis non indigeret. Commendavit tamen, ut pro fratris sui & principis Eduardi animabus centum Missæ persolverentur, & ut quinque fœminæ in matrimonium collocarentur &c. &c. Fuit tamen præfatus Monachus examinatus à Regio Consilio, Jurisque ac Theologiæ peritis, & reprobatus eo præcipuè titulo, quod à dæmone illusus existimaretur, vel proprio interesse ductus. *Paramus de Orig. Inquit.* Q. 10. quandam describit fœminam Tertiariam cujusdam Ordinis, Lusitanam, Sanctam appellatam & communiter existimatam, utpote Epistolis etiam à Grego-

rio

rio XIII. commendatam: Eo, inquit, hæc religiosa fœmina sua consilia dirigebat, ut si ad exitum perduceret, fieri non posset, quin Hispaniam perturbaret; Cum enim satis authoritatis & fidei simulata sanctitate sibi comparasset, moliebatur, Lusitanum Regnum, quod in Philippi secundi potestatem devenerat, in pristinum statum revocare.

Ad hanc Castaldi Regulam pertinet, quod legitur in Vita *P. Ludovici de Ponte*, qui erat Director Mariæ de Escobar, Revelationibus claræ. Cum enim hæc sæpe ab eo peteret, ut aliqua intimaret Regi ratione aulicorum, eò quod diceret, sibi angelum talia monentem apparuisse, nunquam credidit, quamvis aliàs magnam suæ vitæ partem in conscribendis ejus piæ fœminæ revelationibus insumpserit.

Regula 25. Examinandum, an revelationes, quæ adscribuntur Sanctis, veræ sint, & utrum ab ipsismet Sanctis affirmentur esse à DEO. Ibid. Sic in antiqua S. Francisci Ordinis Historia typis excusa referebatur, auditum esse ex ore S. Francisci, Regnum Lusitaniæ Castello Coronæ & Imperio nunquam conjugendam fore. Quæ prophetia, ubi eventus eam falsam esse demonstravit, coëgit illum Ordinem, ut de novo illam historiam ederet, absque revelationis illius mentione.

Regula 26. Etiam à revelationibus ab Ecclesia approbatis licet recedere cum fundamento & ratione. Ibid. Art. 4. Controv. 8. ait: Philippus *Mornæus* progressu 59. ait: Gregorius XI. moribundus anno 1370. Cardinalibus consilium dedit, ne revelationibus amplius præbeant fidem; quandoquidem à Brigitta & Catharina deceptus tam infausto omine iter assumpserit. Ex dictis patet, plures esse veras revelationes ab Ecclesia approbatas quæ tamen approbatio non facit

cit eas esse de fide, ut ait *Vasquez*. Tom. 2. in 3. Disp. 17. C. 6. nec enim Ecclesia eas ut infallibiliter approbat, sed ad hoc, ut tanquam piè, inquit, & absque ulla superstitione prudenter à populo recipi possint & observari. Unde ait Gravina: Ecclesia probabilitatem earum proponit, & nihil in contrarium inventum fuisse: liberum est tamen, illis non stare. Sicut & dum tot Pontifices Doctrinam D. Thomæ approbarunt, non illam ad fidem spectare decreverunt; aliàs nullus posset illi adversari. Id declarant mirificè Salmanticenses, Biescas, de S. Thoma, Nazarius, Gravina, Arauxo, & alii plures in Apologiis doctrinæ divini Magistri. Quod autem peccatum committat, qui revelationes particulares præfatas à Sede Apostolica approbatas non recipit, aut ab illis dissentit, non est manifestum apud omnes. Henricus de Hassia in Genesin, & Sybille Decade 1. Q. 3. nullum credunt committi peccatum; immo talibus revelationibus nullam fidem adhibendam, neque pro veris acceptandas esse indubitanter, sed nec esse ullum præceptum Ecclesiasticum illis credendi. Contrarium tenet Delrius & Arauxo; etsi namque nullum præceptum imponatur ab Ecclesia; adest tamen divinum & naturale præceptis, illis tanta diligentia semel adhibita à Sede Apostolica approbatis non dissentiendi; aliàs impudenter & temerè agit, qui illas pro suo arbitrio absque alio fundamento rejicit; temeritas quippe vitium est. Hucusque Castaldus. Quæ tamen ex Mornæo refert de Gregorio XI, non sunt liquida, ut annotatur à Roncaglia in Notis ad Hist. Eccles. P. Natalis Alexandri, eò quod S. Catharina à Gregorio XI. fuerit æstimata usque ad ejus obitum. Vide etiam Part. 2. N. 4. de illusionum illustrium exemplis ex Gersone.

CAP. IX.

Regulæ Joannis Rusbrochii Can. Reg.

R*Egula* 1. Non eſt credendum revelationibus earum perſonarum, quæ ſemper tantùm experiuntur revelationes ac viſiones ſub ſpeciebus rerum ſenſibilium, niſi inquantum eæ revelationes continent veritates aliunde certas. *De Ornatu Spirit. Nupt.* L. 2. C. 25. ſic habet: Sub hoc amoris æſtu nonnulli interdum ſupra ſenſus in Spiritum rapiuntur; & vel dicitur eis verbis; vel ſub formis, & ſimilitudinibus proponitur eis aliqua veritas ſive pro ipſorum aut aliorum neceſſitate. Iſtæ revelationes aut viſiones dici ſolent; quæ ſi ſub corporeis fiant ſimulacris & imaginibus, in phantaſia recipiuntur. Et hæc interim Angelici Spiritus virtute Dei in hominibus efficiunt. Sin autem ſub intellectili veritate, aut ſpiritalibus, iiſdemque, ut ſic dicam, incomprehenſibilibus fiant ſimilitudinibus, quibus DEUS modo quodam incomprehenſibili ſe oſtendat, intellectu ſuſcipiuntur. - Quoſdam invenire licet, quibus incidant multa, aut inſpirentur, quique opinentur multa, & mira ſomnient, tametſi ſemper foris hæreant in ſenſibus. At iſti amoris æſtum ignorant, quandoquidem multiplices ſunt. Poſſunt hæc & ex natura ipſa accidere, vel bonorum, vel malorum ſpirituum opera. Quatenus igitur cum Scriptis divinis & veritate conſentiunt, eatenus fidem commodare illis licet; quod ſi quis præter ea aliunde certa quippiam eis tribuere velit, facile is poterit in errorem induci.

Regula

Regula 2. **Personæ verè illuminatæ nullas aut raras solent habere visiones, raptus, ac revelationes.** Ibid. C. 37. & 38. sic habet: Primus hujus gratiæ rivus pura quædam ac mera simplicitas est. Hic vires omnes animæ tam infimas quàm supremas supra omnem multiplicitatem evehens quandam in homine simplicitatem efficit. Hinc memoria à peregrinis & extraneis cogitationibus, & ab instabilitate fit libera, & supra omnes sensibilium imaginum incidentes species in quandam defigitur unitatem; in eandemque unitatem tum naturalis tum supernaturalis perpetua illi manet propensio. Alter rivus spiritualis quædam claritas est, intellectum illustrans, adeo ut in cunctis virtutibus veram præstet ac indicet discretionem. At verò lux ista non est sita in nostra potestate, sed DEus eam dat, quibus vult, & quibus volet horis & temporibus. Hisce hominibus, ex luce fruentibus, nulla est revelatio necessaria, neque supra sensus rapi opus habent; quandoquidem vita, conversatio, & habitatio eorum supra sensus & portionem sensitivam in spiritu agitur, ubi DEus, quidquid illi placet, & vel eis vel aliis necessarium est, eis manifesto revelat. Quanquam si vellet, posset utique Deus à sensibus externis abstractis intus eis diversis modis raras quasdam similitudines ac species & futura ostendere ac manifestare. Idem *in speculo æternæ Salutis* C. 10. ait: Nunc communicantium diversitatem explicare conabor. Primum genus sunt homines ex natura molli corde; quos cum divina tangit gratia, affectus eorum & desiderium humanitatis Christi amore adeo incalescit & permovetur, ut implacabili erga Venerabile Sacramentum desiderio teneantur, ita ut quandoque amentes se fieri putent, si non liceat SS. Sacramentum percipere. Hujusmodi viri rari sunt, & ut plurimùm fœminæ aut virgines sunt; quandoquidem mulierum mollior est natura, & in spiritu necdum sunt sublevati ac illuminati; unde & exercitatio eorum sensualis est & appetitiva, & Domini JESU humanitate in phantasia prorsus depicta nondum intelligere

U 2 queunt,

queunt, quomodo JESUS in ſpiritu absque Sacramento ſuſcipi poſſit.

CAP. X.

Regulæ B. Henrici ab Vrimaria Ord. Erem. S. Aug.

In ſuo L. De Spiritibus eorumque Diſcretione. Impreſſo Antverpiæ 1652. tradit ſequentes regulas.

REgula 1. C. 2. Inſtinctus divinus quadruplici ſigno cognoſcitur. 1. Si ad exemplum Chriſti & Sanctorum invitet. 2. Si invitet ad humilitatem. 3. Si ab exterioribus ad interiora mentem colligat, eamque ad unionem cum DEO diſponat. 4. Si animam majore fructuum opulentia reficiat & compleat.

Regula 2. C. 3. Inſtinctus angelici quatuor ſigna ſunt. 1. Inſtinctus angelicus initio conturbat, in fine conſolationem adfert. 2. Angelus bonus initio abſcondit ſe, in fine verò ſe oſtendit & prodit. 3. Inſtinctus angelicus ſemper invitat ad bona & utilia. 4. Angelicus inſtinctus excitat bonam voluntatem incipientium ad peccati deteſtationem; proficientium ad fervorem internæ devotionis; perfectorum verò ad internæ dulcedinis prægustationem.

Regula 3. C. 4. Inſtinctus diabolicus ſemper inſtigat ad id, quod reipſa exemplis Chriſti & vitæ Sanctorum eſt contrarium; etiamſi quandoque id non videatur in apparentia. 2. Id ad quod diabolus homi-

hominem instigat, elevat hominem ad tumorem mentis. 3. Id ad quod diabolus instigat, à corde proprio magis abstrahit & elongat. 4. Id ad quod diabolus instigat, hominem in virtutibus magis extenuat, donisque Dei gratuitis quasi exuit, atque ad creaturas & terram abjicit. 5. Diabolus initio consolatur, & delectat, postea verò affligit & cruciat. 6. In principio affert securitatem, in fine diffidentiam & dubietatem, ac perplexitatem. 7. Bonam voluntatem & charitatem extinguere nititur.

Regula 4. c. 6. Instinctus naturalis triplici signo agnosci potest. 1. Instinctus naturæ mentem in scientia proficere volentem per multa phantasmata distrahit; instinctus autem gratiæ eam cum Deo unit. 2. Instinctus naturalis inflat, divinus verò humiliat. 3. Ille minuit divinæ dilectionis fervorem; iste auget. 4. Instinctus naturæ impedit hominem à consecutione donorum gratuitorum internorum, quæ tria sunt. Primum ut homo beneficia divina sibi jugiter concessa meditetur. Secundum, ut in virtuosis exercitiis dulciter delectetur. Tertium, ut in mentalibus delitiis divinæ contemplationis & intimæ unionis delectabiliter voluptetur. 5. Instinctus naturæ impugnat exercitationem virtutum etiam quoad exercitia exteriora. Ea in tribus consistit. Primò in ferventi desiderio exercendi omne bonum virtutum, quod Deus dederit. Secundò in sui dejectione, qua putat, se nihil adhuc adeptum eorum, quæ adipiscenda restant. Tertiò in ferventi desiderio ferendi omne malum quod Deus immiserit.

CAP. XI.

Regulæ P. Henrici de Hassia Ord. Erem. S. Aug.

In L. de Discretione Spirituum. Impresso Antverpiæ 1652. tradit sequentes regulas.

REgula 1. Large sumpto revelationis vocabulo omnis manifestatio veri, quæ fit homini vel ex creaturis vel ex scripturis, revelatio DEI & ejus allocutio dici potest. Loquor autem hìc de immediata supernaturali revelatione divina, respectu cujus se habet mens humana solùm passivè, qua DEus quandoque præter ea, quæ secundum communem cursum naturalem & supernaturalem manifestavit, specialiter aliquos informat & dirigit. V. C. 10.

Regula 2. Ad distinguendum Spiritum DEI à Spiritu erroris rimanda est varietas originis interiorum motionum & impulsionum nostrarum secundum carnem & Spiritum. Possunt enim provenire primò ex passionibus, quia timor v. g. facit crebrò in cogitationem venire id, de quo timetur. Secundò excessus alicujus humoris, vel melancholiæ; nam bona vel mala dispositio cerebri, aut spirituum animalium vertit occulto motu cogitationem improvisè ad hæc vel illa objecta. - Quartò ex multitudine & varietate phantasmatum seu specierum objectabilium longo tempore collectarum in aliquibus melancholicis tenacis & vagæ memoriæ multoties subito & velocissime post agitationem phantasiæ eorum

eorum per diuturnam cogitationem aut sollicitam indagationem alicujus oriuntur, & occurrunt multa mirabilia imperceptibili velocitate tanquam ab aliquo spiritu eis immittantur, ut sunt parabolæ, historiæ, vel passus Sripturæ Sacræ, in qua phantasia laborat. Item hominibus speciebus plenam habentibus phantasiam multa occurrunt ex improviso per accidens & casualiter. Volentibus enim intendere & cogitare de re aliqua, propter ordinem & connexionem phantasmatum, occurrunt aliqua sæpe extranea imperceptibili velocitate, quasi aliunde inducantur cogitativæ nostræ. v. g. à simili volenti ire Romam occurrit quandoque casualiter aliquis homo vel aliud, de cujus occursu miratur, vel aliquid ei accidit, de quo non credidisset. Sic suo modo possunt accidere casuales occursus phantasiæ hominis solliciti, & circa certam materiam intenti. V. C. 2.

Regula 3. Non est facile credendum revelationi vel inspirationi, etiamsi occurrat ex improviso, quando homo per contemplationem est circa aliam materiam intentus. Patet ex dictis V. C. 2. ubi author addit: Quare qui talibus leviter credit, videtur esse quasi vanè cupidus supernaturalium revelationum & miraculosarum circa se motionum.

Regula 4. Non est credendum, revelationes vel inspirationes esse divinas, etiamsi occurrant post devotionem, quando versantur circa objecta quorum cognitio aliter haberi potest, quàm ex Revelatione, aut quæ non est necessaria. C. 4. sic habet: Aliqui considerantes, quomodo abstineant, abstractè, devotèque præ aliis vivant, efficiuntur duræ cervicis, & immobiles in conceptibus suis, & credunt, quod propter vitam suam in omnibus Dei inspirationem habeant, nec permittantur errare. Alii

Alii afficiuntur importunè revelationibus & miraculis & hic est quidam modus tentandi Deum. Alii tam volunt, quàm credunt se rapi in Deum, ut in factis suis omittant viam & modum procedendi humanum; & illi negligunt processum humanitus habendæ & exercendæ prudentiæ; & illos sæpe Deus propter indiscretionem derelinquit. Item alii credunt, quod quidquid eis post devotionem incidit vel occurrit v. g. post contemplationem vel Eucharistiam, sit specialis Dei revelatio. - Judicet itaque quilibet ex præmissis, si securum sit, credere, quod quidquid homini post orationem & habitam ad Deum devotionem etiam cum lachrimis occurrit circa negotium de quo solicitus fuit, sit supernaturalis revelatio. Stat enim, quod homo humano consilio & processu si his quæ hactenus revelata sunt, & manifestata, bene uti velit, inveniet quod sibi magis expedit. Præsumptuosus ergo est. Et tentare Deum videtur, qui in omni casu vult supernaturaliter à Deo erudiri in agendis & cognoscendis. Deus enim, ut Augustinus sentit, sic res administrat, ut eis proprios motus secundum hactenus indita & tradita habere sinat; usquequo non possunt amplius, & tunc desuper concurrit, & ulterius dirigit, &, ni fallor, hoc ipsum perfectionem explicat creatoris. v. g. ad excellentiæ perfectionem creati artificis est, si opus taliter fecerit, quod diu beneque currere possit, ex primaria ejus institutione, vel sequente ejus reformatione. Ideoque artifex, v. g. horologii quamdiu opus suum bene currit, non apponit manum. Ita videtur imaginandum de primo artifice quod instituerit à principio universum dando potentias & modos agendi, & se conservandi. At postquam contabuit, & nimis exorbitavit, iterum reformavit dando legem Moysi; ac dein per Christum. Quamdiu ergo homo potest se juvare in agendis & cognoscendis ex his quæ Deus manifestavit, & ex viribus naturalibus & doctrinis &c. non est justum, Deum miraculosè & noviter apponere manum dirigendo per novas revelationes vel miraculorum operationes.

CAP. XII.

Regulæ P. Ludovici de Leone Ordinis Eremitarum S. Augustini.

Hic celebris author, qui suo tempore habebatur pro ornamento, luce, ac gloria totius Hispaniæ, in Dissertatione præliminari ad Opera S. Theresiæ, quæ à Consilio Regio ipsius examini commissa fuerant, tradit sequentes Regulas ex S. Theresia.

REgula 1. Revelationes, quæ sunt à DEO, producunt semper in anima multas virtutes tam pro bono eas revelationes recipientis, quàm pro salute & utilitate aliorum.

Regula 2. Vita christiana non debet unquam in ullo homine dirigi ex revelationibus. Regula enim vitæ & doctrinæ Christianæ est Sancta Ecclesia, & illud, quod vel Deus revelavit in suis libris, vel quod dictat sana & vera ratio.

Regula 3. Perfectio animæ non consistit in revelationibus; neque illæ sunt certum signum interioris gratiæ in recipiente revelationes. Neque huic Regulæ obstat, quod S. Theresia, ubi tractat de altioribus gradibus orationis, & in multis aliis locis soleat dicere, quod anima stet ex parte Dei, quod ambo se intelligant, & quod tales animæ certæ sint, Deum cum illis loqui; & similia. Hic enim modus loquendi non debet sic intelligi, quasi admittat certitudinem de gra-

tia in iis, qui occupantur hujusmodi exercitiis, aut in aliis quantumcunque sanctis; nisi eam certitudinem habeant ex revelatione particulari. Ratio est, quia ipsa S. Theresia de se ipsa scribit: Id, quod me torquet, Domine, est, quod non certò sciam, utrum amem te, & utrum desideria mea sint accepta in conspectu tuo. Et in alio loco: O me infelicem, Deus meus! quomodo potero scire, quod non sim separata à te? O vitam meam infelicem, in qua necessum est vivere cum tanta incertitudine in re tanti momenti. Et in libro de Mansionibus loquendo de animabus jam ingressis in mansionem septimam, unam ex perfectioribus dicit: De peccatis mortalibus, quantum sciunt, sunt liberæ; non tamen securæ; quia forsan aliqua habent, quæ non agnoscunt; quod ipsum ipsis non leve tormentum est. Adeoque S. Theresia per illum modum loquendi solùm vult dicere, quod & verum est, nempe hujusmodi animas in ejusmodi exercitiis occupatas sentire præsentem Deum per effectus, quos in iis producit, nempe quod eas assuaviet, quodque eas illuminet, & iis conferat monita, ac oblectationem; quæ quamvis sint magnæ gratiæ divinæ, ac sæpe conjunctæ sint cum gratia justificante, aut ad eam ducant, non tamen semper cum ea conjunctæ sunt. Id manifestò probatur ex dono Prophetiæ, quod reperiri potest etiam in eo, qui constitutus est in peccato mortali. Is certus est, Deum secum loqui, & sibi dare monita, quamvis certus non sit, an se justificet. Potest esse, quod S. Theresia, postquam præfata scripserat, acceperit de sua gratia particularem revelationem, id tamen pro certo affirmari non potest.

CAP.

CAP. XIII.

;gulæ R. P. F. Bartholomæi Sybille. Ordinis Prædicatorum, Theologiæ Professoris.

ɪpere suo, quod intitulatur; *Speculum peregrinarum quæstio-*, quodque impressum est Romæ 1493, & dedicatum Alfonso ɪrragonia, Duci Calabriæ, Decade 1. C. 8. Quæst. 1. 2. 3. 4. 5. Decade 3. C. 8. Quæst. 4. & 5. tradit sequentes Regulas, ex variis authoribus, quos citat, desumptas.

R*Egula* 1. Ectasis & raptus aliquando caussantur ex causis naturalibus. Decade 1. C. 8. Q. 1. QQ. 2. ubi sic scribit: Cum in extasibus sopiantires inferiores, & anima sæpe administrationem corporis sudat, sciendum est, quod in homine est trium virium naturalis & ad invicem connexio, scilicet virtutis naturalis; animalis sensitivæ, & intellectualis. Et de communi cursu virtus natuservit animali; & animalis sive sensualis servit virtuti intellei. Nam videmus, quod virtus naturalis indiget in suis otionibus calore & spiritibus, quæ à corde originaliter proce-, & diffunduntur per omnia organa sensuum. Et manifestum tiam, quod illis organis interius & exterius magis laboran- natura ibi de illis magis diffundit; & sic uno modo con-t, illa organa in excessu actuationis virtutis sensitivæ distrasial discrepari. Et iterum spiritus naturales, quibus indiget virligestiva, exterminantur vel deficiunt propter multitudinem rationum spirituum sensitivorum. Ex quo patet, quod vehemens

hemens & fixa & profunda actuatio virtutis sensitivæ interioris sopire potest sensus exteriores, & similiter debilitare vires naturales propter illarum virium connexionem. Ex hoc primo sequitur secundum, scilicet, quod omnis vehemens intellectualis spirituum contemplatio, in qua phantasia vel interior sensitiva excessivè laborat, naturales vires enervat, & soporat sensus exteriores, & sæpe inducit ectasin vel raptum. Hæc Henricus de Hassia super Genesin.

Regula 2. In mulieribus dantur dispositiones ad Ectases & raptus naturales. Ibid. QQ. 5. ubi ait: Ad quæstionem, quare mulieribus sæpius fiant revelationes, quàm viris, respondetur; quod de hoc à philosophis triplex causa solet assignari. Prima accipitur ex qualitate complexionis; quia mulieres naturaliter multum habent de humido. Humidum autem, cum incæptum est moveri, non cessat, quousque attingat ad id, quod intendebat. Ex quo contingit, mulieres diutius stare in suis cogitationibus & imaginationibus, quam viri. Unde vir citius digerit suas conceptiones vel imaginationes, quare minus apparent eis mirabilia. Et quia humidum etiam, quod ut dictum est, in mulieribus abundat, est bene receptivum figurarum, & diversas etiam figuras accipit. Exinde est, quod ipsis mulieribus apparent plura mirabilia & diversa somniando. Secunda causa accipitur ex defectu rationis. Nam mulieres, ut dicitur in Politicis, habent ratiocinativum invalidum, unde minimè vigent ratione, & discretione in comparatione ad viros. Propter quod si veniant mulieribus aliquæ phantasticæ apparitiones, & visiones mirabiles, minus est ratio contradicens, quàm in viris. Tertia causa sumitur ex abundantia passionis. Nam sicut dicit Philosophus in libro de Somno & Vigilia, illi qui sunt in passionibus, ad modicam similitudinem moventur, & credunt verum esse, quod apparet. Unde quia in mulieribus abundant passiones, ideo statim ad

ad modicam similitudinem vel speciem credunt ei, quod sibi apparet. Hæc ex Joanne de S. Gemniano.

Regula 3. Prophetiæ & revelationes vaticinantium & quandoque raptarum mulierum Christo verè devotarum ut puta Brigidæ seu Brigittæ, Catharinæ de Senis, & similium, nec debent haberi pro indubitanter veris, nec tanquam à Spiritu Sancto editæ acceptandæ sunt vel prædicandæ. Tum quia similia fieri possunt ex industria humana exercitata, & lumine fidei confortata. Tum quia nihil prohibet illas quandoque fuisse illusas, eo quod forte non sine culpa præsumpserunt illa facere, quæ ad eas non pertinuerunt. Docere enim vel prædicare mulieribus juxta Apostolum non permittitur. Tum quia eas nonnunquam potuit fallere phantasia nimis fatigata. Tum quia, si libri earum bene considerentur, occurrunt ex dictis & modis dicendi aliqua minus sapida, minus rationabilia; aut veritati dissona. Tum quia prophetiæ earum supervacuæ videntur & doctrinæ. Cùm authenticè ex sacris Scripturis & Sanctis Doctoribus habeatur, quidquid de talibus est saluti necessarium. Tum quia stat, aliquem esse valde sanctum, & tamen omnem doctrinam ejus esse ex spiritu humano. Tum quia non constat, eas missas esse ad docendum vel prædicandum à Deo. Nam si Deus voluisset uti earum officio in docendo, & prophetando, utique sanctioribus mulieribus in hoc usus fuisset, ut sancta Elisabeth, & similibus; quas constat, nihil talium attentasse, sed solùm studuisse perfectioni virtutum, nihil se intromittentes de impertinentibus earum statibus. Potuit tamen esse, quod Deus ad suplendam negligentiam Ordinariorum, & ad ipsorum majorem confusionem suscitaverit quandoque & suscitet quasdam mulierculas tanquam doctrices, & prophetas, sicut etiam apparet in variibus utriùsque sexûs in populo Hebræorum, ut sic propter novi-

tatem & raritatem mulierum doctrinæ legantur ab iis, qui divinos libros, & divinas scripturas legere neglexerunt, & cupiunt doctrinarum novitatibus auribus pruriri & converti ad Fabulas Poëtarum. Sicut etiam propter negligentiam Judicum Israel suscitavit Deus Spiritum pueri junioris Daniel, ne sanguis innocens Susannæ effunderetur. Hæc Henricus de Hassia super Genesin.

CAP. XIV.

Regulæ ex P. Petro Thyræo S. J.

R*Egula* 1. Somnia non esse divina ex septem indiciis cognosci potest. 1. Ex rerum, quæ somniantibus occurrunt, perturbatione, dum videlicet res variæ nullo ordine sibi invicem succedunt; dum subito oriuntur non apparente causa vel dispositione, & subito evanescunt, aut in res alias commutantur. Hæc subitanea rerum permutatio signum est, quod sequantur commotionem spirituum sine ordine vagantium. 2. Ex falsitate. 3. Ex rerum levitate. Nulla enim in Deo datur sufficiens ratio, nos de minimis rebus, ad salutem impertinentibus, edocere per somnia. 4. Ex malitia, ad quam inducunt. 5. Ex rerum inutilitate. Quando res ostensæ non serviunt ad aliquam utilitatem, nisi forte ad curiosam scientiæ ostentationem. 6. Ex earum superfluitate, puta quando ostenduntur res, de quibus nullum potest haberi dubium. 7. Ex somniantium impietate, v. g. dum per somnia superstitiosè cupiunt edoceri. Ita Thyræus de Apparitionibus L. 3. C. 13.

Regula

Regula 2. Quod ſomnia ſint à DEO, ex his indiciis cognoſci poteſt. 1. Ex rerum conditione, utpote talium, quæ à ſolo Deo ſciri poſſunt; quales ſunt futura contingentia, arcana cordium, alta fidei myſteria. 2. Ex interiori motione, puta ex ſingulari mentis illuminatione & commotione, qua Deus ſic mentem illuminat & afficit, ut perſpicuè agnoſcat, authorem ſomnii eſſe Deum, nec ea de re ullatenus dubitare poſſit. Ita Thyræus L. CC. C. 14. Sed notitia de futuris contingentibus, & de arcanis cordium eſt ſignum incertum, ut patet ex Regulis à S. Auguſtino ſupra traditis.

Regula 3. Non eſt ſignum certum revelationis divinæ 1. Forma apparentis. 2. Nec majeſtas rerum gravium, quæ revelantur; quia etiam dœmones de altiſſimis myſteriis religionis poſſunt inſtituere ſermonem. 3. Nec finis bonus. Quia etiam à dœmone poteſt res ſub ſpecie boni proponi. 4. Nec conteſtatio illius, qui apparet, aſſeverantis, ſe eſſe Deum. 5. Nec modus aliquis ſpecialis, quo in animo afficiuntur, qui accipiunt revelationem; cum non appareat, cur dœmon illum ſpecialem modum in animo non poſſit procurare. 6. Nec rerum eventus, quia dœmon poteſt hominum mentibus aliqua ſuggerere, quæ ille ipſe ſua vi eſt effecturus. 7. Nec ſanctitas loci, in quo fit. 8. Nec ſpecierum nunquam antea habitarum, aut luminis novitas. 9. Nec ſingularis animi præparatio. Idem L. CC. L. 4. C. 16.

Regula 4. Indicia revelationis divinæ ſunt 1. Excitatio ſpecialis animi. 2. Sapor ſpecialis. 3. Illuminatio ſpecialis, quæ non ſolùm manifeſtat clarè rei revelatæ intelligentiam ſed & ipſum loquentem, ſicut vox loquentis utrumque manifeſtat. Priora duo indicia non concurrunt in omni revelatione, maximè publicam ad utilitatem facta; tertium autem melius eſt, maxi-

maxime si concurrant dictorum majestas, æquitas, altitudo, eventus, & similia. Idem L. CC.

Regula 5. Certa indicia revelationis divinæ non sunt 1. Eventus prædicti rerum, quæ etiam ab alio quàm solo Deo sciri possunt. 2. Miracula præcedentia revelationem. Idem L. CC.

Regula 6. Revelationes merentur fidem, si ii, de quibus constat, esse prophetas, constanter asserunt, se habere revelationem. Idem etiam in aliis personis tenendum, si constantes sint in sua assertione, si insuper revelationes non contineant vana, curiosa, atque ad rem parùm pertinentia, sed talia, quæ faciunt ad Dei gloriam, aut proximorum salutem, commodumque spirituale; atque insuper ea sit vitæ conditio, quæ sequentibus notis designatur. Idem L. CC. C. 19. & 20.

Regula 7. Ad hoc, ut fide dignus sit, qui affirmat sibi factam esse revelationem, requiritur.

1. Ut sit unius Dei cultor.

2. Catholicus.

3. Considerandi *mores & vita*, si fidei, quam profitetur, rectè conveniant. Si superbia soleat efferri; si voluptate detineri; si avaritiæ & cupiditati hujus mundi deditus sit. Scifcitandi amici, interrogandi familiares. Observanda vita diligentissimè quantum datur & licet. Nam tametsi mali homines veris revelationibus aliquando illuminentur à Deo, ut in Balaam & aliis vidimus v. g. Pharaone, Nabuchodonosore, raró tamen id evenit, sed fere semper vel in doctrina vel in moribus falsitas & error immiscetur.

4. In-

4. *Ingenium & judicium* talis personæ diligentissimè pensandum est ex aliis muneribus, quæ forte obierit; si recti judicii fuerit, si prudenter se habuerit; nam qui nimis avidus, minusque consideratus in aliqua re fuerit, verendum, ne ita in rebus, quæ ad intellectum, & ad divina pertinent, ruat, & ex imprudentia lapsus offendat.

5. Æstimanda quoque est *corporis temperamentum, sanitas, studium.* Cum & ægroti multi, & ipsi phrenetici ob intensionem animi nimiam exorbitantes vidisse quandoque se putant, & audivisse, quæ nunquam aut oculis aut auribus perceperunt. Igitur & quo feratur animi ejus impetus, & ardentine amore vel odio incitatus fuerit, percontandum est. Siquidem in his, qui novitio quodam fervore Deo famulantur, ob fixas imagines rerum, quibus meditandis ad pietatem excitari cupiunt, vana pro veris ostendi possunt, & à dœmone, & à seipsis, potissimè, cum præter Magistrorum dogmata aliquid faciunt, sinente Deo, & permittente, ut in posterum cautiores evadant.

6. In somno potissimum periculum est, ne his visionibus decipiamur.

7. Perscrutandum est, qua de causa quis suas revelationes patefaciat, levitate an utilitate; & hac spirituali vel temporali; sua an aliorum, an utrorumque magis moveatur. Quod si finis bonus videbitur prima fronte, non ob id tamen pes figendus est; sed de finibus ipsis habenda est quæstio; cum non solum apertum & proximum, sed occultum & longinquum inspiciendum sit diligentissimè.

8. Inspiciendum, an qui patitur visiones, sit *nigro humore affectus*, id est *melancolico*, vel *nimia macie confectus*. Nam qui cholera nigra laborant, & qui senio, aut nimia macie confecti sunt, sæpenumero decipiuntur. Et hinc est, quod senes ad extremam decrepitam delirant. De his ergo supradictis, ne delirent, maxime formidandum est.

9. Attendamus conversationem ejus, qui videt visiones. Si communis, si privata, si secreta, si publica; si in activa, si in contemplativa vita degit; si vestimentis affectatis utatur. Signum autem humilitatis inaffectatæ est conversatio communis.

10. Videndum, si masculus, si fœmina? si vaga, si garrula, si stabilis, si quieta, nam in pace factus est locus Dei, cujus spiritus, ut docent sacræ Litteræ, non quiescit, nisi super quietum, & humilem, & trementem verba illius.

11. Cognoscuntur hac ratione non difficile, qui vanis visionibus ludificantur, si aliorum spernunt consilia, si de quibuscunque erudiri se à Deo per revelationes præsumunt. Nam & Moyses crebris Dei alloquiis assuetus, quamvis de minutis etiam rebus ad populi gubernationem spectantibus, supernis illustrationibus clarebat, Jetro viri alienigenæ consilium sumpsit. Sic Paulus, qui ad tertium usque cœlum raptus fuerat, humana ope, humano etiam consilio quandoque usus est.

12. Cognoscuntur visiones à falsis ex fructibus subsecutis. Præcipuum autem fructum ejus, qui patitur divinas visiones, ego existimo esse veritatem non fucatam, non adulteratam, sed puram ac nitidam, quam altissima gignat humilitas, quæ non meretur illudi, quæ non elata, non pertinax est, non inquieta, non garrula, non auri aut honoris sitibunda, neque omnino sapiens in oculis suis, ratione, authoritate bonorum, doctorumque virorum utens.

13. Perpendendum est diligenter, si, qui videt visiones, cum tribulationibus vexatur, aut libenter eas patitur, aut certè desperatus non furit. Vult enim Augustinus, ut adversitates amare non jubeamur, sed tolerare. Hoc pacto si aliis Prophetis conformes sint, dignoscitur; quorum alii odio habiti & vexati, alii injuriis affecti vel trucidati.

14. Præ-

14. Prænoſcendum, an verax eſt, qui iſtas apparitiones de ſe narrat. Nam qui delectatur mendaciis, non Chriſto ſed Diabolo conformatur. Quare ſi mendax eſt, quæcunque dicit, aut falſa, aut de falſitate ſuſpecta habeantur, præſertim ſi fœmina ſit, quæ ratione minus pollet, ut Ariſtoteles aſſerit in Politicis; quamobrem minus apta ad diſcernendum. Sed & humidioris naturæ cum ſit, fluunt rerum ſpecies celerius. Anxiæ præterea fœminæ, & voti cupidæ plerumque ſunt. Sunt præterea phantaſiæ imbecillioris, cujus fatigatione facile decipi poſſunt. Quæ omnia in genere illis tribuuntur, tametſi aliquæ viris plurimis prudentia & judicio quandoque præſtent.

15. Illud etiam videndum, ſi ille qui viſiones habet, aliquando deceptus fuerit, tentatus à dœmone transfigurante ſe in angelum lucis. Nam talis nullam fidem meretur.

16. Percontandum etiam eſt, ſi dum viſis exceptus eſt, ad divinorum amorem & terrenorum contemptum excitetur; ſi pacem animi, & quietem nanciſcitur. Divini Spiritus proprietas eſt, ut à terrenis avocet animum, & ad cœleſtia, æternaque incendat, pace & quiete perfundat, quam mundus dare non poteſt.

CAP. XV.

Regulæ ex S. Theresia Ord. Carmel.

R*Egula* I. Ecstasis est alienatio animi à sensibus, seu abreptio animæ à corpore instar repentinæ mortis ita tamen, ut in potentiis animæ regulariter non impediatur earum operatio propria interna, puta, in phantasia, memoria, & intellectu. Has Ecstases S. Theresia describens in sua Vita C. 20. ait: Sicut à nubibus attrahuntur vapores terræ, sic Deus attrahit & elevat ad se animam in cœlum, ubi illi ostendit divitias suas. In Ecstasi anima se habet, quasi non animaret corpus; nam experientia docet, quod tunc naturalis calor deficiat, & sensim frigescat, quamvis idipsum non fit sine dulcedinis sensu & voluptate. Raptui non potest resisti; sæpe anima repente sine ulla sua præparatione aut cooperatione à Deo tanquam ab Aquila in sublime abripitur, ignara quo feratur. Hinc exoritur metus, mixtus dulcedine. Requiritur proin generosus animus, ultrò sequendi sui raptoris ductum, quem, etiamsi nolit, nitaturque in adversum, nequit impedire. Sæpe connisa sum raptui resistere timore hominum, in quorum præsentia fiebat, aut metu deceptionis. Interdum prævalui, sed cum magna debilitatione virium, tanquam cum forti gigante luctata essem. Aliis autem vicibus prævalere non potui. Communiter cum anima simul trahebatur sursum caput; immo interdum è terra elevebatur totum corpus, quamvis id rarò contigerit. Semel cum Deus inciperet me sic attrahere in aliorum præsentia, me postravi in terram

ram, ne adverteretur, quamvis & tunc id præsentes adverterint. Exinde rogavi Dominum, ne ita sensibiliter eam mihi conferret gratiam, quod & hucusque obtinui. Quando volebam resistere videbatur mihi, vim quandam ingentem sub pedibus meis se insinuare, ac elevare me. Ab initio magnus me subiit timor, dum sensi sic elevari meum corpus à terra; quamvis enim suave sit sic rapi, non tamen perditur sensus; sensi enim me esse elevatam. Raptum sequitur timor tantæ majestatis, quæ sic elevat, & amor tam amantis Domini. Sæpe in Ectasi videbatur mihi corpus ita alleviari, quasi perdiderit omnem gravitatem; interdum ea alleviatio erat tanta, ut non adverterim amplius, me pedibus terræ insistere. Regulariter in Ectasi corpus manet instar mortui, ut nihil operari valeat. Corpus manet tunc in eo statu, in quo occupatur ab Ectasi; v. g. si ab initio Ectasis sedit, perseverat in sessione; si manus habuit clausas, aut apertas, in eodem statu eas retinet. Quamvis in Ectasi regulariter retineantur sensus, aliquando tamen eos omnino perdidi; id tamen rarò contigit, nec in illa omnimoda destitutione sensuum diu perstiti. Nihilominus in Ectasi sensus communiter sunt perturbati; & licet corpus quoad actiones externas nihil operari valeat, advertit tamen, & audit quasi à longè, quæ aguntur. Per hoc tamen nolim dicere, etiam tunc quidpiam adverti, vel audiri, quando Ectasis supremum gradum attigit. Voco supremum gradum, quando potentiæ animæ sic destituuntur, ut nec videant, nec audiantur, nec sentiant. Id fit ob intimam unionem cum Deo, & totalem transformationem in Deum, quæ tamen non diu durat. Quamdiu autem durat, non sentiuntur potentiæ animæ, nec scitur, quid in iis contingat. Ita in meipsa experta sum. Si quis objiciat, cur ergo interdum Ectasis durat per aliquot horas? respondeo, sæpe Deum hoc modo facere, ut postquam animam totaliter cum suis potentiis in se attraxit, ac immersit, denuò dimittat à se duas reliquas potentias, memoriam & voluntatem, retinendo solam voluntatem. Summa

illa immersio omnium potentiarum parum durat. Nihilominus etiam post dimissionem reliquarum duarum potentiarum voluntas adhuc unita Deo sic retinet eas potentias, & corpus, ut se non impediant. Plerumque in Ectasi oculi sunt clausi, quamvis nolimus eos claudere; quando autem remanent aperti, nihil visu discernitur. Itaque in Ectasi corpus destituitur viribus motricibus, ut interiores potentiæ sint magis collectæ. Neque tamen tanta tunc est memoriæ, & intellectus collectio, ut per aliquot horas, quibus Ectasis durat, nulla detur memoriæ ac intellectus evagatio seu distractio. Verum quidem est, quod hæ duæ potentiæ in Ectasi communiter sint absorptæ in laude Dei, aut conentur ea intelligere, quæ in anima accidunt, non tamen sunt ad hoc satis idoneæ ac excitatæ, sed se habent instar hominis, qui e gravi somno ac somnio nondum plenè evigilavit. Hæc propterea fusius declaro, ut, si aliquibus personis hæc gratia concedatur, confessarii sciant, eas in Ectasi non debere necessariò esse similes mortuis. Durante Ectasi corpus est sine viribus, sed post Ectasin aliquando obtinet magnum vigorem. Quando verò Ectasis fuit magna, contingit, quod corpus duobus tribusve post illam diebus remaneat adeo perturbatum & absorptum, ut tales homines videantur non satis sibi esse præsentes. C. 21. In Ectasi fiunt revelationes, & visiones. C. 27. Quando visio est intellectualis, quantum existimo, in potentiis animæ nullus fit motus, neque in sensibus, ita ut tunc dœmon nullam habeat ansam operandi. Sed hoc solùm interdum contingit, & non diu; sed aliis vicibus mihi videtur, quod potentiæ animæ non sint prorsus elevatæ ac ligatæ; nec sensus privantur suis operationibus, sed tantum intra se manent collecti. C. 40. Interdum post magnam Ectasin, in qua omnes potentiæ animæ fuerunt ligatæ & absorptæ, quod tamen, ut dixi, exiguo tempore durat, anima manet adhuc collecta, ita ut ne quidem exterius in se reversa sit; & tunc etiam post Ectasin duæ potentiæ, memoria & intellectus manent tanquam stupe-

factæ

factæ & deliræ. In libro de Sex Mansionibus Manſ. 6. C. 4. rurſus Ectaſes hoc modo deſcribit; Quando Deus loquitur ad animam, claudit omnes januas ſenſuum. Nam quando animam per Ectaſin ad ſe attrahit, adimitur adeo illi reſpiratio, ut, quamvis alii ſenſus interdum relinquantur diutius liberi, nullo tamen conatu poteſt loqui. Interdum verò contingit, ut ſimul eodem momento ligentur omnes potentiæ, quo caſu ex aſpectu manuum & corporis apparet, quasi in corpore non ſit amplius anima; interdum deprehendi non poteſt, an adhuc detur reſpiratio. Sed hoc non diu durat, nam quando violentia raptus aliquantum remittit, corpus denuo aliquantulum redit ad ſe, & incipit denuo reſpirare. Attamen violentus ejusmodi raptus non diu durat; ſed, quando deſinit, voluntas & intellectus nihilominus uno, duobus, pluribusve diebus manent adeo abſorpti, ut videantur inhabiles ad attentionem circa alias res, quàm Deum; ad creaturas videntur quaſi oppreſſæ ſomno. Ibidem C. 5. ait: Quando fit raptus ſeu Ectaſis, interdum ab initio ſentitur repentina motio animæ, qua videtur celerrimè abripi. Inde naſcitur ingens timor. Quomodo enim fieri poſſet, ut homo perfectè compos rationis non timeat, dum videt ac ſentit, animam ſuam rapi, immo aliquando etiam corpus, repente, quin tamen ſciat, quo feratur? à quo rapiatur? & quo modo trahatur? nam in motu illo ſubitaneo non ſtatim ſcitur, utrum à Deo ſit. Cæterùm raptus ille eo modo fit, ut planè quis exiſtimet, ſeparari animam à corpore; & quamvis certum ſit, corpus non eſſe mortuum, anima tamen per aliquot momenta neſcit, utrum in corpore ſit, an extra corpus. Videtur ipſi, quaſi fuerit in regione longe diverſa ab ea, in qua ſumus; ibi illi apparet etiam aliqua lux tam diverſa à noſtro lumine, ut ſi toto vitæ tempore quis conaretur imaginatione ſimilia effingere, nec lumen illud nec res in illo viſas poſſet in ſe exprimere. Fit interdum, ut in illo lumine ſimul in momento diſcat ac videat tantam rerum copiam,

ut

ut aliàs pluribus annis earum nec millesimam partem studio proprio potuisset assequi. Haud equidem scio, utrum tunc omnia illa contingant in corpore; quod verò me attinet, certa mihi videor, animam esse in corpore, nec corpus esse sine anima. Illud denique pro certo affirmo, quanta celeritate globus plumbeus evolat ex sclopeto exploso, tam celerem esse evolatum animæ in Ectasi; & quamvis id fiat sine strepitu ac fragore, non tamen fit sine sensu notabilis motionis, ita ut locum habere non possit illusio, aut phantasia. Quis igitur dubitet, magnanimitate opus esse, ut quis sequatur ductum trahentis, dum non aliter apparet, quàm si anima separetur à corpore deperdito jam usu sensuum?

Regula 2. Ectasis potest aliquando esse naturalis aut diabolica. Signa autem hujus sunt. 1. Si nullum post se relinquat effectum supernaturalem in anima, videlicet pacem internam, alacritatem ad omnes virtutes &c. 2. Si Ectases sunt frequentes, & tamen nunquam in iis revelantur aliqua mysteria, censendæ sunt naturales. 3. Si non inprimunt animæ certitudinem quandam, quod Ectasis sit à Deo. 4. Si in Ectasi accipit verba blanda ac consolatoria à Deo, quin simul animæ infundatur sensus profundæ humiliationis, puta contemptûs proprii, contritionis &c. 5. Quando Ectases quidem secum ferunt incitamenta ad bonum, non tamen constantia ac quieta, sed cum fortissimis incitamentis ad oppositum sub specie boni, sic ut in animo non subsequatur tranquilla quies, sed perturbatio; quò tamen non pertinent anxietates ortæ ex suggestione scrupulorum, attamen per modum tentationis facile superabiles. 6. Si in Ectasi detur visio intuitiva Christi diu perseverans. 7. Si eorum, quæ in Ectasi visa aut audita sunt, non perseveret constanter clara cognitio, sed brevi succedat obscuritas, aut oblivio. 8. Quando post Ectasin relinquuntur cogitationes contra articulos fidei certos, quamvis illæ solùm irruerent instar tentationum, ac primorum

rum motuum. Hæc signa Ectasis naturalis aut diabolicæ S. Theresia ponit in sequentibus locis. In sua Vita C. 20. ait: In Ectasi vera relinquuntur in animo præfati effectus, pax, alacritas ad laudem Dei, &c. quando verò non relinquuntur præfati effectus, dubitarem valde, an Ectasis sit à Deo; immo metuerem, ne loco Ectasis sit insania, de qua scribit S. Vincentius. Ibidem C. 25. ait: Si persona, cui fit revelatio, sentit se in cogitationibus titubantem circa articulos fidei; si apud semetipsam dicat: Quia Deus mihi hoc revelavit, potest æquè esse verum, ac illud, quod aliis Sanctis dixit; etiamsi tales suggestiones diaboli non credat, sed præcisè per modum primorum motuum ejusmodi cogitationibus incipiat tentari, jam suspecta sit visio. Censeo enim, si apparitio fuisset vera, tantam à Deo simul conferendam fuisse firmitatem, soliditatem, ac invariabilem constantiam, ut sæpe ne quidem in contrarium exurgant primi motus. In L. de Mansionibus Mans. 5. C. 1. ait: Quando Deus per veram visionem animæ aliquid manifestat, semetipsum in partem intimam animæ tam profundè inprimit, ut, postquam ad se reversa fuerit, nullatenus dubitare possit, Deum in se, & se in Deo fuisse. Hæc veritas tam firmiter ac tenaciter ipsi inhæret, ut etiamsi pluribus annis non repeteretur ejusmodi gratia, nihilominus illius oblivisci non posset. Quomodo autem fieri potest, ut ea objecta quæ in tali visione intellectuali intelliguntur, quamvis non videantur, nihilominus tam tenaciter inhæreant memoriæ? hoc nescio; hoc tamen scio pro certo, me verum dicere; & si talis persona præfatam certitudinem in se non experiretur, nollem dicere, in illa contigisse unionem totius animæ cum Deo, sed tantùm unionem unius alicujus interioris potentiæ; aut contigisse censerem animæ gratiam alterius generis, animabus conferri solitam. Ibidem Mans. 6. C. 3. ait: Quando animæ revelantur aliqua futura, præsertim in executione ardua, simul infunditur animæ pax, gaudium in Deo, & certa securitas de eventu, quæ perseverant, quamvis intercedant tantæ difficul-

tates in executione, ut ea videatur impossibilis. Quando vero ejusmodi vaticinia proveniunt à phantasia, nullum reperitur ex his indiciis, nec certitudo, nec pax, nec interna dulcedo; nisi forte id contingat aliquibus personis debilis phantasiæ & naturæ obtusæ &c. nam & tales quasdam personas novi, quibus id in contemplatione & ejusmodi spiritualis somni contigit. Tales personæ in profunda illa recollectione revera adeo sunt extra se, ut nec seipsas exterius sentiant; & omnes eorum sensus adeo sunt soporati, ut similes sint alto somno oppressis; immo forte sic reverà contingit, quod dormiant, & quod sic instar somniantis ejusmodi objecta videant, & verba audiant, tanquam profecta à Deo. Verùm & tunc effectus ex tali visione relicti se habent instar somnii transeuntis. Posset etiam contingere, quod, dum à Deo aliquid valde instanter & fervidè petunt, ipsis videatur, divino responso concedi, quod flagitant. Et hoc quandoque contingit. Hinc novi personam, quæ cum haberet frequentes visiones, ab initio valde dubitabat, an non provenirent à sua imaginatione. Quod enim attinet dœmonem, si ab ipso proveniant, hoc facilius deprehendi potest. Habet quidem & ille mille nocendi artes, sic ut angelum lucis optimè norit imitari; solùm tamen, meo judicio, id poterit, pronuntiando clarè ac distinctè verba, quæ ingerit, ita ut audiens tam parum possit dubitare an illa audierit, ac si fuissent pronuntiata ab angelo bono; effectum tamen, puta pacem & illustrationem animi non poterit conferre, sed inquietudinem & perturbationem. Si verba quæ audiuntur, fuerint blanda ac consolatoria, & non simul sentiantur eo majores affectiones humiliationis & confusionis, credatur pro certo, non esse Spiritum Dei, qui loquitur. Certum enim est, si loquitur aut apparet Spiritus Dei, quo major est gratia, eo vilius & humilius se æstimat anima. Ibidem C. 4. ait: Censeo, si ejusmodi Ectases sæpius recurrunt, & nunquam in iis revelantur aliqua mysteria, quod non sint veræ Ectases, sed naturales infirmitates. Nam in personis debilis naturæ

turæ, quales nos fœminæ plerumque sumus, facile contingere potest, quod natura vincatur vi quadam forti, & sic absorpta remaneat. Ibidem C. 6. ait: Effectus causati per Ectasin sunt desideria perfecte Deo placendi, & patiendi omnia ad promovendum ejus cultum; sed desideria illa non sunt transeuntia; manent enim constanter, & oblata occasione prodeunt in effectum. Notandum tamen, hæc ipsa desideria patiendi & operandi pro honore Dei interdum esse moderanda, dum vehementer angunt. Licet enim videantur esse desideria animæ in spiritu valde perfectæ, fieri tamen posset, ea quandoque excitari ab ipso dœmone eo fine, ut judicemus, nos quoque esse tam sanctè constitutos. Censeo tamen, dœmonem non posse excitare tantam pacem, qualis datur in illo ipso animæ tormento, quo torquetur suis sanctis desideriis; sed excitabit ea desideria commovendo aliquam passionem, aut fortem inclinationem, qualis sentiri solet in cura temporalium. Advertendum etiam, quod similia possint causari ex debilitate temperamenti ac naturæ; immo & soleant causari, præsertim quando personæ sunt teneræ, sic ut de quacunque re facile lachrimentur. Millies credent, se lachrimari causa Dei, etsi id verum non sit. Et potest contingere, quod audito quovis verbulo de Deo uberrimè illachrimentur, cum tamen ad has lachrimas forte plus conferat humor aliquis circa cor considens, quàm amor Dei. Quia verò credunt, lachrimas esse donum, ideo iis laxant retinacula, quousque fluunt. Dœmon verò per hoc quærit eas personas sic defatigare, ut nec orare amplius valeant, nec regulas observare. Ibidem C. 9. ait: In visione imaginaria, in qua apparet Christus, si anima potest diu hærere in illius aspectu, non credo, visionem esse veram; sed potius credo, esse intensam contemplationem, quæ formatur à phantasia; & figura Christi comparata ad eam, quæ datur in visione vera, erit quasi aliquid mortuum. Dantur personæ tam debilis phantasiæ, quarum & aliquas novi, quæ in omnibus, in quibus objecta fortiter imaginantur, putant

intercedere visionem; tales, si aliquando habuissent veram visionem, facile ex discrimine deprehenderent suum errorem, quod enim vident, hoc efformant sua imaginatione; ob quod nullum relinquit effectum, nisi talem, qualis enasci solet ex consideratione alterius devotæ imaginis; hinc & citius memoria excidit, quàm somnium.

Regula 3. **Quando visiones optantur, aut desiderantur, facile fit illusio dœmonis aut phantasiæ.** *S. Theresia de Mansionibus* Mans. 6. C. 9. sic habet: Hoc sedulo inculcatum volo, ut nunquam à Deo petatis instrui per visiones ac revelationes; nam quamvis bonæ sint ac utiles, non decet tamen, eas desiderare; primò, quia hoc est contra humilitatem. Secundò, quia talis anima aut decipitur, aut est in maximo periculo deceptionis diabolicæ. Dœmoni sufficit, si possit intrare per ostiolum aut per rimam, ut mille fraudibus decipiat. Tertiò, quia si quis rem vehementer desiderat, imaginatio facile persuadet, videri vel audiri, quod petitur, sicut illi, qui de die aliquid cupiunt, & cogitatione illi inhærent, de illo noctu somniant.

Regula 4. **Non datur omnino certum indicium discernendi visiones veras à falsis, nisi ex diuturna experientia visionum genuinarum, aut ex effectu indubiè supernaturali, v. g. diuturno ac constanti vaticiniorum eventu, & constanti impressione virtutum sine ulla unquam permixtione mali.** Adeoque S. Theresia ad probandas visiones vult exspectari tempus, an videlicet effectus boni sint constantes, & sine permixtione malarum suggestionum, v. g. vanæ gloriæ, inquie-

quietudinis, perturbationis. &c. vult etiam expectari, an illa persona, quæ habet visiones, aliquando habeat visiones indubitatò divinas, cujus rei aliud signum certum non est, nisi operatio miraculorum, & vaticiniorum constans eventus; si enim aliquando experta est veras visiones, ipsâ experientiâ discernet lumen, gloriam, figuram, & affectiones animi dari solitas in visione vera, & falsa, cum dœmon, aut imaginatio non possit, aut permittatur imitari omnia. Hinc personæ, quæ aliàs nunquam expertæ sunt visiones veras, non possunt scire limites potestatis diaboli, nec modum illum specialem luminis, gloriæ, & gustus interni, & alacritatis virtutum, & quietis in ipsis anxietatibus ac crucibus à Deo conferri solitum in visionibus veris. Verum quidem est, quod S. Theresia sæpe putet, tutò fidi posse visionibus, si relinquant in animo affectiones bonas, quietem, gaudium, amorem Dei, contemptum sui, desiderium patiendi. &c. Attamen alibi apponit limitationes, videlicet, si illæ affectiones sint constantes, si sint sine immissione violentarum tentationum, immo etiam primorum motuum in oppositum, si denique habeant quendam specialem modum, tantùm in veris visionibus reperibilem, & verbis inexplicabilem, sed sola experientia eorum cognoscibilem, qui habuerunt aliquando visiones veras. Itaque fatetur, præsertim in libris suis posterioribus, se quidem credituram, ejusmodi visionem esse divinam, non tamen audet spondere certitudinem absolutam, eò quod artes dœmonis sint imperscrutabiles, qui aliquando pro suarum deceptionum lucro contentus est cogitatione superbiæ immixta mille affectionibus bonis. Certitudinem autem absolutam unicè fundat in experientia, & effectu indubiè supernaturali, qualis v. g. essent repentina immutatio totius hominis ad bonum ac stabilis eradicatis in momento omnibus passionibus ac pravis inclinationibus, aut eventus vaticiniorum constantes, sanationes miraculosæ &c. Hoc esse Systema S. Theresiæ quoad Criterium revelationum patebit ex sequentibus ejus textibus. In Vita sua

C. 20. sic habet: Post Ectasin, quando anima iterum ad se redit, sentit se valde generosam ad extollendum vexillum pro gloria Dei, & ad contemnenda pericula, immo & adeunda, certa de victoria. Ibi clarè agnoscit vilitatem terrenorum. Ibi se & sua omnia perfectè resignat voluntati divinæ. In vera Ectasi hi effectus indubitatò relinquuntur & manent in anima. Si verò non sequuntur, dubitarem valde, an Ectasis esset à Deo; immo metuerem, ne loco Ectasis sit insania, de qua scribit S. Vincentius. Ibidem C. 25. ait: Declarabo jam, quomodo accidat, quando Deus alloquitur animam, quod sæpe mihi contingit. Verba, quæ audiuntur, formantur clarè ac distinctè, & clarius percipiuntur, quàm si audirentur auribus externis; nec possibile est ab iis attentionem avertere, ne audiantur; ostendit enim Deus, se esse Dominum animæ. Vellem hìc declarare, quales possint intercedere deceptiones; existimo tamen, vix ullum subjectum esse posse deceptioni, qui magnam habet verarum ejusmodi visionum seu allocutionum experientiam. Non quidem scio pro certo, an taliter expertus absolutè possit decipi; sic tamen etiamnum judico. Me quod attinet, experta sum, in visionibus veris prius duobus tribusve annis quandoque ea prædicta fuisse, quæ postea evenerunt omnia; & hactenus nunquam in ejusmodi vaticiniis decepta sum. Potest quidem, ut arbitror, contingere, quod aliquis, qui in oratione quidpiam fervidè ac instanter petit, sibi videatur pro intensione imaginationis aliquid audire, v. g. hoc vel illud eventurum; attamen, qui semel expertus est visiones & allocutiones veras, agnoscet, in visione vera ejusmodi res clarius agnosci, magnumque esse discrimen; prætereа, si ejusmodi visa vel audita sunt partus proprii intellectûs, deprehendet authorem ex eo, quia alius modus est auscultandi dicta ab alio; & alius loquendi. Dein in tali allocutione imaginaria liberum est homini avertere attentionem, sed in allocutione divina id homini non est liberum. Aliud signum ac certius est, (NB. bene S. The-

resia

resia hoc vocat certius, quia proximè assignatum patitur instantiam in somniis, in quibus putamus nos audire dicta ab aliis, nec liberum nobis est, attentionem avertere.) Certius, inquam, signum est, visionem aut allocutionem non esse à Deo, si nullum relinquat effectum. In allocutione, quæ est à Deo, verba conjuncta sunt cum opere; & quamvis continerent minas & pœnas, disponunt tamen anima ad omne bonum, excitant in illa teneram devotionem, illuminant, refovent, & collocant in magna quiete. Si tentata fuerit ariditate, tribulatione, inquietudine, hæc omnia tanquam spongia simul absterguntur. Quod si allocutio veniat à diabolo, non solum nullum relinquit effectum bonum, sed insuper causat malum. Hoc mihi non sæpius, quàm bis terve contigit, & statim fui admonita à Deo, ea à dœmone esse; præter magnam ariditatem etiam relinquit magnam inquietudinem in anima, qualem sæpe experta sum, & etiamnum experior, quando Deus me permittit tentari. Dat quidem etiam dœmon dulcedinem & gustum ad bonum, sed illa longe diversa sunt ab illa dulcedine, quæ datur in visionibus veris. Hinc dœmon ea suavitate interna solum decipere poterit eos, qui nondum gustarunt suavitatem à Deo concedi solitam in visionibus veris, consistentem in quadam refocillatione animæ amœna, forti, profundè impressa, & tranquilla. Nam breves quædam affectiones devotionis, & alii quidam levis momenti motus boni, qui ad primum quemvis tentationis seu persecutionis afflatum, instar flosculorum, evanescunt, quamvis ab initio sint boni & sancti, non tamen sufficiunt ad discernendos effectus boni & mali spiritus. Hinc magna constanter cautela opus est. Nam personæ, qui in via contemplationis non longius processerunt, quàm huc, facile poterunt decipi, quando habent visiones vel revelationes. In visione diabolica etiam non remanet teneritudo ac mollities cordis. Credo, quod Deus non patiatur animam à dœmone decipi, quæ in fide tam solida est, ut parata sit pro ea mori, & sibimet ipsi diffi-

diffidens sollicitè in ea inquirit, quæ fidei conformia sunt. Si verò talis anima sentiat, suas cogitationes interdum fluctuare ac titubare, aut si apud semetipsam dicat: Cum Deus hoc mihi revelaverit, poterit utique æquè esse verum, ac illud, quod aliis sanctis revelavit, quamvis has suggestiones non credat, sed iis solùm per modum primorum motuum tentetur à dœmone, (nam in iis se detinere per se clarum est esse malum) jam suspectam habeo talem visionem. Credo enim visiones veras sic comparatas esse, ut sua consolidatione fidei ac corroboratione animi sæpe etiam impediant subsequentes primos in adversum motus. Quando visiones sunt à dœmone, evanescit & fugit ab anima omne bonum; ita ut remaneat ad bonum languida, conturbata, & sine bona operatione; nam quamvis videantur excitari bona desideria, deprehenduntur tamen ea non esse efficacia, & ipsa humilitas, quæ relinquitur, est falsa, turbulenta, & amara. Censeo eum, qui expertus est in visionibus veris, hæc facile intellecturum; nihilominus fateor, dœmonem habere varias artes & fraudes; hinc in isto genere nihil adeo tutum est, ut non sit melius, undequaque timere & ambulare cautè eligendo doctum Magistrum, cui nihil reticendum. Quod attinet effectus verarum visionum, ipsamet eos experta sum. Cum enim per biennium valde timerem, ne visiones, quas habebam essent à dœmone, & viri docti idipsum metuerent, in hac summa anxietate & perturbatione mihi semel dicebantur hæc verba: *Confide filia, ego sum; ego non te deseram.* His verbis animo simul illabebatur alta quies, quam nullus hominum efficere suis adhortationibus potuit. Exinde sensi me totaliter immutatam, plenam fortitudine, pace, luce; quæ prius metuebam dœmones, sæpius mihi apparentes, jam illos contemnebam tanquam muscas; & hæc intrepida vis etiamnum constanter in me perseverat. Ita S. Theresia. Observo tamen, ex hoc ipso consequi, quod non omnes visiones veræ causent pacem internam, aliosque effectus constantes; alioquin S. Theresia per

inte-

integrum biennium his effectibus non caruisset. Ibidem C. 28. ait: Semel Humanitas Christi mihi apparuit eo modo, quo pingi solet in sua Resurrectione; pulchritudo & majestas ejus erat inexplicabilis, excedens omnia, quæ in terris pulchra sunt, aut quæ imaginatio quantumvis plurium annorum conatu fingere posset. Splendor niveus, quo fulgebat, non perstringebat oculos mentis, quibus videbatur, sed recreabat. Lux ejus adeo diversa erat à nostra, ut ipsum lumen solis in ejus comparatione sordeat, pigeatque ad istud aperire oculos. Illa se habet instar aquæ limpidissimæ in vase crystallino collustrato à sole, istud vero instar aquæ luteæ. Verbô, se habet ad lumen solis ut lux vera ad lucem pictam. Etiamsi toto vitæ tempore quis conetur imaginatione sua illam assequi, non tamen assequetur. Sensus externus visûs ad eam videndam nihil conferunt, videbatur enim sensibus internis; nec potest impediri visio claudendo oculos, aut avertendo attentionem; cogitur enim anima ad attendendum & intuendum oculis internis. Videbatur mihi ex aliquibus indiciis, quod tantùm esset imago Christi; ex multis aliis verò, quod esset ipsemet Christus; aliquoties quidem erat adeo obscura, ut crediderim esse tantum imaginem, sed & tunc excedebat tantopere effigies pietas, quantum excedit homo verus hominem pictum. Quandoque apparet tanta majestate, ut dubitari non possit, esse ipsum Christum, præsertim post communionem; tunc tanta authoritate dominatur in suo habitaculo, ut anima seipsam quasi annihilatam videat in Christo. Tunc non obstante quod Christus se exhibeat amicabilem, anima confunditur de suis peccatis, deque iis seriò dolet. Tanta est vis talis apparitionis, ut nisi Deus per Ectasin, in qua apparitio disparet, animam juvaret, ab infirmitate humana perferri non posset. Attamen illa majestas adeo impressa manet memoriæ, ut nunquam possit dari oblivioni, nisi in ariditate, in qua ferme anima obliviscitur ipsius Dei. In ista apparitione anima totaliter immutatur & immergitur Deo, & confertur ipsi de

novò vivax amor Dei. Hæc visio, quamvis sit imaginaria, & quantum est de se, inferior intellectuali, summopere tamen æstimanda est, & meo judicio caret omni periculo; nam ex effectibus patet, quod dœmon in ea nullam habeat partem. Ter aut quater, ut puto, dœmon sub tali figura conabatur mihi repræsentare Christum visione falsa; induit tunc quidem formam corpoream, sed non potest imitari illam gloriam, quæ reperitur in visione vera. Facit tales repræsentationes, ut animam perturbet in visionibus veris; sed anima per se illi resistit sentiendo tœdium; & perturbatur, amittitque omnem gustum ad orationem. Hinc credo, quod anima etiam nondum experta visiones veras, sed solùm assueta contemplationi ac unioni cum Deo, has fraudes possit advertere. Qui verò semel habuerit visiones veras, etiam à longe has fraudes sentiet. Nam quamvis talis apparitio dœmonis incipiat cum suavitate & voluptate quadam interna, anima tamen statim eam suavitatem respuit, & meo judicio hæc alia est, quam illa cœlica, quæ secum trahit amorem purum ac castum. Nec dici potest, talem apparitionem provenire ab imaginatione, quia pulchritudo vel unius manus transcendit omnem imaginationem. Et supposito etiam quod imaginatio ad hanc contribueret, sequeretur tamen, quod non solùm nulli exinde nascerentur effectus boni, sed etiam anima afficeretur positivè tœdio. Econtra in ista apparitione, de qua ago, anima ditatur valde. Hinc quando aliquæ personæ sanctæ, quas tamen Deus non ducebat ista via, mihi inficiebant timorem de illusione, respondebam hac paritate. Si quis amicorum in allocutione mihi donasset pretiosam gemmam, non possem persuaderi, illam allocutionem esse merè phantasticam, aut illusoriam; sic dum in momento sensi animam traductam esse ab amore vitiorum ad amorem virtutum, mihique virtutum solidam immobilitatem collatam esse, ut noverunt mei Confessarii & familiares, non possum credere dœmonem hoc medio uti velle ad me supplantandam. C. 29. S. Theresia pergit asseverare, imagina-

ginationem nostram insufficientem esse, ad efformandam tantam pulchritudinem humanitatis Christi. Ibidem ait: Volui interdum considerare colorem & formam oculorum Christi sic mihi apparentis, sed nunquam potui hoc obtinere, sed potius apparitio totaliter evanuit. Hoc contingit in omnibus apparitionibus, quod diligentia humana nihil possit addere, detrahere, aut juvare, ut appareat esse opus solius Dei. C. 38. ait: Ingens est discrimen inter lucem, quæ videtur in visionibus, & lucem solis; hæc enim ad illam comparata etiam obscura videtur, imaginatio non potest ad hanc pertingere, nec ad aliud eorum, quæ tunc videntur, præsertim illam voluptatem, quæ suavissimè per omnes sensus diffunditur. Semel ultra horam sic permansi in Ectasi, ubi mihi Dominus mira ostendit. Exinde sensi manifestam meliorationem in mea anima. Tunc noluissem iterum reverti ad hanc vitam, quia contemptus omnium terrenorum, qui in me remanserat, erat ingens. Omnia arbitrabar ut stercora, & agnoscebam, quàm malè in iis collocetur tempus. Tunc & impossibile animæ est, æstimare ea, quæ mundus æstimat. Illud dominium animæ supra terrena tantum est, ut dubitem, an illud quispiam comprehensurus sit, nisi ipsemet id expertus fuerit. Ea alienatio animi ab omnibus terrenis fit sine ulla nostra opera, & eæ veritates sic imprimuntur, ut clare agnoscamus, quod eas tam brevi tempore non potuerimus assequi ex nobis ipsis. Exinde etiam in me effectum est, quod non amplius timeam, quem prius semper valde timueram; nam Ectasis magnam habet similitudinem cum morte, seu separatione animæ à corpore. Præterea hæ visiones juvant, ut animus libenter conversetur cum iis, quos vidit in cœlo; unde fit, ut in comparatione illorum mihi videantur viventes quasi mortui, sic ut totus mundus nullam mihi præbeat conversationis solatium. C. 39. ait: Semel facta in Ectasi vidi thronum Dei, in quo sedere Deum non quidem vidi sed intellexi, mihi videbatur portari ab aliquot animalibus, & cogitabam an non forte essent quatuor animalia

malia. Qualis autem fuerit, & quid in eo fuerit, non vidi, sed tantum vidi multitudinem angelorum, qui videbantur mihi pulchriores aliis angelis, quos vidi in cœlo; cogitabam an non forte essent Cherubini & Seraphini. Gloriam, quam tunc vidi, nullus imaginatione assequi potest, qui eam non est expertus. Exinde pudet animam meam, se demittere ad ullam rem terrenam. Ignis amoris divini, quem in duarum horarum Ecstasi concepi, absumpsit in me totum veterem hominem cum omnibus ejus defectibus, tepore, & miseriis; contigit mihi, ut Phœnici, qui ex suis cineribus resurgit novus. Ita etiam anima in longe aliam immutatur, induendo aliam cupiditatem, & aliam fortitudinem, ita ut non videatur esse eadem. Semel, cum metuerem, meas visiones esse meras illusiones, Deus mihi apparuit dicens; omnia ea eventura, quæ peterem, ut etiam revera illud evenit, quod tunc petii. Dixit insuper, ut attenderem ad quotidiana amoris in me incrementa; exinde enim me cognituram, quod visiones non sint à dæmone; non præsumi debere, quod ipse in animabus servorum suorum tantum locum permitteret diabolo; & quod iste non possit dare tantam claritatem intellectus & tantam quietem animi. In L. de fundationibus Monasteriorum C. 8. ait: Non examinabo hìc, quandonam revelationes sint à Deo; id enim sufficienter innotescit ex ingentibus lucris, quæ relinquuntur in animabus. Cum semel Confessarius quidam mihi narraret de apparitionibus B. Virginis, alicui suarum pœnitentium factis, in quibus & varia prædicebantur, quorum aliqua eveniebant; unde & cætera omnia indubitato credebantur, respondi, exspectandum adhuc aliquamdiu esse, an prophetiæ ceteræ evenirent, & quos relinquerent effectus; examinandumque, quam vitam illa persona duceret. Tandem deprehensum est, fuisse meras nugas. Itaque & ipsa persona, cui fiunt revelationes, aliquamdiu expectet, antequam eas aperiat, ne contra suam intentionem ipsum etiam Confessarium decipiat. In L. de Mansionibus seu Arce animæ Mans. 5. C. 1. ait: Quando

Deus

Deus apparet, tam profundè semetipsum in animam imprimit, ut dubitare non possit, Deum in se fuisse, & se in Deo. Et hæc veritas tam tenaciter inhæret, ut post multos annos ejus non possit oblivisci dari. Ibid. Mans. 6. C. 2. Non potest ille sensus amoris provenire ex naturali affectione aut melancholia, aut illusione dœmonis. Facile enim agnosci potest, eam affectionem provenire ex loco, ubi habitat Dominus incommutabilis. Dein effectus non sunt tales, quales esse solent in aliis devotionibus, in quibus ob abundantiam dulcedinis absorbentem relinquitur facultas dubitandi; hìc verò sensus non absorbentur, & nihilominus suavem illam pœnam amoris conantis se diffundere nec possunt augere nec minuere. Si quis quærat, cur hìc sit tanta securitas, & major quàm in aliis, causam esse censeo, quia inprimis dœmon nunquam poterit dare tam suavem pœnam amoris, ut est ista. Poterit quidem dare suavem aliquam dulcedinem & voluptatem, quæ videatur esse spiritualis, sed ut tantam pœnam conjungat cum tanta quiete animi, facere non poterit. Nam ejus potestas se tantum extendit ad sensus materiales, in quibus si commovetur dulcedo, non est conjuncta cum tanta pace & tranquillitate, seu quiete. Secundò, quia hic suavis turbo venit ex alia regione, ubi nullum habet imperium. Tertiò, quia relinquit tantam utilitatem in anima, videlicet resolutiones patiendi & magnas adversitates perferendi amore Dei; & se separandi à terrenis gaudiis ac negotiis, & societate mundanorum. Quod in his non intercedat illusio, ex eo liquet, quia si quis alio tempore conetur similia percipere, id efficere non poterit; maximè cum tunc animo adimatur facultas dubitandi de hoc. Et si relinquitur in animo dubium, sciat quivis, eoipso non esse verum impulsum numinis, quia tam clarè sentitur, ac si auribus magnam vocem audiremus. Neque dici potest, hoc provenire à melancholia; nam ista sua artefacta ludit in phantasia, illa verò contingunt in intima partæ animæ. Potest quidem esse, quod in hoc errem; quamdiu autem mihi

non affertur à quopiam intelligente alia ratio, insistam semper huic opinioni Ibid. Mans. 6. C. 3. ait: Sive hæ allocutiones proveniant à parte interiore animæ, sive ab externo, non prohibet, quin possint esse à Deo. Certissima omnium signa sunt ista: Primum & certissimum signum est magna efficacia talium verborum. v.g. Si anima sit constituta in magnis anxietatibus, timoribus, curis, & inquietudinibus, tenebris, ariditatibus, & spiritus unico verbo dicat: *Non turberis*, vel, *non timeas*, aut, *non sis sollicita*, evanescunt in momento omnes anxietates, timores, curæ, immo & dubia de veritate apparitionis. Secundum signum est magna quies relicta in anima cum devota & tranquilla recollectione animi, & bona dispositione ad laudem Dei. Tertium signum est, quod talia verba etiam post longum tempus non excidunt memoria, ut solent excidere alia verba, quæ audimus ab hominibus quantumvis magnæ authoritatis; nam quamvis interdum in intellectu oriatur aliqualis dubitatio de rebus, quæ videntur esse impossibiles, utrum sint futuræ vel non, & insuper intellectus aliquantum vacillet, remanet tamen in anima tanta securitas, ut non sinat se absterreri, etiamsi difficultates perseverent pluribus annis. Quando autem hæ allocutiones proveniunt ab imaginatione, non reperiuntur hi effectus. Sed qui magnam experientiam habet circa allocutiones divinas, non potest meo judicio in his errare, quando verò concurrunt enumerata prius signa, satis tutò credi potest, visionem provenire à Deo, ita tamen, ut si revelentur illi res magni momenti, mandandæ executioni, aut concernentes proximum, nihil aggrediatur sine abrobatione Confessarii verè docti & pii, etiamsi ipsi videatur certissimum, revelationem esse à Deo. Alius modus allocutionis divinæ est intellectualis, quando anima audit verba in intima parte animæ; ibi tam ex modo allocutionis, quàm ex verbis clarè cognoscit, quod dœmon eo pertingere non possit. Signa sunt quia verba sunt distinctissima, ita ut ne syllaba quidem desit. Secundò, quia sunt de rebus inopi-

inatis de quibus nunquam cogitavimus. Tertiò, quia tunc nos ɔemus per modum audientis, non per modum componentis. ıartò, quia tunc unico verbo multa comprehenduntur. Quin- quia simul alia comprehenduntur, quæ verbis non explicantur. terit quidem dœmon etiam proferre verba tam clarè ac distin- ; ut æquè dubitari non possit, ac si provenirent à spiritu ve- itis, sed eosdem effectus producere non poterit, nec tantam aferre pacem, & lucem, sed potius inquietudinem. C. 5. d. ait: Effectus, quem in anima talis visio producit, nemo sa- æstimare poterit, nisi qui illum expertus fuerit. Ex hoc satis ıotescit, eam non provenire à dœmonè; hic enim non posset ia objecta proponere, ex quibus in anima relinquitur pax, ies, & profectus in bono; dein sequentes tres effectus & qui- m in summo gradu; primo agnitio magnitudinis ac excellentiæ ʻinæ; quia quò plura pertinentia ad Deum videmus, eo perfe- us illam agnoscimus. Secundò agnitio suiipsius & humilitas, vi- ndo, quod res tam contemptibilis creatorem tantorum mira- ium offendere ausa sit, & illum vel intueri audeat. Tertiò, od omnia terrene valde contemptibilia reputet exceptis iis, æ ad cultum divinum servire possunt. Ibidem C. 6. Rur- ; describens effectus veræ Ectasis ait: Ex ejusmodi gratiis anima nascitur ingens desiderium fruendi authore tantorum do- rum, ita ut præ desiderio dissolvendi vitam jam agat in pœna antumvis suavi. Hinc solet cum lachrimis precari Deum, ut m educat ex hac lachrimarum valle; omnia eam tœdio afficiunt, ıæcunque in ista videt. Quando sola est, lenitur aliquando do- r; redit tamen citò, & si non redeat, dolet ex hoc ipso. Ver-) omnia quæ idonea sunt inflammando amori, etiam media nt avolandi ad Deum. Inde frequentes Ectases, etiam in locis iblicis; inde murmura, & persecutiones; inde metus, hunc ipsis ıandoque augentibus Confessariis. Quamvis enim in magna se- ritate videatur esse constituta, quando conversatur sola cum Deo;

Deo; timet tamen, ne illudatur à dœmone. Ejusmodi animæ Deus etiam confert ingens desiderium, eum nec in minimo offendendi, immo nec ullam imperfectionem committendi, si foret possibile; hinc vellet fugere societatem hominum & invidet Eremitis in deserto, ex altera verò parte vellet in mundo juvare ad salutem animarum saltem unicæ, dolet ob conditionem sexûs, quod hoc præstare non possit, invidetque quibus id licet. Veræ itaque Ectases sine dubio causant hos effectus non enim consistunt in desideriis transeuntibus, sed constanter permanentibus, & oblata occasione operantibus, ex quo proin colligitur, eas non fuisse nisi vere divinas, neque quod anima nihilominus volente Deo humiliare ejus superbiam possit relinqui in ariditate, timore, & conturbatione; ex hoc ipso enim ingeneratur animæ cognitio sui nihili, & misericordiæ divinæ. Communiter tamen anima est in dispositione priore. Interdum cum præfato desiderio se uniendi cum Deo solet etiam infundi inexplicabilis jubilus ac gaudium, quo incitatur ad laudandum Deum; tunc nullo modo dubitat, se esse in statu securo; & meo judicio id merito; nam tale gaudium in intima parte animæ conjunctum cum tanta pace & incitamento ad laudes divinas est impossibile causari à dœmone. Ibidem C. 8. loquens de seipsa, tanquam de alia persona, narrat, quod longo tempore per visionem intellectualem viderit Christum quasi præsentem ac suo lateri cohærentem. Oculis corporeis, inquit, nihil viderat, intelligebat tamen certissimè, Christum esse, ita ut dubitare non potuerit, præsertim, quando Christus ad discutiendos timores illi à Confessariis proptera incussos dicebat: *Nolo timere, ego sum.* His verbis ita confortabatur, ut nullatenus potuerit dubitare. Exinde etiam incitabatur ad perpetuam memoriam Dei, eò quod semper sibi visum sit, Deum in se respicere; & quia advertebat, semper Christum adesse suo dextro lateri, non quidem modo sensibus perceptibili, sed subtiliori, qui explicari nequit, eoipso tamen certiori; in illo enim

modo

modo intervenire posset deceptio, hìc verò non, quia interius relinquit ingens lucrum, & tales effectus, qui nec à melancholia, nec à dœmone causari possunt; neque enim dœmon procurare posset tantam bonorum copiam, tantam pacem internam, tantum desiderium in omnibus placendi Deo, & tantum contemptum omnium, quæ possunt abducere à Deo, & tantum studium puritatis conscientiæ ob jugem divinæ præsentiæ memoriam. Ibidem C. 6. de ingenti desiderio moriendi, ut simus cum Deo, loquens dicit: hoc ipsum desiderium aliquando esse moderandum, dum nimium angit, avocando attentionem ad alia. Dein addens rationem subjungit: Nam, cum hæc desideria videantur esse effectus personæ jam in spiritu profectæ, facile posset contingere, ea excitari à dœmone hoc fine, ut cogitemus, etiam nos esse tales personas in spiritu profectas. Censeo tamen, dœmonem non posse efficere tantam quitem & pacem, qualem hoc desiderium stante suo cruciatu causat; sed forte ea excitabit desideria commovendo passiones ac inclinationes, quales sentiri solent ex cura temporalium. Qui autem neutrum horum expertus fuerit, non poterit hoc intelligere, & dum existimabit, id rem magnam esse, promovebit illud desideriorum tormentum, sicque valde nocebit suæ sanitati. Idem potest etiam provenire à teneritudine complexionis, pronæ ad lachrimas, cui audito quolibet verbo de Deo resisti non potest. Dœmon autem per hoc quærit, ut ejusmodi personæ sic defatigatis viribus orationi & suis regulis amplius vacare non possint. Ibid. C. 8. ait: Hi effectus (hucusque recensiti) facile agnosci poterunt ab iis, qui idem experti sunt. Nam, ut jam dixi, censeo esse impossibile, quod sint ab imaginatione vel dœmone. Si enim forent ab imaginatione, non possent tamdiu durare; & si venirent à dœmone, non afferrent tam notabilem utilitatem, nec conservarent animam in tanta pace interna; cum hæc non sit consuetudo illius; neque tam perversa creatura potest causare tantum bonum, etiamsi vellet, nam subito se immiscerent

vapor propriæ æstimationis, & cogitationes, quod quis sit aliis melior. Dein hæc perpetua unio animæ cum Deo, & jugis elevatio mentis ad Deum tantam ipsi crearet molestiam, ut etiamsi vellet tales causare effectus, non tamen frequenter simili deceptione rediret. Nec Deus talia permittet in anima sibi totaliter dedita, sed celerrimè procurabit, ut ipsi fraus dœmonis detegatur. Ibid. C. 9. ait: Tales visiones contingunt etiam dum anima nullam prorsus cogitationem habet de visionibus; repente enim illi obversantur ejusmodi objecta cum vehementi commotione omnium potentiarum & sensuum concomitante ingenti timore, ad quem tamen subsequitur pax beata, ut enim, dum prosternebatur D. Paulus, orta est in cœlo vehemens tempestas, ita contingit in interiore mundo. Fit enim valida commotio, & statim redit serenum, tunc anima instruitur in mysteriis & veritatibus sublimibus, ut nullo opus habeat magistro; Deus enim ab illa tollit omnem ruditatem; & anima aliquamdiu remanet certa, hanc gratiam provenire à Deo. Si Confessarii eam reddunt timidam, ille timor se tantum habet per modum tentationis diabolicæ, ut contingit in tentationibus fidei, in quibus licet à dœmone possit turbari, remanet nihilominus firma, immo certior, sciens, dœmonem talia bona procurare non posse, qualia in se experitur. Poterit quidem dœmon tale aliquid efficere, sed non tanta veritate, majestate, & efficacia. Quia autem Confessarii ista interiora animæ videre non possunt, & illi, quibus fit illa gratia, se forte explicare non possunt, ideo timent, & quidem merito. Ideo necesse est, ut cum talibus personis visionariis cautè procedatur, & exspectetur tempus; & successivè videndum, quales fructus ab his visionibus relinquantur, qualis implantetur humilitas, quanta conferatur soliditas virtutum ac fortitudo; si enim dœmon habuerit partem, brevi detegetur.

Regula 5. Ectases ac Revelationes veræ non faciunt aut supponunt hominem statim perfectum, sed tantum movent ac disponunt ad perfectionem successivè obtinendam. In sua Vita C. 21. ait: Descripsi nunc effectus veræ Ectasis; fatendum tamen, eos aliquando esse majores, aliquando minores. Nam licet ab initio Ectasis hos effectus producat, nondum tamen statim ipso opere comprobantur; hinc fit, quod non semper statim sciri possit, an persona Ectatica revera habuerit illos effectus internos. Potest quidem Deus in momento reddere perfectum, sed non solet. Hinc & in me, ex quo has gratias consecuta sum, semper crevit fortitudo animi, & expurgatio à perturbationibus.

Regula 6. Quando in visione aliqua apparet imago Christi, nunquam conspuenda est, etiamsi esset à Dœmone. De Fundat. Monasteriorum. C. 8. ait: Dicam de apparitionibus provenientibus à dœmone, quando induit personam Christi, aut alicujus Sancti. Scio personam, quæ valde torquebatur à suis Confessariis; quando enim ipsi apparebat imago Christi, jubebatur se signare Cruce, & Christi illudere imagini. Quando vero locuta est postmodum cum viro admodum docto F. Dominico Suarez, dixit, id non rectè fieri, nec à quopiam faciendum. Nam Christi imago semper veneranda est, ubicunque reperiatur, etiamsi ab ipso dœmone picta esset. Per hoc nobis præstat obsequium, si repræsentet imaginem Christi, quæ postmodum remanet impressa nostris cordibus. Hæc animadversio hujus viri docti mihi valde placuit; nam si conspicimus devotam imaginem, non remorabitur nostram devotionem, si sciamus, eam à scelesto quopiam homine pictam esse. Idem repetit de Mansionibus Mans. 6. C. 9. ubi ait: Viro illi docto valde displicuit, quod in tali casu Christo putatitio illudendum sit, & ficus

demonstranda. Dicebat enim, imaginem sui Regis semper in honore habendam esse. Et plane video, eum recte dixisse; cum & in humanis indignè quis ferret, si ejus imaginem inhonoraret; quanto magis, si dedecore afficiatur imago Regis nostri, id indignè laturum putamus. Qamvis de hac re jam semel scripserim, idipsum tamen repeto; quia scio personam, cui idipsum præceptum fuerat à Confessario, & angustiabatur valde. Consilium meum est, ut si quis idipsum vobis consuluerit, non sequamini hoc consilium. Mihi enim rationes, quas quidam mihi proposuit summopere placuerunt. In sua Vita C. 29. ait: Cum mihi frequenter appareret Christus, Confessarius extraordinarius in absentia Ordinarii mihi præcepit, ut Christo sic apparenti monstrarem ficum, meque signarem cruce; nec dubitarem, esse dœmonem. Hoc grave mihi accidit, quia dubitare non poteram, eum, qui mihi apparuit, esse Deum. Parui tamen; sed ne toties me deberem signare cruce, in manus sumpsi crucem. Hoc semper faciebam; ut autem monstrarem ficum, non feci semper. Hoc enim durissimum sentiebam, in memoriam revocando illusiones Christo à Judæis factas. Christus mihi respondit, in hoc obediendum Confessariis; se non curare ejusmodi illusiones. Quando verò Confessarii mihi interdicebant orationem, hoc videbatur ægre ferre; dicebat enim, id esse tyrannidem, & hoc voluit à me illis referri.

Regula 7. Finis à DEO intentus causandi Ecstasin est. 1. Ut animæ dilectæ fiat prægustus cœlestis gloriæ. 2. Ut illi concilietur æstimatio apud homines. 3. Ut sic fiat perfecta cum Deo desponsatio, quæ sine alienatione à sensibus fieri in vita non posse videtur facile.

Regula

Regula 8. Si omnes perfectè diligerent EUM, sicut ille nos amat, omnes paterentur Ectasin.

Regula 9. Ideo fœminæ patiuntur plures veras Ectases divinas, quia magis sunt ad illas dispositæ. Has tres Regulas insinuat sequentibus locis. In sua Vita C. 27. ait: Videtur mihi, quod Deus per ejusmodi Ectases velit animæ præbere notitiam eorum, quæ fiunt in cœlo; ut enim ibi se invicem intelligunt sine prolatione verborum, ita : Deus intelligitur præcisè per hoc, quod velit intelligi. Ibidem C. 40. ait: Cum semel cogitarem, quæ causa sit, quod nunc rè nunquam amplius publicè habeam Ectases; intellexi mihi di: Nunc non amplius id necessarium; jam enim in sufficiente auctoritate constituta es ad eum finem, quem intendo. Condescendo infirmitati humanæ. De Mansionibus Mans. 6. C. 4. ait: sponsatio cum Deo meo judicio tunc fit, quando animæ immittit Ectases, quibus alienatur à sensibus. Nam si illi relinqueretur usus suorum sensuum, videndo se tam vicinam divinæ majestati, forte impossibile foret, manere vivam. Ibidem dicit: Quando de his mirabilibus Dei, de Ectasum beneficio, loquor, non possum non dolere videndo, quanta perdamus ex propria culpa. Nam licet verum sit, ista ad eas pertinere res, quæ dantur, cui ipse voluerit; nihilominus, si eum ita amaremus, sicut ipse nos amat, daret ea omnibus. In sua Vita C. 40. ait: Has gratias Ectasum Deus frequentius multò confert fœminis quàm viris; : audivi à Sancto viro P. Petro de Alcantara, immo ipsamet id observavi, quod in hac via fœminæ magis proficiant, quàm viri. Afferebat ad hoc probandum præclara argumenta, quæ laudi cedunt fœminis.

Regula 10. **DEUS in visionibus etiam veris quandoque promittit, semper exaudiendas quorundam preces.** In sua Vita C. 39. ait: Cum semel instantissimè precarer Deum, ut alicui personæ, cui obligata eram, restitueret visum, quem fere totaliter amiserat; timerem autem, ne propter mea peccata Deus me non exaudiret, apparuit mihi ut aliàs consuevit, ostenditque mihi vulnus suæ manus sinistræ. Cumque ei propterea condolerem, dixit, se tanta mei causa passum haud dubiè non minus facilem fore ad exaudiendas meas preces. Præterea promisit, me nihil precaturum, quod ipse non esset concessurus, quia jam sciebat, me nihil petituram, nisi quod cederet ad ejus honorem: addidit, se hanc ipsam petitionem exaudire. Et revera intra octo circiter dies illi personæ visus fuit restitutus. Potest quidem contingere, id non ob meas preces, sed ex alia causa factum esse; quia tamen hanc visionem habueram, ita eram certa, ut sine hæsitatione propterea Deo gratias egerim. Ibidem C. 19. ait: Petrum de Alcantara post ejus mortem sæpe vidi gloria circumdatum. Statim ut obiit mihi apparuit, quod & aliis dixi; post octiduum venit nuntius de ejus obitu. Semel mihi Deus dixit; neminem in hujus viri nomine aliquid petiturum, quod non esset impetraturus.

Verùm circa hanc ultimam S. Theresiæ visionem ac doctrinam, in qua continetur promissio de exaudiendis precibus hujusmodi promissiones, si revera datæ sunt per apparitionem veram, semper sunt tacitè conditionatæ, sub ipsa videlicet conditione; *si debitè petantur*, eo ordine, ac modo, quo decet, ut à Deo exaudiantur. Hinc non sunt censendæ veræ promissiones, quæ ex sua natura sunt exorbitantes, v. g. quæ præbent occasionem socordiæ, quæ spondent conversionem, aut apparitiones in articulo mortis, &c. &c. aut liberationem determinatam è purgatorio. Similiter

ter exorbitantes petitionis essent, si quis v. g. in nomine S. Petri de Alcantara peteret liberationem omnium animarum è purgatorio, gratiam conversionis efficacem pro omnibus peccatoribus, dona gratis data, resuscitationem mortuorum, sanationem omnium claudorum, gratiam efficacem pertingendi ad sublimem gradum sanctitatis v. g. S. Francisci, &c. &c. Hæc enim non impetrarentur, quia Deus vult, ut omnia ordine fiant; adeoque non licet petere aliqua contra ordinem per leges immutabiles divinæ justitiæ, æquitatis, & sapientiæ præstabilitum à Deo. Hæ Leges autem petunt, ut inter donum, & meritum detur proportio, ut libertas relinquatur homini, ut princeps tenebrarum opprimatur non potentia, sed virtutum merito, ut in operibus gratiæ non procedatur per saltus, sed servatis intermediis. &c. Quamvis accuratè ille ordo divinæ æquitatis & sapientiæ præstabilitus à Deo ab homine comprehendi non possit, nisi per instinctum internum, aut per experientiam casuum consilium; aut negativè, inquantum aliqua repugnarent etiam legibus Sapientiæ humanæ.

CAP.

CAP. XVI.

Regulæ practicæ ex S. Joanne de Cruc Ord. Carmel.

In suo libro, cui titulus: *Ascensus Carmeli*, postquam monstrarat, perfectionem consistere in perfecta unione seu assimilati cum Deo, quæ obtineri non potest sine depuratione omni affectuum à creatis, præsertim sensibilibus, ostendit, quibusn supernaturalibus operationibus Deus hominem ad eam exspo tionem affectuum & unionem assimilativam cum Deo magis magis perficiat. Inter eas operationes divinas sunt etiam sensi les devotionis gustus, virtutum & sapientiæ implantatio re pentina & constans, Ectases, revelationes &c. De his ergo tradit sequentes regulas.

REgula 1. Omnes apparitiones, visiones, velationes, consolationes, suavitates, sen tiones, &c. quæ percipiuntur sensibus ternis, semper ac universaliter ab anima, qu tum in ipsa est, recusandæ sunt; semper ab oculus mentis avertendus; nunquam iis nec momentum delectatione morosa assentiendum acquiescendum; multo minus desiderandæ su Regulariter sunt à dœmone, & tunc relinqui in animo aliqualem perturbationem saltem modum tentationis; & si ab anima delectat

ne admittantur, aut assensu, causant ingentia damna. Quando verò sunt à DEO, causant in anima incitamentum & alacritatem ad bonum ex ipso earum contemptu; Quando igitur divinæ sunt, ideo dantur, ut contemnantur, & anima ex victoria, qua superat has oblectationes sensuum quantumvis divinas, ducatur ad intelligibilia. Quod si aliquando in casu valde raro admittendæ sunt, id non fiat, nisi in circumstantiis per viros doctos, spirituales, & expertos eximiè juxta effectus præfatos examinatis; & etiam tunc sine omni desiderio & affectu ad eas. Hæc notabilis Regula S. Joannis à Cruce ab eo traditur in præfato libro, L. 2. C. 11. ubi sic habet: Egi hactenus de cognitionibus naturaliter acquisitis, hìc agam de cognitionibus supernaturaliter, attamen ope sensuum externorum obtentis, videlicet per visum, auditum, gustum, odoratum & tactum. Solent enim interdum devotæ personæ oculis videre imagines Sanctorum, angelos, luces, splendores; auribus audiunt verba insueta; odoratu quandoque percipiunt suavissimos odores; gustu sentiunt res saporissimas. Ipse etiam tactus quandoque sic afficitur voluptate, ut penetrentur medullæ, & omnia ossa videantur natare in mari quodam delitiarum. Suavitas illa, quæ sic se diffundit in omnia membra, à Scriptoribus mysticis, vocatur *unitiva*, & oritur ex devotione sensibili. Hìc advertendum, quod licet omnes hi effectus possint oriri ex Deo, nunquam tamen tutò iis fidendum est; immo prorsus non sunt admittendi, sed potius totaliter vitandi & fugiendi non examinando, utrum boni vel mali sint. Ratio est, quia, cum sint magis externi ac corporei, datur minor certitudo, an sint à Deo, cui proprium est, se communicare animo. In ista communicatione interna ad animam datur major certitudo & major

utilitas; in illa verò communicatione ad sensus externos plerumque reperitur periculum & deceptio. Nam si judicium de rebus spiritualibus relinquitur sensibus externis; judicant eas comparatas esse modo sensibili; adeoque errant. Hinc valde errant illi, qui ejusmodi apparitiones ac sensationes æstimant; per hoc enim se exponunt periculo deceptionis; aut certè incurrit impedimentum, quo valde impeditur à profectu in spiritualibus, cum ista sensibilia nullam habeant similitudinem cum spiritualibus. Hinc ejusmodi personis timendum, ne forte tales res potius proveniant à dœmone, quàm à Deo; nam in rebus externis ac sensibilibus dœmon majorem potestatem habet, faciliusque decipit, quàm in internis ac spiritualibus. Præterea ista sensibilia minus conducunt ad spiritualia, quia valde distant corporalia & spiritualia. Nam licet aliquando ab iis oriatur aliquid devotionis & spiritus, quando proveniunt à Deo; fructus tamen ille longe minor est, quàm si objecta fuissent intelligibilia. Ex dictis sequitur, quod & aptiora sint ad causandum in anima errorem, præsumptionem & vanitatem; nam cum tam crassa & materialia sint, fortius commovent sensum; animæ autem videntur esse res aliquæ magnæ; ideo sequitur illas, existimans præeunte hoc lumine, duce, ac medio se pervenire posse ad suum scopum, nempe ad unionem cum Deo. Quo plus autem talia attendit & æstimat, eò longius deviat à perfecta via, & à genuino medio, quod est fides. Et quia anima videt sibi contingere tanta mirabilia, sæpius insensibiliter irrepit certa æstimatio suiipsius, ita ut sibi videatur aliquid valere apud Deum, quod est contra humilitatem. Præterea etiam dœmon bene novit animæ inspirare complacentiam & satisfactionem de seipso, quæ tentatio quandoque satis clara & aperta est, dum ejusmodi objecta in sensibus excitat. Nam oculis exhibet apparitiones Sanctorum cum splendore elegantissimo; auditui ingerit verba blanditiis mellea; odoratum demulcet odoramentis suavissimis; in ore causat gustus dulcissimos; & in tactu diffundit voluptatem, ut animam

nam sic inescatam præcipitet in multiplicia mala & gravia. Itaque ejusmodi repræsentationes abjiciendæ & expellendæ sunt. Nam etsi aliquæ earum forent à Deo, ipsi per hoc non infertur injuria, nec anima perdit quidpiam illius fructus, quem illarum ope Deus in ipsa causat. Ratio est, quia omnes operationes divinæ, sive fiant in sensibus internis sive in externis, suum primarium effectum simul uno eodemque momento causant in anima, nulla relicta facultate deliberandi, aut donum abjiciendi; ut enim hujusmodi effectus in anima incipit sine illius cooperatione ac dispositione, ita eosdem perficit sine ipsius consensu ac industria; hinc tam parum animæ liberum est, talia dona acceptare aut rejicere, quàm parùm manui aut pedi nudo supra ignem posito liberum est sentire calorem; sentiet enim sive velit sive nolit. Ita apparitiones & visiones primarium suum effectum non causant in corpore, sed in animo; sicut econtra apparitiones provenientes à dœmone in anima etiam nolente causant inquietudinem, instabilitatem, perturbationem, ariditatem, vanitatem, præsumptionem; quamvis hi effectus non sint tam efficaces ad operandum malum, quantum illi ad causandum bonum. Nam operationes illæ dœmonis vix pertingunt ad sphæram primorum motuum, nec ad aliud possunt animam commovere, nisi ipsa velit, nec inquietudo quam secum ferunt, diu durat, nisi ipsa anima sua inconsideratione aut pusillanimitate longioris durationis causa sit. Econtra operationes divinæ intimè penetrant animam, & relinquunt constantes suos effectus, nempe incitamentum, animositatem, & alacritatem ad bonum provenientem ex ipsa victoria de superata delectatione sensuum. Quod si anima tales apparitiones aut sensationes, quantumvis provenientes à Deo, æstimet, & in earum immissionem consentiat, exinde sequuntur sex ista inconvenientia. Nam primò minuitur per hoc perfectio, qua dirigimur per fidem; huic enim plurimum detrahit, si ejusmodi objectorum experientiam nanciscimur per sensus. Elongatur proin anima à vero medio pertingendi ad unionem

nionem cum Deo, dum suos oculos non claudit omnibus sensibilibus. Secundò talia sensibilia impediunt & retardant animum, quia se detinendo circa ista sensibilia non se convertit ad intelligibilia. Tertiò, incipit anima acquirere propensionem ac delectationem ad ista sensibilia, iisque sic adhærere, ut ad veram abdicationem, exinanitionem, ac denudationem sui non pertingat. Quartò amittit etiam ipsos bonos effectus, à Deo in tali apparitione divina causatos in animo, quia oculos suos immergit in id, quod in his apparitionibus est vilissimum, nempe in sensibilia. Quintò perdit dona & beneficia Dei, quia ea cum inordinata adhæsione recipit, & non bene illis utitur; nam ea cum inordinata affectione recipere, nec iis uti utiliter ad finem à Deo intentum, idem est, ac velle ea solùm recipere ad suam oblectationem, ad quem tamen finem Deus ea non concedit. Sextò quando talia admittuntur, aperitur dœmoni janua, ut aliis apparitionibus similibus animam decipiat; neque enim difficile ipsi est, fingere similes, ut bonæ appareant; nam, ut loquitur Apostolus, novit se transformare in angelum lucis. Itaque animæ necessarium est, ut ejusmodi apparitiones aut sensationes oculis clausis rejiciat, undecunque demum veniant. Nam, si hoc facere negligat, dabit locum apparitionibus ac sensationibus provenientibus à dœmone, sicque illi tribuetur tanta potestas, ut frequentius loco apparitionum divinarum admittantur diabolicæ, prout multis incautis ac imperitis animabus contigit, quæ tam pertinaciter ac confidenter his impressionibus inhæserunt, ut non nisi maximo cum labore ad viam puritatis fidei potuerint reduci; immo multæ, in quibus dœmon jam altas radices egerat, nunquam amplius in eam viam reversæ sunt. Itaque consultum est, omnes tales visiones rejicere clausis oculis, & timere omnes; ex iis, quæ proveniunt à dœmone sequuntur errores & deceptiones; ex iis verò, quæ sunt à Deo, impedimentum fidei; econtra si rejiciuntur, nihilominus anima colligit suos fructus. Et sicut, si anima illas admittit, Deus dein illas

illas subtrahit, eò quod anima nimis illis adhæreat, & amore agglutinetur, & communiter non sic, prout deberet, in virtute proficiat; immo ipse etiam dœmon suas apparitiones immisceat & augeat, eò quod anima illi locum dederit, januamque aperuerit. Econtra si anima tales visiones recipit sola voluntate sine adhæsione amoris, dœmon cessat à suis operationibus, eò quod videat, se animæ nullum posse inferre nocumentum; Deus autem in anima tam alienata à sensibilibus ac tam humili auget suas gratias. Nam sic Deus tentat animam, quam ab initio magis visitat per operationem in ejus sensibus, capacitati seu dispositioni ejus se conformans; si enim modo condecente se habeat, & primas blanditias modeste recipiat eo fine, ut exinde vires ac robur obtineat, postea admittitur ad cibum solidiorem; & si dœmonem in primo gradu vicerit, admittatur ad secundum. Persona itaque spiritualis rejiciat & abneget omnes impressiones & oblectationes corporeas, quæ possunt obtingere sensibus externis, nec implicetur his objectis, quæ sensibus externis offeruntur, quia id maximè impedit obscuritatem fidei. Patet ergo manifestè, quod hæ apparitiones & visiones non possint esse media se uniendi cum Deo, utpote cum quo nullam habent similitudinem. Dœmoni summopere placet, si videt, quod anima aliqua velit admittere revelationes, & si advertit, quod ad illas affectionem habeat; tunc enim habet occasionem valde opportunam inspergendi errores, & imminuendi fidem quantum fieri potest. Nam anima, quæ ad illas aspirat, subjecta est magnæ ignorantiæ, & quandoque etiam multis tentationibus & casibus absurdis. Paucis denique dicam omnia, magna circumspectione ejusmodi res rejiciendæ sunt, nec admittendæ, nisi in circumstantiis singulariter raris, & in casu accuratè discusso à personis doctis, spiritualibus, & valde expertis; & etiam tunc admittendæ non sunt, nisi absit omne earum desiderium & voluntas.

Regula 2. Apparitiones ac visiones, sive sint in sensibus externis, sive in phantasia, non ideo à DEO dantur, ut in iis animæ affectio sistat, sed ut his signis aut illiciis à carnalibus abstracta ad intelligibilia traducatur. In *Ascensu Carmeli* L. 2. C. 17. ait: Dicet aliquis, si in his apparitionibus reperitur tantum periculi & impedimenti ad unionem cum Deo, cur ergo ipsemet Deus ponit hos laqueos animæ? Ut ad hanc objectionem respondeam, tria præsupponenda sunt principia. Primò, quia juxta D. Paulum ad Rom. 13. *Quæ à DEO sunt, ordinata sunt.* Secundò, quia Deus *Disponit omnia suaviter* Sap. 8. Tertiò, quia juxta Theologos *Deus omnia movet juxta modum eorum.* Ex his sequitur, quod Deus, dum animam ab infimo extremo summæ imperfectionis vult traducere ad alterum extremum summæ perfectionis, debeat procedere gradatim, adeoque animam perficere in eo genere cognitionis, quod naturaliter est primum, nempe in cognitione per sensus externos. Hinc fit, quod dum anima paulatim incipit moderatè uti sensibus externis, eosque refrœnare atque abstrahere à sensibilibus externis magis periculosis, eidem soleat conferre quasdam apparitiones ac sensationes suaves in sensibus externis quasi in prœmium victoriæ eo fine, ut magis confirmetur in abstractione ab aliis objectis sensibilibus periculosis. Quando autem Deus advertit, animam jam satis esse consolidatam in ea abstractione à sensibilibus objectis externis, incipit etiam perficere sensus internos seu phantasiam per visiones & allocutiones imaginarias internas, semper simul inspirando quasdam motiones seu affectiones bonas, quibus animæ affectio ab his objectis sensuum aut phantasiæ ad purè intelligibilia traducatur. Hæc est via ordinaria, quamvis Deus non sinat se semper alligari huic ordini; sed quandoque operetur secundum aut tertium transito primo, prout animæ expedire judicat.

Regu-

Regula 3. Apparitiones aut visiones, quæ sensu externo vel phantasia comprehendi possunt, nunquam desiderandæ sunt, nec iis unquam immorandum est. L. CC. sic habet: Apparitiones, vel supernaturales visiones, quæ sensu sine assensu voluntatis comprehendi possunt, in nullo unquam statu, ab anima desiderandæ sunt, nec iis diu immorandum; hujus doctrinæ duæ sunt rationes. Prima est, quia, etiamsi anima respectu talium apparitionum aut visionum se tantùm habeat passivè, non eas positivè amando vel appetendo, nihilominus operabuntur suum principalem effectum in anima, si sunt revera à Deo. Secundò, quia anima rejiciendo tales apparitiones, nec iis assentiendo, liberat se à duplici malo, videlicet à periculo deceptionis, & à laborioso ac difficili examine, utrum sint à bono vel malo spiritu; hoc enim examine non solùm nullum obtinetur lucrum, sed insuper tempus perditur, turbatur quies animi, occasio multarum imperfectionum incurritur, à profectu impeditur, nec occupatur in iis, quæ simplicia, æstimationeque digna sunt. Itaque anima se non detineat in cortice harum apparitionum; sed attentionem suam affectumque totaliter dirigat ad effectus earum, desiderando solùm virtutes, non verò oblectationem in illis splendoribus, odoribus, saporibus, voluptatibus, &c. Sic, si eas apparitiones voluntariè non intueatur, si eas non examinet, nec ut veras judicet, si eas non desideret, ex iis hauriet fructum à Deo intentum, nempe devotionis spiritum.

Regula 4. Directores animarum ingentia illis afferunt damna, si earum visionibus facilem adhibent fidem, quantumvis forent divinæ. L. CC. C. 18. ait: Demonstrabo hìc fusius, quanta damna Directores animarum sibiipsis, & animabus sibi creditis afferant, si visionibus, ut divinis, facilem tribuunt fidem. Ratio fusius hoc tractandi est,

est, quia in nonnullis animarum Magistris nimis exigua eatenus videtur reperiri prudentia ac discretio; quamprimum enim advertunt, ejusmodi visiones esse supernaturales ac à Deo, jam in tuto credunt omnia. Inde autem fit, ut tam sibiipsis quàm animabus creditis consciscant multorum errorum & confusionis propriæ causam, & impletur in illis, quod Christus docuit; Si cœcus cœco ducatum præstet, ambo in foveam cadunt. Tales Directores sunt in causa, quod & persona habens ejusmodi visiones eas æstimet, seseque in iis detineat, & èas magis appetat, ex quo proveniunt varia mala; nam primò, exinde minuitur humilitas, dum anima credit, se jam æstimari à Deo, ac propterea complacet sibi ipsa & quiescit in seipsa. Accedit dein tentator, & inspirat varias reflexiones v. g. an & aliæ animæ sint sicut ipsa? an idem experiantur quod ipsa? quod repugnat sanctæ simplicitati. Hæc tamen damna ab anima non advertuntur, & ideo non evitantur; aut si advertuntur & fugiuntur, horum loco succedunt alia. Quandoque, etiamsi spiritualis Director ejusmodi revelationes non æstimet, si tamen negligat, animas creditas expurgare ab earum affectu; si libenter de his loquatur, si potissimam colloquiorum partem de hac materia constituat explicando signa, quibus revelationes divinæ discerni possint à naturalibus aut diabolicis, nocebit tamen plurimum, eò quod animam implicet curis & periculis, & laboriosi examinis inquietudini, cui molestiæ & periculo anima exponi non debet sine extrema necessitate. Econtra si tales res rejiciuntur, & parum æstimantur, anima libera est ab inquieto labore examinis & à periculo. Præterea sequitur aliud malum. Nam dum tales Directores vident, animæ à Deo concedi ejusmodi revelationes, petunt ab anima, ut à Deo postulet sibi fieri revelationem hujus vel illius rei, pertinentis ad se vel ad alios. Simplices animæ obediunt petitioni suorum Directorum, existimantes licitum esse, si talium rerum notitia hoc modo postuletur à Deo; ex eo enim, quod videant,

DEUM

DEUM ſibi aliqua revelare ob fines Deo notos, exiſtimant, etiam licitè revelationem poſtulari poſſe. Quod ſi ergo Deus ob earum preces aliquid revelet, audaciores factæ ſimilia majori confidentia petunt etiam altera vice. Credunt, hunc modum agendi cum Deo eſſe illi acceptum, cum tamen nunquam illi acceptus ſit, nec ullatenus eum modum ſecum agendi approbet. Animæ verò, cum hunc modum cum Deo agendi approbent, eique magna propenſione afficiantur, ſic illi aſſuefactæ potentias taliter diſponunt naturaliter, ut aliquando credant ſibi revelata quæ revelata non ſunt; deceptione verò deprehenſa turbantur.

Regula 5. **Etiamſi revelationes ſint à DEO, poſſumus tamen ex iis decipi, quia aut non rectè intelliguntur, aut quia ſunt tacitè conditionatæ.** L. CC. C. 19. ſic habet. Quamvis revelationes à Deo provenientes ſint veræ in ſe, non tamen ſemper tales ſunt juxta noſtrum intellectum. Hujus rei duplex eſt ratio. Prima eſt, quia noſter modus intelligendi eſt imperfectus. Secunda eſt, quia ratione motivi plerumque ſunt conditionatæ, v. g. ſi revelationes ſint comminatoriæ, niſi videlicet reus ſe emendaverit. Quod attinet primam cauſam, obſervandum eſt, Deum in ſuis prophetiis, oraculis & revelationibus ſolere tegere profunda ſua conſilia & judicia, ita ut in noſtra interpretatione facile videantur eſſe alia. Sic Gen. 15. Deus Abrahamo dixit: *Terram hanc tibi dabo.* Poſtmodum autem intellexit, hanc promiſſionem primùm poſt quadringentos annos in poſteris ſuis implendam eſſe. Similis promiſſio facta eſt Jacobo Gen. 46. *Ego deſcendam tecum illuc* (in Ægyptum) *& ego inde adducam te revertentem.* Cum tamen in Ægypto obierit, & ſolùm in poſteris ſuis reverſus ſit. Sic & Iſraelitæ aſcendentes in pugnam contra Beniamitas certam ſibi promittebant victoriam, eò quod Deus prima vice ipſemet denominaverit exercitûs Ducem, ſecunda autem vice etiam juſſerit, ut

in pugnam aſcenderent, & tamen utraque vice victi ſunt. Decepti ergò ſunt ex propria interpretione, quia Deus non dixerat, eos victuros, ſed tantum juſſit ut pugnarent, idque ad temeritatem quandam eorum puniendam. Sic & Jeremias C. 4. ait: *Heu heu Domine Deus! Ergone decepiſti populum iſtum & Jeruſalem dicens: Pax erit vobis; & ecce pervenit gladius usque ad animam.* Similis eſt textus de Chriſto Pſal. 71. *Dominabitur à mari usque ad mare.* Quem & ipſi Apoſtoli malè intelligentes ſomniarunt regnum temporale Act. 1. Sic ergo etiam erroneè poſſet intelligi, ſi alicui perſonæ ab inimicis oppreſſæ Deus diceret: *liberaberis,* aut ſi ad Martyrium aſpiranti revelaret: *Fies Martyr.* Ibi enim nihilominus poſſet contingere, eam perſonam occidi ab inimicis, eamque liberari per mortem; hìc verò poſſet verificari revelatio per Martyrium ſpirituale.

Regula 6. Quamvis DEUS aliquando reſpondeat ad interrogata, non tamen eas interrogationes per hoc approbat, ſed plerumque iis iraſcitur. Perſona ſic interrogans nunquam videtur poſſe excuſari à peccato veniali; & ſæpe ſic interrogantes relinquuntur illuſioni dœmonis. L. CC. C. 21. ſic habet: Aliquæ perſonæ ſpirituales, dum nonnunquam de quibusdam rebus petunt à Deo revelationem, eamque obtinent, exinde colligunt, hunc modum interrogandi eſſe acceptum Deo; Id tamen falſiſſimum eſt. Quamvis enim ad ejusmodi interrogationes aliquando reſpondeat, non tamen hic modus ſecum agendi illi acceptus eſt; immo plerumque graviter propterea iraſcitur. Ratio eſt, quia nulli creaturæ convenit, eos limites tranſgredi, quos Deus ad cujuslibet directionem conſtituit. Homini conſtituit terminos per uſum rationis, quos non licet egredi; velle autem aliqua ſcire per media ſupernatura-

lia,

lia, hoc jam est egredi præscriptos limites. Itaque hic modus interrogandi Deum non est bonus, nec sanctus, nec decens, nec Deus in illo complacet. Dices; si Deo hic modus interrogandi non placet, cur ergo aliquando respondet? Respondeo; interdum respondere dœmonem; si verò quandoque respondet Deus, id facit causâ consolandi animam, ne pusillanimitate ducta prolabatur in deterius; aut ne credat, se illi esse iratum, aut id facit ex alio fine, semper tamen fundato in infirmitate & imperfectione illius animæ, conjuncta simplicitati. Solet Deus eatenus se habere, ut bonus Paterfamilias, qui filiolo, cui destinat cibos optimos, desideranti tamen cibum minus convenientem hunc tandem concedit, ne relinquere eum cogatur prorsus famelicum. Sic & Israelitis invitus concessit regem. 1. Reg. 8. *Audi,* inquit ad Samuelem, *vocem populi; non enim te abjecerunt, sed me, ne regnem super eos.* Ita Deus quandoque animabus concedit, quod non est ipsis optimum, quia nolunt aut nesciunt aliam viam ingredi. Censeo tamen, longè pejus esse, si quis desideret notitiam quarundam rerum via supernaturali, quàm si desideret consolationes & suavitates spirituales, quia non video, quomodo anima desiderando ejusmodi notitiam per revelationem possit excusari saltem à peccato veniali, etiamsi optimos fines habeat, & constituta sit in sublimi gradu perfectionis. Idem dictum volo de Directoribus talium animarum, qui illis imponunt mandatum sic interrogandi Deum, aut saltem consentiunt. Nulla enim excogitari potest necessitas, sic interrogandi Deum, cum habeamus lumen rationis, legem, & doctrinam evangelicam, ex quibus quilibet abundanter poterit dirigi; nec reperitur ulla difficultas, quæ his mediis non possit resolvi cum magna animæ utilitate & complacentia Numinis. Itaque dirigamur solùm à ratione & doctrina Evangelica, adeò, ut si nobis etiam non desiderantibus aliqua revelentur, ea accuratius examinentur, quamvis videantur conformia rationi, & doctrinæ Evangelicæ. Dœmon enim multa dicit vera, facile contingentia,

& rationi conformia, ut animam decipiat. Et quamvis ex dictis colligi possit, Deum, non obstante quod ad curiosas quasdam interrogationes vel petitiones respondeat, nihilominus propterea irasci, addam tamen pro confirmatione aliqua exempla ex Scriptura. Sic Israelitis petentibus carnes misit quidem coturnices; additur tamen Numer. 11. *Adhuc escæ in ore ipsorum, & ira Dei ascendit super eos.* Balaam propheta, cum id peteret, jussus est à Deo pergere versus castra Israel Num. 22. & tamen angelus in via evaginato gladio apparens ait: *Perversa est via tua, mihique contraria.* His igitur & variis aliis modis Deus consentit in nostra desideria, simul tamen irascitur. Possem afferre plures hujus veritatis probationes; id tamen dixisse sufficiat, periculosissimam rem esse, ultra quàm dici possit, sic velle agere cum Deo, ita ut quisquis huic modo addictus fuerit, valde sit erraturus, & plerumque summæ perturbationi se involuturus. Certus sum, hæc facile crediturum, qui ista aliquamdiu attentè consideraverit; quæ enim loquor, ea loquor ab experientia. Nam præterquam quod difficile sit, in ipsis visionibus rever divinis non errare, insuper accedit, quod plerumque inter visiones multæ reperiantur, quæ sunt à dœmone, is namque eodem modo solet versari cum anima, quo solet Deus; ideo repræsentat animæ objecta verosimilia, & divinis similia, ut sic instar lupi ovina contecti misceatur dominico gregi. Hinc difficulter discerni potest, quæ sint à Deo, quæ à dœmone; & cum proponat multa vera, rationi conformia, aut futura, quæ dein revera eveniunt, facile anima poterit decipi, credendo, revera Deum esse qui loquitur. Tales animæ ignorant, dœmoni facile esse, cognoscere etiam futura in suis causis, præsertim naturalia; poterit illa proin etiam prædicere, saltem certitudine physica, nisi Deus velit mutare cursum causarum secundarum: v. g. ex dispositione aeris, influxu syderum, & naturâ elementorum potest cognoscere in tali loco generandam pestem. Quid igitur mirum, si prædicere possit, post annum, aut dimidium eventuram

pestem?

pestem? similiter potest prædicere motus terræ, cum jam prius observaverit, cavitates terræ turgere aëre. Eodem modo prævideri possunt aliqui futuri eventus, dependentes à providentia Dei. Agnosci enim potest, talem v. g. personam, aut civitatem in eum devenisse statum, ut divina justitia pro merito pœnam retribuere debeat, aut proemium. Tunc ergo prædici poterit, hoc vel illud eventurum. Sic Achior Holoferni dixit: *Quotiescunque præter Deum suum alterum coluerunt, dati sunt in prædam, & in gladium, & in opprobrium.* Dœmon ergo, qui circa modum agendi divinam magnam habet experientiam, conjecturaliter multa talia potest prædicere. Sic & Tobias ex abundantia iniquitatis in Ninivitis conclusit vindictam Numinis vicinam esse, ad filium enim suum dixit: Quacunque die sepelieritis matrem vestram circa me in uno sepulchro, ex urbe hac exeatis; *video enim, quia iniquitas ejus finem dabit.* Similiter potest dœmon cognoscere, Petrum v. g. naturali modo non posse pluribus annis vivere. Innumera ergo talia poterit prædicere, à quibus omnibus anima se aliter non expediet, quàm vitando ac fugiendo omnes revelationes & visiones. Deus proin meritò illis irascitur, qui eas admittunt, sciens temeritatis esse, se ejusmodi periculis exponere. Ac certò illud est magna temeritas, curiositas, surculus superbiæ, radix & fundamentum vani honoris, contemptus rerum divinarum, causa multorum malorum; Deus enim ex ea causa multos permisit labi, decipi, obscurari in intellectu, declinare à bene ordinata vita, & relinqui suis phantasiis ac vanitatibus, juxta illud Isaiæ C. 19. *Dominus miscuit in medio ejus spiritum vertiginis.* Loquitur hoc loco Propheta de iis, qui cupiebant scire supernaturalia. Miscuit autem Deus spiritum vertiginis non positivè inducendo in errorem, sed subtrahendo suum lumen. Sic & Deus permittit dœmoni, ut multos decipiat, quia id merentur eorum temeritas & peccata. Idipsum proin dœmon efficit, & creditur ipsi, nec curantur admonitiones eorum, qui subesse monent spiritum

 ma-

malum, quia justo Dei judicio intellectus jam in vertiginem actus est, prout contigit prophetis falsis Regis Achab. 3. Reg. 22. ubi Deus dœmoni dixit: *Decipies. Egredere & fac ita.* Et Ezech. 14. dicitur: *Propheta cum erraverit, ego Dominus decepi Prophetam illum.* Ex his omnibus colligitur, Deo non placere, si desiderentur revelationes, cum permittat, propterea hominem tot modis decipi. Si quis autem objiciat, quod in Veteri Lege Deus ipsemet jusserit se interrogari? respondeo, id propterea factum, quia eo tempore fides nostra non erat tam bene explicata, ut proin homines necesse habuerint, oraculis divinis dirigi. Hinc & quando erravit Petrus. 2. Gal. non instruxit eum per semetipsum, quia in ea materia instrui poterat via communi ac ordinaria. Hinc Deus in multis personis in extremo judicio puniet multos defectus & peccata, cum quibus tamen in hac magna familiaritate usus est, & quibus multum luminis & virtutis contulit; & hoc ideo, quia confisæ in familiaritate cum Deo oblitæ sunt aliarum obligationum, alioquin bene perspectarum.

Regula 7. Etiam personæ habentes magnam cum DEO familiaritatem habent suos defectus, ob quos permittente DEO decipiuntur. Patet ex dictis Regula 6.

Regula 8. Visio intellectualis vocatur, quæ fit ab anima sine cooperatione sensuum internorum aut externorum. Apparitionem autem intellectualem voco, qua videntur ea intellectualiter, quæ ab oculis videri possunt modo corporali. Perceptionem rerum novarum antea ignotarum voco revelationem intellectualem. Perceptionem

nem per modum audientis voco allocutionem intellectualem. Perceptionem ad modum reliquorum ſenſuum v. g. perceptionem intellectualis odoris, ſaporis, voluptatis, voco *ſenſationem intellectualem.* Ibid. C. 23.

Regula 9. Etiam ab his quatuor viſionum intellectualium generibus animus depurandus eſt, ut nullam harum deſideret, nec ulli earum affectu inhæreat, ut ſic ad eſſentialem unionem cum DEO, ſinat ſe dirigi ſola fide, obſcura quidem ſed tuta. Ratio eſt, quia licet in his visionibus intellectualibus ſit minus periculi, quàm in visionibus corporalibus aut phantaſticis, utpote ad quas minus pertingit operatio dœmonis, poſſet tamen animus iis implicari affectu, aut etiam circa eas ex ſua incuria vehementer decipi. Ibid. C. 23.

Regula 10. Apparitiones Intellectuales poſſunt cauſari etiam à dœmone. Quamvis enim in apparitione intellectuali objecta visibilia videantur in longe majori & clariore lumine quàm fit in apparitione corporali per ſenſus externos aut phantaſtica per imaginationem, poteſt tamen Dœmon cauſare illud ipſum majus & clariùs lumen. Ibid. C. 24. Sic habet: Has apparitiones intellectuales poteſt dœmon efficere in anima mediante lumine naturali & phantasia (quæ utique & ipſa agunt in intellectum) ſic enim per inſpirationem ſpiritualem poterit objectum reddere clarius. Hinc, quando dœmon Chriſto oſtendit omnia regna mundi, aliqui Doctores docent, id contigiſſe per immiſſionem intellectualem.

Regula

Regula 11. Apparitiones intellectuales, quæ fiunt à DEO aut dœmone, differunt per effectus; ex quibus proin dignosci possunt. Illæ quæ sunt à DEO, relinquunt in anima quietem, illustrationem internam, jucunditatem similem gloriæ, dulcedinem, puritatem, amorem, humilitatem, inclinationem & elevationem animi ad DEUM, quæ omnia in gradu inæquali conferuntur, ut DEO placuerit. Econtra eæ, quæ sunt à dœmone, relinquunt in anima & causant ariditatem spiritus in familiaritate cum DEO, inclinationem ad sui exaltationem & æstimationem, propensionem ad has apparitiones admittendas & æstimandas; nullatenus verò causant humilitatem & amorem DEI. Præterea species harum apparitionum non manent tanta claritate, quanta remanent illæ à DEO; nec durant tamdiu in memoria, sed brevi evanescunt, nisi ab anima æstimentur; tunc enim illa æstimatio facit, ut ejus naturaliter recordetur; sed & ipsa illa recordatio est arida sine productione amoris aut humilitatis. Ibid. C. 24.

Regula 12. Anima has apparitiones intellectuales nec in memoria sua asservet, nec per eas semetipsam in suis actionibus aut consiliis dirigat. Ibid. C. 24. Ratio est, quia alioquin his objectis, quæ non sunt

sunt DEus, facile implicaretur affectu; aut posito etiam, quod eorum recordatione incitaretur ad amorem Dei, melius tamen hos bonos effectus consequetur, si semetipsam dirigat sola fide, & se exspoliet ab omnium creaturarum affectu, etiam in hoc ipso apparitionum genere. Ibid. C. 24.

Regula 13. Revelationes intellectuales, quæ versantur circa attributa divina v. g. Sapientiam, misericordiam, omnipotentiam. &c. Quando simul in anima causant prægustum quendam futuræ beatitudinis ex visione DEI, inexplicabilem non expertis, non possunt esse à dœmone. Ratio est, quia, cum illa voluptas ac suavitas penetrans totam animam, sit quædam prælibatio saltem imperfecta & remota futuræ beatitudinis essentialis, nequit eam imitari dœmon. Ibid. C. 26.

Regula 14. Potest tamen dœmon per visionem intellectualem repræsentare animæ quædam sublimia, ac quasi immensa & incomprehensibilia, ut animam persuadeat, ea esse ipsum DEUM. Non tamen ejusmodi visiones in momento animam inflammant ad amorem DEI purum, neque tollunt ab anima imperfectiones alioquin industria plurium annorum vix eradicabiles, neque replent animam virtutibus, neque eam penetrant immensa voluptate, animante ad perferendas omnes difficultates, neque corroborant desideriis patiendi ardua pro honore DEI. Ibidem C. 26.

Regula 15. Donum habituale, quo cognoſcuntur abſentia, aut occulta cordium, conſiſtit in quodam infuſo lumine, tantùm relativo ad determinatum genus objectorum, aut circumſtantias. Et in hoc revelationis modo facile poteſt intervenire operatio dœmonis. L. CC. ſic habet: Alius modus eſt in revelationibus aliarum veritatum, dum v. g. confertur diſcretio ſpirituum, ſcientia rerum naturalium, ut Salomoni, donum linguarum, interpretatio ſermonum, quæ pertinent ad dona gratis data. Præter hæc dona gratis data ſolent perſonæ in perfectione eximiè progredientes ſæpe obtinere illuſtrationes de rebus abſentibus aut futuris; cognitionem autem talium rerum obtinent mediante aliquo lumine, quod in ſuo animo jam depurato recipiunt. Non tamen cognoſcunt mediante hoc lumine omnia, quæ ipſi volunt, ſed quæ vult DEUS. Ubi tamen obſervandum, quod animæ habentes mentem magis depuratam facilius agnoſcant occulta cordium, & hominum inclinationes; & quidem mediantibus indiciis externis, v. g. verbis, motibus, aut aliis ſignis. Nam ſicut dœmon ea cognoſcit, quia ſpiritus eſt, ita ea cognoſcit homo ſpiritualis, juxta illud Apoſtoli: *Spiritualis autem judicat omnia.* Et illud: *Spiritus ſcrutatur omnia, etiam profunda DEI.* Hinc licet viri ſpirituales non poſſint naturaliter cognoſcere cogitationes & interna hominum, poſſunt tamen ea cognoſcere mediante illo lumine per indicia præfata. Et quamvis in hac cognitione poſſint errare, plerumque tamen attingunt verum. Neutri tamen amborum fidendum eſt; quia dœmon ſe vehementer & magna aſtutia ſe immiſcet, ut proximè dicetur. Ideo ſemper ejusmodi cognitionibus valedicendum eſt.

Regu-

Regula 16. Ideo semper valedicendum est revelationibus de occultis cordium. Patet ex Regula præcedente.

Regula 17. Dœmon non solùm revelat occulta peccata hominum, sed etiam movet animam ad precandum pro tali peccatore; idque frequenter mendaciter. L. CC. sic habet: Quod attinet deceptiones dœmonis in hoc genere revelationum, eæ maximæ sunt, & occultissimæ. Potest tales cognitiones animæ imprimere etiam mediantibus sensibus, puta internis, & quidem tanta obfirmatione, & impressione, ut videatur, rem aliter se habere non posse. Quod si animam repererit non humilem & timidam, sine dubio efficiet, ut credat mille mendacia. Inspirationes enim dœmonis quandoque in anima magnam obtinent vim, præsertim si particeps efficitur infirmitatis sensuum; tunc enim cognitio tanta firmitate, & judicii pertinacia inhæret, ut oratione efficaci & conatu forti ad illa se liberandum opus sit. Dœmon interdum solet aliorum peccata, & malas conscientias statusque animarum mendaciter proponere cum ingenti lumine, eo fine, ut tales homines calumniosè denigret, & ut in anima illius, cui fit revelatio, aliorumque excitet desiderium sciendi talia occulta, aut ea occasione per suspiciones ac judicia falsa committendi varia peccata. Simul autem in talibus animabus excitat fervorem commendandi tales homines DEO. Quamvis enim DEus interdum suis sanctis revelet necessitates proximorum, ut sibi in oratione commendentur, eosque juvent, prout etiam Jeremiæ revelavit infirmitatem prophetæ Baruch ut illi in doctrina assisteret Jerem. 45. idem tamen sæpius etiam facit dœmon, & quidem mendaciter, ut alii habeantur pro peccatoribus, aut ut exinde nascatur aliqua tribulatio aut perturbatio, cujus rei perpetuam habe-

mus experientiam. Aliis vicibus inſpirat alias cognitiones forti impreſſione, & efficit, ut iis credatur.

Regula 18. Tales viſiones intellectuales, ſive ſint à DEO, ſive non, ſine ulla adhæſione affectûs aut intellectûs prætereundæ ſunt. L. CC. ſic habet: Omnes ejusmodi cognitiones, ſive ſint à Deo ſive non, valde parum poſſunt animæ conferre ad hoc, ut ambulet ad Deum, ſi in illis confidat, aut eas abjicere negligat. Nam in tali caſu non ſolùm nullum referet lucrum, ſed etiam patietur damnum, & labetur in multos graves errores. Omnia enim hucusque enumerata incommoda & pericula reperiuntur etiam in his cognitionibus, & quidem longè magis in iſtis. Hinc magna cautela & diligentia adhibenda eſt, ut rejiciantur, & ut pergatur ad Deum ſola directione ac ductu fidei. Confeſſarii provideant, ut animæ in iis ſe non detineant, ſed celeriter prætereant, ne inhæreant memoriæ, utpote parum immo nullatenus utiles ad unionem cum Deo.

Regula 19. Non ſolùm abſolutè rejiciendæ ſunt omnes viſiones & revelationes intellectuales, quæ continent apparenter contraria verbo DEI, ſed etiam, quæ in materia fidei continent aliquid novi Ratio eſt, quia nec eſt neceſſitas, nec utilitas in ejusmodi revelationibus, & quia credens ſe exponit manifeſto periculo, inter tot revelationes recipiendi etiam falſas, cum conſtet dœmonem ſe in his frequenter ac ſubtiliſſimè immiſcere, ita ut plerumque nullum detur certum criterium, diſcernendi veras à falſis, præſertim alienas. Propriæ enim quandoque per indicia & effectus, experimentalemque notitiam diſcerni poſſunt. Hunc eſſe diſcurſum Joannis à S. Cruce ex ſequentibus patebit: L. CC.

C. 27.

C. 17. sic habet: Secundum genus revelationum versatur circa mysteria & alia occulta. Mysteria autem sunt duplicis generis; alia enim tangunt DEum, ut est in se, & SS. Trinitatem: reliqua verò concernunt alios articulos fidei revelatos; huc referri possunt casus particulares regnorum, urbium, familiarum, ac personarum, qui aliquando revelantur à Deo. Hoc secundum genus revelationum etiam nostris temporibus confert Deus, quibus vult. Aliquibus enim revelat residuos dies vitæ, adversitates ingruentes, aut fata aliorum hominum, & regnorum imminentia. Similiter singulari quodam lumine ac attentione solet nonnullis explicatius pandere mysteria fidei. In his nunc memoratis revelationibus dœmon se potest plurimùm immiscere & magnam in iis habere partem. Nam cum tales revelationes communiter fiant per verba, imagines, & figuras symbolicas, dœmon facile poterit similia effingere. Hinc si aliquo præfatorum duorum modo aliquid nobis revelaretur novi in materia fidei & diversum, non debemus accommodare fidem. Ita enim docet Apostolus, Gal. 1. Sed licet nos aut angelus de cœlo Evangelizet vobis, præterquam Evangelizavimus vobis, anathema sit. Itaque nihil prorsus admittatur, quod revelatur cuipiam, ad fidem pertinens, præter illud, quod ipsi utile est, partim ex motivo cautelæ necessariæ, ne cum ejusmodi revelationibus subintrent etiam doctrinæ Verbo Dei contrariæ, partim ne discedatur à via tuta obscuræ fidei. Anima non facile credat, aut intellectum inclinet ejusmodi rebus noviter revelatis, si nolit decipi. Dœmon enim, ut decipiat, & inspergat mendacia, ab initio allicit proponendo veritatem, aut res verosimiles, ut animam reddat securam & persuasam; sicut qui consuit corium, ab initio illud perforat subula, dein transmittit filum, quod transire non posset nisi prius aperta via. Itaque cautissimè in hac re versandum est. Nam quamvis forte in particulari causa non foret deceptionis periculum, animæ tamen convenit, non quærere talium rerum claram scientiam, ut retineat meritum

ritum fidei. Adeo necessarium & magni momenti est, ten oculos clausos ad ejusmodi novas revelationes, ut & S. Pet voluerit potius attendi Prophetias veteres, quàm suas prop visiones, quamvis veras. *Habemus firmiorem propheticum ser nem, cui benefacitis attendentes.* 2. Pet. 1. Quod si ex præs motivis non decet curiosè aperire oculos ad ejusmodi novas re lationes, quæ concernunt fidem, quanto magis necessarium nullam adhibere fidem novis aliis revelationibus, spectantibus alias diversas materias, in quibus magis se immiscet dœmon, in quibus tantam adhibet decipiendi industriam, ut existimem possibile esse, eum in multis rebus non decipi, qui non adh diligentiam ad eas abjiciendas & fugandas; adeo magna est : cies veritatis & certitudinis, quam fingit dœmon. Tantas e conglomerat authoritates, verosimilitudines, paritates, & congru tias, & imprimit eas tam fortiter sensui & imaginationi, ut vi tur, rem indubitatò sic eventuram. Quod si anima non sit hu lis, difficulter illi eximi poterit opinio tam profundè impr Igitur anima pura, simplex, cauta & humilis ejusmodi rev tionibus aliisque apparitionibus resistat, easque rejiciat, cum n sit necessitas, eas desiderandi, bene tamen eas recusandi.

Regula 20. Quando verba in aliqua existir ta revelatione se habent per modum ordir discursûs, post applicationem animi per cont plationem, possunt simul ad eundum discurs concurrere DEUS, naturalis ratio, & dœm DEUS per infusionem supernaturalis lum ad bene intelligendam materiam pro materia contemplationis sumptam, adeoque per modum causæ generalis; naturalis per applicationem principiorum generalium in illo lumine cc torum ad illationes particulares, & per prosecutionem discu

dœ

dœmon verò commovendo ſpecies & objecta ad falſam ratiocinationem idonea. Interim anima ſemper poteſt intendere illis verbis ac diſcurſibus tanquam ab alio dictis, ſicque incidere in errores plurimos, maximè cum anima ſemel contemplationi intenta connaturali ſerie affectuum poſſit inflammari ad amorem Dei, & alios conſuetos virtutum actus; adeoque ne quidem ex effectibus bonis diſcerni poſſit, an allocutio exiſtimata ſit totaliter à DEO, an verò etiam à ratione naturali, & dœmone.

Regula 21. Itaque circa tales allocutiones internas ad animam ordinatas per modum diſcurſûs nec ex natura bonorum effectuum ſeu motionum cognoſci poteſt, an ſint à DEO.

Regula 22. Itaque revelationes factæ per modum allocutionis divinæ internæ ad animam, ſi ſunt ordinatæ per modum diſcursûs, & poſt applicationem animi ad contemplationem, univerſim rejiciendæ ſunt tanquam dubiæ, & ex ſuo genere innumeris deceptionibus obnoxiæ. Hæ tres Regulæ continentur in ſequenti doctrina S. Joannis à Cruce. L. CC. C, 28. & C. 29. ſic habet: Tertius modus, quo formantur ſupernaturaliter imagines in imaginativa nullo mediante ſenſu corporeo, fit per allocutiones internas ad animam. Ipſa autem hæc allocutio fit triplici modo; primò per verba ordinata ac connexa in forma diſcursûs, quo modo anima ſecum loquitur in collectione interna. Secundò per verba formalia quibus alia perſona nos ſolet alloqui etiam dum non ſumus collecti nec diſcurrimus ipſi nobiſcum. Tertio per verba practica, quæ id ipſum in anima

anima operantur, quod ſignificant. Verba ordinata in forma diſcurſus ſolent ſe invicem conſequi, quando anima cogitationibus intra ſeipſam collecta, & in contemplatione profundè abſorpta eſt. Tunc de ea materia, quam aſſumpſit conſiderandam, ſecum loquitur, diſcurrit ab uno ad alterum, & facillimo labore invenit rationes. Ipſa facilitas occurentium rationum contribuit, ut videatur eas rationes ab alio accipere, non invenire propria induſtria; ſeque aſculcanti ſimiliorem eſſe, quàm loquenti. Et id quidem non ſine ratione; tum quia revera ſic ſecum per modum duarum colloquentium diſcurrit, ac etiam, quia ſæpe Spiritus Sanctus adjuvat proferre ejuſmodi diſcurſus, verba, & ratiocinationes. Nam cum anima in contemplatione unita ſit Spiritui Sancto, eatque per diſcurſum ab una veritate ad aliam, ſit, ut & Spiritus Sanctus ad novas veritates januam aperiat, lumenque conferat. Dum ergo intellectus ſic à divino lumine colluſtratus, & in principiis inſtructus eas veritates particulares ſcrutatur, format proprio marte ea verba, diſcurſus & concluſiones circa illas veritates de quibus jam prius generali cognitione fuerat inſtructus aliunde. Itaque hìc verum eſt, vocem eſſe Jacob, manus autem Eſau. Ille autem, cui iſta contingunt, nunquam credet, reverà ſic eſſe, quæ dicimus; ſed exiſtimabit, verba & diſcurſus revera eſſe alicujus perſonæ tertiæ, ignorans, quàm facile intellectus formet diſcurſus circa veritates ab alio propoſitas. Verum quidem eſt, in ejuſmodi illuſtrationibus intellectus ſecundum ſe nullam eſſe deceptionem; poteſt tamen eſſe, immo etiam plerumque eſt deceptio in verbis & diſcurſibus, ab intellectu circa illas veritates formatis. Nam cum lumen illud divinitus collatum quandoque ſit valde ſubtile, ita ut ab intellectu non bene agnoſcatur; intellectus verò ex ſemetipſo deſuper formet ſuas ratiocinationes, contingit eas ſæpe effingi falſas, interdum verò tantùm veroſimiles, aut aliunde imperfectas. Nam, licet ab initio arripuerit filum veritatis, ſtatim tamen aſſociat ſuam induſtriæ peri-

peritiam, seu potius imperitiam, & sic contingit fingi diversa juxta variam intellectûs capacitatem, quæ tanquam prolata ab alio attenduntur. Cognovi aliquam personam, quæ habuit ejusmodi ordinatos discursus, in quibus continebantur aliquæ propositiones satis veræ & operativæ bonorum effectuum in anima; aliæ autem continebant graves errores. Vehementer admiror, quod his nostris temporibus quælibet anima, quæ parumper progressa ultra limen contemplationis, quamprimum in aliqua collectione animi in se sentit talem quampiam allocutionem, mox eam nomine divinarum operationum honestet, dicatque intrepidè sine dubitatione ulla: Deus hoc mihi dedit; Deus mihi respondit, cum tamen revera non ita sit; ut enim supradictum est; ipsæ animæ in seipsis ea verba efformant, & ipsæ in semetipsis operantur. Desiderium ac propensio ad tales allocutiones plurimùm contribuit, ut respondeant sibiipsis, dum credunt, respondere Deum. Exinde consequitur, tales animas incidere in multa inconvenientia, nisi se contineant, & à suis Directoribus adstringantur ad omnimodam abjectionem talium allocutionum. Nam exinde nil aliud contrahunt, quàm loquacitatem & impuritatem animæ; non verò humilitatem, & mortificationem Spiritûs. Existimant, magnam rem hoc esse, quod secum loquatur Deus, cum id totum nihil sit, immo paulo minus nihilo. Nam quid esse potest, quod non producit humilitatem, amorem, sanctam simplicitatem, mortificationem, silentium? dico proin, talia plurimùm impedire, ne anima pertingat ad unionem cum Deo, ad quem proficiscendum est ductu obscuræ fidei & amoris sine multis ratiocinationibus. Quod si quis objiciat; non posse ejusmodi veritates esse rem malam, cum ad illas à Spiritu Sancto divino lumine illustretur; non igitur videri, eas esse abjiciendas? Respondeo, quod Spiritus Sanctus animæ recollectæ juxta modum suæ recollectionis etiam conferat illustrationem; cum ergo major recollectio animæ dari non possit, nisi per viam fidei, etiam Spiritus Sanctus non solet alia via majo-

rem illustrationem conferre, quàm istâ. Verum quidem quod in illustratione ad veritates illas generales Deus animæ quod lumen conferat, & quod aliquando in hoc lumine un duas, tresve veritates aperiat, sed lumen illud in via fidei est p fectius, generalius, & simplicius. Hinc si anima in illis veritati se affectu detinet eoipsò jam sibi nocet, dum æstimando id qu est vilius, sinit se impediri à perfectioribus. Cavendum, ne ejusmodi allocutionibus internis ordinatis per modum discu ex instituto intendatur intellectus; nam si in ejusmodi operatio bus divinis supernaturalibus, in quibus anima se tantùm ha passivè, facultas activa intellectûs aut alterius potentiæ anima adjungat, contingit, quod anima eas operationes divinas suo m do accommodet, minuat, sicque immutet. Sic autem anima exponet manifesto periculo erroris, & pro judicii proprii be placito componet varias ratiocinationes, quod totum jam non amplius aliquid supernaturale, aut aliquid rei supernaturali sim sed valde naturale & vile. Reperiuntur tamen tam vivacia acuta ingenia, quæ, dum vacant recollectioni contemplationis, turaliter, modoque facillimo excurrunt in varios discursus, q proponunt verbis internis, & raticinationibus acutissimis, ita ut c dant, ea sibi dici à Deo, cum tamen ea omnia non exced facultatem naturalem intellectûs ope luminis naturalis adjuti, qu do relinquitur sibi liber ab operationibus sensuum, nec ullo hoc indigeat lumine supernaturali. Multi in hoc decipiunt existimantes id esse operationem divinam magnam. Hinc om quæ intus in animo contingunt, scribunt, aut curant ab aliis s bi, cùm omnia tamen non ad virtutem solidam serviant, sed p cisè sint fomentum vanitatis. Nec solùm ratio in hoc genere locutionum internarum se immiscet, sed etiam dœmon, præser apud eas personas, quæ gerunt affectum aut propensionem ad las allocutiones; nam eo tempore, quo tales personæ se intus animo solent recolligere, dœmon illis ingerit ingentem materi

disc

discursuum; dein suis inspirationibus ei intellectui suggerit argumentationes & verba, quo efficit, ut abducantur ad propositiones verosimiles, & astutissimè decipiantur. Ex dictis patet, allocutiones internas ordinatas per modum discursûs posse consurgere ex triplici causa; videlicet à Spiritu Sancto, qui movet intellectum & illustrat; ex naturali lumine rationis, & ex inspirationibus dœmonis. Difficile quidem est assignare signa infallibilia, ex quibus certò cognosci possit, ex quanam harum trium causarum illæ allocutiones proveniant, possunt tamen dari ista generalia. Si anima in illis allocutionibus internis simul amat, amorque conjungitur cum humilitate & reverentia erga Deum, signum est, præsentem esse Spiritum Sanctum. Quando verò solùm proveniunt ex naturali habilitate ac operatione intellectus, potest quidem voluntas ex naturali cognitione talium veritatum amare, sed post contemplationem voluntas manet arida, utut non inclinata ad malum, nisi dœmon animam de novo tentet; quæ tamen ariditas non relinquitur, si allocutiones ordinatæ sunt à Deo, saltem regulariter; quia nonnunquam etiam Deus immittit ariditatem. Hinc anima non semper sentiet bonos motus ad virtutem, etiamsi allocutiones fuerint à Deo. Ex hac proin causa difficulter dignosci potest, an allocutiones illæ sint à Deo, vel à natura. Similiter quoque difficulter agnosci possunt, quæ proveniunt à dœmone. Nam quamvis istæ regulariter voluntatem relinquant aridam ad amorem Dei, econtra mentem faciant propensam ad vanitatem, propriam æstimationem ac complacentiam, nonnunquam tamen excitat in anima falsam humilitatem cum fervida excitatione voluntatis, quæ tamen in amore proprio fundata est; ita ut quandoque id intelligi ac discerni non possit, nisi à persona valde spirituali. Id autem dœmon operatur, ut fraudem melius tegat; hinc & solet in ejusmodi affectionibus internis ex oculis elicere Lachrimas, ut exinde implantet animæ propensiones, quas intendit. Semper tamen facit, ut eas allocutiones ac impressiones internas magni

æstimet, ut illis se dedat, utque se in ejusmodi rebus occup quæ non sunt exercitia virtutis, sed potius occasio perpendi bona exigua, quæ habet. Itaque in omnibus his allocutionil ea cautela adhibenda est, ne decipiamur, ut videlicet eas n magni faciamus, sed contenti simus iis veritatibus, quas propo Ecclesia. Alioquin si his curiositatibus nos intromittamus, peri lum, nisi per miraculum, deesse non poterit.

Regula 23. Alterum genus allocutionis int næ consistens in verbis distinctis ac formalibı quod imprimitur, sive animus sit collectus si non, necessariò est à DEO, aut dœmone. D ficulter tamen agnosci potest, à quonam sit, qı regulariter non relinquunt in anima effectur sed tantùm dantur ad insinuandam aliquam ve tatem. Illud tamen solet contingere, ut si DEI incitet ad opera grandia ac sublimia, simul co ferat horrorem, & in abjectis alacritatem; ece tra si dœmon incitet ad opera sublimia, ingeı promptitudinem ex motivo superbiæ, ad abje(autem horrorem.

Regula 24. Impossibile est, animam, quæ h allocutiones internas non horret, non frequent decipi.

Regula 25. In hoc allocutionum internarı genere, quando sunt à dœmone, imperfectio: anin

animæ quandoque ſentiunt fortiores motus ad bonum, quàm perfectæ. Hæ tres regulæ continentur L. CC. C. 30. ubi ait: Alterum genus allocutionum internarum fit verbis diſtinctis ac formalibus, quod aliquando ſupernaturaliter cauſatur ſine cooperatione ſenſuum, inprimiturque ſive animus ſit collectus, ſive non ſit collectus. Dico id fieri verbis formalibus, quia anima advertit, ea ſibi dici ab alia perſona, ſine ulla ſua cooperatione. Diſtinguitur hoc ſecundum genus allocutionis internæ à primo, quia iſta confertur, ſive anima ſit collecta ſive non; e-contra prior ſemper verſatur circa eam materiam, quam anima pro objecto ſuæ contemplationis habuit; & ex hoc etiam differt, quia in iſta non cooperatur anima, ut in priore. Hæc autem verba non ſemper ſunt clara, ſed habent ſe aliquando inſtar ſimplicis cogitationis inſpiratæ; aliquando ſunt pauca; aliquando verò multa, & quidem coordinata. Effectus talium verborum formalium in anima non eſt valde magnus, quia diriguntur plerumque ad inſtructionem in aliqua re, quæ obtinetur ſine ulteriori effectu. Verum quidem eſt, quod Deus ad ea exequenda, quæ præcipit, communiter ſoleat conferre alacritatem; non tamen id fit univerſaliter, quia, dum præcipit magna & glorioſa ſolet poſitivè pro exercitio humilitatis immittere horrorem & difficultatem; & econtra, quando præcipit abjecta ac vilia, ſolet inſpirare alacritatem. Contrario modo operatur dœmon. Quando excitat ad magna & glorioſa, inſpirat alacritatem; & dum animat ad abjecta, immittit horrorem. Hæc verba, quæ anima ſentit ac ſcit non proferri à ſe ſed ab alio, non ſunt ullatenus ab illa æſtimanda; alioquin facile poterit decipi à dœmone, interdum enim difficulter diſcerni poterit, utrum ſint à Deo, vel à Dœmone. Nam cum hæc verba non relinquant effectum, ut dictum eſt, non poterunt diſcerni ex effectibus; immo hæ allocutiones, quando proveniunt à dœmone, habent interdum ſenſibiliorem effectum in imperfectis, quàm provenientes à Deo in perſonis virtuoſis. Illud

lud præterea, quod ejusmodi allocutiones præcipiunt, non est statim mandandum executioni, sive proveniant à DEO, sive à dœmone. Sed consulendus est prius aliquis expertus Director spiritualis; qui, si consulatur, suadeat, ut anima se ad eas allocutiones tantùm habeat passivè, & recusanter. Si verò non possit haberi talis expertus Director, tutius eligendum est, videlicet eæ allocutiones servandæ secretò, nec æstimandæ sunt. Alioquin talis anima facile posset incidere in Directorem, qui plus damni afferret, quam lucri, cum non omnes habeant gratiam dirigendi animas. Nunquam proprio arbitratu sine maturo consilio tales allocutiones exequendæ sunt, quia in hac materia reperiuntur fraudes subtiles & insolitæ, ita ut credam, eam animam, quæ tales allocutiones non prosequitur positivo odio, evitare non posse, quin in multis earum allocutionum decipiatur.

Regula 26. Allocutiones practicæ, quæ in anima operantur illud bonum, quod significant, & de cætero nil aliud significant, nisi quod operantur, carent periculo. v. g. Si allocutio dicat, ama DEUM, vel; ne timeas; & subitò in animo nascatur amor, aut quies. Ratio est, quia bonum animæ certum non potest esse ab alio, nisi à DEO, dum anima se ad illud habet passivè. L. CC. C. 31.

Regula 27. Visiones illusoriæ sunt frequentes in proficientibus, si non horrent illas visiones, & eas omni conatu fugiunt. L. 2. Noctis obscuræ C. 2. ait: Dum tales proficientes in semetipsis experiuntur multas visiones partim imaginarias, partim intellectuales, aliasque sua-

ſuaves ſenſationes, facile decipiuntur, niſi ab iis ſe liberare ſatagant. In his enim frequentiſſimè decipit dœmon, aut phantaſia. Dœmon quidem plurimas falſas ejusmodi viſiones repræſentat, ut animam, dum illis credit, moveat ad ſuperbiam, & præſumptionem. Inde tales animæ fiunt audaces ac præſumptuoſæ ad DEUM, amittuntque timorem ſanctum, qui eſt clavis virtutum. In nonnullis earum accreſcunt & inveteraſcunt tot falſitates & deceptiones, ut eorum reverſio ad viam puram reddatur valde dubia.

Regula 28. Eodem tempore, quo immittuntur viſiones à bono angelo, etiam decipit nonnunquam ſuis illuſionibus dœmon.

Regula 29. Idque verum eſt non tantùm circa viſiones imaginarias, ſed etiam intellectuales ac purè ſpirituales. Has Regulas tradit Joannes à S. Cruce L. 2. Noctis obſcuræ, C. 23. ubi ſic habet: Solet interdum dœmon conturbare animam, quando DEUS animæ confert gratias. DEUS hoc ita permittit juxta ordinem ſuæ juſtitiæ, ne videlicet dœmon poſſit conqueri, ſibi non dari facultatem animas decipiendi easque ſuperandi, ſicut conqueſtus eſt contra Job. Hinc convenit, ut à DEO permittatur quædam æqualitas inter bonum angelum & malum eo fine, ut victoria magis æſtimetur, & anima magis prœmietur. Ubi advertendum, quod DEUS interdum dœmoni permittat animam tentare in eodem genere donorum, in quo dirigitur à DEO. v. g. Quando habet apparitiones operà angeli boni, permittit dœmoni, ut repræſentet ſimiles apparitiones falſas, ita ut anima incauta facile poſſit decipi, prout multis contigit. Hujus exemplum habemus in miraculis Moyſis & illuſioni-

bus

bus Magorum Ægypti. Nec solùm imitatur dœmon angelos bonos quoad apparitiones corporales, sed etiam quoad operationes spirituales, quando illi conceditur, eas agnoscere. Omnia ergo imitatur, & quantum potest, se ubique immiscet. Illas tamen operationes spirituales, quæ sunt sine figura & imagine, utpote quæ in spiritu non reperiuntur, non potest tam facile imitari, sicut cæteras, quæ habent figuram. Ut ergo tales operationes spirituales impugnet, eas repræsentat cum terrore & perturbatione eodem tempore, quo bonus angelus animæ largitur intellectualem contemplationem. Potest tamen anima se hac conturbatione brevi liberare se recolligendo, interdum tamen DEUS permittit, quod ista perturbatio diu duret. Quando autem DEUS ipsemet operatur in anima, non permittit dœmoni agnoscere, quæ ipsemet operatur.

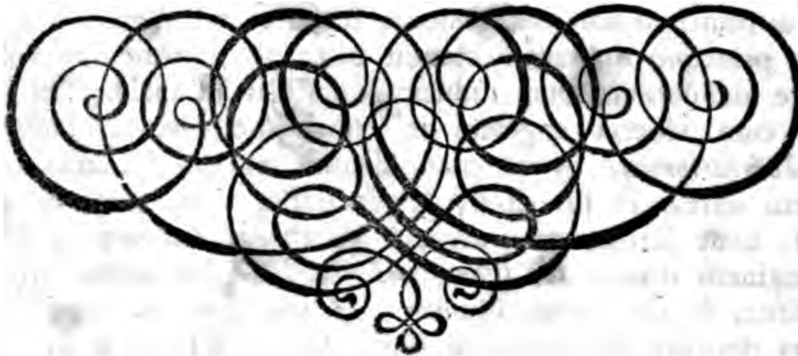
CAP.

CAP. XVII.

Regula à S. Thoma Aquinate Ord. Præd.

R*Egula*. Revelationes veræ ut dignoſcantur à falſis, neceſſaria eſt diſcretio ſpirituum; aut exſpectandus finis, quem ultimatò cauſant, utrum bonus vel malus ſit. in 2. ad Cor. C. 11. Lect. 3. ad illa verba: *Ipſe enim Satanas transfigurat ſe in angelum lucis* ſic habet: Notandum, quod Satanas aliquando ſe transfigurat viſibiliter, ſicut B. Martino, ut deciperet eum; & hoc modo multos decepit. Sed ad hoc valet & neceſſaria eſt Diſcretio ſpirituum, quam ſpecialiter Deus contulit S. Antonio. In hoc tamen poteſt cognoſci, quod Sathanas ſit, quia bonus angelus in principio hortatur ad bona, & perſeverat in eis. Sed malus in principio quidem prætendit bona, ſed poſtmodum volens explere deſiderium ſuum inducit & inſtigat ad mala. Et ideo Joſue cum videret angelum in campo ſuo, dixit: *noſter es an adverſariorum?* Aliud etiam ſignum eſt, quod bonus angelus, etſi terreat in principio, tamen ſtatim conſolatur, & confortat, ſicut Zachariam Luc. 1. *Ne timeas Zacharia*. Et ad B. Virginem dixit: *Ne timeas Maria*. Malus autem angelus ſtupefacit, & deſolatum dimittit; & hoc ideo, ut ſtupefactum facilius decipiat, & perſuadeat ſibi. Aliquando autem ſe transfigurat inviſibiliter, & hoc, quando ea, quæ in ſe mala ſunt, facit apparere bona, pervertendo ſenſus hominis, & inflammando concupiſcentiam. Sic decepit Monachum quendam, qui

cum proposuisset in animo suo nunquam exire cellam, suggessit ei diabolus, quod bonum esset, quod exiret ad Ecclesiam, & reciperet corpus Christi. Cui suggestioni consentiens mutavit propositum vadens ad Ecclesiam. Postmodum cognoscens eum fuisse diabolum gloriatus est monachus, quod non deceperat eum, quia ad bonum iverat; & tamen eum jam removit à proposito continuè perseverandi in cella. Postmodum verò iterum suggessit ei, quod Pater suus esset mortuus, & reliquerat sibi multas divitias distribuendas inter pauperes, quod iret ad civitatem; ad quam cum iret, nunquam rediit ad cellam, & mortuus est in peccato. Unde valde difficile est, quod homo caveat sibi; & ideo recurrendum est ad adjutorium divinum. Job. 41. *Quis revelabit faciem indumenti ejus?* Quasi dicat, nullus nisi DEUS.

CAP.

CAP. XVIII.

Regulæ R. P. Josephi Augustini Orsi, Ord. Prædic, S. Congregationis Indicis Secretarii.

R. P. Josephus Augustinus Orsi Ord. Prædic. anno 1728. Florentiæ edidit contra Basnagium Dissertationem Apologeticam pro Orthodoxia SS. Perpetuæ, Felicitatis, & Sociorum Martyrum. In ea Dissertatione, quam summopere admiror, tanquam opus juxta exactas Criticæ leges in suo genere perfectum, varia eruditissimè disputantur de earum SS. Martyrum revelationibus, quæ reduci posse existimo ad sequentes Regulas.

R*Egula* 1. Fiducia petendi à DEO revelationes non est semper signum, subsecutas revelationes esse à phantasia aut dœmone, tunc videlicet, quando interno instinctu petens scit, se habere donum prophetiæ illimitatum, aut saltem limitatum ad certum genus eventuum. Dixi, *ad certum genus eventuum*, nam ad rimandas abstrusas veritates præsertim mysteriorum fidei in articulo generali, aut non necessario nulli unquam Sanctorum donum scientiæ in eo sensu aut illimitatè in omni scientiarum genere, aut limitatè in genere determinato collatum est, ut posset pro libitu à DEO petere manifestam revelationem, nisi forte pro instructione propria, aut amicorum, deficiente instructione alia circa articulos fidei primarios,

aut circa applicationem ad casum particularem. Aliàs enim
phetæ Veteris Testamenti clariorem in multis de futuro M
notitiam, Apostoli in controversia circumcisionis, D. Cypri
in quæstione de hæreticorum baptismo, & Patres priorum C
liorum ejusmodi veritates, Ecclesiæ inprimis necessarias à I
requirere non omisissent. Itaque donum illud Prophetiæ,
nonnulli Sanctorum eriguntur in fiduciam, petendi à DEO r
lationes, solùm se extendit ad determinatum genus eventuum
rum videlicet, quorum notitiam à se peti posse DEus ins
prævio instinctu, notissimo familiaribus DEI. Cæterùm Reg
in præfato Opere Eruditissimus Author C. 3. & 4. his verbi
monstrat. Eo se modo, inquit Basnagius, Perpetua gerit,
Spiritum Sanctum, quasi monile quoddam in arca sua incl
haberet ad nutum, ejus illustrationibus, quando vellet, usu
libitum. Audiantur verba ejus: Dixit mihi frater meus: *L
na Soror, jam in magna dignitate es, & tanta, ut postule
sionem, & ostendatur tibi, an passio sit, an commeatus? Et
quæ me sciebam fabulari cum Domino, cujus beneficia tant
perta eram, fidenter repromisi ei dicens: Crastina die tibi r
tiabo.* Miram sanè fiduciam, & solâ Montani familiâ dig
Hoc Basnagi argumento facile me expedirem, si innumera
adferrem similia, si non etiam majoris fiduciæ exempla, non
do ex Recentiorum Sanctorum historiis; sed è Theodoriti qu
Historia Religiosa; è Gregorii Dialogis; ex Joannis Moschi
to Spirituali, & aliis hujusmodi quinti, sexti, ac sequentium
lorum voluminibus coacervata. At quoniam mihi cum ejus
hominibus quæstio est, qui id generis monumentis omnem t
rè fidem abrogant, hæc in præsentiarum missa faciem, & a
me exempla testimoniaque convertam, quibus ii tantùm ref
audeant, qui aut Christianam Religionem ludibrio habent
nullam penitus Religionem colunt. Non est tamen, cur à r
liquis expectet, ut omnia huc conferam cœlestium visio

Propheticarum revelationum, aliorumque divinorum charismatum exempla, quibus Ecclesia plurimùm fuit tribus prioribus sæculis illustrata; quanquam enim id multum juvaret, ut intelligeremus, unde Perpetuæ animum tanta fiducia incesserit, (ex summa videlicet per ea tempora cœlestium donorum ubertate, & pene quotidiano & communi, ac quibusvis justis exposito divinorum charismatum usu) attamen, quia bene longam eruditamque *de visionibus* ad Epistolam VIII. Cypriani Dissertationem texuit Henricus Doduvellus inter Protestantes non infimi subsellii Theologus, in qua veterum Patrum initio sumpto ab Apostolicis ad Cyprianum usque, loca omnia, in quibus de Visionibus agunt, adversus eos adseruit, ac vindicavit, *qui*, ut ait, *quæ legunt in illius sæculi authoribus de visionibus, ea ad Montanum trahunt, atque Montanistas.* Ideo hoc ego labore in præsentia supersedebo, sed ea duntaxat cum ex antiquorum Patrum Scriptis seligam testimonia, tum ex Martyrum sinceris Actis probatisque Historiis exempla, quæ ad meum institutum propius accedere videbuntur, & ex quibus facile possit intelligi, Montanistarum familiæ propriam non fuisse miram illam Perpetuæ fiduciam, qua futuri eventus revelationem Fratri spopondit.

Notanda sunt autem inprimis quædam Justini Martyris loca ex Dialogo cum Tryphone, in quo, ut Eusebius advertit, (L. 4. Hist. C. 8.) *Prophetiæ dona adhuc sua ætate in Ecclesia viguisse scribit.* Sed quomodo viguerint, productis S. Martyris testimoniis, compertum magis habebimus atque exploratum. Ita enim ait: *Apud nos hucusque etiam Prophetica exstant dona; unde & vos intelligere debetis, quæ olim in genere vestro fuêre, ea esse in nos translata.* Et infra; quam perspicuum esse docet, & in omnium oculis positum, nullum tum amplius exstare in Judæorum gente Prophetam; tam palàm esse omnibus ac manifestum, esse revera inter Christianos non viros tantùm, sed etiam foemi-

fœminas Prophetiæ Spiritu secundum Johelis Vaticinium adflatos. - Id utique argumento est, non minori copia atque ubertate sese novis hisce Prophetis quam antiquis Prophetiæ spiritum infudisse. Jam verò, an non eo se modo Veteris Testamenti Prophetæ gerebant, quasi Spiritum Sanctum quasi monile quoddam in pectore suo, ut in arca sua inclusum haberent ad nutum, ejus illustrationibus usuri ad arbitrium? Annon de futuris eventibus à populo requisiti eadem planè fiduciâ, qua Perpetua, se illi crastina die aut post breve tempus renuntiaturos spondebant? Quid ergo mirum, si Novi Testamenti Prophetis, ut Agabo, Silæ, Quadrato, Polycarpo, & Prophetissis, ut filiabus Philippi, Ammiæ Philadelphensi, & deinde Perpetuæ, adeo familiarem fuisse dicamus, ut à Christianis interrogati hac fiducia responderint: *Cras vobis renuntiabimus?* Prophetæ scilicet, aut Prophetidis appellationem non illi olim, aut illæ tulisse videntur, qui semel tantùm aut iterum prophetica fudissent oracula, sed qui prophetico spiritu familiariter, & pene dixerim, ad arbitrium uterentur. Alioquin cum Prophetica dona tanta olim copia in Ecclesia exundarent, cur aliqui tantum, nec magno sane numero, Prophetæ κατ' ἐξοχὴν dicti fuissent, ut quos Asterius apud Eusebium loco sæpius laudato recenset, & Polycarpus Ecclesiæ Smyrnensis Doctor Apostolicus & Propheticus? (Eus. L. 4. C. 15.) Non longè post Justini Martirium Montanisticæ factionis initia videntur esse collocanda. Principio, ut ex Eusebio constat, varia eorum fuit fortuna: alii eos, ut veros Prophetas celebrabant, alii quid de illis statuerent, ancipites hærebant, adeo, ut aliarum quoque Ecclesiarum & præsertim Gallicanæ de hac nova Prophetia sententiam per litteras Asiani rogarint. Causam verò cur non ab omnibus statim repudiarentur, hanc fuisse tradit Eusebius, quod cum adhuc in Ecclesia divinæ gratiæ charismata adfluerent, haud insolens videbatur, eos quoque, qui austerum vivendi genus extrinsecus consectabantur, cœlestibus charismatis abundare. *Cum Montanus*

tanus, inquit Eusebius, *& Alcibiades ac Theodotus tunc primum in Phrygia opinione hominum tanquam Prophetæ celebrari cœpissent, (multa quippe divinæ gratiæ miracula in pluribus Ecclesiis etiam tum fieri solita fidem plurimis faciebant, eos quoque prophetare) cumque illorum hominum causa dissensio orta esset, qui in Gallia erant fratres scripserant.* &c. Hæc de Montanistarum initiis Eusebius; ex quibus nemo non facile intelliget, eam per hæc tempora in Ecclesia fuisse divinorum charismatum ubertatem, ut ex eo firma conjectura capi non posset, aliquos ex Albo Prophetarum expungendos esse, quod cum magna fiducia propheticum spiritum usurparent. Ejusdem Libri C. 16. aliquot illius ævi Scriptores memorat, qui Montanistas gravissimis Scriptis exagitarunt, & ex quibusdam longas bene χρήσεις affert, in quibus cernere est, quo signorum genere veteres illi Patres adulterinum Montani spiritum deprehenderint. Præter pravos eorum mores, & vaticinorum falsitatem illud inprimis novis hisce Prophetis objecerunt, quod velut arreptitii subito quodam furore ac mentis excessu concussi insana quædam ac importuna atque aliena proloquerentur, præter morem atque institutum Ecclesiæ à Majoribus traditum, & continua deinceps successione propagatum. Nullibi autem id illis opposuisse legimus, quod cœlestes revelationes cum magna fiducia præstolarentur.

His eidem temporibus pietatis & eruditionis laude florebat inprimis Irenæus. Ex secundo illius adversus hæreses libro insignem locum adfert Eusebius, in quo divinæ, inquit, admirandæque virtutis specimina adhuc sua ætate in quibusdam Ecclesiis superfuisse testatur his verbis: *Tantum abest, ut mortuum excitent per orationem, quemadmodum Dominus & Apostoli fecerunt. Sed & sæpenumero inter fratres tota simul unius loci Ecclesia ob aliquam necessitatem id flagitante cum jejuniis multis & orationibus reversa est in corpus anima defuncti, & sanctorum*

rum precibus hominis vita donata est. Et aliquando post. Quod si, inquit, simulatione quadam ac præstigiis hæc Dominum fecisse dicturi sunt, ad Prophetarum oracula eos deducentes ex illis demonstrabimus, cuncta de ipso ita prædicta & gesta esse certissimè, eumque esse Filium Dei. Unde etiam in ejus nomine, quotquot sunt veri ejus discipuli, accepta ab eo gratia ad salutem atque ad utilitatem reliquorum omnium ea faciunt, prout unusquisque ipsorum ab eo munus acceperit. Alii enim dœmones expellunt certissimè at verissimè. Alii præscientiam futurorum & visiones sortiti sunt, & propheticas prædictiones. Alii infirmos per impositionem manuum curant, ac pristinæ sanitati restituuut. Sed & mortui aliquoties, ut supra diximus, excitati sunt, & pluribus deinceps annis nobiscum permanserunt. Quid plura? non potest numerus iniri donorum, quæ per universum orbem Ecclesia à DEO accipiens in nomine JESU quotidie ad opitulationem gentium operatur. Idem, inquit Eusebius, in alio loco ita scribit: *Sicuti multos ex fratribus audimus in Ecclesia, qui prophetiæ dona consecuti sunt, & omni linguarum genere per spiritum loquuntur, & ad hominum utilitatem occulta in lucem proferunt, atque arcana DEI mysteria exponunt.* Ex his igitur apparet, imprudenter illos facere, qui res Christianorum illius temporis ex præsenti rerum statu metientes tantopere mirantur, quod SS. Fœmina, *vera Christi Discipula,* quæ *sciebat se fabulari cum Domino*, cunctis jam terrenis affectibus exsoluta, & in ipsa Martyrii expeditione eam sibi sumpserit de divina dignatione fiduciam, *cujus beneficia tanta experta erat*, ut fidenter se fratri renunciaturam spoponderit, an passio futura esset an commeatus? Id Basnagii judicio longè est ab istorum temporum moribus. Sed an non longius est etiam ab hodierna consuetudine, quod tunc *sæpenumero* inter fratres factum esse testatur Irenæus, quod tota simul unius loci Ecclesia ob aliquam necessitatem id flagitante cum jejuniis multis & orationibus reversa sit in corpus anima

anima defuncti, & Sanctorum precibus hominis vita donata sit?

Sed ut intelligat Basnagius, qua fiducia veteres Christiani divina hæc charismata & virtutes administrarent, audiat, quæ Tertullianus jactet de illorum in dœmones imperio: *Edatur hic aliquis sub tribunalibus vestris, quem dæmone agi constet. Jussus à quolibet Christiano loqui spiritus ille tam se dæmonem confitebitur de vero, quàm alibi DEUM de falso. Æquè producatur aliquis ex iis, qui de DEO pati existimantur, qui aris inhalantes numen de nidore concipiunt, qui ructando conantur, qui anhelando profantur. Ista ipsa Virgo cœlestis pluviarum pollicitatrix; iste ipse Æsculapius.* &c. *Nisi se dœmones confessi fuerint, Christiano mentiri non audentes, ibidem illius Christiani procacissimi sanguinem fundite. Quid isto opere manifestius? quid hac probatione fidelius?* An non hæc magna fiducia, de cujusvis Christiani sanguine cum tyrannis transigere, si non ad arbitrium, & quam maluerit, in dœmones exerceat potestatem? An istam quoque fiduciam sola Montani familia dignam Basnagius dicere audebit, quod huic Sectæ Tertullianus fuerit addictus? At nullus hic ejusmodi cavillationibus locus; non hic de occultis privatisque visionibus aut revelationibus agitur, sed de re, cujus publicum & sub ipsis ethnicorum Magistratuum tribunalibus exhibetur experimentum; & Christianæ Religionis decus & Christiani hominis sanguis in discrimen vocatur, nisi signum oblatum ex sententia processerit. - Non minori quàm Tertullianus fiducia magnus hac de re loquitur Athanasius, quamvis quarto sæculo non eadem, qua tertio ineunte ubertate - hæc Spiritus Sancti charismata redundarent. (L. de Incarn. N. 48.) *Hæc autem*, inquit, *non in solis verbis consistunt, sed ipsa etiam experientia præclarum veritati dat testimonium. Accedat itaque quisquis voluerit ac virtutis insignia in Christi virginibus, nec non in adolescentibus, qui castimoniam profitentur, immortalitatisque fidem in tanto Christi Martyrum*

tyrum Choro contempletur. Veniat, & quisquis ea, quæ diximu experiri cupit, atque in mediis ipsis dæmonum præstigiis, & ora culorum fallaciis ac magiæ prodigiis signo crucis, quæ apud ipsi ludibrio est, utatur, solumque Christum nominet, mox videbi quàm cito per ipsum fugentur dæmones, cessent oracula, ars omn magica, veneficiaque evanescant. Si non est incredibile, veter Christianos tantam exercuisse adversus dœmones potestatem, & ad malignos spiritus coercendos Spiritûs Sancti virtutem veluti gla dium à femore pendentem habuisse ad nutum, eum quando vel lent exerturos ad arbitrium; cur incredibile videbitur, fœminar divino Spiritu plenam ita se gessisse quasi ipsum veluti monil quoddam in pectore suo ut in arca inclusum habuisset ad nutum ejus illustrationibus, quando vellet, usura ád arbitrium? Non vi deo, quid huic argumento reponi possit.

Eadem persecutione S. Potamiæna inter Alexandrinos Mar tyres sublata est, cujus non solùm extat apud Eusebium illustri apparitio, sed insignis in DEUM fiduciæ exemplum, non minus quàm illud Perpetuæ admiratione dignum. Eusebii verba pro more subjiciam: *Igitur judicis sententia damnatam Basilides unu ex apparitoribus ad supplicium abducit. Cumque vulgus eam ve xare & obscœnis verbis illudere ei conaretur, Basilides quidem eo qui contumeliam virgini faciebant, absterrens propellebat, multaqu misericordiæ & humanitatis erga illam præbebat indicia. Illa verò benignitatem hominis erga se libenter amplectens bono animo eum esse jussit; se namque post obitum salutem ipsius à Domino im petraturam, & collata in se beneficia brevi remuneraturam esse. - Et hujusmodi quidem certamen nobilissima virgo decertavit. Brevi autem postea Basilides Christianum se esse, idque palam pro fiteri. - Cumque quidam Fratres in Domino eum adiissent, & causam subitæ illius atque insperatæ conversionis interrogarent, di xisse fertur: Potamiænam tertio post Martyrium die noctu sibi adsi-*

adsistentem coronam capiti suo imposuisse, dixisseque, se ipsius causa Dominum orasse, atque id, quod petierat, impetrasse; nec diu postea eum ad Superos migraturum. Posthæc Signaculo à Fratribus accepto postridie Christum gloriosè confessus capite truncatus est. An minori fiducia Basilidi salutem & beneficiorum certam remunerationem Potamiæna spopondit, quàm Perpetua Saturo futuri eventûs prædictionem? An non ita quoque Potamiæna se gerit, quasi divinæ Prædestinationis ordinationes in numerato haberet, aut post mortem divinorum consiliorum arbitra futura esset, gratiæ per se victricis auxiliis usura ad arbitrium?

Ad Cyprianum veniam, quo nemo magis ita se gessit, quasi Spiritum Sanctum veluti monile quoddam in arca sua inclusum habuisset ad nutum, ejus illustrationibus, quando vellet, usurus ad arbitrium. Duo autem in ejus revelationibus ac visionibus spectanda sunt; earum videlicet varietas atque frequentia; & quam inde concepit de divina dignatione & familiaritate fiduciam. Ut autem hæc diligentius Lector atque commodius animadvertat, eas hìc S. Martyris visiones exponere visum est iisdem verbis, quibus ab ipso iisdem in Epistolis referuntur. Epist. 11. scribit: *Quod suasit, & compulit, ut has ad vos* (Clericos suos) *literas scriberem, scire debetis, sicut Dominus ostendere & revelare dignatur, dictum esse in visione; petite & impetratis. Tunc præceptum plebi adsistenti, ut pro quibusdam personis designatis sibi peterent, in petendo autem fuisse dissonas voces. - Immo verò nec venissent fratribus hæc mala, si in unum fraternitas fuisset animata; nam & illud ostensum est, quod sederet Paterfamilias sedente sibi ad dexteram juvene &c. Hoc prius longè ostensum est, quàm tempestas vastitatis hujus oriretur. Et vidimus impletum, quod fuerat ostensum.* Sicut pacis tempore futuram persecutionem,

 ita

ita sæviente persecutione brevi futuram pacem in visione pariter intellexit, de qua in eadem Epistola ita scribit: *Denique, ad famulum suum mandare dignatus est; Dic illi, inquit, securus sit, quia pax ventura est. Sed quod interim morula est, supersunt adhuc aliqui qui probentur.* Neque tantum de fundendis assiduè precibus, sed & aliis pietatis operibus admonitum se fuisse revelationibus testatur: *Sed & de victu parco, & sobrio potu divinis dignationibus admonemur.* Adeo verò de Vaticinorum suorum futuris eventibus SS. Præsul securus erat, ut quamvis nullus adhuc tranquillitatis optatæ radius appeteret, jusserit tamen has Literas promulgari, & per Clerum, ad quem scriptæ fuerant, Plebi quoque communicari. Dissimulare hæc singula, & apud conscientiam meam solus occultare non debui. Nec ipsi utique hanc Epistolam apud vos teneatis occultam, sed legendam fratribus suggeratis. Sed ab omni pacis spe tam longè aberat afflictæ plebis animus, ut nullam plerique gravissimi Pastoris litteris fidem accomodârint, quam eorum incredulitatem post redditam Ecclesiæ pacem L. de Lapsis reprehendit.

Non minus visionibus abundat Epistola 16. *Præter nocturnas visiones per dies quoque impletur Spiritu Sancto puerorum innocens ætas, quæ in Ectasi videt oculis, audit & loquitur ea, quibus nos Dominus monere, & instruere dignatur. Et audietis omnia, quando ad vos me reducem Dominus fecerit, qui, ut secederem, jussit. Interim temerarii & tumidi quidam inter vos si ultra in iisdem perseveraverint, utar ea admonitione, qua me uti Dominus jubet, ut interim probibeantur offerre.* Itaque Cyprianus, ut plebem suam ad futurum bellum expediret, longe antequam exardesceret, divina illud revelatione præsensit. Indicto bello, ut latebras quæreret, & persecutionem declinaret, DEUM authorem habuit. Orta tempestate, quibus virtutum exercitationibus superanda esset, divina item revelatione cognovit.

. . Futuram pacem divina pariter revelatione prænovit. Quà
a lapsos Disciplina uti deberet, & nocturnis ipse visionibus
diurnis innocentum puerorum raptibus intellexit. Qua in
nerarios quosdam presbiteros censura deberet animadvertere,
DEO per apertam admonitionem accepit. Interim antequam
rthaginem remearet, Aurelium & Celerinum gloria Con-
fionis insignes in Clerum cooptavit. Id verò non sine con-
tis visionibus ac divinis revelationibus factum est (Ep. 38.)
blatis Deciis secundam Cypriani temporibus Ecclesiæ perse-
tionem Gallus & Volusianus intulerunt. Hanc quoque
Cyprianus, antequam sæviret, immo & antequam decernere-
, non una aut altera, sed multis & crebris & manifestis
ensionibus ac visionibus futuram intellexit, & per Synodicas
undi Concilii Carthaginensis Litteras non suæ tantùm, sed
am Romanæ Ecclesiæ significavit (Ep. 57.) Vidimus hactenus,
iàm frequentes & familiares Cypriano fuerint cœlestes visio-
s; videamus modo, in quam S. Martyr fiduciam ex earum
equentia fuerit adductus. Epistola illa, qua Florentium vi-
m seditiosum objurgat, ei tandem veniam, si resipiscat, hac
nditione promittit, si DEUS id permittat, & aliquo sensibili
no suam hac de re sententiam, voluntatemque significet. *Si
solentiæ tuæ agere vel sero pœnitentiam cœperis, communi-
tionis tuæ poterimus habere rationem; manente tamen apud
s divinæ censuræ metu, ut prius Dominum meum consulam,
t tibi pacem dari sua ostensione & admonitione permittat.
lemini enim, quid jam mihi sit ostensum* &c. Iterum de
esbyteris, qui se inconsulto Lapsis communicaverant, *Utar,
uit, ea admonitione, qua me Dominus jubet, ut interim
ohibeantur offerri.* Annon igitur videatur, Cyprianum Spi-
um Sanctum in pectore suo quasi in arca inclusum habuisse,
i in Disciplinæ etiam Ecclesiasticæ exercitio visiones ex-
ctabat, & nihil statuere audebat, nisi Dominum antea consu-

luisset,

fuisset, & nisi manifesto aliquo indicio voluntatis ejus certior factus fuisset?

Regula 2. **Visionum copia amplior fuit initio Ecclesiæ, quàm posterioribus sæculis.** Ibid. C. 4. *Origenes* L. 7. c. Celsum ait: *Signa Spiritus Sancti initio Doctrinæ JESU & post ejus Ascensionem plurima ostensa sunt, deinde verò pauciora. Sed & nunc ipsius adhuc apud paucos exstant vestigia, qui animas & verbo & congruentibus actionibus expurgarunt.* Vestigia verò qualia essent, his luculentius verbis declarat L. 1. *Etiamnum*, inquit, *vestigia sancti illius Spiritus apud Christianos supersunt. Excantant dœmones, multas curationes perficiunt, & vident quædam secundum voluntatem Verbi de futuris.*

Regula 3. **Allegoriæ receptæ jam à Scriptura aut communi sensu fidelium nil continent absurdi, ut DEUM non deceat apparere sub illa forma.** Sic Christus S. Perpetuæ apparuit sub specie Pastoris mulgentis oves, sub qua forma etiam reperitur pictus in Cœmeteriis Romanis. Eadem sibi visa est luctari cum Æthiope, & in ipso certamine visa sibi est se esse mutatam in masculum. Ib. C. 5.

Regula 4. **Si omnes circumstantiæ tales sint, quales rarissimè inveniuntur cum falsitate conjunctæ, viri prudentis est, morigerum se præbere, & assensum facile accommodare. Quod si econtra hæ circumstantiæ ejusmodi sint, quæ sæpissi-**

;piſſimè adjunctam falſitatem habent, ratio
ɩigit, ut vel aſſenſum noſtrum inhibeamus, vel
: falſum judicemus, quod narratur, cum nulla-
nus appareat illud verum eſſe, quamvis aliun-
:, quin fieri potuerit, abſolutè non repugnet,
ɩt etiam reapſe factum non eſſe, ea certitudine
ɔn conſtet, quam metaphyſicam vocant, &
ɩa mathematicæ facultates gaudent. Hominis
im imprudentiſſimi & nullius judicii eſſet, ejusmodi eviden-
m & certitudinem requirere in rebus contingentibus & par-
ticularibus factis, quæ in hiſtoriis narrantur, &
hominum teſtimoniis & vide hu-
mana nituntur. Ibid.
C. 7.

CAP.

CAP. XIX.

Judicium S. Philippi Nerii
De Visionibus.

N. 1. IN ejus Vita authore Gallonio ad 26. May C. 4. sic habetur: Illud frequenter monebat Alumnos, ne visiones curarent, quandoquidem quisque facile in his rebus, cum angelus Sathanæ boni angeli specie hominibus appareat, labi turpissimè potest. Hinc ille ita ab omni visionum ac revelationum lubrica quadam, ac spiritualibus hominibus maximè periculosa curiositate abhorrebat, ut qui talibus delectarentur, acri sermone corriperet, liquido affirmans, nihil esse in laqueis diaboli piis hominibus pernitiosius, quam vesana hæc dœmonum ludibria. In corrigendis moribus, vitiis extirpandis, virtutibus amplectendis, moderandis affectibus, & similibus assiduam operam ponendam inculcabat; ergo visiones respuendas esse docebat, nec dedignari Dominum, si id fiat, etiamsi ille ipse verè appareat.

N. 2. In vita verò à P. Bernabæo scripta eadem C. 26. sic referuntur. Cum longo jam experimento divinitus didicisset, quid inter veras falsasque visiones interesset, quoties de iis sermo incidebat, commune illud Sanctorum Patrum effatum inculcabat; visionibus non temere fidem habendam esse. Et quamvis ipse mentis illustrationibus atque in DEUM elationibus frequentissimè frueretur, tamen cum in aperto hæc fierent, minus laudabat, siquidem, ut ipse ajebat, periculi plena res esset. Quamobrem eadem, si à DEO immittantur, remotis arbitris optanda esse in cubiculo, & quàm occultissimè tegenda. Illud quoque adjiciebat,

ſiciebat, viſiones tum veras tum falſas iis etiam interdum accidere, qui eas minimè optarent; quapropter neminem, quantumvis animo ab iis alieno, ab illuſionibus tutum eſſe. Ajebat præterea difficile eſſe, divinas viſiones accipere quemquam, nec intumeſcere; difficilius verò, ſe iis parum dignum putare; difficillimum denique, ſe iis omnino indignum exiſtimare, nec earum ſuavitatem patientiæ, humilitati, obedientiæ præponere. Eas porro viſiones & revelationes nihili prorſus faciendas eſſe, quæ aut Eccleſiæ, aut iis ipſis, quibus accidunt, aut aliis quibusque minimè profuturæ viderentur. Quicunque verò auſcultandis confeſſionibus præeſſent, eos præſertim admonitos voluit, ut ne pœnitentium, maximè autem fœminarum revelationibus facile crederent, ſæpe enim maximum ſpiritus fervorem præſeferre, ſed plerumque effluere & evaneſcere, multosque ſpiritualia hujusmodi oblectamenta ſectantes miſerrimum naufragium feciſſe.

CAP. XX.

Regulæ ex documentis Fœminarum famâ Sanctitatis aut pietatis illustrium.

1. B. Margarita Ravennatensis docet, nulli re velationi muliebri credendam, nisi illam creder dam proponat Ecclesia. In ejus Vita C. 2. a pud Bollandum ad 23. Jan. dicitur: Non omi tam hic aliquod ejus documentum, omnibus vitæ spiritualis stu diosis apprimè necessarium; quod quamvis ei plurima divin tus revelarentur, nunquam tamen ea magni fecerit, nequ ullam eis fidem habuerit, ne hac ratione incauta à Diabolo fa lleretur, qui transfigurat se in angelum lucis, ut facilius im prudentes fallat. Idcirco clarè disertèque præcepit Discipula ne fidem cuicunque demum rei adhiberet, nisi quam Ecclesi credendam proponeret, quo uno documento evanescunt omne illusiones diaboli, quæ ut plurimùm alioqui redundant hoc tempore, adeo ut vix decima eorum pars, qui supernaturalibus revelationibus facile credunt, callidi astutique inimici fraudes possit evadere. Cujus rei periculum utinam cum magno animarum detrimento quotidie non fieret! cum nimirum homines tam multa hodie inutilia & periculosa passim credunt ut quæ necessaria sunt, penitus obliviscantur. Ita Seraphinus Firmanus Canonicus Lateranensis in Vita B. Margaritæ.

2. Iden

2. Idem judicium tulit Beata Gentilis Discipula B. Margaritæ. De illa idem Author apud Bollandum in ejus Vita C. 4. ad 28. Januarii ait : Hoc illustre indicium est animi ejus excelsi, & generosi, quod cum quotidie majoribus semper revelationibus abundaret, omnes parvi fecerit, vehementer metuens, ne sibi accideret, quod multis, qui nimium ejusmodi dona expetunt, ut datoris aliquando oblivisceretur.

3. In Vita S. Catharinæ Senensis ad 30. Aprilis C. 5. narratur, quod Christus illi in aliqua Visione tradiderit hanc regulam. Vis, inquit, ut doceam te, quatenus possis discernere visiones meas à visionibus inimici? Illaque hoc instantissimè supplicante, respondit: Facile foret per inspirationem animam tuam informare, quod statim discerneret inter unam & alteram, sed ut prosit tam aliis quàm tibi, volo te verbo docere, quia Doctores, quos ego docui, dicunt, & verum est, quod visio mea incipit cum terrore, & semper in processu dat majorem securitatem; incipit cum aliqua amaritudine, sed semper magis dulcescit; cujus oppositum habet pro sua conditione visio inimici; dat enim in principio, ut videtur aliqualem lætitiam, securitatem, sive dulcedinem; sed semper in processu timor & amaritudo in mente videntis continuò crescit. Hoc est verissimum, quia etiam viæ meæ à viis ejus eadem differentiâ differunt. Via enim pœnitentiæ & mandatorum meorum in principio apparet aspera & difficilis, sed quanto plus proceditur in ea, tanto plus dulcescit, & magis est facilis; via autem vitiorum in principio apparet valde delectabilis, sed semper in processu amarior fit & damnosior. Sed ego volo tibi dare aliud signum infallibilibus & certius. Habeas pro certo, quod cum ego sim veritas, semper ex visioni-

bus meis resultat in anima major cognitio veritatis; & q
veritatis cognitio magis ei necessaria est circa me, & circa
ut scilicet cognoscat me, & cognoscat se, de qua cog
tione egreditur semper, quod se contemnit, & me ho
rat, quod est proprium officium humilitatis, necessarium
quod ex visionibus meis anima efficiatur magis humilis r
gisque seipsam seu vilitatem suam cognoscens pariter & c
temnens. Oppositum autem accidit de visionibus ini
ci. Cum enim sit pater mendacii, & Rex super om
filios superbiæ, semper ex visionibus ejus resultat in an
quædam propria reputatio seu præsumptio de seipsa, qu
est proprium officium superbiæ, remanetque turgida & v
to inflata. Tu igitur in teipsa semper examinando c
genter perpendere poteris, unde processit visio, à veri
scilicet an à mendacio; quia veritas semper animam humil
mendacium autem facit eam superbam. Hucusque Christus ad S. Catharinam.

CA

CAP. XXI.

Judicium Bollandistarum de Revelationibus Mulierum.

1. DE *Revelationibus B. Veronicæ de Binasco* Bollandus ad diem 13. Januarii Differt. prælim. N. 4. ait: Multa in Ectasi vidisse memoratur Veronica, quæ viri docti respuunt, ut suspecta falsitatis circa Vitæ Christi mysteria. Verum isthæc fortassis obscurius enarrata ita Scriptor exposuit; aut ipsa ex rerum istarum præceptis animo imaginibus retulit, cum immensam vim divinæ lucis & dulcedinis, quarum nullas habebat in phantasia species, exprimere non posset. Atque id in aliorum quoque Sanctorum raptibus & revelationibus licebit subinde observare. Ibidem L. 4. C. 1. cum narrasset, B. Veronicam in Ectasi vidisse, quod B. Virgo Bethlemii jam nomen suum dederit ante partum; quod in partu loco linteaminum velo sui capitis usa sit; quod S. Josephus tres obstetrices adduxerit; & quod in Nativitate Christi in toto orbe ceciderit ros instar nivis, Romæ fons oleum emanarit, templum dirutum fit. &c. Hæc addit: Haudquaquam, quod hìc innuitur, exploratum habetur, Josephum ac Virginem Sponsam ante hujus partum professos esse; cum præsertim multorum Patrum testimonio constet, Christum ipsum hoc censu fuisse descriptum. - De fasciarum defectu idipsum quidem & alii tradidêre. At quæ socordia ea fuisset divinæ parentis, apta lintea non præparasse? profecto nec in vulgari fœmina toleranda. Munda ac nitida præparasse variæ revelationes, Doctorumque virorum consensus persuadet. - De portentis in Nativitate Christi scripsere idem Patres nonnulli, quod ex Apocryphis haustum censet Baronius. Plura hoc capite,

 immo

immo & toto libro objecta Veronicæ narrantur, quæ fidem non reperient. Fortassis vel Author, vel quæ primò Veronicæ vitam complexa est *Benedicta* Monacha, non assecuti, quæ obscurius narrabántur, immutavere ornando, vel attexuêre ex propria ratiocinatione; aut potius, cum rapta est Veronica, externis sensibus violentia infundentis se divini luminis aut consolationis oppressis sopitisque, internis intellectum ad cœlestia absque ullis phantasmatis speculanda raptum quoquo modo subsequentibus, phantasia earum rerum propria ratione quadam expressit imagines, quarum insitas antea species habebat. Unde sibi reddita, cum sciret, se divinitûs admiranda passam esse, neque jam obnoxio phantasmatis intellectu ea posset aut exponere, aut explicitè meminisse, quorum reminiscentiam phantasia ingerebat, retulit. - De portentis in Nativitate Christi patratis lege Baronium anno 1. quædam solidè refutantem. Idem ad C. 2. L. 4. dum B. Veronica vidit Christum fuisse circumcisum in Templo à Sene, & eidem oblata esse duo paria columbarum, duoque turturum, addit: Probabilius est, Christum fuisse circumcisum in ipsa spelunca, quod S. Epiphanius tradit L. 1. Hæresi. 20. Purificationis & circumcisionis mysteria confudit aut prima scriptrix, aut Veronica. Idem ad C. 7. ubi B. Veronica vidit, S. Elisabetham simul cum S. Anna & B. Virgine quæsiisse filium in templo perditum, addit: Citius vita functam Elisabetham vulgo existimant; Annam quoque prius mortuam probabile est. Ad C. 8. ubi B. Veronica testatur, Columbam Christum in baptismo claris verbis allocutam esse, addit: Hanc columbæ locutionem haud putamus ejusmodi fuisse, quæ audiri ab hominibus, nedum intelligi posset. Ad C. 13. ubi B. Veronica dicit, Christo cœnante ex Apostolis solum Joannem recubuisse, addit: Id sibi imaginata erat Virgo ex peculiari fortassis in Joannem pietate. Ad C. 18. ubi B. Veronica dicit, Longinum in apertione lateris Christi lumen oculorum recepisse, subjungit: An verosimile sit, Longinum cœcum militasse & destinatum vul-

nus

nus inflixisse, dicemus infra 15. Martii ad ejus vitam. Ad C. 11. L. 5. ubi B. Veronica vidit aliquam solennitatem in cœlo vix septem horarum spatio perfectam esse, addit: Horæ ad Virginis mentem sunt referendæ, quibus imagines propria imaginatione præceptas, sed vel ab angelo nunc commotas, vel ex Sympathia, divina patiente intellectu & voluntate, ultro excitas decucurrit.

2. In Vita B. Margaritæ de Cortona ad diem 22. Februarii C. 5. narratur illius visio de Longino his verbis: Nunc, ait in Ectasi, videt anima mea Longinum cœcum ad Crucem duci, & lanceam poni in manibus suis, & illuminatur modo pretioso sanguine Dei mei. Addit in Notis Bollandus: Ita quidam pii homines arbitrantur. De S. Longino agemus 15. Martii. Hoc vero die in vita S. Longini §. 2. ait: Quod de oculis mentis dictum, ad corporeos oculos & sensibilem divini sanguinis aspersionem paulatim rudis vulgi ignorantia detorsit. Quare merito Cardinalis Baronius redarguendos censuit, qui ex Apocryphis quibusdam scriptis tradunt cœcum fuisse militem, qui lancea latus Domini aperuit. Alii quod ipsum auditu satis est absonum, unius duntaxat oculi cœcitat, ipsum deformant.

3. In Vita S. Franciscæ Romanæ, quæ abundat Revelationibus, ad 9. Martii §. 2. approbant Continuatores Bollandi judicium Anquillariæ, sub cujus nomine magna earum Revelationum conscripta est. Sic autem habet: Multa ex iis, quæ Sancta à sensibus alienata vidit, habenda tantùm sunt ut mediationes piæ & contemplationes ipsius propriæ, eaque potissimum, quæ mysteria vitæ ac passionis Dominicæ spectant; idque ipsum facile inter legendum cognoscetur. Non tamen negari potest, quin iis admixtæ sint veræ aliquæ revelationes; nos autem discriminis hujus judicium vel pio Lectori vel superiori arbitro relinquentes in-

indiscriminatim ea proferemus, quæ in antiquis Scriptis continentur. Hucusque Anquillaria Præfecta in Domo Oblatarum Romæ. Observant iidem Continuatores, quod inter revelationes & raptus S. Franciscæ, quas per quadraginta quinque annos habuit, tantum reperiantur illæ annotatæ, quas primis annis habuit; cujus causam arbitrantur, quod subsequentibus annis recurrerint eædem visiones; hac animadversione satis insinuatur, quales illæ videantur, cum DEUS non soleat eadem frustra repetere. Alterum notatu dignum, quod Anquillaria his verbis testatur: Necessariò intelligendum est, quod in Ectasin rapta Francisca non semper manserit immobilis in quieto silentio, sed aliquando movebat se & varios actus faciebat, earum rerum & affectionum expressivos quas videbat vel sentiebat in raptu. Sæpe etiam extatica loquebatur, ac fermè Poëtarum more, intercisa & in rythmos conformata oratione atque usitata illius temporis phrasi. Hæc observatio Anquillariæ iterum probat, in revelationibus S. Franciscæ partem habuisse frequenter phantasiam, ut contingit in somniantibus.

4. In Actis de S. Anna Matre DEI ad 26. Julii §. 4. N. 41. Guilielmus Cuperus sic scribit: Non possum, quin in gratiam adversariorum, trigamiam S. Annæ adstruentium, hìc commemorem argumentum, quod ex Vita B. Coletæ formari potest. Ibi enim 6. Martii de hac Moniali narrantur sequentia: Recurrebat in arduis suis negotiis in suis orationibus ad Sanctos, singulariter, qui virginitatem observaverant; propter quod minus vel nihil recurrebat ad S. Annam. Propter quod semel ei apparuit S. Anna secum ducens suam totam progeniem, videlicet tres filias cum filiis suis, quarum prima fuit Maria mater Christi; secunda filia Maria Jacobi tenens manibus quatuor filios, videlicet Jacobum minorem, Simonem, & Judam, & Joseph justum. Tertia fuit Maria Salome, manu similiter tenens suos

suos genitos, scilicet Jacobum Majorem & Joannem Evangelistam. Et in hac apparitione S. Anna manifestavit ei, quod quamvis pluries fuerit matrimonio copulata, tamen Ecclesia per ejus progeniem fuerit adornata. Ad hanc revelationem Laurentius Portellus, Minorita Lusitanus, in Responsionibus Moralibus Casu 63. Tom. 2. ait: Hanc revelationem ego populo non prædicarem, quia ex tot Doctoribus & claris conjecturis hæc historia de triplici matrimonio Beatæ Annæ falsa est. P. Cuperus verò L. CC. dicit: Si plane contendas istam apparitionis narrationem cum omnibus circumstantiis admittendam esse, non magnoperè refragabor; sed tunc sequar sententiam Papebrochii nostri, qui in Responsionibus ad articulum 20. num. 8. de hac ipsa materia sic differit: Quinimmo in Vita S. Coletæ. 6. Martii. num. 68. observasse memini, Deum humanæ curiositatis inutilia scrutinia declinantem quandoque natos ex eis errores tolerare, nisi quatenus forte incommodant potiori, quod à sic errantibus requirit, bono: cum enim illa, eorum qui virginitatem coluerant, amantior S. Annam vix aut nunquam invocaret, quod pluribus successivè viris nupsisse crederet, talem opinionem non modo non exemit Deus, sed permittendo, ut illi appareret S. Anna in glorioso comitatu earum, quas ex priori marito filias fuisse multi præsertim ex Franciscanis docebant, satis habuit eam ad ipsius, quam coli volebat, venerationem incitare ejusmodi visione; etsi id Coleta posset aliter accipere, sicut de facto accepit, dedocta quidem errorem suum, quatenus devotioni oberat, in eodem tamen, quatenus ad bonum animæ erat indifferens, potius confirmata. Hucusque verba Papebrochii. Immo de similibus etiam sanctarum mulierum visionibus, nonnunquam sibi repugnantibus, cum Papebrochio ibidem num I. concludam; In talibus nihil esse præsidii ad quæstiones purè historicas, seu sacræ illæ, seu profanæ sint, prudenter dirimendas; proinde nihil ipsis Sanctis detrahi, cum talium veritas citra ullum ad illas respectum, vocatur in controversiam, aliunde probanda vel infirmanda. Ita P. Cuperus.

CAP. XXII.

Summarium earum Regularun quæ in hac materia sunt præcipuæ, ac veræ.

Cùm non omnes, quas hucusque ex Authoribus recensui Reg las, recipiam indiscriminatim; colligendas duxi in Summarii præsens eas, quas meo etiam probem calculo. Itaque Summ rium hoc non solùm continet totam ferme doctrinam, fusè l cusque ex Authoribus traditam, sed & meam additâ explicat ne, aut limitatione, ubi opus fuerat. Singulis Regulis appono initialibûs litteris citationes Authorum, ut sequitur.

1.	LAur.	Lauræa. P. 1. C. 5.
2.	Cast.	Castaldus C. 8.
3.	Reg. Fœm.	Regulæ ex documentis fœminarum. C. 20.
4.	Pic.	Franciscus Picus C. 7.
5.	Syb.	Sybille. C. 13.
6.	Script.	Scriptura. C. 1.
7.	Pat.	Patres. C. 2.
8.	Thyr.	Thyræus. C. 14.
9.	S. Ther.	S. Theresia. C. 15.
10.	Grav.	Gravina C. 3. Regulæ Generales, aut practicæ
11.	Gers.	Gerson C. 4.
12.	Joa. à Cruc.	Joannes à Cruce. C. 16.
13.	Boll.	Bollandistæ C. 21.
14.	Bon.	Bona C. 6.
15.	Hen.	Henricus ab Vrimaria C. 10.
16.	Rus.	Rusbrochius. C. 9.

§.

§. 1.

De Revelationibus genuinis, earumque signis certis.

R*Egula.* 1. Nulla ullius mulieris revelatio recipienda est sine indiciis aliunde certis. Ita P. Gravina Reg. 1. Pract. Laur. Reg. 21. Cast. Reg. 10. 17. Reg. Fœm. N. 1.

Hæc amplissima Regula sic intelligenda est, ut nullius mulieris etiam sanctissimæ determinata in particulari revelatio positivo assensu recipiatur tanquam vera, aut tanquam vera scribatur, prædicetur, usurpetur. &c. Nisi in particulari probetur vera ex signis indubitatis. Hinc quia paucissimæ mulierum revelationes habent ejusmodi indubitata signa, paucissimæ sanè positivo assensu tanquam veræ recipiendæ, aut commendandæ sunt.

Regula. 2. Nulla ullius personæ sanctæ revelatio tanquam falsa rejicienda est sine indiciis aliunde certis. Pic. Reg. 6.

Hæc Regula sic intelligenda est, ut illæ revelationes, de quarum veritate non habentur indicia indubitata, non eoipso statim positivo judicio habeantur aut proclamentur pro falsis. Ut enim demonstravi in Arte Critica; quodlibet objectum in suo gradu probabilitatis ac credibilitatis collocandum est; adeoque, ubi nec reperiuntur certa argumenta veritatis aut falsitatis, judicium in re probabili non præcipitandum, sed, ne se temerè exponat periculo erroris, suspendendum est. Hinc sequitur

Regula 3. Circa revelationes probabiles præcisè, adeoque dubias, judicium tamdiu suspendendum est, donec tempus, aut examen melius certiora retegat. Syb. Reg. 3. Cast. Reg. 5. 7. Pic. Reg. 7. 17.

Ratio est, quia prudentia dictat, intellectum non esse temerè exponendum erroris periculo, quali tamen se exponeret, si hac in materia assentiretur alterutri contradictionis parti præcisè probabili. Dixi: *in hac materia,* quia inprimis nulla cogit rerum agendarum necessitas, ut agamus dependenter à veritate revelationum, atque ex eo fine connaturaliter judicium speculativum conformemus judicio practico; neque est ea harum veritatum conditio, ut ea regulariter vera sint, quæ secundum cursum ordinarium causarum videntur probabilia; eò quod in hac materia frequentissimè concurrant causæ præternaturales, videlicet secreta operatio dœmonum. Hinc si quis objiciat, quod in aliis materiis, v. g. civilibus, moralibus, theologicis. &c. non suspendatur circa veritates probabiles judicium, Respondetur, id solùm locum habere in eo objectorum genere, in quo vel dirigimur ad actiones, vel in quo non solet cum authoritate & ratione de se probabili intervenire tam frequens deceptio dœmonum.

Regula 4. Non est certum signum, revelationem esse à Deo, si est conjuncta cum prænuntiato futurorum contingentium eventu. Ratio est, quia & dœmon futura contingentia aliquando præscit, quando videlicet ea dependent à cursu causarum secundarum; aliquando ea causat causas naturales commovendo & liberas sollicitando, aliquando verò ea valde probabiliter conjicit, ordinaria Decreta voluntatis divinæ aut humanæ pro similibus circumstantiis cognoscendo. Script. Reg. 1. SS. Pat. Reg. 13. 15. Thyr. Reg. 3. 5.

Dantur

Dantur tamen ab hac regula exceptiones, tunc videlicet, quando futurorum contingentium eventus versatur in materia reservata unicè imperscrutabili divinæ providentiæ, & abysso judiciorum divinorum impenetrabili, v. g. mysteria religionis, quæ pertinent ad ordinem præstabilitum à Deo dœmoni specialiter occultatum; aut quando illa futura sunt adeo remota, ut necdum sint præparata in suis causis, v. g. actiones humanæ primùm ponendæ post quinquaginta annos, ad quas variandas intercedere interea possunt innumera media partim divina, partim humana dœmoni imperscrutabilia, maximè si eventus ille prænuntiatus involvit complexum circumstantiarum nondum in suis causis præparatarum, quarum singulæ sunt contingentes & fallibiles. Quia concursus centum aut mille circumstantiarum contingens, uti posita eadem præparatione causarum inter milliones consimilium casuum vix semel contigeret, ita nec prænuntiari potest. Sic utique dœmon prænuntiare non potest, aliquando ex contingenti concursu litterarum formandam novam Iliadem, aut post quadraginta annos hunc infantem in determinato Ordine fore alterum D. Xaverium, aut D. Antonium. Quia complexum hujus eventus involvit innumeros actus voluntatis humanæ aut divinæ, quorum uno solo non posito non sequetur illud complexum.

Regula. 5. Non est certum signum, revelationem esse à Deo, si præcisè sit conjuncta cum Ectasi, aut etiam cum elevatione corporis à terra. Ratio est, quia Ectasis seu alienatio à sensibus potest fieri naturaliter etiam sine operatione dœmonis; elevatio autem corporis à terra fieri potest, & facta aliquando est illius ope. Pat. Reg. 13. 14. Laur. Reg. 4. 5. 13. 15. Syb. Reg. 1. 2. S. Ther. Reg. 2.

Regula. 6. Non est certum signum, revelationem esse à Deo, si conjuncta est cum manifestatione cogitationum aut Secretorum, quæ versantur in alienis cordibus. Ratio est, quia paucæ

 sunt

ſunt cogitationes aut volitiones in homine, quæ fiunt ſine cooperatione phantaſiæ, aut ſine aliqua locutione interna in imaginatione. Hæc autem cognoſcere poteſt & dœmon, unde & ab experientia conſtat, eum ſæpe propalaſſe ſecreta cordium. Pat. Reg. 16.

Ab hac tamen Regula excipiendi ſunt illi caſus, in quibus poſitivîs causîs excluditur omnis cooperatio dœmonis, prout ex legibus divinæ providentiæ excludi debet in operibus propriè divinis v. g. in ſtabilitione veræ Religionis ſervato præſcripto divinitus ordine, aut in executione ſpecialium divinæ providentiæ operum v. g. fundatione Ordinum, extinctione hæreſum, ſanctificatione perſonarum in Domo Dei illuſtrium. &c. &c.

Regula. 7. Non eſt certum ſignum, revelationem eſſe à Deo, ſi conjuncta eſt viſioni purè intellectuali circa objecta intellectualia alioquin capacitatem noſtri intellectus ex ſuo genere non excedentia. Sic actus & affectus noſtri interni, v. g. amor, fides, gaudium, triſtitia, voluptas, dolor, ſapientia, cognitio, &c. ſunt objecta purè intellectualia, quæ non requirunt ullam ſpeciem phantaſticam ad ſui cognitionem, prout in Philoſophia Pollingana ex S. Auguſtino & D. Thoma & ex ratione manifeſtè demonſtravi Append. Q. 1. Si itaque ejusmodi objecta purè intellectualia in aliqua viſione aut revelatione animæ proponantur, non eſt ſignum certum, id provenire à Deo. Dixi, *ex ſuo genere*, quia poſſunt cognoſci etiam alia objecta purè intellectualia noſtris actibus internis ſimilia aut analoga, v. g. Decreta divina, & perfectiones divinæ, Sapientia, bonitas. &c. Idem dicendum de lumine quodam majore, in quo cognoſcuntur clarius aliquæ veritates, quia eſt lumini rationis ſimile aut analogum. Neque ſolùm hujusmodi cognitiones intellectuales poſſunt oriri ex habitu infuſo aut acquiſito, ſed etiam ſaltem mediatè à dœmone, qui commovere poteſt eas ſpecies phantaſticas aut affectiones, ad

quas

quas ordine connaturali solent in personis contemplationi assuetis consequi ejusmodi visiones seu cognitiones intellectuales. Pat. Reg. 13.

Regula. 8. Non est certum signum, revelationem esse à Deo, si in illa contineantur multa vera, sancta, ac praeclara. Ratio est, quia dœmon aliquando proponit doctrinas sanctissimas, ac utilissimas, ut sibi aut personæ visionariæ conquirat authoritatem & fidem, quibus semel stabilitis possit immiscere pestilens erroris virus. Imitatur in hoc lusores fraudulentos, qui ab initio collusori inexperto permittunt ingens lucrum, ut tractu temporis inferant centuplo majus damnum. Pat. Reg. 19.

Regula. 9. Non est certum signum, revelationes alicujus personæ sanctæ omnes esse à Deo, si sint publica authoritate Antistitum Ecclesiæ, aut Doctorum eximiorum in forma communi approbatæ. Ratio est, quia approbationes in forma communi fieri solitæ solùm testantur, in ejusmodi revelationibus nil manifestò relucere contrarium veritatibus fidei hactenus definitis, aut sanctitati morum; idque maximè locum habet, si ejusmodi approbationes afficiant integrum aliquod corpus seu librum revelationum, in quo utique non omnes propositiones præsumi possunt fuisse exactæ ad Regulas ac notas characteristicas genuinarum revelationum indubitatò talium; aut si etiam forent expensæ, præcisè permitterentur legi respective ad loca, tempora, & circumstantias, in quibus re nondum melius discussa apparet major utilitas, quàm nocumentum legentium. Grav. Reg. Gen. 4. Gers. Reg. 15.

Aliud dicendum foret, si aliqua revelatio particularis agnosceretur pro reverà divina per consensum omnium Doctorum totius Ecclesiæ, videlicet in Italia, Gallia, Hispania. &c. Ille enim consensus fundaret haud dubiè præsumptionem moraliter certam, saltem,

ſaltem, ſi conſenſus perſeveraret ſæculis etiam doctis poſt diſcusſiones plurium Criticas, prout contigit circa Revelationem factam SS. Perpetuæ & Felicitati.

Regula. 10. Non eſt certum ſignum, revelationem eſſe à Deo, etiamſi illam comitetur, aut ſequatur intenſiſſima affectio amoris erga Deum. Ratio eſt, quia hæc affectio oriri poteſt etiam naturaliter. Gerſ. Reg. 12. Grav. Reg. Gen. 15.

Regula. 11. Non eſt certum ſignum, revelationem eſſe à Deo ex eo, quod ſit facta perſonæ jam aliàs ſæpius donatæ gratiâ verarum revelationum. Ratio eſt, quia etiam perſona jam aliàs experta veras revelationes poteſt decipi. Gerſ. Reg. 13. 21. Syb. Reg. 3. Boll. N. 1. Joa. à Cruc. R. 7.

Aliud dicendum foret, ſi perſona, cui aliàs conſtat factas eſſe aliquando veras revelationes, teſtaretur intrepidè de aliqua revelatione determinata, quod in illa experimentaliter ſenſerit modum illum ſingularem cognoſcendi ſolis veris revelationibus proprium, & à Doctoribus unanimiter agnitum pro tali; aut ſi teſtetur, ſe in ſemetipſa ſenſiſſe illos effectus, quos Doctores unanimiter agnoſcunt ſupernaturales. *Dixi*, ſi Doctores agnoſcant, modum aut effectum illum, de quo talis perſona teſtatur, reverà eſſe ſupernaturalem, & ſolis veris revelationibus proprium. Quia in hoc ipſo illa perſona poteſt errare, ut putet modum illum aut effectum, quem ſentit, eſſe ſolis veris revelationibus proprium, aut eundem cum veræ revelationis modo, cujus non amplius habet exactam ſpeciem, ut Gerſon Reg. 21. obſervat. Quem vide

Regula. 12. Non eſt certum ſignum, revelationem eſſe à Deo, ſi conjuncta ſit cum viſione Dei purè intellectuali ſine omni phantaſmate, & ſine omni diſcurſu. Ratio eſt, quia datur contemplatio Dei naturalis ſine omni diſcurſu & phantaſmate. Laur. Reg. 3. 4. S. Joa. à Cruce. Reg. 10. 14. 29.

Regu-

Regula. 13. Non eſt certum ſignum, revelationem eſſe à Deo, etiamſi conjuncta ſit cum viſione Dei purè intellectuali ſub conceptu negativo aut poſitivo. Ratio eſt, quia Deus tam conceptu poſitivo quàm negativo poteſt intellectualiter cognoſci etiam per ſolam contemplationem naturalem. Laur. Reg. 7.

Regula. 14. Priores duæ Regulæ locum habent etiam in perſonis rudibus. Quia nulla perſona eſt abſolutè incapax ejusmodi contemplationis naturalis. Laur. Reg. 8.

Regula. 15. Non eſt certum ſignum, revelationem eſſe à Deo, ſi conjuncta ſit cum ſtatu quietis, ac unione tranquilla cum Deo. Ratio eſt, quia datur ejusmodi oratio ac ſtatus quietis etiam naturalis. Laur. Reg. 9. 10.

Regula. 16. Prior Regula majori ratione vera eſt in perſonis ſanctis, quia ejusmodi ſtatus contemplationis, quietis, & unionis eſt connaturalis proprietas aut effectus ſanctitatis. Laur. Reg. 11.

Regula. 17. Non eſt certum ſignum, revelationem eſſe à Deo, ſi ad illam in anima conſequantur affectiones valde ſanctæ, videlicet tranquillitas animæ, contemptus rerum temporalium & deſiderium æternorum, tolerantia laborum & afflictionum hujus vitæ, libertas ſpiritus & ſuperioritas ad omnia mundana, colligatio cum Deo, virtutum variarum cumulus, dilectio Dei dulcis & delectabilis. Ratio eſt, quia omnes hi effectus etiam ſunt proprietates contemplativi ſtatûs naturalis. Laur. Reg. 12. 24.

Regula. 18. Idem dicendum, etiamſi cum revelatione ſimul conjuncta ſit clarior cognitio myſteriorum, quàm aliàs haberi ſolet per lumen fidei. Ratio eſt, quia & hæc cognitio eſt connaturalis effectus contemplationis naturalis. Laur. Reg. 12.

Regula 19. Non eſt certum ſignum, revelationem eſſe à Deo, ſi inſtiget ad promovendum honorem Dei, procurandam converſionem animarum, aliaque opera eximia. Ratio eſt, quia ad iſta etiam dœmon movere poteſt eo fine, ut perſonam turbet curis, quas aliunde prævidet fore fruſtraneas, aut exigui fructus. Laur. Reg. 20. 23. Caſt. Reg. 4.

Regula. 20. Non eſt certum ſignum, revelationem eſſe à Deo, ſi is qui apparet incitet ad opera ſpiritualia, aut ipſemet ea efficiat, v. g. recitando Litanias, aut Officium divinum. &c. Laur. Reg. 30. Caſt. R. 4. Joa. à Cruce R. 15.

Regula. 21. Non eſt certum ſignum, revelationem eſſe à Deo, ſi in ejus confirmationem fiant apparentia miracula, vires dœmonis non excedentia v. g. ſi infligantur morbi illis, qui tali revelationi non adhibent fidem, ſi ejusmodi increduli affligantur lue, grandine &c. Si prædicantur futura, ſi quæpiam perſonæ inſtigentur ad amorem vel odium, ſi transferantur corpora ab uno loco ad alium, ſi fiant celeres ſanationes, ſi manifeſtentur aliqua cum phantaſia connexa ſecreta cordium, & juxta eam notitiam alteri inſpiratam efficiantur operationes, v. g. reſtitutio perſonæ Ectaticæ ad uſum ſenſuum juxta imperium mentale Superioris. Ratio eſt, quia hæc omnia poteſt efficere dœmon in caſu, quo id ſibi permittitur à Deo. Laur. Reg. 31. 32. Vide etiam Regulam 6. ſupra adductam.

Regula. 22. Non eſt certum ſignum, revelationem eſſe à Deo, ſi conjuncta ſit cum invocatione divini nominis, v. g. JESU, aut cum formatione ſeu geſtatione ſigni crucis. Ratio eſt, quia etiam Magi his utuntur. Caſt. Reg. 1.

Regula 23. Non eſt certum ſignum, revelationem eſſe à Deo, ſi eam pro tali habeat ipſa perſona, cui ſit revelatio, quantumvis alias cautiſſima & timoratiſſima. Ratio eſt, quia & cau-

tiſſimi

tissimi in hoc genere quandoque decipiuntur. Cast. Reg. 8. Boll. N. 1.

Regula. 24. Non est certum signum, revelationes esse à Deo, eo quod sint alicujus personæ, quorum vita & doctrina ab Ecclesia probata est. Cast. Reg. 12. Ratio est, quia revelationes etiam talium personarum, quarum sanctitas & doctrina fuit ab Ecclesiæ Doctoribus ac Prælatis approbata, v. g. S. Brigittæ, S. Gertrudis, S. Catharinæ Senensis sibi invicem contradicunt; & quia constat, intentionem approbantium non fuisse, eas revelationes obtrudendi tanquam certò divinas. Boll. N. 1. 2. 3.

Regula. 25. Non est certum signum, revelationem esse à Deo, si conjunctam habeat suavitatem quandam internam inexplicabilem. Ratio est, quia & dœmon infundere potest jucundissimam consolationem, ac placorem animi inexplicabilem, de quibus persona illam experiens dicere potest. *Nec oculus vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit.* Cast. Reg. 18.

Regula. 26. Non est certum signum, revelationem esse à Deo, non verò à dœmone, si facta sit durante actuali colloquio personæ piæ cum Deo. Cast. Reg. 19. Ratio est, quia etiam durante colloquio cum Deo potest dœmon inspirare erronea. Vid. infra Regulam 32. & 33.

Regula. 27. Non est certum signum, revelationem esse à Deo, si persona, cui fit, sit valde pia. Ratio est, quia etiam Sancti sæpius fuerunt delusi à dœmone. Cast. Reg. 20. S. Philippus Nerius. Num. 2. Joa. à Cruc. R. 7. Bon. R. 3.

Regula. 28. Non est certum signum, revelationem esse à Deo, si persona, cui fit, eam intelligat. Cast. Reg. 21. Ratio est, quia & dœmon aliquando loquitur intelligibiliter.

Regula. 29. Non est certum signum, revelationem esse à Deo, si pro tali enuntietur à persona, quæ aliquando fuit prædita dono discretionis spirituum. Ratio est, quia hoc donum discretionis spirituum non se habet per modum habitûs permanentis, sed per modum doni transeuntis; adeoque non eoipso, quod aliquando extiterit in eadem persona, certum est, illud perseverasse. Bona. Reg. 6.

Regula. 30. Non præbet signum certum revelationis divinæ. 1. Forma apparentis. 2. Majestas rerum, quæ revelantur. 3. Finis bonus. 4. Testimonium illius, qui apparet v. g. se esse Christum. 5. Modus aliquis specialis, quo in sensibus internis afficiuntur, qui accipiunt revelationem. 6. Rerum prænuntiatarum eventus. 7. Sanctitas loci, in quo fit. 8. Specierum nunquam antea habitarum novitas. 9. Singularis animi præparatio. Ratio est, quia ista omnia dœmon potest imitari, aut in suum usum convertere. Thyr. Reg. 3.

Regula. 31. Non sunt certum signum revelationis divinæ miracula præcedentia revelationem. Thyr. Reg. 5.

Regula. 32. Non est certum signum, revelationem esse à Deo, etiamsi fiat in Ectasi verè supernaturali. Quia in tali Ectasi non ligatur activitas phantasiæ. Ut docet S. Ther. Reg. 1. Vide & Regulam sequentem.

Regula. 33. Etiamsi aliqua revelatio sit verè divina, non tamen certum est, nullam simul conjungi falsitatem ex operatione dœmonis, aut phantasiæ propriæ. Ratio est, quia sicut inspiratio Dei stat simul cum inspiratione dœmonis aut affectionibus naturæ, ita revelatio Dei stat cum suggestione dœmonis aut phantasiæ. Pic. Reg. 3. 10 S. Ther. Reg. 1. Joa. à Cruce Reg. 5. 28. 29. 30. Eadem Regula expressè traditur à Ven. Maria de Agreda part. 1.

Num.

Num. 24. 75. & part. 2. Num. 1306. 1308. Vide infra Part. 2. Propos. 16. Reg. 4.

Regula. 34. Non datur certum Criterium discernendi veras revelationes à falsis nisi. 1. Ex effectu supernaturali, quem operantur. 2. Ex notitia experimentali per comparationem certam revelationis ad præcedentem similem vel subsequentem indubitatò divinam. 3. Per lumen supernaturale demonstrativum evidenter hujus veritatis, seu per discretionem spirituum. Hoc lumen non relinquit libertatem dubitandi in oppositum, quia non tantùm illuminat intellectum, sed etiam necessitat voluntatem ad assensum. Pat. Reg. 13. Gers. Reg. 3. 4. 14. Laur. R. 6. Cast. R. 5. 10. 16. Laur. R. 29. Pic. R. 2. 9. 19. Bon. R. 1. Thyr. Reg. 2. 4. 7. S. Ther. R. 4. Pat. R. 5.

Hæc tamen Regula sic limitanda est, ut persona, quæ se fundat in notitia experimentali, sit diu exercitata in visionibus verè divinis, ac revelationibus; & ut illæ revelationes, ad quas fit comparatio, habeant distinctivum intrinsecum evidens à revelatione naturali, ex ipso videlicet modo tendendi; & ut persona habeat judicium bonum aut lumen supernaturale necessitans ad distinguenda intrinsecè naturalia à supernaturalibus. Deficiente una harum conditionum aut ea non sufficienter demonstrata quoad nos, poterit quidem persona, cui fit revelatio, esse certa quoad se, videlicet per lumen necessitans ad assensum, non tamen poterit facile certos reddere alios; nisi hoc ipsum, quod verè habuerit hoc lumen, probet per effectus manifestò supernaturales. Gers. Reg. 21. Laur. R. 21. Vide etiam supra Regulam 11.

Regula. 35. Effectus manifestò supernaturales sunt, qui aut secundum se nunquam in ullis circumstantiis producuntur à dœmone, ut est resuscitatio mortuorum, totalis immutatio totius

hominis ac omnium potentiarum ad bonum, eaque repentina in momento, & constans; aliaque miracula primæ classis aut qui saltem nunquam producuntur à dœmone in tali complexo circumstantiarum, utpote specialiter substante divinæ providentiæ protectrici adversus fraudes dœmonis, v. g. dum constat, talem revelationem fuisse usurpatam ad finem à Deo intentum maximi momenti, in eaque fuisse omnes modos servari solitos ac conditiones decentes DEum observatos. Laur. R. 29. Pic. R. 2. 9. 19. Bon. R. 1. Thyr. R. 2. 4.

§. 2.

De Revelationibus dubiis.

REgula. 1. Circa revelationes dubias suspendendum est tamdiu judicium, donec tempus, aut accuratius examen veriora retegat. Vide Reg. 3. §. 1. præcedente.

Regula. 2. Revelationes dubiæ non debent servire ad regulandum cultum publicum in Ecclesia. Pat. Reg. 1.

Hinc, quia DEUS non intendit finem sine mediis congruis, nunquam ordinat aliquam revelationem ad introducendum novum cultum in Ecclesiam, nisi eam revelationem faciat credibilem signis certis ac indubitatis. Adeoque, si revelatio aliqua intendat regulare cultum publicum in Ecclesia, & ea non fuerit à Deo collocata extra omne dubium per signa indubitata, clarum indicium est, eam non esse à Deo.

Regula. 3. Revelationes dubiæ, si conjunctum habeant actuale periculum introducendi errorem aut perturbationem in Ecclesiam, sunt publica authoritate prohibendæ. Actuale periculum voco, dum aliqui jam actu inclinant ad errorem

vel

vel perturbationem occasione ejusmodi revelationis. Pat. Reg. 2.

Regula. 4. Quando duæ revelationes personarum etiam sanctarum invicem pugnant, ambæ pro dubiis haberi debent, nisi pro una dentur signa aliunde certa. Grav. Reg. 25. Cast. R. 7.

Regula. 5. Universim omnes revelationes, quæ in particulari non habent signa aliunde certa, pro dubiis habendæ sunt, præsertim ante personæ, cui fiunt, mortem. Gers. R. 1.

Regula. 6. Universim omnes revelationes, etiam illæ, quæ videntur habere signa certa, pro dubiis habendæ sunt, nisi prius examinata fuerint omnia acta, dicta, & scripta ejus personæ, cui fiunt, & quidem, nisi dentur effectus revelationis palam miraculosi, usque ad ejus personæ mortem. Ratio est, quia omnis alia certitudo fundatur in testimonio personæ, cui revelatio fit; authoritas autem personæ irrefragabilis sine manifestis miraculis ante ejus mortem & sine probitatis constantia probari non potest. Gers. R. 2.

Regula. 7. Revelationes, de quibus illa ipsa persona timet, ne sint à dœmone, haberi debent pro dubiis, nisi in particulari indubitatis miraculis confirmentur. Gers. Reg. 4. Hæc regula intelligenda est pro casu, quo timor ille est anxius, & diuturnus

Regula. 8. Vita Christiana nunquam ab ullo hominum debet dirigi ex revelationibus dubiis. Leo. R. 2. Pat. R. 1. Joa. à Cruce. passim.

Regula. 9. Revelationes dubiæ nec in concionibus nec in libris, nec alio modo publicentur, nisi prius à Sede Apostolica examinentur. Cast. R. 9. Hæc regula certè locum habere debet

bet in revelationibus majoris momenti, & copiosis, quæ introducere videntur nova dogmata, novos cultus &c. præsertim cum Leo IX. in Bulla: *Supernæ*, id requirat.

Regula. 10. Revelationes etiam virorum, quorum vita & doctrina ab Ecclesia probata est, tantùm habent authoritatem probabilem, cui absque fidei periculo, absque temeritatis nota, & absque peccato mortali duritiei seu incredulitatis refragari licet. Cast. Reg. 12. Pic. Reg. 4. 5. Excipiendus tamen casus, quo revelatio privata probaretur miraculis aut aliis signis indubitatis; tunc enim temerè negans, quamvis non peccaret contra virtutem fidei Theologicam, quam DEO debemus circa objecta pertinentia ad fidem universalem totius Ecclesiæ, peccaret tamen graviter contra virtutem fidei moralem, quam debemus etiam in aliis objectis veracitati divinæ.

Regula. 11. Idem dicendum de Revelationibus ab Ecclesia tantùm in forma communi approbatis. Cast. Reg. 26. Ratio est, quia ejusmodi approbationes in forma communi plus non intendunt, quàm ut tales revelationes habeantur & tractentur tanquam probabiles, in quibus nil occurrat manifestè contrarium fidei & bonis moribus.

§. 3.

§. 3.

De Revelationibus probabilius falsis.

Regula. 1. Revelationes probabilius falsæ, practicè pro absolutè falsis habendæ sunt in ordine ad hunc effectum, ut ad nullum adhibeantur usum, nec allegando eas pro aliorum instructione, nec vitam per eas dirigendo. Ratio est, quia ut patet ex § præcedente, id Doctores statuunt circa revelationes dubias, à fortiori ergo id locum habet circa revelationes probabilius falsas. Gers. Reg. 20. Syb. R. 2.

Regula. 2. Revelationes probabilius falsæ sunt, in quibus continentur circumstantiæ aut proprietates frequentius conjunctæ cum deceptione saltem indeterminata, quàm cum earum veritate. Ad eandem classem referri debent revelationes, in quibus continentur circumstantiæ proniores ad deceptionem aliquam indeterminatam per seriem plurium consimilium, quàm ad operationem divinam. Utrumque patet ex Regulis Artis Criticæ à me in Philosophia Pollingana demonstratis. Dixi, *ad deceptionem saltem indeterminatam per seriem plurium consimilium.* Quia si v. g. persona sit superba, vana, revelationum appetens, non potest quidem inferri quaslibet hujus personæ revelationes esse probabilius falsas, potest tamen rectè inferri, si illa persona habuerit plures revelationes consimiles, unam vel alteram ex iis esse falsam; adeoque simpliciter verum erit, corpus illarum revelationum probabilius esse falsum, cùm ad falsitatem plurium propositionum copulative sumptarum sufficiat falsitas unius propositionis. Hinc si dispositiones in aliqua persona proniores sunt ad illusionem, una saltem talis illusio inter multas ejus personæ revelationes præsumi debet; *quod enim pronum est fieri, regulariter fit*, saltem una vel altera vice per seriem plurium casuum consimilium.

Regula 3. Revelationes probabilius falſæ ſunt earum perſonarum, quæ merentur illudi, illarum videlicet, quæ nolunt conſulere verbum Dei ex Scriptura, traditione, & ſenſu univerſali Eccleſiæ. Script. R. 2.

Regula 4. Revelationes probabilius falſæ ſunt, quæ fiunt perſonis quidem piis, ſed ad inſtantiam perſonarum revelatione indignarum. Ratio eſt, quia in tali caſu ipſæ etiam perſonæ piæ merentur illudi. Script. R. 6.

Regula. 5. Revelationes probabilius falſæ ſunt, quæ fiunt perſonis deſiderantibus habere revelationes. Pat. R. 3. 7. Ratio eſt, quia tales merentur illudi. S. Ther. R. 3. Joa. R. 27. Excipe, niſi ex circumſtantiis, effectibus, & judicio generali ſapientum conſtet, deſiderium ejusmodi habitum eſſe ex DEO movente aut approbante.

Regula. 6. Revelationes probabilius falſæ ſunt, quæ petuntur à Deo circa veritates, aliunde humanâ induſtriâ cognoſcibiles. Pat. R. 7. Ratio eſt, quia petens ejusmodi revelationem à DEO, meretur illudi à dœmone.

Regula. 7. Revelationes probabilius falſæ ſunt, quæ fiunt mente emota, geſtibus diſtortis, & elocutione non ſana. Ratio eſt, quia tales revelationes non ſunt ſimiles iis, quas ex Scriptura conſtat eſſe veras. Pat. R. 17.

Regula. 8. Revelationes earum perſonarum, quæ aſſumunt munus divinandi, probabilius ſunt falſæ. Ratio eſt, quia tales perſonæ merentur illudi à dœmone. Pat. R. 18.

Regula. 9. Revelationes perſonarum habentium viſum vel auditum debilem, & imaginationem fortem, probabilius ſunt falſæ, niſi conjunctæ fuerint cum aliunde certis indiciis. Ratio eſt, quia in talibus perſonis reperiuntur diſpoſitiones pronæ ad deceptionem. Grav. Reg. Pract. R. 2.

Regu-

Regula. 10. Idem dicendum de revelationibus personarum habentium cum imaginatione forti extraordinariam subtilitatem visus vel auditûs. Ibid. R. 3.

Regula. 11. Idem dicendum de revelationibus personarum simul cum imaginatione habentium naturam immoderatè melancholicam, aut si viri sint, muliebrem. Ibid. R. 4.

Regula. 12. Idem dicendum de revelationibus mulierum, quas constat esse inconstantes in bono, & pronas ad aucupandam vanam gloriam. Ib. Reg. 5.

Regula. 13. Idem dicendum de revelationibus personarum, quæ nondum transierunt per viam purgativam mortificando passiones, sed per saltum accesserunt ad montem contemplationis, præsertim si se non subjecerunt Directori spirituali simul probo & docto. Ib. Reg. 9.

Regula. 14. Idem dicendum de revelationibus personarum, quæ sunt præsumptuosæ, & confidentes in suis meritis, ita ut è cœlo exspectent revelationes, & instructiones angelicas. Ibid. Reg. 14. Vide supra Reg. 5.

Regula. 15. Idem dicendum de revelationibus personarum, quæ non sunt radicatæ in solida humilitate, seriò ex agnitione sui & mundani nihili comparati ad DEum quærendo abscondere favores, & fugere famam. Ib. R. 16. Gers. R. 7. 8.

Regula. 16. Idem dicendum de revelationibus personarum, quæ in via spirituali adhuc sunt tyrones. Ib. Reg. 17. Gers. Reg. 9.

Regula. 17. Idem dicendum de revelationibus nec antecedenter, nec concomitanter, nec subsequenter conjunctis cum cruce, persecutione, tolerantia, & vita mortificata. Ib. R. 18.

Regula. 18. Idem dicendum de revelationibus personarum, quæ revelationes habere optent, aut habitas passim evulgent, aut communicent. Ibid. Reg. 19. Vide supra limitationem ex Reg. 5.

Regula. 19. Idem dicendum de revelationibus personarum, quæ jam aliàs deprehenduntur fuisse illusæ à dœmone. Ibid. Reg. 20.

Regula. 20. Idem dicendum de revelationibus, quibus introducitur novus modus vivendi, non consuetus observari à populo Dei. Ib. Reg. 22.

Regula. 21. Revelationes de futuris eventibus amphibologicæ, neque vestitæ circumstantiâ aliquâ characteristicâ personarum, vel locorum, aut temporum, probabilius sunt falsæ. Ib. R. 26. Ratio est, quia veritatis prædictio debet esse determinata saltem per aliquam circumstantiam, ad hoc ut sit prudens. Sic & prædictiones prophetarum non erant amphibologicæ, quia exprimebant aliquam circumstantiam, suo tempore extituram, ex cujus existentia poterat dein formari argumentum de eventu. Econtra oracula dœmonum sæpe præter ambiguitatem verborum nullam determinant circumstantiam cognoscibilem à nobis, unde formari poterit argumentum de eventu. Sic illud: *Ibis, redibis non morieris in bello.*

Regula. 22. Revelationes circa quæstiones indifferentes, philosophicas, Theologicas, aut Historicas, inter Doctores controversas, probabilius sunt falsæ. Quia Deus non solet servire curiositati hominum circa materias ad cultum suum ac Religionem impertinentes. Ib. R. 27.

Regula. 23. Revelationes multiplices in eadem persona, præsertim repetitæ circa eandem veritatem, probabilius sunt permixtæ falsis. Ratio est, quia Deus non solet idem repetere, nec multiplicare miracula sine necessitate. Ib. R. 31. Rus. R. 2.

Regula. 24. Revelationes, quæ recedunt à principiis & consuetis modis divinæ sapientiæ, probabilius sunt falsæ. Ratio est, quia Deus solet insistere semper iisdem principiis & modis. Gers. Reg. 5.

Regula.

Regula. 25. Revelationes personæ, quæ aut per superbam curiositatem, aut ob vanam laudem, aut ob præsumptionem sanctitatis cupida est habere revelationes insolitas, probabilius sunt falsæ. Signum autem ejusmodi dispositionis est, si se talibus revelationibus dignam reputet, aut in iis enarrandis gloriabunda delectetur, aut sine necessitate festina illas proferat. Ib. R. 7. 8.

Regula. 26. Revelationes personarum, in quibus concurrit tenacitas proprii judicii cum indiscretione jejuniorum & vigiliarum, probabilius sunt falsæ. Gers. Reg. 10. Ratio est, quia in his personis dœmon reperit aptas dispositiones ad illusionem.

Regula. 27. Revelationes, in quibus aliqua continentur probabilius contraria Scripturæ, aut rationi, eoipso etiam probabilius falsæ sunt. Ib. R. 11.

Regula. 28. Revelationes doctrinales, quarum objectum probari non potest ex Scriptura & traditione, probabilius sunt falsæ. Ib. R. 16. Ratio est, quia Scriptura & traditio est regula sufficiens in materia fidei & morum. Leo R. 2.

Regula. 29. Revelationes doctrinales, quæ introducunt novum modum loquendi & terminos non usitatos à Doctoribus Ecclesiæ, probabilius sunt falsæ. Ibid. Reg. 17. Ratio est, quia nec Deus, nec ratio favet novitati terminorum, ubi nulla est necessitas.

Regula. 30. Revelationes mulierum præsumentium dirigere sua Doctrina Clericos, ac Principes, eosque docere magistraliter velut ex officio, probabilius sunt falsæ. Ib. R. 18. Ratio est, quia Deus noluit mulieres constituere in Magistras Ecclesiæ deputatione ac vocatione stabili. Leo R. 2. Cast. R. 24. Joa. R. 12.

Regula. 31. Revelationes, si nil contineant specialis utilitatis, quàm hauriri possit ex aliis Theologorum aut Ascetarum libris, probabilius falsæ sunt. Ib. R. 19. 23. Ratio est, quia revelationes, uti & miracula, non fiunt sine necessitate. Laur. R. 16. Pat. R. 7.

Regula. 32. Revelationes, eoipsò quod ſint alicujus mulieris, ſi nullum habeant poſitivum characterem veræ revelationis, inter probabilius falſas habendæ ſunt. Syb. Reg. 2. Ratio eſt, quia in illis dantur poſitivæ diſpoſitiones ad Ectaſes naturales. Caſt. R. 17. Grav. R. 1. pract. Marg. N. 1. 2.

Regula 33. Revelationes privatæ, quæ in eadem perſona ſemper ac conſtanter fiunt ſub ſpeciebus rerum ſenſibilium, probabilius ſunt falſæ. Rus. Reg. 1. Ratio eſt, quia Deus non ſolet conſtanter operari modo imperfecto pro inſtructione privata; aut enim imperfectum perficit, aut derelinquit.

Regula. 34. Revelationes de objectis curioſis probabilius ſunt falſæ. Pic. R. 11. Ratio eſt, quia revelationes, ut miracula, non fiunt ſine neceſſitate.

Regula 35. Revelationes perſonarum, in quibus reperiuntur cauſæ propinquæ fraudum, aut illuſionum, probabilius falſæ ſunt. Pic. R. 14. Ratio eſt, quia juxta Artem Criticam Phil. Poll. *quod pronum eſt fieri, regulariter fit,* in ſerie videlicet caſuum conſimilium.

Regula. 36. Revelationes, quæ recedunt à conſueta revelationum formula, probabilius falſæ ſunt. Pic. Reg. 16. Pat. Reg. 17.

Regula. 37. Revelationes, quæ non manifeſtè præferunt utilitatem communem aut propriam, probabilius falſæ ſunt. Pic. Reg. 18.

Regula. 38. Revelationes circa res leviſſimi momenti, aut circa veritates aliunde notas, probabilius falſæ ſunt. Thyr. R. 1.

Regula. 39. Revelationes, quæ nullum poſt ſe relinquunt effectum ſupernaturalem, v. g. pacem internam, & alacritatem ad virtutes &c. probabilius ſunt falſæ. S. Ther. Reg. 2. Joa. Reg. 11. 14.

Regula. 40. Idem dicendum, ſi revelationes ſunt frequentes, & tamen nulla revelantur myſteria. Ib.

Regula.

Regula. 41. Idem dicendum, si non inprimunt animæ quandam certitudinem, quod sint à Deo. Ib.

Regula. 42. Idem dicendum, si sint blandæ ac consolatoriæ, & tamen non inprimant simul sensum profundæ humiliationis, contemptûs videlicet proprii, contritionis. &c. Ib. Joa. R. 11.

Regula. 43. Idem dicendum, si secum quidem ferant incitamenta ad bonum, sed non constantia; immo cum incitamentis ad vitium conjuncta, sicque perturbativa pacis internæ. Ib.

Regula. 44. Idem dicendum, si fuerint conjunctæ cum visione Christi diu perseverante. Ibid.

Regula. 45. Idem dicendum, si veritates revelatæ non inhæreant distinctè memoriæ. Ib. & Joa. R. 11.

Regula. 46. Idem dicendum, si post se relinquunt tentationes contra fidem. Ib.

Regula. 47. Revelationes privatæ, quæ in materia fidei invehunt aliquid novi, quamvis id non sit contrarium doctrinæ fidei, probabilius falsæ sunt. Joa. R. 19. Ratio est, quia Deus non vult Ecclesiam ejusque fidem dirigere per media de se incerta, ut sunt revelationes privatæ.

Regula. 48. Revelationes ordinatæ per modum discursûs post applicationem animi ad similia objecta, probabilius sunt falsæ. Joa. Reg. 22. Ratio est, quia earum invenitur causa vicinior & certior in phantasia. Hæc tamen omnia, quæ in hoc paragrapho dicta sunt, intelligi velim, nisi præsumptio falsitatis purgetur, & elidatur per indicia veræ revelationis aliunde certa.

§. 4.

De Revelationibus certò non divinis.

R*Egula.* 1. Revelationes certò non sunt divinæ, quarum circumstantiæ nunquam conjunctæ sunt cum verè divinis. Patet ex definitione certitudinis juxta Artem Criticam.

Regula.

Regula 2. Complexum plurium circumstantiarum seorsim tantùm probabilium potest aliquando esse tale, ut pariat certitudinem absolutam contra veritatem revelationis; tunc videlicet, quando nunquam solet esse conjunctum cum revelatione genuina. Gers. R. 22.

Regula. 3. Revelationes ejusdem personæ & iisdem signis præditæ falsæ sunt, in quibus continetur vel unica falsitas. Script. Reg. 2.

Regula. 4. Revelationes, quæ in particulari suis doctrinis aut promissis disponunt peccatores ad protrahendam pœnitentiam, eatenus non sunt à Deo. Ib. R. 4.

Regula. 5. Revelationes præsertim mulierum, quæ occupando homines in devotiunculis tribuunt vanam securitatem & torporem in peccatis, non sunt à Deo. Ib. R. 5.

Regula. 6. Si ea, quæ in visione cernuntur, nil significant, aut si ea, quæ significantur, non sunt utilia, est certum signum, quod visio non sit à Deo, sed à phantasia aut à dœmone. Pat. Reg. 9. Hæc regula intelligenda est de utilitate per se in revelatione intenta; quod enim attinet utilitatem per accidens, haud dubiè ex qualibet re otiosa v. g. festuca, ope meditationis poterit elici aliqua utilitas.

Regula. 7. Revelationes, quæ reddunt viam ad cœlum latam, eatenus falsæ sunt. Pat. R. 20.

Regula. 8. Revelationes, quæ tantum serviunt ad pascendam curiositatem, non verò ad emendandam vitam, eatenus falsæ sunt. Pat. R. 23.

Regula. 9. Si forma, modus, circumstantiæ, aut effectus apparitionis continent aliquam deformitatem, vanitatem, superbiam, turpitudinem; certum est, visionem esse à dœmone potius, quàm Deo. Grav. Reg. Gen. 6.

Regula.

Regula 10. Revelationes eorum, qui aliàs ſunt læſi capitis, aut obſeſſi à dœmone, nullam merentur fidem. Grav. R. Pract. 5.

Regula 11. Si perſona, cui tribuuntur revelationes, fuerit imbuta pravis moribus, præſertim ſubdita vitiis carnalibus, & irretita curis ſuperfluis, judicandum eſt, eam eſſe deceptam aut deceptricem. Ib. R. 6.

Regula 12. Rejiciendæ revelationes eorum, qui utuntur ſuperſtitioſis mediis ad ſcienda recondita. Ib. R. 8.

Regula 13. Idem dicendum de revelationibus perſonæ aſſuetæ mendaciis. Ib. R. 10.

Regula 14. Idem dicendum de revelationibus perſonæ, cui deficit vera fides. Ib. R. 13.

Regula 15. Idem dicendum de revelationibus, in quibus prætenditur fuiſſe cum aliqua perſona diſpenſatum in aliqua lege naturali aut Eccleſiaſtica. Ib. R. 24.

Regula 16. Revelationes, quæ non congruunt divinæ ſapientiæ quoad objectum aut modum, eatenus non ſunt à DEO. Ib. R. 28. Gerſ. R. 5. 6.

Regula 17. Idem dicendum de revelationibus, quarum objecta ſunt curioſa aut inutilia. Ib. R. 29. Gerſ. R. 9.

Regula 18. Revelationes perſonarum, quæ ſectantur ſequentia principia, ad illuſiones dœmonum referendæ ſunt. 1. Hominem contemplativum ita finalem beatitudinem cum omni perfectionis gradu poſſe in hac vita acquirere, ſicut obtinebit in patria. 2. Hominem poſſe per contemplationem ad talem gradum perfectionis aſcendere, ut reddatur impeccabilis, & qui ad talem gradum pervenerit, non tenetur ulla bona opera facere. 3. Hominem in oratione mentali quoad intellectum debere eſſe alienum ab omni cogitatione rerum corporalium & ſpiritualium, exſpectando, quas cogitationes immittat Deus. 4. Homines Orationi mentali deditos non eſſe adſtringendos ad laborem manuum, & exercitia corpora-

lia. 5. Orantem ita se debere recolligere in præsentia Dei, ut nec discurrat nec meditetur, nec in Christi passione, multo minus in ejus Humanitatis cognitione immoretur. 6. Nullo modo unquam esse utendum imaginibus, ut quis se in orationem recolligat. 7. A quovis ex eorum Illuminatorum numero semper ac singulis horis id videri posse, quod ab ipso jam semel in oratione visum est. 8. Non esse obediendum Episcopo aut alteri Superiori, si alicui Orationem mentalem prohibeat; nequidem, si id sub Excommunicatione inhibeat. 9. Quo tempore facienda est Oratio mentalis, uxorem non teneri obedire viro præcipienti aliquid, quod orationem impediat. 10. Orationi mentali vacantes vel peccare non posse, vel difficillimum esse, quod peccent. Laur. R. 1.

Regula 19. Quando post revelationem homo nil aliud boni experitur, nisi quod experiebatur in aliis contemplationibus non exstaticis, nec cum majori devotione ab ea revertitur, signum est, non fuisse divinam. Ib. R. 16.

Regula 20. Revelationes, in quibus aliquid consulitur non ordinatum ad bonum, non sunt à Deo. Ib. R. 17.

Regula 21. Revelatio, quæ in animo excitat motus superbiæ, non est à Deo. Ib. R. 25.

Regula 22. Revelationes, quæ inducunt delectationem sensibilem in carne, non sunt à Deo. Ib. R. 26.

Regula 23. Revelationes, in quibus non intercedit honesta gravitas, non sunt à Deo. Ib. R. 27.

Regula 24. Quando revelatio impellit ad aliquid cum præcipitantia, inquietudine, ac quadam impatientia de eventu, non est à Deo. Ib. R. 28.

Regula 25. Revelationes, quæ non excitant ad spiritualem profectum, sed tantùm ad temporalia, non sunt à Deo. Ib. R. 34.

Regula 26. Idem dicendum, si aliquid consulant contra fidem, aut contra bonos mores. Ib. R. 34.

Regula 27. Idem dicendum, si invitant ad superbiam. Ib. R. 34.

Regu-

Regula 28. Idem dicendum, si ad eas obtinendas adhibeatur medium superstitiosum. Ib. R. 34.

Regula 29. Revelatio, in qua intervenit inordinatio naturæ, vel species mali, non est à Deo. Cast. R. 22.

Regula 30. Revelationes sunt à dœmone, 1. si instigant ad aliquid quod reipsa est contra exempla Christi & Sanctorum. 2. Si illud, ad quod instigant, hominem elevat ad tumorem mentis. 3. Si id, ad quod instigant, hominem elongat à corde proprio. 4. Si id, ad quod instigant, hominem in virtutibus extenuat, donis Dei gratuitis exuit, & ad creaturas abjicit. 5. Si ab initio consolantur ac delectant; postmodum verò affligunt & cruciant. 6. Si ab initio afferunt securitatem; in fine autem diffidentiam, & dubietatem ac perplexitatem. 7. Si nituntur extinguere bonam voluntatem & charitatem. Hen. R. 3.

Regula 31. Revelationes, in quibus continentur promissiones exorbitantes à legibus justitiæ, æquitatis, aut sapientiæ præstabilitis à Deo, non sunt à Deo. Vide Reg. 4. 5. Hæc Regula non sic intelligenda est, ut statim rejiciantur omnes revelationes, in quibus continentur promissiones generales semper exaudiendi supplicantium preces, quia hæ promissiones sunt tacitè conditionatæ, & sunt veræ in sensu accommodo, si videlicet non fiant contra Ordinem præstabilitum ex legibus divinæ æquitatis, nec circa objecta nunquam concedi solita. Præsupponitur enim in omni petitione congrua proportio inter meritum petentis, meritum recipientis, & inter bonum universi à Deo intentum in systemate naturæ vel gratiæ, ob quam causam non potest à quolibet peti quodlibet, ne quidem à B. Virgine aut Christo. Illas verò promissiones voco exorbitantes, quæ versantur in determinato genere concessionum, nunquam à Deo generaliter concedi solito, aut si præbeant occasionem delinquendi, aut si sint ita generales, ut etiam positivè videantur excludere præfatas conditiones & clausulas. Vide Part. 1. C. 15. Reg. ult.

ERRATA.

Prior numerus denotat folium, posterior lineam.

Parte I. 68. 29. *referentur*. reverentur. 71. 26. *accessi*. accede. 78. 29. *expendendo*. expendendæ. 83. 9. *quando*. quanto. 89. 3. *erubescat*. erubescebat. 92. 14. *facillatio*. vacillatio. 99. 22. *continus*. continuis. 103. 16. *retractatio*. retractio. 122. 17. *crucium*. crucum. 129. 15. *universitatis*. universitas. 132. 32. *cacudit*. cæcùtit. 173. 24. *audiantur*. audiant. 192. 27. *nolo*. noli. 199. 16. *consilium*. consimilium. 212. 18. *rever*. reverà. 228. 2. *perpendi*. perdendi. 255. 20. *cacitat*. cæcitate. 255. 23. *magna*. magna pars. 255. 25. *mediationes*. meditationes.

PARS II.

Applicatio Regularum ad quasdam Revelationes in particulari per modum Exempli.

PRÆFATIO PARTIS SECUNDÆ

De ingentibus damnis, quæ ex Revelationibus falsis quovis tempore redundarunt in Ecclesiam.

Icut Religio fundatur in verbo Dei revelato, ita fieri nequit, ut non concutiatur vehementer per Revelationes falsas. Id callidè advertens Serpens ille antiquus ex eo tempore, quo sub mentita amicitiæ larva Protoparentem incautam cum toto humano genere perdidit, nunquàm destitit, per Revelationes falsas turbare puritatem fidei, & publicam tranquillitatem Ecclesiæ.

Habuit hujus suæ nequitiæ instrumenta insignia non solùm inter Gentes per Vatum & Idolorum Oracula, sed in ipso populo

Dei per Pseudoprophetarum somnia. Hinc tamen frequentes eâ de re commonitiones divinæ; hinc iteratæ clades; hinc ut ex Josepho de bello Judaico liquet tandem ipse gentis alioquin felicissimæ interitus. Commonet Deus suum populum de cavendis ejusmodi fictis aut à dœmone immissis somniis in Deuteronomio C. 13. ubi ait: *Si surrexerit in medio tui Prophetes, aut qui somnium vidisse se dicat, & prædixerit signum atque portentum; & evenerit, quod locutus est, & dixerit tibi: Eamus, & sequamur Deos alienos; non audies verba Prophetæ illius aut somniatoris; quia tentat vos Dominus, ut palam fiat, utrum diligatis eum. Propheta autem ille, aut fictor somniorum interficietur.* In Threnis C. 2. Causa lamentationum assignatur, quod creditum fuerit visionibus falsis: *Prophetæ tui viderunt tibi falsa, & stulta, nec aperiebant iniquitatem populi sui.* Idem insinuatur in Ezech. C. 13. *Vident vana, & divinant mendacium, dicentes: ait Dominus; cum Dominus non miserit eos.* Similia loca de Pseudoprophetis Hebræorum plura occurrunt in Scriptura.

In nova Lege Gratiæ simul cum ortu lucis Evangelicæ suffusæ fuerunt tenebræ mendacium visionum. Id testantur varii libri temporibus Apostolicis editi sub titulo: *Apocalipsis* seu *Liber visionum.* Huc pertinet *Apocalipsis Petri Apostoli.* Hyer. de Script. Eccles. Clemens Alexandrinus L. 6. Strom. ex hac Apocalipsi recenset etiam fragmenta; uti & Origenes in Periarchon. immo in aliquibus Ecclesiis Palæstinæ in die Parasceves quædam ex hac Apocalipsi prælegebantur publicè. Gelasius in Decreto damnat alium librum sub titulo: *Apocalipsis S. Pauli.* Sozomenus L. 7. C. 19. testatur: Revelationes S. Pauli denuò apparuisse tempore Theodosii. Epiphanius asserit Gnosticos usos esse quodam libro, cui titulus: *Ascensius Pauli.* Nomine Joannis Apostoli editas fuisse alias *Revelationes* diversas ab ejus Apocalipsi testis est Cajus in Dial. Disput. confictas videlicet à Cherintho. *Apocalipsis* publicata nomine S. Thomæ rejicitur à Gelasio in Decreto; uti

&

& liber *Revelationum* S. Stephani. Hieronymus in Isaiam C. 64. mentionem facit aliarum Revelationum sub titulo: *Ascensio Isaiæ;* & *Apocalipsis Eliæ.* Quid autem frugis hæc omnia Ecclesiæ tulerint, testatur idem L. CC. dicens: *Apocryphorum testimonia conticeant, quæ ex occasione hujus testimonii ingeruntur Ecclesiis Christi. De quibus verè dici potest, quod sedeat Diabolus in insidiis cum divitibus in Apocryphis, ut interficiat innocentem - per hanc occasionem, multaque hujusmodi Hispaniarum & Lusitaniæ deceptæ sunt mulierculæ oneratæ peccatis.* Huc spectat illud S. Leonis Epist. 93. ad Turibium C. 15. *Apocryphæ Scripturæ, quæ sub nomine Apostolorum multarum habent seminarium falsitatum, non solum interdicendæ, sed etiam penitus auferendæ sunt, atque ignibus concremandæ. Quamvis sint in illis quædam, quæ videantur habere speciem pietatis, nunquam tamen vacua sunt venenis; & per fabularum illecebras hoc latenter operantur, ut mirabilium narratione seductos laqueis cujuscunque erroris involvant.*

Aliam perturbationem in Ecclesiam induxerunt Revelationes seu Visiones Hermetis, editæ sub titulo *Pastoris.* Laudatæ illæ fuerant à variis antiquis Scriptoribus, ab aliis autem reprobatæ; donec tandem à Gelasio inter Apocrypha repositæ authoritàte *exutæ sint.* De dissensione authorum veterum circa has Revelationes, adeoque de confusione testatur Origenes in Periarchon. L. 4. C. 4. his verbis: *Id etiam in Libello Pastoris, qui à nonnullis contemni videtur, reperimus.* Idem Hom. 9. in Numer. C. 14. ait: *In Libello Pastoris, si cui tamen Scriptura illa recipienda videtur, similia designantur.* Eusebius L. 3. Hist. C. 3. dicit: *Apostolus inter alios etiam Hermæ cujusdam, cujus opus esse ferunt, qui Pastoris Libellus inscribitur, mentionem facit. Sciendum, istum, tametsi à nonnullis in quæstionem vocatur, ac propterea Scripturis omnium consensu approbatis nullo modo annumerandus ducitur, ab aliis tamen necessarium, iis præsertim, qui primis fidei elementis imbuendi sunt, judicatum esse. Unde hoc quidem tempo-*

re eum modo in Ecclesiis palam pervulgatum, ac etiam ejus testimonia à nonnullis veterum Scriptorum in suis libris citata animadvertimus. Et quis tandem fructus harum Revelationum? nullus alius, nisi Hæresis Novatiana, cui subministraverunt semina & fundamenta. Ita Sixtus Senensis, Biblioth. L. 2. ubi ait: *Hermes citatur à Clemente Alexandrino, Origene, Irenæo, Cassiano.* &c. *Demum tamen rejectus est à Gelasio inter fidei dubiæ Scripturas, ut arbitror ad subversionem Novatianorum, quibus initium videtur dedisse; quia non semel ait, non esse secundam pœnitentiam.* Joannes Maria Brasichellus, Magister S. Palatii, in suo Indice Expurgatorio, impresso Romæ 1607. dicit: *Dubitandum nullo modo est, Libellum hunc Pastoris, ut modo scriptus habetur, ab Herma Pauli discipulo non esse conscriptum, cum & hæresibus & fabulis sit oppletus. Eum S.* Gelasius *in Romano Concilio inter Scripta Apocrypha abjicit. Item & S. Prosper. L. Cont. Cassianum C. 3. nullius authoritatis esse pronuntiat.* Ex his tria Colligo. Primò, quod tempore S. Prosperi, & S. Gelasii unus tantùm notus fuerit Libellus, *Pastoris* titulô, non duo. Non enim potuit fieri, ut Concilium Romanum, cui sine dubio plurimi intererant in libris græcis versatissimi, sine ulla distinctione prohiberet librum sub eo titulo, sub quo extaret, vel uspiam adhuc extare timeretur alius liber utilissimus tam celebris Authoris nec vitiosus in fonte, nec interpolatus in Exemplaribus. Secundò, quod is ipsissimus liber, qui à Clemente Alexandrino, Origene, Irenæo, & Eusebio fuerat citatus, sine ulla alia interveniente interpolatione, fuerit condemnatus. Quia alioquin diversæ editiones non potuissent esse ignotæ tum ipsis Authoribus, tum ipsi Concilio; adeoque debuissent laudes & vituperia dissentientium referri ad diversas illas editiones. Tertiò, quod revera hæ visiones, cujuscunque sint authoris, sint antiquæ aut deceptiones hominis, aut illusiones diaboli, quæ causarunt magnam perturbationem in Ecclesia. Qamvis enim forte dici posset, illum authorem scripsisse in aliqua Orientali

tali Ecclesia, ubi juxta particularem loci Disciplinam non viguerit secunda pœnitentia publica etiam in Laicis, sed tantùm *Remissio* seu absolutio simplex; ea tamen Disciplina non potuisset à Spiritu Sancto dictari instar Dogmatis & Legis pro universali Ecclesia, prout fit in his Visionibus.

Sæculo tertio ineunte pacem Ecclesiæ vehementer turbavit nimium facilis ad Revelationes Mulierum fides. Cum enim Montanus teste Eusebio L. 5. C. 3. ab initio sibi comparasset famam Prophetæ, atque ab ipso summo Pontifice communicatorias obtinuisset, tandem mutare pellem cœpit. Adscivit enim in Societatem duas fœminas, Priscam seu Priscillam & Maximillam, quæ tanquam Spiritu Sancto afflatæ suas Revelationes divulgabant. Cùm verò hæ contrariæ essent receptis hucusque opinionibus Ecclesiæ præsertim in materia Disciplinæ v. g. quoad jejunia, secundas nuptias, &c. Inde dissensiones in Ecclesia non exiguæ subortæ sunt. Apollinaris Episcopus Hierapolitanus de hac dissensione scribens ait: *Nonnulli* (Montanum) *acriter increpabant; alii de eo, velut Spiritu Sancto & dono prophetiæ imbuto sese gloriosè extulerunt.* Et Hieronymus contra Pelagianos: *Montanus multas Ecclesias per Priscam & Maximillam hæresi polluit.* Perturbationem adaugebat, quod Montanistæ v. g. Tertullianus, quamvis à Catholicis exclusi fuerint, nec se nec Catholicos inter hæreticos habuerint, eò quod tantùm de puncto Disciplinæ salvâ fidei regulâ disceptari crederent, prout P. Orsi Ord. S. Dom. in sua *Perpetua & Felicitate* contra Basnagium pro more suo eruditè observat.

Sumente paulatim incrementa Luce Evangelii illusiones dœmonum in Eremicolis potissimùm, & abstractioris vitæ amantibus ad sera usque tempora perdurarunt, de quibus varia reperiuntur exempla in Vitis Patrum, & Actis Sanctorum. Illud tamen celebre

lebre eſt, quod ſæculo undecimo contigit in grave damnum totius Chriſtiani populi. Erat quidem Monachus in Syria, nomine Petrus, qui viſionibus, ut ex eventu colligere eſt, falſis incitatus commovit totam Europam ad Bellum ſacrum contra Saracenos. Ipſe tamen in primo ſtatim cum hoſtibus congreſſu unà cum viginti quinque Chriſtianorum millibus periit; ut videri poteſt in Scriptoribus Belli Sacri, & Baronio.

Sæculo decimoquarto ingens erat Viſionariorum & Viſionariarum multitudo, præſertim inter Beguinas Germaniæ; contendebant, ſe in ejusmodi Ecſtaticis raptibus etiam pertingere ad Viſionem Dei beatificam; qui error, jam in Concilio Lateranenſi ſub Innocentio III. ante centum annos condemnatus, cùm repullularet, à Joanne 22. radicitùs extinctus eſt. Ut enim legitur in antiquo Manuſcripto Chronico noſtri Monaſterii, authoritate hujus Pontificis in Germania ferme trecenta talium Beguinarum millia extinctione eorum Inſtituti ſublata ſunt.

Quæ turbæ ſæculo decimoquinto in Germania per ejusmodi Viſiones excitatæ fuerint, narrat P. Joannes Nider Ord. Præd. in ſuo Formicario L. 3. ubi oſtendit, illud ipſum terribile Schiſma Eccleſiæ, quo ſimul erant tres Pontifices, magna ſui parte fundatum fuiſſe in Viſione falſa. Rem ſic narrat L. 3. C. 1. *Infiniti ſunt modi, quibus hoſtis antiquus deludere ſolet incautos, quibus nonnunquam viros maximos decepiſſe comperitur. Ante tempora Concilii Conſtantienſis Schiſmate jam diu continuato, cum Petrus de Luna* (unus trium Pontificum ſimul regnantium) *clam in Hiſpaniam per mare fugeret, Oppidani cujusdam Oppidi maritimi ab aliquo Abbate admonebantur, ut ſe pararent ad excipiendum Papam; Oppidanis rem cum riſu excipientibus, utpote nulla apparente veriſimilitudine de adventu Papæ, ſubitò ventus contrarius Galeam cum Papa, jam ſedecim milliaribus prætervecto, coegit intrare præfatum*

tum Oppidum. Cum postmodum inquireret, unde Abbas notitiam jam præviam de suo insperato adventu habuisset, hic respondit, quod Prophetiam istam dudum in aliquo libro legisset, in quo simul contineretur, quod præfatus Papa post superatas persecutiones Romam rediturus esset, & restituendus in pacificam possessionem Sedis Apostolicæ. In hac prophetia Petrus de Luna, cum omnia præcedentia impleta videret, ita confidebat, ut citatus per Concilium generale Constantiense contumax fieret, & ibidem deponeretur; ac tandem in exilio pertinax vitam finiret. Huic narrationi P. Nider L. CC. addit plura alia talium partim illusionum partim deceptionum exempla. Cum itaque innumera hujusmodi damna consequantur Ecclesiæ ex revelationibus falsis, in rem fuerit, afferre nonnulla revelationum falsarum, & genuinarum specimina, ut ex applicatione Regularum ad casus particulares cuivis sternatur facilior via ad formanda solida in materia visionum ac revelationum judicia.

Num. I.

Exempla illusionum illustrium ex Vitis Patrum.

1. IN Vita S. Antonii apud Rosvveidum Num. 41. legitur, eum Sanctum suis Monachis inter alias doctrinas etiam hanc commendasse. Dœmones, inquit, etiam cum modulatione solent nonnunquam apparentes psallere, prô nefas! ad hæc & impuro ore sacra Scripturarum eloquia meditantur. Frequenter enim legentibus nobis, quasi Echo ad extrema verba respondent. Dormientes quoque excitant ad orandum, ut totius noctis somnum eripiant. Plerosque etiam, dum se in monachorum nobilium habitu transferunt, monachos coercent, & pristina, de quibus conscii sunt, peccata imputant. Sed spernendæ sunt eorum increpationes & admonitiones jejunandi, vigiliarum quoque fraudulenta suggestio. Ob id enim familiares nobis species assumunt, ut affinitate virtutum nocentes facilius virus interferant, & innocentes quosque per speciem honestatis elidant. Impossibile postea durumque hoc studium prædicant, ut dum onerosum esse videtur, quod cœptum est, ex desperatione tœdium, ex tœdio succedat ignavia. - Si ergo orare compellunt, si jejunia suadent, non ex eorum monitis, sed ex nostra consuetudine id agamus.

2. In Vita S. Pachomii C. 9. hæc habentur: Una dierum, cum Palæmon & Pachomius vigilantes accenderent ignem, quidam frater superveniens apud eos manere voluit. Qui cum susceptus esset, inter verba ut fieri solet, erupit, & dixit: Si quis fidelis est ex vobis, stet super hos carbones ignis, & orationem

Domi-

Dominicam ſenſim lentèque pronuntiet. Quem beatus Palæmon intelligens ſuperbiæ tumore deceptum commonuit dicens: deſine frater ab hac inſaniâ, nec tale quid ulterius loquaris. Qui correptione Senis non ſolùm non profecit in melius, ſed plus elatione mentis inflatus ſuper ignem ſtare cœpit audacter, nullo ſibi penitùs imperante; eratque conſpicere, quomodo cooperante inimico humani generis, & Domino permittente nequaquam fuerit peruſtus ignis attactu. Hoc ipſum verò, quod geſſit impunè, ad augmentum profecit ejus inſaniæ. Poſtera die maturè proficiſcens ac velut eis exprobans ajebat: Ubi eſt fides veſtra? Poſt non multum verò temporis cernens diabolus eum ſibi per omnia mancipatum, & facile ad quæ vellet facinora eum ſe poſſe compellere, transfiguravit ſe in mulierem pulchram, ſplendidis veſtibus adornatam, & cœpit oſtium Cellæ ejus vehementer extundere. Qui cum aperuiſſet, ait ei Diabolus in habitum mulieris immutatus; Obſecro te, quia nimis à creditoribus urgeor, & metuo, ne me aliqua pericula comprehendant, recipias me in tuam cellulam, quia debitum ſolvere nequeo, quatenus per te ſalva facta gratias referam; Deus enim me direxit ad te. Qui à cœcitate mentis penitus obſcuratus, nec valens diſcernere quis eſſet, qui ſibi talia loqueretur, Diabolum in ſuum recepit exitium. Tunc dœmon immiſit ei turpem concupiſcentiam. Qui mox ceſſit inimici ſuggeſtionibus, & ejus quaſi muliebres petivit amplexus. Quem ſpiritus immundus invadens eliſit atrociter; & revolutus ſuper pavimentum veluti mortuus diu permanſit. Poſt aliquantos autem dies tandem in ſe reverſus & dementiæ propriæ ſerò pœnitens ad ſanctum Palœmonem venit, & cum magno fletu quid ſibi accidiſſet expoſuit, cumque ſanctus Palœmon & ſanctus Pachomius lachrimas pro eo funderent, ſubito correptus ab immundo ſpiritu de conſpectu eorum proſiliit, & per deſerta diſcurrens pervenit ad civitatem Panos, ubi in fornacem balnei per amentiam ſe præcipitans incendio protinus interiit.

3. Macarius Romanus in sua Vita C. 20. de se hæc narrat: Posthæc laqueus Diaboli affuit; nam die quadam è spelunca foras egressus fasciolum subtile juxta me in terra positum aspexi. Ego verò in memetipso cogitans dixi: Unde in hac solitudine fasciolum? æstimans tamen, quia verum esset fasciolum oblitus sum me crucis signo munire, misi proin manum, & levans fasciolum reportavi in speluncam. Altera die egressus calceos fœmineos reperi jacentes in terra; sed nec tunc ego miser insidias diaboli advertens, nec signo crucis me muniens, calceos levavi & in speluncam portans fasciolo junxi. Tertia die exiens diabolum in specie mulieris, vestibus pretiosis indutæ stantem inveni, ego verò miserabilis ne sic quidem laqueos diaboli advertens, nec aliquo modo me signans ajo ad illam: Unde huc venisti? Illa flere continuò amarissimè cœpit. Tunc ego misellus cum illa veluti compatiendo valde ploravi. Post hæc respondens dixit: Ego miserrima, o Pater sanctissime, filia sum viri Romani, qui cum me invitam desponsasset juveni nobilissimo Romano in ipsa nuptiarum nocte sponsus meus disparuit; cumque omnes turbarentur, ego clam exii, & errando huc perveni. Hæc cum credidissem, simul & sponsam meam, quam in ipsa nuptiarum nocte fugiens dereliqueram, fore sperans per manus apprehendi illam, & in hanc introduxi speluncam. Lachrimæ verò ab ejus oculis nullatenus cessabant. Tunc compatiens sedere eam juxta me feci, & diutius colloquia invicem habuimus & glandes illi ad manducandum dedi. Tunc cœpi somno gravari; at illa manibus suis omnia mea membra palpavit, & eo amplius somno gravatus sum. Quid morer? miser ego, qui nunquam antea cum fœmina peccare consensi, in somnis peccatum me perpetrasse cognovi; nam subitò expergefactus quasi cum fœmina discoopertum me in terra jacentem inveni; ipsa verò jam non apparuit.

4. In

4. In vita Joannis Monachi hæc narrantur: Poſtquam multa nobis S. Joannes de jactantiæ vitio diſſeruit, ad ultimum intulit dicens: Erat quidam apud nos monachus, in hac vicina eremo commanens, cui habitaculum ſpelunca erat; vir ſummæ abſtinentiæ, quotidianum victum labore manuum quærens, in orationibus die noctuque perſiſtens, cunctisque animi virtutibus florens. Sed hic lætis ſucceſſibus elatus confidere quaſi in profectibus ſuis cœpit, & non Deo totum, ſed ſibimetipſi quod profecerat deputare. Hanc autem intuens animi præſumptionem tentator continuò accedit & laqueos parat. Quadam namque die ad veſperam fingit ſpeciem decoræ mulieris oberrantis per eremum, quæ velut feſſa per nimium laborem accedens ad oſtium ſpeluncæ monachi ſe laſſabundam ſimulans ac fatigatam intrinſecus ſemetipſam projecit atque advoluta genibus viri, ut ſui miſereatur exorat. Nox enim me infelicem, inquit, me latitantem comprehendit; jube me requieſcere in angulo cellæ tuæ, ne forte efficiar nocturnis beſtiis præda. At ille primò miſerationis obtentu recepit eam intra ſpeluncam, requirens, quæ ei cauſa errandi per eremum fuerit? Illa cauſam fingit ſatis accuratè, & interim venena blandimentorum atque illecebræ virus per omnem textum narrationis interſerit; elegantia & ſuavitate ſermonis inclinat animam hominis, & in affectum ſui illecebroſo amore deflectit. Hinc jam inter blandiora colloquia jocus riſusque miſcentur, manus etiam procax ad mentum barbamque quaſi venerandi ſpecie protendit, tum verò palpare cervicem mollius, collumque levigare. Quid multa? ad ultimum captivum ducit militem Chriſti, continuo enim perturbari intra ſemetipſum, & libidinis fluctibus æſtuare cœpit, nequaquam laborum præteritorum, nequaquam profeſſionis ſuæ ac propoſiti memor. Paciſcitur cum cordis ſui concupiſcentia, & intra arcana cogitationum ſuarum fœdus cum falſa voluptate componit. Inclinat ſtultus latera ſua, & efficitur ſicut equus & mulus, quibus non eſt intellectus. Atque ubi obſcœnos jam conabatur inire

complexus, illa ululatum teterrimæ vocis amittens, umbra ut erat tenuis, per manus amplectentis elabitur. Tunc multitudo dæmonum in aere clamat: O qui te usque ad cœlum extollebas, quomodo demersus es usque ad infernum? Eadem Historia narratur in Lausiaca C. 44.

5. In Historia Lausiaca C. 31. dicitur: Fuit quidam Valens, qui in solitudine plures annos habitavit nobiscum. Ipse præclarè de se sentiebat, tanquam cum eo versarentur angeli. Quodam die cum operaretur in tenebris acum dimisit, qua consuebat sportam; quem cum ipse non invenisset, dœmon ei fecit lampadem, & invenit acum. Hoc nomine rursus inflatus magnificam de se induit opinionem, & usque adeo elatus est, ut etiam contemneret ipsam Sacramentorum Communionem. Semel S. Macarius Presbiter misit ad Valentem bellaria. Hic autem verberavit eum, qui attulit, dicens: Dic Macario, non sum te deterior, ut tu ad me mittas benedictiones. Cum ergo sibi persuasisset dœmon, eum ejus deceptioni maximè fidem habuisse, abit, & figuram Servatoris induit, & noctu accedit in phantasmate, mille angelis lampadas tenentibus, & rotam igneam, in qua visus est figuram exprimens Servatoris; unusque eum præcedit & dicit: Christus dilexit tuum institutum, & venit, ut te videat; egredere ergo è cella, & cum procul eum videris, procumbens eum adora. Egressus ergo Antichristum adoravit. Alio itaque die adeo fuit emotæ mentis, ut ingrederetur Ecclesiam, & fraternitate Congregata diceret: Ego non habeo opus Communione; Christum enim vidi hodie. Tunc Patres eum uno anno in compedes ferreos conjecerunt, & curarunt, precibus ejus contemptione, vitaque austeriore detrahentes ejus persuasionem. Nam, ut dicitur, sunt contrariorum contraria medicamenta

Num.

Num. II.

Exempla illuſionum illuſtrium ex variis authoribus.

1. IN Vita S. Simeonis Stylitæ juxta editionem Rosvveidi legitur Diabolus apparuiſſe in ſpecie angeli. Sic habet: Tunc invidus diabolus transformavit ſe in ſpeciem angeli fulgens in ſplendore cum equis igneis, & currus igneus apparuit juxta columnam, ubi ſtabat B. Simeon. Et dixit diabolus blandis ſermonibus; Simeon, audi verba mea, quæ tibi Dominus mandavit. Miſit me angelum ſuum cum curru igneo, & equis igneis ut rapiam te, quomodo rapui Eliam. Tempus tuum jam eſt, & tu ſimiliter aſcende mecum in currum, quia Dominus cœli & terræ tranſmiſit hunc. Aſcendamus pariter in cœlos, ut videant te angeli & archangeli cum matre Domini, cum Apoſtolis & Martyribus, Confeſſoribus, & Prophetis, quia gaudent videre te, ut ores Dominum, qui te fecit ad imaginem ſuam. Simeon completa oratione dixit: Domine, vis rapere me peccatorem in cœlum? & elevans dexterum pedem, ut aſcenderet in currum, levavit dexteram manum, & fecit ſignaculum Chriſti. Cum feciſſet ſignaculum crucis, continuò diabolus nusquam comparuit.

2. In Vita B. Jordani Generalis Ordinis Prædicatorum ad 13. Febr. authore Cantipratano N. 5. dicitur: Jordanus per juga Alpium digreſſus acutam febrem graviſſimam labore itineris fatigatus incurrit. Epiſcopus civitatis, ad quam divertit, ut audivit tanti Patris adventum, hoſpitio recepit infirmum, & violenter in lectum proprium collocavit. Habebat

autem Magiſter Priorem ſecum ſui Ordinis, Litteratum valde, in moribus probatum & Phyſicum, qui ſciens Magiſtri propoſitum etiam in infirmitate duriſſimum dixit: Oportet, ut mihi ſis ſubjectus. Cui Magiſter humiliter, fiat, inquit. Mox ergo contra conſuetudinem Ordinis ſuaviter in plumis ſtratum eſt infirmanti. Nocte Magiſtro ſolo in thalamo quieſcente apparuit diabolus transfiguratus in angelum lucis dicens: Eſtne hic Magiſter Jordanus? O quàm impudens factus es, qui quaſi Dominator terræ in lecto plumeo & ſericis requieſcis. O miſer, quale exemplum Ordini tuo & fratribus relinquis? Sed non eſt Deus tui oblitus in finem, qui ad redarguendum te miſit me. Et tu igitur ſurge, & terræ ſupplex incumbas. Nec mora, diabolo diſparente territus Magiſter in terram corruit, & ſic jacens mane à Priore dicto & fratribus invenitur. Quem Prior ſeverè valde corripuit, & per obedientiam in lecto jacere coegit. Sequenti nocte Satan iteravit audaciam, durius quam prius inobedientem ſibi redarguit, & Magiſtro ad terram deſcendere mox præcepit. Quem cùm mane Prior iteratò inveniſſet ad terram indignatus dixit: Miror veſtram ſtultitiam, qui in periculum non ſolùm corporis, ſed etiam animæ contra obedientiam hoc facere voluiſtis. Et ego teſtor altiſſimum, quod nollem pro toto mundo ita graviter contra Deum & Ordinem exceſſiſſe. Et hæc dicens flere cœpit uberrimè; quod ut vidit, collachrimatus eſt & Magiſter & procidens ad pedes ejus confeſſus eſt, qualiter ei diabolus illuſiſſet. Tunc Prior præcepit, ut lectum aſcenderet. Tertia nocte non deſtitit diabolus triplicare veſaniam. Prævenit autem eum vir beatus, & dixit: O nequam, quomodo ſimplicitatem meam illudere voluiſti &c. his dictis in faciem exſpuit diſparentis.

Aliud per illuſionem dœmonis in Bononia contigit. Celebravit idem beatus vir Miſſam die quadam in ſecreto. Senſit autem tam mirifici odoris fragrantiam in ſuſceptione Dominici Sacramenti, ut nulli dubium eſſe poſſet, hanc non eſſe niſi à DEO,

DEO; niſi forſitan alicui, qui diſcretionem ſpirituum habuiſſet. Os mirè odoriferum per longum tempus habebat, & manus, ita ut vix ei cibus ſaperet ore ſumptus. Palato tamen cordis interius diſcernebat, quia odor ille recreationem ſpiritui non præſtabat. Adiit ergo Dominum deprecari, quid ſibi vellet odor ille reſperſus in vanum, revelatumque eſt ei, quia dœmonis arte ſit geſtum, & facto crucis ſignaculo mox ceſſavit.

In eadem Vita authore Gerardo C. 5. dicitur: Cum esſet Pariſiis infirmus, tentavit eum malignus ſub mira fraudulentia ſanctitatis. Veniens enim ad portam in forma venerandæ perſonæ petiit ſe ad Magiſtrum Jordanum deduci. Cum ergo deductus cum eo habuiſſet aliquos ſermones familiares poſtulavit Fratres ſecedere, quaſi ſecretò locuturus cum eo. Quo facto ſic ait: Magiſter tu es caput tui ſanctiſſimi Ordinis, & quaſi in te reſpiciunt oculi univerſorum Fratrum; quod ſi parvum vel grande de te exierit contra Religionis fervorem relaxationis veſtigium, cum natura humana prona ſit ad declinandum, tu exinde pœnam reportabis à Domino, & in tanto ordine relinques exemplum diſſolutionis. Es infirmus, ſed non tantum ut non poſſis carere culcitra & à carnibus abſtinere. Quod ſi cras vel poſt cras non fiat eadem diſpenſatio Fratri plus vel æquè infirmo, fiet murmur & turbatio. Unde rogo & conſulo, ſicut hactenus fuiſti Religionis exemplum in aliis, ita eſt te præbeas in iſtis. Sic ergo verſipellis ille receſſit ruminando aliquid, ac ſi diceret pſalmos. Credidit homo Dei ſimpliciter verbis, & abſtinuit multis diebus ab illis. Unde in tantum crevit ejus debilitas, quod vix ſubſiſtere valebat. Revelatum autem eſt ei à Domino, quod, qui illa ſuggesſerat, diabolus erat, qui ejus prædicationibus invidebat. Hæc illuſio dœmonis aliter refertur ſupra part 1. C. 8.

3. In Vita S. Catharinæ Bononienſis ad 9. Martii C. 2. narratur ſequens illuſio: In adoleſcentia die noctuque orationem frequentabat, & operam dabat enixè, ut quamlibet virtutem, quam in alio quovis eſſe vidiſſet aut audiſſet, aſſequeretur. Cumque multiplici gratiæ cœleſtis dono abundaret, magnas tamen adhuc tentationes paſſa eſt. Die quadam, cum illam invaſiſſet quædam mentis ſuggeſtio, diabolum audacter allocuta eſt dicens: Scito, nullam mihi à te tentationem inferri poſſe, quam non noverim. Quare volens illi Deus nimiam fiduciam infringere, ac oſtendere, adverſarium eſſe illa multo callidiorem, ut ſubtiliſſima eam fraude aggrederetur, videlicet ſub forma B. Virginis, permiſit; qui eam alloquens dixit: Si amorem à te vitioſum arceas, virtuoſum amorem tibi immittam, & his dictis evanuit. Cumque ipſa crederet, verè illam fuiſſe Dei genitricem, quia tunc orationi intenta eam maximè precabatur, ut ſibi concedere dignaretur, ut ejus filium ardenter poſſet amare, cogitare cœpit, cur B. Virgo ſibi dixiſſet, ſi à ſe fugaret vitioſum amorem, fore ut virtuoſum immitteret. Quare illi per occultam hoſtis fraudem in mente dicebatur, ut proprii appetitûs ac judicii à ſe amorem fugaret. Hac igitur de cauſa decrevit, multo magis omni ſtudio ſuæ Præfectæ abſque ullo diſcrimine obtemperare. Diabolus autem ſtuduit, per hanc ipſam obedientiæ virtutem, quam ab initio ſuæ converſionis ſupra cæteras dilexerat, illam decipere. Itaque cœpit quotidie cordi ejus cogitationes immittere, ut ferme omnia dicta & facta ſuæ Præfectæ pravo judicio interpretaretur, ac in illam inmurmuraret. Qua ex re magnam patiebatur pœnam, & ſuam culpam apud ipſam Matrem ſæpe magno ſuo pudore fatebatur; nec tamen pugna ceſſabat. Hinc in magna detinebatur animi ſollicitudine, cum ſe infenſam habere Virginem Mariam putaret; dicebat enim ſecum: Ipſa Virgo mihi dixit, ut à me propriam voluntatem repellerem, & quotidie contrarium cogito. Itaque ad magnam deſperationem redigebatur. Cum tamen hoſtis

mali-

malignus cerneret, quod nihilominus ſpem non deponeret, aliam adhuc ſubtiliorem fraudem excogitavit. Nam cum quodam mane ingreſſa eſſet Eccleſiam, ut oraret, ſtatim illi ſub forma Chriſti cruci affixi adfuit, brachia tenens aperta, & coram illo tanquam ſuſpenſo ſimilis, & quodam amicabili ac benigno adſtans modo, ut videretur eam velle blandè capere ſic allocutus eſt: O fur, tu cor mihi ſuffurata es; redde, quod mihi ſurripuiſti. Illa, cum crederet eſſe Chriſtum, magna cum reverentia reſpondit: Et quomodo factum eſt, Domine, quod dicis? Ille autem; Cum votum obedientiæ mihi voveris, id nunc mihi adimis. Illa autem, cum putaret, hoc à Chriſto dici propter cogitationes, quas contra Præfectam ſuam agitaverat, ait: Mi Domine, quomodo facere debeo, cum non valeam obſtare cogitationibus, quando in me inſiliunt. Reſpondit ille: tuam captiva voluntatem, memoriam ac intellectum, nec ulla in re exerceas, niſi ad tuæ nutum Præſidis. Tunc illa: At quo modo facere debeo, quæ intellectum impedire nequeo, ut non diſcernat; memoriam ut non recordetur? Ait ille: Subjice illius voluntati tuam, nec ulla in re tuam memoriam ac intellectum exerce, niſi ubi tua moderatrix velit. Ipſa verò dicebat; ſe non poſſe, quia in ſua poteſtate cor non haberet. Ille autem; fac prout tibi dicam: Dormi, vigila, & quieſce. Ait illa; neſcio, Domine, quid ſibi iſta verba velint. Ait ille: Dixi, dormi, id eſt, ut te præſentibus hujus mundi rebus non immiſceas. Dixi, vigila, ut omni ſtudio parata ſis ad obediendum. Dixi, quieſce, ut in omnibus tuis operationibus ſemper de mea paſſione mediteris. Cumque hæc & alia multa dixiſſet, quibus illam ad obedientiam hortaretur, evanuit. At illa credens revera Chriſtum fuiſſe, mente remanſit admodum ſuſpenſa; nec tamen cor liberum habebat à priori certamine, ſed potius magnam ſentiebat ſibi importunitatem ſuboriri, quoties illi ſua Præfecta, ut aliquid faceret, jubebat. Aut ſi quid illa dicebat, ſtatim innumerabilia pene judicia in mentem illi veniebant, ſecumque dice-

bat: Melius hoc eſſet; illud melius ita fieret; & multæ refragandi ac contradicendi cogitationes illius animum ſubibant, quarum tamen omnium poſtmodum illam pœnitebat, ſeque apud ipſam Præfectam accuſabat, & veniam petebat, idque multo cum pudore & animi cruciatu faciebat; affirmatque, quod niſi hoc remedium fuiſſet, ſuam videlicet accuſandi culpam, ſæpe ſuggeſtioni conſenſiſſet, & Præfectæ rebellis extitiſſet. Procedente tempore creſcebat illi ſemper hoc certamen, non tamen ob id deſiſtebat, Præfectam revereri, & obtemperare. Cruciabatur proin inenarrabili dolore, præcipuè cum cerneret ſe privatam divini amoris flamma, qua tam copiosè antea ſolebat accendi; in tantam etiam devenerat capitis ſiccitatem, ut nec poſſet orare, nec horarium officium absque ingenti cruciatu dicere. Ob hanc cauſam augebatur illi mœror metuenti, ne quadam proprii ſenſus indulgentiâ id accideret. Itaque intellectu penè deſtituebatur. Hac de cauſa cœpit aliquam admittere quietem, nec tantum, ut conſueverat, nocte vigilare. Præterea tunc impoſſibile ei videbatur exercere virtutes, quas antea magno cum ardore, & ſine ſegnitie exercebat, niſi quod patientiæ virtus illi proponebatur. Cum autem diabolus poſt longum tempus cerneret, ſe nondum prorſus eam proſtraviſſe, illi apparuit, aſſumpta iterum B. Virginis formâ, filium in amplexu parvum tenentis, & illam accuſans dixit: Noluiſti amorem vitioſum à te repellere; nec ego virtuoſum, hoc eſt, filii mei amorem tibi dabo. Et his dictis tanquam irata evanuit. Ipſa verò arbitrata, verè Chriſti Matrem fuiſſe, ingenti dolore correpta eſt, credens, ſe Matrem & filium graviter offendiſſe. Exinde ad tantam triſtitiam redacta eſt, ut ſpem omnem depoſuisſet, niſi ſciviſſet, deſperationem eſſe peccatorum maximum. Certamen hoc in quinque circiter annos protractum eſt, quo tempore etiam communitas religioſa, in qua fuerat, ſiniſtro caſu diſſoluta eſt. Tandem verò finito quinquennio lux clarior, & conſolatio divina ſuborta eſt, in qua didicit agnoſcere fallacias dœmonis,

monis, rediit prior ardor & hilaritas cordis. Itaque per experientiam edocta discretionem spirituum dicebat, se tribus indiciis fallacias præfatarum visionum deprehendisse. Primò enim eo tempore, quo erant apparitiones, nullo momento illi in mentem venit dubitatio, an malus esset spiritus; immo absque ullo, qualis revera esset, experimento, statim credidit bonum esse. Quia insidiator semper ad eam virtutem hortabatur, quam sciebat ab illa summopere amari, nempe obedientiam. Dein importunè ad contrarium impellebat, suggerens cogitationes malas, quibus contra Præfectam incitabatur. Postea sub contritionis prætextu tantum illi dolorem ex tali suggestione ingenerabat, ut illam in foveam pestiferam mœstitiæ demergeret, ei persuadens à seipsa id provenire. Hac via hostis antiquus illi diu insidiatus est, ejus ad blasphemiam impellens animum; adversus quos stimulos neque per confessionem, neque per alium modum invenit remedium, nisi cum diabolus illi dormienti semel in aurem insusurravit, ut blasphemaret Deum; cui illa dormiens identidem respondebat: Non faciam, non faciam. Tunc illa ingenti fragore excitata diabolum à se recedentem sensit. Et sic agnovit hostem fuisse antiquum illum, à quo tamdiu vexata fuerat. Postquam autem has insidias evaserat, incidit in ariditatem spiritûs, quæ multis annis duravit; in illa visa illi erat bonæ voluntatis pars sopita ad opera laudabilia, & expers gustûs divinæ culturæ. Quando autem illi contingebant divinæ visiones, adeo inanis gloriæ stimulis agitabatur, ut ad propalandas illas incitaretur.

4. In Vita S. Franciscæ Romanæ ad 9. Martii L. 3. C. 1. narrantur sequentes Illusiones diabolicæ. Cum Francisca semel esset anxia, cupiens semper stare in solitudine, sicut semper desiderabat, ut melius posset vacare orationibus & contemplationibus summi boni, ivit de die & intravit suam cellam, & ut quietius maneret, clausit ostium, sicut solita erat facere. Et cum se dedisset orationi, malignus hostis ad eam venit in forma

sui Patris spiritualis cum calamo, & charta & atramento ad scribendum, & sedens prope eam dixit: Volo scribere illas maximas visiones & revelationes, quas Deus tibi ostendit. Item sibi dixit, ut ipsamet addisceret scribere, ut possit magnos componere libros ex tot & tantis divinis visionibus. Ipsa verò cognoscens diabolicam fallaciam, quod hæc diceret, ut se extolleret per vanam gloriam, dixit: Tu non es meus Pater spiritualis &c.

In principio, quando Dei famula cœpit habere visiones malignorum spirituum, diabolus ad eam venit in forma Eremitæ; sed Francisca discedente ab eo in suam cameram, ipse loquebatur in Sala cum cognato illius Paulutio. Perseverante verò illa in oratione recessit.

Quodam tempore, postquam Dei famula recepit SS. Sacramentum, fuit rapta in Ectasin & vidit mirabiles visiones; finita visione venit ad eam diabolus in forma angeli dicens: O paupercula, quanta est tua vilitas; nam stetisti in tanto bono in ista visione, & tua misera faciente fuisti inde amota; crede mihi, nam ego sum unus ex illis angelis, quos vidisti in illa visione, tua peccata te removerunt ab isto bono. Ipsa cognoscens diabolicam vocem dixit &c.

5. In Vita S. Philippi Nerii authore Bernabæo C. 26. habentur sequentia: Audivit aliquando virgini cuidam Tertiariæ, ut ajunt, S. Dominici, sæpe Christum Dominum, sæpissimè verò S. Catharinam Senensem apparuisse. Rogatus, quid in hac re faciendum existimaret: Fœminæ, inquit, facile decipiuntur; itaque ei præcipite, ut quoties hujusmodi species illi sese offerunt, omnino à se rejiciat, pro nihilo putet atque contemnat, quin etiam cuilibet sibi per visum occurrenti in os exspuat. Quam quidem regulam quasi de cœlo delapsam servavit virgo, & sane non mediocrem ex ea fructum percepit. Ibidem authore Gallonio C. 4. & Bernabæo C. 26. narratur sequens illusio:

Fran-

Francisco Ferrariensi, ex ejus discipulis uni dœmon noctu in forma B. Virginis apparuit, eo consilio, ut vel sic ea specie hominem facilius deciperet. Cum is mane id Philippo retulisset; non tibi, inquit ille, SS. Dei Mater, ut putas, sed dœmon ejus forma sese videndum præbuit. Itaque quamprimùm ea visio denuò se tibi obtulerit, faciem ejus, qui apparuit, conspuas jubeo. Insequenti nocte Ferrariensi magna animi alacritate precanti dœmon eadem specie eodemque fulgore præsto est, qui præcepti Beati Patris haud immemor diaboli mox faciem sputo fœdat, qua re confusus dœmon evanuit. Nec ita multo post in oratione perseveranti vera Dei Mater apparuit; cumque ille in eam exspuare tentaret; exspue, ait Virgo, si potes. Conantique lingua & palatum adeo exsiccata sunt, ut saliva omnino caruerit. Tum verò Deipara. Optimè, inquit, Patris consilio paruisti; hominemque reliquit incredibili gaudio delibutum. Ibidem subjungitur aliud sequens Illusionis exemplum. Antonius Tuccius Medicus Monialem quandam vitæ sanctimonia insignem graviter ægrotantem visitabat. Accidit autem aliquando ut tota mente in Deum raptam offenderit; ubi verò ad se rediit, ad Tuccium conversa; O quam speciosum, inquit, te modo vidi in Paradiso; eademque die in morbum incidit. Quo quidem quotidie ingravescente humani generis hostis, ut hominem deluderet, medici forma indutus sæpe illum invisebat, ex eoque morbo eum convaliturum diuque victurum pro certo affirmabat. Hæc itidem Tuccius retulit ad Philippum, qui ad eum quotidie veniebat. Is verò Diaboli artem agnoscens apertè illum admonuit, nequaquam hunc medicum fuisse, sed dœmonem. Igitur detecta fraude Antonius Dei voluntati se penitus conformavit, paucosque post dies vitam piè finivit. Hoc autem exemplo Pater suos admonere solebat, ingravescentibus morbis haud facile visionibus & revelationibus credendum esse, iis præsertim, quibus diuturnitas vitæ promittitur. Plerumque enim illusiones sunt, & callidi veteratoris commenta

menta; conantis miſeros mortales dulci ſpe fallere, imparatóſque ad ultimum usque ſpiritum adducere.

6. In Vita B. Baptiſtæ de Varanis ad 31. May C. 5. narratur, ipſam per duos menſes falſis viſionibus deceptam eſſe. De ſeipſa loquens ait: Agebatur Menſis Auguſtus, quo cœptum erat crudele meum certamen. Verùm ego aſtutias Sathanæ ignorans altaque animæ pace gaudens belli ſecura agebam, adeoque omnem inimici machinationem exiſtimabam pacificam & periculi expertem. Dehinc ad octavam S. Franciſci perventum erat, cum tam crudeliter ab ipſis inimicis excepta, percusſaque fui, ut perſuadere mihi non potuerim amplius, aut ipſos amicos, aut ipſorum machinationes bonas eſſe; immo cognovi manifeſtè, & reipſa experta ſum, eſſe inimicos capitales animæ meæ. &c. Continuatores Bollandi in Notis hæc addunt: Hinc intelligitur permiſiſſe Deum, ut miniſtri Sathanæ transformantes ſe in angelos lucis Beatæ noſtræ duobus & amplius menſibus continuis illuderent, quorum conſolationes apparitionesque fallaces tunc primùm agnoverit, cum earum acerbiſſimos effectus ſentire cœpit, videlicet ingentem deſolationem, ariditatem & obſcuritatem mentis. Sic illi. Addo, huic Beatæ multa dictata fuiſſe à Chriſto de verbo ad verbum, v. g. Tractatum ſat longum de Doloribus internis Chriſti; & tres Epiſtolas. &c. Quæ omnia edita ſunt L. CC. ab iisdem Continuatoribus.

7. In Vita Chriſtinæ Stumbelenſis ad 22. Junii in Prologo narrantur ſequentes ejus illuſiones. Cum eſſet annorum 15. ætatis, venit ad eam dœmon nocte in forma S. Bartholomæi Apoſtoli, quem ſibi ſpecialem Patronum elegerat, & dixit: Filia, tu multum oras, & habes magnum deſiderium veniendi ad regnum cœlorum; ſcias pro certo, hoc te habituram, ſi te occidas. Ab illa hora usque ad dimidium annum duravit hæc tentatio;

tatio; omni hora, quando erat ſola, nihil libentius feciſſet, quàm ſeipſam occidiſſet. Quando fuit juxta puteum, idem voluit; quando fuit in Eccleſia, ad hoc ipſum faciendum exivit; ſemel cum deberet minuere ſanguinem, dein cum eſſet ſola, volebat iterum aperire venam; multis noctibus venit ad eam vox; Surge, voluntas Dei eſt, ut te occidas. In tentationibus iſtis diverſas conſuluit vias, qualiter hoc faceret; illa autem ſemper credidit eſſe à Deo. Semel in infirmitate decubuit per ſex hebdomadas, nec quaſi omnino guſtavit cibum, jacens in contemplatione paſſionis Dominicæ. In hac infirmitate ſæpiſſime illi apparuit dœmon in ſpecie pulcherrima conſolans eam & dicens: Chariſſima, bene te habe, Dominus tecum eſt. Et multum eam commendans tandem dixit: Vide, quia jam in natura defeciſti abſtineas adhuc à cibo duobus diebus, & ſtatim videbis Deum tuum in gloria. Illa autem à Spiritu Sancto edocta petivit cibum. Poſt hæc venit dœmon, quaſi Apoſtolus Bartholomæus eſſet, leniſſima voce dicens: Chariſſima filia, opera tua bona ſunt coram Deo, cui ſupra modum places. Per aliquod tempus in tranquillitate cordis & corporis fuiſti. Nunc ſupereſt unum, quod deſideras venire ad tuum dilectum, ut aliquid patiaris in tuo corpore. Per diem ac menſem quaſi omni hora in conſpectu ejus fuit, eadem verba dicendo; unde tandem detulit ſecum ſpinas, & obtulit ei dicens: Quia nimis mollis fuiſti hactenus, propter hoc tibi offero hæc, ut corpus tuum in honorem Dei caſtiges; quia hoc ſummè placet Deo. Hoc fecit tempore Matutinarum & Completorii. Illa autem edocta à Spiritu Sancto cogitavit: hic dœmon eſt. At licet reſiſteret, tamen corde mirabiliter ſuper eo tentabatur ſic: Quare non admiſiſti tale conſilium? forte Dei voluntas fuit. Poſt menſem venit dœmon octo noctibus affligens eam dictis ſpinis, ita quod non eſſet in carne ſanitas. &c. Quadam vice tentabatur ſic: omni hora ſuſurravit in aures ejus, quidquid criminis mundus agebat, & hoc ſine intermiſſione ita quod

alteri detraxit, illos cum nomine ei revelans & dicens: Ille fur eſt, & hoc furatus eſt. &c.

Num. III.

Exemplum illuſtre Revelationum per Sagam.

SImon Maiolus librô dierum Canicularium Tit. *Sagæ.* narrat ſequentem hiſtoriam: Magdalena Crucia Hiſpana, Cordubæ in prima pueritia in Cœnobium D. Claræ detruſa, quod ipſa poſt ex collata ſtipe de fundamento novum exſtruxiſſet, dœmonis cujusdam, ſub Æthiopis ſpecie ſeſe offerentis blanditiis, quibus ea ætas potiſſimum capitur, ineſcata, familiariter illo uti cœpit, ſevera tamen interminatione interpoſita, ne quisquam mortalium hoc reſciret. Illa interim cum dœmonem in colloquium ſingulis pene diebus admitteret, ſupra ætatem ſapere, & indolis cauſa omnibus admirationi eſſe cœpit, incredibili ſanctitatis opinione, quam morum elegantia, vitæque auſteritas effingebant. Vixdum duodecimum ætatis annum attigerat, cum malus ille genius Magdalenæ in ſolidum poſſidendæ anſam captans phaleratis verbis conjugii mentionem injicit, facileque adeo ex ejus, quam jam deguſtaverat, ſanctimoniæ ſucceſſu ſimplici & ambitioſæ puellæ perſuaſit. Dantur manus; fiunt ſponſalia; concumbitur denique, Dotis loco Magdalena ſui corporis uſumfructum colloquendo, converſando, concumbendo pollicetur. Æthiops viciſſim dotem ſplendidiſſimam offert, effecturum ſe, ut Magdalena per triginta & amplius annos ea ſanctimoniæ authoritate per univerſam Hiſpaniam frueretur, qua omnes, qui eo laudis genere fuere unquam celebres, vel æquarêt, vel etiam ſuperaret. Neque

verò

verò mendax ille spiritus hac in parte falsus videri voluit, ut universæ scilicet Hispaniæ per hanc suam sponsam imponeret. Quandocunque furtivis voluptatibus fruerentur, sponsi famulus (nam majestatis causa famulum quoque veterator ille Æthiops sibi assumpserat) foris in templo & Cœnobio Magdalenæ larva assumpta illius vultum, gestum, incessum cantando, orando, commedendo exactè imitabatur. Si quando verò secessûs illi voluptarii pertæsa Hera in publicum prodiret, ne quid interea temporis otiosè transiret, per orbem terrarum vagando, quæcunque memoratu digna acciderent, Magdalenæ renuntiabat. Sic de Francisci primi Galliarum Regis captivitate; sic de Romanæ Urbis direptione certior facta divinitus sibi hæc ab Angelo revelata dictitans in principum virorum dignationem summam pervenit, & Abbatissæ dignitatem, ultro cedentibus tantæ sanctimoniæ reliquis Monialibus, maxima totius Ordinis Seraphici cum lætitia, qui ad se quoque, tanquam ad præceptores & institutores partem gloriæ hujus pertinere putabant. Miraculis interea clarebat plurimis, sed inanibus atque ludicris. In solenni pompa festorum dierum ad tres & amplius cubitos in sublime efferebatur. Sæpe etiam imaginem JESU recens nati manibus gestans imbre lachrimarum profuso, comam ad talos usque repente enatam producebat, quæ sensim evanesceret. Quotiescunque Monachæ statis diebus sacra Communione uterentur, sacrificulo ex enumeratis prius diligenter panis mystici orbiculis unus semper deerat, quem Magdalena ministerio angelorum acceptum se in ore habere palam ostendebat. Hinc tanta ei sanctitatis fama accrevit, ut Pontifices, Imperatores, Reges per litteras ejus sese precibus commendarent; atque adeo Caroli V. uxor Philippum filium iis fasciis, quas Magdalena suis precibus consecrasset, primùm excipi curarit, & involvi. Exactis annis minus triginta in hoc diabolico conjugio tandem sub annum 1546. ad seipsam Magdalena redire & dœmonem detestari cœpit. Ægerrimè autem ferente Æthiope hanc apostasiam & multis mo-

dis illam vexante, Viſitatoribus Ordinis præter omnem expectationem ſcelus ingenuè aperit, auxilium implorat, carceri includitur. Neque tamen interea dœmon loco excedere, ſed matutinis precibus cum ſummo Monacharum ſtupore & terrore ſub larva Magdalenæ intereſſe, ſæpe etiam alia obire munia viſus eſt. Monachæ larvatam Abbatiſſam quam per duodecim annos pertulerant, abhorrentes, multis vix tandem precibus impetrarunt, ut cognita ex integro cauſa Magdalena Cœnobio excluderetur, ut ſic demum præſtigiæ ceſſarent.

Num. IV.

Exempla deceptionum Illuſtrium ex Joan. Gerſone.

Tractatu de diſtinctione verarum viſionum à falſis ſic habet: Sicut vera Religio per Sophiſticas & fallaces hæreticorum argumentationes impugnatur, ſic per mendaces angelos miraculorum verorum, ſanctarumque revelationum authoritas factis quibusdam Sophiſticis & præſtigiis quæritur infringi, quatenus per hoc homines abducantur à ſpiritualis veritatis cognitione, quæ per miraculorum aut revelationum media tradita eſt, quando ad falſitatem ſimilia videntur introduci. - In hanc quæſtionem incidi propter illuſiones plurimas, quas noſtro tempore cognovi contigiſſe. Et etiam in hoc ſenio ſæculi mundus tanquam ſenex delirus phantaſias plures & illuſiones ſomniis ſimiles pati habet. De multis jam audivi, quorum quilibet revelatum ſibi eſſe pro certo habebat, quod erat futurus Papa. Inter quos quidam bene litteratus & famoſus hoc etiam propria manu in ſcriptis, quæ legi, reliquit, & argumentis, conjecturisque pluribus aſſerere conatus eſt. De alio ſimiliter litterato per relationem accepi,

accepi, persuasum esse sibi, quod foret Papa, dehinc Anti-Christus, saltem præcursor Anti-Christi. Novissimè ut seipsum perimeret, instigatus est vehementer, ne videretur afferre tantum damnum populo Christiano. Tandem Deo miserante ad saniora conversus ista de se scripsit ad eruditionem & cautelam aliorum. Porro de aliis multis in Religione & austeritate vitæ constitutis incredibilia fere sunt, quæ idoneis testibus referentibus agnovi.

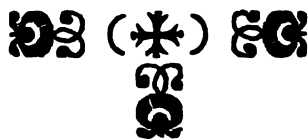
Idem ad finem Tractatus: De Examinatione doctrinarum, ponit sequens exemplum.

Exemplum de seductione mulieris, quod accidit anno 1424.

Recitatus est nuper Lugduni Galliæ coram Clero processus cujusdam mulieris delatæ & detentæ Burgi in Breyssia, quæ est notabilis villa Ducis Sabaudiæ, circa quam est domus Ordinis Carthusiensis. Hæc mulier sub pallio devotionis & revelationum fingebat mirabilia. Astruebat enim, se esse unam de quinque fœminis missis à Deo compassivè pro redimendis innumeris animabus de inferno. Et jam sua collusione subdola deceperat in religione illa quamplurimas simplices mulierculas. Sciebat uniuscujusque peccata, quæ fecerat, aspiciendo illius frontem. Hoc enim secundum Augustinum etiam diaboli malitia scire potest, & suis revelare, non autem ea, quæ in secreto cordis latent, & nullo exteriori signo se produnt. Habebat etiam supradicta mulier duos carbones in pede, qui eam affligerant, quotiescunque aliqua anima ad infernum descendisset. Quotidie tres animas ab inferno liberavit; unam vel duas sine difficultate, aliam vel alias cum poena majore, ut dicebat. Mentis quoque excessus seu raptus extaticos frequenter habebat, in quibus mirabilia per revelationem didicerat. Eratque miræ abstinentiæ, singularissimæ etiam vitæ. Nuper verò cum Spiritus Sanctus Ecclesiæ suæ hunc spiritum falsum detegere vellet, hæc mulier capta, & torturæ est addicta, quæ omnem veritatem confessa est, qualiter prædicta cupiditatis occa-

ſione finxiſſet, ut hoc modo ſe nutriret & paupertati ſubveniret. Aut fortaſſe per hujusmodi Diabolo ſe miſeram in famulam dicaverat. Inventa eſt inſuper morbum caducum habere, ac eundem ſub extaticis exceſſibus quos finxerat, palliare.

Idem L. CC. Conſid. 3. ait: Caveant, qui dati ſunt in regimine, ne leviter ſuis verbis aut factis approbent doctrinas mulierculaarum, vel miracula, ſeu viſiones inſolitas, ipſis maximè ſcientibus ſeu coram eis. Nulla plane poſſet dari altera talibus ad fingendum fortior occaſio. Experti pluries loquimur; & Gregorius XI. teſtis idoneus fuit, ſed tardus nimis. Hic poſitus in extremis habens in manibus Sacrum Chriſti Corpus proteſtatus eſt coram omnibus, ut caverent ab hominibus ſive viris ſive mulieribus ſub ſpecie religionis loquentibus viſiones ſui capitis; quia per tales ipſe ſeductus dimiſſio ſuorum rationabili conſilio ſe & Eccleſiam traxerat ad diſcrimen Schiſmatis imminentis, niſi miſericors provideret Sponſus JEſus, quod horrendus hucusque nimis heu! patefecit eventus. Ita Gerſon. Alius Commentator Gerſonis in hunc locum addit: Hic Papa cum eſſet Avenione, per Katharinam de Senis inductus eſt, qualiter ſe Romam transferret, Cardinalibus & cæteris diſſuadentibus; quo cum veniret, circa dimidium annum obiit. Editor Operum Gerſonis ſubjungit: *Hoc Cancellarius non ponit, nec unquam eam nominat.* Roncaglia in Notis ad Hiſt. Eccleſ. P. Natalis rectè oſtendit, non potuiſſe intelligi hìc Catharinam Senenſem.

Num.

Num. V.

Exempla Illusionum Insignium ex Joan. Franc. Pico Mirandulano.

DE rerum Prænot. L. 9. C. 5. ait: Sanctimonialis quædam ante paucos annos à maligno spiritu sub figura gloriosæ Virginis decepta, regulas, si rectè memini, bis duodenas misit eodem nomine ad præcelsum quendam Regem, quibus & provinciarum suarum regnum temporale, & animæ quoque spiritale commodè sancteque gubernaretur. Rectæ illæ quidem & omni claritate perspicuæ. Nonnulla quoque prædixit, quæ confirmavit eventus; adeo, ut totum se illius consilio gubernandum tradere voluerit Rex, nisi uno in mendacio deprehensum illud oraculum & Regem ipsum & subditos pariter ab imminenti periculo liberasset.

Ibid. C. 3. ait: Memini in Oppido supposito meæ ditioni fœminam quandam laudatissimæ conversationis sacerdoti, cui de contractis noxis confitebatur, extra confessionem patefecisse à Christo se diebus fere singulis visitari, qui ea forma videbatur, quasi duodecim esset annorum, eximiam præferens pulchritudinem & ornatum; nam & illustri veste, & redimiculo frontis insignem apparere, in qua rubra crux, & instar pyropi fulgida radiaret; alioqui sæpenumero monere eam solitum, & ad propositum cœptæ religionis hortari. Retulit ad me Sacerdos ille, hinc plurimùm demiratus. Hinc subveritum fraudem invasit me statim suspicio, angelum eum esse Sathanæ, recordatus ornamentorum illorum quæ veluti positus in cruce S. Martino prætulerat, & ab eo redargutus abscesserat. Nihilominus percunctatus sum de humilitate fœminæ, & de tempore, quo se cultui Christi

manci-

mancipaverat. Respondit, humilem videri; tres tantum annos Christo servisse; sed neque eximiè, adeo, ut privilegiis istis apta videretur. Dixi, opinari me, illusionem esse. Post paucas hebdomadas retulit, puerum illum minutula quædam retulisse; conatum præterea, ut omnem dubitationem ab ea tolleret, & insinuasse, ut signum crucis inprimeretur in vertice. Ob hæc mea mihi opinio firmata est; tandemque ex opinione certior factus agnovi dœmonem esse, cum mendacium dixisse sacerdos ille compererit. Prædixit enim futura quæpiam, tempusque præfixit, præteriit tempus, nec res evenit.

Num. VI.

Exempla Revelationum probabilium ex Actis Bollandianis, & Joanne Nider.

1. PRobabilis est Revelatio, si conjunctum habeat effectum fere semper divinum, nempe simul manifestationem cordium & conversionem.

In Vita *B. Angelæ de Fulgineo* 4. Januarii additur sequens Ubertini de Casalis, viri pietate celebris testimonium. Vigesimo quinto anno Religionis meæ deformatæ miro modo me Deus adduxit ad Angelæ de Fulgineo notitiam; cui sic cordis mei defectus & sua secreta beneficia revelavit JESUS, ut dubitare non possem, ipsum esse, qui loquebatur in illa; & sic omnia dona mea prima, per meam malitiam perdita in immensum multiplicata restituit, ut jam ex tunc non fuerim ille, qui fui; & totam men-

mentis meæ faciem immutavit, & infirmitates & lanquores ab anima & corpore sic repulit, ut nullus, qui prius me cognoverit, habeat dubitare, quin Spiritus Christi sit in me de novo genitus. Ac per hoc velint nolint detrahentes sanctitati illius animæ, & mutationi divinæ, quæ ad illius meritum oritur in multorum vita, ipsa constituta est mater multorum filiorum spiritualium. Huc-usque moderatè Casalinus; sed dum eam vocat Matrem pulchræ dilectionis, & sanctæ spei, & quod cum illa multis venerint omnia bona, reddit se suspectum de æstimationis excessu.

2. Revelatio redditur probabilis ex eventu aut effectu minimè suspecto de illusione dœmonis, aut hominis, eo videlicet, ex quo nullum homini aut dœmoni dignoscitur evenisse aut evenire potuisse lucrum. Talem geminam recenset S. Gregorius M. Homil. 38. in Evang. his verbis: Res non longe ante gestas dicimus, sed eas, de quibus testes existunt, eisque interfuisse se referunt, memoramus. Tres pater meus sorores habuit, quæ cunctæ tres sacræ virgines fuerunt; quarum una Tharsilla, altera Gordiana, tertia Æmiliana dicebatur. Quadam nocte Tharsillæ atavus meus, Felix, hujus Romanæ Ecclesiæ Antistes per visionem apparuit, eique mansionem perpetuæ claritatis ostendit, dicens: Veni, quia te in hac lucis mansione suscipio. Quæ subsequenti mox febre correpta ad diem pervenit extremum. Hora ejus exitus multi viri fœminæque ejus lectum circumsteterunt, inter quas & mea mater adfuit, cum subito illa rursum respiciens, JESUM venientem cœpit, & cum magna animadversione cœpit circumstantibus clamare dicens: Recedite, recedite, JESUS venit; cumque in eum intenderet, quem cernebat, sancta illa anima à carne soluta est; tantaque subito fragrantia miri odoris aspersa est, ut ipsa quoque suavitas ostenderet, ipsum authorem suavitatis venisse. Hæc autem gesta sunt ante Dominici Natalis diem, quo transacto mox

Æmilianæ sorori suæ per visionem nocturnæ visionis apparuit, dicens: Veni, ut quia Natalem Dominicum sine te feci, sanctam Theophaniam jam tecum faciam. Quam visionem mox molestia corporis secuta est, atque ita, ut dictum fuerat, ante Dominicæ apparitionis diem eadem molestiâ ingravescente defuncta est.

3. Inter effectus Revelationum probabilium est familiaritas personarum sanctarum tum pro directione, tum pro consolatione, aut commendatione ad populum tempore persecutionum. Hujusmodi consolatione ac commendatione egebat S. Gerlacus, eo tempore, quo maximas patiebatur infestationes à mundo & inferno. Itaque in ejus Vita ad 5. Januarii C. 8. legitur hoc modo: Igitur sanctum Dei famulum, quem dœmonum infestatio tam frequenter tentavit, & humani cordis vecordia tam crebris injuriis molestavit, ne forte domus tanti turbinis violentiâ acta titubaret, Pater misericordiarum & DEUS totius consolationis dilecti sui merita per prophetarum oracula mirificè declaravit. Erat eo tempore in partibus Moguntiæ virgo quædam sanctissima, Hildegardis nomine, famosissima illa Prophetissa novi Testamenti, cum qua familiariter locutus est DEUS. Hæc per manum sanctæ memoriæ Henrici Archiepiscopi Moguntini sacro velamine DEO consecrata, cum nullis litteris, nisi tantùm psalmis Davidicis esset erudita, per Spiritum Sanctum edocta de divinis oraculis & Sacramentis grandia edidit volumina, quæ ab Eugenio Papa, mediante S. Bernardo Abbate Clarevallense canonizata, & inter sacras Scripturas sunt connumerata. Hæc, dum Dominum more solito in throno videret, & ei assistentium Sanctorum ordines, inter Confessorum Chorum sedem conspexit lucidissimam, & didicit, eam S. Gerlaco esse præparatam. Igitur in ejus amorem exarsit, & coronam, qua in die consecrationis suæ ab Episcopo coro-

coronata est, ei transmisit, quæ usque nunc conservatur. Hæc Revelatio inter probabiles collocari potest, si consideretur in se præcisè. An verò ipsa in S. Hildegarde multitudo revelationum, quæ juxta authores suspecta esse debet, etiam hanc dubiam reddat, esto aliorum judicio liberum.

4. Revelatio probabilis fit, si eodem tempore multis contingat. Sic in Vita Raymundi de Pennafort ad 7. Januarii C. 2. dicitur: Cum Petrus Nolascus, cujus Confessiones B. Raymundus audiebat ad captivos ex barbarorum vinculis redimendos suas opes alacriter conferret, pii animi officium Deus gratum habuit. Nam proxima nocte B. Virgo se ei conspiciendam dedit, & acceptissimum sibi ac Filio suo dixit, si suum in honorem institueretur Ordo Religiosorum, quibus cura incumberet captivos è tyrannide Turcarum liberandi. Illa ipsa nocte B. Virgo Raymundo, & Jacobo I. Arragoniæ Regi apparuit, idipsum de Religiosis admonens. &c.

5. Revelatio aut Visio probabilis est, si pro effectu relinquat operationem miraculosam, v. g. repentinam sanitatem. Sic in Vita Bonifacii Episcopi ad 19. Februarii dicitur: Quidam Cardinalis ægrotabat Parisiis usque ad mortem, & Magister de Militon ministrabat ei; quo egresso confestim in visione apparuit venerabilis Bonifacius ipsi infirmo, cui ait: Domine quid facitis, & quomodo habetis? qui respondit; valde debilis sum. At Episcopus signavit digito frontem ejus, & manu sua tersit faciem & pectus ipsius, atque ita data benedictione statim convaluit.

6. Revelatio aut Visio probabilis est, si fiat eodem momento multis, & quidem in confirmationem fidei. Sic quadraginta militibus causa fidei in stagnum frigidissima nocte missis apparuerunt 40. coronæ in cœlo, qui numerus uno deficiente subito completus est à Janitore gentili, ob eandem visionem converso.

7. Revelatio aut Visio est probabilis, si veniat inexpectata viro nullis visionibus assueto, in dignitate constituto, & quidem pro stabilienda religione. Sic teste Eusebio in Vita Constantini huic Imperatori in aere apparuit sub ipsa pugna Vexillum Crucis, seu Labarum Christi nomine insignitum.

8. Revelatio aut Visio est probabilis, si fiat in circumstantiis, in quibus nec locus est illusioni phantasticæ, nec deceptioni diabolicæ, v. g. dum S. Jacobus Hispanis apparet in pugna, & ipsi Mauri testantur se illum vidisse; quod ipsum contigit Polonis dimicantibus contra Turcas, apparente S. Stanislao in aere.

9. Revelatio est probabilis, dum fit simul pluribus personis in finem manifestè bonum. Sic ad 24. Februarii in vita S. Mathiæ Apostoli legitur, quod eodem tempore hic Apostolus apparuerit Baroni à Mœrœde, existenti in venatione, & ejus uxori commoranti domi adhortando ad fundandum certum Monasterium, quæ visio recensetur in ipsis Litteris fundationis, quæ asservantur à Baronibus Merodensibus; & in aliis Actis publicis synchronis.

10. Re-

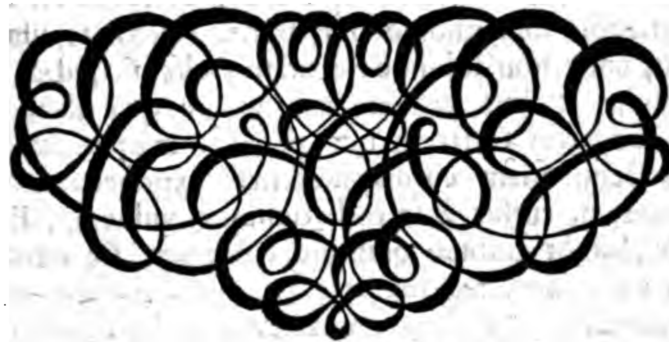
10. Revelatio est probabilis, quæ manifestat arcana cordium ad emendationem, aut finem sanctum alium. Sic in vita S. Thomæ Aquinatis C. 8. legitur hoc modo: Cum Neapoli esset in Choro, dum diceretur Missa Conventus, Portarius vocavit aliquem fratrem de Choro ad portam. Cui cum donatus esset pastillus, postquam illum in cella deposuit, rediit ad Chorum. Ubi cum cogitaret quomodo solus pastillum comederet, & non teneretur alios invitare, quietus in Choro esse non poterat, quia ipsum tentatio perurgebat, cujus inquietudinis causam S. Thomas videns in spiritu, tentatum fratrem vocavit ad se, & ei dixit: Frater, attende quid cogitas; illud de quo tentaris non impleas. Qui cum diceret, nihil aliud cogito, quàm audire Missam, quæ modo dicitur; Magister dixit: Dic mihi, ad quid fuisti de choro vocatus? Tunc ei seriatim narravit facti seriem, & tentationem. Tunc Magister, dœmonem, inquit, vidi coram te saltantem, & ostendentem tibi pastillum tuum, & cave, ne solus comedas, sed aliis fratribus ex charitate dispensa.

11. Revelatio probabilis est, cum qua simul infunditur habitus constans scientiæ sacræ homini alias ad eas scientias inidoneo, aut profectus extraordinarius conatuum. Ita legitur in vita S. Josephi Hymnographi ad 3. Aprilis. C. 3: Cum ingenti desiderio teneretur, S. Bartholomæum, cui templum ædificare constituerat, versibus exornandi, tamen continebat se, metuens ne forte minus gratum à se illi eveniret. Itaque quadraginta diebus carnem macerans corpus Apostoli complectitur, Nec frustratus est hominem suus labor. Nam pridie ejus diei, quo festum Apostoli celebratur, videt virum linea veste cir-

cumamictum, ac se avocantem. Is tollit S. Evangelii Codicem, & ejus pectori imponens: Benedicat tibi, inquit, præpotentis DEI manus, influant in linguam tuam cœlestis sapientiæ maria, tuique cantus universum orbem demulceant. His dictis visum evanuit. Itaque simul ad scribendum versus manum admovit, mirum quantum & soni suavitate aures demulceret, ac blanda sententiarum vi animos percelleret ac commoveret. Nam quod est musicæ genus, quod ibi non reluceret? quæ carminis suavitas, quæ in canentium ore non emicaret? Hinc mirificò recreabantur ii, qui in perfecta virtutis via proficere contendebant. Qui verò efferatis animi perturbationibus jactabantur, omnem ægritudinem iracundiamque iis audiendis sedabant. Iis demum, qui gaudio lætitiaque erant affecti, præ ingenti animi voluptate lachrimæ eliciebantur. Quin ipsi Scriptores posthabitis aliorum versibus ex hoc uno Josephi thesauro ingentes thesauros in scribendis cantionibus quotidie hauriunt. Demum omnes fere gentes ac nationes illius carmina in suum Idioma convertentes iis adeo delectantur, ut suis cantibus noctis tenebras illustrent, ac vigilias pulso sopore vel ad solares radios producant.

12. **Revelatio probabilis est, quæ disponit ad bonam mortem.** Talem narrat Joannes Nider in suo libro de Visionibus & Revelationibus L. 2. C. 3. his verbis: Audi quæso exemplum aliud. Annis istis, quibus præsens duravit Basileense Concilium, eidem loco Cæsareæ Majestatis Protector datus est Illustris Princeps Wilhelmus, Dux Bavariæ, Pater pauperum, & Tutor omnium Religiosorum, cujus quàm laudabilis vita fuerit, testantur orphanorum & viduarum lachrimæ, super eodem effusæ

fusæ mortuo. Hic anno proximè præterito; postquam ad propria de Basilea rediit, prout diligenti investigatione ab ejus familiaribus audivi, quadam nocte somnium habuit, in quo cervum elegantissimæ staturæ vidit, in cujus uno cornu campanellas, & in altero cereos plures affixos conspexit. Venator autem quidam multis cum canibus fugientem insecutus cervum, & evadendi ei omnes vias præclusit. Quo viso territum animal in cœmeterium Ecclesiæ B. Virginis, quæ in civitate Monacensi sita est, fugit. Et in apertum sepulchrum descendens per canes captus & occisus est. Evigilavit his visis princeps, & ea admirari cœpit, sollicitus quid res ista infausti vel ominis portenderet. Cumque die sequenti ista suis patefaceret, dixisse fertur, aliis variè somnium interpretantibus: Ego Cervus iste sum, & brevi vitam hanc concludens mortalem in Dominicæ Ecclesiæ loco humari volo. Ægrotavit deinde statim, moriturus. Et quanquam quibusdam diebus paucis viveret, tamen sumptis Ecclesiasticis Sacramentis velociter satis vita functus est.

Num.

Num. VII.

Exempla Visionum & Revelationum difficilium.

1. IN Vita Gertrudis ab Oesten ad 6. Jan. C. 4. narratur, quod quinque stigmata acceperit, hoc modo: In tempore prædicto erat devota quædam Begina, nomine Lielt, habitans in eodem Delfensi Beginagio, quæ Gertrudi prædixit, quod anno transacto manibus, & pedibus, ac in latere suo stigmata esset perceptura. Anno transacto nocte Parasceves instante Gertrudis se prostravit coram Crucifixo meditans amaritudinem passionis. Tunc DEus fecit, ut quinque stigmata reciperet in quinque membris corporis sui. Susceptis quinque vulneribus clamavit voce magna ad cohabitantem sibi Beginam: Dievverdis veni, & vide, quantam gratiam mihi Deus fecerit, pauperi ancillæ suæ, quæ cum veniret, obstupuit. Deinceps multis diebus ex vulneribus profluxit sanguis pulcherrimus septies in die per singulas Horas Canonicas; qui cruor receptus est in peplis ejusdem Gertrudis sollicitudine præparatis. Novitas ista cunctis cito innotuit, unde non solùm de civitate Delfensi, sed & circumquaque populus multus properabant videre quæ facta fuerant. Hujusmodi concursus Gertrudi non placuit; insuper sæpius propter populi frequentiam cordis molestias experiebatur. Igitur rogavit Dominum, rursus à se tolli quinque vulnera. Exaudivit Dominus, & abstulit gratiam quinque vulnerum, sic quod ex eis sanguis non emanabat, sed stigmata tantum deinceps usque ad mortem conservabat. Dehinc in circumferentia cordis magnum dolorem sensit. Nam consolatione præteritæ suavitatis, quam tem-

tempore profluentis ex vulneribus sanguinis habuerat, eam carere deinceps oportuit. Post hoc tanto desiderio ferebatur ad eandem gratiam resumendam, ut prorumperet in hujusmodi vocem: O si JESUS rursus mihi conferret gratiam quinque vulnerum, non rogarem Deum, ut iterum tolleret à me. Hæc Gertrudis septies in die multis hebdomadis vel ad minus usque ad Ascensionem eodem anno 1340. emanavit ex vulneribus sanguinem. Vixit postea annis fere octodecim, sed imbecilli gravique corpore, propter quod Ecclesiam visitando solebat bis aut ter in via quiescendo pausare, & quamvis gravis erat & corpulenta, tamen in cibo & potu sobrietatis utebatur mensura. Hæc videntur suspecta, si attendantur Authorum Regulæ; Prædictio erat non necessaria; desiderium præsumptuosum; propalatio festinata; effectus, utpote morbi, valde naturales. &c. Potuit tamen desiderium provenire ex motu divino; & propalatio privata fieri potuit ex gaudio innocente accedente confidentia ad personam singulari.

2. In Actis SS. Baronti & Desiderii ad 20. Martii narratur longa visio, in qua S. Barontus fuit deductus in cœlum & ad infernum, ubi vidit gaudia Beatorum, & pœnas damnatorum. De his C. 3. dicitur: Dein iter agentes pervenimus ad infernum. - Ibi innumerabilis numerus Clericorum, qui se cum mulieribus maculaverunt - aliquibus, qui bonum in sæculo ex parte agebant, offerebatur horâ sexta manna de paradiso ablatum, similitudinem nebulæ habens, & ponebatur ante eorum nares & ora, & inde refrigerium accipiebant. Continuatores Bollandi in Prænotandis N. 2. dicunt: Cum S. Baronti visionem secuta fuerint efficacia proposita sanctioris vitæ propter vivacem apprehensionem eorum, quæ animabus post mortem accidunt, vera habenda est illius visio, & ut talis optimique exempli ad bona opera, pœnitentiamque suadendam meritò in libris Ecclesiasticis transscripta & conservata

fuit. Ad refrigerium verò damnatorum addunt hanc Notam. De aliquo refrigerio damnatis dato ad preces nostras refertur in Vitis Patrum, & in Vita S. Macarii Ægyptii, 15. Januarii C. 6. ubi in Notis latè egimus de simili refrigerio adductis sententiis S. Joannis Damasceni, & S. Thomæ & aliorum. Ibi verò D. Thomas in 4. Dist. 45. Art. 2. non concedit verum refrigerium, sed tantùm solatium phantasticum, sicut & dœmones aliquando gaudere dicuntur quando homines ad peccata pertrahunt. Sed posset aliter responderi dicendo, quod illud Manna tantùm significet in damnatis solatium quoddam negativum ex periodica suis statis temporibus redeunte recordatione de peractis bonis operibus, quæ sciunt esse causam, quod minus torqueantur, quàm si illorum loco posuissent opera peccaminosa.

3. In Vita Ven. Idæ ad 13. Aprilis C. 5. dicitur: Eodem tempore magnum nimis & vehemens desiderium cor sanctæ mulieris accenderat, Infantis Christi corporalem præsentiam corporalibus oculis intuendi, similiterque ipsum cum Magis, oblatis dignè muneribus adorandi; quod quidem desiderium per integrum annum in ejus mente fixum duraverat. Contigit in vigilia Epiphaniæ puellam quandam devotam cum ipsa pernoctare, quatenus ad vigilias matutinas in vicina Ecclesia celebrandas ea nocte procederent. Noctis superveniente crepusculo constratum lectulum ambabus pariter occupantibus illa quidem ad pausandum membra composuit. Venerabili autem Ida in meditatione de infantia Salvatoris perseverante tanta spiritualis dulcedinis abundantia ejus mens repleta est, ut, cum cordis augustia totam capere non valeret, singula corporis membra mirum in modum grandescerent, & sese tam monstrosa grossitudine dilatarent, ut unus ex pedibus inflationis hujusmodi pondus ferre non valens eodem tempore per medium creparet, ac per multa postea temporum intervalla suæ læsionis indicium ex vulnere demonstraret. Videres

res ergo Venerabilem Idam conſortem puellam immenſa ſui corporis mole deprimere, ſolamque cedente ſocia lectuli latitudinem occupare. Mirabatur quidem altera vehementer, quid hæc repentina corpulentiæ latitudo portenderet, & ſemetipſam in extrema parte conſtringens, quo fine miraculoſa demonſtratio clauderetur, obſervabat. Nec mora, Dei virgo, quæ, ſicut diximus, paulo ante totum lectuli ſpatium occuparat, tota repente diſparuit, ac corporalem præſentiam alteri ſubducendo, penitus occupatum prius à ſe locum ex toto vacuum reliquit. Tunc ſuperſtitem nimis ſtupefactam & vociferantem audires. At verò Dei virgo, ſive in corpore ſive extra corpus neſcio, interim in domum quandam, angelicis ut credo manibus tranſportatam ſe invenit, ubi Dei Matrem in ſinu geſtantem Jeſulum vidit. - Poſt paululum ſubtracta viſione ſeſe juxta puellam in lectulo recubantem reperit, & viſionem narravit. Hìc deſiderium miraculi, & modus ſuſpecta videntur de illuſione dœmonis, niſi forte deſiderium provenerit ex divino inſtinctu, & groſſities corporis ſit naturalis effectus dulcedinis extraordinariæ ſupernæ, quod abſolute non repugnat in corpore ſpecialiter diſpoſito.

4. In Vita S. Lidvvinæ ad 14. Aprilis recenſentur ſequentia C. 5. Dicebat ſe quaſi omni nocte per longum ſpatium temporis, videlicet interdum unius horæ, interdum plus vel minus rapi ad cœleſtia. Rapiebatur autem & ad diverſa loca, ſcilicet ad gaudia regni cœleſtis & paradiſi, ad purgatoria quoque loca & infernalia. Ad diverſa etiam loca orbis terrarum rapiebatur, loca videlicet terræ ſanctæ, Urbis Romæ, & ad alia plura loca ſacra, ut Reliquias Sanctorum illic conſtitutas viſitaret; nec solùm unum, duos, vel tres, ſed fere viginti quatuor annos & quaſi omni nocte in his raptibus continuavit. Quorum raptuum occaſione cognoſcebat multas etiam Eccleſias & monaſteria, diſpoſitionem & modum ſtructuræ earum, perſonas quoque religioſas, quas

nunquam viderat, nominatim cognoſcebat. Cum autem ad talia loca raperetur, ducebatur à ſuo angelo, à quo ſæpiſſime viſitabatur & tangebatur. Apparebat autem idem angelus diverſimode, interdum in forma viri pulcherrimi, ſemper autem in magna claritate. Semper tamen in fronte præferebat ſignum Dominicæ crucis, ne ab angelo Sathanæ, qui ſibi frequenter apparebat transfiguratus in angelum lucis, deciperetur. Quando primò rapiebatur, in illa ſeparatione ſpiritûs ab animali corporis parte tantam circa vitalia pectoris & corporis patiebatur anguſtiam, quod vix prævalens trahere anhelitum putabat ſe morituram. Poſtmodum autem aſſuefacta hujusmodi raptibus non ſentiebat tales anguſtias; & cum ſpiritus ejus ad prædicta loca raperetur, corpus ejus quaſi mortuum & exanime remanebat in lectulo, adeo quod ſi quis illam tetigiſſet, illa non ſenſiſſet. Etiam aliquando corporaliter ad diverſa loca rapi meruit. Dicebat autem, quod ita ſicut jacebat in lectulo etiam cum ipſo lectulo & corpore nonnunquam ultra ſolarium cellulæ, in qua jacebat, ſurſum elevabatur. In exercitiis Dominicæ paſſionis etiam corpore interdum ab angelo rapi ſolebat ad loca terræ ſanctæ. Aliquando reverſa ab illis oſculis Dominicæ Crucis aut vulnerum Chriſti, quæ oſculabatur in terra ſancta, in labiis ſuis impreſſa quædam ulcera reportabat. Tunc ait angelus ei; hæc ulcera propterea in corpore tuo ſuſcepiſti, ut ſcias te etiam in corpore eſſe raptam. Semel cum in ejusmodi raptu lapſum dextri pedis pateretur, & ex lapſu divaricationem, in exteriori talo inflationem, & denigrationem & dolorem reportavit, ex quo pluribus diebus torquebatur. Quadam vice in raptu viſitando Eccleſias Romæ ventilando brachia inter arbuſta ſpinam in digito reportavit; ex qua per biduum dolore torquebatur. Sæpius mira claritate circumfuſa reperta eſt; jacebat autem ſemper in tenebris, eò materiale lumen ejus oculis intolerabile foret. Sed & mirabili ſuavitate odorum tam ipſa quàm cella ejus inventa eſt redolere. In nocte Nativitatis Dominicæ

ſole-

ſolebant ubera ejus lacte intumeſcere. Quodam anno hanc gratiam ab angelo ſuo obtinuerat, quod Confeſſarius ſuus lac ex ſuis uberibus ſugeret, ſed dum ille propter ſolennitatem intravit Eccleſiam, ſicut horam ſtatutam non ſervavit, ſic nec gratiam promisſam guſtavit. Habebat virgam ſeu baculum, qui tempore incendii cujusdam ablatus eſt. Hujus loco angelus inviſibiliter in lecto ipſius depoſuit aliam virgam nodoſam, odoriferam, quam poſtea compertum eſt eſſe cupreſſinam. Poſt hæc angelus more ſolito eam perducit ad paradiſi gaudia. Ibi ei oſtendit angelus arborem cupreſſinam, unde quaſi præcipitanter lignum illud abruperat. Lignum illud poſtea cum ab adventantibus videretur & tangeretur, ob attactum cujusdam hominis amiſit fragrantiam. Anno 1428. dicebat ſuo cognato Nicolào, & Confeſſori ſuo, quod vellet ſola manere usque ad tertiam vel quartam poſt meridiem. Itaque diſceſſerunt, ſed Confeſſor regreſſus latenter intravit virginis cellam ad explorandum, quid circa eam fieret. Putante itaque virgine ſe ſolam eſſe tranſacta fere hora poſt meridiem ingreſſus ad eam angelus circumvolabat circa eam infra lectiſternium in quo jacebat, ſed amplius non appropinquabat. Interrogante illa, an ſua culpa accideret, quod non appropinquet, reſpondit; nequaquam; ſed propter præſentiam ejus, qui præſens eſt in cella & nititur ſcrutari gratiam. Tunc Confeſſor ei faſſus eſt, ſe fuisſe præſentem. Poſt hoc quadam vice rapta eſt in cœlum, ubi B. Virgo ad eam dixit. Sic veniſti nudo capite; viſne ſertum ſuper caput tuum? annuente ipſâ B. Virgo dixit: Accipe hoc ſertum ſuper caput tuum, quod non niſi ſeptem horis poterit eſſe ſuper terram, & trade illud in manu Confeſſoris tui, ut illud ponat ſuper caput imaginis meæ, quæ eſt in Eccleſia. His dictis reverſa ad corporeos ſenſus detraxit manu ſertum è ſuo capite, quod erat cærulei coloris, rugoſum, & fragrantiſſimum. Tunc ipſa nocte juſſit celeriter excitari ſuum Confeſſorem, ut ſertum imponeret imagini B. V. Confeſſore cauſante, quomodo poſſet

intrare Ecclesiam, cum nondum dies esset, dixit: Ite cito, & à custode aperire petite. Eodem autem sertum imponente B. Virginis imagini, & coram imagine orante angelus sertum retulit, unde allatum fuerat. Custos autem interea aliò abscesserat. &c. &c. Hæc quidem videntur difficilia, sed quis nescit lusus amorum varios Sponsi divini, & SS. Angelorum custodum erga animas innocentes? Itaque in iis, quæ dubium est fiantne operatione divina, an verò operatione dœmonis, rectè ex sanctitate vitæ aliunde certa in meliorem partem sumitur præsumptio, aut ubi de sanctitate personæ liquidò non constat, suspenditur judicium.

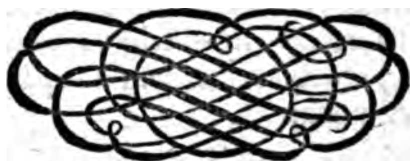
5. In Vita B. Gerardeschæ Pisanæ ad 29. May leguntur C. 4. hæ visiones: *Sancta dixit, quod dum quadam die, ut erat solitum, anima ejus portaretur in cœlum, vidit ibi planitiem ingentem, quæ vocatur Comitatus Jerusalem sanctæ Civitatis. - Ibi cum B. Maria preces effundit pro aliquibus filio, S. Joannes illi sublevat coronam de capite, quam angeli reverenter suscipiunt & conservant; & illico Christus assurgit ei. - Necessarium est igitur quasque petitiones, Deo Patri oblatas, per Mariam obtineri. - In Dominicis diebus B. Joanne Missæ mysteria celebrante, omnibus Sanctis Clericis in unoquoque ordine adstantibus Officiis Missæ B. Maria Virgo Eucharistiam pro peccatoribus omnibus septem vicibus sumit, & miro modo, cum *Dominus vobiscum* dicitur, ab omnibus respondetur. Nullusque ibi audet canere Missam, nisi B. Joannes, nec aliquis communicare est ausus, nisi B. Virgo, quod utique tantum fit in festo Natalis Domini, in Epiphania, in Resurrectione & Ascensione, in Pentecoste, in Annuntiatione, & Assumptione B. Mariæ. - Iterum dixit: Cum essem in Ecclesia B. Stephani, audivi choros psallentium in cœlo; & Ecce angeli ascendebant & descendebant; & miscebant de nobis coram Altissimo bona & mala. Christus gratulabatur,

labatur; cùm bona nova ſuorum fidelium audiebat. Angelis autem, quorum cuſtodiæ animæ damnatorum fuerunt traditæ, nunquam de cætero erunt animarum cuſtodiæ aſſignatæ, quoniam quas ſub ſua cuſtodia habuerant, damnabantur. Sic illa. Hæc mirum eſt, ſi non pertineant ad illuſionem phantaſiæ.

6. In Vita B. Æmiliæ in Appendice ad 3. May C. 4. habentur ſequentia: Aliquando diebus continuis plurimis abundantia imbrium laboraverat terra, iisque avertendis variæ Novennæ Supplicationesque fuerant fruſtra inſtitutæ. Orabat etiam eo fine Æmilia, cum ſibi Deum videre viſa eſt ſereno in aëre; Mariamque Virginem ſe conſolantem blandè, dicentemque audivit: Filia mea, ne dubites, quin exaudiendæ ſint orationes tuæ. Volo autem docere te brevem orationem, qua tali occaſione poſthac utèris. Accipies ergo Cereum Paſchalem cum Cruce & aqua benedicta, & comitantibus te proceſſionaliter ſororibus ſignabis deinde ſola aërem ad quatuor mundi partes, ad ſingulas cruces dicendo *Credo*, & *Verbum caro factum eſt & habitavit in nobis*. Per ſignum de inimicis noſtris libera nos Deus noſter (ad hæc autem verba crucem formabis) in nomine Patris & Filii, & Spiritus Sancti. Amen. Denique regreſſa in locum opportunum recitabis Letanias honori meo compoſitas cum Hymno, Maria Mater gratiæ, mater miſericordiæ, tu nos ab hoſte protege, & hora mortis ſuſcipe. Hæc ſi in tempeſtatibus obſervaveris, videbis in momento redire ſerenitatem; immo ob tui amorem ſimiliter exaudientur, quicunque eadem uſurpaverint. Hæc iterum forte ſunt illuſiones phantaſiæ.

7. In Vita B. Chriſtinæ Stumbelenſis multa narrantur mira. Petrus, qui ejus viſiones & actiones deſcribit: C. 2. ait: Cum invitata ad menſam Plebani nos invitaret ad aquam manibus noſtris affundendam, ſtatim prorupi in verba Eli-

ſabeth, ut veniat mater Domini mei ad me. Facto prand
explicante me quatuor proprietates Seraphinorum in tantam v
nit affectionem cordis, ut loquenti famulæ non adverteret. Du
ſic occupata erat ſpiritu, vidi manum ſiniſtram, in qua erat
formata crux Dominica, colore ſanguineo rubens, nec colo
nec cruore tantùm depicta, ſed & pulcherrimis floribus adorn
ta, ut cuilibet pateret, quod eam ars humana nunquam e
giaſſet. Sed C. 3. eandem rem idem author aliter narr
his verbis: Tempore, quo cum ea comedimus, tertia v
ce ſigna paſſionis in manibus ejus ſum contemplatus, qu
rum modus hic erat. In medio palmæ utriusque manus v
di vulnus; caro enim nuda apparuit ad latitudinem uni
ſterlingi formam habens rotundam, non pictam, ſed carni ab
que notabili profunditate impreſſam, quod & per octo cont
nuos dies perſeveravit, licet ſucceſſivè & paulatim per ſingu
los dies minueretur. In eadem vita leguntur alia mirabili
paradoxa, v. g. quod Sacerdotes illam inviſentes decumbente
in lecto à dœmone fuerint conſpurcati ſtercore humano;
quod dœmon illi ſemel abſtulerit crus,
ac dein iterum reſti-
tuerit;

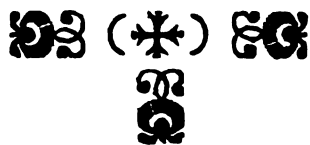
Num

Num. VIII.

De Revelationibus S. Gertrudis.

INter primaria Germaniæ decora admiror valde ac veneror S. Gertrudem, Monialem ex Ordine D. Benedicti in Saxonia circa annum 1300, quæ cum eximia eruditione in Scriptoribus latinis, tam profanis, quàm Sacris, præsertim in D. Augustini operibus, conjunxit sanctitatem morum, & familiaritatem cum Deo admirandam; ut enim erat ingenii vivacissimi, videtur propemodum exhausisse artem amandi sacram, & modos amantium suavissimos; nec dubito, eam habuisse Revelationes verè divinas, eò quod tam manifesta in iis resplendeant superna lumina, ut non videantur alium agnoscere posse fontem, quàm Patrem luminum Deum. Cum tamen, sicut parte 1. ipsis expertissimorum testimoniis ostensum est, concurrere possint cum supernis illustrationibus ac visionibus operationes phantasiæ, difficillimumque sit, etiam in personis sanctis illusiones phantasiæ aut etiam subin dœmonis à divinis immissionibus discernere, non repugnat sanctitati hujus Sponsæ divinæ illuminatissimæ, si inter ejus visiones reperiantur aliquæ, ad quas attenta consideratione opus sit, sintne à DEO, an verò ab illusione saltem phantasiæ, ob perpetuam cum DEO familiaritatem assuetarum visionum æmulæ, & ex cella Sponsi vinaria ebriæ. Meum quidem non est, judicare animas sanctas, quas ad me judicandum scio sessuras cum judice, quarumve ut in mortis discrimine periclitantem ab insidiis dœmonum tueantur, exoro subsidium; quia tamen interest Ecclesiæ, ne à Scriptoribus indiscriminatim sine ullo examine ac sine ulla distinctione ejusmodi revelationes spargantur in populum, nec aliud appareat congruum corrigendi abusus remedium, cedent eam partem, si qua est, sui magni nominis commodis Ecclesiæ, ut indulgeant, in earum visiones in-

quiri, certasque ſeparari poſſe à dubiis, ut illæ pro uſu Eccleſiaſtico publico ad ædificationem fidelium retineantur; hæ verò cum honore dimiſſæ venerabundo ſilentio in ſuo valore relinquantur. Hanc ipſiſſimam viam mihi ſapientiſſimè ingreſſa videtur S. Congregatio Indicis, dum ipſum corpus Revelationum S. Gertrudis legi permittit, eò quod ejusmodi libri communiter ſolis ſerviant doctis, excerpta tamen, quæ parantur in uſum indocti vulgus, in Indicem Expurgatorium retulit; ſic enim ante duos annos cenſuram S. Congregationis Indicis ſubiit *Vade mecum Sacerdotum*, quod ex variis Gertrudianis viſionibus, promiſſionibus, ac precibus magna parte conſarcinatum erat. Cum itaque & ipſe ſcribam pro doctis, ut in excerpendis Gertrudianis devotionibus pro populo prudentes ſint, ſubjiciam deſignationem Locorum difficilium in Revelationibus Gertrudianis reperibilium, addita aliquoties ratione dubitandi, an non ad operationes potius phantaſiæ, quàm immiſſiones divinas referri queant? Ego quidem, ut præmonui, ob reverentiam erga Sanctam, quam ſummopere æſtimo ac veneror, meum non interponam judicium; id aliis relinquo, quibus ex concredita à Deo authoritate id muneris incumbit, ut pro directione ſuorum ſubditorum apertiorem ferant ſententiam, non difficile tamen quibusvis etiam aliis fuerit, pro directione ſua dignoſcere, certiorne ſit cujuslibet controverſæ in particulari Revelationis divinitas, an fallibilitas? quidve Sapientis Chriſtiana moderatio exigat in caſu, quo major ſtat pro illuſione phantaſiæ pia, quàm pro inſpiratione præſumptio.

Deſi-

Designatio
Locorum difficilium, in Revelationibus Gertrudianis reperibilium.

I. IN his revelationibus dicitur, quod S. Leo Papa ob contactum mulieris sibimetipsi manum absciderit. Hoc verò ut fabula agnoscitur à Binio, & Baronio. Binius in Notis ad Acta Conciliorum in vita Leonis ait: *Fabulosum est, quod occasione mulieris manum osculantis oblectationem humanam passus dexteram sibiipsi præsciderit. Occasionem fabulæ dedisse videtur id, quod scribitur de S. Damasceno, qui cum à Leone Imperatore Iconoclasta dextera mutilatus esset, sanatus est à B. Virgine, DEI Genitrice.* Et Baronius ad annum 461. de S. Leone loquens Num. 8. ait: *De eodem Sanctissimo Pontifice quædam indigna Christianis auribus irrepsit sine ulla majorum authoritate jactata fabella, quæ à recentioribus tamen nonnullis absque delectu cuncta consarcinantibus, & sive sint vera, sive falsa, minime disquirentibus, vel saltem leviter dubitantibus, scriptis asseritur; nempe S. Leonem, cum formosa mulier ejus manum esset exosculata, passum quid oblectationis humanæ, ob eam causam in se ipsum ultorem ad excidendam dexteram ferro armasse sinistram; sed oranti ipsi ad Dei Genitricis imaginem, ab eadem sectam manum fuisse restitutam. At nugæ sunt istæ, & garrularum fabulæ vetularum. Quod enim S. Joanni Damasceno contigit, cùm ab Iconoclasta Leone mutilatus est dextera, & sanatus à Virgine, inversa historiæ veritate, Leo Papa præcisus manu jactatur, & à Deipara eâdem*

restitutus asseritur. Sed facessant commenta hæc; quorum imago picta jussu Clementis Papæ octavi consultis viris doctis abradi jussa est, quod nulla penitus sit veritate subnixa, vel saltem veri similitudine colorata, sed levissimè in vulgus sparsa, instarque somniorum effusa, ut solent nugæ reliquæ ab otiosis effingi. Describerem hîc, quæ ad refellendam fabulam hanc jussus conscripsi, si id alicujus ponderis quæstio, & non quæ sua levitate evanescit, exigeret. Ita Baronius. Videamus jam, quid de hac re contineant Revelationes S. Gertrudis? L. 4. C. 44. sic habent: *Sancti Leonis Papæ festum dum evenisset, &* (S. Gertrudes) *orationi devotius insistens conspiceret eundem venerabilem Antistitem in valde mirabili gloria, memor, quod idem legitur sibi manum propriam abscidisse pro devincenda tentatione, collaudabat intensius Dominum pro constanti victoria, qua ipsum tam gloriosè fecit triumphare, orans, ut per ipsius merita donare dignaretur cuidam personæ, ut in omnibus tentationibus posset triumphare. Tunc edocta est à S. Leone Papa, ut instrueret illam personam, pro qua orabat, quod quandocunque accedere debet ad aliquem locum, vel opus, in quo suspicatur occasionem tentationis, semper dicat versum: Fiat Domine cor meum & corpus meum immaculatum* &c. &c. *Hinc dum* (S. Gertrudes) *accederet ad Communionem, adesse sibi intellexit S. Leonem, devotè pro ea Domino supplicantem, ut ipsa per susceptionem ejusdem Sacramenti mereatur eandem suavitatem divini influxus sentire, quam ipse Sanctus Papa sensit in Missa illa, cum primò recuperata per virgineam matrem abscissa manu sua divina celebraret mysteria. Cujus precum interventu, cum Dominus abundantiam divinæ pietatis suæ huic dignantius infudisset, donavit ei etiam omne meritum, quo idem beatissimus Papa refulget in cœlis pro tam veneranda victoria suæ tentationis sublimatus. Et hoc propterea benignus perfecit Dominus, quia* (S. Gertrudes) *ex humilitate semper timebat, se carere præmio castitatis, cùm ex nimia puritate cordis*

nullis

nullis carnalibus tentationibus à Domino permitteretur impugnari. Sicque talem defectum suum, quem causabatur, Dominus illi ex meritis bujus Sancti supplebat. Insuper addidit ei Dominus omne meritum, quod illa persona, pro qua oraverat, si secundum instructionem suam tentationes viriliter superaret, esset adeptura. Ita Revelationes S. Gertrudis. Ad hanc difficultatem forte quis respondebit, sibi certiorem esse revelationem S. Gertrudis, quàm præsumptiones ex Binio & Baronio.

II. In his revelationibus dicitur, quod in Nativitate Domini omnes Sodomitæ per totum orbem occisi sint; atqui hoc videtur incredibile, ergo: Revelationes L. 4. C. 2. sic habent: *In Nativitate Domini Pater cœlestis Gertrudem blandè alloquens ait: Ecce, immitto animæ tuæ affectum illum, quem præmisi ante faciem Unigeniti mei ad purgandum mundum à peccatis suis, (ut patuit in Sodomitis, quos omnes ipsa nocte Sanctissimæ Nativitatis interemptos legitis), quò & tu plene purgata ab omni macula ad festum instans præpareris.* Sic illæ. Quod verò hæc Sodomitarum interfectio incredibilis sit, ex eo videtur colligi, quia inter gentiles tot erant Sodomitæ, ut si omnes fuissent interempti, necessariò major strages futura fuisset, quàm in primogenitis Ægypti. Incredibile autem videtur, quod de tali strage nulla fieret mentio in Scriptoribus ethnicis, aut saltem Christianis primorum temporum, dum scribunt contra Gentiles redarguendo Idololatrarum Gentilium luxuriam, proût faciunt Tertullianus, Justinus, & Origines, & Lactantius, & Augustinus De Civitate Dei; vel dum invehuntur contra vitium Sodomiticum, prout faciunt D. Paulus, & Judas Apostolus, & Chrysostomus L. 3. C. 7. *Contra Vituperatores vitæ Monasticæ.* Dein ista historia in nullo antiquo Scriptorum primorum mille annorum legitur, sed tantùm annotata est,

à fabularum consarcinatore Jacobo de Voragine, qui scripsit circa annum 1262, adeoque paulo ante Revelationes has Gertrudianas, scriptas circa annum 1300; & qui eodem Capite, quo hanc cladem enarrat, manifestis aliis scatet fabulis. Probo assertionis meæ membra singula. Primò ostendo, vitium Sodomiæ apud Gentiles fuisse frequentissimum. D. Paulus in Epistola ad Romanos C. 1. ait: *Tradidit illos Deus in passiones ignominiæ. Nam fœminæ eorum immutaverunt naturalem usum in eum usum, qui est contra naturam; similiter & masculi relicto naturali usu fœminæ exarserunt in desideriis suis in invicem masculi in masculos turpitudinem operantes.* Hæc loquitur Apostolus de Gentilibus, quibus exprobrare paucorum vitium fuisset inconveniens, & indignum Apostólo. Itaque hoc vitium apud Gentiles erat frequentissimum, quod plane mirum non erat, cum summum Deorum Jovem haberent in hoc genere Magistrum & Gonymedem condiscipulum. Sic & Hirtius de suo Cæsare, quem comitabatur, in L. de bello Hispanico, non erubescit referre, eum libertum quempiam habuisse *concubinum.* Rursus Apostolus in Ep. 1. ad Corinthios C. 6. ait: *Nolite errare; neque fornicarii, neque molles, nec masculorum concubitores regnum Dei possidebunt.* Quàm frequens & hoc loco concubitus masculorum fuerit, ex eo colligitur, quod Corinthi fuerit Sedes & Schola omnis impudicitiæ. Strabo L. 8. dicit: *Fanum Veneris Corinthi ita fuit locuples, ut plures quam mille habuerit sacrorum famulas meretrices, quas Deæ viri mulieresque dedicarunt; ob hæc igitur & magna hominum multitudo in ea urbe, & divitiæ fuerunt; Naucleri enim sua facile prodigebant. Unde adagio locus. Non est cuivis Corinthum adire integrum.* Item Suidas V. Κοτύς ait: *Cotys dæmon apud Corinthios colitur præses effœminatorum & impudicorum, sive illi ob turpem quæstum, sive ob fœdam libidinem aliave de causa pudicitiam prostituant.* Ita Suidas. Quis non videt, Apostolum habuisse optimam occasionem, masculorum con-

concubitoribus Corinthiis inculcandi severissimam vindictam Numinis in hujusmodi scelera, extantem adhuc in hominum memoria, si tempore Nativitatis Dominicæ generaliter in orbe interiissent in una nocte simul tales improbi, ut olim in Ægypto primogeniti? non potuisset non habere præsentem dum scribebat, tam celebris rei memoriam; nec potuit habere ullum motivum reticendi argumentum tam efficax, & motivum tam accommodum; Cum ergo nec ipse, nec ullus SS. Patrum meminerit facti, haud dubiè non est credibile, extitisse. Verum pluribus adhuc ostendendum, Vitium Sodomiæ apud Gentiles fuisse generale. Seneca, qui eodem fere, quo Christus, anno natus est, utpote à Nerone neci traditus anno Incarnationis Dominicæ 65. ætatis suæ 64, hoc vitium suo tempore etiam in fœminis grassatum fuisse lamentabiliter testatur, his verbis Epist. 95. *Fœminæ cum virorum licentiam æquaverint, corporum quoque virilium vitia æquaverunt; non minus potant, libidine verò nec maribus cedunt, pati natæ; Dii illas Deæque malè perdant; adeo perversum commentæ genus impudicitiæ, viros ineunt.* Cornelius à Lapide in Epist. ad Rom. C. 1. ad hunc locum Senecæ addit: *Græcis hæ fœminæ Tribades dictæ, id est, fictrices, quarum meminit Tertullianus de Pallio. De his agit impurissimus Lucianus Dialogo Clonorium & Leæna. Hæc invitus licet scripsi ad hoc, ut sciant Confessarii fœminas quoque ut viros peccatum mollitiei committere, ut Galenus, & experientia docet, & sicut illud in se exercent, ita & in alios exercere nefandis modis.* Ita Cornelius, quem propterea adduxi, ut pateret, locum Senecæ de mollitie ac Sodomia intelligendum esse, & hoc vitium etiam frequens fuisse tempore Nativitatis Dominicæ in Græcia. Confirmatur ex Clemente Alexandrino, qui L. 3. Stromatum C. 3. sic habet: *Ergo verò etiam eorum, qui ab iis, qui mancipia venundant, veneunt, pusionum misereor, & tamen probro & ignominia non à seipsis afficiuntur, sed jussu alieno ad turpem quæstum*

stum miseri ornantur; qui autem sua sponte, libentesque ac volentes ea faciunt, quomodo non exsecrandi? at nunc quidem vita eo processit intemperantiæ, insultante & lasciviente iniquitate, & quidquid est impudicum & libidinosum, diffusum est in civitatibus, & pro lege habetur. Apud ipsos stant in fornice mulieres carnem suam ad probrum voluptatis venundantes, & pueri docti abnegare naturam mulieres simulant; omnia immutavit luxus, hominem probro ac dedecore affecit; mollis & luxuriosa & superflua curiositas quærit omnia, omnia aggreditur, naturam confundit, viri patiuntur muliebria, & fœminæ præter naturam viros agunt, & nubunt uxoresque ducunt fœminæ; nullus est meatus, ad quem non pateat aditus impudicitiæ. Hæc civilis nostræ intemperantiæ ostenduntur trophæa. Et C. 4. de Servis agens ait: *Ab aliis exercentur formosorum adolescentum greges tanquam pecorum, quibus emulgent pulchritudinem. Sunt & Eunuchi multi iique lenones iis qui volunt vacare voluptati inservientes citra ullam suspicionem.* Peyrlingus in suo Theatro V. Sodomia sic habet: *Ex veteribus historiis Ethnicorum manifestum est, hoc genus flagitii apud Græcos & Romanos fuisse vulgatum & publicum, & à multis levi in crimine habitum. Apud Ciceronem Cotta Romanus Senator & Orator ait: Concedentibus antiquis Philosophis adolescentibus delectamur. Idem Cicero L. 1. De natura Deorum, dolet emanasse hoc genus flagitii è Gymnasiis Græcorum, in quibus istiusmodi concessi sunt amores, idemque queritur Magistros virtutis Philosophos, & horum principem Platonem magnam huic turpitudini authoritatem tribuisse.* Sic ille. Ex quo iterum patet, Sodomiam tempore Nativitatis Dominicæ fuisse communissimam, cum Cotta & Cicero paulo ante illam obierint. De perversitate Gentilium quoad hoc vitium etiam testatur Lactantius L. 6. Instit. C. 13. ubi ait: *Quid potest esse sanctum iis, qui ætatem imbecillam & præsidio indigentem libidini suæ depopulandam, fœdandamque substraverint? non sufficit eis sexus*

xus à Deo datus, nisi & suum profanè & petulanter illudant. Hæc tamen inter illos levia, & quasi honesta sunt. Sic ille. S. Athanasius Orat. Contra Idola quoque ait: *Idololatria instituta est desiderio eorum, qui stupris & propudiis pleni figmentis repræsentantur; & pœne omnes civitates omnibus libidinibus scatent ob immanitatem morum, quam in suis Diis conspiciunt; neque est in hoc genere Deorum, quem castum appelles. Olim certè Phœnissæ mulieres ante Idola prostituebantur. Viri quoque abdicato sexu nec se amplius mares esse ferentes mulierum naturam affectaverunt, tanquam ita honorifica grataque matri Deorum facturi essent. Omnes autem in turpissimis vivunt, & ut dixit S. Paulus. Mulieres eorum mutaverunt usum.* Possent plura adduci talia de Sodomia Gentilium etiam in publicis Scenis testimonia; unum addam ex S. Chrysostomo, quo testatur, suo tempore sic invaluisse istud vitium, ut in tam vasta urbe Antiochena paucissimos ex junioribus esse asserat, qui illo infecti non sint. L. 3. contra vituperatores Vitæ Monasticæ sic habet: *Nihil jam ad impudicitiæ rationem fornicatio esse existimatur; periclitatur jam sexus muliebris, ne superfluus fiat, adolescentibus vices ejus omnes implentibus. Tantum scelus incredibili audacia, summaque jam libertate admittitur, flagitiumque lex facta est. Mediis in civitatibus velut in solitudine ingenti masculi in masculos turpiter desæviunt, horrendumque flagitium in alterutrum committunt; quod si tamen aliqui hos laqueos effugere potuerint, opinionem tamen, quod sint ejusmodi, difficulter effugient, eò quod ipsi sint paucissimi.* Ita Chrysostomus. Ex quo patet, quod etiam jam repurgato gentilismo inter Christianos illa pestis denuo repullularit. Quod si hæc in viridi; in arido, hoc est, in ipso gentilismo quantam fuisse hujus sceleris licentiam credendum est?

Itaque ſatis jam demonſtratum eſt, crimen Sodomiæ tempore Nativitatis Dominicæ fuiſſe frequentiſſimum ac adeo commune, ut ſi omnes Sodomitæ fuiſſent interfecti, longè major una nocte futura fuiſſet ſtrages, quàm olim in primogenitis Ægypti. Jam verò incredibile eſt, tantæ univerſalis vindictæ divinæ nullam exiſtere memoriam in ſcriptoribus antiquis ethnicis vel Chriſtianis. Videtur pertinuiſſe ad providentiam Dei, ut tanta rei memoria commendaretur poſterorum memoriæ, adeoque ut excitaretur aliquis ſcriptor ad hiſtoriam hanc terribilem annotandam. Decuit, à D. Paulo eam inculcari ſuis Corinthiis maſculorum concubitoribus. Patres, qui ſcripſerunt Apologias pro Religione Chriſtiana, ut Tertullianus, Juſtinus, Origines, &c. non debuiſſent hujus graviſſimi argumenti oblivisci; illi præſertim Patres, qui gentilibus exprobrabant nefanda libidinis ſcelera, ac in ſpecie Sodomiam, ut Athanaſius, Nazianzenus, Auguſtinus, non poterant non cogitare de facto tam publico, tam memorabili, tam ſtringente; & ſi de eo non poterant nòn cogitare, non facile poterant in occaſione tam opportuna id omnes unanimiter ex univerſali negligentia omittere. Id prohibent Leges contingentium, quæ non procedunt uniformiter in circumſtantiis tam variis ac opportunis. Denique & D. Chryſoſtomus, dum adducit omnia exempla divinæ vindictæ contra Sodomitas, dum exaggerat exemplum triſte Sodomæ, dum inquirit omnia abſterrentia argumenta contra hanc in ſua Urbe Antiochena graſſantem peſtem, hoc ſolum exemplum non reperit. Dic mihi, an poſſibile, ut ignoraverit? aut credibile, quod ſcienter præterierit? quod ignoraverit, dici non poteſt, quia in facto publico tam memorabili impoſſibile eſt, ut non ingrediatur omnium oculos, mentes, diſcurſus; hoc poſito impoſſibile eſt, ut non pervenerit in notitiam etiam puerorum, ac juvenum, quorum poſtea plurimi receperunt legem Chriſtianam; itaque memoria facti tranſire debuit in Religionis Chriſtianæ Scriptores & Antiſtites; ii debuerunt diligentius inquirere,

& deprehensa veritate annotare circumstantiam nativitatis Dominicæ præcipuam, universalem, toti orbi notam, adeoque ad demonstrandum omnium aptissimam, ac exinde quasi sumere conversionis in materia Religionis Epocham. Hoc nisi facerent, non agerent provide, sed committerent negligentiam quæ ne quidem in rerum suarum negligentissimum cadere potest; cum nemo jactet summa negotii summi momenta, quæ & invicta sunt, & palpabilia, & captui omnium accomodata, & sine labore comparari aut servari possunt. Tanta negligentia tam universalis in primis authoribus nostræ fidei juxta Leges Contingentium est incredibilis. Si ergo D. Chrysostomus, & alii Patres non habuerunt hujus facti notitiam, dicendum, non esse credibile, quod extiterit.

Dices: Christus in præfata revelatione hanc historiam non narrat S. Gertrudi tanquam novam, sed eam remittit ad historiam Ecclesiasticam his verbis: *prout legitis.* Accidit, quod communis habeat traditio, Ovidium in ipsa nocte Nativitatis Dominicæ interiisse ob hujusmodi vitia; *Respondeo*, verum esse, quod ista historia jam fuerit scripta ante revelationes Gertrudianas; sed fuit scripta in consarcinatore omnium fabularum, & fundata in aperto mendacio, aut errore. Ovidium autem interiisse in nocte Nativitatis Dominicæ pariter est imperita fabula convicta falsitatis. Omnia meæ responsionis membra demonstro.

Dixi primò. Hoc figmentum jam prius ante revelationes Gertrudianas consignatum fuisse à consarcinatore omnium fabularum. Per hoc intelligo Jacobum de Voragine, qui scripsit circa annum 1260, adeoque ante revelationes Gertrudianas. Is in sua *Historia Lombardica*, ut vocatur, De Nativitate Dominica sic habet: *Nativitas etiam manifestata est per Sodomitas, qui omnes in toto mundo illa nocte extincti sunt, sicut dicit Hieronymus*

super illud: Lux orta est eis, tanta scilicet, quod omnes laborantes in illo vitio extinxit, & hoc fecit Christus, ut omnes eradicaret, ne in natura, quam assumpserat, tanta de cætero immunditia inveniretur. Nam, ut dicit Augustinus: Videns Deus vitium contra naturam in humana natura fieri fere desiit incarnari. Ita Januensis, seu Jacobus de Voragine.

Dixi secundò. Hunc authorem esse consarcinatorem omnium fabularum. Id demonstro ex eo, quia hoc ipso loco, ubi agit de Nativitate Dominica, consarcinat omnes fabulas, manifestè falsas. Addam tantùm unam vel alteram. Itaque sic habet: *Nativitas Domini fuit mirabiliter facta primo ex parte generantis, quia Virgo peperit; & hoc fuit ostensum per experientiam, ut enim habetur in compilatione Bartholomæi, & de libro Infantiæ Salvatoris sumptum videtur, cùm B. Mariæ tempus pariendi instaret, Joseph obstetrices duas vocavit, quarum una vocabatur Zebel, & altera Salome. Zebel itaque considerans & inquirens, & virginem inveniens exclamavit, virginem peperisse. Salome autem, dum non crederet, sed hoc probare similiter vellet, continuò aruit manus ejus. Jussu tamen angeli sibi apparentis puerum tetigit, & continuò sanitatem recepit. Ulterius ea probata est per evidentiam. Romæ enim, ut testatur Innocentius Papa tertius, duodecim annis pax fuit. Igitur Romani templum pacis pulcherrimum construxerunt, & ibi statuam Romuli posuerunt; consulentes autem Apolloninem quantum duraret, acceperunt responsum, quousque virgo pareret. Hoc verò audientes dixerunt; Ergo in æternum durabit; impossibile enim credebant, quod unquam virgo pareret; unde in foribus templi titulum hunc scripserunt. Templum pacis in æternum. Sed in ipsa nocte, qua B. Virgo peperit, templum funditus corruit. Et ibi est modo Ecclesia sanctæ Mariæ novæ.* Ita Jacobus de Voragine, attexens multas alias similes fabulas. At ista somnia per se absurda solidè

dè confutat Baronius ad annum 1. ubi ostendit ex S. Athanasio, B. Virginem non adhibuisse obstetrices, & ex historia Romana, quod templum pacis tempore Nativitatis Dominicæ nondum fuerit constructum. Sic habet: *Sicut veris initimur, & verisimilibus non contradicimus, ita quæ sunt à veritate prorsus aliena, procul abjicimus atque refellimus, cujusmodi sunt ea, quæ de templo pacis Romæ collapso ea nocte, qua Christus est natus, à multis ut vera certaque scribuntur. Quomodo hæc non facillimè erroris redarguuntur, cum ostenditur templum pacis nondum Christi tempore Romæ esse erectum, quod testimonio omnium antiquorum historicorum constat, domitis Judæis à Vespasiano Imperatore fuisse constructum? Quæ autem de pœna incredulæ obstetricis & sospitate eidem restituta scribit Zeno, haud dubiè ex Apocryphis est mutuatus.* Ita Baronius N. 11. & 7.

Dixi tertiò. Jacobum de Voragine niti mendacio aut aperto errore. Dicit enim, S. Hieronymum testari de præfata Sodomitarum strage, ubi scribit in illud: *Lux orta est eis.* Hic textus reperitur in C. 9. Isaiæ Prophetæ. Hinc & *Petrus de Natalibus*, qui vixit diu post Jacobum de Voragine etiam expresse hunc locum allegat his verbis: *Veritas Nativitatis Dominicæ secundò ostensa est per elementum ignis, qui ea nocte per totum orbem cunctos Sodomitico vitio laborantes extinxit, ut dicit Hieronymus in Glossa super illo verbo Esaiæ. 9. Lux orta est eis.* Ita Petrus fidus exscriptor & interpres Jacobi. Verùm nec in Glossa ordinaria Lyrani, nec in D. Hieronymo loco præfato vel vestigium extat de illa fabula; legi utrumque. Immo legi de verbo ad verbum omnia opera D. Hieronymi, nihil in iis reperiri de hac re satis certus sum. Idem dicendum de ridiculo textu D. Augustini, cujus opera pariter de verbo ad verbum omnia legi; quid enim absurdius, quàm dicere, quod Deus ob Sodomiam hominum *fere desierit incarnari*? absint isthæ stultitiæ à mente Augustini.

Dixi quartò. Merum figmentum esse, quod Ovidius i
rierit in ipsa nocte Nativitatis Dominicæ. Constat enim, q
Ovidius primum obierit anno decimo septimo post Nativita
Christi. Ipsemet scribit se esse natum sub Hirtio & Pansa C
sulibus, hoc est anno Urbis conditæ 711, ante Nativitatem Do
nicam annis 40, juxta modernos 46. Idem testatur se in exil
actum esse anno ætatis quinquagesimo L. 4. Trist. Eleq. 10.
deoque primùm anno decimo post Nativitatem Christi. C
annis in exilio mansit; ut pariter ex ejus Epistolis colligitur; e
tantùm abiit annis 17. post N. D. Accedit, quod Seneca,
uno anno post Christum natus est, testetur, se vidisse Ovid
Declamantem Declam. 1. L. 2. Itaque post Nativitatem Ch
necessariò Ovidius adhuc diu vixit Romæ. Ad hæc argum
non video, quid responderi possit, nisi forte diceretur, Sod
tas quidem fuisse tunc extinctos, sed ignorasse homines cau
tantæ stragis, quia plurimi extinctorum ignorabantur fuisse So
domitæ, & alii, qui sciebantur, credebantur esse extincti casu
tuito.

III. Christus in his revelationibus dicit, *M
suetudinem* dictam esse *à manendo*, patientiam
rò *à pace & scientia.* Atqui hæc non sunt credib
Revelationes Gertrudianæ L. 1. C. 18. sic habent. *Dum*
dam vice D. Mechtildem Gertrudis rogasset, ut pro se ora
virtutem mansuetudinis ac patientiæ sibi à Domino impetra
& D. Mechtildis pro hac gratia Dominum orabat, hoc ab
dem responsum accepit: Mansuetudo nomen accepit
manendo; simili modo patientia nomen accepit à pace & sc
tia &c. &c. Verum hæc nominis Etymologia prorsus al
est à mente antiquorum, qui sine dubio & ipsi intellexerunt d
vationes, fontes ac radices nominum. S. Isidorus Hispal

Episcopus, qui scripsit libros 20. Originum & Etymologiarum, libro 10. ait: *Mansuetus est, quasi manu assuetus.* Et Sextus Pompejus Festus de Verborum veterum significatione libro 11. ait: *Mansuetum quasi ad manum venire suetum* ajunt. Hinc & Nonius Marcellus Tiburticensis de proprietate Sermonum Tit. De mutata declinatione ait: *Mansues pro mansuetus. Non vidisti simulacrum Leonis ad Idam, quem Galli tympanis ferunt adeo mansuem, ut tractarent manibus.* Et Nicolaus Perottus in suo Cornucopiæ, seu commentario linguæ latinæ impresso Venetiis 1513. F. 469. dicit: *Mansuetus quasi manu assuetus.* Quod attinet nomen patientiæ, S. Isidorus illud derivat à *paviendo; pavire* enim antiquitus idem erat ac ferire. Hinc Perottus F. 152. ait: *pavimenta in ædibus dicta sunt à feriendo, quod, dum fiunt, pluribus diebus feriantur virgulis seu marculis, ut solidiora fiant, nec rimas faciant; veteres quippe pavire pro ferire dicebant, quod à græcis sumptum est, qui παίειν dicunt percutere, unde & depuvire tractum est.* En longè aliam Etymologiam! hæc etiam verior est ex eo, quia derivativa semper habent eosdem fontes & radices; si ergo patientia deberet derivari à pace & scientia, etiam pati deberet derivari à pace. At hoc verum non videtur; quia cum pati conveniat omnibus rebus etiam inanimatis, ubi locum non habet pax; immo etiam in homine & dœmonibus ipsum pati non conveniat cum pace, non videtur pacem commendasse aliquid sui nominis ad passiones omnium entium, sed potius nomen paviendi seu feriendi, cum quo ipsum nomen est correlativum. Sed hic forte respondebitur, Christum esse meliorem grammaticum, quam Isidorum, & alios.

IV. Revelationes Gertrudianæ dicunt, Joannem Evangelistam fuisse sponsum in nuptiis Canæ, sed viso miraculo uxorem reliquisse. Sic habent

bent L. 4. C. 4. Gertrudes à B. Joanne accepit tale responsum. *Ego recolens, quàm suavi amicitia Dominus remuneraverit illam continentiam, qua conjugem relinquens ipsum de nuptiis secutus sum, postea semper cavi, ne castitas mea macularetur.* &c. Item alia vice cum S. Gertrudes mente revolveret, qua de causa B. Joannes tantùm extolleretur pro integritate virginitatis, cum tamen legatur à Domino à nuptiis vocatus; B. verò Joannes Baptista immunis omnino ab omni carnalitate, minus tamen pro tali virtute collaudaretur; tunc Dominus illi ostendit B. Joannem Evangelistam stantem in medio Camini, qui tam terribiliter succensus videbatur, quod eum flamma totum involvebat tam supra, quàm infra, & circumquaque. Tunc Dominus dixit: *Quid magis tibi videtur laudabile, quod Evangelista non ardet, sive quod Baptista* (extra flammas) *non comburitur?* Ita revelationes. Sed hæc rejicit ut fabulosa Baronius ex eo, quia tota antiquitas testatur, B. Joannem non contraxisse nuptias, nam tota Ecclesia supposuit, Christum illa sua præsentia non impedivisse, sed approbasse & sacrasse matrimonium. Baronius ad annum 31. Num. 30. sic habet: *Proditum est à nonnullis, has nuptias in Cana fuisse Joannis Evangelistæ, qui dum duxisset uxorem, & nuptias celebrasset, tamen viso miraculo de aqua in vinum per Christum mutata, conjugem dimiserit, ac Christum secutus fuerit. Sunt hæc omnia commentitia, ac nuper excogitata, cum penes antiquos Patres nulla prorsus mentio de his habeatur. Si hæc scivissent veteres, quantum putas negotii fecisset Hieronymo Jovinianus Hæresiarcha, qui tam pertinaci animo Joannem Evangelistam virginem fuisse negabat? Si hic, inquam, quoquo modo vel per conjecturam saltem dicere potuisset, nuptias factas in Cana Galilææ fuisse Joannis, quis thalami secreta scrutatus Joannem adhuc post nuptias virginem permansisse confirmare valuisset? quomodo & Manichæi, qui & apocrypha quævis adversus nuptias congerere soliti sunt, tam optata non sunt usi occasione, ut ex dirempta*

Joan-

Joannis conjugio Christum odisse nuptias affirmarent, non veriti & Paulum in exemplum adducere, quod sua prædicatione Theclam sponso oppignoratam è nuptiis terrenis divulserit? certè tantum abest, ut hæc de Joannis nuptiis illi saltem meditarentur, vel à Patribus qualibet alia occasione eadem dicerentur, ut potius ex iisdem nuptiis, quibus Salvator suam augustissimam præsentiam exhibuit, contrarium potius adstruerent, nimirum Christum probasse nuptiarum Sacramentum, ac suamet præsentia consecrasse. Ceterùm de cœlibatu Joannis, quod nunquam contraxerit nuptias, non Hieronymus tantùm adversus Jovinianum agens L. 1. sed & Ignatius in Epist. ad Philadelph. gravissimus assertor est. Idipsum Epiphanins testatur, quibus Augustinum consentire nemo sane mentis non viderit, dum ait, ea de causa Joannem à Christo plus cæteris amatum, quod neque uxorem duxerit, & ab ineunte pueritia castissimus vixerit. Verum dicamus, unde commentum illud deductum sit, ut & intelligatur, quàm parum judicio valeant, qui talia fingunt. Augustinus in Præfatione in Joannem hæc habet: Iste est Joannes, quem Dominus de fluctivaga nuptiarum tempestate vocavit. Hæc igitur Augustini verba sic accipiunt isti & adducunt, quasi Joannes obligatus nuptiis à Christo vocatus fuerit non animadvertentes, sic Augustinum dixisse vocatum à nuptiis, non quod cum uxorem duxerit eam reliquerit, sed quod eam prorsus non acceperit, prout idem Augustinus in fine operis aperte testatur, cum his utitur verbis: Plus amatum, quod neque uxorem duxerit, & ab ineunte pueritia castissimus vixerit. Nam omnes sciunt, uxorem ducere, non est eam in propriam domum traducere, sed se conjugio obligare. Nec aliud ab his de Joanne Augustinum sensisse exploratissimum est, nam dictum Joannis de nuptiis explicans, quod in primis dicendum fuisset, nullam prorsus mentionem de Joanne habuit. Sed hæc satis ad refellendam ridiculam de nuptiis Joannis sententiam. Hucusque Baronius. Hìc forte respondebitur, sicut ad primum. Potuit etiam ibi in Cana

verum esse con.:.gium, quod Christus sacraverit, quamvis conjuges ex consensu voluerint permanere virgines, ut S. Josephus, S. Henricus, & plures alii.

V. In Revelationibus G. L. 4. C. 25. dicitur: Gertrudes requisivit à Domino: *Eia Domine, quo nomine Patrem orans in agonia invocabas? Respondit Dominus. Ego frequentius hoc nomine invocabam eum dicens: O integritas substantiæ meæ. Integritas* duplicem duntaxat habet sensum; aliquando significat totalitatem, aliquando partem integralem; sed Pater nec est totalitas filii, nec pars integralis. Dein si istud nomen est adeo gratum patri, cur Christus hoc non revelavit discipulis? cur Evangelistæ id non annotarunt, cùm annotaverint alia verba orantis in Agonia? accedit, quod Christus nec in agonia, nec in alio loco legatur usus alio nomine, quàm Patris v. g. *Pater, si possibile est, transeat à me calix iste. Iterùm secundo oravit; Pater mi, si non potest hic calix transire. Et oravit tertiò eundem sermonem.* Ubi hic, *Integritas substantiæ meæ?* in Epistola ad Hebræos C. 1. dicitur Christus *splendor gloriæ, & figura substantiæ ejus,* id est, Patris; hoc modo potius pater diceret ad filium, *integritas substantiæ meæ,* quàm filius ad patrem, integritas seu completio & complementum meæ substantiæ. Sed forte respondebitur à S. Gertrude per *integritatem* idem intelligi, ac identitatem.

VI. In Revelationibus G. L. 4. C. 9. dicitur: *Simeon dixit: Lumen ad revelationem gentium; sicque reddidit eum Matri dicens: Et tuam ipsius animam pertransibit gladius. Mater verò virginea imponens eum altari obtulit pro eo duos pullos columbarum candidiscimos, quos puer regius manu tenera quasi ulterius protrudebat. Item eodem loco: Simeon elevavit*

puerum

puerum coram arca altaris offerens eum Deo Patri; tunc arca quasi ſpeculum lucidum illico reſplenduit, & in ea cum luce ſe involvens imago pueri JESU, ſignificans, ſeipſum eſſe, per quem omnis oblatio novi & veteris teſtamenti eſt perfecta. Quod videns Simeon exclamavit; Lumen ad revelationem gentium. In hac narratione inprimis incredibile eſt, quod Chriſtus cum veroſimiliter fuerit faſciis involutus, protruſerit manu pullos columbarum; dein illi pulli non ponebantur in altari, ne illud fœdarent, ſed conſignabantur in manus Sacerdotum. Tertiò ſuppoſito etiam, quod fuiſſent oblati in ipſo altari, ſine dubio fuiſſent ligati, ne avolarent aut vagarentur; quomodo autem protrudentur ligati ab infante faſciis ligato? Addo, Altaria veteris teſtamenti non fuiſſe per modum arcæ, ut in novo, ſed erant integra ex lapide vel ære, ut patet ex libris Regum & Machabæorum; Sed forte reſpondebitur, præſumptiones cedere veritati revelatæ.

VII. Chriſtus in his revelationibus inducitur exiſtimans, quod *un Peſant*, ein Peſant/ ſit nomen lapidis ſeu gemmæ, quod eſt falſum & planè ridiculum; iſtud enim nomen in lingua Gallica idem ſignificat, quod *gravis*, ut proin ſit epithetum genuinæ ac pretioſæ cujuslibet gemmæ, non verò nomen alicujus ſpecialis gemmæ. Revelationes ſic habent: *Gertrudes obtulit Domino* (hos omnes pios affectus) *tunc Dominus inæſtimabiliter delectatus recolligebat ea in ſpecie gemmarum pretioſarum, imponensque diademati ſuo regali dixit: Ecce has gemmas à te mihi oblatas tam gratanter acceptavi, quod ipſas in Diademate capitis mei portabo ad gloriandum pro ipſis coram tota militia cœleſti; ſicut Imperator terreſtris lapidem pretioſum, qui vulgari lingua vocatur, Peſent,* ein Peſant, *geſtat in corona regni pro ſingularitate ſua, quia non invenitur compar illi in totius ſui amplitudine regni.* Ita illæ. At in Deſcriptione

ne Cimeliorum Imperialium & Coronæ, quæ non ita pridem prodiit, nulla extat mentio talis gemmæ, *Pesant*; & in Catalogo omnium gemmarum, nullum extat tale nomen, quamvis omnia gemmarum nomina diligenter exhibeat. Sed ad hoc responderi posset, Christum hoc loco loqui narrativè, referendo tantùm modum loquendi communem.

VIII. In his revelationibus sæpius occurrit, quod Gertrudes recitaverit 225. Pater, vel salutationes Angelicas, vel *Laudate Dominum*; & hoc ideo factum est, quia credidit quod haberet tot membra, nec plura, nec pauciora. Revelationes L. 4. C. 2. sic habent: *Dominus illi apparuit, & ibi se collocavit; hinc cum vice omnium membrorum suorum 225. vicibus legeret, Laudo, adoro &c. videbatur ipsa sibi quasi ad singulas oratiunculas suas introducere singula obsequia membrorum suorum in laudem DEI.* Sed hìc responderi posset, S. Gertrudem eam devotionem tantùm accommodasse suppositioni tunc receptæ Medicorum, nil statuendo; Christum verò approbasse devotionem, non suppositionem, ut contingit in pluribus aliis.

IX. L. 4. C. 4. dicitur, Joannem Evangelistam sine dolore mortis obiisse, & ejus corpus jam esse glorificatum in cœlo. Sic habet: *Gertrudes intellexit, B. Joannem tam securam habuisse confidentiam de benignitate Domini, ut speraret, quod Dominus non dedignaretur se assumere absque dolore mortis; & quia hoc ausu amoris præsumpsit, etiam accipere meruit. Tunc Gertrudes mirari cœpit, quia Scriptura dicit, ideo Joannem absque dolore mortis transiisse, quia juxta crucem passus est mente, & etiam propter incorruptionem*

nem carnis; quomodo ergo nunc dicitur, propter confidentiam hoc obtinuisse? ad quod Dominus respondit: Compassionem mortis Joanni in æterna vita præcellenti gloria retribui; sed illam securam fiduciam, qua nihil à me sibi denegari posse præsumpsit, tali modo complacuit mihi in præsenti vita remunerare, quod eum ab omni dolore mortis illæsum quasi in jubilo de corpore assumpsi, & virgineum ejus corpus incorruptum & quodammodo jam glorificatum speciali modo sublimavi. Sic illa revelatio. S. Gertrudes ista forte legit in Historia Lombardica Jacobi de Voragine, cujus testimonium non solùm caret antiquo teste, cum ne quidem suppositia Prochori Acta de his faciant mentionem; sed positivè contraria pugnant testimonia veterum. Illa autem Historia in festo S. Joannis sic habet: *Cum Joannes esset nonaginta novem annorum, apparuit ei Dominus cum discipulis suis dicens: Veni dilecte mi ad me. Surgens autem Joannes cœpit ire; & veniente Dominica universus populus convenit in Ecclesia, quæ ipsius nomine fuerat fabricata; & Joannes fecit fieri foveam quod ratam juxta altare; descendensque in foveam dixit; Ecce, Domine, venio,* &c. *Et cum orationem finisset, tanta lux super eum emicuit, quod nullus in eum respicere potuit. Recedente autem lumine mannâ fovea plena invenitur, quod in loco illo usque bodie generatur, ita ut in fundo foveæ instar minutæ arenæ scaturire videatur.* Ita Historia Lombardica. Jam verò quod Joannes obierit testatur Eusebius in Chronico ex Polycrate synchrono cum Joanne, qui sic habet: *Joannes Ephesi obdormivit.* Et Tertullianus L. de anima C. 50. *Obiit & Joannes de quo frustra fuerat spes eum remansurum.* Sic illi. Quod verò non fuerit receptus in cœlum corpore, aut aliò translatus; colligitur ex eo, quia Eusebius & S. Chrysostomus testantur, Ephesi monstrari S. Joannis sepulchrum, & Cœlestinus Papa in litteris ad Concilium Ephesinum anno 430. datis dicit: *Reliquias S. Joannis Ephesi in honore haberi.* Idem habet Synodica Epistola Orientalium

lium Epheso missa ad Senatum Constantinopolitanum. Cœlestinus sic habet: *Vos hortor, respiciatur illa sola dilectio, in qua juxta vocem Joannis Apostoli, cujus reliquias præsentes veneramini, manere debemus.* οὗ τὰ λείψανα παροντες τετιμήκατε. In Epistola verò Synodica dicitur; Episcopos Ephesum venisse desiderio complectendi sarculum S. Joannis, περιπτύξασθαι λαρνακας. Quomodo autem fieri potuit, ut de tam gloriosa translatione in cœlum corporis S. Joannis præsente omni populo facta rumor non ierit per totam Ecclesiam? quomodò memoria facti non mansit saltem in ipsa urbe Ephesi? quomodo credi potuerunt præsentes ipsius Sancti Reliquiæ? Quomodo idipsum credi poterat à D. Chrysostomo, qui in ipsa urbe Epheso præsedit Synodo septuaginta Episcoporum? Is Hom. 26. in Epistolam ad Hebræos sic habet: *Joseph, cùm esset in terra aliena, nec sic quidem despondit animum, sed ita credidit, ut etiam diceret de exitu, & de suis mandaret ossibus. Quamobrem dicunt aliqui: Ecce etiam justi curam gesserunt monumentorum. Sed, dic mihi, ipsius Moysis ossa an non sita sunt in terra aliena? an non etiam Aaronis, & Danielis, & Jeremiæ? Apostolorum autem multorum nescimus ubi sita sint. Nam Petri quidem & Pauli & Joannis & Thomæ manifesta sunt sepulchra, aliorum autem, cum sint tam multi, nusquam sunt nota.* Quomodo hæc D. Chrysostomi mentio de S. Joanne non concluderet contra ipsum, si corpus S. Apostoli fuisset glorificatum vel alio translatum? an serviret in exemplum, ubi sermo est, an sit habenda cura ossium? Supposuit ergo, ejus corpus adhuc jacere Ephesi in sepulchro. Et hæc S. Doctoris mens adhuc clarius patet ex ejus sermone de Duodecim Apostolis, ubi sic habet: *Petrus Romam erudit; Paulus inde mundo Evangelium annuntiat &c. Joannes etiam post mortem tanquam vivus curat Ephesum; Bartholomæus Lycaonas ad temperamentum instituit, Philippus miraculis conservat Hierapolin; omnes ubique omnibus beneficia conferre non desistunt; pulverem immor-*

immortalem in ſepulchris reliquerunt. En! non excipitur S. Joannes, cum tamen optima fuiſſet excipiendi occaſio; nam S. Chryſoſtomus in hoc ſermone ex inſtituto agit de laudibus Apoſtolorum. Ad hanc difficultatem forte reſponderi poteſt, S. Gertrudem non loqui de aſſumptione corporis, ſed animæ; & Chriſtum non dicere, quod corpus S. Joannis in cœlum aſſumpſerit, ſed quod eum de *corpore* aſſumpſerit.

X. L. 4. C. 27. S. Gertrudes in feſto Paſchatis ad Dominum ait: *Doce me, quali devotione te laudare poſſim per Alleluja, quod toties in feſto iſto repetitur? reſpondit Dominus: convenientiſſimè poteris me per Alleluja collaudare in unione laudis cœleſtium civium, qui per idem me jugiter collaudant in cœlis. Et adjecit Dominus. Nota ergo, quod in illa dictione Alleluja omnes vocales inveniuntur præter ſolam vocalem, O, quæ dolorem ſignificat, & pro illa duplicatur prima vocalis A.* Ita Chriſtus. Sed nec natura per hanc vocalem ſignificat potius dolorem, quàm voluptatem cum ea exclamatio per O etiam ſerviat ad expreſſiones animi lætas; nec etiam id ſignificat ex inſtitutione Dei, vel hominum. Forte tamen ſolis Gallis iſta vocalis eſt littera doloris, quia eſt apud illos difficilis pronuntiationis, teſtatur Gregorius Turronenſis L. 5. C. 44. *Chilpericum Regem novam litteram O Alphabeto Gallico inſeruiſſe, ſed rem caruiſſe ſucceſſu.* Dein in hac explicatione ſupponitur, vocem Alleluja ex inſtituto ſic fuiſſe myſteriosè coagmentatam; quod tamen falſum eſt cùm conſtet illud ſine omni myſterio fuiſſe compoſitum ex his duobus nominibus hebraicis *Halelu*, & *Ja*, quod idem eſt, ac *laudate DEum.* Sed reſpondebit forte aliquis, Chriſtum loqui ex ſuppoſitione præconcepta audientis, ut ſenſus ſit; *juxta vos* hoc nomen Alleluja habet eam compoſitionem; aut Chriſtus reſpexit ad Origines hebraicas

quarum

quarum radices forte significant naturaliter, quamvis ea significatio hominibus non amplius nota sit.

XI. Gertrudes universim docet tantum haberi meritum & proemium ex quovis desiderio boni operis, quantum habetur ex ipso opere.

L. 1. C. 8. Christus ad S. Gertrudem sic ait: *In omnibus operibus tuis centuplum offers fructum; & hoc non solùm in operibus sanctis, quæ perficis, verùm etiam in omnibus iis bonis, quæ libenter velles tu agere, aut apud alios promovere, tametsi non valeas; nam pro quocunque bujusmodi conatu, ac si opere illum implesses paratus tibi est reddere mercedem.*

L. 3. C. 64. Christus ad S. Gertrudem ait: *Delector cum electis meis disponere de diversis, quæ nunquam evenient, ut ipsorum erga me comprobem fidelitatem, & ut pro infinitis meritis eos remunerem, quæ nunquam opere perficere possent, quia omnem eorum voluntatem respicio tanquam perfectam; unde si contingeret te præoccupari morte, & Sacramento privari, ex hoc nullum detrimentum babebis.* En! desiderium suscipiendi Sacramentum videtur in hac doctrina idem operatum, quod Sacramentum!

L. 3. C. 89. Christus dicit: *Si quis propter me aggredi voluerit laborem aliquem gravem, in quo timet incurrere devotionis detrimentum, & tamen postponit propriæ animæ utilitatem, ut meam perficiat voluntatem, bujus bominis piam intentionem ego tanti reputo, quod ipsam solam suscipio quasi pro opere perfecto, quamvis forte nunquam ad boc veniat, ut boc opus saltem incipiat; quod tamen babet coram me talem fructum, ac si omnem laborem perfecerit, & nullam unquam negligentiam interea contraxerit.*

L. 4.

L. 4. C. 41. sic habetur: *Gertrudes, dum hostiam Dominici corporis Domino offerret pro suppletione negligentiarum suarum, & hoc faceret ea fidelitate, ut ipsa desideraret in se semper pœnam negligentiarum suarum perferre, quo tantummodo suppleret Domino, quidquid sibi subtraxisset condecentis gloriæ & honoris per negligentias suas, benignus Dominus, qui bonam voluntatem acceptat pro facto, videbatur implere omne desiderium suum.* En! iterum qui vult perferre pœnas purgatorii, idem est, ac si iam actu pertulisset; & qui vult redire ad gradum gloriæ perditum, idem est, ac si nunquam illum perdidisset.

L. 5. C. 31. S. Gertrudes ad Dominum ait: *Quamvis Domine præ omnibus delitiis hoc mihi exoptabile sit, ut carcere carnis educta tibi adjungar, tamen si tibi hoc placeret, eligerem hic usque in diem judicii permanere, & tibi ad laudem in extrema miseria degere. Ad quod Dominus. Talis voluntas apud me tantum obtinuit effectum, ac si omnia quæ deliberasti, perfectissimo modo opere perfecisses.* Hæc doctrina habet difficultatem, tum quia opera externa juxta Theologos saltem per accidens augent meritum, inquantum actum internum reddunt intensiorem, deliberatiorem, extensiorem, frequentiorem &c. tum etiam hoc principium, quod voluntas reputetur pro opere non procedit in iis actionibus externis, quæ habent fructum ex opere operato, aut ex speciali promissione vel ordinatione Dei, prout contingit in Sacramentis Martyrio, virginitate, & satispassione purgatorii. Sed Responderi fors posset, Christum voluntatem S. Gertrudis quoad Sacramentum, & pœnas purgatorii acceptasse in casu particulari ex speciali privilegio; quod alia opera doctrinam intelligendam esse de eo proemio, quod convenit actui interno per se.

XII. Revelationes hæ videntur docere, quod nostris precibus & piis operibus possimus Beatis in cœlo augere gloriam & meritum. Utrumque esset erroneum, Licet enim rectè possit dici, Beatos ex nostris piis operibus acquirere novum gaudium accidentale, nulla tamen ratione defendi potest, quod possimus orare & intercedere apud Deum pro sanctis, ut Deus illis augeat suam gloriam, multò minus, ut illis augeat meritum, cum tempus merendi ac demerendi exspiraverit cum vita. Error adhuc magis cresceret, si ipsi Deo adscriberetur propriè interna nova delectatio, & felicitas ex nostris operibus bonis, prout in his Revelationibus videtur adscribi.

L. 3. C. 10. §. 2. sic habetur: *Cum Gertrudes corpus Christi sumpsisset, & animam suam in similitudinem arboris conspiceret cum fructibus, non solùm exinde Beata Trinitas, verùm omnes sancti miræ jucunditatis susceperunt delectamentum; in cujus reverentiam omnes surgentes & merita sua pendentes super ramos arboris prædictæ in specie coronarum obtulerunt in laudem illius, qui novo delectamento eos dignabatur jucundare; ipsa verò cum oraret Dominum, ut omnibus in cœlo & in terra atque in purgatorio, qui omnes jure habuissent profectum de fructu operum suorum, si ipsa non neglexisset, saltem nunc daret profectum ex fructibus divina benignitate sibi collatis, cœperunt singula opera, in quorum specie apparuit arboris fructus, efficacissimum liquorem desudare, cujus pars defluens in superiores ipsis gaudium cumulavit, pars verò defluens in purgatorium pœnas eorum mitigavit, pars autem defluens in terras justis dulcedinem gratiæ, & peccatoribus amaritudinem pœnitentiæ augmentavit.* En! beatis aucta beatitudo accidentalis ob intercessionem S. Gertrudis.

L. 3. C. 24. dicitur: *In festo cujusdam Sancti; dum intenderet Horas Canonicas in laudem Dei, & ejusdem Sancti devotius decantare, apparuerunt omnia verba, quæ canebat, in modum lanceæ præacutæ de corde suo ad cor JESU procedere. De ipsa etiam lancea videbantur spargi radii, qui ad singulos Sanctorum pertingentes miro eos novæ gloriæ decore perornabant, sed specialiter ille Sanctus, cujus festum agebatur, mirabili gloria singularis splendoris apparebat exhilaratus.*

L. 3. C. 65. Christus ad S. Gertrudem ait: *Cum in charitate mihi aliquid offertur pro animabus fidelium defunctorum, ego statim id, quod pro eis offertur do eis in remedium absolutionis vel alleviationis, aut etiam ad cumulum æternæ beatitudinis.* En! poterit etiam animabus purgatorii nostra intercessione augeri beatitudo.

L. 4. C. 27. Cum S. Gertrudes laterum dolorem, quo cruciabatur, offerret pro animabus in purgatorio, additur: *Dominus dolorem & laborem ejus contulit prædictis animabus in augmentum gaudiorum suorum dicens: Hoc munus devotionis mihi ex tanto affectu à sponsa mea oblatum exhibeo vobis in cumulum beatitudinis sempiternæ, vosque ipsam honore condigno propterea rebonorare studete, precum ipsi Xenia remittentes.*

L. 4. C. 40. sic habetur: *Cum Gertrudes more sibi solito Ad primum Agnus Dei oraret pro tota Ecclesia, ut Dominus eam in omnibus paternè gubernaret; & ad secundum Agnus Dei peteret pro animabus omnium fidelium defunctorum, ut Dominus eas à pœnis relevaret; ac per tertium Agnus Dei desideraret, ut Dominus NB. merita omnium Sanctorum & electorum jam sibi conregnantium in cœlis adaugeret, Dominus in verbo illo, dona nobis pacem, blandè illi acclinatus osculum animæ ejus adeò efficax impressit, quod omnes Sancti efficacia illius dulcedinis medullitus*

affecti & dulciter penetrati ex ea omnium gaudiorum & meritorum suorum grande sumpserunt augmentum.

L. 4. C. 45. sic habetur: *Post communionem apparuit Gertrudes cum Domino, tanquam regina cum Rege in solio sedens & Principes Apostolorum Petrus & Paulus coram utroque genua flectentes, ac si milites à Domino Dominaque sua præmia susciperent. Nam de virtute Sacræ communionis videbatur meritum Sanctorum augmentari. Unde cum ista miraretur, an ne sufficientia merita habere possent Apostoli, tali est edocta similitudine. Quamvis Regina satis habeat honoris ex hoc, quod Regi est conjuncta; tamen multum gloriatur & delectatur in filia in festo nuptiarum ipsius; sic omnes Sancti congratulantur animæ, quæ Sacramentum altaris suscipit cum devotione.* Hìc explicatio bona est, sed propositio explicata est ab explicatione prorsus diversa; aliud enim est, *augeri meritùm* beatorum & aliud est augere gaudium accidentale.

L. 4. C. 46. dicitur: *In festo B. Margaritæ videbatur, Dominus emittere splendorem clarissimum, & illo perlustrare virginale decus B. Margaritæ, quasi ad renovandum & duplicandum in anima ejus meritum castæ virginitatis. Et paulo post in augmentum gloriæ cumulumque meritorum passionis sponsæ suæ iterum emisit splendorem in animam ejusdem virginis*, dein ad B. Margaritam dixit: *Nunquid o filia, non satis sufficienter adauxi tibi præmia? sicque amicabiliter illi blandiens intraxit sibi devotionem omnium per universum mundum festum B. Margaritæ colentium, & ex illa B. Margaritam inæstimabilibus præmiis bonorificè sublimavit.*

L. 4. C. 40. *Cum Gertrudes accederet ad communionem, omnes sancti ipsi cum gaudio assurgebant, quorum omnium merita de*

fulgore

fulgore divinæ charitatis mirè irradiata refulserunt. Dein cum Gertrudes communicasset &c. *Sancta Trinitas ineffabili modo delectata in omnibus Sanctis novæ jucunditatis ministrabat gaudia.*

L. 4. C. 62. ad finem. Post hæc Dominus cecinit: Gaudete justi, quod totus exercitus cœli subsequens complevit; Post hæc Dominus dulciter salutans omnes Sanctos concinuit; Dominus vobiscum, & in illo verbo ob unionem, quam in anima Gertrudis perfecerat, omnium *Sanctorum merita*, gaudium, & gloriam magnopere *duplicando* cumulavit in cœlis.

L. 5. C. 3. Die, quo corpus S. Gertrudis fuit sepeliendum, aliqua Monialis obtulit pro anima ejus, scilicet in supplementum meriti ejusdem cor JESU, & circa horam elevationis hostiæ cum hostia obtulit in meritum prædilectæ Matris suæ defunctæ affectum filialis dilectionis illius, quem cor JESU habuit erga dulcissimam Matrem suam. Tandem desiderabat aliquid majoris virtutis offerre in *augmentum meritorum* Matris suæ tam prædilectæ &c.

L. 5. C. 7. Ad elevationem hostiæ videbatur, quod anima illa beata desiderabat seipsam offerre Deo Patri pro salute universitatis; unde Unigenitus Dei, qui nihil negare novit desideriis electorum, ipsam totam sibi intrahens ex illius unione *duplicatam salutem omnibus in cœlo* & in terra ac in purgatorio ministravit. Alia vice eadem Monialis salutans animam Beatæ Mechtildis ait: Hos flores (piorum affectuum) acceptet quæso tua benignitas, & ex ipsis te in *augmentum omnium meritorum* tuorum peroma, & pro me sponsum tuum exora.

L. 5. C. 18. Cum Monialis conquereretur apud Christum, quod animam defunctæ Sororis non statim liberasset è purgatorio, respondit Christus: Ego audivi preces familiarium meorum pro anima illa, & benignus exaudivi, & animæ illi magis benefeci, quàm ipsi credere possunt, etiamsi vidissent animam è purgatorio ad cœlum transiisse. - Sed *remunerationem meritorum* debitam gratuita pietas mea *superauget* etiam quandoque propter fidelium preces; & secundum hoc jam benefeci isti, quia superaddidi illi secundum suum meritum.

L. 5. C. 29. Tunc de corde JESU & Gertrudis conglutinatis effloruit arbor miræ venustatis habens folia clarè splendentia velut perlustrata solari radio Trinitatis, quæ omnibus *cœlicolis* ineffabilem *ministrabant salutem.*

L. 5. C. 31. Hæc dicens Dominus visus est tantis delitiis superabundare, quod ex omnibus sensibus ejus humanitatis liquor nectareus emanabat, ex quo omnes Sancti communiter *novam gloriæ*, gaudii, & delectationis *hauserunt suavitatem*; & ait Dominus: in illa die, cum te totam intraxero, mihi stillabunt montes, id est, Sancti hanc dulcedinem. Ad hos omnes textus forte responderi potest: textus sic intelligendos, ut merita Sanctorum dicantur augeri non *in se*, sed *in effectu*, nempe in aliqua gloria accidentali: neque esse erroneum in fide, si dicatur, sanctos non solùm habere gaudium novum ex bonis operibus hominum, sed etiam incrementum gloriæ ex liberalitate Dei. Si enim Sancti per totam æternitatem sunt habituri nova gaudia, cur non variationem gloriæ? & si gloria accidentalis potest esse nova, cur eam novationem vel auctionem non potuerit Deus alligare novo cultui & intercessioni fidelium, saltem in casu particulari unius vel alterius piæ Gertrudis, ad hoc specialiter motæ à Deo?

XIII.

XIII. L. 2. C. 6. Christus ad S. Gertrudem dicit: *Sicut ego sum figura substantiæ Dei Patris in divinitate, sic tu eris figura substantiæ meæ ex parte humanitatis suscipiens in tuam deificatam animam emissiones meæ divinitatis.* Hæc locutio, licet non sit accurata, adeoque videatur indigna, quæ tribuatur Christo, potest tamen explicari, ut decenter congruat Christo.

XIV. L. 4. C. 8. ad Christum S. Gertrudes ait: *Præparasti me ad suscipiendum in me adorandam, supercœlestem, & superinæstimabilem illam tui intimiorem unionem,* Cur adoranda? aut cur supercœlestis? Sed patitur explicationem.

XV. L. 2. C. 18. S. Gertrudes ait: *Gratiarum actiones tibi offero amantissime DEUS per mutuam gratitudinem adorandæ Trinitatis.* An Pater Filio, & Spiritui S. exhibet gratitudinem, & Spiritus S. Patri? ista sunt nova, & ab Ecclesia primùm examinanda, antequam recipiantur. Sed dici potest, forte in Trinitate locum habere rationem quandam genericam gratitudinis in affectu, si non univocè, saltem analogicè.

XVI. L. 2. C. 22. S. Gertrudes ait: *Fateor, me in hoc dono visitationis tuæ majus accepisse, quàm unquam ullus homo posset in hac vita promereri.* Si propositio esset illimitata, ut jacet, non vera esset, quia si B. Virgo de congruo potuit mereri Maternitatem Christi juxta illud: *Quæ meruisti portare,* cur nulla creatura possit mereri donum visitationis extraordinariæ divinæ? forte hoc intellexit S. Gertrudes de merito humano ex se, non dignificato per gratiam.

XVII. L. 2. C. 14. Christus ad S. Gertrudem ait: *Per gratiam meam tua voluntas adeo meæ unita est, ut aliud atque ego nequeas velle.* Hæc præpositio in rigore non est vera, quia solus Christus est impeccabilis. Sed responderi potest, hoc intelligendum *moraliter*, vel insinuari promissionem perseverantiæ ex gratia, non inflexibilitatem voluntatis ex natura vel proprietate.

XVIII. L. 3. C. 18. §. 3. Postquam Christus explicaverat fructum Missæ, quod nempe audiens Missam respiciatur specialiter à Patre, *quasi radio illustratus*, Gertrudes ait: *Nunquid Domine, statim ut quis in peccatum labitur, amittit etiam istam beatitudinem, sicut qui de luce solis redit in tenebras? Respondit Dominus: Non. Licet enim peccator aliqualiter lumen divinæ placabilitatis sibi obumbret, pietas tamen mea semper in eo vestigium illius beatitudinis homini conservat in vitam æternam.* Si sermo sit de peccato mortali, non est verum, quod gratia & meritum non totaliter perdantur, quamvis forte reviviscant. Sed forte sermo est de radio gratiæ actualis, conferendæ peccatoribus intuitu Sacrificii Missæ.

XIX. L. 3. C. 25. dicitur: Christus præsentavit S. Gertrudi cor suum deificatum. Hic terminus *Cor* Christi *deificatum*, vel *humanitas deificata* in Revelationibus Gertrudis valde frequens est, videlicet L. 3. C. 26. L. 3. C. 30. L. 4. C. 17. L. 4. C. 13. *Deificatum corpus* Christi. L. 5. C. 29. *Deificata humanitas.* Hic terminus potest sumi in sensu Eutychiano, quasi natura humana esset conversa in divinitatem, non dedecet tamen Christum in eo sensu, in quo & aliqui

Patrum

Patrum etiam animam per gratiam & arctiorem cum Deo unionem transformativam deificari asserunt. Idem responderi potest ad id, quod habetur & L. 5. C. 31. & C. 32. & C. 33. & C. 34. & C. 37. ubi sæpius quoque occurrit, *cor deificum*.

XX. L. 3. C. 18. §. 5. Videtur S. Gertrudes ad justificationem extra Sacramentum non requirere actum amoris DEI. Sic habet: Gertrudes intellexit, quod si quis pœnitendo velociter de omnibus commissis suis & omissis cum integro corde se inclinat ad obedientiam præceptorum Dei, tam veraciter coram DEO sanctificatur, sicut leprosus ille mundatus est, cui dixit Dominus: Volo mundare. Sed dici potest, inclinationem ad præcepta, adeoque etiam ad præceptum amoris idque ex toto corde esse actualem amorem DEI.

XXI. L. 3. C. 18. §. 20. docet, quod omnes Christiani, qui unquam peregerunt aliquod bonum opus, salventur. Sic habet: Cum Gertrudes in quadam prædicatione audisset recitatum sermonem illum, quod nullus hominum salvaretur sine amore Dei, quin ad minus aliquid de eo habere deberet, ut ex amore Dei pœniteret, & abstineret à peccato, ipsa revolvit in corde suo, quod multi migrarent à sæculo, qui plus viderentur pœnitere timore gehennæ, quàm Dei amore; respondit Dominus dicens: Cùm videro illos agonizantes, qui mei unquam sunt dulciter recordati, vel qui aliquid meritorii operis peregerunt, in ipso mortis confinio exhibeo me eis benigna pietate ita amabilem, quod ex intimis medullis cordis pœnitet eos me unquam offendisse, unde & per talem pœnitentiam tunc salvantur. Ergo pro dignatione illa vellem ab electis meis glorificari, ut scilicet inter generalia beneficia etiam pro

pro isto mihi agerent gratias. Sed forte respondendum, Christum tantum velle dicere: *sæpe* aut *respectu aliquorum* qui aliquid *speciale* sui causa egerunt, id fieri; *ut* eos pœniteat & salventur; non enim raro apud Scriptores Sæculi 13. & 14, *quod* sumitur pro *ut*, v. g. apud D. Thomam.

XXII. L. 3. C. 32. docet, omnem appetitum alicujus boni esse appetitum seu amorem DEI, quæ doctrina videtur suspecta de errore Quesnelli, quod omnis actus humanus sit vel amor DEI laudabilis, vel amor mundi vituperabilis. Sic habet: Gertrudes dixit ad Dominum: Heu Domine, quod tam tepida sunt desideria mea ad te verum bonum meum, unde tam raro convenit mihi dicere tibi: Sitivit anima mea ad te. Et Dominus. Non raro, sed frequentius, dicas mihi, quod me sitiat anima tua, quia pietas amoris, quà humanam diligo salutem, compellit me, ut quæcunque bona desideret electus, semper reputem, illum me desiderasse, cum in me lateat, & ex me profluat omne bonum. v. g. Si homo desiderat sanitatem, securitatem, commodum, sapientiam, & similia, ut magis queam cumulare meritum retributionis, frequenter reputo eum desiderasse me; excepto, si deliberativè declinaret à me, ut scilicet ita desideraret sapientiam habere, ut inde possit superbire, sive sanitatem, ut malum perficere posset. Sed fortè hæc propositio id præcisè vult dicere, quod omnis actus sit virtualiter ordinatus ad Deum, tanquam finem nostrorum actuum ultimum in eo homine, qui se totum & omnia sua ordinavit in Deum, quod frequenter & in multis contingit.

XXIII. L. 3. C. 32. docet, etiam ea, quæ non sunt voluntaria, nobis cedere ad meritum. Sic habet: Nocte quadam sopori dedita per somnum à Domino

suavius

ſuavius viſitabatur, in tantum, quod ex conſortio præſentiæ Domini velut delicatioribus epulis ſibi referta videretur. Unde evigilans Domino grates perſolvit dicens: Quid ego Domine indigniſſima præ aliis merui, qui ſæpius per ſomnia in tantum gravantur, quod etiam per clamores cæteris quandoque incutiunt terrorem? ad quod Dominus reſpondit: Quos mea paterna providentia diſponit per tolerantias ſanctificare, ſi vigilantes corpori ſuo ſtudent commoda procurare, unde ſe occaſionibus meritorum privant, ego illis ex divina pietate per ſomnia ingero gravamen, ut ſaltem ſic aliqua mereantur. Et illa: Num Domine illis hoc poterit proficere ad meritum, quod ſine intentione & quaſi contra voluntatem patiuntur? Tunc Dominus: Benignitas mea hoc perficit. Nam ut in ſæcularibus videtur, quidam ſe vitro ac cupro componentes ornati cernuntur, ſed qui auro & gemmis redimuntur, multo ditiores reputantur; ſimiliter etiam in illis fit. Sed reſponderi poteſt, nomen *meriti* hoc loco ſumi latius, ut idem ſit, ac *congruentia* ad dona DEI, v. g. ad liberalem condonationem pœnæ.

XXIV. L. 3. C. 38. Docet, quod communicans accipiat effectum ſalutis in corpore & anima, & quod ſpiritualiter communicans accipiat æqualem fructum. Sic habet: Nunquid Domine majorem effectum habent, quæ te jam ſacramentaliter ſuſceperunt? Reſpondit Dominus: Nunquid ditior reputatur ille, qui gemmis & monilibus decoratur, ſive ille, qui aurum obrizum multum in abſcondito habet reconditum? in quibus verbis Domini dabatur intelligi, quod quamvis ille, qui ſacramentaliter communicat, indubitanter effectum ſalutis conſequitur copioſum tam in corpore, quàm in anima, ſecundum fidem Eccleſiæ; ille tamen, qui purè ad laudem Dei ex virtute obedientiæ ſimul & diſcretio-

nis omittit sacramentaliter corpus Christi suscipere, & desiderio ac amore Dei inflammatus spiritualiter communicat, multo effectuosiorem fructum consequitur apud Deum, licet hoc humanum lateat intellectum. Ita G. Quod salutis fructum capiamus etiam in corpore, est erroneum, quia Sacramenta instituta sunt pro salute animæ, non pro salute corporis. Dein spiritualiter communicans non recipit majorem fructum, si sacramentaliter communicans æqualem habeat devotionem, ac ille, qui tantùm spititualiter communicat. Sed forte responderi potest, per effectum Sacramenti *in corpore* nil aliud intelligi, quàm dignificationem, sacrationem quandam, vel jus ad resurrectionem proximum. Majus verò meritum non refertur ad non communicantem respectu communicantis cum æquali dispositione interna, sed præcisè comparatur fructus ex opere operantis ad fructum ex opere operato.

XXV. L. 3. C. 44. Docet, quod ille, qui certò scit, se à DEO trahi ad contemplationem, tutô negligat austeritates Ordinis. Sic habet: Gertrudes ad Dominum ait: Dicent alii, cùm in ordine cœnobitali fecerim professionem, tenerer fervorem devotionis sic temperare, ut rigori ordinis regularis valerem deservire. Ad quod Dominus hac similitudine ipsam dignatus est docere. Sicut, inquiens, si ordinarentur aliqui Camerarii coram mensa regis sedulo servituri ob reverentiam regis, Rex verò senio confectus sive debilitatus advocaret unum de adstantibus, in cujus sinum delectaretur sustentari per tempus pausaturus, valde indecens esset, si Camerarius ille repente surgens ipsum cadere permitteret, eò quod ad standum coram mensa ipsius quondam ordinatus fuisset. Similiter incongruum est, ut ipse, quem ego gratuita pietate mea attraho ad fruitionem contemplationis, se ab illa retrahat propter sequen-

ſequendum rigorem ordinis cujuscunque profeſſionis, cum ego in infinitum magis delecter in una amante anima, quàm in omni labore & exercitio corporali. Si quis tamen certitudinaliter non trahitur à ſpiritu meo ad quietem contemplationis & tamen negligit Ordinem ob ſtudium concupiſcendæ contemplationis, ille quaſi non vocatus videtur ſe ad menſam regis ponere, cum ordinatus ſit miniſtrare ad menſam. Ita Revelationes. Sed reſponderi forte poteſt, hìc non excludi neceſſarium conſenſum & approbationem Superioris; immo hanc regulam potius fuiſſe datam Superiori pro ſe & ſubditis regendis, quàm ipſis ſubditis.

XXVI. L. 3. C. 60. Chriſtus ad S. Gertrudem ait: Ego tibi adero, & ſingulis vicibus ſeptem Sacramenta efficacius in anima tua renovabo, quàm ullus Sacerdos vel Pontifex ſeptem vicibus perficere poſſet; Ego enim ſanguine meo baptizabo, in virtute victoriæ meæ te confirmabo, in perfectione ſanctiſſimæ converſationis meæ te conſecrabo. &c. &c. Hæc propoſitio, ut jacet, videtur erronea, quia ſi iſta tantum fiunt per imitationem, ac ſimilitudinem, non debet illis adſcribi major efficacia, quàm ipſis Sacramentis, in quorum contemptum videtur cedere iſte modus loquendi. Sed reſponderi poteſt, hìc S. Gertrudi ex ſpeciali favore promitti majorem gratiam, quàm eſſet gratia ex opere operato; quod privilegium, ut erat ſingulare, non eſt trahendum in ſequelam reſpectu aliorum.

XXVII. L. 3. C. 73. §. 2. Christus ad S. Gertrudem ait: Quandocunque aliquis se alterius orationi committit, plene confidens, quod per ejus merita divinam possit obtinere gratiam, pius Dominus indubitanter secundum desiderium & fidem suam benefacit ipsi, etiamsi ille cui se committit, neglexerit devotè orare pro ipso. Hæc propositio videtur contra communem sensum, potest tamen explicari.

XXVIII. L. 4. C. 2. Christus ad S. Gertrudem: Voluntas tua tam plene divinæ voluntati meæ est unita, quod nihil velle potest, quàm quod ego volo. Et L. 1. C. 14. per gratiam meam tua voluntas adeo meæ unita est, ut aliud atque ego nequeas velle. Hæc propositio potest explicari, quod Sancta consolidata in bono *moraliter* non possit velle malum; vel quod hoc loco ipsi promittatur donum perseverantiæ per eam continuam gratiam, quæ prævidetur fore efficax.

XXIX. L. 4. C. 6. Cum S. Gertrudes nihil inveniret, quod Christo dignè offerret, quæsivit in omni creatura, si aliqua posset investigare dilecto condignè offerenda. Sic quærens reperit quædam in laudem Salvatoris non cedentia, quæ ipsa sibi avidè usurpans revocare cura-

curabat ad illum, cui ſoli ſervire tenetur omne, quod creatum eſt. Unde obtulit Domino pro fragrantiſſimo thuris ſacrificio omnem ſimulatoriam ſanctitatem hypocritarum, phariſæorum, hæreticorum & ſimilium. Intrahere etiam videbatur cordi ſuo amorem falſum & impurum omnium creaturarum, & hunc obtulit Domino pro auro pretioſo. Hæc omnia in corde ſuo omni ſcoria decocta & miro modo nobilitata videbantur Domino præſentata. Iſta intentio ac pia affectio purificandi aliena peccata in corde noſtro, & ſic purificata offerendi DEO eſt quidem laudabilis; ſed cautè adhibenda circa ſolos actus de ſe bonos, qui tantùm vitiantur ex intentione & fine, v. g. circa orationes, & jejunia hypocritarum, circa quæ poteſt haberi complacentia, & velleitas.

XXX. L. 4. C. 7. S. Gertrudes jubet communicare Moniales non præmiſſa Confeſſione. Sequenti die orans pro his quæ ad monita ſua communicabant non obſtante, quod per Confeſſoris abſentiam confeſſionem non fecerant, videbatur Dominus eas veſtire veſte candidiſſima, ſcilicet ſui innocentia. Quamvis liceat communicare non præmiſſa confeſſione, ſi quis non habet conſcientiam peccati, non videtur tamen id præcipiendum à Superiore ſubditis, cum aliena conſcientia non poſſit eſſe perſpecta. Sed reſponderi poteſt, S. Gertrudem non *præcepiſſe*, ſed *monuiſſe*. Dein etiamſi præcepiſſet ob moralem certitudinem de

de bona diſpoſitione ſuarum monialium potuiſſet cum ſe excuſantibus diſpenſare.

XXXI. L. 4. C. 14. Chriſtus ad S. Gertrudem ait: *Pro emendatione tot criminum, quæ committuntur ab hominibus, offeras mihi pœnas & amaritudines meæ innocentiſſimæ paſſionis & mortis.* Sicut Chriſtus non ſibi obtulit ſuam paſſionem, ſed patri, ita & nos facere oportet; poſſumus quidem invocare Chriſtum per ſuam paſſionem, ſed hoc non eſt offerre Chriſto paſſionem, ſed proponere ut motivum. Poſſumus Regi, ut exaudimur, in memoriam reducere propriam bonitatem & propria merita, ſed non poſſumus iſta Regi offerre ſine abſurditate. Sed poteſt reſponderi, hunc terminum *offerri* apud S. Gertrudem idem ſonare, ac, *in memoriam revocari.*

XXXII. L. 4. C. 24. docet, gratiam finalem non dari ſine præcedenti merito. Quod eſt contra doctrinam Eccleſiæ cum S. Auguſtino docentis, gratiam dari ſine ullo merito. Sic habet: Cum legeretur; *Hodie mecum eris in paradiſo*, intellexit per ſpiritum, quod ſicut nemo conſequitur dignum fructum pœnitentiæ in ultimo ſuo fine, niſi ad hoc habilitetur alicujus virtutis merito; Latro ille, qui tam ſalubrem adeptus eſt fructum pœnitentiæ, ad illam fuit habilitatus per hoc, quamvis ſceleratus & latrociniis deditus eſſet, tamen ubicunque manifeſtam cognovit injuſtitiam, ſæpe redarguit, ſociisque reſtitit; quod etiam in cruce fecit ſocium arguendo. Unde miſericordiam conſecutus eſt apud Deum ſed forte reſponderi poteſt, *meritum* hìc à S. Gertrude, ſumi pro *motivo*, vel *congruentia*, ut ſupra jam obſervatum eſt.

XXXIII. L. 4. C. 26. Dominus S. Gertrudi præbuit cor ſuum, de quo tot virgulæ fumi ex aromatibus redolentibus aſcendebant ad Patrem, pro quot generibus hominum Dominus mortem ſuſtinuit. An ergo Chriſtus non mortuus S. Gertrudi videtur pro ſingulis generum, ſed tantum pro generibus ſingulorum? quæ ergo cauſa eſt, cur tantùm meminiſſe velit generum, non verò ſingulorum? Sed reſponderi poteſt, hìc mentionem potius fieri generum, quàm ſingulorum, quia ſingulis, utpote innumeris non correſponderent tot ſymbola.

XXXIV. L. 4. C. 27. docet, animas è purgatorio liberatas per nos obtinere poſſe augmentum gloriæ. Sic habet: Gertrudes dixit: Peto, JESU amantiſſime, ut hac hora abſolvere digneris animas omnium ſpecialium tuorum. Tunc Dominus oſtendit illi multitudinem animarum à pœnis abſolutam dicens: Ecce, has omnes aſſigno dilectioni tuæ, quia æternaliter apparebit in cœlis, quod tuis ſint precibus liberatæ. Cumque Gertrudes intelligeret, animas quamvis à pœnis liberatas nondum tamen æternis gaudiis ſociatas, præbuit ſe totam divinæ pietati ad tolerandum, quæcunque ſibi placerent, pro eo ut animabus illis plenam beatitudinem conferre dignaretur: tunc placatus Dominus omnes eadem hora ſublevavit ad gaudia cœli. Hinc poſt moram dum gravem ſentiret laterum dolorem, Dominus dolorem ejus contulit prædictis animabus in augmentum gaudiorum ſuorum, dicens: Hoc munus devotionis mihi à Sponſa oblatum exhibeo vobis in cumulum beatitudinis ſempiternæ. Ad hoc poteſt reſponderi, ſicut Num. 12.

XXXV. L. 4. C. 32. Dominus ad Gertrudem ait: Si desideras Spiritum Sanctum accipere, oportet te ad modum discipulorum meorum prius latus & manus meas contrectare &c. Hinc insufflavit Dominus Gertrudi, & dedit illi Spiritum Sanctum dicens: Accipite Spiritum Sanctum in vobis, quorum remiseritis peccata, remittuntur eis. Ad quod illa: Domine, quomodo potest hoc fieri, cùm hæc potestas ligandi & solvendi solis data sit sacerdotibus? Respondit Dominus: Cujuscunque causam tu per spiritum meûm discernendo judicaveris non esse culpabilem, ille certe innoxius apud me reputabitur, & cujus causam discernis esse culpam, reus coram me apparebit, quia ego loquar per os tuum. Ad quod illa: Cum sæpius dignatio tua piissime Deus de hoc eodem dono me certificaverit, quid modo ex hoc consequor, quod iterum idem mihi concedis? Respondit Dominus. Cum quis consecratur in Diaconum, & postea in presbyterum, non ideo perdit Officium Diaconatus, sed majorem ex sacerdotio consequitur honorem; sic etiam cum animæ donum iteratur, certè per repetitionem firmius in ea stabilitur, & per hoc cumulus beatitudinis ejus augmentatur. In hac doctrina primò non apparet, quod alii discipuli præter solum S. Thomam vulnera Christi contrectaverint. Dein falsa videtur formula, qua confertur potestas remittendi peccata, si tantum habet donum discernendi justum ab injusto; hoc enim non est remittere peccatum, sed annuntiare remissum, prout explicant Lutherani. Denique paritas à Diaconatu & presbyteratu videtur prorsus inepta, quia hìc erat quæstio de reiterata concessione ejusdem potestatis. Dein cum hæc reiteratio non sit meritoria, quomodo augebit beatitudinem? Denique,

nique, cur Christus non utitur singulari, dicendo, accipe? aut si vult conferre donum discretionis, quid opus est adhibere formam Sacramentalem? Sed forte responderi potest, hìc S. Gertrudi per lusum amoris, illius imaginationi congruum, à Christo fuisse collatam potestatem extraordinariam bene dispositos ad remissionem pœnæ cognoscendi, eamque illis deprecatoriè impetrandi.

XXXVI. L. 4. C. 34. S. Gertrudes B. Joanni Evangelistæ ait: O quali jucunditate tunc fruebaris, cum taliter esses sublimatus? ad quod ille: Verum dicis, sed hoc scias, quod jam majori delectatione jucundor ex illis, quæ tu modo retractas congratulans benignæ dignationi amantissimi Domini mei. Quis credat, S. Joannem magis jucundari in actu virtuoso transitorio Gertrudis, quàm in sua gloria? talis excessus lætitiæ non foret prudens, quod in Sanctis repugnat. Responderi potest, aliquod genus gaudii in beatis majus esse de proprio vel alieno merito, quàm de propria gloria.

XXXVII. L. 4. C. 41. Spiritus Sanctus se animæ S. Gertrudis quodam tenacissimo glutino felicissima unione inseparabiliter conglutinavit. Quod inseparabilis sit unio Dei cum anima, intelligendum est *moraliter*, vel de promissione perseverantiæ.

XXXVIII. L. 4. C. 42. S. Gertrudes intellexit, quod quoties in festo Trinitatis nominabatur persona Filii, toties DEUS pater ineffa-

bili modo Filio suo blandiebatur; & ex blanditate humanitas Christi miro modo cl ficabatur, & ex illa clarificatione humanit Christi omnes Sancti percipiebant novam co tionem Trinitatis. Hæc auctio gloriæ post mortem est recepta, sed nec est contra fidem.

XXXIX. L. 4. C. 43. In festo Joannis apparuit idem Baptista, & videbatur orare omnibus, qui venerationi ejus intererant, hoc obtinere, ut suo interventu daretur i illud meritum, quod ipse præcursor illo fi labore acquisierat, quod superstudiosè cura ad DEUM convertere corda populorum. oratio S. Joannis non videtur esse actus prudentiæ, quia potest illud meritum immensum, quod Baptista sua prædicati obtinuit, statim cuilibet dari ob levem devotionem, qua int ejus festivitati. Dein meritum propriè non potest donari ri, nisi per modum intercessionis, quomodo ergo Baptista gat, ut habeant alii *idem meritum*, quod ipse habuit? Sed te responderi potest, S. Joannem tantum rogasse, ut omn concedatur gratia ponendi simile meritum.

XL. L. 4. C. 49. Spiritus S. de B. V. dix Una est columba mea. Tunc Filius addic Perfecta mea; quasi diceret, omne quod t in divinitate quàm in humanitate in homine venire optarem, in ista inveni perfectissi

C

Quomodo in B. Virgine possunt omnia inveniri, quæ inveniuntur in divinitate, & quidem perfectissimè? Sed responderi potest, id factum per imitationem.

XLI. L. 4. C. 53. Cùm B. Virgo repræsentaret filio hæc verba: *Ipsa intercedat*, Christus respondit: Ex omnipotentia mea Mater Reverenda tibi concessi potestatem propitiandi peccatis omnium, qui devote invocant tuæ pietatis auxilium, qualicunque modo placet tibi. Ecclesia non agnoscit potestatem, remittendi authoritative peccata nisi in Deo, & in sacerdotibus, neque admittit alium modum obtinendi extra Sacramentum pœnitentiæ remissionem peccatorum, nisi per contritionem perfectam, quod tamen esset falsum, si B. Virgo posset remittere peccata, quomodo ipsi placeret. Neque fideles solent rogare B. Virginem, ut ipsa remittat nobis peccata. Sed responderi potest, id posse intelligi de gratia, quam B. Virgo habet, peccatoribus obtinendi gratiam conversionis, eamque illis per filium procurandi diversissimis modis, quos Virgo sapientissima adinvenit, & adhibet suis clientibus.

XLII. L 4. C. 57. docet, quod Religiosi veniant in Chorum Martyrum, recipiantque eorum mercedem. Sic habet: Christus videbatur quosque fidelium adhuc in terris militantis Ecclesiæ degentes Choris Sanctorum jam in cœlis triumphantium interseruisse secundum meritorum suorum dignitatem v. g. qui matrimonio legitimè utentes in timore Dei bonis exercentur operibus apparebant adjuncti sanctis Patriarchis. Qui verò secreta mysteriorum DEI cognoscere merentur, Prophetis sanctis addicti videbantur. Qui

autem prædicationi & doctrinæ sanctæ inserviunt, B. Apostolis videbantur coadunati, & sic de aliis. Cognovit etiam specialiter Choro Sanctorum Martyrum ordinem Religiosorum sub obedientia regulari Deo servientium insertum, eò quod sicut Martyres in eo membro, in quo passi sunt pro Domino, specialem decorem simul & potestatem receperunt inæstimabilis delectationis, ita & Religiosi pro singulis delectamentis, à quibus in quacunque re se continent, ut in visu, gustu, auditu, ambulando, vel loquendo, & similibus Sanctorum Martyrum meritis adæquati consimilem cum ipsis percipient remunerationem in cœlis. Quoniam licet persecutor ipsorum non fundat sanguinem, tamen, quod majus est, propriam abscindere voluntatem student per continuas abstinentias immolantes quodamodo sacrificium confessionis quotidianum. Sed forte responderi potest, Martyres & Religiosos à S. Gertrude non æquiparari in laureola gratuita, sed tantum in merito, & in prœmiis merito correspondentibus.

XLIII. L. 4. C. 60. Adscribit Christo nova gaudia, quæ non videntur convenire illi, qui præscientiam habet futurorum, ut nos habemus scientiam præsentium, & eatenus est discrimen inter Christum, & sanctos, in quibus nova delectatio sine tamen novo augmento gloriæ concedi potest. Sic habet: Gertrudes intellexit inæstimabilem dulcedinem, qua cor divinum afficitur, quoties aliquis cum mœrore sua peccata recolit, & cum desiderio proponit ea vitare. Quod quotiescunque facit, toties filius DEI inæstimabili novæ exultationis suavitate affectus canit Patri. &c. Sed non est contra fidem, in humanitate Christi glorificata admittere nova gaudia.

XLIV. L. 5. C. 8. Expressè docet quod aliqui beati in pœnam non statim habeant perfectam visionem intuitivam DEI. Id, quamvis non coincidat cum errore Joannis 22, qui etiam à maculis jam purgatos excludebat à visione intuitiva, est tamen alienum à sensu communi fidelium, & Theologorum, immo & à ratione; quia nulla partialis beatitudo debetur, nisi perfectè purgatis. Sic habet: Duæ puellæ genere nobiles, sed mente multò nobiliores, carne germanæ, sed Spiritu & virtutibus magis propinquæ post peractam innocenter puerilem ætatem in sanctæ Religionis virtutibus florentes in novitio fervore de hoc sæculo ad cœlestem thalamum immortalis sponsi sunt vocatæ; de quarum utriusque verbis & factis fervens desiderium & miram devotionem ac optimam voluntatem redolentibus præmagnifica possent enarrari. Prima igitur Gertrudi pro ea oranti apparuit, quasi in magna luce, & ornatu vario ante thronum gloriæ Imperatoris Christi JESU, cui tamen adstitit tanquam sponsa verecunda, nitens subducere faciem, & nequaquam ausa levare oculos ad gloriam tantæ majestatis. Quod cum Gertrudes videret, ducta Zelo pietatis dixit ad Dominum: Quare hanc filiam permittis adstare quasi alienam, non suscipiens eam inter suaves amplexus tuos? ad quod Dominus blandissima serenitate deflexus videbatur extendere dextram suam velut in ejus amplexus; anima verò illa videbatur se amplexibus subtrahere; quod Gertrudes multum admirans dixit ad animam. Qua de causa videris tam amabilis sponsi amplexibus suavibus te subducere? ad quod illa. Quia me nondum plenè purgatam aliquæ maculæ indecentem faciunt. Tunc Gertrudes: Et hoc quomodo esse potest, cum tamen videaris jam tanquam glorificata præsentiæ Domini adstare? respondit anima. Illam beatitudinem, qua beata anima jucundatur ex fruitione & visione divinitatis cum plena remuneratione; nulla

nulla anima meretur accipere usque dum plene purgata ab omni macula intrare mereatur in gaudium Domini. Hinc post mensem, dum germana illius moreretur, & Gertrudes pro mortua orasset, vidit animam ejus in loco quodam lucido in specie cujusdam virgunculæ, quæ rubeis vestibus decenter ornata sponso esset præsentanda. Apparuitque ibidem juxta eam Dominus in specie juvenis floridi ex singulis suis quinque vulneribus animæ quinque sensus singulos nova suavitatis dulcedine recreando & miræ blanditatis delectamentis ipsam consolando. Tunc Gertrudes dixit ad Dominum. Cum tam blanda serenitate huic adsis, quid sibi vult, quod tamen mæstiori vultu internum gravamen prætendit? ad quod Dominus: Ex hac præsentia, cùm ipsi tantummodo meæ humanitatis delectamenta exhibeam, non potest plene consolari, quia per eam rependi ipsi duntaxat illud desiderium & devotionem, quam ad passionem meam in extremis habuit. Sed post hæc, cum purgata fuerit à negligentiis prætenitæ vitæ, in præséntia jucundissimæ divinitatis meæ eam perfectè consolabor.

Rursus L. 5. C. 12. Cum aliqua Monialis migrasset e vita, sequenti die apparuit Gertrudi mirabiliter perornata, ut decebat, quia per omnem vitam suam innocentissimæ simplicitatis fuerat, & ad hoc etiam valde devota, & in rigore ordinis studiosa. Illa tamen macula adhuc in ea purganda intelligebatur, quod in infirmitate habuit aliqua, quibus non indiguit, in quibus delectabatur videlicet xenia & consolationes amicorum. Hæc itaque macula tali modo purgari monstrabatur, scilicet quasi staret in janua contra solium regis gloriæ. Sed nullo modo potuit propius accedere. Cumque Gertrudes hæc videns ex corde compassa oraret pro ea, ab hoc impedimento divina clementia est relaxata. Post hæc iterum visa est hæc beata anima nondum plenè liberata à suo impedimento. Apparuit enim stare ante thro·

thronum Domini, & simili desiderio, sicut ante desideraverat pervenire, cum in porta teneri videretur, etiam nunc desideravit ruere in amplexus & sociari osculis sponsi, sed simili impedimento tenebatur. Cumque ab hoc iterum esset liberata, tandem apparuit non plenam adepta gloriam; sed Dominus videbatur manibus suis tenere coronam miro modo ornatam, quam dum ipsi imponeret, cum ea plenum gaudium erat acceptura. Hæc dum Gertrudes vidit, requisivit à Domino dicens: Num Domine potest hoc esse in regno tuo, quod anima tali exspectatione crucietur? Respondit Dominus: Non cruciatur, sed cum gaudio exspectat consummationem, sicut puella, quæ videt in manibus matris ornamenta, quibus sequenti die festo est ornanda, cum gaudio exspectat diem illum. Hæc doctrina non solùm difficilis est ex eo, quia S. Augustinus docet esse hæreticam illam Pelagianorum doctrinam, qua asserebant, aliud esse regnum Christi & aliud vitam æternam, in qua nondum habetur beatitudo perfecta. Sed etiam ex eo, quia si datur talis exspectatio in pœnam peccati, & quidem diuturna, necessariò cruciat; & paritas à Christo adducta potest inverti; si enim mater ostenderet filiæ ornatum primùm conferendum post annum, & hæc dilatio fieret in pœnam delicti, non posset non contristari filia. Certe Scriptura Proverb. 13. dicit: *Spes, quæ differtur, affligit animam*, & omnes Theologi docent, privationem visionis intuitivæ secum ferre tristitiam ac cruciatum, quæ tamen sunt aliena à regno Dei. Ut testatur S. Joannes in Apocalypsi. His non obstantibus non est improbabilis ille progressus animarum purgantium usque ad beatitudinem perfectam.

XLV. L. 5. C. 23. Cum S. Gertrudes pro anima defuncti offerret DEO omne opus bonum, quod Dominus unquam dignatus est in

ea, & per eam operari, vidit Dominum cuilibet operi ſibi oblato aliquid addere ex pietate ſua, & ſic illi remittere, ut pro bona voluntate nunc duplicatum reciperet, & conſervaret in æternam remunerationem; per quod intellexit, quod homo non perdit, ſed multum lucratur in charitate alios adjuvando. Hæc donatio omnium operum etiam præteritorum pro una anima videtur imprudens; non igitur duplicati prœmio digna; multo minus iſte modus in uno momento duplicandi ſua merita poteſt eſſe univerſalis, quia Deus debuiſſet eum manifeſtare Eccleſiæ, ſi daretur, quod nunquam fecit ante iſtam revelationem, quæ & ipſa usque ad ſæculum 16. delituit in tenebris. Sed reſponderi poteſt forte, eam oblationem omnium operum præcedentium eſſe tantum rememorativam in conſpectu Dei, nec dedecet Deum, ſuæ Sponſæ ſingulari conteſtari ſuam complacentiam in iis operibus duplicando gratis prœmium.

XLVI. L. 5. C. 29. Chriſtus videtur remittere peccata in futurum primum committenda. Sic habet: Dominus S. Gertrudi reſpondit. In quibuscunque deinceps delinques ex humana fragilitate, ſint per virtutem meæ divinitatis emendata. Hic terminus *emendata*, idem eſt ac *condonata*, quia in hoc ſolo ſenſu frequenter occurrit in his revelationibus, ut patet legenti. Sed reſponderi fortè poteſt, Chriſtum hìc tantum dare promiſſionem futuræ condonationis præmiſſa gratia emendationis, ut hic terminus *ſint* idem ſonet, ac *erunt*.

XLVII.

XLVII. L. 5. C. 31. S. Gertrudes acceperat in promissis à DEO, quod Dominus tantâ eam gratiâ perfundere dignaretur, quantum tunc temporis aliquis hominum percipere posset. Hæc promissio videtur Chymæra, quia dona, quorum homo est capax, possunt augeri in infinitum, nec datur donum finitum maximum. Sed responderi potest, Christum solùm loqui de Summa gratiarum actu aliis hominibus congruè ad eorum dispositionem collatarum.

XLVIII. L. 5. C. 33. Inducitur Christus in cœlo supplicans B. Virgini. Sic habet: Cùm Gertrudes quædam Christo offerret, orans, ut ipse eadem Matri suæ B. pro se dignaretur præsentare, exurgens Rex Gloriæ cor suum deificum obtulit Genetrici suæ B. dicens: Ecce, Mater amantissima, exhibeo tibi cor meum, & in ipso tibi præsento omnem affectum divinum, ut obvies sponsæ meæ in hora mortis suæ. Hic modus videtur inversi Ordinis; certè Ecclesia nunquam habuit hunc modum orandi Christum, ut oraret pro nobis apud Sanctos. Sed responderi potest, Ecclesiam in suis precibus id observare, quod servit omnibus pro regula & forma orandi; omnibus autem pro regula servire solùm potest in oratione, quod semper fit in curia cœlesti, & stantibus promissis divinis necessariò fit; & hoc est supplicatio inferiorum ad superiorem. Quod autem ex particulari benevolentia & humanitate fit, non potest peti, nisi ab amicis familiaribus. Certè, quam Christus in terris habuit humanitatem erga Matrem, non prohibetur exercere in cœlo; nec est improbabile, Christum ad multa decernenda moveri ex affectibus humanæ naturæ ordinatis.

XLIX. In his revelationibus continentur promiſſiones quæ ab ordine divinæ ſapientiæ & providentiæ videntur exorbitare, aut quæ videntur falſæ. Sunt autem hæ.

I. L. 1. C. 11. Chriſtus promittit, ſe omnia daturum, quæcunque S. Gertrudes peteret. Sic habetur: Deus cuidam devotæ à ſe aliquid per orationem requirenti reſpondit: idcirco tibi dare diſtuli, quia non confidis, quomodo electa mea Gertrudes, quæ providentiæ meæ adeo innixa eſt, ut nihil non de exuberantia meæ bonitatis confidat. Quamobrem nunquam illi, quodcunque à me petierit, negabo. Hoc non obſtante in his ipſis revelationibus occurrunt exempla, in quibus Deus illud non dedit, quod petiit, ſed aliud quod non petiit. Nam L. 1. C. 14. dicitur: Accidit nimia tempeſtatis ſiccitas, quam homines cauſabantur nimis pernitioſam agris; dumque Gertrudes pro amovendo hoc malo Dominum exoraret; reſpondit illi Dominus. Quia per hanc tempeſtatem quorundam corda mihi repugnantia corrigere ſtatui, quò ſaltem per orationem me quærant, neceſſe eſt idcirco in præſentiarum hanc precem tuam non exaudiri. Verumtamen ne putes te gratis aut inaniter oraſſe, alio propterea te donabo munere ſpirituali. Hæc illa audiens æquanimiter accepit gaudens deinde, cùm in ejusmodi aliis juxta Dei beneplacitum non exaudiretur. Et L. 1. C. 19. dicitur: Gertrudes, dum pro re aliqua licet ferventiſſimè oraret, nullo modo potuit, quomodo ſolebat, reſponſionem à Domino obtinere, ſed in hoc tantùm conſolabatur, quando gratiam ſentiebat pro aliquo orandi. - Si quando pro re aliqua oraret, in qua nihil certi ei Dominus revelaret, conſolabatur, gaudebatque, Dei ſapientiam inſcrutabilem ſibi abſcondi. L. 2. C. 23. Gertrudes Deum alloquens ſolùm ait: Ne ſic quidem exhauſtum eſt pelagus bonitatis tuæ, quin oran-

orantem me frequentius exaudiret sive pro peccatoribus, sive pro
animabus, sive pro aliis causis. En dicit, *frequentius*, non *sem-*
per. L. 3. C. 30. § 15. dicitur: Cùm Gertrudes in oratione
sua perquireret à Domino, quid proficeret amicis suis, quod to-
ties pro eis oraret, dum orationis in eis nullum videret profectum;
respondit Dominus: Non mireris, quod corporaliter non cernis
fructum orationum tuarum, quem ego dispono ad utiliorem pro-
fectum, & quanto sæpius pro aliquo oratur, tanto magis beatifi-
catur, quia nulla fidelis oratio manebit sine fructu, quamvis homi-
nes lateat modus. Et L. 3. C. 31. Dum auræ intemperies po-
pulum nimis affligeret, & ipsa cum aliis sæpius super hoc divi-
nam misericordiam invocaret, nec aliquem sentiret effectum, tan-
dem dixit ad Dominum: Quomodo protrahere potes tamdiu plu-
rimorum desideria, cum ego quamvis indigna de tua pietate in
tantum confisa sim, quod sola misericordiam tuam inflectere pos-
sem ad majora? & Dominus: Non esset mirandum, quod pater
non permitteret filio nummum, si toties haberet filio reponere
centum marcas. Sic non mireris, quod protraho in hac causa
vos exaudire, quia quoties pro ea invocatis, toties de æternis bo-
nis longè supra centum marcas repono. Et L. 3. C. 33. S. Ger-
trudes ad Dominum ait: Cur quæso toties effectu caret oratio
mea? respondit Dominus. Cum regina dicit ministro suo,
porrige mihi filum, quod dependet retrorsum super sinistram sca-
pulam meam, putans ita esse, & ille videns filum super dextram
dependere, tollit profecto, consultius existimans hoc, quàm ut ex-
traheret filum unum de tunica ex parte sinistra; sic ego, si quan-
doque non exaudio preces tuas ad vota, procul dubio semper
pro eis dispono meliora, cum tu humana fragilitate impedita non
possis discernere meliora. L. 3. C. 50. Gertrudes desiderare
cœpit, ut Dominus eam quantocius restituere dignaretur pristi-
næ sanitati ad hoc, ut rigori ordinis devotius posset insistere.
Cui Dominus respondit iterum negativè. Et L. 3. C. 69.

Cum monasterium esset gravatum debito, Gertrudes deprecabatur Dominum, ut juvaret provisores claustri, ut persolvere possent quod debebant. Respondit Dominus: Quid inde ego lucrarer, si juvarem. - Cùm verò Gertrudes non desisteret, sed instantius Dominum exoraret, ut provisoribus claustri prædictum gravamen alleviaret, Dominus respondit: Cur tibi durum videtur, si aliquis causa mei gravamina suffert? Et L. 3. C. 71. Cum Gertrudes oraret pro quadam persona valde impatiente, Dominus dixit ad eam: Interroga illam personam, quales molestiæ sibi conveniant &c. & L. 3. C. 72. Cùm Gertrudes oraret magno affectu pro aliqua persona, Dominus respondit: Magis expedit, eam gravaminibus purgari. L. 3. C. 84. Gertrudes orans pro quadam persona dixit: Domine cum orem ad laudem tuam pro homine isto, & cùm tu tam omnipotens sis, quod omnia prævaleas, quare non exaudis me? respondit Dominus. Sicut ex omnipotentia omnia prævaleo, sic ex inscrutabili sapientia mea omnia discerno, nec aliquid perficio, quod non deceat. Ex his ergo manifestum est, S. Gertrudem non fuisse in omnibus exauditam; & dum L. 1. C. 14. Gertrudi oranti pro dissolutione glaciei Christus respondit; scias, in omnibus, quæ petisti, te exauditam, idipsum referendum tantùm est ad particulare hoc objectum.

II. L. 1. C. 15. dicit Christus ad S. Gertrudem: Quantum unusquisque per te sperat se accepturum, tantundem à me absque dubio obtinebit; quidquid præterea cuivis nomine meo promiseris, hoc ei certissimè præstabo. Nam etsi fortasse humana imbecillitate præpeditus ille pro quo tu oras, operationem meam non senserit, nihilominus tamen juxta promissionem in illius anima ego profectum operabor.

III. L. 1. C. 15. Dominus ad S. Gertrudem ait: Ecce dedi verba mea in ore tuo, & quæcunque ex instinctu meo aliis

&

& nomine meo dixeris, ego in veritate confirmo; cuicunque præterea de bonitate mea aliquid promiſeris in terra, ego illud firmum ratumque habebo in cœlis. Ad hæc illa Domino reſpondit: Domine, ego dolerem, ſiquis inde damnationem incurreret, ſpiritu me ad loquendum impellente, & dicente, nullum eſſe delictum, quod illud impunitum maneat, & alia hujusmodi; cui Dominus reſpondit; Quando juſtitiæ animarumque Zelo urgente hujusmodi loqueris, clementia mea hominem, cui locuta es, præveniens admonebit, ut de reatu ſuo pœniteat, ne ultionem ſuppliciumque contemnens verba tua commereatur. Tunc illa rurſus ad Dominum loquens ait: Si verè ita eſt, quod tua bonitas ore meo loquatur, cur tunc verba mea in quibusdam adeò parum proficiunt, quos tamen opto tam ferventer in tui laudem & eorum promovere ſalutem? cui reſpondit Dominus: Ne mireris, quod verba tua quandoque absque fructu manent, quando me quoque prædicante verba mea non in omnium cordibus fructum ſalutis operabantur. Et L. 3. C. 84. cum S. Gertrudes conquereretur ad Dominum, quod non fuiſſet exaudita pro aliqua perſona a qua volebat tolli quasdam imperfectiones, Dominus reſpondit: Sicut Rex non purgat ſtabulum ſuis manibus quia non deceret; ſic ego nullum converto à malo, in quod propria voluntate incidit, niſi ipſe ſibimet vim inferens voluntatem mutet, & exhibeat ſe mihi amabilem & decentem. Ex his patet, generales promiſſiones quibus S. Gertrudi promittitur converſio cujusvis peccatoris, pro quo oraverit, vel cui remiſſionem promiſerit, eſſe tot clauſulis & limitationibus & conditionibus munitas, ut egeant commentario; qualis modus loquendi non videtur convenire Chriſto. Si dicatur, quod etiam Chriſtus in Evangelio talibus generalibus promiſſionibus uſus fuerit. v. g. Matth. 18. *Si duo ex vobis conſenſerint ſuper terram, de omni re quamcunque petierint, fiet illis à Patre meo.* Reſpondetur: has promiſſiones non eſſe omnino hoc modo, ut in his locis, gene-

generales; quia tantùm loquuntur de re, quam pro ſeipſis petunt; ea enim infallibiliter dabitur cuicunque petenti, ſi bene, & conſtanter oret, & ſi bonum ipſi ſit in ordine ſuæ vocationis, quod petit; Sed promiſſiones Gertrudianæ ſunt generales pro quibuscunque perſonis. Sed reſpondendum, etiam in Scripturis v. g. Moyſe, & Prophetis dari plurimas promiſſiones, quarum executio pendebat à conditionibus homini incognitis, aut aliàs tacitis. Solet Deus loqui cum ſuis familiaribus in terminis generalibus ad inſinuandam ſuam propenſionem voluntatis, reſervando tamen explicationem ac limitationem congruo tempori & loco.

IV. L. 1. C. 15. dicitur: Permulti ad Gertrudem perinde ac ad divinum oraculum, dum in ambiguis fluctuarent, accepturi conſilium ſolebant confugere; potiſſimùm autem ii, qui ſcrupulis angebantur hæſitantes, deberentne propter unum aliudve, quo movebantur, à Sacræ Euchariſtiæ perceptione abſtinere, quorum ſingulis, quomodo expediebat, ſuadens inducebat eos ſuper miſericordia Dei confidere. Aliquando, dum metueret, ne præſumptionis propterea à Deo argueretur, Dominus eam his verbis conſolatus eſt. Noli timere. Omnibus, qui per te humiliter ac devotè me quærunt, ego per te etiam verè reſpondeo. Tu quoque ex me promiſſionem hanc ſecurè accipe. Nunquam, quem ego Sacramenti corporis & ſanguinis mei participatione indignum judicavero, permittam, ut pro hac re te conſulturus accedat. Quare iis, quos ad te mitto, timoribus & ſcrupulis gravatos ſecurum nuntiato ad me acceſſum; nulli enim horum tui gratia ſinum meum paternum præcludam. Sed ſupra patuit, Deum Gertrudi ſæpe conſulenti non reſpondiſſe. Dein hæc promiſſio addit conditionem à Gertrude incognoſcibilem, eam videlicet, quod ſit verè reſponſura interrogantibus, *ſi à Deo ad quærendum mittantur.* Sed hæc reſervatio conditionum ejusmodi decet Deum.

V. L. 1.

V. L. I. C. 15. Accidit, quod Gertrudes quandam ob culpam corriperet, inde verita, ne fuisset nimis severa, confugit ad Dominum, qui respondit: Noli timere; singulari enim hoc privilegio te præfero, ut quicunque de negotio etiam quocunque humiliter ac fideliter requisierit te, tu in luce veritatis meæ hujus negotii intima perspicies, discernesque, quomodo ego illud discerno & judico juxta rei & hominis conditionem; & cujus caussam ego judicavero graviorem, huic tu meo nomine durius respondebis, & è diverso pro levioribus causis blandius responsum dabis. Præterea, quicunque tristitia, pressuraque aliqua affectus humiliter simplicique veritate in verbis tuis consilium aut consolationem quæsierit, desiderio suo nunquam frustrabitur. Hæc promissio mira est ex eo, quia, cum ne quidem Christus voluerit respondere de omni negotio, v. g. de controversia duorum fratrum volentium dividere hæreditatem, cur donum judicandi in omni negotio tribueret alteri? Sed, ut dictum, generales promissiones DEI semper in executione supponunt conditiones decentes DEUM; hinc in executione promissionum non timendum est absurdum.

VI. L. I. C. 15. Dum Gertrudes pro sibi commendatis oraret, hoc à Domino accipere meruit responsum. Quomodo olim sub lege, quicunque cornu altaris apprehendebat, pacem & immunitatem se gaudebat invenisse, sic modo, quicunque se tuis orationibus fiduciam habens commendaverit, per gratiam meam salvus erit. Confirmabatur hujus promissionis veritas etiam ex testimonio Dominæ Mechtildis cantricis, cui pro Gertrude oranti ostensum est cor ejusdem in similitudinem firmissimi pontis, intellexitque Dominum sibi dicentem. Quicunque ad me per hunc pontem conantur venire, nunquam cadere possunt aut hallucinari. Hæc promissio videtur valde periculosa, quia nec Christus habuit hoc privilegium, ut, qui se illi semel commendasset,

ſet, fieret ſalvus. Diſcipuli, qui abierunt retro, ſine dubio ſe prius commendarunt Chriſto, & tamen perierunt. Sed hæc intelligi poſſunt ſuppoſitis ſupponendis in eo te textu: *Qui crediderit, ſalvus erit.*

VII. L. I. C. 17. Mechtildis Dominum ſic percunctata eſt: Dediſtine Domine mi Gertrudi dona hujusmodi, quibus tutò poſſit pro negotiis dubiisve elucidandis venientibus quibuscunque ad ſe reſpondere, & ex ambiguitatibus eos extricare, certioresque ac tutos in tuæ cognitionis veritate facere. Eſtne & hoc apud te firmum, ut omnes per eam te quærentes ſalutis æternæ ſint ſubſidium inventuri? Hæc enim es illi pollicitus his & his verbis, quæ pro ſui inſtructione & humilitatis cauſa ipſa mihi revelavit. Ad quod Dominus reſpondit: Ego certè ſingularibus ipſam præeminentiis iis donavi. Quidquid ſperare poteſt quispiam ſe per eandem accepturum, absque dubio obtinebit. Deinde quemcunque ipſa altaris communione judicaverit dignum, hunc miſericordia mea nunquam habebit indignum. Tertiò, ſi quem ad communionem hortata fuerit, hic affectuoſius à me reſpicietur. Quartò denique ſingulorum defectus ad ſe venientium juxta diſcretionem meam divinam judicabit ipſa vel leviores vel graviores, quomodo ego eos judicabo. Verumtamen, quoniam tres ſunt qui teſtimonium perhibent in cœlo, Pater, Verbum, & Spiritus Sanctus, ſic ipſa ad ea quæ loqui vult, quæ ſequuntur, debet reſpicere. Primò obſervet cum loquitur alicui, ſentiatne Spiritum ſe intus impellentem ad loquendum; ſecundò advertat, an ille, cui loquitur, doleat, aut ſaltem dolere velit pro ſuo defectu. Tertiò obſervet, bonamne habeat ille, cui loquitur, voluntatem. Hæc tria ubicunque invenerit, ſecura & absque dubio ſcrupulove, quidquid dignum judicaverit, reſpondeat; quia ego certè omnia rata habebo, quæcunque illa hujusmodi hominibus ſpoponderit. Adjecitque. Quotiescunque Gertrudes voluerit

rit alicui loqui, ante quasi ad me aspirando ingemiscat, quò in se attrahat cordis mei divinam aspirationem. Exinde quidquid locuta fuerit tanquam ex me dictum indubitatum ac certum habeat; neque enim ipsa, neque audientes fallentur, quin cordis mei secretum per illius verba innotescat; & prædictorum privilegiorum dona certissima firma nunquamque peritura illi cunctis diebus vitæ ejus servabo. Ista promissio sic intelligi potest, ut nec respondens, nec accipientes responsum errent *moraliter*, seu culpabiliter coram Deo; non autem, quod non sint erraturi materialiter.

VIII. L. 1. C. 19. Dominus ad S. Gertrudem ait: Ad hoc te elegi, ad hoc utor te, ut sis tanquam triclinium thesaurorum meorum, providens, ut unusquisque quæ quæsierit in te inveniat, tanquam in sponsa, quæ omnium secretorum sponsi sui conscia est, & ejusdem in omnibus voluntatem & beneplacitum agnoscit. At constat, S. Gertrudem in multis ignorasse voluntatem divinam; Christus L. 3. C. 33. expressè ait, se propterea aliquando Gertrudem non exaudire, quia ipsa nescit, quid sit coram Deo melius. Et L. 3. C. 50. Cùm Christus nollet petitioni Gertrudis acquiescere, dixit: Quare velles mihi molesta esse, si voluntati meæ, id quod petis, contraveniret? ad quod Gertrudes: Nunquid Domine hoc desiderium meum judicas tibi contrarium, in quo, ut mihi videtur, purè laudem tuam quæro? respondit Dominus. Quod sermonem de hoc moves, quasi puellarem morem dissimulo, sed si importunius instares, hoc utique non acceptarem. Sed supra jam est responsum, promissiones Dei generales sæpe esse tacitè conditionatas, præsertim privatas, in quibus non est necessitas exprimendi omnes conditiones, quia privata inspiratione, dum opus fuerit, insinuari possunt. Hinc dum amici loquuntur invicem, non se adstringunt ad locutiones

accuratas, quia aut intelliguntur ex usu, aut ob facilem accessum facilem habent explicationem suo tempore.

IX. L. 2. C. 20. Gertrudes Deo gratias agens ait: Gratias ago primò, quod ex gratia tua certitudinem accepi, quod omnis, qui ad tantum Sacramentum accedere desiderans sed habens timorem conscientiæ trepidantis retrahitur, si humilitate ductus à me famularum tuarum minima quærit confortari, pro hac ipsius humilitate tua pietas dignum ipsum judicat tantis Sacramentis, quæ verè percipiet in fructum salutis æternæ, adjungens, quod si quem justitia tua non permitteret dignum à me judicari, nunquam permittere velles illum ad meum consilium humiliari. Secundo addidisti me certificare, quod quicunque corde contrito, & spiritu humiliato aliquem defectum mihi querulando exposuerit, secundum quod per verba mea defectum illum majorem sive minorem audierit, secundum hoc tu misericors Deus velles judicare eum culpabiliorem vel innocentiorem, & quod gratia tua mediante post horam illam semper habere deberet tale levamen, quod nunquam tam periculosè premi posset ab illo defectu, sicut antea fuerat pressus. Tertiò liberalitas tua inopiam meritorum meorum ea certitudine ditavit, quod cuicunque aliquod beneficium vel alicujus delicti indulgentiam ex confidentia divinæ pietatis tuæ promiserim, hoc benignus amor tuus secundum verbum meum tam firmum tenere proponeret, quasi tu hoc ore tuo benedicto juraveris in veritate, & hoc veraciter fieret; addens, quia si videretur alicui, quod effectus tam salubris longè ultra placitum protraheretur, ille constanter admonendò tibi proponere deberet, quod ego ex parte tui salutem ipsi promisissem. Quartò addidisti me certificando, quod quicunque humili ac devota intentione se orationibus meis commendasset, procul dubio consecuturus esset omnem fructum, quem credere posset aliquem hominem per alterius orationem obtinere posse. Quintò quasi

ſpeciali dono contuliſti mihi, ut omnis, qui cum bona intentione, & humili confidentia de profectu animæ ſermonem mihi moveret, nunquam à me diſceſſurus eſſet ſine ædificatione ſive conſolatione ſpirituali. Sextò certificaſti me, quod quicunque in charitate pro me devota fidelitate oraverit, vel etiam ad emendandum delicta, & ignorantias juventutis, immo malitiæ & nequitiæ meæ, hoc præmio remuneraretur, quod nunquam exiet de hoc ſæculo, antequam tali gratia donaretur, quod alicujus ſpecialis familiaritatis delectationem in anima ipſius poſſis habere. His ſuperaddidiſti, quod ſi quis poſt obitum meum ſe vellet orationibus meis humiliter commendaſſe, illum velles tam dignanter exaudire, ſicut aliquem exaudire poſſes per alterius orationem, ſi ad recuperanda neglecta cum humili devotione gratias ageret ſpecialiter pro quinque beneficiis; primò, pro amore, quo me gratuita pietas tua ab æterno præelegit. 2. Quod me ſalubriter attraxiſti. 3. Quod familiariter tibi uniſti. 4. Quod jucundè habitare & delitias habere dignatus es in anima mea. 5. Quod feliciter conſummare me dignaris. Hæc ſunt dona, quæ ſe Dominus Gertrudi per totam vitam nunquam ablaturum promittit; addit tamen L. 2. C. 21. ſe ea tantùm conſervaturum quoad habitum, non quoad actum, immo ea ſuo effectu nonnunquam caritura. Chriſtus ad Gertrudem ſic ait: Ecce dona tibi collata me tibi illibata ſervaturum promitto; id tamen, quod ſi ad tempus diſpenſativè ipſorum effectum ſubtraxero, obligo me poſtmodum triplici lucro id perſoluturum. Ad hanc promiſſionem iterum reſponderi poteſt, eſſe generalem propenſione amoris, limitatam tacitè exigentiâ rationis in poſtulante & concedente.

X. L. 2. C. 23. S. Gertrudes Dominum rogans ait: Rogo, ut quicunque ad laudem tui defectum meum ſupplere voluerit etiam uno gemitu vel alio quantumvis parvo opere in vita mea, vel poſt mortem meam, ut pro ipſo ſuſcipias paſſionem filii tui

in emendationem & suppletionem omnium peccatorum & negligentiarum ipsius. Ad quod obtinendum exoro, ut apud te permaneat desiderium meum indefessum usque ad finem sæculi etiam adhuc, cum tecum conregnavero in cœlis. De hac gratia tanquam obtenta agit eo capite, ubi gratias agit pro acceptis beneficiis. At num probabile est, eum statim habiturum plenariam indulgentiam, qui oraverit pro supplendis negligentiis B. Gertrudis? Observo præterea, quod easdem promissiones diversimode proponat. Exemplum habetur hoc ipso capite, ubi S. Gertrudes ad finem sic ait: Grates persolvo, Domine, quod me certificasti verissimè, quod quicunque etiam peccator cum suprascripta intentione ad tui laudem mei memoriam facere voluerit, sive orans pro peccatoribus, sive gratias agens pro electis, sive etiam in quacunque re benefaciens, quo devotius potest, nunquam præsentem vitam terminabit antequam te eum tali speciali gratia remuneres, quod tibi conversatio ipsius placeat & etiam in corde ejus habeas aliquam familiarem delectationem. Hæc promissio longè est diversa à priori supplicatione S. Gertrudis. Superius dicebatur, qui oraverit *in charitate;* hìc privilegium extenditur etiam ad peccatores. Superius requirebatur, ut oraret pro supplendis negligentiis S. Gertrudis; hìc permittitur orare pro quacunque causa, dummodo id fiat in memoriam S. Gertrudis; Superius promittebatur remissio omnium peccatorum; hìc tantùm promittitur familiaris delectatio Dei in ejus orantis corde. Cæterum liberalitas generalis iterum intelligenda juxta conditiones tacitas regulatas ratione.

XI. L. 3. C. 18. §. 16. Christus ad S. Gertrudem ait: In communione Sacra te mihi sic intraham, ut tecum omnes animas è purgatorio pertrahas, ad quascunque pervenerit odor desideriorum tuorum. Post hoc promissum, cum ad sumptum Sacramentum desideraret, ut sibi Dominus de purgatorio tot animas præsta-

præstaret, in quot partibus hostia in ore ipsius divideretur, & ideo conaretur illam in plures partes dividere, Dominus dixit ad eam: Ecce præsto sum, ut per pretium hujus Sacramenti multo plus accipias, quàm orare præsumis. Hæc methodus liberandi animas juxta numerum particularum videtur absurda, adeoque non digna, quæ exaudiretur à Christo. Sed responderi potest, eam petitionem non fuisse approbatam à Christo, quia noluit se alligare numero, sed plus concessit.

XII. L. 3. C. 45. Christus ad S. Gertrudem ait: Adjunge petitionem, quamcunque desideras, & dabitur tibi. Tunc orans pro quibusdam causis exaudita est.

XIII. L. 4. C. 2. Christus ad S. Gertrudem ait: Omnes, qui se tuis commendant orationibus, vel saltem aliquo cogitatu interventum tuum exoptant, exinde tantam consequentur salutem, quantam adepti sunt judæi à serpentibus percussi ex aspectu serpentis ænei, quem per ministerium Moysis feci in eremo exaltari. Ex aspectu illo judæi solùm consequebantur salutem corporalem, nempe sanationem à plaga; quomodo ergo omnes etiam sani talem consequenter salutem? Sed respondetur, hoc intelligendum proportionaliter in Spiritualibus, sicut Christus dixit; relinquentibus bona temporalia *tantum* tribuendum in altera vita.

XIV. L. 4. C. 7. In Dominica *Omnis terra*, dum more fidelium Romæ imaginem Faciei Domini videre desiderantium per confessionem spiritualem se præpararet, & inde ex recordatione peccatorum suorum sibi deformata videretur, processit ad pedes Domini JESU petens à Domino remissionem omnium peccatorum; qui dedit illi benedictionem in hæc verba: Indulgentiam & remissionem omnium peccatorum tibi tribuo. Sed in veram emendationem omnium delictorum tuorum suscipe à me hanc tibi injunctam satisfactionem, ut per totum annum hunc singulis diebus

diebus perficias aliquod opus bonum in unione pietatis illius, qua ego remisi tibi omnia peccata tua. Dein orare cœpit pro amicis suis specialibus, ut ipsi etiam acciperent similem consolationem; cujus precibus Dominus annuens ait: Omnes qui volunt tecum persolvere satisfactionem tibi injunctam, simul tecum habeant remissionem omnium peccatorum suorum ex hac mea benedictione. Et sic iterum extensa manu dedit benedictionem. Hæc promissio videtur cedere in contemptum clavium, & Indulgentiarum, maximè illis temporibus, quibus Indulgentiæ plenariæ non poterant obtineri, nisi difficillimis operibus. Hìc autem præscribuntur opera facillima. Dein motivum istud non videtur adeo magnum; ac denique aliud est remittere peccata, aliud pœnas peccatis debitas. Responderi potest, hìc tantùm insinuari indulgentiam plenariam pro amicis, ut nunc solet concedi à Summis Pontificibus cuivis peregrinanti Romam, sed salvis conditionibus, quæ insunt Indulgentiis.

XV. L. 4. C. 11. S. Benedictus S. Gertrudi apparens ait: Quicunque me admonere studuerit illius dignitatis, qua me Dominus tam glorioso fine dignatus est honorare ac beatificare, huic ego in hora mortis suæ tali fidelitate volo adesse, quod certè opponam me illi ex omni parte, qua videbo insidias inimicorum nocivius contra ipsum sævire, ut mea præsentia munitus laqueos inimicorum evadat securus ac cœli gaudia petat sine fine beatus. In hoc ipso capite S. Gertrudes narrat, se vidisse multos Benedictinos damnatos. In Indice expurgatorio meritò continentur omnes precandi formulæ, in quibus continentur similes promissiones. Sed potest responderi, promissiones posse esse veras, utpote semper limitatas tacite ad limites rationis; quia tamen sunt privatæ, & limitationes omnes à populo non possunt cognósci, rectè prohibentur spargi in populum, aut legi à populo.

XVI. L. 4. C. 12. In illis, qui commemorant salutationem angelicam, recitando Ave Maria, renovatur omne bonum, quod unquam per salutiferam Incarnationem Filii Dei sunt adepti. Quid est hoc *renovari?* Sed dici potest, idem esse, ac reduci in memoriam quasi Deo vel B. Virgini.

XVII. L. 4. C. 12. S. Gertrudes desiderans investigare, quid orationis B. Virgo in festo Annuntiationis specialius acceptaret, edocta est, quod siquis per Octavam quotidie legeret quadraginta quinque *Ave Maria* cum devotione in memoriam illorum dierum, quibus Dominus JESUS crevit in utero suo, ille tam acceptum famulatum exhiberet, sicut si eo die, quo Dominum accepit, sibi adfuisset, & per singulos dies usque ad partum diligentissima sibi obsequia impendisset, & quàm invitè illi tunc pro servitio suo Virgo denegasset, quidquid ab ea desiderasset, tam invitè vellet isti denegare petitionem suam. Hìc nulla æqualitas inter obsequium illud speciale ac reale cum isto generali ac mentali, ut per se patet. Sed responderi potest, non affirmari hìc omnimodè æqualem propensionem benefaciendi, sed proportionalem.

XVIII. L. 4. C. 14. Christus ad S. Gertrudem ait: Sicut per memetipsum juravi servo Noë, quod non adducerem ultra aquas diluvii super terram ad delendum eam; sic juro tibi per divinitatem meam, quod nullus eorum, qui audit verba tua cum humilitate & dirigitur secundum ea pia intentione, unquam poterit perire, sed via tuta directoque tramite absque omni errore securus perveniet ad me. Et hoc juramentum meum confirmo cum sigillo meæ sanctissimæ humanitatis, quo tunc carui eò quod nondum essem homo factus. Hæc promissio, si vult dicere, eum salvandum fore, qui usque ad ultimum halitum observat monita Gertrudis, haud dubiè monentis etiam observationem mandatorum Dei, est quidem verissima; sed sic nil

continet speciale, nec opus est juramento, cum tali modo certissimè salvetur, qui sequitur monita parentum, parochi, piorum &c. Responderi potest, promissionem gratiæ finalis hìc fieri ad personas, quæ sequebantur directionem S. Gertrudis viventis, ita, ut si perseverarent in ea directione bona mente usque ad articulum mortis, in illo extremo discrimine & concertatione non permitterentur superari à dœmone.

XIX. L. 4. C. 22. Christus ad S. Gertrudem ait: Quicunque contra blasphemias & contumelias mihi in terris illatas me salutaverit illo affectu, quo tu me modo salutasti, huic ego me in judicio illo districto, quo in morte judicandus accusationibus dœmonum prægravabitur, eadem blanditate exhibebo, qua me modo exhibui tibi, & eisdem verbis ipsum consolabor, dicens: Ego creator, redemptor, & amator tuus per angustias mortis aquisivi te. Unde si nunc ad illa verba Sancti in cœlo sic sunt admirati, quanto magis putas obstupescent & territi fugient omnes adversarii animæ illius? Porro salutatio S. Gertrudis, de qua hìc sermo est, erat ista: Ave vivificans gemma divinæ nobilitatis; Ave immarcescibilis flos humanæ dignitatis amantissime JESU; tu mea summa & unica salus. Hìc sine dubio iterum intelligendum, si hanc salutationem dicens habuerit usque ad mortem eandem affectionem animi etiam internam conscientiam & charitatem, quam habuit S. Gertrudes.

XX. L. 4. C. 23. S. Gertrudes in die Palmarum ad Christum ait: Doce me, quomodo possim tibi hodie obviare? Respondit Dominus. Primò exhibe mihi jumentum in contritione cordis confitendo, quod sæpius neglexisti sequi rationem &c. Secundò exhibe mihi turbam obviantem, suscipiendo me ex affectu totius Universitatis &c. Tertiò, exhibe mihi turbam consequentem confitendo, quod nunquam studuisti exempla mea per-

fect-

fectè imitari. &c. Quartò, exhibe mihi turbam sequentem ministrando, & confitendo, quod nunquam debita fidelitate pro defensione veritatis & justitiæ mihi adstitisti; ac propone te in his omnibus, quantum possibile est, emendare. Si quis mihi ex parte universitatis his quatuor modis se exhibuerit, ad ipsum certè tam dignanter veniam, quod ex hoc fructum percipiet salutis æternæ. Hæc promissio intelligenda est non de certitudine salutis, sed de gratia aliqua ducente ad salutem, vel de prœmio aliquo suppositis supponendis ad salutem.

XXI. L. 4. C. 23. S. Gertrudes à Domino requisivit, qualiter acceptaret à quovis homine, qui festum Cœnæ Domini celebraret ea devotione, qua ipsa conscripserat celebrandum, sumens materiam de Esther, & Sermonem sic incipientem: Egredimini filiæ Jerusalem. Respondit Dominus: Ego celebrationem illam sic accepto, quod si quis devota intentione ipsum ita percolere studuerit, huic ego in æterna vita præter omnem remunerationem, quam ipsi persolvam pro singulis operibus suis bonis, præparabo etiam convivium nuptiarum secundum regalis munificentiæ meæ liberalitatem, quà tantum habebit dignitatis, gaudii, & delectationis præ aliis, quantum sponsa in convivio nuptiarum suarum habet præ cæteris. Hæc promissio potest explicari de prœmio convivii analogi cum devotionis objecto & proportionali cujusvis affectui; vel ipsum convivium potest intelligi in sensu prorsus metaphorico.

XXII. L. 4. C. 25. Christus ad S. Gertrudem ait: Ob compassionem, qua passioni meæ compassa es, do tibi omnem fructum meæ venerandæ passionis in augmentum tuæ beatitudinis, & hunc honorem superaddo, quod ubicunque adoratur lignum crucis simul cum illo anima tua suscipiet fructum intimæ compassionis, quam mihi per diem istum exhibuit. Hoc etiam superaddo, quod pro quacunque causa oraveris, nunquam con-

tra beneplacitum meum causa illa stabit, sed bono fine terminabitur. Adjecitque Dominus: Quandocunque pro aliqua causa orare volueris, cor meum, quod tibi sæpius donavi, applica mihi in unione amoris illius, quo illud suscepi pro salute humana & illud tibi sæpius donavi, ut inde benefaciam illis, pro quibus oras, sicut tibi præsentatur arca, unde sumat, quo benefaciat suis amicis. Responderi potest ut supra, causam, pro qua S. Gertrudes oraverit, suppositis supponendis non cessuram in peccatum.

XXIII. L. 4. C. 35. Dum S. Gertrudes in salutationem vulnerum totius corporis Christi 5466 vicibus diceret hunc versiculum: Gloria tibi suavissima &c. Trinitas pro roseis vulneribus mei unicè electi amatoris, Christus super quodlibet vulnus habens flores illi dixit: Ecce in hac forma & gloria, qua me modo tibi exhibeo, etiam in hora mortis tuæ tibi totus florens & amœnus apparebo, & tali decore, quali nunc vulnera mea ex salutatione orationum tuarum sunt adornata, ego omnes maculas peccatorum & negligentiarum tuarum contegens, adornabo, & etiam omnium, qui simili studio & devotione singula vulnera mea salutant cum eadem vel simili oratione. Hæc promissio iterum non intelligenda est de certitudine salutis, nec de apparitione in morte respectu aliorum, sed tantùm de analoga indulgentia peccatorum quoad pœnas peccatis debitas suppositis supponendis.

XXIV. L. 4. C. 35. Christus ad S. Gertrudem ait: Tu es illa amabilis Esther, quæ incredibili pulchritudine oculis meis es gratiosa; pete ergo quod vis, & dabitur tibi.

XXV. L. 4. C. 60. Cùm S. Gertrudes instar Esther adstaret Domino audivit Dominum blandè sibi dicentem: Ecce exhibeo tibi totam abundantiam dulcedinis cordis mei divini, ex qui

qua liberaliter partiri poteris universis, quantumcunque volueris. Tunc Gertrudes tanquam manu hauriens aspersit in multitudinem adversariorum, qui tunc minis suis conturbaverant villam. Quo facto cognovit, quod quemcunque illorum aliqua guttula illius aspersionis attigisset, hunc in ipso operabitur effectum, quo veraciter compungetur per veram pœnitentiam ad salutem. In aqua lustrali contingens est, ad quem guttula perveniat vel non perveniat. At verò hoc lepidum est, quia applicatio gratiarum non potest relinqui legibus contingentium, sed debent determinatæ personæ applicari, nisi quis expresse relinquat applicationem Christo vel alicui sancto, quod in hoc casu non contigit. Sed responderi potest, S. Gertrudem distributionem tacitè reliquisse Christo, ut distribueretur gratia conversionis juxta congruitatem soli DEO notam.

XXVI. L. 5. C. 21. Cum Conventus legeret magnum Psalterium (id est, 150. Psalmos) pro animabus, S. Gertrudes quæsivit Dominum: Quot animas dignatur tua Clementia cujuslibet orationibus donare absolutas? Respondit Dominus: Amor instigat me, quod ad uniuscujusque preces nimium numerum absolvo animarum. Attamen ad quemlibet versum Psalterii tres animas assignabo redimendas. Tunc Gertrudes specialiter quæsivit pro se, quot sibi tribueret animas. Cui Dominus respondit: Animarum tot multitudines assigno ad orationes tuas persolvendas, quot vicibus linguam commoveris ad aliquod verbum Psalterii. Sed hoc modo singulis diebus evacuaretur purgatorium, immo nulla anima descenderet ad pavimentum purgatorii, sed in descensu jam exspectaret ac interveniret aliquis versus Psalterii pro ejus liberatione. Rem sic deduco; tempore Gertrudis nempe circa annum 1300. Ecclesia constringebatur fere in sola Europa, quia America & India Orientalis nondum erat retecta, uti nec regna Africæ ultra æquatorem. Reliquæ Provinciæ in

Africa & Asia quæ adhuc erant Catholicæ, erant exiguæ, ac certè omnes simul sumptæ non æquabant Galliam. Jam in Gallia numerantur 20. milliones hominum, in tota Europa non numerantur à Geographis ultra 150. milliones, quibus si addantur 20. milliones ex aliis partibus, Ecclesia non complexa est ultra 170. milliones animarum. Si è centum hominibus intra annum moriuntur quatuor, ex iis omnibus intra annum non morientur ultra 7. milliones, & intra diem ultra viginti millia; ex istis viginti millibus dimidia certè pars moritur vel in infantia, vel descendit in infernum; igitur impossibile erat, ut intra diem ultra decem millia descenderint in purgatorium. Jam versus in Psalterio numeravi 2511, si pro quolibet versu liberantur tres animæ, quilibet recitans Psalterium liberat ultra 7000 animas, & cum in solo monasterio S. Gertrudis fuerint ultra centum moniales, sequitur, quod intra diem liberaverint plus quàm 700000 animas, quibus addendæ illæ animæ, quas S. Gertrudes liberavit motu linguæ ad singula verba Psalterii, quæ excedunt 70000. sequitur proin, quod in solo monasterio S. Gertrudis intra diem liberatæ fuerint plus quam 770000 animæ, id est, plures quam intra 77 dies potuerint descendere in purgatorium. Jam adde numerum Missarum, & talium comprecationum per universam Europam, erant ad minimum tunc temporis 200000 Religiosæ & Religiosi in Europa, tribue singulis recitantibus psalterium 7000 animas, & unam singulis Missis, prout volunt aliæ revelationes, quæ etiam per diem celebrabantur ultra 300000, habebis singulis diebus plus quam 1400 milliones animarum liberatarum, id est tot animarum, quot intra 70000 annos non possent descendere ad purgatorium, si tot annis stetisset mundus. Verum quidem est, quod S. Gertrudes pro obtinendo tali effectu Psalterii insuper requirat, ut Psalterio adjungantur quinque oratiunculæ ibi expressæ, & alia quædam exercitia pietatis, ibidem expressa, nempe 150 Pater noster &c. sed cum levia illa sint, id non impedit, quin hac metho-

methodo singulis diebus in tota Ecclesia possent liberari plus quàm mille milliones animarum. Responderi fortè posset, eam concessionem tantum valuisse pro unica vice, & sub tacita conditione, si tot in purgatorio animæ fuerint ad liberationem idoneæ; & potest dici, in ea liberatione potuisse etiam comprehendi animas gentilium & hæreticorum cum ignorantia invincibili ad purgatorium descendentium, quæ possunt juvari precibus privatis fidelium, cum excludantur a solis publicis Ecclesiæ.

XXVII. L. 5. C. C. 31. S. Gertrudes accipit promissum, quod in hora sui obitûs à pœnis solventur infinitæ multitudines animarum. At verò infinitæ non dantur, maxime post evacuationem Psalterii ope. Sed responderi potest, *infinitas* sumi pro *innumeras quoad nos.*

L. Dona S. Gertrudi concessa videntur excedere mensuram à divina Sapientia constitutam.

Quod Deus conferat singulis hominibus sua dona in determinata mensura, patet ex Apostolo ad Rom. 12. & 1 Cor. 12. ibi dicit: *Dico omnibus, non plus sapere, quam oportet sapere, sed sapere ad sobrietatem, & unicuique sicut DEUS divisit mensuram fidei.* &c. Qualis verò sit illa mensura, aliter sciri non potest, quàm ab exemplo aliorum Sanctorum etiam primi Ordinis, & ex consensu cum legibus ac praxi divinæ sapientiæ, quas observamus in hac salvationis modernæ methodo. Jam verò dona S. Gertrudi collata excedere videntur eam mensuram, quia nec exemplum habent certum in alio Sancto, nec coarctantur intra ordinem & limites, quos divina Sapientia observat in progressu meritorum, donorum, & prœmiorum.

I. L. 1. C. 4. Christus ait: **Tanta Gertrudis delectatione afficior, ut sæpenumero, dum ab aliis hominibus offendor, me-ipsum**

ipſum in ea quieturus infinuem, atque preſſuram ei deſtinem, quam dum tanta gratiarum actione ſuſcipit - omnino me reddit placatum, facitque, ut innumeris ſæpe hominibus illius amore parcam. Quod DEus innumeris hominibus parcat ob actum unicum unius perſonæ, cujus interceſſio non imploratur, immo quæ non orat pro illis innumeris hominibus, neque ex Officio illorum curandæ ſaluti præficitur, aut ex ſpeciali ordinatione DEI cum illis connectitur, rationem, aut exemplum invenire difficile videtur; non eſt tamen dedecens poſitivè, ſi Sancta generaliter ſe & ſua obtulit pro aliorum ſalute.

II. L. 2. C. 23. S. Gertrudes ait ad Chriſtum. Exhibuiſti mihi familiaritatem præbendo mihi cor tuum, nunc illud gratis dando, nunc pro indicio majoris familiaritatis illud mihi pro meo commutando. Si iſtud intelligatur phyſicè, vix reperiet fidem. Forte tamen nec implicat phyſicè unione transeunte operari per cor alienum, præſertim in corpore glorioſo, aut per cor glorioſum, aut ope replicationis; alioquin poſſet hoc factum eſſe affectivè.

III. L. 2. C. C. 23. S. Gertrudes ad Chriſtum ait: Inſuper in ſpeciale miniſterium deputaſti mihi ſæpius nobiliſſimos palatii tui principes non ſolùm de Choris Angelorum & Archangelorum, ſed & altiorum, ut ad convenientiora tibi obſequia in ſpiritualibus me promoverent. In hac gratia nulla eſt inconvenientia, quia omnes angeli ſunt adminiſtratorii ſpiritus.

IV. L. 3. C. 12. Chriſtus ad S. Gertrudem ait: Tota dulcedo meæ divinitatis eſt ſuper te commota, & ex hujus gratiæ commotione tu apud me ſuſcepiſti talem glorificationem, qualem corpus meum ſuſcepit in monte Thabor coram tribus dilectis diſcipulis meis, ut de te gratulabundè dicere poſſim; Hic

eſt

est filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui. Quod S. Gertrudes verè glorificata fuerit in corpore, & quod illa gloria tantùm apparuerit Christo, non autem fuerit visibilis aliorum oculis, videtur otiosum. Sed potest responderi, eam glorificationem fuisse tantùm in radice, consistente in jure, vel qualitate suo tempore operatura glorificationem actualem. Vel potuit etiam actualis glorificatio Sanctæ servire humanitati Christi pro objecto delectationis.

V. L. 4. C. 2. Quoniam tu à me Imperatore Imperatrix effecta es, omnes principes mei cœlestes ita obtemperant tuæ voluntati, quod si tu eos aliqua facere juberes, statim ad verificandum verba tua summopere studerent ea cum summa festinatione complere. Verosimile est, angelos præter inclinationes suas naturales non habere inclinationem elicitam seu liberam nisi aut generalem ad actus obedientiæ, aut particulares ad actus substantes divinis decretis cognitis. Sed uterque modus est possibilis in S. Gertrude.

VI. L. 4. C. 7. Christus elevata manu dedit Gertrudi benedictionem in hæc verba: Indulgentiam & remissionem omnium peccatorum tribuo tibi ex visceribus meæ gratuitæ pietatis; & in veram emendationem omnium delictorum tuorum suscipe à me hanc tibi injunctam satisfactionem, ut videlicet per totum annum singulis diebus perficias aliquod bonum opus in unione pietatis illius, qua ego tibi remisi omnia peccata; & omnes, qui volunt tecum persolvere satisfactionem tibi injunctam simul tecum habeant remissionem omnium peccatorum suorum ex hac mea benedictione; & sic iterum longe extensa manu dedit benedictionem. Iste modus est multò remotior à legibus divinæ sapientiæ, quàm priores; quia Deus non solet tales absolutiones aut indulgentias generales concedere præter ordinem Ecclesiæ; sic enim fieret confusio, si homines possent dicere, se habere absolutionem aut in-

indulgentiam à Christo, non ab Ecclesia; & turbaretur subordinatio. Sed responderi potest, eam gratiam fuisse datam per modum indulgentiæ plenariæ determinatis personis S. Gertrudi familiaribus, ut nunc solent dari quædam Indulgentiæ peregrinantibus Romam.

VII. L. 4. C. 21. S. Gertrudes ad Christum ait: Si possibile esset, cor meum in tot partes dividere, vellem, quot homines vivunt, ut ex eo cuilibet eorum partirı possem bonam voluntatem ad obsequendum tibi, & si possem ad te adducere omnes homines, usque in diem judicii vellem nudis pedibus circuire totum mundum, & quemlibet ulnis gestando tibi præsentare. Ad quod Dominus: Talis voluntas tua beneplacens & perfecta per omnia sufficit; & Gertrudes statim agnovit universam Ecclesiam miro modo decoratam ante conspectum Domini præsentatam. Et ait Dominus: Huic multitudini tu hodie ministrabis. At illa mox divinitus inspirata osculabatur vulnus sinistri pedis in emendationem omnium peccatorum ab universali Ecclesia unquam cogitationibus aut voluntatibus perversis commissorum, orans Dominum, ut dignissimam emendationem, qua ipse totius mundi purgavit peccata, ipsi donaret in emendationem veram. Et Ecce statim dabatur animæ effectus orationis suæ in similitudine unius panis, quem Dominus benedixit, ac dein Gertrudi reddidit ad distribuendum toti Ecclesiæ.

VIII. L. 4. C. 23. S. Gertrudes ad Christum dixit: Peto, Domine, ut mortifices in anima mea omnia, quæ tibi in ea displicent. Cui respondit Dominus: Exspira modo omnia vitia & defectus, quos in te mori desideras, & intrahe tibi ex spiritu omne, quod ex virtutibus & perfectione mea habere optas, sciasque indubitanter, quod omnium, quæ modo exspiraveris, plenam indulgentiam, & omnium, quæ ex spiritu meo tibi intraxeris,

xeris, effectum salutarem obtinebis; & quotiescunque deinceps pro devincendis defectibus jam exspiratis sive pro obtinendis virtutibus jam à me tibi inspiratis laborare studueris, duplicem semper fructum scilicet meæ passionis & tuæ victoriæ reportabis.

IX. L. 4. C. 25. In festo Cœnæ Domini, dum ad Matutinas cantarentur Lamentationes Jeremiæ, Gertrudes coram Deo Patre stans conquerebatur ipsi ex parte totius universitatis de omnibus peccatis ex humana fragilitate contra suam Omnipotentiam commissis; ad secundam lamentationem adstitit Filio DEI similiter querimoniam movens de omnibus peccatis contra inscrutabilem sapientiam Dei ex humana ignorantia commissis; ad tertiam autem conquerebatur Spiritui Sancto de omnibus peccatis, quæ unquam contra benignitatem ipsius malitiosè commissa sunt. Hinc dum ad versus, *JESU Christe.* &c. Puellæ cantarent Kyrie eleison, Gertrudes accessit ad cor JESU, illudque devotè exosculans ex parte totius Ecclesiæ impetravit remissionem omnium peccatorum, quæ unquam cogitationibus, desideriis, & affectionibus ac voluntatibus perversis sunt contracta. Per Christe eleison verò deosculans os Domini benedictum petiit remissionem omnium peccatorum, quæ unquam ore sunt commissa. Iterum per Kyrie eleison venerandas manus Domini deosculans obtinuit indulgentiam omnium peccatorum à quoquam in Ecclesia per opera commissorum. Deinde per illa quinque Kyrie eleison, quæ populus canebat ad hymnum, *Rex Christe*, per singulos versus ipsa quinque vulnera Domini rosea deosculabatur pro indulgentia omnium peccatorum à quinque sensibus hominum commissorum. Quod dum faceret, protinus de ipsis quinque vulneribus copioso impetu emanare cœperunt quinque rivuli salutaris gratiæ, qui per totam Ecclesiam defluentes ipsam ab omni macula peccatorum emundabant; sicque persensit, se plenum obtinuisse effectum omnium, quæ tam per lamentationes quàm etiam per Kyrie eleison exoraret;

rarat; unde quilibet eisdem intendere poteſt his tribus noctibus confidens de divina bonitate, quod ſi devotè in talibus laboraverit, conſimilem merebitur effectum. Hucusque revelationes. In hac providentia peccata non remittuntur per condonationem extrinſecam, ſed requiritur retractatio eorum, quæ propria voluntate tractata ſunt; quis autem credet, in toto mundo omnes retractaſſe ſua peccata in uno eodemque momento, quo S. Gertrudes iſta peregit pia exercitia? Neque etiam dici poteſt, in tota Eccleſia omnibus remiſſas eſſe pœnas peccatorum, quia nec Chriſtus, nec Apoſtoli, nec Summi Pontifices id unquam fecerunt ſine merito ullo ac diſpoſitione congrua recipientium. Sed reſponderi poteſt, hìc tantùm fuiſſe obtentam remiſſionem in actu primo, ſeu ſolam præparationem gratiæ remiſſivæ pro eam dignè ſuo tempore recepturis.

X. L. 4. C. 26. Chriſtus ad S. Gertrudem in die Paraſceves ait: Ego cum tam magno deſiderio feſtino ad te, quaſi me cohibere non valens, cum jam in ſinum meum congregaverim univerſa, quæ hodie per totam Eccleſiam in memoriam meæ paſſionis per cogitationes verba & opera ſunt perfecta, ut omnia ſimul tibi in Sacramento corporis mei infundam ad æternam ſalutem tuam. Ad quod Gertrudes: Gratias tibi ago Domine, ſed vellem tamen, donum illud ſic mihi dari, ut ego ultra poſſem illud dare pluribus, quibuscunque mihi placeret. Tunc Dominus: Nihil aliud requiro à te, quàm quod evacuata venias ad recipiendum.

XI. L. 4. C. 27. S. Gertrudes ad Chriſtum ait: Peto, ut abſolvere animas digneris omnium ſpecialium tuorum. Tunc Dominus illi oſtendit multitudinem animarum à pœnis abſolutam dicens: Ecce pro dote ſponſali has omnes aſſigno tuæ dilectioni, quia æternaliter apparebit in cœlis, quod ſint tuis precibus liberatæ. Tunc Gertrudes. Et quantus eſt earum numerus? Reſpondit Dominus.

minus. Numerum earum solius divinitatis meæ scientia complectitur. Sancti in cœlo, B. Virgo, ipsæ animæ liberatæ, ac præsertim angeli tam boni quàm mali sine dubio sciverunt hunc numerum, illi quidem, quia nosse debuerunt suos concives, isti verò, quia scire debuerunt, quot animarum captivarum individuis fuerint spoliati. Sed responderi potest, Deum hìc loqui solùm comparativè ad scientiam humanam; ita ut particula exclusiva *solius* tantùm excludat scientiam humanam.

XII. L. 4. C. 36. Cum Gertrudes Dominum exoraret pro animabus omnium fidelium defunctorum, visus est Dominus demittere quasi virgam quandam auream in medium purgatorii habentem tot uncos, quot affectus dirigebantur ad Deum pro animabus, & per quemlibet uncum extrahebantur aliquæ animæ de locis pœnarum ad amœna prata quietis. Facillimum est intra unum minutum secundum elicere tres affectus, ut cuivis experientia notum esse potest; cum ergo una hora contineat minuta secunda 3600 poterunt intra horam liberari plus quàm decem millia, & intra decem horas plus quàm centum millia animarum; & intra mensem tres milliones animarum, quantus numerus non potest descendere in purgatorium fere per dimidium annum, ut supra ostensum est. Sed responderi potest, hanc gratiam fuisse respectivam ad casum particularem, in quo dabantur determinati ac pauci affectus.

XIII. L. 4. C. 44. Cum Gertrudes accederet ad communionem, adesse sibi intellexit Sanctum Leonem devotè pro ea Domino supplicantem, ut ipsa per susceptionem ejusdem Sacramenti mereatur eandem suavitatem divini influxus sentire, quam ipse Sanctus Papa sensit in Missa illa, cum primò recuperata per Virgineam Matrem abscissa manu sua divina celebraret mysteria. Cujus precum interventu donavit Dominus Gertrudi omne meritum,

quo idem Beatissimus Papa refulget in cœlis pro tam veneranda victoriæ suæ tentationis sublimatus. Ista praxis donandi merita actûs Heroici non videtur conformis Scripturæ dicenti 1. Cor. 3. Unusquisque propriam mercedem accipiet secundum suum laborem. Et 2. Cor. 5. Omnes nos manifestari oportet ante tribunal Christi ut referat unusquisque propria corporis, prout gessit, sive bonum, sive malum. Responderi potest, sensum esse hunc quod S. Leo tantùm deprecatoriè applicaverit suum meritum S. Gertrudi, aut secundum unam partem effectus, sicut nobis applicantur merita Christi.

XIV. L. 4. C. 45. Dum Gertrudes sub Missa laudibus extolleret B. Petrum pro specialibus suis privilegiis & inter cætera pro eo, quod audivit à Domino, *Quodcunque ligaveris*, apparuit idem Apostolus in Papali gloria sacerdotalibus indutus, & extensa super eam manu benedictionem dedit ad perficiendum in anima ipsius omnem salutem quam unquam prævaluit operari in aliqua anima ex potestate sibi in verbo prædicto collata. An non S. Petrus majora dona promeruit ac contulit suæ B. Petrillæ, & aliis dilectissimis animabus à se multo sudore evangelio genitis, ac enutritis, & aliis eximiis suis cultoribus, qui omnem vitam in ejus cultu conservando & augendo impenderunt? an ordinatæ rationi conveniens, ut plus tribuat S. Gertrudi ob unum actum laudis transitorium? Sed potest responderi, eum operatum esse omnem salutem, ex suo genere talem, sed in individuo proportionatam congruæ dispositioni recipientis.

XV. L. 4. C. 45. Post susceptionem Eucharistiæ cum se Gertrudes in orationem dedisset, apparuit ipsa cum Domino tanquam Regina cum Rege in solio sedens, & Principes Apostolorum Petrus & Paulus coram utroque genua flectentes, ac si milites à Domino Dominaque sua prœmia susciperent; nam de virtute Sacræ communionis videbatur meritum Sanctorum augmentari.

tari. Quod merita Sanctorum augeantur, & quod Sancti, Patroni nostri, coram clientibus suis genua flectant, absonum à moribus divinis videtur. Sed quis scit lusus amorum cœlestium? de augmento verò meritorum supra responsum est Num. 12.

XVI. L. 4. C. 53. S. Gertrudes hanc à Domino percepit eruditionem, ut ad minus quotidie Matrem suam beatissimam per ista duo verba, scilicet, *Eia ergo advocata nostra, &c: Illos tuos misericordes oculos*, invocaret, certa, quod per hoc in hora sua novissima non mediocre solatium obtineret.

XVII. L. 4. C. 62. Dominus innuit S. Gertrudi, ut legeret *Pater noster* in unione illa, qua eadem oratio in suo corde fuit dulcorata & pro salute omnium fidelium prolata; quod cum illa legens complesset, Dominus hoc ab ea gratissimè suscipiens omnibus Angelis & Sanctis per talem ejus affectum donavit, quod cum illo *Pater noster* perficerent omne, quod unquam per aliquam orationem perficere possent ad salutem totius Ecclesiæ, & etiam fidelium defunctorum. Hinc iterum innuit Dominus animæ, ut oraret pro Ecclesia; cumque devotissimè oraret pro omnibus generaliter & pro singulis specialiter, Dominus illam orationem in unione omnium orationum & operum sanctissimæ humanitatis suæ universali Ecclesiæ communicavit cum tanto fructu, quantus unquam per aliquam orationem potest obtineri dicens: Oratio ista mihi modo per te oblata pro Ecclesia erit ipsi incomparabiliter salus salutum superabundans pro sui sublimitate. Mandata Dei, quæ dantur Angelis & Sanctis, debent esse determinata, non indeterminata, prout hìc fit in verbo, *perficerent omne.* Dein, quod unum *Pater noster* in S. Gertrude sit tantæ efficaciæ, ac omnes orationes etiam possibiles omnium Sanctorum, videtur falsum, quia quolibet finito potest dari majus. Dein non congruit divinæ Sapientiæ, ut alliget salutem totius Ecclesiæ uni orationi, quæ juxta meritum ac condignitatem intrinsecam non

ſuperat alias Sanctorum orationes eadem intentione & affectione fuſas. Sed poteſt reſponderi, eum valorem tantùm reſpondiſſe orationi ut unitæ cum oratione Chriſti, quæ utique eſt valoris infiniti in actu primo:

XVIII. L. 5. C. 19. S. Gertrudes pro anima defuncti orans ait: Eia Domine mi, vellesne cauſa mei animæ illi miſereri? cui Dominus: Non ſolùm animæ illi, ſed etiam mille millibus animabus volo amore tui miſereri. Iſte modus ſe ultro offerendi pro animabus non convenit divinis moribus, aliàs etiam DEUS debuiſſet ſe ſæpius offerre oranti Chriſto quà homini, B. Virgini, & aliis Sanctis. Syſtema modernæ providentiæ ſic inſtructum eſt, ut ſerviat ad manifeſtandas divinas perfectiones æqua omnium perfectionum contemperatione; adeoque nec agit ſolus amor, nec miſericordia, nec juſtitia, in quantum propendent & in quantum poſſunt, ſed in quantum exigit earum perfectionum æquilibrium, & temperamentum inter ſe invicem. Sed reſponderi poteſt, eam propenſionem fuiſſe tantum in actu primo: ſicut voluntas in Chriſto moriendi pro omnibus hominibus fuit tantùm efficax in actu primo.

XIX. L. 5. C. 22. S. Gertrudes requiſivit à Domino dicens: Quem fructum conſequitur Congregatio noſtra de magno Pſalterio quod legit? Reſpondit Dominus: Ex abundantia pietatis meæ hunc fructum ipſis ſuperaddam, quod ubicunque poſt hoc in toto mundo idem Pſalterium perſolvitur, ex hoc quælibet earum tam gratioſè participabit, ac ſi pro ſui ſolius remedio legeretur. Iſta donatio exceſſiva ut videtur, repugnat juſtitiæ diſtributivæ; ſi enim DEus his monialibus tantum confert ſuæ pietatis prœmium, cur non & aliis piis perſonis? an quia bonus eſt, & in ejus arbitrio ſitum, dare cuivis, quod voluerit? Hoc locum habet in conferendis juxta congruitatem meritorum aut diſpoſitionum gratiis, non verò in conferendis alterius vitæ prœmiis, quæ

tantum

tantum correſpondent merito perſonali, ut ſupra ex D. Paulo oſtenſum eſt. Sed reſponderi poteſt, Chriſtum agnoviſſe ſingularem diſpoſitionem illarum Monialium, intuitu cujus potuerit facere exceptionem à ſuis legibus juſtitiæ generalis.

XX. L. 5. C. 29. Chriſtus ad S. Gertrudem ait: Percepta extrema unctione de cætero nullus pulvis peccatorum aut negligentiarum qui meum blandiſſimum reſpectum ad ictum oculi à te avertere poſſit, tibi poterit adhærere. Non eſt ſenſus quod non poſſit peccare, ſed quod non ſit peccatura.

XXI. L. 5. C. 30. S. Gertrudes accepit à Deo promisſionem, quod revera amor divinus omnes vires ejus conſumere deberet; item, quod nulla mors ipſi prævalere deberet, præterquàm illa nobiliſſima virtus amoris, quæ in filio Dei prævaluit, & pretioſam ipſius animam à delicato corpore ejus ſeparavit. Item, Spiritui Sancto commiſſum eſſet ex conſilio ſemper venerandæ Trinitatis, ut in eodem amore quo ipſe præcellentiſſimam incarnationem amantiſſimi filii Dei ineffabili modo operatus eſſet in utero virginali; etiam omnia ſua quæ tam per totam infirmitatem, quàm etiam in morte circa ipſam agerentur, feliciter perficeret virtute & operatione ſua divina. Item, quod amor ei ſervire deberet, & omnes, qui ei affectu & factis aliquod in charitate miniſterium exhiberent, in ſua infirmitate à divina liberalitate hoc recepturi erant in remunerationem, quod ipſis etiam amor DEI miniſtrare deberet in extrema ſua infirmitate. Item, quod Dominus tanta eam gratia perfundere dignaretur, quantum tunc temporis aliquis hominum percipere poſſet. Item, quod in hora dormitionis ſuæ magna multitudo peccatorum per veram pœnitentiam deberet converti, & inſuper omnes, qui unquam ad gratiam Dei eſſent perventuri, aliqualiter illa hora deberent ad aptari. Item, quod infinitæ multitudines animarum etiam ipſa hora à pœnis ſolverentur in augmentum meriti & gaudii ejus. Item certi-

ficata erat per ineffabile divinæ veritatis promissum, quod quidquid aliquis pro ea à Deo postularet, illius effectum salutarem in seipso feliciter deberet experiri ille, qui pro ipsa oraret. Item, quot vicibus aliquis Deum cum devotione laudaret, aut gratias ageret Domino pro beneficiis ipsi collatis, tot virtutibus sive gratiis spiritualibus Dominus ipsum laudantem vellet ditare, si non in instanti, certè tamen tempore congruenti. Item, quod si quis devotè pro ea Dominum laudans & gratias agens oraret pro quacunque re: primò per amorem illum, quo eam Dominus ab æterno ad specialem gratiam elegit. Secundò, quo eam suaviter attraxit. Tertiò, quo eam sibi familiariter univit. Quartò, quo eâ jucundè frueretur. Et quintò, quo feliciter eam consummare dignaretur, illius preces indubitanter vellet adimplere, si salubria sibi essent, quæ peteret. Item, quod juravit ei Dominus, quod si quis ante vel post mortem ejus perageret ea, quæ ipse sibi in morte fieri desideraret &c. ille in morte sua propria invenire deberet omne, quod aliquis in mundo pro ipsa faceret, ac si ipse solus cum magna devotione omnia pro seipsa perfecisset. Hæ promissiones videntur in hoc exorbitantes. 1. Quod nulla mors ipsi prævalere debeat, nisi virtus amoris, cum sine dubio per peccatum originale contraxerit debitum moriendi. 2. Quod SS. Trinitas dederit aut dare possit commissionem Spiritui Sancto. 3. Fingitur amor instar alicujus personæ, quæ Gertrudi servire debeat. 4. Quod tanta gratia perfusa sit, quantæ ullus homo capax est, cum possit conferri major & major in infinitum. 5. Quod infinitæ multitudines animarum dentur in purgatorio. 6. Quod in morte propria quis accipiat omnium meritorum alienorum præmium. Sed responderi potest ad 1. solum amorem prævaluisse in ea infirmitate. Ad 2. sumi totum pro parte. Ad 3. illum modum loquendi tropicum fuisse jam receptum. Ad 4. congruentiam, quæ intelligitur hìc nomine capacitatis, non se extendere ad infinitum. Ad 5. infinitum sumi pro innumerabili quoad

nos.

nos. Ad 6. omnia opera fidelium posse generaliter & specialiter inveniri in aliis applicativè, sed juxta congruam dispositionem recipientis.

LI. Modus agendi & loquendi mutuus inter S. Gertrudem, & Christum ut videtur, non decet majestatem Dei, & modestiam morum.

Quia licet Deus soleat se accomodare motibus sanis humanorum affectuum, nunquam tamen, dum conversaretur in terris, alios ostendit, quàm valde compositos; nec verosimile est, eum nunc alios tales assumere, & propalare mundo. Sit, quod S. Gertrudes & quævis alia similis sancta anima, jam exuta omnibus motibus depravatæ naturæ, possit uti variis amorosis expressionibus, & formulis, non tamen decet, ut Christus ipsemet similes formas induat; sufficit, quod similes expressiones ob tenerum amoris affectum libenter toleret, & non irascatur, si pia anima ipsi Christo in sua phantasia tales exorbitantes formulas amoris affingat, & in Christo revera dari existimet. Itaque omnes hujusmodi expressiones quæ non decent Christum viatorem, dum versaretur nobiscum in terris, nec decent illum regnantem in cœlis; & quæ hominibus sunt scandalo, si fierent in publico, non fiunt positivè à Deo in secreto, eo fine, ut proferantur in publicum; sed ad summum tanquam humani comites amoris teneri in phantasia animæ piæ tolerantur. Idem dicendum de quibusdam excessivis ac frequentibus laudibus, quæ præbent fortem tentationem ad motus vanæ gloriæ aut complacentiæ, nisi fiant causa necessitatis ad solandum afflictum, aut causa utilitatis publicæ aut privatæ. Videamus nunc aliquas talium expressionum formulas.

I. L. 1. C. 10. Christus præcipit alicui moniali, ut nuntiaret Gertrudi hæc sola verba: *Pulchra & amœna,* quæ designant ipsam Gertrudem.

II. L. 1. C. 12. Christus ad S. Gertrudem ait: Libente ac merito tibi calcandam se terra offert, quando universa quoqu cœlorum dignitas ineffabili desiderio exspectat hanc horam jucun dissimam, qua te dignanter portet. - Ego neque in cœlis, ne que in terris quid reperio, in quo sine te oblecter. - Cumqu Gertrudes labore gravatum caput cuperet refocillare, & propte rea species aromaticas in ore teneret, Dominus se ad illam incli navit, quasi hausturus ex ea odoris fragrantiam, simulans, odori hoc specierum se egere & confortari.

III. L. 1. C. 15. Christus ad S. Gertrudem. Ego ama tor tuus creavi te, ut in delitiis utar te. Et L. 3. C. 5. iterum Christus: amor meus tibi in tantum intricatus est, quod sine te beatè vivere nolo. Et L. 3. C. 8. intende mihi, & dulcisona & amatoria cantabo tibi epithalamia. Perpende, quod totum tem- pus 33. annorum, quo laboravi pro te, nihil aliud fuit, quàm le- gatio desponsationis tuæ. Et C. 12. Tota dulcedo divinitatis meæ est super te commota.

IV. L. 3. C. 16. S. Gertrudes ad Christum. Domine, quomodo potuisti mihi indignæ tanta dona conferre? cui Do- minus: Amor coegit me. Et L. 3. C. 30. §. 26. Dominus cum tanta dignatione se Gertrudi inclinavit, quod tota cœlestis curia eum revocare nitebatur, quasi cum admiratione. Ad quod Dominus respondit: Nullo modo possum me continere, quin sequar eam, quæ tam efficacibus humilitatis tractibus cor meum divinum intrahit sibi. Et L. 3. C. 50. Christus ad G. Sicut tu certè affirmas, te in nulla creatura delectari posse extra me, sic & ego in divina virtute mea confirmo, quod nunquam in ulla creatura delectari volo extra te - visus divinitatis meæ inæstima- bili modo delectatur inspicere te, quam mihi tam acceptabilem in multis donis creavi. Auditus etiam meus divinus quasi qui busdam suavissimis musicis instrumentis afficitur in omnibus &

e

ex omnibus verbis oris tui, quibus mihi blandiris; ea medullitus commovent intima cordis mei divini; omnes quoque gemitus & desideria tua dulciter sapiunt mihi super omnia aromata; amor quoque tuus præstat mihi delectamentum suavissimi amplexus.

V. L. 3. C. 63. Dominus ad G. ait: Nimium consortio ac commansione tua sedula delector, ut ea crebrius frui possem; unde desiderans te lateri meo nunquam deesse permitto, ut amici tui tibi in aliquo contrarientur, ut ad me recurras. Hinc assumpsit eam Dominus in sinum suum, quasi tenellum infantulum, & multis modis ipsi blandiebatur, apponensque os suum deificum auri ejus, & diversimodè ipsam demulcens ait: Sicut mater infantulo per oscula lenire solet quæque sibi adversa; sic ego per susurrium amatoriorum verborum lenire tibi desiderio universa gravamina tua; cumque sic per moram in sinu Domini infinitis divinarum consolationum blanditiis multipliciter fuisset delectata, præbuit ipsi Dominus cor suum.

VI. L. 4. C. 25. Christus ad G: applica mihi cor meum, quod tibi in signum mutuæ familiaritatis sæpius donavi.

VII. L. 4. C. 62. Dum S. Gertrudes conquereretur Domino, quod ob infirmitatem non posset audire Missam, Dominus blandè ipsam consolabatur dicens: Visne dilecta, ut ego ipse decantem tibi Missam. Quæ statim rapta in spiritu respondit. Etiam, o Dulcor animæ meæ, hoc toto cordis affectu supplex oro, & Dominus: Qualem Missam delectat te audire? Respondit. Quamcunque tu cantare deliberas. Et Dominus. Num audire vis in medio Ecclesiæ? Respondit; non. Cumque Dominus plures Missas ipsi nominatim proposuisset, & illa nullam illarum desideraret, requisivit Dominus; an *Dominus dixit*, delectaretur

 audi-

audire? - - Tunc Dominus intonavit *Kyrie*, *Gloria in excelsis*, &c. & legit totam Missam.

VIII. L. 1. C. 11. dicitur: Quando Gertrudes divinæ gratiæ influxum sentiebat sibi occurrere uberiorem, tunc non ad pœnitentiæ exercitia se dabat, sed divino beneplacito, ejusque tractui consentiens in omnibus reddebat se velut instrumentum idoneum ad omne opus amoris in seipsa & secum ipsa exercendum, adeo ut tunc non cunctaretur, prout in humanis rebus solet dici, cum Domino ludere de pari.

IX. L. 1. C. 17. Mechtildes vidit JESUM sponsum floridum & delicatum dexterâ suâ delitiosa Gertrudem blandè amplectentem, ita ut latus Virginis sinistrum, ubi cor jacet, quasi affixum hæreret aperturæ amatorii vulneris JESU; vidit quoque illam Gertrudem è diverso sinistra sua Dominum JESUM quasi dorsotenus circumplectentem.

X. L. 2. C. 10. S. Gertrudes dicit: Pertractare mecum cœpi, qualiter possem invenire sensum aut verba, quibus mihi dicta à Christo sine scandalo ad humanum intellectum produci possent.

XI. L. 3. C. 17. Inter hæc, dum cantaretur *Gloria in excelsis* JESUS divinum afflatum adinstar ardentis flammæ ad cœlestia direxit in gloriam Patris. Et in illo verbo; Et in terra pax hominibus; eundem afflatum in specie nivei splendoris ad præsentes emisit. - Post Agnus Dei post osculum oris etiam pectori præsentium virginum osculum prædulce infixit - Gertrudes verò sensit se per amplexus Domini ad pectus ipsius tanto suavius quantò fortius pressam per divinam unionem.

XII. L. 3. C. 18. Christus ad Gertrudem tanquam dulcis amator acclinans, & osculum (suavissimum animæ ipsius imprimens,

mens, Ecce, inquit, do tibi omnem sanctitatem tam divinitatis, quàm humanitatis meæ, ut cum illa satis dignè ad Communionem accedas.

XIII. L. 3. C. 19. Christus coram B. Virgine genua flexit, & pro Gertrude oravit.

XIV. L. 3. C. 26. Christus demittere videbatur quasi auream quandam fistulam de corde suo, per quam fistulam mirabili modo influxit Gertrudi omnium mirabilium affluentiam.

XV. L. 3. C. 30. §. 11. Gertrudes petiit à Domino benedictionem, quam cum esset consecuta, Dominus vice versa ab ea videbatur benedictionem postulare - (seu pœnitentiam) ad quam benedictionem Dominus gratanter profunde inclinans ostendit eam in tantum sibi fore acceptam, ac si tota salus ipsius per illam perficeretur.

XVI. L. 3. C. 51. Christus ad Gertrudem ait: Visne Charissima ut ego tibi prædicem? at illa. Libentissimè. Tunc reclinavit eam Dominus super cor suum, ita quod cor animæ cordi suo divino applicabatur. Cumque ibi anima per moram dulciter requievisset, sensit in corde Domini duos mirabiles & valde suaves pulsus. Idem ipsi contigit alia vice, ut refertur L. 3. C. 52.

XVII. L. 3. C. 74. §. 1. Gertrudes sensit cor suum apponi mellifluo cordi JESU. Dein vidit illam personam, pro qua orabat advenientem, ad quam Dominus manum sinistram extendens videbatur illi præbere tres digitos manus suæ sinistræ scilicet indicem, medium, & annularem; cui illa persona vice versa eosdem digitos suæ sinistræ manus apertæ superponens, annularem scilicet annulari, medium medio, ac indicem indici Domini pulchrè

pulchrè coaptavit, quo facto Dominus manum suam circumvertit, ita quod digiti personæ prædictæ apparebant infra, suique supra, per hoc dans intelligi &c.

XVIII. L. 4. C. 2. Christus videbatur cum ingenti gaudio adventum Congregationis (seu Monialium) præstolari sedens in loco Dominæ Abbatissæ; Cùmque Congregatio sedisset, Dominus tanquam præ gaudio se ultra continere non valens, cum serena hilaritate ait: Ecce advenerunt amicissimi mei Hinc cum puella legeret: *Jube Domine*, & alia responderet, *In viam mandatorum* &c. Dominus extensa manu benedixit conventum dicens: Ego ex omnipotentia Dei Patris mei his assensum præbeo.

XIX. L. 4. C. 2. Quando aliqua perficere vellet ad laudem meam, ad quod vires non habet, &c. toties pietas mea tam efficaciter me ipsi attraheret, quod me nullatenus valerem continere, quin osculum ei infigerem suave.

XX. L. 4. C. 3. B. Virgo in Choro circumiens, & singulis Monialibus circumponens brachium suum dextrum humero illarum impressit animabus singularum puerum JESUM per blandum amplexum.

XXI. L. 4. C. 4. Cum Gertrudes ex motu pulsuum, quibus sine intermissione movebatur cor divinum, ineffabili delectatione afficeretur, dixit ad B. Joannem: Nunquid & tu horum pulsuum sensisti delectamentum, dum in cœna super idem pectus recubuisti? Respondit: Etiam fateor sensi.

XXII. L. 4. C. 5. Christus blandè se & quasi in impetu divini amoris ad Gertrudem inclinans infixit ori animæ ejus osculum vincens mellis poculum dicens: Ecce impressi ori tuo nomen meum dignissimum, quod palam portabis coram omnibus. His dictis comperit in superiori labio animæ suæ aureis & vivis litteris

litteris delectabiliter inscriptum *JESUS*, in inferiori verò labio similiter aureis & vivis litteris scriptum, *Justus.* - Dein JESUS animam Gertrudis in sinum suum reposuit, eamque blandè demulcens dixit. &c.

XXIII. L. 4. C. 12. Cum anima (S. Gertrudis) sic decorata divinis conspectibus appareret, Dominus in ornatu virtutum illarum tantopere delectatus & allectus est, quod velut amore captus se cum tota virtute divinitatis suæ ad eam inclinans ipsam totam mirabiliter sibi intraxit, & in sinu suo delicatè consovens amicabiliter ipsi blandiebatur.

XXIV. L. 4. C. 14. Dominus mira blanditatis exhibitione adstans coram anima Gertrudis dixit: Eia Domina regina consolare me nunc, sicut ego sæpius te consolatus sum; sicque Dominus ultra modum delicatè nimis se inclinabat, tanquam osculum ab ea accepturus.

XXV. L. 4. C. 15. Si desideras mihi gravamen meum alleviare, tunc oportet te gravamen habere, & stare ad sinistram meam, ut pausem super pectus tuum; & sic directè respicio in cor tuum & in clangore delectabili desideriorum tuorum me continuò demulces. Et insuper patet mihi thesaurarium cordis tui, unde sufficienter distribuere potero universis de tua bona voluntate, qua omnibus indigentibus benefacis. Nam si adstares ad dexteram, scilicet prosperitatis, his delectationibus privarer.

XXVI. L. 4. C. 15. Dominus ad Gertrudem ait: Sis mihi in protectricem, quia à cæteris fugatus pausare desiderans ad te confugi. Tunc illa circumplectens eum totis viribus nitebatur ipsum ad intima sua perducere.

XXVII. L. 4. C. 16. Dum Gertrudes veniret ad Dominum in persona Ecclesiæ, tanta serenitatis blanditate ab ipso inter jucundos amplexus suscepta est, quod per experientiam didicit Christum sponsum nimio affectu duci erga sponsam suam, scilicet Ecclesiam.

XXVIII. L. 4. C. 23. Chriſtus ad S. Gertrudem ait: Sicut divinitas requievit in humanitate mea, ſic delectatio divinitatis meæ pauſet in tua laſſitudine.

XXIX. L. 4. C. 26. Chriſtus ad S. Gertrudem ait: Ut plenam in corde tuo poſſim habere delectationem, da mihi libertatem faciendi & continendi in eo, quæcunque volo.

XXX. L. 4. C. 31. Chriſtus ad G. Tu nunquam poteris à me Societate disjungi; & omnia opera tua mihi perfectiſſimo modo placent.

XXXI. L. 4. C. 35. Chriſtus ad G. Ego me tam dignanter modo in tuam dedi poteſtatem, ſicut in patibulo crucis me Patri totaliter mancipavi; unde ſicut tunc contra placitum Patris nequivi deſcendere de Cruce; ita & nunc nihil aliud velle poſſum, quàm quod tuæ placuerit dilectioni. Ergo quæcunque deſideras, ex virtute divinitatis meæ tu cuilibet diſtribue largè. - Finitis Matutinis cum Gertrudes ſe pauſaturam in lectum recollegiſſet, blandiſſima ſerenitate ait ad eam Dominus: Qui laſſatur ex operibus charitatis, juſtiſſimè requieſcet in tranquillo thalamo charitatis; & his dictis accepit eam inter amplexus ſuos divinos, ac ſupra pectus ſuum quaſi ſuper quendam quietiſſimum thalamum reclinavit. Tunc quaſi de medio intimorum cordis divini, ad quod verſa jacere videbatur effloruit arbor charitatis, quæ thalamum undique circumvallabat.

XXXII. L. 4. C. 37. In die aſcenſionis poſt communionem venit ad ſingulas moniales è congregatione Gertrudis, & dextro brachio ſuo blandè circumplectens ori cujuslibet oſculum prædulce impreſſit; quibusdam verò videbatur etiam annulum porrigere aureum.

XXXIII. L. 4. C. 42. In feſto Trinitatis, dum cantaretur Antiphona, *Oſculetur me*, facta eſt vox de throno Dei dicens: Accedat filius meus dilectus, & delitioſitati meæ perſuaviſſimum præbeat oſculum. Tunc filius Dei procedens in humana forma

a præbuit suavissimum osculum incomprehensibili divinitati. Post ec filius Dei blandissimè ad virgineam suam matrem dixit: Accede & tu Mater mea dulcissima, & sume osculum à me perave.

XXXIV. L. 4. C. 47. In festo B. Magdalenæ Dominus ESUS mentem ejus amicabiliter tenens suavissimis illi blandiebar verbis.

XXXV. L. 4. C. 49. B. Virgo in festo Assumptionis reinavit se supra pectus filii sui, & quasi in jubilo cœlestium amœtatum requievit usque ad versum, *O Gloriosa* - dein salutavit m JESUS per octavum Responsorium: *Salve Maria* - Dein ertrudes translata est in spiritu usque ad celsitudinem gloriæ i meritis B. Virginis concessæ; sicque complacuit sibi in ea ula quàm dici potest Dominus majestatis, & amicabiliter blandieno tenebat mentum ejus.

XXXVI. L. 4. C. 62. Christus blandè suscipiens Gertrum inter suaves amplexus divino cordi suo eam applicuit - quæ traxit sibi omnem delectationem, quam unquàm aliquis expertus t in osculis, & illam similiter suo Dilecto per suave osculum, quod i ejus mellifluo impressit, offerebat. - Et advocans Christus ertrudem ad se & in sinu suo delicatis eam stringens amplexis & osculis prædulcibus demulcens & in se transmutans, semque unum efficiens beatificavit, quantum possibile creditur minem experiri posse.

XXXVII. L. 5. C. 5. Post mortem S. Gertrudis apparuit minus JEsus tenens animam defunctæ inter brachia sua, blanndoque mentum ipsius contrectans eam sic alloquebatur &c. milia occurrunt plura tenerioris affectus passim in his Revelatioes exempla, quæ studio brevitatis omitto. Talia verò, ut emonui, quamvis à Deo permitti possint in phantasia caste atium ad fovendos varios bonos affectus, positivè tamen ut sentur à Deo directè & immediatè, non decent majestatem Dei,

& leges modestiæ. Ex quo sequitur, similes apparitiones non esse reales, sed imaginarias, ac ad summum excitatas à Deo indirectè & concomitanter, in quantum movendo animam ad bonos affectus cum iis concomitanter ob connexionem specierum liberè contractam simul excitantur istæ phantasiæ. Sed respondendum, non solùm decere Deum, ut ejusmodi amoris formulas in phantasia amantium toleret, sed etiam, ut eas positivè excitet in mentibus castissimis; quia & similes formulæ proponuntur in *Canticis*, & non multum dissimilia permisit in S. Magdalena, dum erat quasi in Ectasi seu raptu amoris. Immo potius videtur, decere Deum, ut eas formulas causet, quàm toleret; dum enim eas causat, simul ligat omnes potentias animæ, memoriam, phantasiam & appetitus, ne concomitanter prosiliant in cogitationem aut affectionem non castam. Si verò sine divino speciali instinctu ex solo motu proprio assumerentur, id foret temeritatis ac præsumptionis, saltem regulariter, quia anima etiam casta non potest esse certa de ligatione reliquarum suarum potentiarum in ejusmodi occasionibus. Cæterùm Christus non dat scandalum, si similia vult manifestari, quia non manifestantur, nisi doctis, non populo nisi divisim cum involucro explicationum. Doctis autem amor Christi non videtur inordinatus, sed sapiens, dum utitur natura, quantum potest uti, ad fines supernaturales.

LII. In Revelationibus S. Gertrudis dantur omnes proprietates operationis imaginariæ, ergo præsumendum est, eas esse imaginarias, quia veræ revelationes perpetuos habent characteres proprios quibus semetipsos discernunt à falsis aut imaginariis. Hinc omnes apparitiones, quæ non habent positiva signa divinarum, nec se discernunt positivè ab imaginariis, pro imaginariis haberi debent. Jam verò tales esse revelationes S. Ger-

S. Gertrudis, probatur ex eo, quia habent similes causas, concomitantia, connexa, tendentias, & consequentia, quæ solent haberi in imaginariis, ut jam ostendam ab inductione

S. Gertrudes habuit capacitatem & dispositiones ad formanda sibi earum apparitionum Systemata, quæ reperiuntur in ejus libris; ubi ergo sufficiunt vires naturæ cum gratia directrice piis omnibus communi, non est recurrendum ad operationem divinam extraordinariam. *Ant. prob.* S. Gertrudes, ut apparet ex ejus vita, erat optime instituta in lingua latina, S. Scripturam volvebat continuò, libros SS. Patrum & aliorum piorum Scriptorum perlegebat, quotquot invenire poterat; immo diu etiam incubuit scientiis profanis; totum tempus impendebat postea in exercitiis piis, & compositione piorum librorum, quorum multos ex selectis Patrum Sententiis compilaverat; frequenter etiam vertebat pios libros in linguam vernaculam seu Germanicam; hæc omnia ostendunt vivacitatem memoriæ, ingenii, & imaginationis aptam ad invenienda & congruè formanda doctrinarum & rerum in imaginatione apparentium systemata. Præterea à teneris annis erat instituta ad vitam contemplativam. Jam quinquennis erat oblata in monasterium Monialium; & quidem eo tempore, quo Germania, & ipsum Monasterium S. Gertrudis abundabat visionariis; sic ut apparitiones facile ab illa æstimari, optari, sperari, ac exspectari potuerint; præsertim in hoc genere excelluit B. Mechtildes soror S. Gertrudis, & comprofessa in eodem monasterio, & major ætate, utpote in senio ante Gertrudem mortua; eodem tempore jam erant celebres revelationes Hildegardis, Elisabethæ Schönaugiensis & aliarum Beguinarum in Germania abundantium. Ista exempla poterant formare animum in similes modulos & formas. Nec vita inidonea erat ad supernaturalia lumina, quibus multa principia sacra intelliguntur, apta ad directionem phantasiæ, ne in rebus pertinentibus ad salutem multum exerraret ad dogmata pietati adversa. Erat castitati excellenter dedita;

 virum

virum nullum unquam in vultu aſpexit, nec ullam unquam ſe e
pertam eſſe in hoc genere tentationis luctam ipſa faſſa eſt; ali
in colloquiis perpetuo ad divina accendebat; digna proin erat i
luſtrationibus ac inſpirationibus divinis extraordinariis, quibus p
ſtea in ſuis emotionibus phantaſiæ dirigeretur, ne facile laberetu
niſi in iis, in quibus laborabat præjudiciis difficulter mobilibus ſi
miraculo. Multum quoque conferre poterat ad immobilitate
phantaſmatum auſteritas vitæ, & morbi frequentes & calamit
tes, quibus affligebatur; quia iſta hominem ſegregatum à diſtr
ctionibus humanis negotiorum & colloquiorum tandem eo red
gunt, ut interpolato ſomno per vigilias, & die per ſomnum ta
ta fiat brevium dormitiuncularum & evigilationum perpetuò di
noctuque ſuccedentium confuſio, ut homo non amplius diſcern
ſomnia à cogitationibus vigiliæ, & imaginationes à viſionibus, m
ximè ſi non conetur diſcernere; prout in S. Gertrude facile p
tuit contingere; quia habebat hoc præjudicium, quod viſiones i
ſuis ſororibus eſſent frequentes; & quod ipſa ſit à Deo electa a
inſtruendos alios per ſuas viſiones; immo aliæ perſonæ frequen
ter ab illa petebant explicationem dubiorum per viſionem. Hæ
omnia apta ſunt ad emovendam ac dirigendam phantaſia
S. Gertrudis ad eas viſiones, quæ in illa leguntur, una forte vel
altera excepta, in quibus ad manifeſtandam hujus Virginis ſancti-
tatem & ad comprobandam divinam complacentiam, quam Deus
habet in familiari converſatione talium animarum cum Deo inter-
na neglectis mundanis cogitationibus, interceſſit ſpecialis ac im-
mediata operatio Dei. Addo, S. Gertrudem potuiſſe ob unum
vel alterum defectum leviſſimum, à qualibus nullus Sanctorum
niſi B. Virgo, excipitur, permitti nonnunquam illuſionibus phan-
taſiæ, aut dœmonis; & idem potuit contingere in ejus ſororibus.
Tales defectus forte erant, quod nonnunquam petierint à Deo ex-
plicationem dubiorum per viſionem, quorum tamen ſolutionem
facile poterant obtinere à Confeſſario vel alio Doctore, quod pe
tierin

tierint ſcire aliqua curioſa, aut obtinere dona magis ſervientia ad curioſitatem, quàm profectum, item, quod etiam nonnunquam videantur tentaſſe Deum, aut petiiſſe miracula & viſiones pro rebus levis momenti. Omnium harum aſſertionum probationes habentur in libris harum Revelationum. L. 1. C. 1. ſic habetur: Dum adhuc ageret annum ætatis quintum eam Deus à mundi turbinibus ſegregans in monaſterio abſcondit - erat docilis & miro pollens ingenio adeo ut cunctas coœtaneas longo poſt ſe in omni ſcientia & ſapientia relinqueret intervallo; ſuperabat ætatem incredibile ejus diſcendi artes liberales deſiderium. C. 2. dein placuit Deo, eam vocare ab externis ad interna, & accidit, ut ipſa, dum inter humanarum litterarum ſtudia continuè verſaretur, agnoſceret, ſe nimium adhuc diſtare in regione diſſimilitudinis à Deo, quippe quæ immodicè litteris inhæſerat humanis. Inde igitur viſibilia & externa ſibi vileſcebant omnia; & ideo relicta grammatica Theologiæ, hoc eſt, ſtudio ſacræ Scripturæ ſe applicuit, nec deſtitit, quoscunque ſanctos habere potuit libros, donec intelligeret; inde acceſſit ei ſententiarum, quas ex S. Scriptura, doctorumque libris ſibi collegerat meliores, ubertas tanta ac promptitudo, ut ſemper illi ad manum eſſet utriusque Teſtamenti locus, quem appoſitè citaret. - Collegit præterea ex ſententiis Doctorum grana varia ac potiora, velut columba, quæ ad multorum ædificationem ſcribens complures perfecit libros. Orationes quoque multas mellis favo dulciores & nonnulla alia ſtilo certè non fœmineo compoſuit, quæ à nullo adhuc virorum gravium viſa ſunt non laudari; erant enim non humano duntaxat ingenio ſcripta, ſed ſpiritus etiam ſancti unctione condita, ut nemo ea vel præcipuorum Theologorum potuiſſet aſpernari - vix eidem quis poterat loqui, quin fateri cogeretur, magnam ſe ex illius ſermone accepiſſe conſolationem. C. 5. illi uſuvenit, ſemper confiteri dona, quæ acceperat à Deo, ſe absque fructu negligere, præcipuè ſi ea aliis non feciſſet communia; Hinc aliis

ea

ea manifeſtabat, ut aliis manifeſtata fructum DEO referrent. C. 8. quæ in ſacris libris ſalutaria reperit, intellectu tamen difficilia mutato mox ſtilo latino faciliori intelligendi modo ſcribens minus peritis utilia reddidit; his autem occupationibus ac ſtudiis diem fere totum abſumpſit à mane usque ad veſperum, aut faſtidiosè prolixa abbreviando, aut difficilia explanando, aut certè colligendo utilia, quibus proximorum promoveret ſalutem. En! Studia idonea ad ordinandam in ſublimes conceptus phantaſiam. Videamus nunc imperfectiones, quæ potuerunt eſſe cauſa, cur Deus permitteret illuſiones.

L. 1. C. 4. dicitur: Accidit, ut quædam devota, atque in revelationum divinarum gratia multum perfecta odore bonæ famæ tracta ex longinquo monaſterium Gertrudis accederet. Quia vero nullius ibi habebat cognitionem, rogavit Dominum, ut ejusmodi ſibi virginem in colloquium ſociaret, ex qua animæ ſuæ hauriret utilitatem. Cui Dominus cum reſponderet, eam quæ tibi hoc in loco aſſederit prima, ſcito mihi fideliſſimam. Accidit, ut Gertrudes illi prima aſſideret. En! communicatio cum viſionariis etiam exteris; in monaſterio enim erant plurimæ, etiam curioſæ. v. g. C. 10. dicitur. Quædam devota rogavit Dominum, ut dignaretur aliquid nuntiare Gertrudi per ſeipſam. Reſpondit Dominus: Hoc illi nuntiabis ex me. Pulchra & amœna. En! viſionarias curioſas.

C. 14. Dum Gertrudes ſederet ſuper copioſo ſtramine, ſi quandoque ei è manibus laberetur ſtilus, aut acus, perexiguumque aliquid, quod, ubi tanta eſſet ſtraminis congeries, nemo dignabatur quærere, propterea, quod reperiri deſperaretur, cunctis audientibus dicebat; Domine da, ut inveniam. Hæc dicens aversis oculis miſit manum Domino eam regente, & mox extraxit. En! factum, quod aliis non liceret.

C. 17. Gertrudes D. Mechtildem in gratia revelationum tunc celebrem accedens ei supplicat, ut Dominum consuleret. En! iterum familiaritas cum visionaria.

L. 1. C. 19. Christus S. Gertrudi asserit, se illi conferre revelationes, ut eas aliis insinuet. Idem dicit C. 16. immo addit: Si qui maligno corde maluerint istas revelationes calumniari, peccatum eorum sit super eos; propheta namque ex me dicit: Ponam eis offendiculum, ac si diceret; multa dispono in salutem electorum, licet inde reprobi scandalizentur. Ex hoc ergo præjudicio factum, ut suas visiones sine hæsitatione haberet pro divinis, quæ confidentia plurimum auget vim imaginationis, utpote liberatæ à metu illusionis. Sed responderi potest, ex eo, quod in S. Gertrude reperiatur ingenium felicissimum, & imaginatio vivacissima, aliæque dispositiones propinquæ ad hoc, ut ex concursu luminum supernaturalium, sanctarum affectionum, & operationum phantasiæ nascantur visiones naturales & quandoque illusiones dœmonis, non est tamen certum, sic contigisse; quia & Deus solet uti causis secundis, quantum potest, ad suas operationes supernaturales, eas assumendo, dirigendo ac perficiendo. Idem non rarò solet obsequi sanctis, etiam dum nonnunquam videntur tentare Deum, sicque præbere occasionem illusioni dœmonis, cedit enim Deus sæpe non soli exigentiæ Ecclesiæ ac Religionis, sed etiam habituatis præjudiciis amicorum, ut proin in notoriis amicis Dei in ejusmodi casu dispositionis vel apparentis temeritatis præsumptio potius stet pro operatione Dei, quàm illusione dœmonis, nisi ex effectu vel circumstantiis dentur positiva indicia illusionis diabolicæ.

LIII. Observantur in Revelationibus S. Gertrudis plura alia, quæ aut præbent argumentum operationis phantasticæ, aut facilis deceptionis, aut contradictionis. Sunt autem sequentia. Sic

I. **S. Gertrudes teſtatur, ſe etiam ſtatim poſt ea tempora familiares habuiſſe viſiones, quibus delectabatur in rebus tranſitoriis,** quod videtur alienum à moribus divinis, & inſuetum. L. 2. C. 3. ait: Quantumcunque mente vagarer per tranſitorias res diſtracta & delectata, tamen poſt horas & heu poſt dies, & ut proh dolor timeo, poſt hebdomadas rediens ad cor meum ſemper idipſum te inveni, ut nunquam cauſari poſſem ad ictum oculi te mihi ſubtractum. Aliæ gratiæ ſimiles præſertim viſiones non ſolent eſſe perpetuæ, ſed dantur, & ſæpe diu ſubtrahuntur. Sola phantaſia perpetuò adeſt. Sed reſponderi poteſt, modos vocantis & trahentis gratiæ divinæ eſſe diverſos; aliquando vel ſemel repulſa non redit; & aliquando pulſat infatigabiliter, & per tres annos colit infructuoſam arborem; & mittit plures nuntios ad vineæ cultores ingratos.

II. **S. Gertrudes ſentit, ſibi in anima impreſſa eſſe petita quinque vulnera.** L. 2. C. 4. ait: Cum ſedendo in refectorio memoriam circa hujusmodi haberem devotius occupatam, ſenſi quaſi divinitus collata mihi dona, quæ in oratione dudum petieram. Nam intus in corde meo quaſi corporalibus locis per ſpiritum cognovi impreſſa vulnerum tuorum ſtigmata - & pietas tua vulnerum impreſſionem mihi usque in præſens conſervat. Reſpondeo, conſtantiam hujus impreſſionis eſſe potius argumentum, id non eſſe effectum phantaſiæ, ſed Dei, quia effectus phantaſiæ vivacitatem perdunt, & oblivione delentur.

III. **S. Gertrudes teſtatur frequenter, quod poſt aliquam turbationem, aut morbum in viſionem inciderit.** Sic prima viſio contigit poſt turbationem

nem menstruam. Ut supra ostensum N. 6. ex L. 2. C. 1. & L. 2. C. 7. ait: Dum post gravem infirmitatem lecto decumberem, & mane mœsta intra me querularer a Matre Dei talibus sum verbis consolata. Et L. 2. C. 9. Non multo post tempore, videlicet in jejunio, dum iterum gravi infirmitate laborans lecto decumberem, & cæteris sororibus circa alia occupatis quodam mane sola jacerem, Dominus aderat &c. Et L. 2. C. 18. Festivo die, dum corporali infirmitate præpedita non possem accedere ad communionem à pietate tua taliter sum instructa. Et L. 3. C. 3. Cum die quodam intolerabili lateris torqueretur dolore, benignus Amator hanc illi vicem reddebat. Et L. 3. C. 4. Ex inordinata quadam tristitia simul & impatientia tantas incurrit tenebras, quod ex magna parte jucunditatem divinæ præsentiæ sibi videbatur amisisse - & cum sequenti die Dominico quasi desperatius diceret Domino: Fac finem malis meis, quibus nec ego finem, nec modum impono, cujus desolationi Dominus compatiens ostendit illi hortulum. Quis nescit, tristitias, turbationes, infirmitates, & jejunia esse potentissimas emovendæ phantasiæ causas? Sed respondendum. Sicut Deus ad immittendas visiones sæpe utitur somno & quiete tanquam dispositione, ita convenienter ad visiones consolatorias potest uti emotione phantasiæ in tribulatione tanquam dispositione.

IV. S. Gertrudes L. 2. C. 7. narrat hanc visionem: Cum sumpta Eucharistia Deo & mihi intenderem, recognovi animam meam in similitudinem ceræ ad ignem emollitæ adesse, quasi sigillo imprimendo, Dominico pectori, & subito videbatur illi circumposita, & partim intracta ipsi thesaurario, in quo habitat corporaliter plenitudo divinitatis insignita charactere fulgidæ Trinitatis. Ista haud dubiè sunt accommoda phantasiæ. Sed respondendum, non esse alienum à visionibus divinis, intelligibilia repræsentare per Symbola sensibilium,

 ubi

ubi hæc ſunt magis accommoda capacitati recipientium, ut patet ex Prophetis.

V. S. Gertrudes aliquoties non ſe ſatis diſtinguit ab illo Beguinarum errore, qui ejus ætate, nempe circa annum 1300 graſſabatur, quod in hac vita poſſet haberi viſio intuitiva Dei, & ſtatus Beatitudinis; Chriſtus autem magis utique ſe diſtinxiſſet, & ſuam doctrinam. L. 2. C. 8. ait: Inter quæ demonſtraſti mihi, quas regiones liberalitas tua pollicetur. O Regio illa beata, & beatificans affluentiis beatitudinum, ager delitiarum, cujus granum ſatisfacere poteſt aviditati omnium electorum in diverſis, quæ humano cordi deſiderabilia poterunt excogitari. Dum verò his intenderem, apparuit benignitas Salvatoris habilitando & confortando me ad ſuſcipiendum in me adorandam, ſupercœleſtem, & ſuperinæſtimabilem illam tui intimiorem unionem. Sed quibus meis meritis hoc donum in me perficere potuiſti - ut me evocares ad aſſociationem regiæ immo divinæ dignitatis? - O æternale ſolſtitium, manſio ſecura, paradiſus perennium delitiarum - immutans mira blanditate ſecretorum amplexuum. O ter felix, quaterque beatus, qui illuc meruit appropinquare, ubi dilecto Deo ſuo intimè valet uniri & incorporari? O quid videt, quid audit, quid olfacit, quid guſtat, quid ſentit? ſed quid ex illis rebus balbutire conatur mea lingua, quæ quamvis in illis divina favente benevolentia ſim admiſſa, tamen nihil veriſimile apprehendere volebam &c. Et L. 2. C. 9. O beatitudinem beatæ illius animæ, quam Dominus tantæ dignitatis æſtimat, quod ita dulciter trahit & unit eam ſecum beatificando animam. Milleſies beata, cui datur perſiſtere in tali ſtatu, in quem ego, ut mihi timeo, nec ad momentum unquam perveni, ſed exopto, ut divina clementia donum qualiſcunque gratiæ mihi indulgeat meritis

ritis illorum, quos per tam longa tempora, ut ſpero, in tali ſtatu conſervavit. Similia habentur L. 2. C. 22. Videtur ergo S. Gertrudes admittere ſtatum beatitudinis in hac vita, ad quem aſpirandum; Qui tamen error eorum temporum damnatus eſt brevi poſt mortem S. Gertrudis in Concilio Viennenſi. Sed reſponderi poteſt, in Beguinis non eſſe damnatum quod divina eſſentia in hac vita videri poſſit dono Dei transeunte; ſed quod illa beatitudo in hac vita haberi poſſit per modum habitus, & dependenter à meritis obtineri.

VI. S. Gertrudes L. 2. C. 14. oſtendit, ſe à Chriſto edoctam eſſe de Sede animæ. Sic habet: Cum usque ad tempus te docente ſciviſſem, animæ manſionem in corde conſtare, oſtendiſti tunc, etiam in cerebro manſionem ipſius. Quod poſtea fateor ſcriptura teſtante cognovi, licet ante id neſcirem. Ex hoc videtur colligi, quod anima nec in ſolo cerebro, nec in toto corpore ſedem habeat, quod nec placeret Carteſianis, nec Peripateticis. Sed reſponderi poteſt, hìc tantùm eſſe ſermonem de animæ nobilioribus operationibus; aut inſenſu excluſivo, non autem aliorum membrorum excluſivo.

VII. S. Gertrudes L. 2. C. 18. ad Chriſtum ait: Gratiarum actiones tibi offero per mutuam gratitudinem Trinitatis pro multis documentis, quibus me erudiiſti. SS. Trinitas propriè non exhibet gratitudinem, ad intra. Sed ad hoc jam ſupra fuit reſponſum Num. 15.

VIII. S. Gertrudes L. 2. C. 21. dicit ad Chriſtum: Poſt quæ verba tua, cum manum

meam retraherem, apparuerunt in ea ſeptem circuli aurei in modum ſeptem annulorum in quolibet digito unus, & in annulari tres in teſtimonium fidele, quod prædicta ſeptem privilegia mihi ad votum eſſent confirmata. Quid opus hac repræſentatione, cum promiſſa debeant probari reali pignore, aut effectu? Sed reſponderi poteſt, ſignum hoc rememorativum divinæ gratiæ potuiſſe manere ita impreſſum memoriæ S. Gertrudis, ut æquivaluerit pignori reali.

IX. S. Gertrudes videt S. Gregorium M. omnibus ſanctis æqualem, quod non videtur verum, quia ſinguli habent ſuum donum. L. 4. C. 10. ait: Videbatur omnium Sanctorum meritis pro ſui dignitate ſingulariter coæquatus. Par enim erat Patriarchis in paterna proviſione & diligenti cura, qua nocte dieque ſollicitabatur pro utilitate Eccleſiæ ſibi commiſſæ. Compar etiam videbatur Prophetis, eò quod in Scriptis ſuis diverſas machinationes inimici, quibus infeſtaturus erat genus humanum, prænuntiavit, & ad reſiſtendum illi utilia monita & cautelas adjunxit; ex quibus ille majori gloria lætabatur dotatus, quàm aliquis Sanctorum Prophetarum pro ſua prophetia. Æquipollebat quoque meritis Sanctorum Apoſtolorum per fidelem adhæſionem, quia tota devotione tam in adverſis quàm in proſperis Domino fideliter adhærebat, & verbi Dei ſemina univerſæ Eccleſiæ liberaliter diſtribuebat. Aſſimilabatur inſuper meritis Martyrum & Confeſſorum per diſtrictam corporis caſtigationem devotamque religionis & totius ſanctitatis perfectionem. Videntur iſta phantaſiæ, quia ſpeciales gloriæ in cœlo v. g. Martyrum non commenſurantur meritis diverſi ordinis v. g. caſtigationi corporis. Sed reſponderi poteſt, tò *coæquari* hic ſumi pro

aſſimi-

assimilari, assimilatio autem recipit disparitatem, quia omnis similitudo claudicat, nec ulla est adæquata.

X. S. Gertrudes L. 4. C. 12. cognovit, quod quotiescunque Salutatio Angelica scilicet Ave Maria cum devotione recitatur à fidelibus in terris, renovatur omne bonum in singulis, quod unquam per Incarnationem sunt adepti. Ad hoc responderi potest, eam innovationem tantùm fieri in conspectu seu memoria Dei.

XI. S. Gertrudes L. 4. C. 49. ait: Post hæc Deus Pater specialiori laude B. Virginem extollere delectatus, sonore decantabat Responsorium. Ave speciosa. Cui Filius subjunxit: Sunamitis secundum cor summi Regis. Et Spiritus S. addidit: Ave Mater Maria. Cui Filius iterum addidit: Spiritu Sancto teste. Tunc omnis Cœtus Sanctorum addidit: Tu olim *Ma. Sor. Ægyp.* Hinc Angelorum Chorus subintulit, *Tu-theo. Desper a. Apor.* Quid istud Ma. Sor. Ægyp? Sed forte erant litteræ initiales Responsorii eo tempore notissimi. Dum autem dicitur Deus cantasse, hæc forte intelligi possunt de complacentia approbante.

XII. L. 4. C. 51. S. Gertrudi apparuit S. Augustinus in gloria juxta S. Bernardum, compar nimirum ipsi in cœlesti gloria. Sed potest dici, per hoc tantum innui similitudinem.

XIII. In

XIII. In Revelationibus S. Gertrudis reperiuntur propositiones sibi invicem ut videtur repugnantes.

1. L. 1. C. 12. Christus de S. Gertrude ad quendam devotum loquens ait: *Scito, electam meam tanta devotionis dulcedine, quàm tu modo sentis, continue visitari.* Et tamen sæpius illi subtractam fuisse consolationis divinæ dulcedinem constat. Sic L. 1. C. 11. dicitur: Non gravatè ferebat, si sensibilem ei Dominus aliquando gratiam subtraxisset. Et L. 1. C. 17. dicit Christus de Gertrude loquens: Si post aliquod tempus senserit in se acceptam gratiam aliquantulum tepescere, ut fit nonnunquam propter occupationes & varias & multijuges, nequaquam mihi diffidat. Et L. 1. C. 19. dicitur: Cum aliquamdiu à Domino non esset visitata, nec tamen gravatè id ferret, accidit, ut, unde hoc esset, data occasione Dominum interrogaret; cui Dominus respondit; vicinitas nimia quandoque impedit amicos, ne se perfectè queant contueri. L. 2. C. 21. Christus dicit: si tibi donorum meorum effectum ad tempus dispensativè subtraxero, obligo me id postmodum triplici lucro persoluturum. Et L. 2. C. 23. S. Gertrudes ait: Quando dispensativè saporem delectationis ex parte subtraheres, statim dona tua quasi nihil valentia oblivioni tradidi. Et L. 3. C. 4. Ex inordinata quadam tristitia & impatientia tantas incurrit tenebras, quod ex magna parte jucunditatem divinæ præsentiæ sibi videbatur amisisse. Itaque non continuò fuit visitata *tantâ* dulcedine, ut non prævaluerit interdum tristitia. Sed responderi potest tò *continuè* sumendum moraliter, non physicè, ut sensus sit, *sæpissime*, ita ut interruptio non sit intenta ad cessationem, sed prosecutionem paulò post resumendam.

2. L. 1.

2. L. 1. C. 17. dicitur, quod S. Gertrudes nihil possit loqui aut velle, nisi quod vult Deus, & tamen alibi sæpius dicitur, quod adhuc peccaverit, etiam verbis. Sic dicitur: Ad tantam cum Deo unionem perveniet, ut oculi ejus non videant, nisi quod per eos Deus vult videre, nec os ejus loquetur, nisi quod per illud Dominus voluerit loqui. Et Christus ait: Singulis horis quod ego intendo illa perficit; est quasi dextera mea, qua operor, quæcunque volo. Et spiritus impetus ejus est mihi per modum linguæ, nam loquitur, quæ ego volo. Et L. 1. C. 14. Christus: Voluntas tua meæ adeo unita est, ut aliud atque ego nequeas velle. Aliis verò locis sæpe fit mentio, quod etiam habuerit suos defectus. L. 2. C. 12. S. Gertrudes ait: Cum quodam vespere in iram commota fuissem, & sequenti die ante diluculum orandi opportunitas instaret, exhibuisti te mihi in tam peregrina specie, ut secundum formam judicarem te tam rerum, quàm virium solatio penitus destitutum. Tunc conscientia ex præcedenti lapsu emordente querulans cœpi revolvere &c. tunc Christus. Ego tecum habitans inter omnes procellas vitiorum ad serenum tuæ emendationis intendo. Et L. 2. C. 20. S. Gertrudes ait: Cum ego heu non desistam in majoribus sæpe culpis delinquere, sic habes occasionem, culpas meas remissius judicandi. L. 2. C. 23. S. Gertrudes confitetur humiliter culpas suas his verbis: Ego ingratissima dona tua contemnens cepas & allia nimis irreverenter tuo cœlesti manna prætuli, exteriorem delectationem quærens. - Et heu sæpius induravi cor meum contra voluntatem tuam in tantum, quod cum lachrimis dicendum esset; quandoque dissimulavi intelligere voluntatem tuam, ne cogerer instigante conscientia perficere illam. - Super his omnibus maxima culpa mea est, quod post talem tecum unionem non pertimui animam meam maculare defectibus illis, quos mihi inhærere ad hoc permiseras, ut certando eos devincerem. &c. &c. Huc pertinet, quod L. 5. C. 3. dicatur, S. Gertrudem in cœlo in sensu tactus non habuisse spe-

ſpecialem delectationem ob negligentiam in hoc genere commiſſam. Hæc & plura ſimilia teſtimonia oſtendunt, S. Gertrudem à peccatis non fuiſſe immunem, ut proin exaggeratio illa de perpetua unione voluntatis illius cum voluntate Dei non videatur vera. Sed reſponderi poteſt, culpas verſari circa actus ex incuria, præcipitantia, inadvertentia, ignorantia commiſſos; unionem verò circa actus deliberatione & ſcientia plena commiſſos.

3. L. 2. C. 4. S. Gertrudes dubitat, an licitè revelarit aliis ſuas revelationes, & tamen alibi fatetur, id ſibi imperatum fuiſſe à Deo. Sic habet: Multoties ſenſi mihi auctum fervorem devotionis occaſione hujusmodi detectionis. Sed utrum effecerit ſpiritus tuus, ſeu affectio humanitatis, non mihi liquidò conſtat. Econtra L. 1. C. 16. dicitur: Cum Gertrudes intellexiſſet, Dei voluntatem eſſe, ut Scripta hæc ad hominum venirent notitiam, quando jam animo firmaverat, in vita ſua nulli hæc manifeſtare, Dominus reſpondit &c. Ex quo colligitur, mandatum Domini, revelationes publicandi præceſſiſſe publicationem. Sed reſpondendum, timorem S. Gertrudis fuiſſe de manifeſtatione ſuarum revelationum privata, nullo præcedente mandato divino; non de ſcripta, ſuſcepta ex ordinatione Dei, propalanda poſt ſuam mortem.

XIV. In Revelationibus S. Gertrudis habentur aliqua, quæ ab Hiſtoricis paſſim ſine ſcrupulo vocantur in controverſiam. Sic

1. L. 3. C. 46. Chriſtus ait: Hora prima coram gentili homine (Pilato) judicandus adſtiti. Hora tertia crucem dignatus ſum bajulare. Hora nona morti in cruce ſuccubui. B. Virgo ſola tempore mortis meæ recedentibus Apoſtolis & deſperantibus univerſis in vera fide perſtitit immobilis. An ergo S. Joannes

nes non perstitit in fide? Nicodemus, Josephus ab Arimathæa, & mulieres, quæ adstiterunt cruci? Sed potest hoc in B. Virgine intelligi de fide perfecta, non vacillante circa circumstantiam resurrectionis & mysterium crucis tanquam opus redemptionis.

2. S. Gertrudes vidit multos Benedictinos damnatos, quod tamen repugnat alteri revelationi, asserenti, quod nullus damnetur. L. 4. C. 11. sic habet: Gestabat B. Benedictus velut pro baculo sceptrum quoddam decentissimum; quod cùm manu teneret ex gemmis sceptri arridebat ei felicitas omnium qui per regularem discretionem Ordinis sui unquam sunt correcti & emendati, à parte verò altera respondebat decor divinæ justitiæ in hoc, quod illos, quos ad tanti Ordinis dignitatem sublimaverat, culpis eorum exigentibus justo judicio suppliciis deputavit æternis. Sed responderi potest, alteram illam revelationem, si concordari non possit, debere cedere huic certiori. Quod & respondendum ad tres objectiones sequentes.

3. De passione Domini L. 4. C. 15. sic habet: Circa tertiam apparuit ei Dominus JEsus in tali dispositione, qua ad statuam est flagellatus, stans inter duos lictores vinctus, quorum unus videbatur eum cædere spinis, alter verò flagello nodoso; uterque verò cædebat eum in faciem, unde faciei ejus miserabilis videbatur aspectus. Nam pars illa faciei quæ spinis cædi videbatur, intantum apparuit dilacerata, quod etiam pupilla oculi interius erat vulnerata, insuper & livida ex tumore flagelli nodosi. Videbatur etiam ex amaritudine passionis subtrahere faciem quam dum uni subtraheret, alter acrius insurgebat in illum. Aliæ Revelationes aliter narrant; & in Propheta dicitur: Faciem meam non averti ab increpantibus & conspuentibus in me.

4. De Latrone converso in cruce L. 4. C. 24. sic scribit: Latro ille, qui tam salubrem adeptus est fructum pœnitentiæ, ad illam fuit habilitatus per hoc; quamvis sceleratus & latrociniis

deditus esset, tamen ubicunque manifestam agnovit injustitiam, sæpe redarguit, sociisque restitit; quod etiam in cruce fecit. Unde misericordiam consecutus est apud Dominum. Sed alii aliam assignant causam ejus conversionis.

5. L. 4. C. 26. De Passione sua Christus loquens ait: Si quis alienum sensum sequitur, & non suum, ille mihi captivitatem, qua hora matutinali captus, ligatus, multisque injuriis affectus sum, rependit; qui verò humiliter culpabilem se reddit, judicium, qua hora prima multis falsisque testibus accusatus & morti adjudicatus sum, recompensat. Quod Christus hora matutinali captus fuerit, repugnat aliis narrationibus & revelationibus.

6. S. Gertrudi Christus revelat, non solum S. Thomam Christi latus & manus contrectasse, quod videtur repugnare historiæ Evangelicæ. L. 4. C. 32. ait: Si desideras Spiritum Sanctum accipere, oportet te ad modum discipulorum meorum prius latus & manus meas contrectare. Responderi potest: hic discipulis tribui, quod unus fecit, sicut dicitur, latrones blasphemaverunt; vel discipuli responderunt; quod ab uno factum est.

7. Determinat modum & horam obitûs B. V. sic L. 4. C. 49. dicitur: Gertrudes intellexit, quod B. Virgo præcedenti die suæ Assumptionis circa horam nonam ita penitus absorpta est in Deum, quod omni humanitate exutâ jam in præludio cœlestium delitiarum solo spiritu Dei vegetabatur usque ad horam, qua circa noctis horam tertiam advenienti Domino in omni perfectione præparata exivit obviam; sicque in ulnas ejus convolans unus spiritus cum eo effecta introivit in potentias divinitatis. Sed in revelationibus Ven. Mariæ de Agreda id dicitur contigisse hora tertia pomeridiana. Sed ex hoc non probatur, quod potius revelationes S. Gertrudis sint falsæ.

8. Videt quinquaginta Philosophos à S. Catharina superatos, de qua re non omnes conveniunt. L. 4. C. 59. dicitur; Ostendit illi Dominus D. Catharinam in solio sublimiter elevato.

Appa-

Apparebant etiam infra eam quinquaginta illi Oratores, quos ipsa superatos direxit ad cœlum, qui omnes aurea sceptra in manibus tenentes capitella eorum super vestes ejusdem Virginis declinando ipsam in modum florum exornabant. Non est ex historia demonstrata, falsitas hujus narrationis.

XV. Extant in his Revelationibus aliquæ prorsus superfluæ de objectis, quorum notitia poterat haberi à Confessario, vel alio viro perito. Cur ergo neglectis subsidiis ordinariis conferrentur viâ extraordinaria? immo aliquæ sunt valde intricatæ, ut pro earum elucidatione opus fuerit alia meliore revelatione. L. 3. C. 1. dicitur: Cum Gertrudes ab aliqua devota persona cogeretur detegere, quidquid sibi Dominus specialis doni in antecedenti festo contulisset; quia propter aliquas causas hoc facere tunc difficillimum judicabat, & tamen si omnino reniteretur, timeret divinæ voluntati contraire, recurrit ad B. Virginem, cupiens ab ea edoceri, quid in hac causa magis expediret. Unde ab ipsa tale accepit responsum: Expende, quod habes, quia Filius meus prædives est ad rependendum, quidquid in laudem ejus expenderis. Sed cum illa secretum suum tot adinventionum suarum clausulis obumbrasset, quod nequaquam credere posset ad aliorum ædificationem, hac de causa etiam Domino supplicavit, ut intimaret quid sibi magis placitum esset. Unde tale meruit responsum. Da pecuniam meam ad mensam. &c. Sic & L. 3. C. 18. revelantur ipsi variæ doctrinæ de S. Communione, quæ omnes extant in Theologis; cur ergo opus revelatione? sic §. 9. docetur, quod reverentiæ causâ abstinere à communione non sit malum, quod tamen dudum docuit S. Augustinus, & cum illo Theologi. L. 3. C. 13. narratur similis curiosa Revelatio his verbis: Accidit aliquando, quod quædam oblata cecidit de præparamento, dum

plicaretur, de qua dubium erat, utrum esset consecrata vel non. Qua de re cum ista consuleret Dominum, & ab eo intelligeret, hostiam illam non fuisse consecratam, gavisa quidem est, pro eo, quod talis negligentia non erat commissa, sed tamen lucro laudis divinæ inhians dixit ad Dominum: licet nunc contumelia tibi non sit exhibita; quia tamen toties à tuis, etiam quandoque à sacerdotibus ac Religiosis simili contumelia afficeris, ego non pandam, quod hæc hostia non sit consecrata, ne forte per me qualicunque defrauderis emenda. Da mihi intelligere, quam emendationem maximè acceptares pro qualibet offensa? tunc intellexit Dominum acceptare, si in honorem Sanctissimorum suorum membrorum dicerentur ducenta viginti quinque Pater noster, & totidem opera charitatis proximis exhiberentur; & etiam tot continentiæ inanium & inutilium delectationum ipsius divinæ delectationi offerentur. Sed responderi potest, Deum nonnunquam obsequi ejusmodi desideriis sanctorum, quæ videntur tentatio Dei, quando ob familiaritatem cum Deo & usum miraculorum jam sunt certi de voluntate Dei approbante.

LIV. Vltima difficultas objici potest, quod Christus in his Revelationibus velit, eas omnibus publicari, & à nullo impugnari. Sed hoc non videtur esse actus prudentiæ, quia sicut Cantica Salomonis non debent omnibus permitti aut commendari ad legendum, ita nec libri mysticorum, & tales revelationes, in quibus occurrunt blanditiæ extraordinariæ Christi ad animam & animæ ad Christum nempe oscula, amplexus, & similia. Et hoc prudenter observat P. Tannerus S. J in Dissertatione Proëmiali ad Revelationes Marinæ de Escobar, ubi §. 6. ait: Ut suus fructus his revelationibus constet, advertendum est, non pro omnibus vulgari, cum non desint quidam ita dispositi, ut noxiæ potius eis essent futuræ, quàm salutares, prout nec scripturæ sacræ lectio omnibus expedit. Inprimis

primis ergo non porrigendæ hæ revelationes hæreticis. Secundò non ſunt ad harum lectionem admittendi homines ſceleribus præſertim carnalibus penitus immerſi, ne margaritæ projiciantur ante porcos. Siquidem & his non minus quàm Lutheranis mox ſe ingerit caro, & omnia hæc cœleſtium blanditiarum ſpecimina eis obnubilat exhalatio libidinoſa. Tertiò nec ſunt hæ revelationes utiles hominibus penitus idiotis, aut quibus nihil penitus de via perfectionis innotuit, hi enim non adverterent ſub corporalibus his ſymbolis latere myſteria, adeoque ex omnibus nimis ruditer acceptis tanquam Deo indignis non niſi offenſionem & confuſionem referrent; hinc etiam non expedit in quavis lingua vernacula eas edi. Quartò non ſunt his revelationibus legendis apti, quorum aut indoles, aut prava conſuetudo eſt omnibus contradicere; multoque minus illi, qui à ſpiritualibus abhorrent, ita ut nonniſi profana eos delectent. Quintò non proficient ex his revelationibus quicunque etiam docti ac Religioſis ordinibus adſcripti, qui nihil antea de ſublimi ac delicata via unitivi cum Deo amoris legerunt. Hinc non in quovis cœnobio expedit, eas publicè legere. Sic quoque non ſunt proponendæ oſoribus omnis teneræ devotionis. En! ſana ratio oſtendit, tales revelationes non eſſe pro omnibus; quomodo ergo Chriſtus dicere potuit, eas publicandas pro omnibus? L. 5. C. 36. dicit: *Quicunque humiliato corde ad me veniens amore amoris mei in hoc libro legere voluerit, huic utilia demonſtrabo, & effectum animæ ſalutarem inſpirabo.* Certè à lectione nullus excipitur. Mandatum Chriſti ſcribendi has revelationes etiam extat L. 1. C. 16. & L. 5. C. 10. Chriſtus dicit: ſuffero perverſores, qui iſtis ſcriptis contradicunt; quibus tamen ſicut & cæteris prævalebo. Et L. 1. C. 19. Chriſtus ad S. Gertrudem ait: Ad hoc te elegi, ad hoc utor te, ut ſis tanquam triclinium theſaurorum meorum, in quod gratiarum mearum divitias colligam, providens, ut unusquisque, quæ quæſierit, in te inveniat, tanquam in ſponſa, quæ omnium ſecre-

ſecretorum ſponſi ſui conſcia eſt, & propter diutinam cohabitationem cum ſponſo ejusdem in omnibus voluntatem & beneplacitum agnoſcit; hanc enim ſponſi voluntatem, quam pro ſingulari familiaritatis gratia à ſponſo didicit, aliis debet revelare. Sed reſpondendum: Chriſtum non præcepiſſe, ut *omnes* illæ revelationes manifeſtentur *omnibus aliis* indiſcriminatim, ſed *aliis*, ſupponendum, ad capiendam utilitatem *idoneis*. Quod attinet calumniatores & contradictores harum revelationum, id ad illos pertinet, qui omnia tribuerunt illuſionibus diabolicis, aut imposturis humanis, non verò ad illos, qui movent rationabile dubium ſaltem de nonnullis illuſionibus phantaſiæ. Sit ergo

Concluſio.

Ex omnibus hucusque dictis liquet, non eſſe demonſtratum, Revelationes S. Gertrudis eſſe falſas; ſed nec eſſe poſitivè demonſtratum, omnes & ſingulas eſſe divinas, ita ut non potuerit aliquoties intervenire illuſio phantaſiæ, aut aliquando etiam dœmonis. Utrum verò fortiores ſint præſumptiones pro hac vel illa parte, relinquo judicio Eccleſiæ, & eorum, quorum dignitati ac officio incumbit ejusmodi controverſias dijudicandi neceſſitas. Illud tamen fateor, me in eam firmum ſtare ſententiam; illuſiones dœmonis adeſſe nullas, cum non appareant fines & effectus conſueti in operationibus dœmonum. Cenſeo præterea, has Revelationes non eſſe paſſim uſurpandas in concionibus, & libris Aſceticis, cum de ſingularum divinitate non habeantur argumenta indubia; multo minus permittenda eſt quibuslibet lectio earum in lingua vulgari, cum paucula exinde provenientia bona, quæ & aliis mediis obtineri poſſunt, non ſint compenſatura abuſus plurimos, in quos inclinant ſpectata imperitia & credulitate populi. Hæc verò cautela Scriptorum finis ille eſt, quem neceſſariò quærendum duxi, dum conſiderabam multitudinem libellorum & librorum

brorum ejusmodi revelationes præcisè ut jacent sine congrua explicatione aut hæsitatione adducentium, nec ullum appareat aliud in actu secundo efficax saltem in regionibus Româ remotioribus remedium. Absit verò, me per hoc cultui & fiduciæ erga tam dilectam sponsam Christi detractum velle. Nullus enim dubito, eam habuisse donum revelationum, eamque non solùm habuisse familiaritatem cum Deo summam, sed etiam esse eximiam conversationis internæ cum Deo Magistram. Hinc suadeo, ut pietatis cultores ejus Revelationes, seu *Insinuationes divinæ pietatis* prout aptè inscribuntur, diligenter legant; ea, quæ nullam offensionem pariunt populo, saltem per modum *insinuationum* seu *inspirationum* à Deo S. Gertrudi factorum, proponat, eamque tanquam magnam Patronam interioris vitæ, ac familiaris conversationis cum Deo eligant. Neque absterreantur ab ea erga dilectissimam Christi Sponsam reverentia & fiducia, quod ex hucusque dictis probabile sit, in his visionibus aliquoties intervenisse lusus phantasiæ; quia pro certissimo teneo, Deum delectari ejusmodi lusibus phantasiæ animarum sanctarum; atque iisdem lusibus phantasiæ eum immiscere sancta lumina, & pios motus animi; & non solùm his lusibus eum delectari, sed etiam interdum per se vel per angelos de die vel in somno excitare phantasiam, ut exeat in suas operationes sibi consuetas, quibus dein immiscere possit sua lumina, ostensiones, & bonos motus. Eatenus Deus facit, sicut mater, pater, aut amici faciunt cum dilectis sibi infantibus; gaudent enim eorùm innocentibus, infantilibus, & erroneis discursibus, quibus pro instructione immiscent interdum bonas doctrinas & motiones ad bonum. Simili modo DEus facit cum operationibus phantasiæ àc discursibus internis animarum sanctarum, quibus immiscet sua lumina & amorum delitias. Itaque nil prohibet, S. Gertrudem etiam in ipsis operationibus phantasiæ, si quæ in ejus Revelationibus interveniunt, considerare tanquam vas sanctum semper plenum Deo, & tanquam Sponsam juvenculam sem-

per mira divinarum operationum cum humanis mixtione delitiantem cum Deo. Hæc mea etiam de similibus aliarum animarum sanctarum visionibus mens est, in quibus humana examinanda & corrigenda, divina autem suspicienda, & amplectenda sunt.

Num. IX.

Revelationes S. Elisabethæ Virginis Schönaugiensis, ex Codice MS, asservato ad S. Udalricum Augustæ, ac scripto circa annum 1450.

Proëmium.

Hic est liber viarum Dei, qui annuntiatus est ab angelo Dei altissimi Elisabeth ancillæ Christi & Dei vivi, in quinto anno visitationis ejus, in quo visitavit eam Spiritus ad salutem omnium, qui paternas admonitiones Dei grata benedictione percipiunt. Et erat in anno Dominicæ incarnationis M. C. LVI.

1. FActum est in exordio quinti anni visitationis meæ. Ego Elisabeth vidi in visione spiritus mei montem excelsum - & quasi tres vias à radice ejus usque ad summum porrectas. - Mons excelsus, sicut ab angelo percepi, altitudo cœlestis beatitudinis est. - Via hyacinthina contemplationis studium est; - via viridis eorum, qui in activa vita perfecti sunt. - Via purpurea beatorum Martyrum est. - Tunc angelus dixit ad me; Ecce incepisti librum viarum Dei, sicut

ſicut propoſitum tibi fuerat. Hæc idcirco dicebat, quoniam in anno priore die quadam, cum eſſem in ſpiritu, duxerat me quaſi in pratum quoddam, in quo fixum erat tentorium, & introivimus illuc, & oſtendit mihi congeriem magnam librorum illic repoſitorum, & ait: vides libros iſtos? omnes adhuc ante diem judicii dictandi ſunt. Elevans autem unum ex eis dixit: Hic eſt liber viarum Dei, qui pro te revelandus eſt, quando viſitaveris ſororem Hildigardi, & audieris eam, & ita quidem impleri cœpit, cum ab ea rediſſem. - - Factum eſt autem in Feſtivitate beati Jacobi Apoſtoli, cum eſſem in ſpiritu & viderem viſionem viarum Dei, rapta ſum in ſublime, & montem Dei contemplata ſum, & Ecce lux illa, quæ montis verticem occupabat, ſcindi viſa eſt, & introſpexi per eam, & vidi ſanctorum multitudinem, cujus æſtimari non poterat numerus. - Eram poſt hæc quieſcens in lectulo meo, nec adhuc ſomnum ceperam, cum repente viſitavit me Spiritus Domini, & replevit os meum ſermone hujusmodi: Attendite igitur nunc, qui renuntiaſtis ſæcularibus deſideriis &c. &c. Nondum verba hæc finierat Angelus, cum incidit mihi dubitatio, & interrogavi dicens: Quid dicemus de Pontificibus & Præpoſitis, & hujusmodi magnis Eccleſiæ Prælatis? & reſpondit mihi in hæc verba. Superbia regnat in cordibus Prælatorum, & repellunt Deum à cordibus ſuis - procul dubio mittet eos in ignem æternum. - Et conſummatis omnibus ſermonibus his in die, quo beati Michaelis memoriam agebamus, iterum ſe mihi præſentavit, & allocuta ſum eum dicens: Nunquid Domine mi ſecurè affirmare poterimus, omnes hos ſermones ex te proceſſiſſe. Hæc idcirco dicebam, quia verba iſta protulerat ita, ut tamen faciem ejus non viderem. Ille igitur me intuens ait: Crede ex toto corde tuo, quod verba hæc de ore meo proceſſerunt; beatus, qui legerit & audierit verba libri hujus. Alium quoque Sermonem continuò inchoavit his verbis dicens: Admoneo eos, qui in ſæcularibus curis oppreſſi ſunt. &c. &c.

2. Dies festus agebatur, & eramus assistentes divino Officio, cum ex consuetudine apparuit Angelus in conspectu meo; cumque de mora ejus longiore delicta mea culpassem, dixi ad eum: Placeat nunc Domine mi, ut & tertiæ illius viæ, quæ est Sanctorum Martyrum, disciplinam nobis insinues. Tunc aperiens os suum locutus est, dicens: Agnus Christus præcedit coram sanctis Martyribus &c. &c.

3. Factum est autem, postquam verba hæc terminasset Angelus, qui mecum loquebatur, ut superveniret festivitas beatorum Virginum Ursulæ & Sociarum ejus undecim millium, túnc decantabatur in Vigilia Matutina sermo ille divinus, quo dicitur: Reddet Deus mercedem laborum Sanctorum suorum, & deducet illos in via mirabili. Unde interrogavi Instructorem meum, cum inter silentia Missæ more solito apparuisset, dicens: Domine demonstra mihi, quænam est via illa mirabilis. Qui continuò respondens ait: Via Sanctorum Martyrum hæc est - hoc intueri potes in sacris illis Virginibus, quarum hodie martyria celebratis. &c. &c.

4. Fui in oratione & apparuit mihi solito more Dominus meus, & postulavi ab eo disciplinam viæ illius, quæ ad ordinem conjugatorum pertinet. Statimque assensit, sicque exorsus est: Ecce admoneo conjugatos, abstinete vos à pravis operibus vestris. &c. &c. - Dies festos, & dies legitimæ abstinete, & tempora prægnationis per continentiam honorate - qui enim inter diem & diem, inter tempus & tempus continendo non distinguunt, vindictam Domini in semetipsis, & in semine suo, qua hora non putaverint, sentient. - - - Rogavit me Germanus meus, ut sciscitarer ab Angelo, quomodo ad conjugatos pertineat etiam fornicatio. Cumque super hoc dubio Dominum meum interrogare cœpissem, locutus est ad me dicens: plena est terra immunditia &c. &c.

5. Ce-

5. Celebrantibus nobis solennitatem B. Joannis Evangelistæ intenta eram orationi post vigilias Matutinas, ac deprecabar Dominum valida intentione cordis, ut disciplinam viæ continentium, quam in spiritu videram, mihi aperire dignaretur. Cumque orando lassata essem, remisi paululum oculos ad soporem, & post pusillum repente expergefacta sum, & Ecce Angelus mihi assistens sermonem, quem desiderabam, inchoavit his verbis: Dico vobis, o filii Dei. &c. &c.

6. Sequenti verò die, cum de beatis Innocentibus Officium Missæ ageretur, ego sumpta occasione ex lectione Apocalypsis, quæ legebatur, deprecata sum Dominum meum, qui iterum mihi assistebat, dicens: Domine, dic obsecro, quale est hoc Canticum, quod decantabant beati isti Martyres ante Sedem Dei & Agni, sicut præsens Lectio testatur, aut quomodo sequuntur Agnum quocunque ierit? Qui respondens ait: Quid me interrogas? nunquid lingua super terram novit hoc Canticum; nihil tibi inde enarrabo. Quod autem interrogas, quid est, quod sequuntur Agnum, quocunque ierit, hoc est, quod in omnibus virtutibus, quæ considerari possunt in Agno, eum imitantur. In virginitate eum sequuntur, quæ in illis est sine macula. Humiles, & simplices & sine dolo fuerunt, sicut & Agnus. Patientiam in martyrio habuerunt in similitudinem Agni. Non sunt virgines, neque sunt martyres ulli, qui tam prope Agni vestigia sequuntur, ut isti, excepta Regina nostra, quæ prima virginitatem suam mundam Domino custodivit. Ipsa Virgo egregia, & beati isti Martyres speculum sunt omnibus sacris virginibus. Hos intueri debent cunctæ virgines, & considerare, quali sanctitate eos præierunt; in similitudinem eorum vitam suam debent informare.

7. Rursus in circumcisione Domini, cum se mihi obtulisset Dominus meus, dixi ad eum: Mi Domine, doceas me. Nunquid amitti potest virginitas per immundam libidinem, si non ad ipsum opus fuerit perducta? Qui ait: Non ammittitur, sed inquinatur. &c. &c.

 8. Cùm

8. Cùm autem in Octava Joannis iterum se mihi præsentasset, prævenit verba mea, ita me hilariter alloquens: &c. &c. Iterum subjunxi dicens: Domine sunt, qui non sponte stimulos carnis experiuntur in tentatione, & molestè ferunt ardorem, qui adversatur munditiæ corporis sui; nulla tamen repugnatione eum vitare prævalent, nunquid hoc eis reputabitur in peccatum? Qui ait: Si molestè ferunt tentamenta hujusmodi, neque animo eis consentiunt, leviori pœnitentia culpæ suæ, quam sic contrahunt, indulgentiam consequuntur, & mercedem magnam adipiscentur &c. &c.

9. Sermone præcedente ad finem perducto distulit solito diutius me visitare Angelus Domini, quod ego delictis meis imputans anxiabar; hinc diligentius lachrimis & orationibus operam dedi, & adjuvabat me Conventus noster communi oratione, & consummatis decem & septem diebus stabam in Oratorio sola effundens Domino cor meum ac dicens: Obsecro, prosequere sermonem de via Rectorum Ecclesiæ. Et Ecce Angelus subito apparuit coram me, & sermonem initiavit dicens: - Caput Ecclesiæ elanguit, membra illius mortua sunt, quoniam Sedes Apostolica obsessa est avaritia, & repleta est iniquitate & impietate, & scandalizant oves meas, & errare eas faciunt, quas custodire & regere deberent - &c. &c.

10. In festivitate S. Maximi inter solennia Missæ allocuta sum Angelum dicens: Placeat nunc Domine, ut nobis exhibeas disciplinam congruentem viæ viduarum. Et protinus ait: Ecce, dico vobis &c. &c.

11. Cupiebam octavi sermonis initium accipere die translationis Patris nostri S. Benedicti, sed impeditæ sunt die illo orationes meæ ab hospitum præsentia, & translatum est desiderium meum in proximam diem; tunc præsentavit se mihi angelus, & postulavi, ut sermonem ordiretur de via Eremitarum; & continuo hæc locutus est. &c. &c.

12. Men-

12. Mense Augusto quinta die mane post Vigilias Matutinas cum essem cubans in lectulo meo, neque adhuc somnum cepissem, subito apparuit coram me Angelus, & novum sermonem inchoavit (de via Adolescentum) dicens. &c. &c.

Explicit liber viarum Dei.

Visio Elisabeth ancillæ Domini, quam vidit in Schönaugiensi Cœnobio de Resurrectione B. V. Mariæ.

IN anno quo mihi per Angelum annuntiabatur liber viarum Dei, in die, quo Octavam Assumptionis Dominæ nostræ in hora divini Sacrificii fui in excessu mentis, & apparuit mihi suo more Domina Cœlorum, tunc sicut ab uno è senioribus nostris præmonita fueram, rogavi illam dicens: Domina mea, placeat benignitati tuæ, ut certificare nos digneris, utrum solo spiritu assumpta sis in cœlum, an etiam carne; hoc autem idcirco dicebam, quia, ut ajunt, dubiè de hoc in libris patrum scriptum invenitur. Et dixit mihi, quod inquiris, nondum scire potes, futurum tamen est, ut pro te reveletur. Ego itaque toto illius anni spatio nihil de hoc vel ab Angelo, qui familiaris mihi est, vel ab ipsa, cum se mihi præsentaret, amplius interrogare audebam. Injunxit autem mihi frater ille, qui ad hanc inquisitionem me hortabatur, aliquas orationes, quibus impetrarem ab ea revelationem, quam spoponderat. Cumque evoluto anno rursus adesset festivitas Assumptionis ejus, languebam ægritudine dierum multorum, & sicut eram jacens in lectulo in tempore divini Sacrificii, veni in mentis excessum cum labore vehementi; & vidi sepulchrum quoddam multo lumine circumfusum.

ſum, & quaſi ſpeciem mulieris in eo, & circumſtabat multitudo magna Angelorum; & poſt puſillum erecta eſt de ſepulchro, pariterque cum illa multitudine elevata eſt in ſublime. Cumque aſpicerem, Ecce in occurſum ejus venit de altitudine cœlorum vir ſupra omnem æſtimationem glorioſus portans in dextra ſignum crucis, in quo & vexillum apparuit, quem intelligebam eſſe ipſum Salvatorem. - - In eadem hora aſſiſtebat mihi Angelus, & dixi: Quid ſibi vult viſio hæc? & ait: Oſtenſum tibi eſt, quomodo tam carne quam ſpiritu Domina noſtra in cœlum aſſumpta eſt. Poſt hæc ſciſcitata ſum ab Angelo, in quoto die à die dormitionis ejus acciderit corporalis illa reſurrectio; & rurſus ait: Quoniam in eodem die, quo celebratur Aſſumptio ejus, de vita hac migravit. Quadrageſimo autem die poſt illum, hoc eſt, octava Kalendas Octobris, reſurrexit. Poſt hæc cum dubitarem publicare ſcriptum revelationis hujus, expletis duobus annis dixit: Non debet in populo divulgari hoc, quia ſæculum malignum eſt - debent autem innoteſcere per te familiaribus meis - iterum apparuit mihi, & interrogavi eam dicens: Domina mea, quanto tempore poſt aſcenſionem Salvatoris vixiſti ſuper terram? nunquid in ipſo anno aſcenſionis ejus aſſumpta es in cœlum? Et ait: Poſt aſcenſionem Domini manſi in vita mortali ſuper terram anno integro & tot diebus, quot ſunt à feſtivitate Aſcenſionis usque ad diem, quo celebratur Aſſumptio mea. Iterum ſubjeci dicens: Et nunquid adfuerunt ſepulturæ Apoſtoli tui? & ait: Omnes adfuerunt, & cum magna veneratione corpus meum terræ commendaverunt.

Celebrantibus nobis feſtum Dominicæ Annuntiationis, cùm iterum mihi oſtenderet glorioſam faciem Domina mea, auſa ſum & hoc ſciſcitari ab ea, cujusnam eſſet ætatis, quando annuntiante Angelo verbum Dei in ſua virginali aula concepit, & reſpondit: Quindecim annos tunc habui, atque inſuper tantum temporis, quantum

tum est à commemoratione Nativitatis usque ad Dominicæ Annuntiationis solennitatem.

Cum essent pene consummati sermones libri hujus, in festivitate Apostolorum Petri & Pauli, in hora divini Officii fui orans in secreto, & apparuit in conspectu meo Angelus, & locutus est audiente me verba hæc Trevirensi Episcopo, & Coloniæ, & Moguntino Episcopis. Annuntiatum sit vobis à Domino DEO magno & tremendo, & ab Angelo testamenti libri hujus, ut hæc verba, quæ inveneritis in præsenti libro, annuntietis Romanæ Ecclesiæ, totique populo & omni Ecclesiæ - nolite arbitrari, hic esse figmenta mulierum; quia non sunt, sed à DEO patre optimo - quod autem vobis dico, cæteris omnibus dico.

Sermo Elizabeth

De Undecim millibus Virginum, aliisque Martyribus passis inter eas Coloniæ.

VObis, qui pios affectus erga ea, quæ sancta sunt, geritis, ego Elizabeth famula ancillarum Domini, quæ sunt in Schönaugia; aperio ea, quæ mihi per gratiam Dei revelata sunt de illo virginali exercitu Sanctæ Ursulæ Britannicæ Reginæ, quæ in suburbio Coloniensis Civitatis pro Christi nomine in diebus antiquis martyrium passa est. De his enim me silere non permittunt quidam bonæ operationis viri, qui ad hæc investiganda diutina me postulatione multum renitentem compulerunt. Scio quidem, quoniam & hinc sumpturi sunt occasionem flagellandi me linquis suis hi, qui adversantur gratiæ Dei in me, sed voluntariè id sustinebo, quia aliquid mercedis me recepturam spero, si tot mar-

tyrum honor aliquid incrementi acceperit ex his, quæ per meos labores Dominus de eis revelare dignatur. Quando complacuit Domino misereri super martyres suas pretiosas, quæ per multa tempora jacuerant sine honore sub pedibus hominum & jumentorum secus muros urbis Coloniæ, accidit, ut viri quidam ibidem manentes accederent ad locum martyrii eorum, & aperuerunt multa monumenta sanctorum corporum, atque ea inde sublata transferrent ad loca religiosa, quæ erant in circuitu, sicut à Domino fuerat ordinatum. Erat autem annus Dominicæ Incarnationis M. C. LVI. his fieri incipientibus, & tenebat Romani Imperii principatum Fridericus Imperator; in Cathedra autem Pontificali in Colonia præsidebat Arnoldus secundus. Tunc inter cæteras Virgo pretiosa martyr ibidem inventa est, in cujus sepultura titulus talis legebatur. *S. Verena Virgo & Martyr.* Hæc per manum venerandi Abbatis nostri Hildelini inde in locum nostrum translata est data à Tuitiensi Abbate Domino G. quia ad colligenda & honoranda illius sanctæ Societatis corpora pia multorum devotio fervebat. Quæ dum à conventu fratrum nostrorum, qui eam suscepturi erant, ad ingressum Ecclesiæ exspectaretur, ego in conclavi nostro residens, antequam de adventu ejus quidquam audissem, testimonium sanctitatis ejus tale accepi à Domino. Veni in mentis excessum, & vidi in via, per quam sacra ossa ferebantur, quasi flammam candidissimam habentem formam globi, quem antecedebat angelus speciosus nimis, habens in manu unum thuribulum fumigans, in altera verò candelam ardentem, sicque pariter in aëre levi meatu migrabant usque intra Ecclesiam. Cumque die altera in ejus veneratione Missarum solennia celebrarentur, fui in spiritu, & apparuit mihi eadem Virgo stans in cœlesti claritate mirificè coronata, & palma victoriæ gloriosè adornata. Ego igitur eam alloquens interrogavi, an verè ita esset nomen ejus, sicut relatum nobis erat, pariterque sciscitata sum de nomine cujusdam martyris, cujus corpus absque certo nomine cum i-

psa

rat allatum. Et respondit dicens: Ita est, non ut audistis:
tamen per errorem aliter scribi debuerat, sed ipsa ego scri-
:m prohibui. Venit autem mecum Cæsarius Martyr; &
do intravimus in hunc locum, intravit pax nobiscum. Rur-
ie altera cum de eodem martyre divinum Officium celebrare-
apparuit & ipse mihi in gloria magna; & cum ab eo requi-
ı, cujus officii in sæculo extitisset, & qua occasione cum il-
rginibus martyrium subiisset, ait: miles fui in sæculo, filius
rteræ hujus sacræ virginis, cui adjunctus sum. Dilecta mihi
: erat, ideoque cum egrederetur de terra sua, comitatus sum
; ipsa verò ad martyrium suscipiendum me confortavit, &
videns constantiam ejus in passione, simul cum ea passus sum.
ınt autem longo tempore ossa nostra ab invicem separata, &
impetravimus à Domino, ut sic conjungerentur. Hoc igitur
›ne in magnam dubitationem adducta sum. Existimabam e-
quemadmodum opinantur cuncti, qui legunt historiam Bri-
carum Virginum, quod absque comitatu virorum peregrinata
: illa beata Sodalitas. Præterea & aliud comperi, quod ni-
ıinus hanc expositionem vehementer infirmabat. In tem-
illo, quo prædicti duo martyres inventi sunt, reperta sunt
sepulchra virginum multa corpora sanctorum Episcoporum,
: aliorum magnorum sanctorum, atque virorum, erantque in
ımentis singulorum repositi lapides habentes titulos sibi in-
os, quibus demonstrabatur, qui aut unde fuissent. Horum
puos ac maximè nobiles transmisit ad me ex supra dicta ur-
æfatus Abbas, sperans aliquid mihi per gratiam Domini de
›sse revelari, & cupiens certificari per me, utrum credendum
set an non; habebat quippe suspicionem de inventoribus san-
m Corporum, ne forte lucrandi causa titulos illos dolosè
:ribi fecissent. Quales autem fuerint tituli illi, & quid de
ıihi revelatum fuerit, in præsenti sermone per diversa loca
s legentium anteponere curavi, ut hinc animadvertatur, quàm

 dignè

dignè à fidelibus Christi omni honore prosequenda sit illa verè sancta Sodalitas, quam tam sublimium personarum comitatu divina paternitas honorare dignata est.

Eram aliquando tempore cogitans mecum super his, quæ dicta sunt, & desiderans à Domino accipere revelationes, quæ expetebantur à me. Et factum est, ut superveniret festum Beatorum Apostolorum Symonis & Judæ, de quibus dum Officium Missæ celebraretur, venit super me quædam passio cordis, quam pati solebam, quando primum mihi revelari inceperunt mysteria Dei; cumque diu defatigata fuissem, veni in extasim, & sic quievi. Cum ergo in spiritu meo, sicut mos mihi est, cœlum intuerer, supradictos martyres de cœlo claritatis, in quo visiones sanctorum videre soleo, longè inferiorem aerem præcedentes conspexi, eosque fidelis custos meus angelus Domini præcedebat, quibus ego ita ut eram in spiritu allocuta sum dicens: Magnæ benignitatis vestræ hoc est, Domini mei, quod nunc me ita visitare dignamini, cum nihil servitii vobis exhibuerim. Ad hæc beata Verena ita respondit: Sensimus, quoniam multum nos invitavit desiderium cordis tui, & propterea venimus visitare te. Tunc interrogans dixi: Domina mea, quid hoc sibi vult, quod in loco martyrii vestri etiam corpora Episcoporum sepulta inveniuntur? & nunquid credendum est superscriptionibus titulorum, qui in quibusdam lapidibus illic reperiuntur? & quis fuit Scriptor illorum? Et dixit ad me: Ante multa tempora ad hoc ipsum te prælegit Deus, ut ea, quæ hactenus de nobis incognita fuerunt, per te faceret manifesta. Propterea noli ferre molestè, quod ad hæc inquirenda quorundam precibus sollicitaris. Sit injunctum tibi, ut omni tempore vitæ tuæ per singulos annos in Vigilia Passionis nostræ in pane & aqua jejunes; aut si hoc implere non potes, unius Missæ celebratione redimi te facias, quatenus tibi revelare dignetur Dominus ea, quæ de nobis manifestare disposuit, & ut tu nostro consortio quandoque jungi merearis. Post

hæc

hæc cœpit loqui ad me sermones istos in magna vultus hilaritate dicens: Quando primùm in patria nostra congregari cœpimus, sacra fama nostra latè dispersa est, & multi ad spectandum nos undique confluxerunt. Contigit autem Deo ordinante, ut etiam quidam Episcoporum Britanniæ nobis adjungerentur, atque in nostra Societate mare transeuntes usque Romam nobiscum pervenirent; in quo itinere & Beatus Pantulus Basiliensis Episcopus nobis associatus est, & usque ad Romam nos perduxit, factusque est nostræ passionis socius. Hujus titulus talis erat: *Sanctus Pantulus Basiliensis Episcopus, qui virgines satis cum gaudio susceptas Romam perduxit, inde rursus Coloniam pervenit, ibique cum eis martyrium suscepit.* Post hæc objeci dictis ejus illud, quod in historia ipsarum legitur, videlicet, quod cum esset Beata Ursula quasi ludens in mari secundum consuetudinem suam cum associatis sibi virginibus, ductis plus solito in altum navibus, quas ipsæ virgines gubernabant, repentino vento aspirante cunctæ naves à finibus illis ablatæ sint, neque ultra redierunt illuc. Juxta hæc etenim verosimile est, quod absque virorum comitatu perrexerunt. Ad hoc ita respondit: Pater Beatæ Ursulæ Rex Britanniæ Scotticæ Maurus nomine vir fidelis conscius erat voluntatis filiæ suæ, & quid de ea Deus ordinasset, cognoscebat; quemadmodum & ipsa hoc quibusdam, quos familiares habebat, detexit; acceptoque consilio cautè præordinavit, ut filia sua, quam tenerrimè diligebat, viros, quorum solatio tam ipsa, quàm exercitus ejus indigebat, in comitatu suo discedens haberet.

Tituli, qui maximè notabiles erant, hunc habebant modum; *Sanctus Cyriacus Papa Romanus, qui cum gaudio suscepit sanctas virgines, & cum eis Coloniam reversus martyrium suscepit.* Et alius secus hunc repertus est talis. *Sanctus Vincentius presbyter Cardinalis.* De quibus cum beatam Verenam interrogassem, ait: In tempore, in quo ingressæ sumus urbem Romam, præside-

fidebat Apostolicæ Sedi vir sanctus nomine Cyriacus huc ingressus de finibus nostris. Et cum esset vir prudens & nobilis, omnibusque acceptus, sublimatus erat in Apostolicam dignitatem. Jamque per annum integrum & undecim septimanas Romanam Ecclesiam rexerat, in numero Romanorum Pontificum decimus nonus. Qui cum nos advenisse audisset, lætatus est cum omni Clero suo, & in magna honorificentia nos suscepit: habebat quippe cognatas quamplures inter nos. Nocte verò, quæ proxima erat post adventum nostrum, revelatum est ei à Domino, quod relicta Sede Apostolica nobiscum esset profecturus, simulque martyrii palmam nobiscum accepturus. Ipse verò erat celans apud se revelationem hanc, deditque sacri baptismatis benedictionem multis Sodalium nostrarum, quæ nondum erant renatæ in Christo. Cumque opportunum tempus accepisset, manifestam fecit voluntatem suam, atque in conspectu totius Ecclesiæ resignavit Officium dignitatis suæ, reclamantibus cunctis, præcipuè Cardinalibus, qui velut deliramentum arbitrabantur, & quasi post fatuitatem muliercularum declinaret, nescientes admonitionem divinam, quæ eum urgebat. Ipse autem constanter in propositio suo permanebat propter amorem virginitatis nostræ. Nam & ab infantia sua ipse immaculatam virginitatem custodierat in seipso. Ab illo tempore omnem gratiam, quam in conspectu Romanæ Ecclesiæ prius habuimus, amisimus, & obscuri nobis facti sunt, qui prius applauserunt nobis. Ipse autem venerandus pater noster Beatus Cyriacus non prius ab urbe egressus est, donec ipsius consilio alter ei nomine Anterus substitutus est.

Post hæc cum perspexissem Catalogum Romanorum Pontificum, neque usquam nomen sancti Cyriaci reperissem, rursus interrogavi beatam Verenam, cum se mihi die quadam præsentasset, quare inter cæteros Romanos Præsules adscriptus non fuisset? Et dixit; hoc ex indignatione Cleri accidisse pro eo, quod

quod in ordine dignitatis suæ usque ad finem permanere noluisset.

Rursus die alia, cum eam interrogassem de quodam Jacobo, cujus nomen in sepultura ejus absque omni adjunctione scriptum inventum est, visa est mihi quodammodo gratulari super interrogatione mea; respondit ergo mihi hilariter dicens: Fuit in tempore illo quidam nobilis pater venerabilis vitæ Jacobus Archiepiscopus, qui de patria nostra in Antiochiam peregre profectus fuerat, ibique ad honorem Præsulatus ascenderat, & septem annis rexerat Ecclesiam illam. Hic cum audisset, Cyriacum suæ gentis virum Romæ in Apostolica dignitate sublimatum, venerat visitare eum; jamque nobis advenientibus nuper de Urbe fuerat egressus, quod cum nobis indicatum fuisset, missus est velociter nuntius ad revocandum eum, & inventus est in Castello quodam, quod erat remotum à Roma duabus Dietis. Cumque audisset de adventu nostro, continuò reversus est ad nos, & factus est socius itineris nostri & particeps passionis nostræ in Colonia. Habebat autem & ipse neptes aliquas in nostra Societate. Hic exhortante Cyriaco Papa, cum esset vir prudens, magnam diligentiam adhibuerat, ut sciret nomina Sororum nostrarum, atque ea ex magna parte, cum interemptæ fuissemus, lapidibus inscripta corporibus nostris adhibuit; sed antequam hoc perficere potuisset, deprehensus est ab impiis in hoc opere, & trucidatus est in medio nostri; hinc est, quod quædam ex nostris intitulatæ inveniuntur, quædam autem non. In ipsa autem hora passionis suæ, cum jam feriendus esset, hoc solùm à percussoribus postulavit, ut tantum differretur passio ejus, quousque suiipsius nomen lapidi possit inscribere, & concessum est ei. Interrogavi etiam de die passionis ejus, quia non erat credibile secundum narrationem hanc, quod eodem die, quo virgines passæ sunt, ipse quoque fuisset interemptus. Ad hoc quoque respondit: Post diem passionis nostræ

tertia

tertia die passus est ab eodem tyranno, qui Beatam Cordulam interemit.

Addidit etiam de quodam Martyre, cujus titulus erat: *Sanctus Maurisus Episcopus.* Cum adhuc Romæ essemus, hic fuit Episcopus in Lavicana annis duobus, habens & ipse originem de patria nostra, filius cujusdam Comitis de genere magnorum principum, eratque avunculus duarum virginum Babilæ & Julianæ, cum quibus sepultus inventus est. Fuit autem sanctissimæ vir vitæ, & virtutem magnam habebat prædicatio ejus, eratque ei maximum studium, ut quicunque infidelis sive Judæus, sive gentilis ad eum venisset, non discederet ab eo, quousque sacri baptismatis aqua eum lavasset, & ita rectè Officio ejus nomen Lavicana congruebat. Hic secum adduxit ad nos Beatum Claudium Spoletanum, quem ipse in Diaconum ordinaverat, & Forcatum adolescentem laicum, fratrem ejus, qui nondum ad militiam fuerat promotus. Hi duo adhæserunt Episcopis nostris, & diligenter eis ministraverunt, & martyrium cum eis subierunt. Hæc dicebat, quia & de his ab ea fueram sciscitata propter titulos eorum, quos videram. Adjecit etiam ultra dicens: Cuncti Episcopi, qui in itinere nobiscum fuerunt, segregatas à nobis mansiones habebant, sed in diebus Dominicis in medium nostri venire solebant, confortantes nos divino sermone, & Dominici Sacramenti communione.

Habebam quodam tempore desiderium interrogandi de duobus Episcopis, quorum titulos acceperam, talem habentes formam. *Sanctus Faillanus Lucensis Episcopus*, ab Apostolica Sede missus, hoc loco fuit occisus, & ferro peremptus, & cum istis virginibus est sepultus. Item. *Sanctus Simplicius Ravennensis Episcopus.* Et factum est, cum quadam die ageremus memoriam B. Virginis Dominæ nostræ Sanctæ Mariæ, ostendit mihi faciem suam secundum solitam benignitatem, cumque mecum plurima

plurima verba contulisset, interrogavi eam de eisdem Episcopis, & ait: Hi duo in tempore illo profecti fuerant Coloniam, & inde revertentes obviam habuerunt sacrum exercitum, sicque associati sunt Papæ & Clero, qui illic erant, & cum eis iterum redeuntes palmam martyrii cum eis adepti sunt.

Rogata eram, ut investigarem de titulo cujusdam venerabilis monumenti, quod intitulatum erat hoc modo: *Hic jacet in terris Etherius, qui vixit annis viginti quinque. Fidelis in pace recessit.* Et subscriptum erat in Capitalibus litteris. *Rex.* Et erat figura R. grandis, atque ita disposita, ut in ea notari possent duæ litteræ scilicet *p.* & *r.* erantque duæ litteræ *f.* & *x.* in sinistro latere figuræ ejusdem. In dextro autem latere capitale *a.* scriptum erat. Itemque in lapide quodam juxta invento scriptum legebatur: *Demetria Regina.* Interrogavi ergo Beatam Verenam de his: atque de infantula quadam, quæ juxta inventa est, habens titulum: *Florentina puella.* Et respondit mihi ad omnia dicens: Etherius fuit Rex sponsus Ursulæ sanctæ Reginæ. Demetria verò fuit mater Etherii; Florentina autem soror ejusdem. Et addidit ultra dicens: Narrabo etiam tibi, quid significet *a* littera, quæ titulo Regis adscripta est. Sume tibi tribus vicibus eandem *a* litteram, & adjunge ei tres litteras *x. p.* & *r.* & habebis *Axpara*, quod est nomen cujusdam Ducissæ, quæ in vicino reperta est; fuit autem filia materteræ Etherii, magnæque dilectionis vinculo ei adstricta, quod significare voluit tituli scriptor, cum ita admiscuit nomen ejus nomini regio. Hoc manifestius tunc exprimi non oportebat, quia futurum erat, ut pro te hæc omnia manifestarentur. &c. (sequuntur hic multa de Etherio Rege Britanniæ Anglicæ, desponsato Ursulæ, Catechumeno, & per revelationem admonito, ut iret in occursum Ursulæ Româ abeuntis Coloniam) Post hæc de quodam sancto viro, cujus titulus erat, *Sanctus Clemens Episcopus & Martyr*, instructa sum, quod

præfatus Rex de patria sua egrediens secum illum adduxerit.

Item cum requisivissem de quodam, cujus titulus erat: *Sanctus Marculus Episcopus in Græcia.* Responsum tale accepi ab Angelo. Fuit in urbe, quæ Constantinopolis dicitur, Rex quidam *Dorotheus* nomine de Sicilia oriundus, & nomen uxoris ejus *Firmindina*, eratque ei filia unica dicta *Constantia*, & factum est, ut morerentur parentes ambo, dum adhuc filia esset absque solatio mariti. Desponsaverunt ergo eam proximi ejus cuidam adolescenti alterius regis filio in conjugem, & ille ante nuptiarum tempus morte præventa est &c. &c. (hæc iterum per revelationem jussa est ire Romam, & se sociare S. Ursulæ eò venturæ,) Missus est ad me & hujusmodi titulus: *S. Gerasima* quæ duxit sacras Virgines. &c. Tandem ad nos missa sunt tria corpuscula sancta, quæ fuerant de Societate sanctæ Ursulæ &c. & post triduum *mihi apparuerunt*; una dixit. Ego *Albina* vocata sum, & hæc quæ mecum est *Emerentiana*; sorores secundum carnem fueramus, filiæ cujusdam Comitis, cujus erat nomen Aurelianus. Hic autem Martyr, qui nobiscum venit, *Adrianus* vocatus est, & erat filius Regis, & cum esset decem annorum, passus est. Medium corpus est Adriani. Hic egressus est cum quatuor sororibus, & cum eis Martyrium suscepit; nomina autem earum sororum hæc erant: *Babila*, *Juliana*, *Aurea*, & *Victoria*. Sancta Gerasima fuit regina Siciliæ & verè erat de fideli radice Aaron. Virum suum Quintianum Regem, cum esset primò tyrannus crudelissimus, convertit. Hic eam scripserat de Britannia, & erat soror Sancti Maurisiii Episcopi & Dariæ matris S. Ursulæ Reginæ. Tres habebat filios, & filias sex & erat minimus in eis S. Adrianus, frater ejus senior erat Dorotheus Rex Græciæ, qui erat pater S. Constantiæ &c. Quodam tempore à B. Verena sciscitata sum, quisnam fuerit Author Martyrii illius beati exercitus? respondit: Cum essemus Romæ, fuerunt ibidem eo tempore duo

duo principes iniqui, quorum nomina erant Maximinianus, & Africanus, qui videntes magnam esse multitudinem nostram, & multos confluere ad nos, & nobis associari, indignati sunt vehementer adversum nos, ac metuebant, ne forte per nos multum crescere deberet Religio Christiana; unde cum explorassent iter nostrum, quo profecturæ eramus, miserunt cum festinatione legatos ad quendam cognatum suum nomine Julium, qui erat princeps gentis Hunnorum, hortantes eum, ut educto exercitu suo persecutionem nobis inferret, ac deleret nos; qui cito acquiescens voluntati eorum cum armata multitudine egrediens irruit super nos, cum venissemus Coloniam, ibique effudit sanguinem nostrum. &c. &c. Fuit in Colonia in tempore illo sacer Pontifex plenus spiritu sancto, qui quartus post Beatum Martinum Ecclesiam Dei illic gubernabat, nomine Aquilinus. Hic cùm essemus regressuræ è Roma, audivit vocem, dicentem sibi, ut ad sepelienda corpora nostra præparatus esset. &c.

Hucusque revelationes Elisabethæ Schönaugiensis, ad finem additur ejus epistola ad Abbatem Tuitiensem, in qua per revelationem dicit se accepisse, quod in loco, ubi erat commissa irreverentia erga sacram hostiam, 40 diebus esset sacrificandum. Tandem liber hoc modo concluditur. In die S. Mariæ Magdalenæ ante Primam ego Egbertus stabam orans ante Altare S. Heriberti, & vidi flammam rubicundissimam tribus vicibus supra altare majus circa reliquias S. Heriberti. Existimabam ibi esse lampadem, accessi, ut viderem, & non erat. Ipso autem die obtuli super easdem reliquias revelationes Elisabeth, quas ostendit illi Dominus de exercitu S. Ursulæ Virginis.

Explicit Liber Viarum Dei Deo Gratias.

Demonſtratio falſitatum, in his revelationibus contentarum.

1. Aſſerit, Undecim millia Virginum ex Scotia veniſſe Romam ſub Cyriaco Papa decimo nono; eum præfuiſſe ultra annum, ac dein reſignaſſe invitis Cardinalibus, ſed propterea non fuiſſe poſitum in numero Romanorum Pontificum, quia non manſit in Dignitate. Addit, eidem ſucceſſiſſe Antherum Papam. Ipſum verò Cyriacum virgines comitatum & Coloniæ paſſum eſſe. Quot in una narratione falſitates! Primò falſum eſt, unquam extitiſſe Romanum Pontificem nomine Cyriacum; enumerantur omnes Romani Pontifices in antiquiſſimis Catalogis Romanorum Pontificum, item ab Euſebio, & S. Auguſtino, aliisque ſcriptoribus illorum temporum; enumerantur anni, menſes, ac dies, quot quisque in Pontificatu habuerit; nullus unquam vel per ſomnium vidit ante Antherum Cyriacum; ſed omnes Pontiano anno 237 paſſo ſubſtituunt immediate anno ſequente 238 Antherum, qui adhuc eodem anno paſſus eſt. Secundò falſum eſt, Cyriacum reſignaſſe. Quia tempore Cœleſtini V nullum adhuc ſciebatur Romæ exemplum ullius reſignationis Pontificiæ, ut patet ex ejus Legenda apud Bollandianos. Tertiò falſum eſt, tempore Antheri Papæ jam extitiſſe nomen & Dignitatem Cardinalium, ſic ut ab eorum authoritate potuerit dependere conſtitutio vel reſignatio Pontificis.

2. Aſſerit illis temporibus fuiſſe Dorotheum Regem Conſtantinopoli, cum tamen ea urbs eo nomine & ſub ea forma necdum extiterit, ſed primùm fuerit conſtructa à Conſtantino M.

3. Aſſe

3. Asserit, eo tempore fuisse Regem in Sicilia & Græcia, cum tamen ex Historia Romana certum sit, Siciliam & Græciam fuisse Romanas Provincias, quæ regebantur à Præfectis sine ullo titulo regio.

4. Asserit, Romæ Principes eo tempore fuisse Maximianum & Africanum; cum certum sit, solum Maximianum fuisse imperarorem, & Africanus nunquam fuerit Collega Imperii.

5. Asserit, Hunnos avocatos Coloniam ad perdendas virgines, cum tamen Hunni eo tempore necdum fuerint in Europa. Et hoc consilium stultum est, exercitum hostilem ex remotissimis orientis provinciis vocare in occidentem & ad Romanam Coloniam, ut perderent undecim millia virginum, quasi verò ad hoc non suffecissent Romani Exercitus, sicut suffecerunt Legioni Thebeanæ?

6. Asserit, Jacobum septem annis rexisse Ecclesiam Antiochenam, cum ex Catalogo illorum Episcoporum constet, nullum eo tempore sedisse Jacobum.

7. Asserit, Episcopum Romanum, Antiochenum, Ravennatensem, Lucensem, Basileensem &c. deseruisse suas sedes comitandi virgines causâ; cùm tamen residentia Episcopis eo tempore fuerit severissimè inculcata; & per se stultum sit, tales Episcopos tempore persecutionis deserere suas Diœceses, & peregrinari in terras remotissimas cum exercitu virginum.

Taceo plurima alia absurda in hac narratione, & falsa & calumniosa erga Romanos Pontifices sæculo 12, & erronea, v. g. quod motus carnis culpa sint, etsi non sint voluntarii num. 8. & 9. & solum addo judicium Baronii & Janningi. Baronius ad annum 237 ait: *Non audiendi penitus recentiores quidam, qui post Pontianum introducunt Cyriacum quendam Pontificem, cujus*

nulla prorsus extat mentio in Serie Romanorum Pontificum vel apud Optatum Milevitanum vel Augustinum, vel Cresconium, aliosve Indices Vaticanos, nec apud Græcos, ut Eusebium & alios, adeo ut ne quidem digna sit, quæ pluribus confutetur sententia. Janningus verò in continuatione Actorum Bollandini in Propylæo ad vitam Pontiani & Antheri ponit integram dissertationem de falsitate harum revelationum Elisabethæ, & num. 12. ait: *cogor vereri, ne Svvibertinis & Tuitiensibus monachis certamen fuerit, utri plura fingerent, hi sub nomine B. Elisabethæ divinitus inspiratæ, isti sub titulo S. Marcellini. Quidlibet profecto toleraverim, quam pro cœlestibus revelationibus talia suscipiam.* Ita Janningus. Idem ad diem 18. Junii ubi exhibet vitam hujus Elisabethæ Schönaugiensis, num. 110. ait: *Deiparæ, ut præfertur, Elisabetham alloquenti, suamque ætatem infra quinquagesimum annum restringenti opponi poterit eadem Deipara asserens S. Brigittæ L. 7. C. 26. quod, postquam filius suus ascendit ad cœlum, vixit in mundo per quindecim annos.*

Addo, hanc Historiam de Cyriaco Papa à Gregorio XIII. jussam expungi ex Joannis Andreæ Glossis in Decretales, ut observat Papebrochius in sua Apologia.

Aliæ

Aliæ variæ revelationes ejusdem S. Elisabethæ.

BOllandiani ad 18. Junii exhibent vitam & Revelationes præfatæ Elisabethæ, scriptam ab Egberto Monacho, qui erat Elisabethæ frater. Videamus, quales & istæ sint.

C. 1. Videt in extasi B. Virginem, & D. Benedictum, & dæmonem sub variis formis. Audit secum loquentes, iisque respondet.

C. 2. Videt Spiritum Sanctum in specie columbæ in variis locis, aliquando supra crucem, aliquando supra capita celebrantium, supra calicem ante consecrationem. In festis Sanctorum videt sanctos, quorum festum eo die celebrabatur, & quandoque Christum sub variis formis.

C. 3. Videt crucem in gloria, sacrum sanguinem in calice consecrato, varios sanctos, purgatorium, paradisum, animas è purgatorio liberatas. n. 50. & 51. sic habet: Vidi Dominum JESUM cum infinitis millibus venientem in regionem aëris hujus. Assistebant autem ei duo diversa agmina innumeræ plebis, unum à dextris, alterum à sinistris. Iis quidem, qui à dextris erant, lux immensa circumfusa videbatur, inter quos apparuit Dei mater Maria; ibi diversitates omnium Ecclesiasticorum graduum distinctè perspexi, inter quos & Venerabilem Patrem nostrum Benedictum cum sua Monachali turba dignoscere delectata sum. Iis autem qui erant à sinistris, tenebræ densæ & horribiles circumfusæ erant. Heu! quantos ex Clero, quantos nostri Ordinis viros & mulieres plenos confusione illic dignoscebam; cumque omnia perspexissem, dixit Judex ad eos, qui erant à sinistris; Ite maledicti in ignem æternum, & continuo cum prin-

principe dœmoniorum in profundissimas tenebras demersi sunt.

C. 4. Videt mysteria passionis & Resurrectionis. N. 55. Vincto Domino in monte Oliveti videt discipulos *ad sua latibula discurrere.* N. 56. ait: Vidi Dominum in Cruce, inque illa hora emisit spiritum, & inclinata est cervix ejus; concidit amabile caput, complicata sunt genua, & omnia ejus membra deorsum resederunt. Hoc quoque vidi, qualiter unus accurrens lanceam lateri ejus infixit, & continuo copiosus sanguis pariter cum aqua emanavit; & Ecce caligo densa & horribilis super universam terram orta est, & saxa per agros terribiliter concurrere & collidi, & scindi visa sunt. Et N. 57. Vidi hortum, in quo erat monumentum, & Ecce matrona quædam veniens accessit ad monumentum plorans, & introspexit, & non invento ibi corpore quasi mœsta paululum recessit. Occurrit autem ei Dominus, moxque illa substitit quasi interrogans aliquid ab eo, & post pusillum conversa est, *ut rediret ad monumentum;* iterumque subito se convertit, quasi vocata ab illo, & currens procidit ad pedes ejus; cumque ipse disparuit, velociter cucurrit usque ad domum, ubi erant discipuli congregati - post hæc vidi duas matronas venientes ad sepulchrum cum aromatibus, & ut viderunt angelos, substiterunt quasi stupefactæ. Occurrit autem & illis Dominus in via; moxque illæ accurrentes prociderunt coram eo, & *tenuerunt pedes ejus;* hoc autem nequaquam de prædicta illa matrona visum est. - N. 58. Post hæc vidi, qualiter Christus manducavit cum discipulis, eratque in mensa *discus unus* habens piscem, & alter continens favum mellis. Erant autem *vestimenta* ejus, in quibus eum post resurrectionem vidi, *candidissima* & *facies* ejus *tantæ claritatis*, ut vix eam discernere possem. N. 59. In die Ascensionis Domini vidi congregatos in domo discipulos & matrem Domini cum eis, & intravit ad eos Dominus, &

cum

cum accepisset cibum cum eis, eduxit eos de civitate in montem, & vidi qualiter coram eis elevatus est.

N. 60. Post hæc in die Pentecostes vidi rursus discipulos congregatos in domo supra memorata. Et factum est, dum sederent, apparuit supra singulos eorum quasi flamma ignis desursum descendens in impetu vehementi.

N. 61. Vidi supra cœlum cœli ad orientem multa millia Sanctorum coronatorum; existimavi plusquam centum quadraginta quatuor millia; & circa thronum angelos multos & quatuor animalia.

N. 62. In festivitate omnium Sanctorum vidi multa millia Sanctorum Coronatorum adstantes & ministrantes Deo, & in circuitu throni quatuor animalia. Angeli verò steterunt ante thronum Dei, & procidentes adoraverunt, & clara voce dixerunt: *Sanctus* &c. similiter & viginti quatuor Seniores ceciderunt in facies suas, & adoraverunt viventem in sæcula.

Crisis.

Propositio 1. Omnes revelationes Elisabethæ non excedunt facultatem imaginativam, & phantasiam.

Probatur. 1. Phantasiæ consimiles possunt homini contingere in somno, ut cuivis manifestum est à propria vel aliena experientia; constat etiam, multas species in somno excitari vel à dæmone, vel ab Angelis, vel à liberiore recursu spirituum circa objecta familiaria, dum interea sensus externi, & actio circa objecta neglecta sopiuntur. Ergo idem potest contingere in vigilia eorum hominum, quorum phantasia in duas quasi partes, unam

de die vigilantem, alteram perpetuò indormientem ac somniantem quocunque demum casu divisa est. Talis divisio partis dormientis & vigilantis reperitur in multis animalibus v. g. leonibus, gallis. &c. Eadem datur in hominibus semidormientibus; ac maximè conspicitur in febricitantibus, Enthusiastis, & Phantasticis. Sic novi hominem fatuum, qui videbatur sibi in cubiculo suo videre modo Regem Galliæ, modo Papam, modo Principem, modo alios, quos nominabat viros & fœminas; audivi sæpius ipsum cum his personis colloquentem. Nonnunquam iis irascebatur, easque impacto baculo tam fortiter abigebat, ut baculo in mensam aut sellam excepto sonus totam domum repleverit. Frequenter gravissimè conquerebatur de flammis intensissimis, quas dicebat à quibusdam hominibus (nominabat illos) suo capiti applicari. Dicebamus ipsi; hæc omnia esse meram illusionem phantasiæ; at ille reponebat: falli non possum in eo, quod sensus testantur; video præsentes, audio loquentes, sentio ignes depascentes, quæ major haberi poterit de veritate objectorum securitas? Similia exempla in historiis adducuntur innumera.

Propositio 2. Revelationes S. Elisabethæ habent omnes proprietates ac causas operationis phantasticæ.

Primò. *Elisabetha sæpe patitur graves perturbationes melancholiæ, & excessivæ tristitiæ,* in talibus autem hominibus facile perturbatur temperamentum humorum, dominatur in corpore acidus humor; inde perturbatur phantasia, species fiunt magis fixæ, sic ut ab animo tam facile non expellantur, quæ dispositiones plerumque reperiuntur in personis visionariis. N. 10. Elisabetha ait: *Attende multiplices angustias cordis mei, quæ supra quàm credi potest me coarctant.* N. 11. *propter hoc non cessant ab oculis meis lacbrimæ, & anxiatur spiritus meus jugitur in me.*

me. N. 12. *à die, quo sub regulari disciplina cœpi vivere, usque in hanc horam ita confirmata est super me manus Domini, ut nunquam sagittas ejus in corpore portare desierim. Ægritudines meæ variæ ac diuturnæ non solùm me vexaverunt, sed & omnes sorores, quæ in circuitu mei sunt. Cum sæpe tanto languoris obruerer labore ut nullius membri, excepta lingua, compos essem, in ruminandis psalmis sedula permansi; sed cum & linguam paralysis mihi subduceret, linguæ officium mente supplevi. Quantas autem cum infirmitatibus rerum penurias sustinuerim longum est enarrare.* N. 13. *In die sancto Pentecostes illius diei solennitas non me, ut solebat exhilarabat, sed in quandam obscuritate animi tota die permanebam. Postera etiam die, & tota illa hebdomada in eadem obscuritate animi tristis incedebam, nec potui ab animo excutere tristitiam. Ascendebant in cor meum plus solito delicta mea omnia, & magnificabam singula apud me, & ita mihi ipsi dolores accumulabam. Crescente igitur paulatim apud me hac non bona tristitia adeo mente obscurata sum, ut quocunque me verterem, in tenebris me ambulare existimarem. Inter hæc etiam tanto tœdio afficiebar, ut nihil esset, quod non fastidiret anima mea. Molestæ mihi erant ipsæ orationes. Psalterium, quod jucundum mihi semper fuerat, longè à me projeci. Iterum recogitans, quid mihi accidisset, resumpsi illud, & legi, sed rursus mente concidi. Omnes enim vires suas effudit in me adversarius meus; nam etiam in fide hæsitare me fecit - pene omnis sensus versus erat in me - insistebat adversarius meus, ita me perturbans, ut etiam tœderet me vivere. Cibum & potum sumere non potui, nisi tenuissimè, & ibam deficiens & tabescens toto corpore.* Et his omnibus patet magna dispositio ad Melancholiam in ista S. Virgine.

Secundò. S. Elisabetha semper fere ante apparitiones patitur vehementem alterationem humorum, ac exinde provenientes

cruciatus, & prostrationem virium; ex quibus haud dubiè pronum est consequi emotionem phantasiæ.

N. 7. ait: *Abbate mysteria celebrante subito dissolutæ sunt compages membrorum meorum, & elanqui, & veni in mentis excessum; & Ecce! Angelus Domini stetit in conspectu meo.*

N. 15. *Illo die irruit in me gravissima infirmitas, cumque me prosternere vellem ante crucifixum, ita diriguerunt ossa mea, ut nullatenus genua flectere potuissem; & legere me fecerunt passionem Domini; dum autem legeremus, apparuit mihi phantasma monachi cuculla induti.*

N. 73. *Radius copiosi luminis repente de cœlo effusus est super me, faciens mihi æstum, quemadmodum sol splendet in meridie; & procidi in terram, & veni in mentis excessum; sorores itaque volentes è terra levare caput meum nullo nisu id efficere potuerunt, & venit Angelus* &c.

Et in Revelatione de S. Ursula sic habet: *Venit super me quædam passio cordis, quam pati solebam, quando primum mihi revelari inceperunt mysteria.*

Tertiò. S. Elisabetha, quando habet visiones, plerumque eas desiderat, & à Deo postulat ac exspectat ob aliorum sollicitationem; sine indicio claro interni instinctus, & sine necessitate. Quæ sollicita desiderii anxietas est apta dispositio ad emovendam phantasiam eamque applicandam ad objecta volita, vel ad illusiones.

N. 5. ait: *Præcepit mihi Dominus Abbas, ut operam darem orationi, atque à Domino postularem, quatenus daret mihi intelligere, utrum ea, quæ dixeram, silentio tegi vellet, an non. Cumque per aliquod tempus hac de re orationi insistendo me afflixissem, corrui in extasin, & adstitit mihi Angelus.*

N. 7.

N. 7. *Post hæc Dominus Abbas aggressus est deprecari Dominum una cum omnibus nobis, ut nobis revelare dignaretur ancillæ suæ, utrum sermonem divulgari oporteret, & veni in mentis excessum.*

N. 19. *Convenerunt sorores ac fratres Domini videntes angustias animæ meæ, ac decreverunt, ut septem continuis diebus communes preces funderent pro me, cumque cum magno desiderio exspectabam, sperans aliquid consolationis tunc me recepturam. Venit desiderata dies, & dilatatum est cor meum, & vidi lucem magnam in cœlo* &c.

Et in revelatione de B. V. assumptione: *Apparuit mihi Domina cœlorum, tunc sicut ab uno è senioribus nostris præmonita fueram rogavi illam dicens: Domina, placeat, ut certificare nos digneris* &c.

Quartò. Elisabetha habet eundem modum tendendi in aliis suis revelationibus, quem habet in revelatione de Societate S. Ursulæ; adeoque sicut ista est opus solius phantasiæ, ita illæ; nec est ulla ratio, hanc denegandi Elisabethæ, quin omnes denegentur. Patet ex Manuscripto à me usurpato, quod idem sit author hujus & illarum revelationum, nempe Egbertus frater Elisabethæ; si potuit mundo obtrudere revelationes suæ Sororis confictas in uno genere, potuit idem in alio, & sic fides harum revelationum universim concidit.

Quintò. Elisabetha visiones frequenter patitur tempore jejunii. N. 48. Postquam enumeraverat varias visiones, addit: *Hæc omnia frequenter in tempore jejunii mihi apparuerunt.* Constat autem, stomacho jejuno insolitos vapores ascendere in caput, & turbata phantasia conciliare extraordinaria somnia.

Sextò. S. Elisabetha singulis annis, & aliàs frequenter habet easdem visiones, quod non videtur provenire à DEO. Semel loquitur Deus, & idipsum prorsus eodem modo plerumque non repetit, nisi ubi agitur de exhortatione morum. Ergo iteratæ visiones circa eadem objecta tantùm proveniunt à phantasia, in qua spiritus relegunt nota vestigia. N. 48. ait: *Post hæc in secunda feria rursus veni in extasin, & vidi prædictam visionem ut prius.* Et. N. 61. *Hæ sunt, Frater, miserationes Domini, quas in primo anno visitationis meæ operatus est in me; in hac autem secundi anni revolutione eadem fere, quæ anno priore in festivitatibus sanctorum circa me accidere solebant, eveniunt. Aliquoties autem alteriusmodi verba, quàm solebant, revertenti mihi ab extasi, in ore ponuntur.*

Septimò. S. Elisabetha videt pleraque mysteria eô modô, quo de verbo ad verbum describuntur in scriptura. Quid autem est opus miraculo, aut speciali operatione divina ad talia revelanda? videntur ergo visiones talium objectorum jam in Scriptura revelatorum esse operationes phantasiæ. v. g. N. 54. ait: *In Cœna Domini rapta sum in extasin. Tunc vidi Dominum in eadem civitate sedentem cum discipulis suis in domo, quasi ad cœnandum; cumque aspicerem, surrexit à Cœna, & ponens vestimenta sua præcinxit se linteo, & accipiens pelvim incurcavit genua ante Petrum - & Dominus singulorum pedes lavit, iterumque resumpto vestimento suo recubuit. Post hæc egressus est cum illis de civitate* &c. &c. Hic describit omnia gesta in monte Oliveti, prout describuntur in Evangelio.

Octavò. S. Elisabetha aliqua Symbola ac figuras Scripturæ videt tanquam veritatem historicam; sic N. 61 & 62 inter sanctos & angelos videt etiam quatuor animalia apocalyptica, & viginti quatuor seniores, quasi essent aliquid reale. Joannes ista videbat tanquam symbola, utpote ut ordinata ad significandum aliquid Ecclesiæ.

No-

Nonò. Videt alia non consona cum veritate historica, aut cum aliis revelationibus. N. 16. videt B. Virginem indutam quasi casula; N. 55. discipuli fugiunt in latibula. Christus levatur in crucem; Calvaria est instar agri arati. N. 56. Caligo primum oritur post mortem Christi. Saxa per agros colliduntur. Genua Christi complicantur. Copiosus sanguis fluit ex latere. N. 59. In die Ascensionis Christus prius comedit. Ista & similia plura non consentiunt cum aliis revelationibus. Bollandiani ad levationem Christi in Crucem addunt: *Hoc convenit cum visione S. Birgittæ, contra quam nunc passim & in recentiorum Sanctarum visionibus concipitur super crucem humo stratam extensus Dominus.* Iidem ob complicationem genuum ajunt: *Hæc complicatio genuum competit corpori non contentissimè tenso, ac stanti supra fulcrum aliquod, non autem, uti concipiebat S. Osanna, exaggerans fere supra cæteros dolores eum qui sentiebatur in pectore ex violenta illa brachiorum distensione. Unde confirmatur doctrina à me tradita, de verbis factisque extaticorum ad controversias historicas non trahendis.* Et dum N. 65. S. Elisabetha dicit: *In nativitate Domini vidi B. Virginem in domo quadam, quasi jacentem in lectulo, & contrectantem manibus Infantulum speciosum & amabilem nimis. Quem cum circumligasset fasciis albissimis, deposuit in præsepio, quod secus ipsam videbatur;* observant, B. Virginem non potuisse parere in domo, cum adhuc reperta fuerit à Pastoribus in stabulo. Accedit, quod non videantur convenire domus, lectus, & præsepe secus lectum cum spelunca Betlemitica, ubi constat natum esse Dominum.

Decimò. S. Elisabetha non monstrat eam modestiam, quam habent aliæ Sanctæ virgines visionibus assuetæ. Nam tanta animi confidentia contestatur universim, suas visiones sine ullo earum discrimine esse divinas, ut etiam vehementer indignetur iis, qui

id non credunt; immo de concilianda iis fide in ultimo agone miris prorsus curis est sollicita. Unde tanta fiducia de visionibus non solùm probabiliter, sed etiam manifestè illusoriis, ut sunt illæ de Societate S. Ursulæ, nisi ex phantasia? quod si ista fiducia in agone est phantastica, quæ spes de visionibus? In Epistola ad Hildegardem Elisabetha sic habet: *Fateor verè, quondam perturbationis nubem me nuper in animo concepisse propter ineptos sermones populi multa loquentis de me, quæ vera uon sunt. Sed vulgi sermones facile sustinerem, si non & hi, qui in habitu Religionis ambulant, spiritum meum acerbius contristarent. Nam & hi nescio quibus stimulis agitati, gratiam Dei in me derident.* Eadem moribunda N. 120. suas Sorores sic aloquitur: *Nolite mirari super infirmitatibus meis, sicut homines imperiti, neque diffidatis gratiæ Dei propter castigationes, quas sustineo & sæpe sustinui. Conscientia mea bona est apud Dominum & certissimè agnosco, quod per ea, quæ patior, præparat & exornat coronam meam. Ipse operatus est in me magna, & temporibus nostris inaudita. Vobis dico, & confidenter affirmo per illud iter, quo ad regnum Dei perrecturam me spero, quoniam hæc, quæ vidistis in me, & audistis ex me, vera sunt, & nihil fallaciæ aut simulationis unquam adjeci. Dominus mihi testis est. Collaudate Deum, quia in his singularem vobis honorem præ cæteris claustralibus præstitit.* Et N. 125. jam morti proxima: *Dilectissimæ, habete certitudinem finis mei, & testimonium verum omnium eorum, quæ Dominus mecum operatus est. Rogo & admoneo vos, ut stabilem fidem adhibeatis iis, quæ fecit Dominus coram vobis in me, neque diffidatis unquam; & ego credo operibus ejus, & testimonium eis perhibeo morte mea. Postquam Dominus cœpit singularem suam gratiam ponere in me, graviora passa sum, quàm prius, non specialiter propter aliquas iniquitates meas, sed ut per meos labores quæ foris vidistis in me, comprobarentur ea, quæ occultè mihi Dominus demonstravit.* Ita S. Elisabetha in Agone. Mirum profectò si

si Sancta ita locuta est de omnibus suis visionibus, inter quas reperiuntur & falsæ.

Undecimò. S. Elisabetha veritatem suarum visionum nullis probat miraculis, aut aliis indiciis characteristicis; sed econtrario potius in ea concurrunt eæ causæ & circumstantiæ, quæ solent causare illusiones phantasiæ. Cur ergo etiam cum comminatione exigit indubitatam fidem? P. Mallebranche in suo Tractatu de inquirenda veritate L. 2. C. 6. explicat, quomodo imaginatio quarundam muliercularum illudatur, quæ putant se esse sagas, seque transferri in conventus sagarum nocturnos. Sic habet: Pastor seu opilio in ovili narrat post cœnam coram uxore & liberis, quæ gesta fuerunt in conventu magorum; cum autem ipsius imaginatio vaporibus vini satis jam æstuet, & se multoties imaginario huic conventui interfuisse autumat, de eo energicè & vividè loquitur. Ingenita pastori eloquentia cum apta totius familiæ dispositione ad rem adeo novam & terribilem accipiendam conjuncta ingentia sine dubio edere debet vestigia in imaginationibus debilibus, nec fieri potest quin mulier & tenelli liberi his auditis obstupescant, toti occupentur ac convincantur. Maritus est & parens, qui ea narrat, quæ ipse vidit & fecit. A suis amatur & colitur; cur ipsi fidem non adhiberent? idem per multos dies repetit pastor. Vestigia imaginationis matris & liberorum magis & magis crescunt. Iis assuefacti metuque excusso convictio remanet; ac ipsos denique Conventum adeundi, remque suis oculis usurpandi incessit cupido; sese ungunt; dein compositis in lecto membris ista cordis dispositione ipsorum imaginatio effervescit; vestigia ipsorum cerebro à pastore impressa satis adaperiuntur, ut per somnum omnes ceremoniæ magicæ sibi descriptæ motus tanquam præsentes & extrinsecus excitatos judicent. Postquam expergefacti surrexerunt sese mutuo interrogant, ac sibi mutuo quid viderint narrant. Hoc modo vestigia visionis confirmant, ac qui inter eos imaginatione pollet fortiori, intra paucas noctes imaginariam conven-

tûs historiam conflat. Hoc pacto pastor peritos fecit veneficos, qui longè plures aliquando instituent, si imaginatione forti & vivida præditi ab ejusmodi fabulis narrandis præ timore non terreantur. Nemo est, qui nesciat fabulas lemurum, & spectrorum ita terrere infantes, ut soli & in tenebris manere non possint. Tunc enim cum cerebrum nullis afficiatur vestigiis à parte objectorum præsentium, vestigium ipsorum cerebro fabulæ ope impressum de integro aperitur, nec rarò adeo vehementer, ut spectrum descriptum sibi adesse judicent. Ejusmodi autem historiæ ipsis non obducuntur nisi tanquam fabulæ. Qui illis narrant eum non præseferunt externum habitum, qui in veris historiis narrandis geri solet; immo narratio sæpe lanquida & frigida est. Non mirum igitur est, quod qui se conventui interesse credit, quique ideo rem confidenter ac vividè narrat, nonnullos sibi maximè addictos adeo facile persuadeat circa omnes quas describit circumstantias, & vestigia suis similia in ipsos transmittat. Non rarò contingit, ut per quietem nonnulli somnia habeant adeo vivida, ut expergefacti illorum exactè recordentur, quanquam somnium illud non versetur circa terribilia. Non difficili ergo negotio possunt sibi aliqui persuadere se conventui interfuisse; ad id enim satis est, si cerebrum vestigia per somnum facta conservet. Nec obstat, quod somnia nostra pro rebus actu existentibus non habeamus; id enim fit, quia somnia illa non possumus colligare cum rebus inter vigilandum agitatis; hinc enim mera esse somnia comperimus. Venefici autem imaginarii hoc Criterio judicare non possunt, an ipsorum conventus sit merum somnium. Conventus enim veneficorum nunquam habetur nisi noctu, & quæ in conventu agitantur, nullo possunt colligari vinculo cum cæteris diei actionibus. Moraliter igitur impossibile est, ut hoc pacto ab errore expediantur. Nec etiam necesse est, ut quæ venefici imaginarii per conventum vidisse putant inter se connectantur ordine quodam naturali; eò enim majorem realitatem habere creduntur,

quo

quo magis habent absurditatis & confusionis. Sufficit igitur ad eos decipiendos, ut ideæ rerum in conventu gestarum sint vividæ & terrificæ, quod necessario continget, quia ibi nova, insolentia, & inusitata prorsus agitari creduntur. Ita P. Mallebranche addens dari quidem veros veneficos, sed raros. Non multum absimile exemplum refert P. Joannes Nider in suo L. de Visionibus L. 2. C. 4. ubi sic habet: Recitabo exemplum ad intelligendum, quomodo per somnia adeo deludantur plurimi, ut jam evigilantes omnino se existiment in veritate vidisse, quod solo sensu apprehenderunt interiori. Præceptore enim meo referente audivi, quod Pater quidam nostri Ordinis (S. Dominici) villam quandam intrarit, ubi fœminam quandam invenit dementatam adeo, ut nocturno tempore se cum Diana & aliis fœminis transferri crederet per aëra. Cui cum Pater perfidiam verbis conaretur expellere salubribus, pertinax ista experientiæ se plus credere affirmavit. Cui Pater: Sines ergo me esse præsentem, cum proximè recedes. Respondit ista: Ita placet; & me recedere videbis præsentibus, si placet, testibus idoneis. Ut igitur deliram animarum Zelator convinceret, adveniente die recessus, quem vetula præfixerat, affuit Pater cum fide dignis hominibus. At illa Cubellam, in qua pasta formari solet, supra scamnum positam intravit, & sedere ibi cœpit, applicatisque verbis maleficis & unguento reclinato capite obdormivit. Statimque opere dœmonis somnia de Domina venere, & de aliis superstitionibus tam fortia habuit, ut in jubilo quodam voce submissa clamitaret. Et in his plausibus motis manibus Cubellam, cui insidebat, nimis movit, quæ de alto scamno ruens vetulæ subjacentis caput non modicum contrivit. Et ita in terra jacentem, nec de loco motam Pater allocutus jam vigilantem: Ubi quæso es? Num cum Diana fuisti, quæ testimonio præsentium nunquam de Cubella recessisti? Ex his igitur gestis, & mediantibus verbis salutiferis animum ad sui erroris detestationem deduxit.

Jam, licet maximum sit discrimen inter visiones imaginarias talium veneficarum, & inter visiones imaginarias piarum mulierum, conveniunt tamen in hoc, quod ambæ oriantur ex impressione viva alicujus narrationis, & quod ambæ habeant objecta, nullo modo connexa cum actionibus ordinariis, ex quarum incohærentia falsitas visionum demonstrari posset. Et sic etiam potuit contingere in S. Elisabetha, ut cum familiaris fuerit habentibus visiones v. g. S. Hildegardi. Dicamus ergo, omnes revelationes Elisabethæ aut esse confictas ab Egberto S. Elisabethæ fratre, quod mihi videtur incredibile, eò quod illæ revelationes jam fuerint celebres illo, quo S. Elisabetha vixit sæculo, ut patet ex Encomio Emichonis qui præfato Egberto in Abbatia successit, & ex Epitaphio S. Elisabethæ apud Bollandianos; aut easdem esse operationem phantasiæ; quam si quis velit quandoque fuisse emotam ab angelo in ordine ad fines utiles, non repugno. Neque per hoc aliquid detractum velim virtuti S. Virginis; quia & B. Margaritha itala nihil suæ sanctitati detraxit, dum testata est, se credere, suas, quas ipsamet habuit, visiones esse tantum vel illusionem phantasiæ, aut dœmonis. Ut dictum est part. 1. C. 20. Idem fuit judicium Venerabilis Alexiæ Le Clerc, primæ Canonissæ Regularis Congregationis à B. Petro Forerio institutæ, cujus vita edita est idiomate Gallico, & Germanico, quæ & ipsa suas visiones pro solo lusu phantasiæ haberi voluit.

Num.

Num. X.

De Revelationibus B. Angelæ de Fulgineo.

IN Revelationibus B. Angelæ occurrunt ſequentia difficilia.

Primò. N. 36. ait: Video, quod dœmones ita animam meam ſuſpendunt, quod ſicut ſuſpenſus non habet aliquid ſuſtentamenti, ita animæ non videtur remanere ſuſtentamentum, & omnes virtutes animæ ſubvertuntur ſciente & aſpiciente anima mea; & quando anima mea videt ſubverti omnes virtutes & diſcedere, & quod non poteſt ſe opponere, eſt tantus dolor animæ, quod vix poſſum plorare ob deſperatum dolorem.

Secundò. N. 38. Quandoque ſum in tenebra horribiliſſima dœmonum, ubi videtur omnino deeſſe omnis ſpes boni, & eſt illa tenebra horribilis, & ſuſcitantur vitia in corpore, quæ cognoſco intus in anima eſſe mortua. - Et anima videt, quod eſt ei ablata omnis potentia, quamvis non conſentiat vitiis; non tamen habet poteſtatem omnino reſiſtendi vitiis - & eſt quædam virtus, quæ datur mihi à Deo manifeſtè contra præfatum vitium, & virtus prævalet ſemper - vitium eſt tam magnum, quod quando prædicta virtus eſt mihi abſcondita, & videtur mihi, quod me dimiſerit, non eſt res, quæ me poſſet tenere, nec pro verecundia, nec pro pœna aliqua, quin ſtatim ruerem in peccatum. Tunc tamen ſupervenit illa virtus, & virtuosè me liberat, ita quod nec ego ipſa poſſem peccare pro omnibus bonis & malis iſtius mundi. Et iſtos labores ſuſtinui per duos annos, & plus.

Tertiò. N. 65. Una vice elevata fuit anima, & videbat Dei potentiam inenarrabilem, & videbat Dei voluntatem & justitiam; & fuit anima extracta de illa tenebra, in qua prius erat; in illa enim tenebra ego jacebam in terra, sed in ista maxima illuminatione steti in pedibus in summitate digitorum grossorum pedum, & eram in tanta agilitate corporis, & renovatione, quod nunquam tantam habueram.

Quartò. N. 70. Videbam in me duas partes, sicut si facta fuisset in me una strata, & ex una parte videbam amorem, & omne bonum, quod erat à Deo, & non à me; & in alia parte videbam me siccam, & quod à me non erat aliquod bonum; & per hoc videbam, quod non eram ego, quæ amabam, quantumcunque videbam me in amore, sed illud erat solummodo à Deo - & postquam remaneo ab illo amore, remaneo tota contenta, tota angelica, quod diligo bufones, & etiam dœmones, & quidquid video fieri, etiam ipsum peccatum, quando video ab aliis fieri, non displicet mihi, credens, quod Deus justè permittat fieri.

Quintò. N. 76. Video Deum hominem, & trahit animam meam cum tanta mansuetudine, ut dicat aliquando, tu es ego, & ego sum tu.

Sextò. N. 87. Dum eram in oratione, dicta mihi sunt verba placibilia, & dixit ita: Filia mea, dulcis mihi multo plus, quàm ego tibi - Deus suum amorem reposuit in te, plus quàm in fœmina civitatis istius; ipse delectatur in te, & in consocia tua; & studete, quia vita vestra sit lumen omnium, qui volunt ad illud respicere; illis verò, qui non respicient, erit forte judicium & durum; & comprehendebat anima mea hujusmodi judicium crudele plus litteratorum, quàm laicorum, quia despiciunt ista divina, & cognoscunt ea per Scripturas.

Septi-

Septimò. N. 89. DEus respondit; Ecce ungo te uno unquento Sirocoso, (MS. Siricoso), quo unctus fuit unus sanctus, qui fuit vocatus S. Cyricus (MS. Siricus) & alii multi sancti.

Octavò. N. 99. Illi qui sunt amatores & sequaces illius paupertatis, doloris, & despectus mei, quæ ego (Christus) semper habui, illi sunt filii mei legitimi & electi, & quorum mens est fixa in ista passione & morte, & alii non sunt filii.

Nonò. N. 105. Ego nudus sicut de Virgine natus sum, frigori, vento, aëri, omnium hominum & fœminarum aspectui in alto, ut melius viderer, & magis irriderer, & verecundiam paterer, expositus sum & expansus (in Cruce)

Decimò. N. 109. Quia Maria Magdalena, quæ erat infirma, hæc habuit (mihi compassa est) & desiderabat liberari, ideo fuit ab omni sua infirmitate liberata, & quicunque hæc haberet, posset invenire sanitatem, sicut ipsa. - Item crucifixus mihi dicebat; Qui recedunt de regno meo per peccatum, & se faciunt filios diaboli, quando redeunt ad patrem, tanta est lætitia, quam pater habet de reditu eorum, quod supernaturalem gratiam dat eis, quam non dat illis, qui fuerunt virgines.

Undecimò. N. 118. Quando communico, hostia extenditur in ore, & non habet saporem panis, nec carnis istius, quam comedimus, sed alium saporem carnis, sed saporis sapidissimi, quem nescio assimilare alicui de mundo; & non est dura hostia, sicut prius, nec descendit per frustula, sicut consuevit, sed integrè cum tanta suavitate, quod libentissimè eam tenerem in ore cum magna mora; & sic descendit integrè cum illo sapore carnis incognito. Quando autem descendit, dat mihi unum sentimentum magnum placabile. Discernitur autem extra in corpore, ita quod facit in me tremere vehementissime.

Duode-

Duodecimò. N. 119. Nunc autem, quando facio mihi ſignum crucis, & pono manum in capite, quando dico: *In nomine Patris*, nihil novi ſentio; quando verò pono manum ſuper cor, dicendo: *Et filii*, ſtatim ſentio mihi unum amorem.

Decimotertiò. N. 123. Videbam B. Virginem in gloria, & Chriſtum - & duravit iſta viſio per tres dies continuè, & non impediebar à comeſtione, quæ erat multum pauca; continuè enim corpore lanquido jacebam, & nihil loquebar; non impediebar etiam ab aliqua alia re. NB. Hunc modum pro illuſione habet S. Thereſia V. Part. 1. C. 15. R. 2.

Decimoquartò. N. 125. Ipſa Domina noſtra quaſi ab itinere fatigata ſedit, & *tradidit* puerum JEſum inter brachia mea. Dum igitur ſic ſtarem, ſubito puer remanſit in brachiis totus nudus, & aperuit atque levavit oculos.

Jam ſi hæ viſiones examinentur juxta Regulas ab ipſa B. Angela poſitas, apparebunt, ſaltem aliquæ earum, dubiæ, quia non habent illa certa ſigna veræ viſionis, quæ ipſa B. Angela ponit, & quæ in multis aliis ejus apparitionibus occurunt. C. XI. N. 144. 145. & 146. ponit ſequentes Regulas. *Sciendum, quod venit quandoque DEUS in animam, & ponit in anima unum ignem, unum amorem, unam ſuavitatem aliàs inconſuetam, in qua multum delectatur, & gaudet, & credit, quod hoc ſit à DEO ibi præſentialiter operante. Tamen hoc non eſt certum. Item cognoſcit anima DEUM eſſe in ea, quia quamvis non videat ipſum eſſe in anima, videt tamen gratiam ſuam eſſe in anima, in qua multum delectatur, & tamen adhuc non eſt certum. Item cognoſcit, quod DEUS venit ad eam, quia DEUS ei loquitur verba dulciſſima, in quibus verbis anima multum delectatur, & ſentit eum ſentimento valde delectabili. Sed adhuc remanet aliquod dubium, quamvis ſit parvum. Adhuc tamen anima perfectè non eſt certa, ſi DEUS eſt in anima, quia tales*

locu-

locutiones etiam cum ſentimentis poſſunt fieri ab alio ſpiritu. Certificatur autem anima, quod DEus intus eſt in ea, quando eum ſentit cum tanto amore & igne divino, quod aufertur ei omnis amor animæ & corporis, & cognoſcit, quæ nunquam cognovit ab aliquo mortali - in iſto ſentimento concordat anima in omnibus cum DEO, & concordant cum anima omnia membra corporis. Item quandoque videt DEUM ſine forma corporali in ſe, & videt eum clarius, quàm poſſit homo mortalis videre alium hominem mortalem; oculi enim animæ vident unam plenitudinem ſpiritualem, non corporalem, de qua non poſſum loqui, quia deficiunt verba, & imaginatio. Adhuc cognoſcit anima, quod DEUS eſt in ea ſine dubio multis modis, de quibus dicamus duos. Unus eſt una unctio quæ ita ſubito renovat animam, & omnia corporis membra reddit manſueta & concordantia cum anima, quod non poteſt tangi vel lædi ab aliquo, quo turbari poſſit anima in modico. Iſtud enim non poſſet facere aliquis ſanctus de paradiſo, nec aliquis angelus de paradiſo. Alius modus eſt una amplexatio, quam facit DEUS animæ rationali, quia nunquam aliqua perſona cum tanto amore amplexari poteſt aliam, ſicut DEUS. Hucusque B. Angela. Sed licet fatendum, plura in his revelationibus videri difficilia, ac referenda ad illuſiones phantaſiæ; malim tamen credere, aliquas harum viſionum non fortuitò ex vario concurſu ſpecierum in phantaſia contigiſſe, ſed ex ſpeciali ordinatione Dei, permittentis diabolo, ut commoveret ſpecies & potentias, ſicque famulam ſuam tentaret afflictione peſſima, ac tentatione difficillima. Qui norunt Syſtema judiciorum divinorum præſtabilitum, norunt etiam, DEum in conteſtationem de æſtimatione & amore ſui tanquam ſummi boni exigere ſacrificium generale bonorum aliorum creatorum omnium, divitiarum, voluptatum, honorum, quietis, ſolatii. &c. Neque eum agnoſcere majorem cultum ſui, quàm hoc ſacrificium generale omnium; Cum igitur videret, hoc ſacrificium eſſe omnium perfectiſſimum per

Crucem sui filii, utpote in qua voluptas, honor, solatium, & vita immolantur Deo, decrevit mensuram æternæ gloriæ, mensuram suæ amicitiæ & familiaritatis, & mensuram sanctitatis alligare æstimationi, amori, & actuali tolerantiæ crucis etiam in aliis electis. Hinc illis, qui digni sunt, dividit varia genera crucum. In aliquibus vult hoc sacrificium compleri per tyrannorum persecutiones, in aliis per oppressiones, paupertatem, calumnias, morbos, & mille miseriarum exteriorum genera. In nonnullis verò, quos prudens gubernatio mundi non suadet opprimi his externis afflictionibus, ordinat afflictiones internas, quas successivè auget, & recipientium dispositioni accommodat; inter has verò sunt scrupulositas, facillimè ad magnum timorem DEI consequens; certamina cum vitiis; exercitationes arduæ in virtutibus; tristitiæ; tædia; timores; afflictiones occultæ animi ex variis adversitatibus v. g. dedecore, opprobriis, calumniis. Quod si ab exercitatis superata fuerint & ista, disponit desolationes internas omnimodas, quibus nihil est difficilius; ex hoc fine permittit cursum phantasticis imaginationibus, in eam horridam abyssum tenebrarum deducentibus; tribuit & diabolo licentiam commovendi in ejusmodi tristes repræsentationes phantasiam, quæ, præsertim in subjectis naturâ vel timiditatis habitu dispositis, accepto semel filo per se apta est ad sibi texenda talia retia. In talibus repræsentationibus vel à diabolo vel à continuatione phantasiæ contextis permittit Deus, ut animæ dilectæ nulla alia ministerio angelorum vel hominum obveniat lux, quàm lux fidei, qua sperant in Deum constantiæ fidelis remuneratorem. Finis autem Dei est, tum ut hoc pœnarum genere tanquam purgatorio antequam admittantur in cœlum, ut ita dicam secretioris amicitiæ & familiaritatis, purgentur; tum ut per experientiam, adminiculantibus simul continuis illustrationibus divinis, discant amorem separare ab omni bono creato, etiam solatio interno; ut illis pedetentim sapere incipiat sacrificium generale crucis, ut nullum præmium creatum exter-

externum vel internum appetant aut respiciant, nisi Deum, utque ad imitationem Christi hoc grande sacrificium offerant pro aliis, ac ipsis persecutoribus, nullo alio sperato aut intento proemio, nisi, ut honorificetur & à multis possideatur DEUS. In talibus animabus non dubito poni à dœmonibus veras pœnas, ac torturas animorum purgatorii vel inferni, consistentes in inexplicabili doloris & cruciatus genere, quod soli agnoscunt, qui experti sunt. Hoc supposito non debent omnia ejusmodi referri ad illusiones nudas phantasiæ, vel dœmonis, sed ad operationem Dei, & angelorum commoventium phantasiam, aut ut commoveatur in multas tetras ac falsas repræsentationes, permittentium, & in bonos præfatos fines dirigentium.

Num. XI.

De Revelationibus B. Veronicæ de Binasco.

DE his revelationibus Bollandus in Annotationibus ad ejus vitam N. 4. ait: *Multa in extasi vidisse memoratur Veronica, quæ viri docti respuunt ut suspecta falsitatis circa vitæ Christi mysteria.* Speciminis loco ponam harum visionum aliquas, quarum nonnullæ videntur referendæ ad illusionem saltem phantasiæ, quamvis earum aliquæ quoad initium & finem, quoad excitationem videlicet phantasiæ in suum opus, & directionem ejusdem in bonos motus animi, mihi videantur esse divinæ.

L. 1. C. 11. N. 18. Christus ait: Scito filia mea; - celebritates Sanctorum apud cœlestem Hierusalem decrevi toto labentis unius anni spatio te inspecturam.

L. 5. C. 1. Calendis Maij Veronicæ mens angelo duce ad sydereas rapitur mansiones, ibi supernæ Jerusalem cives per Choros sectos hoc ordine procedere vidit; duo viri innumeram turbam præibant, vestibus amicti sole fulgentioribus, coronas capitibus gestantes. Ad horum latera stabant bini angeli aureis thuribulis odorem incensi dantes. Alios quoque duos angelos ad medium processionis pariter stantes advertit. Viros illos innumeri Angelorum exercitus sequebantur; post quos Apostoli, deinde Martyrum multitudo &c. &c. duo viri præeuntes sunt Apostoli Jacobus & Philippus. - Post hæc Jacobus & Philippus inter cæteras Sedes altiùs conscenderunt, quos ubi omnis Sanctorum turba sigillatim venerata est, singuli abierunt ad proprias sedes.

Ib. C. 2. in die Inventionis S. Crucis erat locus lucis; ibi erecta stabat grandis Crux; radiabant in cruce lapides pretiosi ad manus humanæ quantitatem. Et Ecce Cœli Regina, Divaque Magdalena, quas Virginum exercitus comitabantur, adoraturæ Crucem veniunt; tum felix Regina prior genua flectens Crucem venerata est; at Crux inclinata Virgini eam osculari cupienti facilem se præbuit. Idem egit Magdalena - post hæc universi Cives cœlestes pari ritu crucem adorarunt, virginibus incipientibus. Interea adorantibus illis sanctam Crucem duo Angeli juxta eam stabant & aureis thuribulis odorem incensi diffundebant. C. 3. In die D. Monicæ ea cum filio cunctos præibat, veluti duos Apostolos Jacobum & Philippum præcessisse diximus. Paria conspexit S. Veronicæ mens in festis toto anno labentibus.

L. 1.

L. 1. C. 16. N. 24. Præcepit Christus Veronicæ, ut Romam proficisceretur, sed *statutum tempus nonnunquam mutavit.*

L. 2. C. 2. Apparuit ei B. Augustinus; contegebatur Cappa serica, vesteque purpurea. D. Augustinus talem vestem in terris non gestavit.

L. 2. C. 24. & 25. Angelus cum ea divinas horas recitat; angelicam faciem media fronte cornu parvum gestantem inspexit, stolamque collo pendentem, & alas habere, veluti moris est pictis Angelis. In bonis Angelis non reperiuntur aliàs apparuisse cornua.

L. 2. C. 26. Composuit S. Veronica opus præclarissimum Angelo dictante, quod divinâ irâ à mortalium oculis creditur ablatum, Virgine adhuc vivente; futurum verò affirmavit, ut cœnobio D. Marthæ volumen ipsum Dei munere aliquando restitueretur. Hæc prophetia nondum impleta est.

L. 3. C. 1. dicitur: S. Veronicam primùm anno ætatis suæ quadragesimo secundo incepisse pati extases, sed nocte tantùm. Deinde cœpit eas pati etiam sub Missa, & ad Communionem; ac denique sub meditatione. Hic progressus facile sequitur operationum successionem dependentem ab applicatione phantasiæ.

L. 3. C. 4. S. Veronica à Christo ad tetros inferorum carceres ducitur; vidit autem Christo Duce damnatorum loca plurima. Primus profunda voragine horrendus erat; dixit Dominus; hic est Principum ac Dominorum, qui æternis addicti fuere suppliciis, locus infelix. Quod sequitur antrum, est nobilium. Tertius, quem conspicis, locus est, ubi fœneratorum animæ cruciantur, quorum tam magnus numerus illic videbatur, quot esse homines in universo orbe minimè Veronica arbitrabatur. His proximior erat pauperum carcer, erantque cæteris pauciores. Est

difficile, plures esse fœneratores in infernò, quàm pauperes, quia paupertas est plurium scelerum mater apud plurimos, & facilius reperiuntur pauperes improbi, quàm fœneratores, quorum quilibet facit multos aut supponit pauperes.

L. 3. C. 7. B. Virgo ad S. Veronicam ait: Scito, mea sanctificatione dempta (nam ego in utero matris sanctificata fui) me nihil à Deo unquam accepisse, nisi præviis laboribus animæ & corporis.

L. 3. C. 11. Christus dixit: O dulcis filia mea, scito meæ esse voluntatis, ut singulis diebus anni unius singuli dœmones tibi fiant visibiles sub speciebus crudelium animantium ac volucrum. Cujus sermo ad unquem perfectus est, dœmonibus quotidie sæva imagine virgini apparentibus; extremo denique die velut aggregato exercitu cuncti simul advenêre, quos intrepida virgo aspexit.

L. 4. C. 1. In festo Annuntiationis B. V. Angelus Veronicæ monstravit ei Angelum Gabrielem dicens: Hic est Gabriel Dei nuntius, qui pro humana salute Incarnationem nuntiavit; hic nempe ingressus ad eam, legentemque virginem comperiens terruit, dixitque &c. - Scito etiam, Gabrielem omnia mysteria passionis & gaudii, omnemque Salvatoris vitam & mores exposuisse Virgini Beatissimæ, antequam Christum conciperet, quæ nutu Dei Evangelistæ conticuerunt.

L. 4. C. 2. In nocte Vigiliæ Nativitatis Dominicæ Virginem Beatissimam asello insidentem grandis alvi veluti propediem parituram inspexit; Erat Virgo Diva ætatis teneræ, modicique aspectus, ita ut puella videretur. Assistebat eidem Joseph vir ejus, habens ancillam comitem, Virginis gravidæ gratia, famulumque bovem deducentem. Profectus est Joseph, ut profiteretur, nomenque suum scriberetur cum Maria Virgine uxore prægnante;

at neque servi, neque ancillæ nomen visum est Veronicæ ab Imperatoris scriba annotari - Vespere Virginem cum Joseph ac cæteris in Bethlehem invenit. Errabant Virgo beata ac familia Joseph tota urbe quærentes hospitium, posteaquam à loco Cæsareæ professionis reversi sunt, nec inveniebant; tanta enim multitudo virorum ac mulierum ejusce rei gratia eò convenerat, ut domus singulæ undique plenæ conspicerentur. Quamobrem tristior Joseph inveniebatur. Verum ad locum deveniens tectum undique quemque nulla contingebat hominum habitatio, dixit B. Virgini: opportunum censeo, nos locum hunc ingredi, nocte enim obscuriori vicos circuire amplius nos minimè decet; annuens Virgo asino statim descendit. Dixit autem Maria: In proximo est tempus pariendi. Cui Joseph. Ibo, & auxiliatrices tibi fœminas perquiram. Subrisit Virgo. Ait verò Joseph: ne rideas, nam talibus indigebis. Abiitque intempestæ noctis silentio. - Tum Veronica conspexit JEsum infantem natum ex Virgine, quem altera manu tenens Virgo altera fœnum colligebat, quo lectulum infanti sterneret. Dein velum è capite accipiens dimidium corpusculum infantuli texit, ejusque alteri lateri fœno hærente. Aderat minimè Joseph, cum Virgo peperit, qui cito reversus cum tribus fœminis locum eximio splendore illustratum reperit. Ea luce mulieres veluti territæ ingredi nequibant. At Joseph introiens natum Infantem adoravit. Duæ mulieres idipsum egere. Tertia præ foribus procumbens clamabat; quæ audio, non credam, nisi videro; ingressa tandem, Virginique B. proximior effecta manum extendit, qua subito arescente indoluit vehementissimè. At exclamantem præ dolore mulierem Angelus Domini alloquitur dicens: Pete à Virgine veniam, infantemque continge & liberaberis. Mandata perfecit mulier, & sospes evasit. JEsum in præsepio jacentem D. Virgo genua flectens, & duplices jungens palmas adoravit. Bos & asinus anhelitibus calefaciebant, & humiliaverunt se veluti adorantes, & clamoribus magnis veluti laudantes. Tum An-

gelus Domini adveniens pluribus excelsior parvulum JEsum adoravit. Facta est autem cum eo multitudo Angelorum adorantium & dicentium: Gloria in excelsis Deo. - Et venerunt pastores festinantes, in cœlum semper aspicientes præ stupore. Sequebantur & illos pecora, & greges clamantes, ac si nova hæc admirarentur. Dum hæc agerentur, Angelus Veronicam admonuit, ut animadverteret, etiam animalia terræ, arbores omnes, lapides & elementa, sydera quoque cœli signa dare lætitiæ ob honorem nati Salvatoris. Dein Angelus Veronicæ monstravit omnia mirabilia, quæ in ortu Christi evenerunt. Mellifluos cœlos considerabat, veluti si nix per cuncta mundi spatia è cœlo descenderet. At alto cœlo circulum aureum intuita est, in cujus medio Virginem brachiis Infantulum gestantem; Romæ olei fontem emanare, templumque quoddam dirui cœlitus inspexit, Infantem quoque illico natum loquentem audivit, singula Infantuli verba intelligens; avem pariter quampiam humana verba promentem. Bollandus ad has visiones sequentia annotat. *Haudquaquam, quod hic innuitur - exploratum habetur, Josephum ac Virginem sponsam ante hujus sponsam professos esse, cùm præsertim multorum Patrum testimonio constet, Christum ipsum hoc censu fuisse descriptum. - Et quæ socordia fuisset divinæ parentis, apta lintea non præparasse? profecto nec in vulgari fœmina toleranda. Munda ac nitida concinnasse, variæ revelationes doctorumque virorum consensus persuadet. De arescente manu fœminæ idem scripsere nonnulli alii; quod ex apocryphis haustum censet Baronius. Plura hoc capite immo & toto libro objecta Veronicæ narrantur, quæ fidem non reperient.* Ita Bollandus.

L. 4. C. 3. In circumcisione Domini Veronica sensibus egressa ornatissimum templum adiit. Erat in templo altare, ante quod stabat Senex reverendi cujuspiam aspectus; aderat quoque Vidua venerabilis, ac plerique promiscui sexus. Interea Infantem

JEsum

JEsum quispiam attulit, quem Senex accepit in ulnas. Idem vir duo paria columbarum, duoque turturum Seni obtulit; enimverò Mater Maria & Joseph quasi tristes JEsum procul aspiciebant. Denique Senex infantem fascia nudavit, acceptoque cultro lapideo pelliculam circumcidens pauxillum carnis exemit. At infantulus ejulans & clamans dolore matrem affecit.

L. 4. C. 4. Vigilia Epiphaniæ ad partes Orientis ab Angelo ducitur; vidit autem Angelum Domini Regi Provinciæ illius nuntiantem, quia natus est Salvator mundi, hortantemque, ad eum adorandum proficisci. Nec mora. Ad aliam ducitur Orientis regionem, cujus Regi paria Angelus nuntiavit. Tum ad remotiorem oram profecta Veronica Angelo comitante paria significari Regi Provinciæ illius per Angelum inspectat. At Vespere advertit Reges in unum convenisse - tum Dromedarios animalia grandis staturæ & visu ferocia conscendunt. Reges magna virorum turba comitabatur. - Illucescente die Magos Jerosolimis advenisse offendit, quibus obviavit Herodes; tum aulam componi regiam, mensas parari, cibosque pro regia dignitate afferri jussit. - Angelus nuntiavit Mariæ, Reges advenisse. Regibus ingressis Virgo resedit, Infantem JEsum gremio locans linea veste circumamictum. Infantis tibiæ nudæ videbantur, aderatque Joseph servo comitatus. Antequam Reges Infantulum contingentes adorarent, ter genu flexêre, diuque ad invicem disputarunt, quis eorum prior adoraret; denique Junior prior accessit pedes Infantis exosculans, & quam capite gestabat coronam ante pedes Infantuli solo reponens, quem JESUS Infans benedixit. Sic quoque egere cæteri. Vide Revel. Mariæ de Agreda contrarias.

L. 4. C. 6. Nocte sequenti festum Epiphaniæ Veronica in raptu ab Angelo ducitur in domum quandam, ubi Joseph & B. Virgo erant. Vidit autem Angelum apparentem in somnis

Joſeph & dicentem ; Surge. &c. Qui conſurgens ſtravit aſinum, & Virginem una cum puero ei impoſuit. Accepit pariter Joſeph tres ancillas comites, deducens bovum cum tribus aſellis, quos ſervi quidam dirigebant. Erant aſini onuſti rebus domeſticis - ingreſſu hoc comitatu nemus animalium multitudo diverſi generis advenit, qua terreri viſa eſt B. Virgo. Verùm animalibus manſueſcentibus, infantemque adorantibus omnes læti proficiſcebantur. - Sub palmæ umbra conſederunt, cujus ramum nutu infantis afferri longius inſpexit. Extemplo fons erupit, quo omnis ille comitatus ſitiens ſatis naturæ fecit; ex eadem aqua etiam hydrias, quas ſecum detulerant, impleverunt. At B. Virgo, ubi pauxillum membra ſopori dedit, vires aſſumens vas quodpiam aqua implevit, panniculosque, quibus infantem circumvolvebat, abluit. - Cum iter proſequerentur, domum quandam ingreſſi ſunt; illam latrunculi inhabitabant, qui omnes fugêre, ſæva animalium multitudine territi, arborumque tuta loca aſcendentes, uno dempto, qui omnem Societatem humaniſſimè excepit. Eos, qui fugerant, rogavit Joſeph deſcendere, & ſuum repetere hoſpitium, cui nunquam aſſenſere latrones.

L. 4. C. 7. In Dominica amiſſionis JESU. Maria & Joſeph ſtatuerunt, ut diviſim quisque puerum requireret, & venerunt eadem hora iter diei, & requirebant eum inter cognatos & notos; B. Virgo primùm adiit domum Eliſabeth Zachariæ. Eliſabeth Virgini dolenti ſe ſociam præſtitit. Iêre autem unà domum Annæ Matris B. Virginis, quæ pariter filiæ ſe comitem exhibuit. Joſeph quoque per omnia vicina diſcurrebat, ſed & affines & vicini quidam hoc idem factitabant. - Tum Veronica ab Angelo ducitur ad templum Salomonis. Ibi B. Virgo quempiam audivit turbis dicentem: O rem miram, ut puer unicus adverſus tot legisperitos diſputare auſit, quos ita confudit, ut elinques facti videantur. At D. Mater hominem diligentius ſciſcitatur, remque plenius intelligens dixit: Hic eſt filius meus.

Tem-

Templum vero ingressa viderunt JEsum alto loco ceu pro tribunali sedentem in medio Doctorum. Ubi JEsus Matrem vidit, surgens venerationis signa dedit. Dein residens disputationem prosecutus est. Expleta disputatione descendit, & ad matrem pergens venerationis signa exhibuit; quem Mater dulcius complexans osculaque libans dextera ejus apprehensa dixit &c. asseruit Veronica, singula in Disputatione à Salvatore dicta se audivisse & intellexisse, quæ, ubi ex raptu rediit, mente omnino exciderunt. Sed ab aliis inter veræ revelationis signa traditur, quod adeo vividè & distinctè imprimantur, ut mente non excidant.

L. 4. C. 8. Veronica ad ripam Jordanis ducitur; Joannes Baptista, cum ad Salvatorem venisset, adoravit pronus in terram, terque renuit Salvatori manus baptizans imponere - tandem timens ac tremens imponebat aquas capiti Salvatoris, quæ per totum illius corpus defluxerunt. - Descendit Spiritus Sanctus in specie columbæ crucem medio capite gestantis; & vox intonuit dicens: Hic est filius &c. post patris vocem semper columba Christum allocuta est, donec in cœlum evolavit. Dixit Veronica, se verba singula columbæ loquentis cum Christo intellexisse, quorum postea recordata non est.

L. 4. C. 9. Veronica rapitur in Cana Galilææ; mensam primùm JEsus manu dextera benedixit, psallentibus cæteris, velut Religiosorum mos est. Ad ejus dexteram consedit Mater beatissima, quam sequebatur sponsa; ad lævam verò se sponsus posuit. Mater JEsu albis induebatur vestibus; sponsus & sponsa rubricatis. Quinque deserviebant, inter quos architriclinus. Inter cibos erant carnes assæ varia arte conditæ, aderant quoque cochlearia, quibus pulmenta convivæ desumebant. Fractio panis à Salvatore fiebat manibus, ut ferro reliqui perficiebant. - Aquam illam in vinum nigrum conversam fuisse Veronica testabatur. Ali-

mentis è mensa sublatis vasa quædam afferri vidit lignea præclarè elaborata, quibus ex Saccaro delicatiora quædam composita servabantur. Tum detulere instrumenta quibus concentus admirabiles personabant, choreas quoque duxêre sponsus & sponsa ac multi, Salvatore & B. Virgine semper sedentibus. Affirmabat Veronica, concentus, choreasque harum nuptiarum nonnisi cœlestia solatia excitasse. Sed NB. teste Plinio nullus tunc adhuc erat usus Saccari, nisi in Medicina, utpote nondum inventâ Americâ, ubi copia.

L. 4. C. 10. In Quadragesima vidit Veronica Christum in deserto, pallidum nimis ac macie postrema confectum; illius quoque vestimenta attrita videbantur. Dein venit dœmon, cui forma erat instar Eremitæ, facie multos per annos se abstinuisse ostendentis; manu corallam gestabat, gremio verò lapides, quos ubi ante Christum deposuit, dixit; Si filius Dei es. &c. - Iterum diabolus terribiliorem assumens formam assumpsit eum in montem - & dixit: Hæc omnia tibi dabo. Diabolus tunc supra modum terribilem speciem indutus undique ignes spirabat; cui dixit JEsus: Vade Sathan &c. tunc reliquit eum Diabolus horribiles dans sonitus, ita ut mons igneus effectus funditus dilabi videretur ac dirui. Dein JEsu Angelorum cœtu circumdatus in locum ductus est miræ pulchritudinis. Veste præclara primùm Angeli ministrantes circumdederunt JESUM. Concentus dein varios prompserunt. Mensam quoque parari, candidos afferri panes Angelico ministerio conspexit.

L. 4. C. 12. Feria quinta ante Dominicam Palmarum Veronicæ mens ab Angelo ducitur ad locum, ubi Christum proponentem parabolam quinque talentorum vidit & audivit. Aderat concionatori turba virorum & mulierum ingens; in medio turbæ sedebat fœmina altiori sede locata, cujus ornatus capitis ac vestium, oculi instabiles, motus capitis nunc ad lævam, nunc ad

dexte-

dexteram impudicam nuntiabant; Expleta similitudinis enarratione Salvator exclamans dixit: O animum criminibus onustum! quæ talentum Domini in terram fodisti, talibus tantisque admissis sceleribus ad me libens revertere, & ego suscipiam te. Tum impudicos oculos mulier in Christum direxit blandius. At Christus terrificas oculorum acies fœminæ objecit ea virtute, ut mulier sede descendens solo consederit lachrimans, & ejulans. Mox ornamenta singula deposuit, quæ Martha Soror accepta servabat. Soluto tandem crine imo pectore dum suspiria traheret, omnium qui aderant oculos in se convertit. Expleto sermone Christus abiit. Tum Simon leprosus Christum ad prandium evocavit; cui annuens domum Simonis ingressus est. Magdalena verò ad Marthæ lares reversa est. Magdalenam Veronica Angelo Duce sequitur, inspectatque cubiculo clausam crimina deflentem. Martha verò Marcellâ suffragante satagebat circa frequens ministerium, gestiens præ dulcedine, qui sororem ab errore converterat. Verum Magdalena intelligens Christum in domo Simonis cibum sumere accepit vas unquenti pretiosi, & domum ingressa Simonis unxit primo caput JESU, deinde pedes, & domus impleta est ex odore unquenti. Cœpit quoque Magdalena lachrimis pedes JEsu rigare, & capillis capitis sui tergebat, atque unquento ungebat singula crimina, quæ per omne tempus vitæ suæ admiserat voce proferens, veluti confitentium mos est. Asseruit Veronica, quæque crimina Magdalenæ audivisse, cum illa ad pedes Christi flens exponeret omnibus adjectis circumstantiis, quæ delicta aut graviora efficere solent, aut in diversum genus trahere. Dœmon in deserto cum Corolla, & Magdalena publicè conversa antequam intraret domum Simonis, ibique accuratè confitens, mira sunt, præterea hìc confunduntur unctio ultima, & prima conversio Magdalenæ.

L. 4. C. 14. Nocte Cœnæ Domini Veronica perducitur Bethaniam in domo Marthæ; positam verò mensam conspexit in cœnaculo quopiam, sedentesque Christum ac B. Virginem cæteris exclusis, quod secretius essent collocuturi. Sermo erat inter Matrem & Natum de futura filii passione. - Videre sibi videbatur Veronica D. Matrem sæpius solo dilabentem, sæva cum tormenta intelligeret, quæ se passurum filius exponebat. Totam noctem talibus intenti colloquiis Mater ac filius transegêre, neque cibi quidquam desumpserunt. Cum è mensa tandem surrexissent, conspicatur Veronica Christum ante Matrem genua flectentem, maternamque benedictionem rogantem; at humilis Mater pariter genu flexo idem obsecrat à Deo donari -' & C. 15. Postea Veronicæ spiritus ad Christum Hierusalem proficiscentem venit. Erat autem tunc cum JEsu socia multitudo discipulorum, quamvis ex domo Marthæ solum Christum recessisse Veronica viderit. Ingressus Salvator Hierusalem inter cætera mandavit dicens: Euntes parate nobis, ut manducemus Pascha; introeuntibus autem vobis civitatem occurret vobis homo &c. - Postquam lavit pedes eorum; cum recubuisset, accepit panem & benedixit &c. deinde dixit: Amen, Amen dico vobis, quia unus ex vobis tradet me. - Judæi in Christum irruunt, JEsum ad terram primò dejecerunt, pugnis faciem ejus, omneque corpus percutientes. Tum catenam ferream collo divino imposuerunt; ensium deinde parte, qua manu tenetur, percutiebant JEsum, dum traheretur, ac lapidibus atterebant, donec ad torrentem Cedron venerunt, ubi præcipitem illum in torrentem dantes catenâ diu traxêre. Observo, JEsum jam ingressum Jerosolymam non amplius potuisse dicere discipulis: *Ingredientibus vobis occurret* &c.

L. 4. C. 15. Asseruit S. Veronica, virum, qui in faciem percussit Christum, manum habuisse tectam Chirotheca ferrea, fuisseque eam percussionem graviorem, ita ut sanguis stillaret, descenderetque in barbam ac collum Salvatoris - ajebat Veronica

Chri-

Christum prætorium exivisse Pilati, crucemque bajulasse ea diei horâ, qua ad Primæ persolvendas laudes convenire Sorores consueverunt. - Cum Christus crucem sibi bajulans iter per urbis vicos prosequeretur, satagebat Virgo & Mater filium contingere, sed à turba repellebatur. Dixit verò Maria ad Joannem; Quæso, qui vicos urbis nosti, per devium aliquod compendio me deducito, quo tandem natum meum contingere queam. Jussa capessens Joannes sociam multitudinem ad bivium deducit, ubi lapis stabat erectus, eò transiens Salvator Matrem animadvertit obviam sibi prodeuntem, dixitque: Meos, o Mater, adjunxisti dolores. In mutuos verò prorumpentes complexus pro verbis lachrimas uterque dederunt. Erat autem tanta utriusqne ubertas, ut maternæ lachrimæ Nati lachrimis miscerentur. Interea Crux Salvatoris humero hærens solo dilabitur, quam homo quispiam suscipiens tenuit, donec à Matris amplexibus Christus eriperetur. Cogentibus autem ministris tartareis Christum iter prosequi homo ille nequam crucem humeris cœlestibus imposuit. Verùm cum Salvator tardiusculè incederet, Simoni crucem bajulandam imposuerunt. In hac narratione videtur falsum, Christum jam bajulasse Crucem ea hora, qua apud Moniales solet recitari Prima.

L. 4. C. 17. Postquam Salvator montem ascendit Calvariæ, veste exutus nudus apparuit. - Virgo, ubi divinum filii corpus nudum intuita est, velamen è capite subduxit, filioque projecit, quod accipiens JEsus se præcinxit. Dixit Veronica crucem, quæ magnæ molis erat, se vidisse in terra positam, supra quam se extendens Salvator renibus ligno hærentibus brachia lubens expandit - acceptis verò clavis, cum foramina Crucis à fabro facta longius distarent, ut manibus & pedibus pertingi non possent, fune brachia manusque circumligaverunt, diuque trahentes compage corporis soluta enodarunt, ac præcipuè ossa humeris hærentia collisa loco naturæ cesserunt - quamobrem omnia membra locis naturæ

turæ diffusſa sunt. His peractis Crucem in altum erexerunt. Conspexit Veronica erectam Crucem ministris volentibus in terram decidisse; cùmque crucem iterato erigerent, aut à dextris pendere aut à sinistris satagerunt. Denique Cruce obfirmata Virgo exclamavit! Heu me, o fili mi, en tuorum verborum eventus infelices; Ecce mihi abs te prænuntiata tempus locusque adsunt quibus te videns contingere nequeo. Nunc Simeonis verba prophetica in me completa fateor; & tuam ipsius, inquit, animam pertransibit gladius. O fili dulcissime, quàm pungentissimus, quàm acutissimus est gladius hic, quo tantis cruciatibus te in cruce pendentem aspicio; talia perstabat memorans Mater, sæpius in terram præ mœroris magnitudine dilapsa, quam Magdalena erigebat. - Ajebat Veronica se omnes motus Christi in cruce observasse, præsertim spinea corona premente, cum non haberet, ubi caput reclinaret, quod deinceps versus pectus pendere sinebat. Christo dicente, Sitio, Mater exclamavit. Heu me, O fili mi, ego te olim lacte pavi, at nunc tibi potum præbere nequeo. Atque inter verba solo dilabitur exanimis. Conspicata est Veronicæ mens hora mortis JESU illum transformari & lachrimis profusis irriguas genas ejus humectari, nullam verò vocem inter lachrimas dixit, præter ea, quæ Evangelistæ dicunt. Oratiunculæ B. Virginis in summo mœrore non sunt verosimiles. Revelationes Mariæ de Agreda sunt contrariæ.

L. 4. C. 18. Dixit Veronica, ea hora, qua Christus animam Patri tradidit, se conspicatam solem tenebras induisse, petras scissas, monumenta aperta, vehementem terræ motum factum, plurimosque percutientes pectora sua reverti; Longinum latus percutientem lumine oculorum recepto ad Deum converti. Vidit insuper, cum Longinus latus perforasset, Virginem jam erectam in terram denuo collapsam - lamentabantur omnes, cupiebantque vita functum de cruce ponere nec valebant; Venere Joseph

Joseph & Nicodemus, qui erant nigris induti vestibus, capiciis ad oculos usque descendentibus - scalis prominentibus ascendentes cadaver deposuerunt in gremium matris. - Dein omnes abierunt, & Veronica semper comes affuit angelo duce, qui cum B. Virgo, cæterique domum quandam ingressi essent, Veronicam ad videndum templum Salomonis perduxit.

L. 4. C. 19. Ingressæ templum Angelus dixit: Quem vides locum, templum est Salomonis. Sed NB. Templum Salomonis non amplius stetit post Captivitatem Babylonicam.

L. 4. C. 20. Die Paschæ Veronicæ spiritus Angelo duce domum sitam in monte Sion, in qua beatissima Mater lachrimans perseverabat, adiit. Nec mora; & Ecce Magdalena à Virgine Matre dimissionem petit, ut ad monumentum Christi prodeat; qua abeunte vultum Virginis Matris novo gaudio immutari conspectat; auctâ verò paulatim lætitia in risum tandem prorupit. Tum subito resurgens Christus locum ingressus est, cui mater obviam procedens post mutuas salutationes filium complexa est.

L. 4. C. 21. Christo cœlorum orbes ascendenti novem Angelorum legiones obviabant; afferebant plerique incensi odores - JESU cœlum Empyreum ingresso Patrem ac Spiritum Sanctum veluti eidem obviantes contemplatur; erat in supremo cœli cacumine locata sedes ornatissima ad dexteram Patris, in qua Christus sedens effulsit.

L. 4. C. 22. Nocte Pentecostes Veronica vidit in supremo cœli cacumine Christum ante Deum Patrem genua flectentem ac dicentem; Nosti, o mi Pater sanctissime, cum apud mortales essem, Matri meæ & discipulis meis me pollicitum fuisse Spiritum Sanctum; cumque hodierna dies huic missioni apta existat, annue quæso, quo id perficiam. Cui Pater: Quando fili dilectissime

omnia tibi à me tradita fuerunt, ut libet promissum sanctum mitto spiritum.

L. 5. C. 10. In assumptione B. Virginis ex purgatorio adductæ fuerunt tot animæ, quot non capit Urbis Mediolanensis media pars. Dimidia pars Urbis Mediolanensis ad minimum capit decem milliones hominum, ut est Geometricè demonstratum.

L. 5. C. 18. In festo D. Hieronymi Veronica vidit Hieronymum lilia manu tenentem, ac pileum more Cardinalium capite gerentem.

Num. XII.

De Revelationibus Venerabilis Mariæ de Agreda.

QUanta fuerit in Venerabili Maria de Agreda virtutum heroicarum excellentia, satis ostensum existimo in ejus Vita simul cum ejus Operibus ac Prologo Galeato sæpius edita, atque recusa Augustæ 1719. Idem enucleatius deducitur in Processu ejus Beatificationis quem ante septennium legi Romæ. Eandem habuisse eximia lumina à DEO, verasque divinas visiones, ob ejus frequentes raptus & ectases, in quibus non est verosimile intervenisse perpetuas illusiones diabolicas personæ tam virtuosæ nullo in finem reperto illusionum exitu, minimè dubito. An verò nullæ in tot visionibus intercesserint magnæ illusiones phantasiæ ex iis, quæ de vita B. Virginis legerat, audierat, aut in repræsentationibus theatralibus viderat, relinquo aliorum, præsertim Ecclesiæ Romanæ, judicio. Neque enim

enim meum est, assertivè quidpiam hac in re statuere, quamdiu Processus Beatificationis hæret in Sacra Congregatione Rituum, privatoque judicio tantorum Theologorum, ac Eminentissimorum Judicum prævertere sententiam. Interea tamen, dum post matura examina prodeat Ecclesiæ vox, atque Ecclesiastica Romani Tribunalis conclusio, nec ingratum, nec inutile fuerit, recensere historicè, quid circa Controversiam de Revelationibus Venerabilis Mariæ de Agreda gestum sit; exhibere earundem Revelationum epitome quoad puncta, quæ in controversiam venire, aut ad puncta controversa quovis modo respicere possunt; ad demum adjungere designationem locorum in his Revelationibus difficilium cum rationibus dubitandi præcipuis. Itaque sequentes annotationes in tres partes divido.

1. Recensentur historicè, quæ in hac causa hucusque gesta sint.
2. Ponitur Compendium Revelationum Ven. Mariæ de Agreda aliquo modo ad controversiam respicientium, seu Vita B. Virginis, per Ven. Mariam de Agreda scripta, in compendium redacta.
3. Designatio locorum in his revelationibus difficilium, cum deductione rationum dubitandi.

§ 1.

Quæ in Controversia de Revelationibus Ven. Mariæ de Agreda gesta sint?

REvelationes Mariæ de Agreda dudum pro erroneis declaratæ fuerunt ab Academia Parisiensi, nempe anno 1696. Dein confixæ etiam fuerunt à S. Congregatione Indicis, ut patet ex Catalogo Librorum prohibitorum edito Romæ 1710. Sub

Benedicto XIII. comparuit Decretum, quo denuò permittitur fidelibus earum Revelationum Lectio, sed Reverendissimus P. Nicolaus Ridolfi Secretarius Congregationis Indicis, nunc Sacri Palatii Apostolici Magister dum anno 1735 versarer Romæ, monstrabat & prælegebat mihi aliud Decretum recentius ejusdem Benedicti XIII, quo testatur SS. Pontifex, prius clanculariò & fraudulenter fuisse emanatum; à se proin illud irritari, & Confixionem Revelationum Mariæ de Agreda in suo robore permanere. Mirabar tamen eam recentiorem Declarationem SS. D. N. Benedicti XIII. non publicari; & agnovi, jam introductum esse processum Beatificationis Ven. Mar. de Agreda, quo durante esse aliud instituendum examen de his Revelationibus; hujus proin exitum exspectandum.

Quod attinet Academiam Parisiensem, prodiit anno 1696 Scriptum sub hoc Titulo: *Censure fait par la faculté de Theologie de Paris d'un livre, qui à pour Titre: La Mystique Cité de Dieu, de Marie d'Agreda. à Paris in* 4. In hoc Scripto S. Facultas Theologica Parisiensis declarat, se nolle minuere cultum B. Virginis, quia tamen tot aliis honorificentissimis titulis decorata non eget cultu vano, ut observat S. Bernardus Epist. ad Canonicos Lugdunenses, declarat, se non approbare quasdam Propositiones in illa Mystica Civitate Dei contentas. Inter eas propositiones sunt & sequentes:

Sexta Propositio. DEUS dedit B. Virgini omne, quod voluit dare; voluit autem dare omne id quod potuit; & potuit dare omne id, quod non fuit esse divinum. Hæc propositio damnatur ut falsa, temeraria, & contraria doctrinæ Evangelii.

Septima Propositio. Declaro, omnia privilegia, gratias, prærogativas, favores, & dona B. V. etiam dignitatem Matris Dei dependere ac ducere originem ex eo, quod fuerit Immaculata, &

& plena gratia in Conceptione, ita ut in defectu hujus privilegii reliqua omnia forent defectuosa, ac superbum ædificium sine solido fundamento. Facultas declarat, hanc propositionem falsam, temerariam, & quod enervet fidem in Conciliis stabilitam.

Octava Propositio, attribuens B. Virgini ab initio Legis Evangelicæ regimen Ecclesiæ pronuntiatur falsa, temeraria, & erronea.

Nona Propositio, quæ explicat ad Litteram verba Capitis octavi Proverbiorum de B. Virgine, damnatur ut falsa, & temeraria, eò quod illa verba solùm debeant intelligi de Sapientia increata.

Decima Propositio, quæ asserit B. Virginem fuisse educatam per angelos inter brachia S. Annæ, ac sæpe translatam in cœlum, censuratur esse falsa, temeraria, & contraria Verbo Dei Joa. C. 14. & ad Hebr. C. 6.

Duodecima asserit, B. Virginem omni modo esse Matrem misericordiæ, & mediatricem gratiæ. S. Facultas declarat, B. Virginem quidem plus posse, quàm Sanctos; sed propositionem hanc esse falsam, erroneam, & Christo injuriosam, qui solus est Mediator.

Decimatertia asserit, homines fore æternùm beatos, si viderent claritatem B. Virginis. Hæc propositio censuratur esse falsa, scandalosa, & erronea. Eadem Censura fertur circa Propositionem decimamquartam & alias, quas Maria de Agreda dicit esse revelatas circa Controversias quasdam Scholasticas.

Ita sensit de his Revelationibus Academia Parisiensis. Fusius eam condemnationem à S. Facultate Theologica Parisiensi anno

no 1696 factam describit ejusdem S. Facultatis Doctor, & pars Ludovicus Elias Du-Pin seu Du-Pinus in Compendio suæ Historiæ Ecclesiasticæ, edito Parisiis 1726 sub titulo: Histoire de l'Eglise en Abregé. Tom. 4. Art. 23. ad Sæculum 17. sic scribit: Soror Maria de JEsu, Ordinis S. Francisci, Abbatissa Conventus Immaculatæ Conceptionis in urbe Agreda, professionem emisit 1620. Anno 1627 electa est in Superiorissam. Si fides adhibenda ejus testimonio, decem primis sui regiminis annis accepit à Deo mandatum, scribendi vitam B. Virginis. Restitit usque ad annum 1637, quo tandem incepit illam vitam scribere. Postquam finierat opus, illud cum aliis suis scriptis comburit ex mandato sui Confessarii extraordinari, à quo dirigebatur in absentia Confessarii Ordinarii. Verùm de hoc à suo Confessario ordinario, & à suis Superioribus, postquam id rescierant, acriter reprehensa est, atque ab iisdem de novo jussa est, conscribere secunda vice historiam B. Virginis. Itaque, cum & existimaret, à Deo reiterari mandatum, vitam B. V. denuo scribere exorsa est in die Conceptionis B. V. anno 1655. Obiit anno 1665. Ejus Opus dividitur in tres partes, octo libris comprehensas. Impressum est post ejus obitum hispanicâ linguâ Ulyssiponæ, Madriti, & Perpignani. Ex idiomate hispanico in gallicum versum à P. Croiset, Franciscano, Massiliæ editum est anno 1696 sub titulo: La mystique Cité de Dieu. &c. Hic liber plenus est visionibus, & fabulis, & ineptiis, quas author vendit pro revelationibus, quamvis aliquæ contineantur in libris Apocryphis, & ex stylo ac terminis Scholasticis libri satis clarè agnoscatur, non solam Mariam de Agreda applicuisse manum. Author de ordine divinorum Decretorum discurrens agit subtilem Scotistam, supponitque, sic revelasse DEum. De creatione mundi loquens agit Theologum. Caput 12 & 17 Apocalypsis explicat de Conceptione B. Virginis. Describit etiam Conciliabulum dœmonum celebratum secundo die creationis, in quo quilibet dœmonum suum explicat

plicat consilium ad perdendum hominem, & Verbum incarnatum. De Conceptione B. Virginis eo modo discurrit, qui vix congruit Moniali. Describit etiam ea, quæ B. Virgini acciderunt novem mensibus in utero. Denique construit integram historiam penitus fictam de ejus infantia, de ejus actionibus, de ejus occupationibus, de ejus conversatione, functionibus, miraculis, totaque ejus vita & morte. Hic liber, quamvis absurdissimus, multis tamen munitus est approbationibus. Sed hæ non potuerunt impedire, quin fuerit confixus Romæ Decreto S. Congregationis Indicis, quamvis fautores libri obtinuerint à Rege Hispaniæ, ut scriberet Papæ in favorem libri, sicque per Breve fuerit executio Decreti suspensa.

Versio primæ partis anno 1696 statim denuntiata fuit Facultati Theologicæ Parisiensi, quæ proin nominavit Deputatos pro examine libri. Hi extraxerunt multas propositiones, quæ ipsis videbantur digniores censura. Facultas, postquam plus quàm trigesies ea de re convenerat, tandem in quatuordecim articulis condemnabat varias propositiones ex illo libro excerptas. Condemnantur ibi propositiones, in quibus B. Virgini adscribitur tanta excellentia, ut creatura perfectior creari non possit; item illæ propositiones, in quibus omnes ejus prærogativæ & privilegia derivantur ex Immaculata Conceptione. Item illæ, quæ illi tribuunt regimen primitivæ Ecclesiæ. Item illæ, in quibus ipsi applicantur textus Scripturæ in sensu litterali, qui conveniunt soli Deo, v. g. Caput 8. Proverbiorum. Item illæ, in quibus ipsi tribuuntur attributa, quæ conveniunt soli Christo, v. g. dum vocatur *Mediatrix gratiæ, reparatrix hominum, & coadjutrix JESU Christi*; & hujusmodi plures aliæ propositiones absurdæ & fabulosæ. Improbat Facultas præcipue temeritatem, qua Maria de Agreda audet has ineptias vendere pro revelationibus, abusum textuum Scripturæ, & versutiam, qua opiniones scholasticas transformat in revelationes. Aliqui Deputatorum præmiserunt Censuræ

suræ protestationem, qua solenniter contestantur, se per hanc censuram nec minimum velle detrahi cultui ab Ecclesia Catholica B. Virgini exhiberi solitæ; declarant, se B. Virginem honorare ut matrem Dei; se in ejus intercessione collocare singularem confidentiam, seque credere corpore & anima in cœlum assumptam juxta orationem Liturgiæ Gallicanæ; Cum tamen B. Virgo non indigeat falsis honoribus, utpote tot veris gloriæ titulis cumulata, prout S. Bernardus scribit in quadam Epistola ad Canonicos Lugdunenses occasione novi festi Conceptionis, se non posse approbare cultum immoderatum, superstitiosum, & falsum, ex quo loco cultus potius accedit B. Virgini injuria, & Religioni Catholicæ apud impios & hæreticos contemptus. Censura Facultatis, qua nominatim condemnantur tredecim propositiones hujus libri, ac generatim plures aliæ, data est 16 Septembris 1696. Ita Du-Pinus.

Utrum Censura S. Facultatis Parisiensis in omnibus approbanda sit, non disputo; illud tamen observo, non videri censura aut proscriptione dignum. Primò. Quod non possit creari creatura perfectior B. Virgine. Ratio est, quia Ven. Maria de Agreda suam propositionem satis apertè limitat ad eas perfectiones, *quarum B. Virgo erat capax*, id est, sine processu in infinitum, & sine absurdo, & *quas decuit conferri à DEO*, videlicet juxta leges suæ Sapientiæ & providentiæ in ordine ad fines à se præstabilitos: quod nihil aliud est dicere, quàm DEum in omnibus decretis sequi *rationem melioris*; adeoque cum B. V. in moderno systemate entium, quod omnibus aliis possibilibus est simpliciter ac absolutè melius, sit indubitatò perfectissima, sequetur, quod etiam omnibus creaturis possibilibus sit perfectior. Jam verò, quod Deus non possit non sequi *rationem melioris*, etiamsi hæc sententia sit probabilius falsa, non est tamen censura & proscriptione digna, cum eam in omnibus suis fere operibus sequatur S. Raymundus Lullus, & sciam in eam sententiam propendere viros

ros

ros eximiè doctos. Itaque nec censura aut proscriptione digna videtur necessaria ex illo principio consecutio, quod non possit creari creatura perfectior B. Virgine. Certè hanc censuram non deberent approbare Leubniziani, quorum nunc, præsertim in Germania inter Wolfianæ Philosophiæ Sectatores est magna pars. Secundò. Non videtur censurâ dignum, quod omnes prærogativæ & privilegia B. Virginis deriventur ex Immaculata conceptione. Nam supposita semel Immaculata conceptione necessariò consequitur, ordine executionis omnes alias speciales gratias B. Virgini collatas ad Immaculatam Conceptionem tanquam primam dispositionem consequi. Cum ergo sententia de Immaculata conceptione B. Virginis non sit censura aut proscriptione digna, & Ven. Maria de Agreda nil aliud velit dicere, quàm ex Immaculata Conceptione derivari reliquas gratias ordine executionis, & tanquam ex prima dispositione, nec ista propositio videtur censura digna. Immo etiamsi ex Immaculata Conceptione dicerentur consequi reliquæ gratiæ, non tantùm tanquam ex prima dispositione, sed etiam tanquam ex motivo, ne sic quidem propositio foret censurâ digna præsupposita semel Immaculata conceptione, quia non dedeceret DEum manifestè, si fineret se moveri ad conferendam maternitatem huic potius personæ ex motivo, quod eam videat actu præditam ea puritate originali, quam illi contulit intuitu conferendæ illi aliquando maternitatis: sicut si sponsæ eligendæ donatur pretiosa vestis intuitu, quod donans eam sibi designet in sponsam; poterit tamen ad contrahenda actu sponsalia simul moveri inadæquatè ex elegantia sponsæ per ipsas vestes. Tertiò. Non videtur censurà aut proscriptione digna propositio, qua B. Virgo vocatur *Mediatrix gratiæ, reparatrix hominum, coadjutrix JESU CHRISTI.* Ratio est, quia hujusmodi propositiones difficiles, postquam jam semel usu fidelium receptæ ac radicatæ sunt, non sunt simpliciter privatorum Zelo rejiciendæ simpliciter, aut publicè impugnan-

dæ, sed explicandæ, quomodo & varias propositiones Scripturæ valde difficiles. v. g. in Epistola 1. S. Joannis, non rejicimus sed explicamus. Jam verò illas propositiones, aut consimiles jam dudum fuisse receptas usu fidelium, patet ex Scriptoribus etiam antiquis, inter quos & Cyrillus Alex. in Hom. contra Nestorium, quæ recitatur in Octava Nativ. B. V. in Brevario, dicit, *hominem per illam ad cœlum reduci.* &c. Verum quidem est, quod propositiones ejusmodi ponantur à Patribus & aliis Doctoribus *exponibiliter*, & *indifferenter* quo modo loquendi adhuc possunt exponi in sensu tropico, ac causali, ita ut B. Virgo intelligatur *Reparatrix hominum, mediatrix gratiæ.* &c. tanquam causa mediata, quatenus est mater *Mediatoris* ac *Reparatoris* immediati, videlicet Christi; econtra Ven. Maria de Agreda hos titulos non sumit in sensu tropico, ac mediato, sed in sensu immediato, quatenus in mente DEI simul cum Christo ingreditur motivum condonandi hominibus originalem culpam, & conferendi salvationis gratiam, quamvis ejus merita sic moveant Deum simul cum meritis Christi ut dignificata per eadem merita Christi. Hanc esse mentem Ven. Mariæ de Agreda colligitur ex ejus propositionibus infra propositione 5. referendis. Sed cùm textus Patrum & Doctorum, tribuentium B. Virgini hos titulos, sint indifferentes, ac quoad sensum indefiniti, sicut illis non potest certò determinatus sensus de reparatione & mediatione immediata tribui, ita non potest certò determinatus sensus ab iis excludi. Cum ergò certò sciri non possit, utrum non proveniat ex speciali providentia Dei, quod Patres & Doctores usi fuerint terminis tam generalibus, ut adhuc reciperent sensum de *mediatione* ac *reparatione* immediata suo tempore revelatione Ecclesiæ insinuandum ejusque attentioni subjiciendum, videtur tam gloriosum B. Virginis titulum probabili revelatione insinuatum non fuisse statim tanquam erroneum abjiciendum, sed longo Ecclesiæ examini atque judicio

refer-

reſervandum. Moderatius actum fuiſſet, ſi prohibitus fuiſſet ſolus liber earum revelationum ob metum, ne populus imbiberet novas doctrinas, nondum ab Eccleſia approbatas, qualis eſt hæc doctrina, cum in ipſis his revelationibus Part. 1. Num. 1. & 9. dicatur, eam *nunquam fuiſſe à mundo cognitam*, adeoque *novam*; ſed quod ipſa propoſitio vocetur *erronea*, forte juſto ſeverius dictum eſt.

§. 2.

Vita B. Virginis, ſcripta per Mariam de Agreda, in compendium contracta quoad puncta difficultas controverſas reſpicientia.

PARS. I.

1. MAgnifico te, Rex Regum, quod dignatus ſis profunda hæc myſteria, abſconſa hactenus Sapientibus & Doctoribus Eccleſiæ, revelare Servæ tuæ, omnium ſummè inidoneæ; ut mundus agnoſceret, totum hoc opus tuum eſſe, non inſtrumenti.

2. Diu reſtiti puſillanimitate victa Numini ad ſcribendum hoc opus inſtiganti, donec lux quædam ſuperior, cœlitus immiſſa, diſcuſſerat omnes anxietatum nubes, & ad virtutes, vocationi tantæ congruas, tractione potenti præparârat. Poſt eam præparationem delapſa eſt ad aures meas vox à Domino, quæ me ad altiorem perfectionis habitationem elevavit.

4. In ea habitatione apparuerunt mihi sex angeli, specialiter mihi à Deo in hunc finem deputati, ut me dirigerent & juvarent in scribendo hoc opere. His adjunxerunt se duo alii angeli ordinis superioris, quos agnoscebam cupidissimos esse, ad pandenda mihi quædam altiora mysteria. Vicissim ego aperui illis anhelum meum desiderium, eadem mysteria secreta percipiendi; At propius accedere volentem represserunt me, exuendos prius, inquientes, omnes affectus, & inclinationes proprias.

5. Tunc statim vidi pretiosum velum, quo tegebatur aliquis thesaurus. Exarsi desideriô, ut reduceretur velum, & monstraretur thesaurus. At tuli responsum: Exue teipsam, & videbis thesaurum. Proposui statim, emendare vitam; & ingemiscens cum fletu suspirabam ex intimo cordis, ut mihi retegeretur thesaurus. Et Ecce! juxta incrementum desiderii etiam paulatim reducebatur velum, monstrabaturque mihi summum meum bonum; donec tandem reductum fuerit totum, seseque ante oculos meos stiterit, quod non sum potis enarrare verbîs. Vidi namque oculis internis Reginam pulcherrimam, stellis coronatam, sole amictam, & lunam sub pedibus ejus. Angeli mihi asseverabant; hanc ipsam esse illam mulierem, quam vidit Joannes in Apocalypsi; ac in ea reposita atque sub sigillis clausa esse mysteria Redemptionis. Jusserunt præterea, ut eam bene contemplarer, atque describerem.

6. Alio die in somno venit ad me vox à Deo, dicens: *Sponsa mea, volo, ut ducas vitam magis angelicam, quàm humanam, atque ut obliviscaris omnia terrena: Mea virginea Mater erit tua Magistra.*

7. Simul tunc magna Regina, in cujus stabam conspectu, dignabatur his me verbis alloqui: *Charissima filia; tu mea sis discipula, ego ero tua Magistra. Me sequere.* &c. Dein Dominus dixit: *Attende, & vide.* Attendi, & vidi Scalam cum angelis ascendentibus & descendentibus. Et Dominus ad me dixit:

dixit: *Hæc est illa Scala Jacob, quæ est Domus* DEI *& porta cœli. Si te dignam reddideris, per eam ad me ascendes.*

8. Per aliquot dies valde eram anxia, præ desiderio dissolvendi corporis & eò perveniendi; in quem finem etiam deposui Confessionem generalem. Post aliquot dies, quibûs constanter perduravit visio Scalæ, declaravit mihi Dominus, quod hæc Scala sit vita Beatæ Virginis. *Volo,* inquit, *sponsa mea, ut per hanc ad me cognoscendum ascendas; contemplare eam, & imitare. Angeli, quos vides, ii sunt, qui ad custodiendam hanc urbem Sion deputati sunt.* Tunc videbar mihi, quod ascenderem per hanc Scalam; & vidi Dominum in Summitate Scalæ, præmonstrantem mihi tabulas, Moysaicis meliores, in quibus propriis manibus pro me conscripserat legem; hanc videlicet, ut describerem vitam Beatæ, & in ea descriptione tribus potissimum punctis inculcandis intenderem. Primò, ut ubique commendaretur Excellentia Dei, ac reverentia illi debita. Secundò, ut genus humanum agnoscat ac sciat, quantum suæ Matri in opere redemptionis debeat. Tertiò, ut meus Director, & si opus sit, totus mundus agnoscat meam insufficientiam, atque indignitatem ad tantas gratias.

9. Dixit etiam ad me Beata: *Mundus hac doctrina his temporibus potissimùm eget, ob ignorantiam* &c. Et Dominus: *Quando misi Filium in mundum, in statu tam misero jacebat, ut ab ejus origine nunquam fuerit tam deplorandus. Sicut ergo tunc exspectabam tempus opportunum, ut ex malitia hominum magis inclaresceret magnitudo misericordiæ, ita infelicissimo isthoc tempore, quod meam deposcit iram, & quo jam ultimus dies appropinquat mundo, statui omnibus aperire portam misericordiæ, & accendere lucem in tenebris. Volo enim, ut omnes agnoscant, quantum valeat intercessio illius, quæ dum immortali in Virgineo utero vitam contulit, salus peccatorum extitit.* (10.) *A principio*

pio Religionis hæc mysteria non manifestavi, quia tunc stabiliendi erant articuli de Christo, nec erat Religio pluribus difficultatibus implicanda. Nunc autem jam stabilitis articulis de Christo urget ipsa necessitas temporum, & reverentia Beatæ debita, ut tandem orbi propaletur cum mysteriis Beatæ tam salubre remedium. Describe igitur pro viribus hanc Civitatem Dei. Volo enim, ut hæc Vitæ illius descriptio non habeatur pro opinione aut meditatione, sed pro certa veritate. Qui aures habent audiendi, audiant; qui sitiunt, veniant ad aquas vivas relictis cisternis dissipatis; qui desiderant lucem, veniant, & sequantur eam. Hæc sunt verba DEI.

12. 13. 14. Nunc explicabo, qualis fuerit mea dispositio ad has revelationes, & quis fuerit modus harum revelationum. A tempore, quo primùm in me cœpit usus rationis, semper habui magnum timorem, ne forte non sim in gratia Dei; in hoc timore & horrore vivo perpetuò; & panes mei nocte & die sunt lachrimæ, quas ille timor extorquet; hinc semper petii à Domino viam meliorem & tutiorem; & hinc petii etiam, ut me duceret via coram oculis hominum occulta his ultimis mundi temporibus. Dominus respondit: Ducam te in via lucis, & in semita occulta, à me solo cognoscibili. Tunc simul mihi infusa est lux, in qua omnes res cognovi in DEO, & ut sunt in seipsis, & ut sunt in suis effectibus. Hoc ita obversatur oculis meis, quantum placet Deo. Hæc cognitio, & hæc lux illuminans, est sancta, suavis, incoinquinata, subtilis, penetrans, nobilis, certa, clara; est vapor virtutis Dei, & emanatio claritatis omnipotentis Dei, & candor lucis æternæ; intellectui meo se sistit instar speculi, in quo per superiorem animæ partem & oculum interiorem multas res video. Objectum & lux, quæ ex hoc speculo reflectuntur, sunt infinitum quid; quod tamen non aliter cognoscitur, quàm si Majestas divina sederet in throno obducto per velum crystallinum.

15. 16.

15. 16. 17. In eadem luce DEus tanta claritate & certitudine cognoſcitur, ut de objecto nullum relinquatur dubium. Quando anima hac luce ac viſione fruitur, & eam non amittit, nunquam vincitur. Immo tribuit & corpori alleviationem, idque reddit aliquo modo ſpirituale, ut gravitas illius evaneſcat, aut impediatur. Tunc in omnibus actionibus ſentitur aſſiſtentia ſpiritus Chriſti, qui eſt Deus, & vita animæ.

18. 19. Non dico, quod hæc lux ſit tota lux; ſed eſt pars illius; & ea pars eſt aliqua cognitio ſupra vires naturæ. Per eam viſionem informat DEus per modum animæ vivificantis intellectum, eique tribuit certam aliquam proprietatem ac claritatem, per quam potentia animæ redditur proportionata ad cognitionem ſupernaturalem. Hoc medio comprehendit intellectus cum certitudine ea, quæ creduntur. Sap. 7. Hæc lux eſt *inextinguibilis, & omnia bona venerunt mihi pariter cum illa, & innumerabilis honeſtas per manus illius; hæc lux præcedit me ad dirigendum in via: quam ſine fictione didici, ſine invidia communico, & honeſtatem illius non abſcondo* &c.

19. In hac luce aſcendo ad Deum; & in Deo cognoſco diſpoſitionem orbis, & vires elementorum; initium, medium, & finem temporum, viciſſitudines rerum, curſum annorum, proportiones & proprietates creaturarum, pericula, actiones, & abſcondita hominum; initia, finem, & conſtitutionem regnorum. Omnia hæc cognoſcuntur in illa luce Dei. Sed quando anima in inferiori ſtatu eſt, eo nempe, quem ordinariè habet, licet utatur eſſentia hujus lucis, aliter res ſe habet. In hoc enim inferiori loco non habeo majorem cognitionem, quàm quæ ſufficit ad vitanda propria pericula & peccata, & ad compatiendum hominibus; nec mihi tunc licet, ad homines cum claritate ea loqui, quæ cognoſco; nec etiam ſcirem tunc loqui, quia in eo ſtatu videor mihi quaſi muta eſſe.

20. Et

20. Et quamvis hæc omnia cognoverim, nunquam tamen DEus mihi ostendit aliquem damnandum; si enim talem vidissem, præ dolore obiissem. Immo rogavi Deum, ut nunquam talem hominem ostendat, qui jam extra spem auxilii constitutus est.

22. In hoc statu & in hac luce, & hoc modo video etiam B. Virginem, quando mihi loquitur. Agnosco etiam angelos, eorum naturam & perfectiones. Aliquando eos video & cognosco in Domino, aliquando autem in seipsis. Sed quando eos cognosco in seipsis, descendo uno gradu cognitionis. Et in hoc inferiore gradu video, & alloquor angelos eosque intelligo, explicantes mihi mysteria, à Domino monstrata.

23. In Domino eos cognosco, tanquam in speculo; & Dominus mihi etiam ostendit Sanctos, quos vult, cum suis operationibus.

24. In inferiore gradu cognitionis video B. Virginem & angelos; & agnosco eos sic ad me loqui & me illustrare, prout unus angelus loquitur ad alterum, & illustrat alterum. Talem lucem illustrantem largitur Dominus primariò B. Virgini, & B. Virgo eam communicat superiori parti animæ meæ. Tunc ea luce mediante agnosco ejus perfectiones, sicut angelus inferior agnoscit illud, quod à Superiore angelo illi communicatum est. Sæpe fit, quod Dominus mihi ostendat objectum, B. Virgo conferat illuminationem, & angeli commodent verba. Communiter omnia peragit Dominus; aliquando hoc facit B. Virgo, ostendendo mihi doctrinam, & aliquando id operantur angeli. Solent etiam non infrequenter præcisè communicare intelligentiam; verba autem rem intellectam explicandi sumo à meipsa. Et in hoc possem errare, si Dominus permitteret; quia sum indocta fœmina, & usurpo verba aliàs audita. Quando autem sentio difficultatem, intellecta verbis explicandi, recurro ad meum Magistrum & spiritualem directorem.

25. In

25. In hoc ſtatu, quamvis habeam quandoque corporeas ſeu imaginarias viſiones in phantaſia, eæ tamen ſunt admodum raræ.

27. Vidi, quod in Trinitate Filius ſit natus ex fœcunditate intellectûs Patris; & Spiritus Sanctus procedat ex Patre & Filio per amorem.

30. Vidi, quod DEus ante creationem rerum fuerit in ſe; & quod fuerit ante creationem tota æternitate immenſus in omnibus ſuis perfectionibus.

31. 32. Vidi, quòd tres perſonæ (juxtà noſtrum modum intelligendi) decreverint ſe communicare creaturis: perpenderunt tamen prius convenientiam omnium operum creabilium; non quod detur in Deo prioritas temporis quoad unam cognitionem reſpectu alterius; eſt enim in Deo una ſimplex ac indiviſa cognitio; ſed quod ordine ſeu prioritate naturæ cognitio præcedat volitionem.

33. Et quia DEus dignatus eſt reſpondere ad meam interrogationem, qua ex ipſo ſcire petii, quem ordinem ſeu locum in mente divina ac Ideis & Decretis habuerit Chriſtus & B. Virgo, declarabo hoc per varia inſtantia, ſine quibus hæc materia pro nobis explicari non poteſt. Notandum autem, quod *ſcientia viſionis* dicatur illa ſcientia Dei, qua ſcit creanda à ſe, & ad hanc ſcientiam pertinent ideæ rerum, quas DEUS creaturus eſt.

34. Quamvis autem ſcientia Dei ſit in ſe indiviſa ac ſimplex; quia tamen res per ſcientiam viſæ ſunt multiplices, & tales, ut unius exiſtentia dependeat ab exiſtentia alterius; ſic ut una res dici poſſit prima, alia ſecunda &c. neceſſe eſt, ut volitiones & cognitiones divinæ juxta ordinem objectorum diſtinguantur in varia inſtantia. Et hoc modo intelligendum, dum dicimus, DEum ſcientià viſionis unum prius vidiſſe præ alio, ſic ut ſi illud primùm

non prius cognovisset per scientiam visionis, non decrevisset alterum.

35. Intellexi ergo à Deo, quod ordo cognitionum divinarum per sequentia *Instantia* explicari debeat. In primo instanti DEus cognovit suas perfectiones cum infinita propensione eas communicandi ad extra. Simul autem Deus vidit, quod ea communicatio ob æquitatem non solùm sit conveniens, sed etiam quasi necessaria; & hoc secundùm totam plenitudinem perfectæ communicationis, quantum ea est possibilis. Cum enim in DEO omnia sint infinita, magis convenit ei se communicare, quàm igni urere, aut lapidi tendere deorsum ad centrum.

36. Propterea vidit DEus se quasi coactum ad communicandum se ad extra.

37. Vidi etiam in DEO proportionem, cuivis creaturæ conferendi plures perfectiones, quàm habent omnes angeli, etiamsi omnes arenulæ, & stellæ essent capaces rationis & ejus donorum, dummodo ad ea dona se disponerent nullum ponendo obicem, & pro iis acquirendis allaborarent.

38. In secundo Instanti DEus decrevit communicationem sui cum motivo seu fine communicationis, nempe ut serviret ad majorem suam gloriam, inquantum per eam communicationem manifestantur suæ perfectiones, quò fit, ut agnoscatur, laudetur, & supra omnia extollatur DEus.

39. In tertio Instanti DEus decrevit modum hujus communicationis, nempe ut fieret modo convenientissimo, & omnium maximè idoneo ad manifestandas suas perfectiones; & ut inter ipsas creaturas servaretur inter se pulcherrimus, & mirabilissimus ordo, harmonia, & subordinatio. Igitur in hoc Instanti DEUS primò decrevit Incarnationem Verbi; dein proprietates decentissimas Humanitatis Christi.

40. In-

40. Intellexi, Hypoſtaticam unionem neceſſariò debuiſſe eſſe objectum primum cognitionis divinæ. Inter alias rationes eſt primò: quia ſic exigit optimus ordo, ut DEus poſt cognitionem & amorem ſui illud præ aliis cognoſcat & amet, quod eſt ſibi propinquiſſimum. Secundò: quia decuit, ut DEus poſt communicationem ſui ad intra ſe communicaret modo perfectiſſimo ad extra; & quidem eo modo, quo certiſſimè conſequeretur finem præſtabilitum ſuæ communicationis ad extra, nempe perfectiſſimam manifeſtationem ſuarum perfectionum; hoc autem certò DEus conſequitur per unionem hypoſtaticam, per quam conſequitur ſummam ſui cognitionem, laudem, & glorificationem. Econtra, ſi non decreviſſet Chriſtum, aut ſi illi noluiſſet conferre omnia poſſibilia dona, potuiſſet DEus fruſtrari ſuo fine ab aliis creaturis. Non autem decet, ut DEus finem à ſe conſtitutum relinquat incerto eventui. Tertiò: decebat, &, ut ita dicam, erat neceſſarium, ut DEus in ſuis creaturis obſervaret harmoniam & ordinem ex omnibus poſſibilibus optimum, pulcherrimum, & mirabiliſſimum. Itaque decebat, ut inter creaturas eſſet aliqua, quæ omnium aliarum creaturarum eſſet ſuprema, immo ſibi propinquiſſima, ac unitiſſima, per quam aliis creaturis daretur ad ſe acceſſus.

41. In quarto Inſtanti DEUS decrevit omnes gratias poſſibiles, & in omni gradu poſſibili pro Humanitate Chriſti.

42. In eodem Inſtanti, attamen in ſecundo hujus Inſtantis ſigno, fuit decreta B. V. Mater Verbi Incarnati. Intellexi enim à DEO, quod B. Virgo fuerit Decreta ante Decretum aliarum creaturarum. Et ſic ante alias creaturas fuit concepta in mente divina eo modo, quo decens & congruum erat ad Humanitatem Filii. Hinc ſtatim torrens divinarum perfectionum totaliter ad eam converſus eſt, ut exinde tantum reciperet, quantum creatura capere poteſt.

 43. Lau-

43. Laudo proin DEum ob Decretum condendi creaturam tam divinam, de qua possem dicere cum Sancto Dionysio Areopagita, quod, nisi fides me doceret aliud; possem dubitare, an B. Virgini non insit aliqua divinitas.

45. In eodem Instanti, sed in tertio ejus signo, DEus decrevit condere pro Christo & ejus Matre locum habitationis, nempe Cœlum & terram cum stellis & elementis. Nam primariò ac pro priori signo creavit cœlum & terram pro solis Christo & ejus Matre. Sed posterius primum & consequenter eadem etiam pro subditis illius supremi Capitis.

46. In quinto Instanti DEus decrevit creare angelos, eosque dividere in novem Choros, & tres Hierarchias. Finis primarius erat, ut agnoscerent & amarent DEum; secundarius autem, ut servirent Christo tanquam suo Capiti, & ejus Matri tanquam suæ Reginæ. In eodem Instanti Christus suis præsentibus & prævisis meritis promeruit omnes gratias postmodum angelis conferendas.

47. In eodem Instanti contigit electio bonorum, & reprobatio malorum angelorum. Nam in hoc Instanti vidit DEus futura opera horum & illorum, ut eos, qui futuri essent obedientes, eligeret sua misericordia; eos verò, qui essent futuri inobedientes, sua justitiâ reprobaret. In eodem Instanti secutum est Decretum condendi cœlum pro habitatione justorum, terram pro aliis creaturis, & infernum in medio terræ pro reprobis.

48. In sexto Instanti DEus decrevit condere pro Christo populum, nempe genus humanum, & quidem in forma simili ad naturam humanam Christi; quia decuit, ut fratres & populus ipsius essent illi similes tanquam capiti. In hoc Instanti fuit decretus modus conservationis & directionis generis humani; nempe propagatio per Adamum usque ad Christum, collatio gratiarum conferendarum generi humano per merita Christi, & integritas justitiæ originalis, si genus humanum in ea vellet permanere.

Prævi-

Prævidebatur etiam lapſus Adami, & ejus poſterorum omnium, excepta ſola B. Virgine, quæ in hoc Decreto non includebatur. Ordinabatur etiam in remedium paſſibilitas carnis in Chriſto. Prædeſtinabantur electi ex gratia; & rejiciebantur reprobi ex juſtitia. Ordinabantur etiam media neceſſaria ad finem hominis obtinendum.

52. Precor te Domine, ut pergas ſic ulterius illuſtrare intellectum meum; loquere, Domine, quia audit ancilla tua. Ad has meas preces locutus eſt DEus, & remiſit me ad Caput Octavum Proverbiorum, cujus ſenſum Litteralem hoc modo mihi explicavit.

54. 55. *Dominus poſſedit me in initio viarum ſuarum, antequam quidquam faceret à principio.* Intellexi à DEO, quod per hoc litteraliter loquatur de Idea Chriſti & ejus Matris, quæ in mente divina formata eſt ante omnes alias Ideas reliquarum creaturarum. Poſſidere B. Virginem dicitur DEus, quia voluit, ut nec genus humanum, nec ulla alia creatura in B. Virgine ſecundùm gratiam haberet ullam partem, aut jus; ſed hoc jus pertineret ad ſe ſolum. 57. Ad ipſam derivata eſt plenitudo omnium perfectionum divinarum, inquantùm pura creatura earundem capax eſt.

58. *Nondum erant abyſſi, & ego jam concepta eram.* Abyſſi ſunt Ideæ creaturarum; Idea autem Chriſti & B. Virginis formata eſt ante Ideas aliarum creaturarum.

59. *Necdum fontes aquarum eruperant.* Id eſt, antequam derivaretur fons divinitatis ad Chriſtum & B. Virginem in divinis Ideis, necdum formatæ fuerunt Ideæ cæterarum creaturarum.

60. *Necdum montes gravi mole conſtiterant; ante colles ego parturiebar.* Id eſt, necdum in mente divina ideati & decreti erant Patriarchæ, Prophetæ, Apoſtoli, Martyres, & reliqui Sancti, qui celſitudine ſuæ perfectionis ſunt inſtar montium;

 ſed

ſed & ante colles, id eſt, Choros Angelicos, in mente Dei ideatus fuit Chriſtus & B. Virgo.

63. *Adhuc terram non fecerat, & flumina, & cardines orbis terræ.* Id eſt, antequam decreta terra agri Damaſceni, & terra paradiſi; jam Decretus fuit Chriſtus & B. V. Per flumina intelligitur Ecleſia militans, & per cardines orbis dona electis conferenda, & Sacramenta, & ſolida fundamenta Eccleſiæ.

64. *Quando præparabat cœlos aderam.* Id eſt, quando DEus in ſua mente præparabat electis gloriam cœleſtem, jam aderat humanitas Chriſti & B. Virgo; & poſtquam his maximam partem gloriæ deſtinaverat, primùm conſequenter etiam electis deſtinavit reliquam partem.

65. 66. *Quando certa lege & gyro vallabat abyſſos.* Id eſt, quando divinitatem in humanitate Chriſti munivit certis legibus. *Quando æthera firmabat surſum, & librabat fontes aquarum, & legem ponebat aquis, ne tranſirent fines ſuos.* Per æthera intelliguntur Sancti, quia ſunt cœlum, in quo DEus habitat per gratiam. Pro his librat fluenta gratiarum, dividendo eas in menſura juxta proportionem. Pro Chriſto deſtinatur totum gratiarum mare infinitum in ſe; limitatur tamen & ipſum ad menſuram finitam loco, tempore, numero; quo modo & in B. Virginem tranſiit.

67. *Quando appendebat fundamenta terræ, cum eo eram cuncta componens.* In voluntate divina creatrice omnium aderat cum Chriſto etiam B. Virgo.

68. *Et delectabar per ſingulos dies, ludens coram eo omni tempore.* Verbum incarnatum delectabatur cognoſcendo curſum ſæculi; præſertim delectabatur in operibus creationis ordinatis pro B. Virgine.

72. 73. Occasione recensitæ hucusque doctrinæ mihi venit dubium. Nam si principalis finis adventûs Christi in mundum fuit, ut esset Caput creaturarum; alter autem finis redimendi genus humanum fuit tantùm secundarius, cur in Ecclesia viget opinio contraria; cum communiter teneatur, quod finis principalis Incarnationis fuerit redemptio? Hoc meum dubium humiliter proposui Altissimo; & ipse dignabatur, mihi ad hoc dubium respondere. Verba illius ad me hæc erant: *Audi me, Sponsa mea, columba mea. Nam ut pater & magister solvam dubium tuum, & tuam ignorantiam instruam.* Intellige proin, quod finis principalis decernendi Incarnationem fuerit gloria mea & electorum; & hic finis fuisset datus executioni, etsi Adamus non peccasset. Cur autem distulerim Incarnationem, ratio hæc est, quia decrevi filio meo præparare aliquos justos, qui post lapsum Adami veluti rosæ inter spinas elucerent. Postquam ergo prævidi lapsum generis humani, decrevi mittere Christum in carne passibili, ut pateretur pro redemptione generis humani, & sic gravitas peccati agnosceretur. 74. Ut vero responsionem hanc meam ad tuum dubium melius intelligas, nota, quod in Decretis meis non detur ordo ac successio temporis. Hinc utraque sententia rectè dicit, nempe & illorum Theologorum, qui docent, Christum venisse causâ redemptionis; & aliorum, qui docent, Christum fuisse venturum, etiamsi Adamus non peccasset. Ambo ergo rectè dicunt, dummodo vellent se invicem rectè intelligere. Nam, si Adam non peccasset, venisset Christus in corpore condecente illum statum; quia verò peccavit, venit in corpore passibili. Et quia scire desideras, in quali corpore Christus fuisset venturus, si Adam non peccasset, scias, eum fuisse venturum in corpore impassibili, ac prorsus tali, quale habuit post suam Resurrectionem usque ad Ascensionem. 75. Cur autem de hoc & aliis mysteriis in Ecclesia inter Doctores oriantur variæ opiniones, causa hæc est, quia soleo aliquibus Doctoribus largiri

largiri lumen de hoc myſterio; aliis de alio myſterio. Et quia hominibus cum lumine ſupernaturali, quod illis tribuo, relinquo ſimul lumen naturale, ſequitur, quod myſteria juxta variam diſpoſitionem, præjudicia, & inclinationem recipiantur diverſimodè, & ſic variè recepta diverſimodè intelligantur, comprehendantur ac explicentur; ex quo oriuntur oppoſitæ ſententiæ. 76. Et opinio quod Chriſtus præcipuè venerit cauſa redemptionis, propterea facta eſt communior, quia myſterium redemptionis notius ac famoſius eſt in mundo. Volo ut myſterium redemptionis æſtimetur & agnoſcatur à mundò; non tamen minus volo, ut homines Verbum Incarnatum agnoſcant tanquam ſuum Caput, & tanquam finem totius creationis. Nam Verbum præter bonitatem propriam meam fuit principale motivum tribuendi creaturis ſuam exiſtentiam. Itaque illud debet eſſe objectum venerationis non ſolùm, quia genus humanum redemit, ſed etiam quia erat motivum creandi hominem. 77. Adverte proin, Chara ſponſa, ex mea providentia ac ordinatione provenire, quod Doctores diverſas teneant ſententias, aliquando etiam falſas, ut contrarietate veritas magis elucidetur. 78. Hoc tempore Satanas conatus eſt per hæreſes lumen fidei obſuſcare; hoc non obſtante reliqua pars Eccleſiæ & ejus veritates nunc ſunt in perfectiſſimo gradu, & Catholici habent lumen fidei nunc perfectiſſimum.

80. 81. 82. DEus etiam mihi contulit intelligentiam primi Capitis Geneſeos, quod proin hic explicabo, ut ex fundamento intelligatur myſterium Incarnationis. Itaque Verba primi Capitis Geneſeos ſic ſonant: *In principio creavit DEUS cœlum & terram; terra autem erat ſine fructibus, inanis & vacua & tenebræ erant ſuper latitudinem abyſſorum* &c. de terra Moyſes dicit, quod fuerit *vacua*. Hoc autem non dicit de cœlo; quia in hoc DEus creavit angelos, eo videlicet momento, quo dixit; *Fiat lux*. Per hanc enim intelligitur lux non tantum

tum materialis, ſed etiam immaterialis, nempe angeli. Eodem tempore, quo DEus creavit cœlum pro ſanctis, creavit etiam terram firmam, & in ejus medio infernum, limbum, & purgatorium. Tunc ſeparavit lucem à tenebris, per quod non ſolùm intelligitur ſeparatio noctis & diei naturalis; ſed etiam diviſio bonorum angelorum à malis.

83. Angeli fuerunt creati in ſupremo cœlo & in gratia. Tam boni quàm mali angeli fuerunt viatores valde exiguo tempore, quod duravit tantùm per tria Inſtantia, ſed aliquantulum diſſita inter ſe. In primo Inſtanti fuerunt creati. Poſt primum Inſtans ſequebatur exigua morula ſeu alterum Inſtans, in quo angelis proponebatur mandatum obediendi DEO. Et in hoc ipſo Inſtanti dabatur illa pugna Michaëlis cum Dracone, de qua ſcribitur Apocal. C. 12.

84. Quamvis in hoc ſecundo Inſtanti omnia potuiſſent peragi celerrimè, intellexi tamen, quod bonitas DEI uſa fuerit aliqua mora ſeu ſpatio temporis, quo durante propoſuit angelis excellentiam ſuæ amicitiæ, & gravitatem peccati; prœmium & ſupplicium; oſtendit illis namque infernum, & pœnas illis præparatas, ſi ſe opponerent DEO. Cùm pertinaces reſtiterint, in infernum detruſi; boni autem in gratia & gloria confirmati ſunt. Et hoc contigit in tertio Inſtanti.

85. 86. 87. Peccatum autem Luciferi intellexi in hoc poſitum fuiſſe. Primò Lucifer conſiderans ſua dona exarſit amore ſui inordinato. In ea conſideratione ſui nimis diu ſe detinuit, & propterea languit in referendis DEO gratiis. Convertit ergo ſe denuo ad ſui conſiderationem; de novo ſibi placuit ſua excellentia, & attribuebat eam ſibi tanquam rem ſibi propriam. Hinc extulit ſe ſupra ſe, & exarſit invidia erga alios ob bonum, quod non habuit, & odio erga DEum & ejus creaturas. Inde exorta ejus voluntas non obediendi Deo, ſe conſtituendi pro obje-

cto adorationis, & delendi creaturas. Blandiebatur sibi, hæc sibi esse possibilia. 88. Ostensum autem mihi fuit, Deum angelis revelasse, quod Verbum esset assumpturum naturam humanam, sicque homo non solùm futurus esset Deus, sed & caput angelorum, cui tanquam causæ omnium donorum angelis collatorum merito se subjicerent, cultumque exhiberent. 89. Angeli boni paruerunt; Lucifer invidia motus cum suis asseclis restitit.

90. Mandato parendi DEO, & Christo DEus addidit tertium mandatum, nempe, ut angeli etiam futuram Matrem Christi agnoscerent ac venerarentur ut suam Reginam, superiorem se in omnibus donis. 91. Huic mandato Lucifer cum maximis blasphemiis restitit; sollicitabat cæteros & dicebat: *Injusta sunt hæc mandata.* Irrogatur injuria meæ excellentiæ. Persequar naturam, quam assumere cogitas, & illam mulierem, Verbi matrem.

92. Ad has superbas Luciferi minas respondit DEus: *Hæc mulier, quam renuis venerari*, tibi caput conteret, teque vincet, & destruet. Si mors per te intrabit in mundum per tuam superbiam, per hujus humilitatem intrabit vita in mundum; & homines ejusdem naturæ cum his duobus assumentur loco tui tuorumque ad gloriam. Lucifer & ejus asseclæ se opponebat, & boni angeli cum illis pugnabant armis rationis & veritatis.

93. Ibi DEus aliud etiam mirabile ostendit. Nam postquam angelis revelavit mysterium unionis Hypostaticæ, ostendit iisdem, tam bonis quàm malis, B. Virginem in signo seu figura, monstravitque in hac muliere naturam humanam puram in statu perfecto, tanquam opus omnipotentiæ divinæ præstantius omnibus aliis creaturis, in quo omnes gratias & dona suæ dexteræ reponeret. Inde ergo exorta inter angelos bonos ac malos illa pugna, quæ in Apoc. 12. hoc modo describitur.

94. Ver-

94. Verba Scripturæ sunt hæc: *Apparuit signum magnum in cœlo.* &c.

95. Scriptura hìc loquitur de tempore præterito, de eo videlicet, quo angeli mali nondum peccaverant. Vocatur Signum ex triplici ratione; primò, quia in figura præmonstrabatur B. Virgo, tanquam creatura post Christum perfectissima, per quam angeli boni certiorabantur, DEum non obstante peccato malorum angelorum nihilominus missurum Christum, eò quod ad hoc exequendum plus moveretur à Christo & ejus Matre, quàm retraheretur per peccatum. Secundò, quia hoc Signum, instar arcûs fœderis post diluvium, significabat, hominibus mediante hoc Signo præparandam veniam; volebat DEus per hoc Signum quasi dicere: Non puniam homines sicut malos angelos, quia ex natura humana prodibit fœmina, ex qua nascetur meus Unigenitus. Tertiò, quia DEus ex intuitione hujus Signi se quasi placatum monstravit; per quod factum, ut & angeli boni ex intuitione Signi se solarentur. DEus enim iis insinuabat, se mediante Christo & ejus Matre collaturum hominibus gratias in angelis malis perditas. Intelligebant præterea angeli boni in hoc Signo multa mysteria Incarnationis, & Sacramenta Ecclesiæ, & ordinationes divinas.

97. Mali angeli econtra cruciantur valde recordatione, quod non fuerint bene usi hoc Signo.

98. *Luna sub pedibus ejus.* Hoc dicitur, quia B. Virgo nunquam est in decremento, sed perpetuo incremento; & Deus sub ejus pedibus posuit omnes culpas tam originalem, quam actuales, tanquam victas.

99. *In capite ejus corona stellarum duodecim.* Per numerum duodenarium designantur duodecim tribus Israël; per stellas designantur ejus virtutes ac gratiæ, quæ in B. Virgine clarius splendebant, quàm in omnibus hominibus simul sumptis.

100. 101. 102. *Et in utero habens, clamat parturiens; & cruciatur, ut pariat.* Clamor denotat strepitum in mundo excitatum in Nativitate Christi per crudelitatem Herodis, & adventum Magorum. Per cruciatus non designantur dolores in partu, quos nullos habuit; sed illi interni dolores, quos habuit in ipsa Nativitate Christi ex consideratione futuræ passionis.

103. 104. *Et visum est aliud Signum in cœlo; & ecce Draco magnus, habens capita septem, & cornua decem, & in capitibus ejus Diademata septem.* Draco hic est Lucifer; septem capita sunt septem legiones dœmonum, in quas totam multitudinem malorum angelorum divisit. Singulis legionibus præfecit aliquod caput, iisque præcepit, ut sollicitarent homines ad septem vitia capitalia, nempe ad superbiam, invidiam, avaritiam, iram, luxuriam, gulam, acediam, quæ sunt illa Diademata septem. Decem cornua significant superbiam & duritiam seu obstinationem Luciferi. Cauda autem sunt illa promissa, quibus seduxit tertiam partem angelorum.

105. *Et Draco stetit ante mulierem - & mulier fugit in solitudinem, ubi habebat locum paratum à DEO, ut ibi eam pascat diebus mille ducentis sexaginta.* Solitudo hæc fuit exemptio à peccato originali. Per 1260 dies intelliguntur ultimi dies vitæ B. Virginis, quibus eam DEus per specialia dona pavit, ut infra dicetur.

106. 107. 108. *Et factum est prœlium magnum in cœlo; Michael & angeli ejus prœliabantur cum Dracone.* Pugnabatur ratione & voluntate. Michael dicebat: Altissimo competit jus honorare, quem voluerit &c. Lucifer dicebat: DEus est injustus, elevando naturam humanam supra angelicam &c. Michael reponebat: Quis ut Deus? tace, & mittere in tenebras. Nos autem, Angeli Domini, adoremus & honoremus illam Matrem Verbi; hanc pro Regina nostra agnoscamus. In hac pugna scutum & armatura bonorum angelorum contra malos erat illud

illud magnum Signum cœlestis Reginæ. Nam ex ejus aspectu Lucifer & ejus argumenta non poterant subsistere.

110. 111. *Et projectus est Draco ille magnus - & audivi vocem magnam dicentem: Nunc facta est salus; quia projectus est accusator fratrum nostrorum, qui accusabat ipsos ante conspectum DEI die ac nocte.* Vox hæc fuit Verbi nomine humanitatis assumendæ; & erat hæc vox quasi supplicatio ad Patrem, ut daretur executioni Incarnatio contra Luciferum, qui accusabat homines die, id est, dum adhuc erat in statu gratiæ, & pergit eos accusare nocte, id est, post suum lapsum usque ad finem mundi. 112. Hic fuit prima vice, quod Verbum nomine humanitatis oraverit pro hominibus ante thronum DEI. Pater super hac petitione deliberavit cum Personis SS. Trinitatis, & dixit: Lucifer fecit sic &c. Ego econtra faciam sic &c. (hic recensetur in compendio series Actorum per Christum.)

114. 115. Per eandem vocem Patris, exeuntem de Throno Dei, constituebatur Michael cum Gabriele Legatus in negotio Incarnationis, videlicet Legatus perpetuus Verbi incarnati & ejus Matris; in quem finem etiam simul alii angeli deputabantur. Eadem occasione decernebantur plura alia, præsertim prædestinatio electorum. Nam Evangelista dicit: *Nunc facta est salus, & virtus, & regnum DEI nostri.*

120. *Væ terræ & mari quia descendit diabolus ad vos.* Væ terræ, quia in illa committentur tot scelera; & Væ mari, quia videndo tantam impietatem non extinxit prævaricatores suis fluctibus, nec injuriam Dei ultum est.

122. Tota prima hebdomada, qua creatus est mundus, Lucifer & ejus angeli laborarunt in excogitandis sceleribus perpetrandis contra Christum & ejus Matrem. Nam die primo creationis mundi, qui erat Dominicæ, se opposuerunt DEO. Die secundo, videlicet Lunæ, detrusi sunt in infernum. Quàm primùm

autem in inferno fuerunt, Lucifer collegit concilium plenarium omnium dœmonum, cumque iis deliberavit usque ad diem Jovis, quibus modis se possent vindicare de DEO? & conclusum tandem est; non fore meliorem modum injuriandi DEum, quàm si homines ab ejus amore, ac finali fruitione abstraherentur. *In hoc*, inquiebat Lucifer, *alloborare debemus*, ut abstrahamus homines à DEO. &c. Faciam disseminari hæreses &c. thronum meum elevabo supra thronum Christi &c. Matrem ejus prorsus destruam &c. Eja infernales socii! sequimini me audacter. &c.

125. Finito hoc concilio dœmonum Lucifer petiit loqui cum DEO, quod & ipsi die Jovis concessum est. Sic autem allocutus est DEum: *Cum tam crudelis in me fueris*, attamen homines tentandi mihi licentiam jam concesseris, permitte, ut possim etiam tentare Christum & ejus Matrem totis viribus.

126. Dominus ipsi respondit: *Satan, non debes hoc exigere quasi jure tibi* debitum. Christus enim est impeccabilis &c. & ejus Matrem decrevi præservare ab omni peccato; ut nullam unquam in ea partem habeas.

127. Satan reposuit: Quæ est hæc illius mulieris sanctitas, si non habet tentatorem? DEus respondit: Do ergo tibi licentiam Christum & ejus Matrem tentandi; sed in vitam eorum nil committas. Hac licentiâ Lucifer magis gavisus est, quam licentia tentandi omnes homines reliquos. Hinc sibi soli reservavit tentationem Christi & ejus Matris.

128. *Et datæ sunt mulieri alæ duæ aquilæ magnæ.* Una ala fuit Scientia B. Virgini infusa; altera autem ala fuit ejus humilitas. His duabus alis volabat tanquam aquila ad DEum, cum quo perpetuò habitabat tanquam solitaria, separata ab omni affectu terreno, & rebus creatis. In hac solitudine cordis habitavit toto vitæ tempore, præsertim ultimo. Et hoc significatur per illa

illa Verba: *Ubi alitur per tempus, & tempora, & dimidium temporis;* reficiebatur enim potiſſimùm conſolationibus divinis ultimo vitæ tempore, quo fuit libera ab infeſtationibus Luciferi.

129. 130. *Et adjuvit terra mulierem, & abſorbuit flumen.* Terra virginei corporis in B. Virgine non infecta peccato originali nec ſubjecta concupiſcentiis juvit B. Virginem, ut ſtatim in ea deficiente fomite evaneſcerent tentationes dœmonis.

133. In Capite 8. Proverb. dicitur: quod Sapientia fuerit præſens in creatione cum Altiſſimo, & quod omnia creata diſpoſuerit. Hoc docui intelligendum eſſe de Verbo Incarnato, quod cum B. Virgine præſens erat, quando DEus in ſua mente creationem mundi diſpoſuit. Nam tunc in Ideis divinis aderat & Humanitas Chriſti, & ejus Mater cum omnibus præviſis operibus, quæ ita moverunt divinam complacentiam, ut ad reliqua, quæ potuerunt provocare ejus iram, & retrahere à creatione, quaſi non attenderet.

134. DEus Chriſtum & ejus Matrem voluit eſſe opera perfectiſſima ſuæ Sapientiæ & omnipotentiæ, ad quorum ſimilitudinem decrevit formare reliquum genus humanum, ut per ſimilitudinem hanc pertingerent ad ſimilitudinem cum DEO. Creavit etiam res materiales in mundo, puta Solem, Lunam &c. ut eſſent figura ac Symbolum Chriſti & ejus Matris, quæ ſemper in creatione pro ſuo objecto primario habuit, quia & hæ ambæ perſonæ dividunt lucem à tenebris, & omnes creaturas à ſummo cœlorum usque ad infimum illuminant, & gratiis fovent.

135. Creavit DEus etiam cæteras creaturas, ac propterea majori perfectione eas donavit, quia eſſent ſervituræ Chriſto & ejus Matri, ac mediantibus his etiam reliquis hominibus.

136. Sexto die creavit DEus Adamum ut virum, in ætate viri triginta trium annorum, in qua Christus obiit. Erat Adamus quoad corpus Christo tam similis, ut vix potuisset ab eo discerni; immo erat ipsi similis etiam quoad animam. Eva autem B. Virgini erat totaliter simillima. DEus sibi valde complacuit in his duabus perfectis Effigiebus Christi & ejus Matris, quos aliquando tanquam completa opera suæ Sapientiæ & Omnipotentiæ esset creaturus; & ideo eis etiam largam suam benedictionem præbuit, ut cum eorum progenie ad interim posset delitiari, donec tandem illucesceret dies pro nativitate Christi & ejus Matris.

137. DEus specialiter impedivit, ne Lucifer agnosceret formationem Adami & Evæ; sed eos primum Lucifer agnovit, quando jam erant perfectè formati. Tunc primùm admiratus est structuram hujus humanæ naturæ, & exarsit invidiâ. Voluit iis statim in continenti adimere vitam; sed virtute altiore prohibitus est.

138. Lucifer suspicabatur Adamum esse Christum, & Evam esse ejus Matrem; & hæc suspicio crevit, quando expertus est, se vi altiore impediri, ne eis tolleret vitam. Sensim tamen ex circumstantiis agnovit falsitatem suæ suspicionis.

139. Sacra Scriptura dicit, quod Lucifer cum Eva fuerit locutus in forma serpentis.

140. Post lapsum Adami & Evæ Lucifer ostendit aliis dœmonibus incredibilem jubilum & exultationem. Sed non duravit diu triumphus, quia vidit, quod per contritionem iterum recuperaverint gratiam.

141. 142. Multiplicato partu Evæ facta est divisio electorum, & reproborum. Et per Abel & Cain fundatæ sunt duæ civitates, Babylon reproborum, Jerusalem electorum.

145. DEus permisit effluere multa sæcula usque ad Nativitatem Christi, ut haberet per multiplicationem humani generis populum, cui præesset.

146. 147. 148. 149. Liber Genesis continet creationem &c. Liber Exodi continet egressum ex Ægypto &c. Liber Levitici continet cæremonias &c. Liber Numerorum præter alia continet etiam necessaria ad Arithmeticam seu Artem numerandi. &c. (hoc modo dat Summam omnium Librorum V. T.)

152. 153. 154. Liber Josue continet facta, quæ præfigurant gerenda in Ecclesia. Heli & Saul sua morte figurant reprobationem Veteris Legis. Temporibus hucusque descriptis (in Genesi, Exodo, Josue, Judicum) vixit Job.

155. Nullum est mysterium pertinens ad Adventum Messiæ & ad ejus legem, quod non fuerat revelatum & declaratum à DEO in Prophetis. Idem præstitit DEUS antiquis Patribus & Patriarchis.

156. Quando Abraham volebat, perficere Sacrificium in Isaac, DEus ipse ab hoc eum impedivit.

157. Scala ostensa Patriarchæ Jacob est Christus, qui est via & Scala ad Patrem.

159. David in Psalmis inclusit omnia mysteria & Sacramenta non solùm Legis gratiæ, sed etiam Legis scriptæ & naturalis.

160. Salomon in Canticis loquitur de mysteriis Christi & Ecclesiæ.

161. Isaias totam vitam Christi tanta claritate prædicavit, ut ejus Prophetia videatur esse ipsummet Evangelium. In illis verbis Isaiæ: *Emitte Domine agnum dominatorem terræ de petra deserti ad montem filiæ Sion*, per desertum intelligitur cœlum, quia hominibus erat vacuum. Mons est Ecclesia, ac præsertim B. Virgo. Hanc Propheta recognoscit tanquam mediatricem, ut per eam moveatur cœlestis Pater ad mittendum Agnum.

162. DEus voluit, ut omnia prænuntiarentur & præfigurarentur in V. T., in contestationem antiquæ suæ dilectionis, ac providentiæ erga Ecclesiam.

163. 164. Ante adventum Christi impietas jam supremum gradum tenuit, ut Deus habuisset jus destruendi mundum; hinc tempus congruentissimum ostendendi misericordiam.

165. Christus præmisit duo lumina Joachim & Annam. Joachim habebat suam habitationem & cognationem in Nazareth Galilææ.

166. 167. Anna nata erat in Bethlehem. Supplicabat continuò pro Adventu Messiæ, & non est dubium, ejus preces pro Adventu Messiæ accelerando plurimum valuisse. Eadem postulabat à Deo sibi dari conjugem pium, & eodem tempore Joachim postulabat sibi dari conjugem piam. Itaque Missus est ad Annam angelus Gabriel, in visione corporali eam consolans, eò quod paritura esset Matrem Dei. Hoc tamen ei non manifestavit, sed præcisè adhortabatur, ut esset constans in oratione; Deum enim illi prospecturum.

168. Apparuit Gabriel etiam Joachimo, sed in somno, non corporaliter. Joachimus advertit ad se dirigi hæc verba: *Sis benedictus &c. Sume Annam in conjugem.* Paruit statim voci, & habitavit cum illa in Nazareth; per aliquot tamen annos non manifestarunt sibi invicem mysterium, quod illis contigerat. Cæterùm rerum domesticarum administrationem sic ordinabant. Redditus omnes annuatim distribuebant in tres partes; unam offerebant ad Jerosolimitanum templum pro cultu divino; secundam largiebantur pauperibus; tertiam in suos necessarios usus reservabant. Et quia sic liberales erant in distribuendo, augebantur bona illorum.

171. Viginti annis erant infœcundi, ob quod valde erant contempti apud vicinos. Itaque emiserunt votum, quod prolem

:m essent DEO oblaturæ in templo, siquam DEUS ipsis con-
ederet.

173. Postquam integro anno in orationibus pro impetranda role perstiterunt, Joachim profectus est Jerosolimam, ut pro ea ràtia impetranda in templo offerret Deo. Sed, dum vellet of-:rre, increpatus est vehementer ab alio sacerdote minoris condi-:onis, Issachar nomine, dicente: *Quomodo tu audes offerre DEO, omo inutilis & infœcundus. Apage, & cave, ne tuis sacrifi-iis indignetur DEUS, utpote non acceptis coram ejus divinis culis.* Joachim totus confusus se convertit ad DEum, dicens: 'uo imperio accessi, sed is, qui tuas vices agit, me repellit &c. 'unc recessit à Templo in suam villam, ubi hanc Orationem DEO ›btulit: *æterne DEUS* &c.

175. Interea angelus revelavit Annæ, placiturum DEO, si ab o peteret prolem. Itaque sic oravit: Summe DEus &c.

177. Tunc DEus manifestavit angelis suam voluntatem in-:arnandi Verbum; & hæc manifestatio suæ voluntatis sic contigit, ¡uasi dixisset: *Statuimus incarnare Verbum, & in eo redimere enus humanum.* &c. - *Joachim & Anna invenerunt coram iobis gratiam - Angelus Gabriel hæc læta ipsis nuntiet* -

178. Postquam ea voluntas Dei manifestata fuit angelis, :xivit vox de Throno Dei, dicens: *Gabriel, perge ad Joachim & Annam, & nuntia, Annam concepturam esse filiam, cui imponemus iomen Maria.*

179. Tunc Gabriel statim descendit ad Joachim, quem re-›erit orantem. Dixit autem ad illum: *Anna pariet filiam, quæ rit benedicta inter mulieres, & illam beatam dicent omnes gene-ationes. Ille, qui potens est, mittit me ad te, quia opera & e-eëmosinæ tuæ placuerunt illi. Dominus ipsemet posuit nomen il-ius Maria. Ab infantia offeratur in Templo DEO, sicut pro-nisisti. Hæc filia erit magna & electa, & repleta Spiritu San-to - ascende in templum, & in signum eorum, quæ nuntiavi,*

reperies ad Portam Auream tuam conjugem, ex hac ipsa causa properantem in Templum.

180. Totum hoc nuntiatum fuit Joachimo in somno, qui ipsi fuit immissus in longa sua oratione.

181. Eodem tempore orabat Anna DEum pro accelerando adventu Messiæ; sicque orabat: Summe Rex &c.

182. Omnia autem hæc conferebat Anna cum angelo suo custode, qui tunc clarius solito ei apparuerat; & erat occupata in meditatione de futura matre Messiæ.

183. Tunc intravit ad eam Gabriel angelus sole splendidior, & dicebat: *Anna, ancilla* altissimi; DEus exaudivit preces tuas - perge sic orare pro salute generis humani - Moyses per preces obtinuit victoriam suo populo. Esther per preces avertit internecionem suæ gentis. Judith per preces confortabatur ad tanta opera - David superabat Goliath quia invocavit Dominum. Elias per orationem detraxit ignem e cœlo, & clausit cœlum aut aperuit. Humilitas, fides, & Eleemosinæ Joachimi, tuæque venerunt ad thronum DEI - DEUS elegit te in matrem illius, quæ paritura est Unigenitum Patris. Paries filiam, quæ divina ordinatione habebit nomen Maria; erit benedicta inter mulieres, & repleta Spiritu Sancto. Erit nubes, unde depluet ros cœli, erit porta vitæ, & salus filiorum Adam. Joachimo quidem nuntiavi, quod habiturus esset filiam beatam ac benedictam; sed Dominus ipsi abscondit hoc mysterium, quod esset futura mater Messiæ. Itaque hoc mysterium serves in corde tuo. Nunc cito eas in Templum - ad portam auream occurret tibi Joachim, cum quo de hac re conferas.

185. Nec DEus, nec Anna unquam aperuit Joachimo, quod ejus filia unquam esset futura mater Messiæ, usque ad articulum mortis; tunc enim DEus ipsi revelavit hoc mysterium.

186.

186. 187. Post conceptionem corporis B. Virginis, antequam illi infunderetur à DEO anima, obtinuit Anna visionem DEI, in qua ejus pars inferior animæ elevabatur & spiritualizabatur valde. DEus tunc dixit ad illam: *Anna, ancilla mea* &c.

191. Cum jam appropinquaret tempus Incarnationis, tres Personæ in Trinitate sic loquebantur ad invicem: *Nunc est tempus*, creandi animam puram, in qua peccatum originale non habeat partem. Hæc sit imago & similitudo nostræ Deitatis. In illa colligemus omnia privilegia & gratias, quas in primo nostro Decreto conditionato destinavimus pro angelis & hominibus, si perseverassent. Quia autem hæc dona perdiderunt, ne propositum consilii nostri penitus pereat, compensa abimus jacturam in hac anima, etiam cum emolumento. - Descendam in uterum Virginis, & incarnabor - non convenit nostræ justitiæ & providentiæ, in operibus nostris operari quidpiam, quod non sit decentissimum, perfectissimum, sanctissimum, & maximum præ omnibus aliis. Decentissimum autem est, matrem Verbi ponere in statu admirabilissimo, sanctissimo & præstantissimo. - 193. Volumus, ut Incarnatum Verbum ratione tabernaculi sui glorificetur. - 197. Nativitas & formatio corporis in matre Verbi sequantur communem cursum naturæ. - 198. Vobis angelis mandamus, ut eam custodiatis, & illuminetis.

199. Post hanc allocutionem Dei angeli se quasi prostraverunt ante thronum Dei. Singuli fecerunt nova Candica Laudis divinæ, eò quod venerit hora, quam per tot sæcula exspectarunt.

201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. Tunc Deus constituit nongentos angelos pro custodia B. V. videlicet ex singulis novem Choris angelos centum. Item constituit pro ea duodecim alios angelos, qui visibiliter ipsi semper præferrent Symbola Redemptionis; & hi sunt illi angeli, qui in Apocalipsi C. 21. dicuntur custodire duodecim portas Civitatis. Præterea constituit Deus

octodecim alios sublimiores angelos, qui servirent tanquam tabellarii in Scala Jacob referendo B. Virgini ea, quæ ad illam nuntiat Deus, & vicissim referendo ad Deum ea, quæ inquirere B. V. voluit à Deo. Nihil enim agebat, nec minimum, nisi prius consulta voluntate Dei. - Præter angelos præfatos insuper Deus denominavit septuaginta Seraphinos suo throno proximos, ut familiariter conversarentur ac colloquerentur cum B. Virgine, eo modo, quo angeli inter se solent colloqui. Numerus hic septuagenarius correspondet cum annis, quibus B. Virgo vixit: non enim vixit tantum sexaginta annos, sed septuaginta. In hoc numero septuagenario includuntur etiam illi sexaginta fortes, qui custodiebant Lectulum Salomonis. Hi principes ex supremo ordine angelorum propterea obtinuerunt hunc honorem inserviendi B. Virgini, quia in illo certamine contra Luciferum præ aliis se monstrarunt generosos; Decem reliqui, qui complent numerum septuagenarium, etiam erant ex altiori ordine, & ex numero eorum, qui fortius certarunt contra Draconem. Omnes ergo angeli hucusque recensiti nempe 900. 12. 18. 70. faciunt numerum millenarium. Omnibus loco generalis præfectus fuit Michael; Gabriel autem constitutus fuit in Legatum in negotiis ad B. Virginem pertinentibus. Distributio officiorum inter hos mille angelos facta est juxta mensuram devotionis, & fervoris, quem singuli erga Christum aut B. Virginem demonstrarunt, quando ipsis primitus à Deo revelebatur mysterium incarnationis. Cæterum quando hi angeli corporaliter apparebant B. Virgini, semper etiam repræsentarunt aliqua Symbola pertinentia ad Incarnationem & passionem Christi, vel ad dignitatem Mariæ. Sed B. Virgo non intellexit significationem horum Symbolorum, quia Deus angelis specialiter inhibuit, ne manifestarent illi, quod aliquando esset futura mater Messiæ.

208. Eligebantur in parentes B. Virginis ex omnibus hominibus ſanctiſſimi. Si enim extitiſſent in terra perfectiores, eos haud dubiè Deus elegiſſet in parentes ſuæ Matris.

209. Quando Joachim cum Anna inivit matrimonium, ipſe erat 46; hæc autem 24 annorum. Viginti annis vixerunt in ſterilitate. In conceptione B. Virginis quoad corpus reliquit quidem Deus naturæ curſum; abſtulit tamen omnem deordinationem & imperfectionem, ſic ut naturæ tantum permiſſa fuerint ea, quæ erant neceſſaria ad conceptionem. 210. 211.

213. In conceptione B. V. Joachim & Anna ita fuerunt præſervati à delectatione concupiſcentiæ, ac remoti, ut abfuerit ea imperfectio à peccato originali proveniens, quæ aliàs ſolet intervenire. Hinc materia manſit pura ab ea imperfectione; ac conſequenter poterat etiam facile in ea conceptione abeſſe peccatum originale. 217.

214. Corpus B. Virginis accepit temperamentum perfectiſſimum ex quatuor humoribus, ſanguineo, melancolico, phlegmatico, colerico; & hoc temperamentum ſic continuavit durante vita B. V., ut nullus eorum humorum unquam prædominatus ſit. Ex hoc conſequebatur, quod hi quatuor humores non egerint ad corruptionem mutuam aut corporis; ſed potius ad conſervationem. Nec calor unquam excedebat, nec frigus. Calor nunquam erat major, quam opus erat ad conſervationem & concoctionem; nec frigus majus unquam fuit, quam opus fuit ad refrigerandos reliquos humores.

216. Juxta noſtrum modum loquendi verum eſt, quod Deus majorem curam adhibuerit in formando hoc ſolo corpuſculo B. V. quàm in creatione cœli & terræ.

218. 219. 220. Conceptio corporis B. V. contigit die Dominico. Et quamvis pro infuſione animæ in maſculis circiter requi-

requirantur 40 dies; in fœmellis 80, in B. Virgine tamen anima infusa est corpori statim septimo die, eò quod intra tot dies jam sufficienter fuerit formatum ejus corpus. Itaque creatio & infusio hujus purissimæ animæ contigit die Sabbati; ob quod S. Spiritus ordinavit, ut dies Sabbati sacraretur B. Virgini. Sic & datur ratio, cur à festo Conceptionis B. V. quod repræsentat Conceptionem animæ, Ecclesia numeret novem menses usque ad Nativitatem B. V.

220. In creatione hujus animæ SS. Trinitas usa est his verbis: Faciamus Mariam ad nostram imaginem, in nostram sponsam, & matrem Unigeniti ab essentia Patris.

221. In hoc statim momento ea anima repleta est majoribus gratiis, ac donis, quàm Seraphini. Et ab hoc momento jam habuit usum rationis, ne illa dona ullo unquam instanti essent otiosa.

222. In hac creatione audita etiam est vox Dei dicentis, ut in creatione mundi; *quod esset valde bonum.*

223. Eo tempore, quo infusa est hæc anima, S. Anna rapta est in Ectasin, in qua valde fuit illuminata & mota in Deum; & hi effectus perdurarunt potissimùm per novem menses subsequentes.

224. Deus tunc ad B. Virginem convertit totum torrentem suæ Divinitatis; eamque replevit majoribus gratiis, quàm fuêre unquam collatæ omnibus Sanctis simul sumptis.

225. B. Virgo à primo momento suæ conceptionis jam elicuit virtutes theologicas, fidei, spei, & charitatis; quia jam tunc in utero materno cognovit mysterium SS. Trinitatis, ac distinctionem trium personarum; nec à primo momento Conceptionis cessavit ullo unquam instanti vel unico ab actibus spei ac piis motibus in DEUM. Nec omnes Seraphin pertingent unquam ad tam inflammatos actus, quos B. Virgo jam tunc in utero materno elicuit.

226.

226. B. Virgo erat prædita ſcientiâ infusâ etiam naturalium artium; per hanc ſcientiam cognovit omnia naturalia & ſupernaturalia, decentia Deum; & erat hæc ſcientia tanta, ut à primo momento ſuæ Conceptionis in utero materno plus ſciverit de Deo & ejus operibus, quàm ſciverunt omnes creaturæ, excepto Chriſto, & ſcient per totam æternitatem. Similiter ipſi infuſæ ſunt omnes virtutes morales & naturales; nec conſiſtebant tantùm in habitu, ſed etiam in actuali exercitio earum actionum, quæ decebant ejus ſtatum.

227. B. Virgo in utero materno etiam exercuit actum Religionis; & propterea ſuo puſillo corpuſculo fecit genuflexionem. Hac genuflexione plus promeruit, quàm omnes Sancti in ſummo apice ſanctitatis.

228. In momento ſuæ Conceptionis habuit viſionem Dei, non quidem intuitivam, attamen per ſpecies divinitatis tam claras ac diſtinctas, ut per illas eſſentiam Dei, ac in ea eſſentia omnes creaturas tam clarè agnoverit, ac una creatura agnoſcit aliam. Illæ ſpecies fuerunt inſtar ſpeculi, in quo videbatur divinitas cum omnibus creaturis. Et per has ſpecies clarius ac diſtinctius agnovit omnes creaturas, quam eas cognovit per ſcientiam infuſam in ſeipſis.

231. Jam tunc etiam vidit ſuos mille angelos cuſtodes, quos ſtatim invitavit, ut alternatim decantarent laudes Dei; & ipſis denuntiavit, hoc fore ipſorum Officium per decurſum vitæ. Tunc etiam agnovit omnes ſuos Majores, usque ad Adam; & beneficia à Deo ipſis præſtita. Quando autem agnovit lapſum Adami, profudit copioſas lachrimas.

232. Itaque ſtatim tunc obtulit preces pro genere humano, quæ fuerunt acceptiores Deo, quàm preces omnium Sanctorum & angelorum.

234. In ipsa verificatum fuit illud Cant: *Ego dormio & cor meum vigilat.* Quia licet sensus fuerint sopiti, cor tamen vigilabat in luce Deitatis. Et hoc decuit Reginam angelorum, qui versantur in continuis actibus, ne in ullo genere ipsis esset inferior.

235. Deceret, ut hæc mysteria explicarentur verbis sublimioribus; sed hæc non habeo; & si etiam haberem; non posset ea humana infirmitas assequi.

236. Dixi, quod B. Virgo in primo momento Conceptionis habuerit visionem abstractivam Dei; ea tamen erat perfectior omnibus visionibus Dei abstractivis; & in ea cognovit plura objecta, quàm Beati in cœlo per visionem intuitivam. Et quamvis ea visio non fuerit beatifica ac intuitiva, erat tamen proxima beatificæ visioni; quamvis, ut postea dicetur, B. Virgo per decursum vitæ suæ sæpius habuerit etiam intuitivam.

238. B. Virgo ad me dixit: Charissima filia; volo, ut ex descriptione meæ vitæ colligas fructum moralem; audi me igitur, quia loquar ad te verba vitæ æternæ. Docebo te ea, quæ continent summam sanctitatem & perfectionem vitæ Christianæ.

239. Debetur Deo ex justitia, ut creatura, quamprimum obtinuit usum rationis, primum suum motum dirigat in Deum, eum agnoscendo, amando, colendo, & tanquam suum creatorem ac supremum Dominum adorando.

240. Si creatura non statim in primo usu rationis cognovit & adoravit, tenetur hoc præstare, quando hoc summum bonum agnovit per fidem.

241. 242. Postquam auscultaveram hanc doctrinam B. Virginis, dicebam ad illam: Præsumptionis gravissimæ foret, describere tuam vitam, nisi in hoc obtemperandum esset voluntati filii tui, & tuæ. Loquere igitur, quia audit ancilla tua. Perge me docere & illuminare, ut habeam materiam laudandi Deum, & meum cor demergendi in infinitum mare tuarum perfectionum.

243.

243. Deus mihi multa explicavit de iis, quæ S. Joannes in Apocalypsi C. 21. adducit: Itaque afferam hìc aliqua de iis, quæ mihi desuper revelavit. Dicit S. Joannes: *Vidi cœlum novum & terram novam - & vidi sanctam civitatem Jerusalem novam descendentem de cœlo, paratam sicut sponsam ornatam viro suo.* Novum cœlum est Humanitas Christi; & nova terra est B. Virgo, non subjecta maledicto.

248. Ostensa est S. Joanni B. Virgo per modum civitatis & sponsæ, ut sic melius agnosceret ac cautius custodiret thesaurum sibi in Calvario monte à Christo in cruce concreditum.

251. Cum B. Virgo fuerit sponsa Dei, quis credat, eum retinuisse ullam gemmam sui thesauri; aut ullam gratiam suæ omnipotentiæ possibilem pro ornanda hac sua sponsa? - Descendit parata & ornata ipsi Deo, qui dedit illi omnia, quæ voluit; voluit autem omnia, quæ potuit; videlicet omnia, quæ non erant propria soli Deo. Dedit ergo, quod est proximum Deo, & remotissimum à peccato.

253. 254. *Et audivi vocem magnam de throno dicentem. Ecce tabernaculum Dei cum hominibus* &c. Hæc vox de throno exiit mediante angelo, qui, ut mihi videtur, cum sancta æmulatione ita locutus est: *Ecce Deus* assumet humanam naturam mediante tabernaculo Mariâ.

255. *Mors ultra non erit, neque luctus, nec clamor, nec dolor.* Pro iis, qui participant fructum Redemptionis, non erit amplius mors, nec verus luctus. Dolor nascens ex miseriis non est verus dolor aut luctus, sed tantum apparens, qui cum summo gaudio stare potest.

258. *Ego sum Alpha & Omega.* Complebo omnia mediante opere Christi & Mariæ: nam propter has duas personas incepi & complebo omnia opera gratiæ.

265. *Et venit ad me unus de ſeptem angelis habentibus phialas plenas ſeptem plagis noviſſimis; & locutus eſt ad me dicens: Veni, & oſtendam tibi ſponſam, uxorem Agni.* Ex his ſeptem angelis unus erat, per quem Deus vindicat injurias B. Virgini illatas, quia Mariam inſana temeritate contempſerunt; & ſic iram Dei provocaverunt. Nam quia SS. Trinitas decrevit, B. Virginem mundo proponere ut ſpeculum Divinitatis, eamque hominibus conſtituere in unicam mediatricem, ipſe ſibi reſervat vindictam de hæreſibus, & injuriis contra illam.

266. S. Jeruſalem, & uxor Agni eſt B. Virgo.

269. 270. In Conceptione B. V. SS. Trinitas renovabat quaſi ſuum Decretum, & quaſi ſic dicebat: Ad dignitatem ſponſæ & Matris Dei, jure, & ex debito ſequitur, ut conſtituatur in Dominam totius Univerſi. Decet etiam, ut demus ipſi poteſtatem in theſauros & dona divinitatis, ſic ut ejus manibus conſignentur theſauri infinitæ noſtræ miſericordiæ, ut eos poſſit pro ſuo arbitrio diſpenſare, & pro ſua voluntate neceſſarias gratias ac dona in homines diſtribuere.

271. Deus non revelavit B. Virgini hoc Decretum, ſed voluit, ut oraret pro ſalute hominum, præſertim eorum qui ipſam invocarent. Promiſit ipſi inſuper, quod coram divino tribunali nihil ipſi ſit denegandum; imperet Draconi, & eum authoritativè ab animabus repellat, & cum poteſtate; ſemper enim eam habituram aſſiſtentiam brachii divini. Cauſa tamen hujus gratiæ ipſi non fuit revelata, nempe quod eſſet futura Mater Dei. Dicit Evangeliſta, quod ea Civitas etiam habuerit muros, ut omnes ad eam confugiant tanquam ſecurum refugium, tanquam Dominam Univerſi, & diſpenſatricem theſaurorum ac beneficiorum cœleſtium.

273. *Et habebat civitas murum altum, habentem duodecim portas, & in portis angelos duodecim, & nomina inſcripta duodecim*

cim tribuum Israël. Horum angelorum officium est, Clientes Mariæ suis inspirationibus invitare ad Civitatem. Per duodecim tribus indicantur omnes electi. Porta est Maria.

274. Cum admirarer ob hanc dignitatem B. Virginis, nempe quod ipsa sit mediatrix & porta omnium electorum, mihi insinuatum fuit, sic decere. Cum enim B. Virgo passa fuerit cum Christo & in Christo, cujus caro erat ipsius caro, Christus ei contulit dignitatem hanc, ut & ipsa esset Redemptrix; & contulit ipsi merita ac fructum redemptionis, ut ea distribueret, & eadem non nisi per illius manus Electis obtingerent. O admirabilis thesauraria Dei, quàm bene tuis manibus concrediti sunt thesauri omnipotentiæ Dei! *Ab Oriente portæ tres; ab Aquilone portæ tres* &c. Quælibet enim ex tribus personis permittit aditum liberum B. Virgini ad suum Thronum, ut ibi supplicando petat dona pro suis Clientibus, iisque distribuat. Quomodo se excusabunt hæretici, gentiles, & peccatores, si noluerint intrare per apertam portam; maximè cum thesauri sint in manu hujus Reginæ, & ipsa per angelos vocet ad intrandum?

283. DEUS sibi elegit B. Virginem in habitationem pulcherrimam, & quantum in pura creatura est possibile, perfectissimam.

284. Deus ipsi contulit potestatem in dœmones, ob quod non audebant accedere ad ejus divinam præsentiam. Neque ullus dœmon unquam ad eam accessit sine pœna & dolore. Hanc potestatem in dœmones habuissent omnes homines, si per peccatum primi hominis eam non perdidissent.

285. Sæpe in vita vidit Deum clarè.

286. *Tertium fundamentum Calcedonius.* Hic lapis habet suum nomen à regione Calcedoniæ, & lucet ad lumen candelæ in tenebris. Significat nomen & virtutes Mariæ. . Nomen Mariæ etiam sumitur à regione originis nempe terra; & in lingua latina

mutato accentu significat vastum mare gratiarum. Venit in mundum ad pellendas tenebras.

287. *Quartum Smaragdus.* Deus B. Virgini contulit virorem Smaragdi, ut nempe possit suis Clientibus distribuere virorem & soliditatem Sanctitatis.

288. *Quintum Sardonius.* Hic lapis habet aliquid de nigro. Nigredo hæc significat, quod corpus B. Virginis per multas mortificationes & tribulationes fuerit quasi adustum. Per hoc fundamentum fuit ipsi collatum, ut per suam intercessionem pretium redemptionis sufficiens pro omnibus fiat efficax pro ejus Clientibus.

289. *Sextum Sardius.* Hic lapis repræsentat flammam; & significat, quod amor in B. Virgine sine ulla interruptione semper creverit usque ad perfectissimum gradum, puræ creaturæ possibilem. Tunc & concessa est B. Virgini hæc specialis gratia, ut iis, qui id ab illa petierint, distribuat influxum Spiritus Sancti, ejus amorem ac gratiam.

290. B. Virgo ardentissimo semper amore cooperata est pro salute generis humani. Cum hoc amore jam in primo momento suæ conceptionis præparata est in coadjutricem Christi. Tunc ipsi concessum est privilegium impetrandi se invocantibus gratiam, ut cum fructu recipiant Sacramenta.

291. *Octavum Beryllus.* Tunc ipsi concessum est, ut suis Clientibus largiatur magnam fortitudinem in tribulationibus, & patientiam, & ut de his virtutibus vi divini auxilii distribuat.

292. *Nonum Topazius.* Tunc ipsi concessum fuit, ut ejus Clientes per ejus intercessionem impetrent castitatem & constantiam in hac virtute.

294.

294. *Undecimum Hyacinthus.* Tunc concessum ipsi est hoc singulare privilegium, ut nullus peccator, cujuscunque generis, quantumvis magnus & enormis fuerit, si Mariam de corde invocaverit, ob ejus intercessionem excludatur à fructu redemptionis & justificatione; sed mediante hac Advocata consequatur vitam æternam.

295. *Duodecimum Amethystus.* Hic lapis significat aliquam vim exeuntem ex B. Virgine contra dœmones, si illi appropinquant. Tunc illi concessa est gratia ab humanis corporibus pellendi dœmones per invocationem ejus nominis; sic ut vel ex sola auditione hujus nominis omnes infernales vires debilitentur, & opprimantur.

296. *Et Duodecim portæ.* Numerus tot portarum indicat, quod per Mariam, ejus dignitatem & merita aditus in cœlum facilis redditus sit & patens. Maria agnovit, quod constituta sit à Deo in unicam mediatricem humani generis, & in dispensatricem thesaurorum Dei.

297. *Platea civitatis aurum mundum.* In hac platea repositæ fuerunt divitiæ sufficientes, ut totum genus humanum eruatur à paupertate.

301. *Reges terræ afferent gloriam suam in illam.* Maria dicit de seipsa (Prov. 8.) quod reges per eam regnent, & principes imperent, & potentes decernant justitiam. Diligit diligentes se; & qui colunt Mariam, vitam æternam habebunt; nam qui in ipsa operantur, non peccabunt.

302. Non abscondam hìc lumen sæpius mihi ostensum. Nam mihi ostendebatur in Deo, quod omnibus difficultatibus Ecclesiæ Catholicæ, & omnibus tribulationibus Christiani populi semper quovis tempore fuerit remedium allatum per intercessionem B. Virginis; & quod his afflictis temporibus, quibus hæreses tam superbè insurgunt, unicum hoc remedium supersit, ut nempe regna Catholica & reges se convertant ad Matrem misericordiæ.

303.

303. Quando principes catholici in conſervatione fidei, in debellandis ſuis hoſtibus, in bellis contra infideles ſunt infelices, id provenit ex eo, quia non reſpiciunt ad hanc ſtellam polarem, & quia Mariam non conſtituunt pro immediato ſcopo ſuorum operum & cogitationum.

304. O Supremum Caput Eccleſiæ, & purpurati principes; O Rex Hiſpaniæ; ad quos ex mandato altiſſimi hanc meam veram admonitionem dirigo; deponite veſtras coronas & Monarchiam ad pedes hujus Imperatricis; quærite hanc reparatricem generis humani, & confugite ad illam; nam in ipſius manibus reperiuntur claves voluntatis divinæ & theſaurorum Dei.

308. *Nihil intrabit coinquinatum.* Si peccatores pœnitentes humiliter ad portam hujus civitatis accedant, quærendo puritatem gratiæ, eam invenient in hac porta cœleſtis Reginæ; nec eam invenient in ulla alia porta.

309. B. Virgo ad me dixit: *Filia, memoria* tua ſemper ſit affixa in conſideratione eſſentiæ divinæ, & perfectionum divinarum; nec ab hoc impediaris per attentionem ad aliam rem, quantumcunque neceſſariam.

310. O Domina, SS. Trinitas tibi promiſit, quod ſemper velit concedere, quæ vis & petis, nec quidquam tibi denegare.

311. Poſt conceptionem B. Virgo ſtatim exarſit in amore divino, quem toto vitæ tempore nunquam interrupit. Habuit etiam in utero materno tres viſionem abſtractivam Dei, nempe in momento Conceptionis, in medio novem menſium, & die præcedente partum.

312. Cum B. Virgo jam in utero materno habuerit perfectiſſimum uſum rationis, exercuit ſe in continuis orationibus pro genere humano, & in actibus amoris aliarumque virtutum; ob hoc non ſenſit incommoditates illius ſtatus, nec ad illas attendit.

313. In ultima visione Dei, quam B. Virgo in utero materno habuit, & in qua ipsi revelatum, quod nunc instet tempus nativitatis, sic Deum precata est. O anima meæ vitæ &c.

314. 315. 316. 317. &c. Lucifer observabat interea omnes fœminas in mundo, an nullam deprehenderet, quæ similis foret mulieri illi, cujus signum in cœlo viderat. Hanc curam in se ipsemet suscepit, & ob hoc in terra circuivit; aliis autem dœmonibus tantùm commisit potestatem tentandi alias pias mulieres. Itaque observabat etiam S. Annam; & quia adverterat circa eam angelos, & exire ex ea virtutem contra se, suspicabatur, an non forte ipsa esset illa mulier. Statuit proin, illi adimere vitam, aut certè procurare, ut partus pereat in utero. Primò immittit S. Annæ varios timores, tristitias, & dubia, an verè esset gravida, experturus, an forte daret aditum tentationibus. Dein voluit evertere domum S. Annæ, sed impeditus fuit ab angelis. Tandem concitavit aliquam mulierem in vicinia, quæ contumeliosa verba jactando in S. Annam excitare conabatur litem. Cùm S. Anna non frangeretur his continuis contumeliis, commovit propriam ejus ancillam in suam Dominam.

319. 320. Avidè exspecto finem hujus Capituli, ut protinus audiam doctrinam B. Virginis, quam mihi ad finem cujuslibet Capituli dare solet. Hanc ergo exspecto summo jubilo, & exultatione spiritûs. Loquere proin, o Regina, quia audit ancilla tua. Si autem permittis, proponam aliquod dubium. Consistit hoc meum dubium in eo, quomodo stantibus tot donis potueris timere, ne forte excidas amicitia divina; præsertim cum sciveris, te præservatam fuisse ab originali?

322. B. Virgo ad me dixit: Verum est, quod propter dona ac beneficia mihi à DEO collata impossibile fuerit, me stantibus illis peccare; sed tamen DEUS mihi abscondit hanc securitatem.

325. Nativitas B. Virginis contigit octavo die Septembris. B. Virgo tunc sic rapta est in Ectasin, ut ab omnibus sensibilibus operationibus fuerit abstracta. Nata autem est (326) pura sine sordibus hora duodecima noctis.

327. S. Anna statim obtulit filiam Deo, sic dicens in corde suo: Gratias tibi, Deus, quod præparaveris hoc tabernaculum, in quo Verbum habitare dignabitur.

328. Angeli faciebant natæ Musicam, quam & S. Anna percepit.

329. In momento Nativitatis misit DEUS Gabrielem in Limbum Patrum, ut eam Patribus nuntiaret. Hi autem, ut intellexerunt, natam esse matrem Messiæ, novis Canticis laudârunt Deum.

330. - 335. Satim post ejus Nativitatem misit Deus innumeros angelos, qui eam cum corpore & anima deportarunt in cœlum processionaliter cum Hymnis & Canticis. B. Virgo sic portata manibus angelicis in summum cœlum se sistit ante thronum Dei, eumque genuflexa adorat. Deus autem elevat eam, & eam ponit in suo throno ad suum latus, tanquam Dominam omnium creaturarum. In eo tempore ipsi etiam indulsit visionem intuitivam Dei. Hac occasione B. Virgo usa petiit, ut Verbum assumeret naturam humanam, hocque remedium generis humani accelerarct. Deus etiam promisit, se petita brevi executurum. Insuper ex consensu SS. Trinitatis tunc in cœlo ipsi datum nomen Maria, quod statim fuit manifestatum angelis; audierunt enim vocem exeuntem de throno Dei; ac dicentem: Volumus, ut electa nostra vocetur Maria; & ut hoc nomen sit admirabile; omnes, qui illud devotè venerabuntur, accipient copiosas gratias; omnes qui hoc nomen devotè pronuntiaverint, consolabuntur & confortabuntur; omnes in hoc nomine salutem in suis miseriis, & lumen ad viam æternæ vitæ invenient. Deus præcepit tunc Angelis, ut nuntiarent S. Annæ hæc Decreta. B. Virgo autem coram thro-

throno Dei iterum genuflexa gratias egit. S. Angeli proni in suas facies se projicientes venerabantur nomen Mariæ. Tunc reportarunt eam in manus S. Annæ ignaræ gestorum, quia aliquis angelus assumendo corpus phantasticum interea supplevit in terra vices B. Virginis. Accedit, quod S. Anna interea etiam rapta fuerit in Ectasin. Post octo dies descenderunt multi angeli e cœlo, tenentes scutum, in quo erat scriptum nomen Mariæ. Hi revelarunt S. Annæ, quod nomen filiæ sit Maria. Ea verò cum S. Joachim statim vocavit cognatos & Sacerdotem, & imposuit filiæ nomen Maria. Angeli simul faciebant musicam, quæ tantum audiebatur à matre & filia.

336. Liceat tibi, o Domina, proponere aliquod dubium; nempe hoc; quomodo fieri potuerit, quod fueris corporaliter translata in cœlum; cum tunc portæ cœli nondum fuerint reseratæ; sed Christus eas primus aperuerit? Respondit mihi B. Virgo: Charissima filia; cœlum tantum fuit clausum pro iis, qui nati fuerunt in peccato originali.

343. B. Virgo ad me dixit: Volo, ut quoties memoriæ tuæ occurrit meum nomen, gratias Deo agas pro privilegiis huic meo nomini concessis; quod si hoc exercitium omittas, dole, & fatere culpam.

344. Partus S. Annæ, quo peperit B. Virginem, erat omnino purus, & ideo non indigebat purificatione; nihilominus subjecit se legi purificationis, sicque coram oculis hominum non verita est videri tanquam immunda.

345. Post finitos dies purificationis S. Anna filiam portavit in brachiis ad ostium tabernaculi comitantibus multis angelis. Ibi locuta est summo Sacerdoti S. Simeoni, qui, cùm multis annis se detinuerit in templo, obtinuit hanc gratiam à Deo, quod B. Virginem potuerit sæpius propriis manibus offerre Deo; quamvis ejus excellentiam, quod esset futura mater Dei, non agnoverit.

346. S. Anna pro purificatione obtulit in templo agnum, & turturem.

347. Tunc renovat suum votum, post triennium suam filiam offerendi Deo in Templo 349. In signum quod hæc oblatio fuerit accepta Deo, descendit è cœlo clarum lumen, quod filiam & Matrem sensibiliter illuminavit, & inflammavit. Aliquid de hoc lumine etiam advertit S. Simeon.

350. Dœmon, quando vidit S. Annam pro se & filia offerentem, dimissis suspicionibus credidit hanc matrem aliis mulieribus similem.

351. 352. B. Virgo, quando in infantia flevit, aut suspiravit, id fecit ex consideratione peccatorum hujus mundi, aut pro impetrando adventu Messiæ. Quando dormiebat, non tamen propterea omisit internos actus amoris nec interrupit internos actus, à sensibus externis independentes.

353. O Domina, proponam tibi aliquot dubia, quæ mihi per decursum hujus Capituli inciderunt. Quod si hæc mea interrogatio foret culpabilis ac temeraria, loco responsionis da mihi aliquam reprehensionem. Primum meum dubium consistit in eo, utrum in infantia tua passa fueris incommoditates naturæ, & famem? & si hæc passa es, ut alii infantes, quomodo petiisti cibos & alia subsidia? Item ignoro, an tibi molesta fuerint ligatio per fascias, earum religatio, & ciborum ingestio? Hæc omnia desidero scire.

354. B. Virgo mihi respondit; habui incommoditates, ut alii infantes, famem, sitim, & alia, ut sic imitarer meum filium, qui & ipse talia admisit

355. Libenter etiam admisi fascias, quia per lumen internum agnovi, etiam Verbum in passione admissurum vincula. Quando eram sola resolutis fasciis, oravi expansis brachiis, quia sciebam dilectum meum moriturum in cruce.

356.

356. Quamprimum veni in mundum, ſtatim adverti influxus elementorum, Planetarum, & ſyderum, pro quibus proin Deo gratias egi.

362. 363. Quando nongenti angeli ad cuſtodiam B. Virgini deputati illi quandoque apparebant corporaliter, id factum in ſpecie elegantiſſimi juvenis. Corpus erat inſtar cryſtalli. Veſtis defluebat in terram; & erat ſplendidiſſima inſtar auri fuſi, variegata pulcherrimis coloribus. Quamvis videretur non poſſe tangi, poterat tamen videri & ſentiri, ut fulgor ſolis. In capitibus gerebant coronas contextas ex pulcherrimis coloribus. In manibus portabant varias palmas. Ad pectus habebant aliquod Inſigne inſtar Ordinum Militarium. In illo Inſigni litteris alphabeticis in ſe invicem inflexis ac intextis ſcripta erant hæc verba: *Maria Mater DEI.* Sed B. Virgo hanc Scripturam tunc nondum intellexit, nec angeli eam explicarunt usque ad Incarnationem Verbi.

367. Quando 70 Seraphini B. Virgini apparebant, id factum in ea forma, quam deſcribit Iſaias C. 6. nempe cum ſex alis. Duabus tegebant caput, & duabus pedes; duas reliquas extendebant aut iis volabant.

371. 372. 373. Duodecim illi angeli, quando apparebant viſibiliter, erant prioribus nongentis ſimiles, niſi quod pro clientibus Mariæ geſtaverint multas coronas & palmas in manibus. Hos angelos ablegabat B. Virgo ad thronum Dei ad offerendas ſuas preces pro ſuis Clientibus, aut mittebat eos ad homines, prout & hos frequenter miſit ad Apoſtolos in variis negotiis. Octodecim alii angeli præferebant inſignia ac inſtrumenta paſſionis Dominicæ, præſertim verò gerebant ad pectus, & in brachio Crucem. Et his quoque angelis utebatur B. Virgo ad varias legationes. In apparitionibus ſolent angeli habere corpora pellucida.

376. B. Virgo ad me dixit: Chariſſima filia, cogita, quoties vocaveris hos angelos, & non reliquerunt te ſine reſponſo? quoties petiiſti ab iis, ut tibi monſtrarent inſignia tui Dilecti, & monſtrarunt ea tibi?

377. B. Virgo in infantia ſtatim poſt nativitatem non propterea omiſit loqui, quod non potuerit, ut cæteri infantes, ſed quia noluit; nam ipſius imperio ſubjectæ erant omnes creaturæ; conſequenter paruiſſet etiam lingua, ſi voluiſſet loqui. Tacuit ergo ultrò per ſpatium unius anni cum dimidio, ne excitaret admirationem de ſe.

378. Quando tamen erat ſola, ut non poſſet obſervari ab hominibus, loquebatur cum angelis, aut fundebat preces vocales ad Deum; ſed S. Anna nunquam filiam ſuam in ea ætate loquentem audivit.

379. Ex illa viſione intuitiva Dei, quam B. Virgo habuit in momento nativitatis, ſemper in ea remanſerunt ſpecies; & ideo fuerunt in illa viſiones & apparitiones intellectuales quaſi continuæ. In his viſionibus exarſit tanto amore, ut exinde ejus corpuſculum fuerit vehementer fatigatum; adeo ut debuiſſet mori, niſi fuiſſet ſupernaturaliter conſervata.

382. Habuit familiaria colloquia cum ſuis angelis. Ab iiſdem ſæpe fuit corporaliter portata in cœlum, ubi fruebatur præſentia Dei. Quando ſic fuit portata in cœlum, aliquoties ibi habuit viſionem intuitivam Dei, aliquoties verò tantum per ſpecies, quamvis clariſſimas.

388. Decimo-octavo menſe poſt nativitatem cœpit loqui; & tunc habuit viſionem Dei per ſpecies.

396. Prima ejus verba fuerunt, quod à parentibus petierit benedictionem.

399.

399. B. Virgo in infantia voluit everrere, & lavare; & dum ipsi hoc non fuit concessum, satagebat hoc facere, quando erat sola; & tunc angeli eam adjuvabant.

400. Domus S. Joachimi nec erat egens, nec locuples. Petiit tamen à matre, ut sibi non darentur vestes pretiosæ aut elegantes, sed grossæ, viles, detritæ, & grisei coloris seu cinerei, prout nunc gestant moniales S. Claræ.

401. Nunquam egit contra voluntatem matris suæ; & sic etiam recepit vestes, suo desiderio quoad colorem & formam conformes, ac similes illis vestibus votivis, quibus indui solent infantes ex voto. Ad suas operationes petiit benedictionem & licentiam à matre.

402. Interdum secedebat seorsim in aliquod templum, vel in cubiculum, ubi solitaria oravit.

407. 408. Ad finem vergente triennio S. Anna in Ectasi monita est, ut expleret votum offerendi filiam in templo. Idem mandatum fuit S. Joachimo per aliquam revelationem; nempe ut offeratur filia in templo ultimo die triennii.

413. Omne, quod est Deus, & omne quod operatur in creaturis, continetur in Maria, tanquam in Arca.

414. Sicut Arca erat scabellum ad Propitiatorium, ita per nullam aliam creaturam ascenditur ad thronum gratiæ nisi per Mariam. Videtur ergo, quod tribunal justitiæ remanserit apud Deum; sedes autem misericordiæ posita fuerit in Maria, ut cum fiducia accedamus ad illam tanquam thronum gratiæ, & preces nostras deponamus beneficia, gratias, & misericordiam implorando, quæ extra thronum gratiæ hujus cœli Reginæ non exaudiuntur, nec exsecutioni mandantur.

416.

416. B. Virgo expleto triennio infantiæ è domo patris sui Joachim in brachiis suæ matris Annæ fuit deportata in Templum; sicut olim Arca V. T. translata est, ut legitur 2. & 3. L. Regum, & L. 1. & 2. Paralipomenon.

420. Itaque Joachim & Anna in comitatu cognatorum exeunt è Nazareth, ut filia in brachiis matris offeratur in templo. Iter comitabantur ultra ordinarios mille angelos alii angeli è cœlo, qui faciebant musicam usque ad urbem Jerusalem, quam tamen percepit sola B. Virgo.

421. Quando perventum est Jerosolimam, S. Anna duxit filiam manibus in templum, ubi fusa à parentibus oratione statim splendor aliquis replevit totum templum; & audita est vox dicens: Veni sponsa mea, electa mea, veni in Templum meum &c. Tunc parentes duxerunt filiam ad Sacerdotem & ad domum puellarum, quæ ibi honestè educabantur usque dum elocarentur matrimonio; præsertim solebant ibi educari primogenitæ ex tribu Juda, & ex tribu Levi.

422. Aditus ad eam Domum seu habitationem puellarum convictricum erat per scalam quindecim graduum, per quos aliqui Sacerdotes descendebant, ut B. Virginem reciperent. Tunc valedicebat genuflexa parentibus, & petiit ab iis benedictionem, qua impetrata sola ascendit per gradus. Summus Sacerdos Simeon eam tradidit mulieribus Magistris, inter quas etiam erat Anna Prophetissa.

428. Anna Prophetissa, ejus Magistra, assignavit illi cubiculum separatum ab aliis puellis.

429. 430. 431. Cum ista trimula aliquando cum aliis colloqueretur, rapta est in Ectasin, & ab angelis cum corpore & anima portata in summum cœlum, ubi benevolè à SS. Trinitate excepta est. Hæc erat secunda clara intuitiva visio Dei intra triennium. Tunc Pater cœlestis futuram matrem sui Unigeniti sic allocutus est: Columba mea, - ostendam tibi thesauros meæ Divi-

Divinitatis, & quanta præparaverim diligentibus me. - Volo ut sis testis horum thesaurorum, quæ vidisti. B. Virgo respondit: Si inter thesauros tuos etiam sunt passiones, has etiam mihi concede &c.

432. Postquam Deus hoc petitum concessit, B. Virgo ab eo petiit, ut sibi liceret deponere vota quatuor, nempe paupertatis, castitatis, obedientiæ, & perpetuæ clausuræ in templo. Deus respondit: Permitto tibi deponere votum castitatis. In aliis operare interea sine voto, quantum potes.

433. Tunc B. V. emisit statim votum castitatis. Proposuit etiam deponere affectum ab omni creatura, & obedire omni creaturæ propter Deum.

434. Tunc Seraphini eam induerunt variis ornamentis, videlicet pretiosa toga, zona, collari; in quibus gemmæ pretiosissimæ. Digitis inserunt septem annulos. SS. Trinitas capiti imposuit coronam Imperialem. Dein parabatur amictus candidus, in quo aureis litteris intexta erant hæc verba: *Maria filia æterni Patris; sponsa Spiritûs Sancti; & mater veri luminis.* Sed hæc ultima verba B. Virgo non intellexit. Exiit etiam vox de throno SS. Trinitatis dicens: *Eris nostra sponsa*, &c.

435. Tunc Deus desponsavit sibi B. Virginem, ut in ea reponeret omnes divitias congruas huic dignitati. Illa autem dixit: *O DEus* &c.

436. Deus gratam habuit hanc oblationem suæ sponsæ, & in manus illius consignavit omnes divitias suæ omnipotentiæ & gratiæ; jussitque, ut peteret, quidquid vellet, nihil enim illi fore denegandum. Nil tamen aliud petiit, quam ut mitteretur Christus; utque parentes una secum augerentur gratia &c. Angeli cantarunt proin laudem Deo, & eam è cœlo reportarunt in terram.

437. Ut B. Virgo exequeretur, quæ ſtatuerat in cœlo, ſtatim tradidit ſuæ Magiſtræ omnia in ſuos uſus relicta à Matre, reſervatis ſibi tantùm aliquibus libris & veſtimentis; rogabat etiam Magiſtram, ut illa diſtribuerentur in pauperes. Aliis autem puellis concedebantur pecuniæ in ſuos uſus.

439. B. Virgo ad me dixit: *Deſiderium meum* deponendi quatuor vota adeo placuit Deo, ut per hoc promeruerim, quod poſtea in Eccleſia erigerentur ſtatus religioſi. Ea autem, quæ tunc propoſui, conſtanter ſervavi. Nunquam aſpexi faciem hominis, ne quidem S. Joſephi, aut angeli.

441. B. Virgo ad me dixit: *Volo, ut mea* inſtructio tibi ſufficiat, ut omnia exequaris, quæ tibi præſcribo, & pro poſſibili me ſequaris ut diſcipula magiſtram. Sollicitè hanc doctrinam propone tuis ſubditis monialibus, & pro ejus executione allabora.

442. Dixi ad B. Virginem: *Peto, ut mihi* explices ea, quæ pertinent ad obligationem meorum quatuor votorum, quæ in meo monaſterio vovi.

443. B. Virgo reſpondit: Qui vovit obedientiam, non habet amplius electionem ullius actionis, niſi quam injungit, cui ſe ſubjecit.

444. Eadem mihi dixit: Certam te facio, Chariſſima filia, quod perfecti & veri Religioſi pertingant ad meritum Martyrum, immo illud tranſcendant.

450. Item. Obedientium peccata Deus non reſervat in ſua memoria pro die judicii; immo propter ſacrificium obedientiæ delet etiam reliqua peccata.

451. B. Virgo pergens ulterius in mei inſtructione dixit: Si divitiæ tantis obnoxiæ difficultatibus in earum obtentione, quantis erunt obnoxiæ poſt obtentam poſſeſſionem? Loquantur hoc, qui pondere divitiarum depreſſi delapſi ſunt in infernum; loquantur

hoc

hoc curæ immodicæ in conservandis divitiis, & leges intollerabiles, quas amor divitiarum invexit.

456. Item. De necessariis vitæ plus non admittas, quàm præcisè sufficit ad hoc, ne moriaris. In cibis nihil desideres, nisi quod affert minorem gustum; & ut tibi præbeatur, quod gustus non desiderat, econtrà denegetur, quod gustus appetit.

459. Quia Virginitas est specialis fructus passionis filii mei, ideo dicitur, quod virgines sequantur agnum, quocunque ierit.

465. 466. B. Virgo expleto ætatis triennio petiit genuflexa à Sacerdotibus & Magistra Ordinem diurnum ac rationem ordinandæ vitæ; tunc Sacerdos ad eam dixit: Filia mea &c.

468. Sacerdos illi præscripsit sequentem ordinem: Intersis divinis laudibus in templo. Hora octava vespertina eas cubitum; illucescente aurora surgas. Tunc ores usque ad horam tertiam (quæ correspondet cum nostra Nonâ). A tertia hora usque ad vesperam te occupes in labore manuali. Residuas diei horas impende lectioni Scripturæ, & aliis, quæ Magistra jusserit.

470. Petiit etiam licentiam serviendi aliis puellis, mundandi patinas, everrendi domum.

473. 474. Leges temperantiæ nec unquam transgressa est, nec potuit transgredi. Quamvis somnus in ipsa non impediverit contemplationem, libenter tamen illo caruisset. Legit multas Scripturas veteris Testamenti; & eas sic intellexit, ut nullum illi mysterium fuerit clausum. Deus enim ipsi omnia revelabat, & ipsa omnia discutiebat cum angelis.

480. 481. 483. Animæ potentiæ in B. V. numquam habuerunt concupiscentiam, quæ potuisset vinci; ut contingit in aliis Adæ posteris. In ipsa proin omnes hæ virtutes summam ac ultimam perfectionem consecutæ sunt; quin potuerit dici; hoc adhuc deficit, aut deest à perfectione summa. Nulla virtus ipsi defuit in gradu perfectissimo.

484. B. V. ad me dixit: Filia mea, omnibus hominibus indiscriminatim Deus confert lumen virtutum naturalium; & illis, qui se per eas virtutes naturales, & per ipsius auxilia disponunt, confert dein virtutes infusas, dum eos justificat.

487. In B. Virgine extitit virtus fidei in altissimo & perfectissimo gradu, quem absolutè potuit habere. Idem repetitur N. 488. 489.

489. Etiamsi sola B. Virgo fuisset in mundo, pro ipsa sola Deus condidisset virtutem fidei. Nam ejus fides fuit intenta à Deo, ut serviret pro pignore certò, ne consilium Dei frustraretur omnimodè; & ut supplerentur per eam omnes defectus hominum in materia fidei.

492. B. Virgo, quando habuit visionem intuitivam Dei, aut quando usa est speciebus abstractivis certis, non exercuit fidem; hinc Deus retinuit influxum specierum clararum, ut posset exercere fidem, quæ est obscura. In tali statu scientia desiit, & fides subintroiit; & in tali statu Deus B. Virginem interdum reliquit.

493. Ille actus, quo creditur, quod est innegabile, non est meritorius. Quando credidit angelo nuntianti, merita est præmium, quia non est usa scientiâ, sed fide. 494. Quando perdidit JESUM, non est usa scientiâ infusâ, nec claris speciebus. Idem contigit in Calvaria.

495. Nullum fuit momentum in vita B. Virginis, quo ejus intellectus fuerit otiosus, aut quo Deum è suo conspectu dimiserit. Nam fides tunc solùm in ea interrupta fuit, quando habuit claram aliquam visionem Dei per aliquam scientiam infusam.

497. B. V. omnia scivit, quæ credidit; & omnia credidit, quæ scivit. Nam infusa theologica scientia credibilitatis mysteriorum fidei reperta fuit in B. Virgine in sublimissimo gradu, puræ creaturæ possibili.

498. In fide attigit ultimos limites perfectionis.

503. Spes est desiderium consequendæ beatitudinis.

506.

506. Ea attigit in B. V. supremum gradum, & omnem possibilem perfectionem. Nam B. Virgo exequebatur ejus actus extrema, quæ in pura creatura est possibilis, perfectione.

507. Beneficia, mysteria, ac dona, quæ Deus operatus est in B. Virgine, tam magna erant, ut brachium Omnipotentis non potuerit se ulterius extendere. Quia verò ea dona recipienda erant mediante fide & spe, necesse est, etiam fidem ac spem in illa fuisse tam magnam, quanta in pura creatura erat possibilis.

516. Si nos non movet ad amandum Deum, quod sit summum bonum in se, saltem nos moveat ad hoc, quod sit nostrum summum bonum.

520. Amor increatus non poterat quiescere, nisi se communicaret alicui puræ creaturæ cum tanta plenitudine, ut in illa amor totius generis humani in compendium contractus esset, & ipse solus pro toto humano genere sufficeret; & possibilem gratitudinem rependeret, & increato amore sine defectu frueretur. Ipsa sola amavit Deum propter Deum sine alio respectu. Suo amore ita operata est; ut cœlum & terram in omnibus entibus creatis melioraverit.

521. B. Virgo sola satisfecit pro debito creaturarum quod habent erga Deum pro immenso ejus amore, & sic supplevit omnia, quæ aliàs potuissent à creaturis exigi.

522. Ex hoc intelligimus, quod omnia bona & omnis felicitas creaturarum aliquo modo fundentur in amore Mariæ erga Deum. Ipsa fecit, quod hæc virtus in summo ac perfectissimo gradu subsisteret inter creaturas. Ipsa totaliter solvit debitum pro omnibus, dum omnes non pertingerent ad debitam gratitudinem. Ipsa hoc amore suo perfectissimo aliquo modo possibili obstrinxit, ut mitteret filium suum pro se & toto genere humano. Si enim Maria minus amasset, aut si ejus amor habuisset aliquem defectum, non extitisset in natura capacitas ac dispositio ad incarnationem. Cum autem talis fuerit reperta, jam erat

quasi legitima consequentia, ut ad eam DEUS descenderet.

523. Totum hoc includebatur in illo titulo, quem ipsi Spiritus Sanctus dedit, dum eam vocavit *Matrem pulchræ dilectionis*. Eccles. 24. ipsa est mater pulchræ dilectionis, quia sola in suo animo peperit perfectum amorem, & in eo nos instruxit. Nulla enim alia creatura in cœlo aut in terra reperiebatur, à qua angeli vel homines potuissent discere perfectum amorem, quàm Maria. Hinc omnes Sancti sunt quasi radii hujus solis, aut rivuli hujus maris; nam tanto perfectius sciunt amare, quo plus attrahunt de hujus amore, & quo perfectius illi conformantur.

525. Ipsa est impletio perfecta mandati, diligendi Deum ex toto corde. Nam Maria sola eatenus obligationem omnium creaturarum exsolvit, à quibus hoc mandatum non poterat perfectè impleri ante visionem intuitivam Dei in cœlo. Ipsa fidejussit Deo pro omnibus viatoribus ad cœlum, quod hoc ejus præceptum diligendi ex toto corde non esset futurum supervacaneum & inutile. Nam ipsa sola hoc loco omnium implevit, & largiter supplevit, quod in aliis defecit. Immo, nisi Deus condendo hoc præceptum præ oculis habuisset B. Virginem, forte illud alio modo proposuisset. Propter eam solùm hoc præceptum posuit; & ideo ipsi debemus tam ipsum præceptum, quàm ejus perfectam impletionem.

530. B. V. ad me dixit: Si diligis aliquam creaturam, & non attendis ad Deum, nec illam amas propter Deum, non amas eo modo, quo Deus id à te requirit.

533. Potentiæ B. V. indigebant purificari in eo, quod naturaliter nescivit.

536. Cum in memoria B. V. fuerint contentæ species omnium rerum, etiam impurarum, rogavit Deum, ut deletis speciebus immundorum objectorum conservarentur tantùm species honestarum rerum; quod & illi concessum est.

543.

543. 544. B. Virgo habuit ſcientiam Enarchiæ, ſub qua credo intelligi artem regendi ſeipſum, Poliarchiæ, Oeconomiæ, & Politiæ. Hæc omnia ſcivit in habitu.

545. Exercitium ſcientiæ regendi habuit B. V. initio Eccleſiæ; dum Apoſtolos inſtruxit, admonuit, & rexit, ut fundaretur Eccleſia, in eaque leges, conſuetudines, & cæremoniæ inducerentur. Et quamvis obedierit Petro & Joanni, nihilominus hi duo illam conſuluerunt in rebus pertinentibus ad regimen Eccleſiæ, ejusque reſolutiones ſecuti ſunt. Poſt Aſcenſionem Domini Chriſtianis Regibus & principibus dedit inſtructionem, quam ab illa petierunt; nam multi deſideraverunt illam noſſe. Præſertim ejus conſilia ſecuti ſunt tres magi, dum adorantes JESUM inſtructi ſunt â B. Virgine, quomodo ſe & ſuas regiones regere deberent. In horum confirmationem adducam verba Cœli Reginæ: *Per me*, inquit, *reges regnant*, &c.

546. Nec defuit B. Virgini ſcientia politica; nam civibus, & populis, præſertim primis fidelibus oſtendit, qualiter ſe gerere debeant in negotiis publicis & in adminiſtratione, & quomodo inſtituere debeant Concilia Eccleſiæ. Habuit & militarem ſcientiam, de qua conſulta à fidelibus docuit, quomodo juſta bella inchoari & perfici debeant.

547. In illa quoque fuerunt Synefis, Eubulia, Gnome, Epicheia; id eſt, ſolidum judicium, conſilium, ratiocinatio, benigna interpretatio.

552. Juſtitiam diſtributivam exercuit in diſtributione bonorum, & officiorum inter Chriſtianos & Diſcipulos primitivæ Eccleſiæ; quæ diſtribuebantur juxta ipſius ordinationem, aut interdum conſilium.

555. Ipſa fuit totaliter amor, puritas, ſanctitas, perfectio. In ipſa erat gratia omnis veritatis, & via ſecura vitæ. Non judicabat unquam temerè, quia cognoſcebat omnia interiora cordium.

560. Omnes creaturæ ipsi debuissent exhibere obedientiam, quia erat Domina mundi.

562. Gratias retulit DEO, quantum puræ creaturæ erat possibile.

563. Conata est reducere peccatores per punitionem, prout fecit erga Judam.

568. Fortitudo, quæ est inter quatuor virtutes Cardinales, servit ad moderationem iræ. 570. Et hac indiguit contra dæmones impedientes, ne consequeretur, quod rogavit à Deo.

572. Nunquam monstravit signa in exteriori gestu alicujus fœmineæ infirmitatis, aut iræ externæ. Nunquam propter injurias vultum, multo minus animum mutavit.

573. Revelatum mihi fuit, quod ne quidem contra ipsos Crucifixores in B. Virgine extiterit ullus modus iræ, quamvis etiam justus fuisset; quia DEus noluit, ut ea esset quasi accusatrix peccatorum, quæ fuit electa in eorum advocatam.

585. Nunquam comedit carnem proprio arbitrio; & una tantùm vice comedit in die; hunc morem tamen non observavit, dum vixit cum S. Josepho, aut dum peregrinabatur cum Christo.

590. Ipsa fuit aurora gratiæ, initium omnis boni creaturarum, centrum divini amoris, circumferentia omnipotentiæ divinæ.

591. In ipsa extiterunt signa potius divinæ, quàm humanæ creaturæ.

592. Sicut Pater omnia creata dedit in manus Filii; ita filius omnia dedit in manus suæ matris. Ob relucentem ex ea dignitatem fuisset credita esse quid sublimius homine, nisi fides docuisset, eam esse puram creaturam, sicut id confessus est Dyonisius Areopagita.

600.

600. Dona Spiritus Sancti fuerunt in Christo tanquam in fonte; sed in B. Virgine eadem pariter fuerunt tanquam in stagno vel mari, ex quo fuerunt derivata in omnes creaturas. Idem insinuatur in illo textu Prov. 9. *Sapientia ædificavit sibi domum* nullum enim Catholicorum latet, hanc domum esse Mariam: in ipsa enim præparata fuit nobis mensa, ut satiaremur influxu ac donis Spiritus Sancti.

602. Infinitum mare sapientiæ divinæ se exoneravit in B. Virginem; & ideo cognovit statum mundi; proprietates elementorum; initium, medietatem, & finem temporum; cursum syderum, naturam animalium, vires ventorum, cogitationes hominum, virtutes plantarum, arborum fructuum; ac denique ipsas vias occultas & mysteria Dei. Hæc omnia B. Virgo cognovit per donum Sapientiæ.

609. B. Virgo ad me dixit: Si homines evacuarent suum cor à terrenis affectibus, infunderet se illi fluvius infinitæ Deitatis per dona Spiritus Sancti sine omni mensura.

612. Visiones, revelationes, & ectases semper ordinantur in pondere & mensura à DEO ad fines, qui exiguntur ab Ecclesia. 614. Interdum tamen revelationes ordinantur ad bonum particulare illius, qui eas recipit; nempe ad sanctificationem & illuminationem. 615. Eò quod ejusmodi raptus & revelationes sint medium ex sua natura magis uniforme ac proportionatum ad infundenda ejusmodi singularia lumina.

617. Veritati nihil decedit, etiamsi aliqui permiserint, se falsis revelationibus decipi. Hæc deceptio sæpius contigit fœminis ob earum ignorantiam & affectus; nihilominus etiam multos, quantum apparebat, fortes & doctos viros involvit. In omnibus autem ex mala radice ortum habuit. Non loquor hic de iis, qui diabolica malitia falsas revelationes confinxerunt; sed de iis, qui fraude dœmonis, quamvis non sine sua culpa, decepti,

 eas

eas passi sunt. Nam serpens antiquus, dum scit eorum socordiam in continendis affectibus, & exiguam exercitationem internorum sensuum in divinis rebus instillat occultam superbiam, qua credunt, se esse dilectos amicos Dei. Exinde subtrahit humilem timorem, & replet desideriis curiosis sciendi sublimia, & habendi revelationes, & gaudendi donis singularibus, quibus tandem aperitur diabolo porta, ut eos circumveniat erroribus, & phantasiis, quin tamen res verè divinas intelligant, sed tantùm aliquas apparenter divinas, ut his suum venenum contegat.

618. Huic deceptioni quis obviare potest, si non desideret scire valde sublimia, & omnia committat judicio servorum Dei, ac docti Confessarii. Securissimum est, ejusmodi dona nunquam petere, sed semper timere periculum, præsertim in initio, in quo periculum majus est. Nam quamvis DEus incipientibus soleat immittere solatia; id fit, ut abstrahantur à vitiis, non ut de se confidant. Ipsæ Ectases, quæ ex admiratione oriuntur, sunt magis signa ignorantiæ, quàm amoris. Attamen si amor sit colliquefactivus, & secum trahat Dominium omnium affectuum, tunc paratum est lumen revelationum; & plus animo præparatur, quo minus revelationes desiderat. Hìc docti viri non mirentur, quod ejusmodi dona tam sæpe obtingant fœminis, nam, præterquam quod polleant tenero amore, etiam ex eo DEus infirma hæc instrumenta eligit, ut sint argumentum suæ omnipotentiæ, & quia earum miseretur, utpote aliunde non præditarum subsidio scientiæ theologicæ.

619. 620. B. V. sæpe habuit revelationes & visiones. Eæ erant quintuplicis generis. Primi generis est visio intuitiva clara: Ad hanc requiritur omnimoda depuratio potentiarum ab omnibus reliquiis peccati, præsertim personalis, etiam venialis.

625. 626. Ad visionem intuitivam claram insuper requiritur præter purgationem à reliquiis peccati, quæ adhuc habet molestiam ob memoriam peccati, & tœdium de propria natura, lumen serenans,

nans, & tranquillans, quo anima fit propinquior ad illam beatitudinem, ac denique lumen gloriæ.

628. Secunda est visio Dei abstractiva per species à solo Deo infusas. 631. Tertia est intellectualis, qua videntur & materialia & immaterialia; & habetur nonnunquam per species infusas, sed per species quæ sunt in phantasia, accedente tamen quodam lumine supernaturali, quo mysteria intelliguntur. Hunc modum revelationis habuit Josephus in Ægypto, Daniel, & David. Et est modus securissimus, quia nec dœmones nec boni angeli possunt illud supernaturale lumen infundere, licet possint commovere species in phantasia.

633. Hæc visio intellectualis in B. V. fuit perpetua, quando non habuit visiones sublimiores. Per eam plus agnovit, quam omnes prophetæ, & angeli; agnovit enim illa mediante essentiam & proprietates DEI usque ad infimam creaturam; in omnibus enim creaturis agnovit participationem creatoris, ejus ordinationes, & providentiam.

634. 635. 636. Quarta visio est phantastica, qua repræsentantur res modo sensibili & materiali. Hanc potest excitare etiam dœmon; nam quando in anima advertit gustum sensibilem circa orationem & devotionem, potest eam facile decipere. Etiam Sancti, qui periculum ejusmodi revelationum sollicitè studuerunt evitare, nihilominus hoc modo à dœmone se transformante in angelum lucis tentati sunt. Quinta visio est corporalis, dum ipsis oculis aliquid cernitur; & hoc modo solet decipere dœmon communius, inprimendo sensibus species. Deus & angeli non utuntur hoc modo deceptorio, sed formant ex aëre vel alia materia verum corpus, quod videtur. In visionibus B. Virginis semper habebatur finis utilis, vel ad perfectionem ipsius propriam, vel ad bonum Ecclesiæ, cujus erat Magistra, & Coadjutrix redemptionis.

640. In visionibus corporalibus animæ debent esse cautæ, quia deceptionibus diaboli magis subjectæ sunt. Qui eas nunquam desiderat, magno periculo se eximet. Quod si non obstante, quod ejusmodi desideria, & alia inordinata desideria excludantur, nihilominus habeantur tales visiones, cavendum, ne statim eis adhibeatur fides. Esset eoipso signum, quod proveniat à dœmone, si in ea statim sine ulteriore deliberatione & consiliatione exigeretur fides & obedientia. Hoc enim non solent facere angeli boni, utpote magistri obedientiæ, prudentiæ, & sanctitatis.

641. B. V. ad me dixit: Ex dictis habes tuas regulas, secundum quas te dirigas in revelationibus. Prima est, ut te submittas Confessario & Superioribus. Secunda est, ut advertas ad internos effectus ejusmodi visionum; nam bonæ operantur castum amorem & reverentiam erga Deum; agnitionem proprii nihili; aversionem à vanitatibus mundi; amorem crucis, infimi loci, & persecutionum; horrorem peccati etiam minimi, desiderium operandi semper perfectiora, seque uniendi cum Deo. Hæc erunt signa infallibilia, quod revelatio sit à DEO.

643. B. V. tanquam Mater Verbi erat eoipso Domina omnium creatorum.

657. B. V. omni tempore operata est, quod tunc erat possibilitate absoluta perfectissimum.

658. In primis annis suæ infantiæ legebat jam Scripturam Sacram, præsertim Isaiam, Jeremiam, & Psalmos. Quod legit, contulit in familiaribus colloquiis cum suis angelis. 659. Dicebat ad eos: O aulici cœlestes. &c.

660. Psalmi & Hymni, quos composuit & cantavit B. Virgo tot sunt, ut si omnes essent scripti, Ecclesia haberet plures, quàm habet ab omnibus Prophetis & Sanctis.

661.

661. Voluit DEus obſequi ejus humilitati, deſideranti, ut myſterium regis abſcondatur; & hæc etiam eſt ratio, cur S. Joannes in Apocalipſi, quando loquitur de B. V., uſus fuerit ſermone tam obſcuro, ut etiam poſſet exponi de Eccleſia.

664. 665. DEus nuntiat B. Virgini propinquam mortem S. Joachimi, ſuaviter dicens: *Pulchra eris* &c. Octiduo ante mortem datur ipſi nova revelatio, ob quod ſtatim miſit duodecim angelos, ad ipſum confortandum. Ultima vitæ hora juſſit, ut omnes ſui angeli cuſtodes patri aſſiſterent; quod & fecerunt, nuntiantes, quod ejus filia eſſet futura mater Verbi. Sic eum alloquebantur: *Vir DEI* &c. 666. Itaque obiit ſexto menſe poſt oblationem B. Virginis in templo, & tulit nuntium in limbum Patrum, quod ſua filia eſſet futura mater Redemptoris. Patres autem præ gaudio novis Canticis laudabant propterea DEUM. 667. 669. Interea & angeli retulerunt B. Virgini obitum patris.

673. B. V. ad me dixit: Eram mater Dei, ac propterea cum filio meo Domina omnium creaturarum.

675. Prima tribulatio, quam B. V. paſſa eſt, conſiſtebat in hoc, quod DEUS & angeli ſe ipſi abſconderint, ac viſiones hucusque conſuetas ad augendum meritum patientiæ ipſius ſubtraxerint.

682. In hac derelictione B. Virgo paſſa eſt majores dolores & pœnas, quàm omnes Sancti ſimul ſumpti.

687. 688. Lucifer iratus contra B. Virginem cogit in inferno Concilium principum dœmonum, quos ſic alloquitur: Timeo, ne triumphus, quem habemus in mundo, brevi pereat. - Noſtis filiam Annæ - exploravi ejus actiones, nec adverti in illa, ut in aliis ſolet, fomitem malitiæ. - Hinc timeo, ne forte ipſa ſit futura mater ejus, qui Incarnandus. - Nec tamen id credo, quia ejus parentes pro ſe & filia obtulerunt oblationes & preces,

ut eis remittatur culpa. - Nihilominus ejus virtutes cruciant me - sæpius volui propius ad eam accedere; nec potui - Deliberandum jam, quibus mediis superanda? - qui in hac re optimum consilium monstraverit, ei promitto omnes divitias meæ liberalitatis.

689. Tunc unus principalium dœmonum dixit: Princeps, & Caput nostræ infernalis communitatis; ne te crucies his non necessariis curis; nunquid infirma puella tam invicta erit, ut nos omnes, qui sub tuo vexillo militamus? - -

690. Alii dœmones addiderunt: O Potens inferni Princeps; habemus ab experientia; efficax medium esse, tentare per alios - - .

691. Lucifer gratias egit pro his consiliis, & jussit ut sagaciores se comitarentur; statuit enim personaliter aggredi B. Virginem.

695. Itaque eam ab initio tentat superbia. - 697. 698. Dein concitat aliàs puellas socias, quæ omnes contra eam insurrexerunt tanquam hypocrisis, susurrationis, &c. ream; nec destiterunt ab injuriis, statuentes eam exturbare à communitate. - 702. Sacerdotes, & Magistra crediderunt delationibus - 710. Sed DEus loquitur in somno Sacerdoti dicens: *Maria est innocens à culpa, quæ ipsi imputatur.*

712. In ista tribulatione B. Virgo clamavit ad Dominum dicens: *Cur, o Dilecte, tam durum te ostendis mihi? Cur tua absentia est tam longa* &c.

713. Tunc cessavit quidem ista persecutio; nondum tamen cessavit derelictio interna, qua fuit privata visionibus & consolationibus internis. Nam ea duravit per decem annos, quamvis nonnunquam fuerit interrupta. Incepit post mortem S. Joachimi.

714.

714. 715. 716. Anno ætatis duodecimo nuntiant ei angeli, vicinam esse mortem matris, dicentes: &c. Tunc provoluta est in genua coram DEO, dicens: *Invisibilis Rex gentium* &c. Deus post has preces præcepit angelis, ut eam portarent ad infirmam matrem, & ut interea unus ex eis assumeret formam B. Virginis in corpore aëreo, sicque in communitate suppleret ejus vices. Quando venit ad matrem dixit: *Chara mater* &c.

718. S. Anna respondit: De hæreditate patris Joachim, & mea, quæ ad te pertinet, divides cum pauperibus.

720. S. Anna fuit mediocris staturæ; aliquanto minoris videlicet, quàm filia. Vultus erat aliquatenus rotundus. Color lacteus & sanguineus. Vixit 56 annos. Anno ætatis 24. nupsit. Annis 20 erat sterilis. Anno 44. peperit Mariam; & anno ejus 12 obiit.

721. De hac Matrona, ut audio, aliqui Doctores scripserunt, quod ter fuerit conjugata; & quod in quolibet conjugio pepererit aliquam Mariam. Alii verò Doctores tenent contrarium. Mihi DEus de S. Anna contulit magnum lumen; nunquam verò mihi ostensum fuit, quod fuerit cum alio conjugata, quàm S. Joachimo; aut quod habuerit aliam filiam, quàm Dei genetricem. Potest tamen esse, ideo nihil mihi de trino conjugio fuisse revelatum, quia id non pertinet ad historiam, quam scribo. Quando S. Joachim obiit, erat 48 annorum.

740. 741. 742. DEus præcipit B. Virgini, ut ineat conjugium. - Respondet DEO: æterne DEus. &c. DEus verò dixit: Noli conturbari. &c. Postquam B. Virgo ex hac apparitione ad se reversa est, apparuit DEus in somno Summo Sacerdoti, Simeoni, præcipiens, ut Mariam jungat matrimonio. Simeon quæsivit, cui esset tradenda? Respondit DEus, cogendum esse de hac re Concilium Sacerdotum.

743.

743. 744. Itaque Simeon congregat Concilium Sacerdotum, eique proponit; Mariam, cujus esset hæreditas pinguis, tradendam esse conjugio. Sacerdotes interno lumine ducti respondent, petendum esse à DEO signum, quo manifestaret, cui tradenda esset. In hunc finem jubent constituto die in templo comparere omnes masculos solutos ex stemmate David. Dies constitutus idem erat, quo B. Virgo compleverat annum ætatis decimum quartum Aperuit tamen illi prius Sacerdos, quid jam tractaretur.

745. 746. Respondit illi B. Virgo. &c. Hoc contigit novem diebus ante desponsationem. Intra hoc novendium illi apparuit DEus, dicens. &c. 747. Respondit illi B. V. dicens. &c. 748. Allocuta etiam est de hac re suos angelos, qui ipsi responderunt dicentes. &c.

752. Constituto die, quo B. Virgo compleverat annum ætatis decimum quartum, conveniunt omnes soluti ex tribu Juda de stemmate David, inter quos & Joseph, incola urbis Nazareth. Habebat tunc annum ætatis trigesimum tertium; & jam anno duodecimo suæ ætatis deposuerat votum castitatis. Erat etiam B. Virgini in tertio gradu cognatus.

753. Postquam omnes convenerant, Summus Sacerdos ex divino instinctu omnibus tradit ramum aridum; omnes cupiunt potiri sponsa ob ejus præclaras dotes, & substantiam bonorum hæreditariorum; solus S. Joseph se æstimat indignum. 753. Nihilominus visus est florere ramus solius S. Josephi, cujus supra caput etiam sedit è cœlo descendens columba. DEUS quoque intus loquebatur dicens: &c. Fit ergo in continenti desponsatio.

755. Deducitur B. Virgo cum Josepho, qui aliquamdiu Jerosolimis hucusque se detinuerat, à quibusdam famulis templi usque in Nazareth, ubi statim domum paternam possedit. 756.

758. B. V. ad S. Josephum dixit: &c Hic respondit: *Loquere Domina mea, quia audit servus tuus.* Tunc adfuerunt in visibili forma omnes mille angeli custodes, ut petiit, quia B. Virgo hactenus nunquam sola locuta est cum viro aliquo, nisi quando hoc per repentinum occursum contigit cum summo Sacerdote.

761. Tunc B. Virgo & S. Josephus distribuerunt hæreditatem relictam à S. Joachimo & S. Anna. Unam partem dederunt templo; alteram pauperibus. Tertia pro administratione tradita fuit S. Josepho. B. Virgo curabat unicè, ut serviret S. Josepho, & ut laboraret in domo. A negotiis externis emptionis aut venditionis prorsus abstinuit.

765. Desponsatio contigit die octavo Septembris.

769. 770. Ut sciatur, quid B. Virgo in domo egerit, vel cogitaverit, DEus me remisit ad virtutes illius mulieris fortis, de qua loquitur Salomon C. ult. *Mulierem*, inquit, *fortem quis inveniet?* Hoc intelligitur de B. Virgine, in cujus comparatione nulla fortis dici potest.

772. Omnes sancti simul sumpti non consummarunt suam perfectionem in eo gradu, in quo eam B. V. incepit.

773. 774. *Spoliis non indigebit*, id est, non erit pauper, sed dives laude & gloria, tanquam suis spoliis, quibus spoliis abundabit.

776. *Quæsivit lanam & linum.* B. Virgo fuit operosa, sed magis internis, quàm externis operationibus.

778. *Facta est quasi navis institoris.* Nemo fuit unquam tàm providus, sicut B. Virgo pro sua paupere familia.

779. *Dedit cibaria ancillis suis.* B. Virgo in domo nec habuit famulum, nec ancillam. 781. Dedit sustentationem & occupationem suis servis, nempe externis sensibus.

783. *Consideravit agrum.* Id est, agrum summæ perfectionis *Plantavit vineam.* Id est, Ecclesiam; non tantùm eatenus, quatenus nobis dedit suum filium; sed etiam, quia fuit ejus cooperatrix, & post Ascensionem filii vera Ecclesiæ Magistra.

784. *Accinxit fortitudine lumbos suos.* Indesinenter cruciabat corpus suum operibus pœnitentiæ, vigilando, jejunando, & expansis manibus orando.

792. *Nobilis in portis vir ejus.* S. Josephus in die judicii inter Apostolos sedebit & judicabit mundum.

PARS II.

1. 2. EX præsentia B. Virginis multi destiterunt à peccatis mox ut illam intuebantur; alii emendabant suam vitam; omnes autem fiebant perfectiores in ejus præsentia.

3. A tempore Desponsationis usque ad Annuntiationem per sex menses B. Virgo ita auxit merita & preces, ut per hanc ejus sanctitatem DEUS fuerit quasi coactus ad accelerandam Incarnationem.

4. Ut Incarnatio decentius fieret, DEUS B. Virginem per novem præcedentes dies specialiter præparavit, inundando illam torrente gratiarum.

5. Primo die hujus Novennæ, dum post exiguum somnum media nocte surgit ad orandum & genu flectit, dixit angelus: *Surge* &c. 6. Tunc ejus anima rapta est in habitaculum, quod est proximo DEO, & remotissimum à rebus transitoriis.

7. 8. In Ectasi hujus primi diei concessit ei DEUS claram cognitionem eorum, quæ in Genesi C. 1. describuntur de operi-

operibus creationis primo die. Creatio cœli, & terræ, lucis, & Angelorum &c. Tam clarè ipsi præsentabantur, ac si fuisset præsens.

12. Post raptum perseveravit toto die orare expansis manibus.

13. B. V. ad me dixit: Per novem illos dies spiritus meus fuit unitus invariabili essentiæ divinæ. Notitia de creaturis tunc mihi communicata erat comprehensiva, & erat perfectior ea notitia, quam habent angeli de creaturis videndo omnia in DEO; nec unquam eorum potui oblivisci, quæ tunc didici.

16. Decebat, ut ea, quæ erat futura mediatrix inter DEUM & hominem, de utroque aliquid participaret, utque solo DEO minor; cæteris autem omnibus, quæ non sunt DEUS, major esset.

17. Secundo die Novennæ denuò elevata ad videndum DEUM. Videbat tunc opera pertinentia ad secundum diem creationis; vidit enim divisionem aquarum, & in medio firmamentum cum cœlo crystallino, aqueo communiter dicto.

18. 19. 20. Hoc secundo die DEus B. Virginem aliquo modo participem reddidit suæ omnipotentiæ; contulit enim illi plenariam potestatem in influxus cœlorum, planetarum, & elementorum, addito mandato, ut hæc omnia illi obedirent. Ratio tantæ potestatis erat etiam hæc; quia ipsa exempta fuit à peccato originali & ejus sequelis; itaque non decebat, ut involveretur communi sententia contra posteros Adæ, contra quos DEus armavit omnes creaturas. Nam si ipsi fuissent obedientes DEO, non fuissent passi inobedientiam & molestias à creaturis. Quia ergo oppositio creaturarum erat pœna peccati, debuit ab ea B. Virgo eximi. Secunda ratio est, quia omnia debent esse subjecta matri, quæ sunt subjecta filio, cùm & ipse sit subjectus matri. Noluit tamen hoc privilegio uti ad suam commoditatem, sed jussit

elementa uti contra se suis viribus, ut sic patiendo conformaret se filio.

21. Scientia B. Virginis fuit Ectypon seu effigies infinitæ scientiæ DEI, conformiter ad scientiam, quam habuit anima Christi. Nam Maria non solùm agnovit in DEO omnia creata, sed etiam omnia possibilia jam comprehendit in sua capacitate; quod merito vocari potest quædam infinitudo.

27. Nulla pura creatura in cognitione DEI & creaturarum tam altè ascendit, ac B. Virgo; nec ulla creatura, angelica vel humana intelligere poterit, quantas gratias B. Virgo acceperit.

29. 30. Omnia naturalia, & virtus medicas longè perfectius agnovit, quàm Adam vel Salomon; & hac scientia interdum utebatur in solatium pauperum. Quia autem habuit potestatem in omnes creaturas, habuit eoipso privilegium, ne ei possent nocere venena &c. 31. Ne tamen se privaret occasione patiendi, dedit creaturis licentiam, immo mandatum, ut se cruciarent. Quod ipsum non semper admisit DEus. 32. Libenter pertulisset omnia tormenta pro salute generis humani. Videant ergo homines, quantum debeant Mariæ.

34. Fervor illius pro salute mundi sic vulneraverat cor divini sponsi, ut juxta nostrum modum concipiendi, vix exspectare potuerit horam, qua erat reponendus in ejus brachiis.

36. 37. B. V. ad me dixit: In die judicii summa indignatio judicis ex hoc erit, quod homines obliti sint amoris DEI erga illos; & ideo præ confusione seipsos præcipitarent in infernum, nisi alii hoc exequerentur. Sis ergo grata pro te & pro aliis.

38. Intra limites puræ creaturæ DEus omnia operatus est in B. V. sine numero & mensura.

41. Quar-

41. Quarto die Novennæ B. V. vidit, quomodo DEus produxerit in cœlo octavo stellas, ut suo influxu omnia recrearent. 42. B. V. cognovit singularum stellarum proprium influxum & effectum; & 43. proprios cujuslibet characteres. Habuit in stellas tantam potestatem, ut si imperasset, eas moveri de cœlo, statim paruissent. Et usa est hac potestate sæpius, v. g. in Ægypto, ubi imperavit soli ne calore suo ita cruciaret filium.

44. Suis meritis acceleravit nobis Incarnationem.

46. B. V. ad me dixit: Cogita, quantos dolores pro genere humano sustinuerim.

48. 49. 53. DEus dixit in visione ad B. V. Peccata hominum à me prævisa, ac secutura retinent meam misericordiam. B. Virgo ex hoc agnovit magnum numerum reproborum, & quantum impedimentum peccata prævisa in mente DEI causarent, ne Verbum incarnetur. Tunc B. V. oravit dicens: Si prævides peccata eorum, qui te offensuri sunt; etiam prævides opera Christi, quæ superant illa peccata; ab his ergo sine te moveri ad accelerandam Incarnationem, non ab illis ad eam retardandam. 54. DEus dixit: Permitte me, ut retribuam hominibus juxta eorum demerita. B. V. respondit: Non, Domine, non permittam te.

55. In hoc amoris certamine DEus B. Virginem, ut olim Jacobum, interrogavit; quodnam haberet nomen? B. V. respondit: Ego sum filia Adæ &c. DEus dixit: Ex hoc nomen tuum erit: Electa in matrem unigeniti filii DEI. Sed hæc verba solùm intellexerunt angeli, & manserunt adhuc absconsa B. Virgini, quæ audivit hoc solum nomen: *Electa.* Tandem SS. Trinitas B. Virgini dedit promissum, mittendi Christum. Videant homines ergo, quod B. Virgo post ejus filium fuerit totalis causa eorum salutis & redemptionis.

56. Quinto die Novennæ ostensa est B. Virgini natura omnium piscium, volucrum, & cæterorum animalium imperfectorum, quibus omnibus DEus præcepit, ut B. Virginem agnoscerent in suam Dominam.

59. Sexto die rapta denuo novem horis institit orationi, quam finivit hora tertia. Hoc die ipsi ostensa est natura omnium animalium terrestrium. Hæc scientia ipsi erat necessaria, ut pro omnibus creaturis condignæ DEO redderentur ab aliqua creatura laudes & gratiæ; hæ enim nec ab ipsis angelis condignæ reddi poterant, cùm & angeli non omnia creata perfectè comprehendant. 61. Eo die B. V. etiam obtinuit dominium in feras, quibus DEus præcepit, ut Mariæ obedirent. Et hanc obedientiam sæpius exhibuerunt; sic scimus, quod bos & asinus in præsepi ad imperium Mariæ halitu suo Jesulum foverint. 60.

62. Postea cognovit B. V. etiam naturam humanam, omnia ossa, virtutem nutritivam, virtutem motricem, temperamentum quatuor humorum, & quod ex inæqualitate harmoniæ omnium partium oriantur omnes morbi, & qualia adversus morbos dentur media &c. hæc omnia melius intellexit, quàm ipsi angeli.

63. B. Virgo se humiliabat non sine admiratione divini cordis, ob quod DEus se agnoscebat quasi obligatum, ad eam extollendam.

71. Mater DEI debuit esse prorsus perfecta & ornata omnibus divitiis, ut ipsi nihil deesset de omnibus possibilibus donis ac gratiis; sed ut essent redundantes, & omnem vel minimam carentiam totaliter excluderent.

72. Septimo die Novennæ fuit ab angelis corporaliter portata in cœlum, dum interea aliquis angelus assumptâ illius formâ ejus vices supplevit in terra.

73. Tunc

73. Tunc præcepit DEus duobus proximè Throno adſtantibus Seraphinis, ut aſſiſterent B. Virgini: hi ergo in comitatu plurium aliorum angelorum ſtabant in viſibili forma ad pedem throni.

75. Tunc Tres perſonæ juxta noſtrum modum intelligendi quaſi colloquebantur invicem, quàm amœna eſſet Maria coram ſuis oculis; ſtatuerunt etiam, quod ad ſupremum gradum gratiarum debeat elevari, & ad tantam amicitiam admitti, quæ nec obtenta unquam fuerit ab ulla pura creatura, nec in futurum poſſet obtineri.

76. 77. In conteſtationem ſingularis amicitiæ juſſit DEus, eam ornari viſibiliter gemmis & ornamentis. Itaque duo Seraphini eam ab initio induunt interulâ candida & lucida. 78. & Zonâ. 79. & faſciis pro colligendis crinibus. 80. & armillis, & annulo, & collari, in quo characteres correſpondentes tribus virtutibus theologicis. 81. & Inauribus. Tota veſtis erat intexta characteribus. Horum quorundam ſignificatio erat: *Maria, mater DEI.* Et aliorum; *Maria virgo & mater.* 82. Decebat, ut mater DEI particeps fieret prius filii per gratiam in ſummo gradu puræ creaturæ poſſibili, antequam ejus particeps facta corporaliter.

83. In hoc mari donorum B. V. quò ingredior profundius, eò magis ſentio me ſtare in littore; & meus intellectus, quò plus illi revelatur de illis, eò magis ſentit ſe incapacem ad explicandas ſuas cognitiones.

87. B. Virgo DEum quaſi obligavit ſuo amore ad deſcendendum in terras, & ad diſſolvendum illud vinculum, quod illum ultra quinque annorum millia ab eo deſcenſu impediverat.

88. 89. B. Virgo oravit ad DEum his deſideriis: Ah! quis poterit detrahere Unigenitum ex ſinu patris! Quis poterit eum permovere ad porrigendum naturæ noſtræ illud oſculum à ſponſa

tanto-

tantopere desideratum! - quis mihi det videre te ad cor matris tuæ, humanæ naturæ! - o utinam descenderes & disrumperes cœlos, & illuminares, qui in tenebris sunt! - o utinam contereres superbum Aman, Satanam! Respondit DEus: *Veni electa mea; in momento conceptionis posui super te sceptrum meum, & præservavi te immaculatam à lege peccati.*

90. Octavo die Novennæ ab angelis denuo deportatur in cœlum, sicut die præcedente, aliquo angelo interea in terra supplente ejus vices. Angeli tunc in cœlo dixerunt: *Quæ est ista, quæ ascendit de deserto, tam ornata & ditata! quæ est ista, innixa, & vim inferens dilecto, ut eum secum in terram pertrahat! Quæ est ista, quæ ascendit sicut aurora, pulchra ut luna* &c.

91. DEus recepit dilectam in suam præsentiam, & ut pro captu loquamur, admirabatur ejus pulchritudinem; & quasi amasius ad eam dixit: Revertere, revertere Sunamitis, ut intueamur te.

93. Tunc DEus iteratò jussit, ut peteret omnia, quæcunque vellet; omnia enim fore ipsi concedenda, etiamsi partem regni sui esset petitura. B. Virgo respondit: Non peto partem regni, sed ut mittas Unigenitum, ut pro nobis satisfaciat. &c.

100. Ultimo die Novennæ in noctis silentio denuo ab angelis corporaliter fuit portata in cœlum, & posita in præsentia divini throni. DEus eam collocavit ad suum latus, & ostendit illi sedem in æternum ipsi paratam. Ea sedes erat proxima Deo; solum excepto throno humanitatis Christi.

101. Ex hac sede vidit DEum visione abstractiva. Vidit etiam de novo omnia creata cum multis rebus possibilibus & futuris. Res corporales vidit in specie corporea, quasi essent præsentes oculis. Cognovit etiam totam machinam mundi, quam prius solùm cognoverat per partes.

103.

103. DEus ad B. V. dixit: *Constituo te Dominam omnium horum bonorum, ut possis exinde dispensare illis, qui aliquid sunt petituri per tuam intercessionem; hinc omnia repono in tuas manus.* Post hæc verba SS. Trinitas imposuit in ejus caput coronam, cui arte fusoria characteribus inscriptum erat: *Mater DEI.* Hos tamen characteres B. Virgo tunc non intellexit; sed intellexerunt eos soli angeli. 104. Erat enim conveniens, ut prius constitueretur in reginam, antequam fieret mater DEI.

106. Præ humilitate ipsi nunquam venit in mentem ne quidem cogitatio, quod aliquando posset fieri mater DEI.

109. 110. Postquam ab infinitis temporibus DEus decreverat Incarnationem, locutus est Gabrieli stanti ad pedem throni divini, & audientibus angelis ipsi mandat, nuntiare B. Virgini, eam futuram matrem DEI. Itaque Gabriel cum multis angelorum millibus descendit ad B. V. Caput ipsius redimitum erat diademate; vestis erat varii coloris. Ad pectus gerebat crucem duplicem. B. Virgo tunc numerabat annos ætatis quatuordecim cum dimidio, & dies septendecim, 114.

115. 116. Vultus B. V. erat magis oblongus, quàm rotundus, nec macilentus, nec pinguis. Color erat prope castaneus. Frons larga. Supercilia perfectè incurva. Oculi magni. Pupilla coloris erat medii inter fascum, & viridem saturum. Nasus oblongus. Os parvum cum labiis corallinis. Color vestis erat atro-argenteus.

123. Ad describendum jam mysterium Incarnationis erigo oculos ad divinum lumen, quod me regit & instruit.

124. Tempore Incarnationis genus humanum erat penitus oppressum somno oblivionis de vero Deo, quin ullus reperiretur, qui aperiret os ad confitendum DEum. Paucis exceptis de populo electo reliqui omnes oppressi erant nocte per 5000 & ferme 200 annos.

128. In descensu Verbi ex reverentia se inclinabant coeli, & se aperiebant. Undecim coeli cum omnibus elementis dividebantur ab invicem; stellæ se vestiebant nova luce. Sol, & luna cum reliquis planetis accelerabant suum cursum, ut sic venerarentur suum creatorem;

129. Hæc tamen commotio & renovatio omnium creaturarum non fuit agnita ab hominibus, quia contigit noctu; & DEUS voluit, ut agnosceretur à solis angelis. Eadem tamen hora in cord.bus quorundam justorum orta est insolita lætitia ex qua aliqui suspicabantur, advenisse Messiam.

130. In eo momento etiam reliquæ creaturæ innovatæ sunt. Volucres jubilabant insolito cantu se elevantes in aërem. Flores & arbores meliorem dabant odorem & fructus meliores. Omnes aliæ creaturæ obtinuerunt novum vigorem, & novas vires. Ad Patres in Limbo missus est S. Michael, ut nuntiaret hoc gaudium; qui proin repleti fuerunt jubilo. Dœmones autem in inferno senserunt aliquam vim eos ad infima inferni deprimentem. Postea verò furentes reversi sunt in terram, ut viderent, quid novi contigisset; nec tamen invenerunt veram causam.

131. 132. Tandem angelus Gabriel in forma humana die Jovis hora septima vespertina apparuit B. Virgini in ejus cubiculo dicens: *Ave gratia plena* &c. 133. B. V. respondit, *quomodo fiet istud?* - Angelus dixit: *Sanctissima Domina; Omnipotentiæ DEI facile est, te efficere matrem, quin cognoscas virum. Spiritus Sanctus obumbrabit tibi, ut ex te nascatur sanctus sanctorum, qui vocabitur filius DEI. Et Ecce Elisabeth concepit filium in senectute - ille, qui potuit facere ut pareret sterilis, etiam facere potest, ut tu, o Domina, fias mater, & maneas virgo, & quidem in virginitate puriore & sanctiore. - Nota est tibi prophetia Isaiæ;* VIRGO CONCIPIET - *Hæc prophetia non frustrabitur, sed implebitur in te.* Nosti etiam, o Domina, mysterium de rubo, quem Moyses vidit ardentem, attamen incombustum, quo signifi-

gnificantur duæ naturæ, divina & humana, quin ista ab illa fuerit consumpta; & quod mater Messiæ illum paritura sit absque detrimento virginitatis. Præterea memento promissionis factæ Abrahamo; qua DEus illi promisit, post captivitatem ejus posterorum in Ægypto quartam generationem reversuram in suam patriam; & mysterium hujus promissionis consistebat in eo, quod in quarta generatione DEus te mediante redempturus sit genus humanum à captivitate dœmonis. Illa scala Jacobi, quam vidit in somno, erat figura illius viæ, quam Verbum æternum in humana specie aliquando esset aperturum, ut homines possent in cœlum ascendere, & angeli in terras descendere; ad quas & Unigenitus Patris esset venturus, ut converſetur inter homines, & communicet divitias suæ deitatis cum illis virtutibus, & perfectionibus, quæ in sua essentia continentur. 135. His & aliis rationibus instruxit divinus nuntius Mariam, ut metum poneret.

137. Conceptio Messiæ seu Incarnatio sic contigit: Cor Mariæ præ admiratione, reverentia, & amore in consideratione mysterii quasi connaturaliter tanta vi quasi compressum est, ut tres guttæ purissimi sanguinis deciderint, & in suum locum naturalem pro formatione Corporis Messiæ repositæ fuerint. Eodem momento B. Virgo junctis manibus & aliquantum inclinato capite dixit: *Ecce Ancilla Domini* &c.

138. Dum B. Virgo pronuntiavit hæc verba, simul quatuor res contigerunt. Primò formatio corporis Christi ex sanguine desumpto ex corde Mariæ. Secundò creatio animæ Christi, ejusque unio ad corpus; atque ipsa unio divinitatis ad naturam humanam. Contigit autem hoc die Veneris, vigesimo quinto Martii, illucescente aurorâ, eadem horâ, qua primus parens Adam creatus est; post creationem mundi anno quinquies millesimo centesimo nonagesimo nono, prout sancta romana à Spiritu Sancto illuminata Ecclesia in Martirologio numerat. Hæc est vera computa-

putatio annorum, prout mihi revelatum fuit ad meam interrogationem, quam ex obedientia mihi à Superioribus meis injuncta DEO proposui.

139. Eodem tempore, quo verbum fuit Incarnatum, B. Virgo fuit elevata ad visionem beatificam intuitivam. Tunc & statim cœpit crescere divinus infans de substantia & sanguine B. Virginis; erat tamen liber ab illis imperfectionibus, quas patiuntur alii infantes in eo statu. Nam Maria erat exempta ab illis superfluis humoribus, qui in aliis mulieribus sunt effectus peccati originalis. - Sanguis qui in aliis matribus pro nutritione infantis impurus est, in B. Virgine erat purissimus, & ad nutritionem aptissimus, quia communicatus ex impulsu amoris & aliarum virtutum. Hinc est substantia ciborum talis erat; cum enim sciret, cibos suos cedere in nutrimentum filio, semper comedit cum intermixtione affectuum.

145. Corpusculum Christi non erat majus, quàm apiculæ, aut nucleus amygdalæ mediocris magnitudinis.

146. In humanitate Christi omnia erant eousque perfecta, quo potuit pertingere omnipotentia DEI.

149. De mysteriis vitæ Christi non scribam fusè, sed referam me ad historiam Evangelistarum; solùm ea desumam, quæ necessaria sunt ad historiam vitæ B. V; addam tamen circumstantias ab iis non descriptas, quia ad eorum scopum, aut pro temporibus primitivæ Ecclesiæ non erant necessariæ.

150. In visione illa intuitiva DEus ipsi confirmavit titulum & jus matris DEI. 151. In eodem momento agnovit omnia mysteria vitæ & passionis Christi. Tunc prostravit se ante thronum DEI.

152. Ex ea hora B. Virgo semper fuit magis divinisata novis donis.

153.

153. Per triginta tres annos ex consideratione futuræ passionis Dominicæ continuis doloribus celebravit vigiliam nostræ redemptionis.

162. Omnes angeli non possunt attingere tam sublimem gradum visionis intuitivæ, quàm habuit B. V. in die Incarnationis. Idem sentiendum de dotibus gloriosis corporis, quas tunc habuit.

164. Alter effectus illius visionis comprehensivæ erat, quod obtinuerit majorem securitatem non excidendi unquam gratia, & fine ultimo, quàm habent ipsimet beati in cœlo; quamvis hæc incapacitas ac impossibilitas peccandi fuerit alterius generis, quàm est beatorum in cœlo.

168. De quatuor dotibus gloriosis corporis habuit B. V. in vita adhuc notabilem partem. Præsertim mansit in illa etiam post illam visionem beatificam aliquod genus lucis, quam etiam aliquo modo prodidit ejus facies.

174. B. Virgo has quatuor dotes in tanta perfectione etiam in hac vita habuit, ut non possim sufficienter explicare verbis, quæ mihi de hac re fuerunt revelata; ea enim longè plura sunt, quàm hactenus dixi, aut dicere possum. O Domina, promisisti mihi, quod futura esses lux mea, & magistra mea; ea fide proin audeo tibi proponere aliquod dubium. Cum habueris toties visionem beatificam, quomodo contigit, quod non retinueris eam constanter? B. Virgo mihi respondit: Charissima filia; dubitas per modum amantis, & interrogas per modum ignorantis. 175.

180. Quotidie tercenties adorabat genuflexa DEum incipiendo à medio noctis usque ad medium noctis.

181. 182. Proximo die post Incarnationem in visibili forma apparuerunt ipsi sui mille angeli custodes, modo consimili adorantes DEum in utero B. Virginis, & offerentes sua servitia; dicendo: *Nunc es vera Arca* &c. Quando laborabat manibus, porrigebant ei necessaria; quando comedebat sola in absentia S. Josephi

ſephi, miniſtrabant illi ad menſam; comitabantur eam ubique, & juvabant ad inſerviendum Joſepho.

184. Quando libera à functionibus fuit relicta ſuæ naturali diſpoſitioni, patiebatur deliquium præ amoris æſtu.

185. Sæpe ex mandato DEI aves ſalutabant ſuis actionibus Mariam, & faciebant ipſi muſicam; nec diſcedebant, niſi prius impenſa benedictione.

190. 193. Poſtquam B. V. in Ectaſi agnovit, voluntatem DEI eſſe, ut viſitet Eliſabeth, vocavit ad ſe ſuos mille angelos cuſtodes, eisque mandavit, ut ſe comitentur in via. Angeli obſequuntur mandato, cantant cum illa canticum Domini, & colloquuntur de myſterio Incarnationis - verùm nimis longè progrederer, ſi vellem omnia deſcribere, quæ mihi eatenus fuerunt revelata.

194. 196. Tunc petit licentiam abeundi à S. Joſepho dicens: *Domine* &c. Sed reſpondit, ſe velle illam comitari. Itaque ſecum ſumpſit panem, paucos piſciculos, & aſinum commodatum & fructus, cum exigua ſarcinula.

201. 203. Sic aggrediuntur iter verſum Domum Zachariæ, quæ viginti ſeptem milliaribus diſſita erat à Nazareth. B. Virgo ſæpe deſcendebat de aſino, & rogabat S. Joſephum, ut ipſe aſcenderet; quod tamen non admiſit. B. Virgo ſæpe in via cum angelis decantabat laudes DEI, dum interea S. Joſeph meditabatur. 204. S. Joſeph accendebatur valde in amore DEI ex præſentia Salvatoris, quamvis illi B. Virgo non manifeſtaverit cauſam.

207. Iter durat quatuor diebus. In aliquot diverſoriis non admittitur. Inquirebat in pauperes, infirmos, & deſolatos, quos conſolabatur, aut à doloribus liberabat. Statim primo die itineris reperit in hoſpitio virginem aliquam febricitantem; imperavit febri; & in momento ægram dimiſit. Puella etiam exinde in anima ſic profecit, ut ſancta effecta ſit.

208.

208. Quarto die pervenerunt in civitatem Juda; in qua habitabant Zacharias & Elisabeth. Hoc erat proprium nomen illius loci juxta Evangelistam Lucam, qui locum illum nominavit Juda, quamvis Interpretes communiter crediderint, nomen hoc non esse proprium loci, sed regionis, utpote quæ vocatur Juda seu Judæa. Mihi tamen revelatum est, nomen hoc esse proprium urbis, in qua habitavit Zacharias & Elisabeth. Causa autem erroris, quod Interpretes existimaverint eo nomine intelligi regionem, hæc est, quia urbs Juda brevi post mortem Christi periit. Cum ergo Interpretes nulla repererint ejus urbis vestigia, crediderunt, Evangelistam eo nomine designasse regionem.

209. Cum obedientia mihi injunxerit, ut hanc rem, quæ mira videri possit, magis illustrem, dico, quod domus Zachariæ steterit in eodem loco, in quo nunc à peregrinis invisitur. Nam quamvis urbs Juda penitus eversa sit, DEus tamen non permisit, ut simul periret loci memoria, prioribus Christianis ex divina illustratione & traditione memoriam renovantibus.

210. Ad majorem dictorum illustrationem notandum, quod dœmon post mortem Christi summopere conatus sit abolere memoriam Christi & B. V. Ideo fecit, ut S. Crux defoderetur in terra, & in Persiam postea deportaretur. Hinc etiam toties Domus Lauretana ab angelis translata est, quia dœmon jam concitaverat vicinos quosdam, ut eam destruerent. Ex consimili furore Luciferi urbs Vetus Juda partim ab incolis fuit derelicta, partim ex aliis infortuniis destructa, nec tamen DEus permisit, ut Domus Zachariæ totaliter destrueretur.

211. Illa urbs Juda distabat Jerosolymâ duobus milliaribus versus locum, ubi oritur ex montibus fluvius Horec. Post nativitatem S. Joannis S. Elisabeth habuit revelationem, quod brevi magna esset futura clades infantium per viciniam Bethlehem. Propterea cum Zacharia & S. Joanne secessit in Hebron, locum octo milliaribus Jerosolima dissitum; nam cum essent divites

vites, habuerunt etiam domum in Hebron, & in pluribus aliis locis. Zacharias obiit quarto menſe poſt Nativitatem Chriſti. Et hæc ſufficiant pro dilucidando dubio, ubi ſteterit domus Zachariæ, in qua B. Virgo viſitavit Eliſabeth. Ea enim nec ſtetit Jeroſolimis, nec in Hebron, nec in Bethlehem, ſed in aliqua civitate, quæ vocabatur Juda. Ita intellexi ex revelatione divina, uti & alia myſteria hujus hiſtoriæ. Et idem poſtmodum de novo revelavit aliquis angelus, quem ex injuncta mihi obedientia debui de hac re interrogare.

212. S. Joſeph aliquot paſſibus præcedens venit prior in domum Zachariæ, ubi vocans domeſticos dicebat: Dominus vobiscum ſit, & repleat animas veſtras ſua divina gratia. Eliſabethæ jam fuerat prius revelatum, venturam Mariam. Itaque proceſſit illi obviam; attamen Maria prior illam ſalutavit, dicens: Dominus tecum, Chariſſima cognata. Reſpondit Eliſabeth: Idem Dominus tibi rependat, quod ad meam conſolationem huc veneris.

214. B. V. ad me dixit: ob naturalem compaſſionem impetravi animabus omnia bona, temporalia & ſpiritualia.

215. Omnibus, qui peccaverunt in Adamo, uterus maternus ſervit pro carcere.

216. Erat octavus tunc dies poſt Incarnationem, quando B. Virgo ſalutavit Eliſabeth. Tunc Chriſtus in utero materno erexit ſe in genua, & rogavit cœleſtem Patrem, ut liberaret S. Joannem à peccato originali.

218. Quando Maria ſalutavit Eliſabeth in cubiculo ſecunda vice, dicendo: *DEUS te ſalutet, cognata mea Chariſſima, & divinum lumen det tibi gratiam & vitam,* DEus infudit S. Joanni perfectiſſimum uſum rationis, ut ſe diſponeret ad gratiam recipiendam; & in hac præparatione fuit mandatus à peccato originali. Eodem tempore vidit Joannes Chriſtum per uterum virgineum tanquam per cryſtallum; quem proin flexis genibus adoravit,

ravit, & hic motus fuit illa exultatio infantis in utero. Elicuit tunc Joannes etiam actus fidei, spei, charitatis, & aliarum virtutum; & ab eo momento incepit mereri, nec unquam destitit à continuo exercitio cooperandô gratiæ totis viribus.

219. Elisabeth tunc etiam agnovit sanctificationem sui filii; & vidit etiam Christum in utero virgineo quasi per crystallum. Hoc donum obtinuit dependenter à salutatione Mariæ, ejusque verbis, quæ & audivit Joannes. 220.

223. Misericordiæ Dei ex plenitudine B. Virginis in reliquum genus humanum dimanarunt; ipsa est porta cœli, per quam omnia bona fluxerunt, & adhuc fluunt; & omnes in cœlum debent intrare per hanc portam. Deus loco Luciferi posuit Mariam, tanquam matrem, & reservatorium antiquarum misericordiarum Dei.

225. Elisabeth intellexit totum Canticum *Magnificat*; ipsa autem & Maria promiserunt sibi invicem, quod toto vitæ suæ tempore nulli vellent revelare hoc mysterium.

226. Tunc Elisabeth assignavit B. Virgini aliquod cubiculum, in quo quietè posset vacare Deo. Itaque Incarnatio fuit eousque tantùm tribus fœminis revelata nempe S. Annæ, B. Virgini, & Elisabethæ.

227. Quamvis B. Virgo compassa fuerit Zachariæ muto, noluit tamen solvere ejus linguam, quia sciebat mysterium latens. Joseph post tres dies redit in Nazareth, ubi interea ipsi inservit aliqua vicina.

232. B. V. semper surrexit media nocte, & contemplabatur mysteria. Per illos tres menses habebat frequenter visiones Dei, quæ erant sæpius intuitivæ. Considerabat etiam, quomodo indies creverit corpus Christi.

239. Elisabeth sæpe vidit B. Virginem in oratione è terra elevatam, & luce circumfusam.

243. Nullum erat tempus, in quo B. V. non fuerit operata perfectissimum omnium maximarum perfectionum.

244. Sæpe colloquebatur cum suis angelis; semel sic loquebatur ad eos : *Cœlestes Spiritus* &c. 246. à primo momento suæ nativitatis semper crevit in continuis actibus amoris.

249. Semper everrebat proprium cubiculum; & quoties habebat occasionem, etiam domum Elisabeth. Purgabat etiam cum ancillis vasa.

250. O Domina; sciebas utique, te gestare DEUM; quare ergo ex reverentia erga filium non omisisti tam vilia? desidero ergo ac peto audire à te, quos tunc habueris sensus animi? B. Virgo respondit. &c.

255. Reperiebatur in domo inquieta ancilla, iræ, juramentis, & detractionibus dedita. Per quatuordecim annos eam comitabantur multi dœmones; tantùm in præsentia B. Virginis recedebant longius. Tandem ob affectionem ancillæ ad se præcepit authoritativè dœmonibus, ut relinquerent ancillam, quod statim exequebantur. Tunc dixerunt dœmones inter se; *Quæ est hæc mulier, quæ exercet tantam potestatem in nos?* &c.

257. Erat in vicinia domûs Elisabeth fœmina, quæ illudebat moribus B. Virginis, quæ tandem ex solo ejus aspectu attentiore à vitio lasciviæ liberata est.

258. B. Virgo agnovit secreta cordium & conscientiarum. Aliquoties ipsi etiam DEus revelavit, an illi, quos aspexit, essent prædestinati, aut reprobi. Pro prædestinatis orabat; ad eos autem, quos agnovit esse reprobos, flevit.

260. B. V. ad me dixit: volo, ut, ubi necesse fuerit, dœmonibus nomine DEI & meo authoritativè præcipias, ut fugiant ab animabus, quas infestant.

261. Eli-

261. Elisabeth, postquam agnovit felicitatem suam ex consortio B. V., non potuisset sine speciali gratia vivere ea absente.

265. B. V. & Elisabeth erant omnium matrum, quæ unquam fuerunt in mundo, optimæ. B. V. in revelatione agnovit futuram vitam S. Joannis. Agnovit etiam, quod Elisabeth ante Zachariam esset moritura.

266. DEus ad B. V. dixit: Volo, ut expectes, & Elisabetham consoleris in partu, post octiduum secuturo. Post circumcisionem autem Infantis reverteris cum Josepho domum. Similiter etiam Elisabethæ revelatum fuit, instare ejus partum.

270. 271. DEus Joanni in utero materno revelat, venisse horam pro ejus partu. Joannes autem considerans, in quam periculosum mundum esset ingressurus, dicebat intra se: Quo vado? eamne in tanta pericula? - Offero tamen meam vitam DEO. - 272. Itaque nascitur post novem menses & novem dies à sua conceptione.

273. Sequenti die post circumcisionem Joannis B. Virgo valedicit Elisabethæ. Nam quamvis S. Lucas ejus reditum prius narret, quàm Nativitatem Joannis, hæc tamen præcessit. S. Lucas tantum ideo reditum præposuit, ne interrumperetur historia Præcursoris; & ita mihi fuit revelatum. Observo etiam, quod B. Virgo secundo Aprilis venerit in Domum Zachariæ, & secundo Julii discesserit.

274. 275. Joannes in nativitate non habuit tot sordes ut alii infantes. Agnovit præsentem esse matrem DEI; ideo elicuit actus amoris erga Incarnatum DEum, & ejus matrem.

276. B. V. sumpsit Joannem in brachia, & statim in Ectasin rapta eum obtulit DEO - & hæc mysteria Elisabeth per revelationem agnovit. Joannes gestibus suum gaudium monstravit. B. Virgo eum tamen non osculata est, sua labia reservans Christo.

277. Domus Zachariæ erat nobilis, dives, & honorata.

280. B. V. ad me dixit: Manifeſtabo tibi rem incognitam; Conſtituti ſunt ſpeciales dœmones à Lucifero, qui exſpectant Religioſos ſine neceſſitate continuò è cella exeuntes; quos proin gravibus tentationibus adoriuntur, & ſæpe vincunt.

284. B. V. reditum parans ſic allocuta Eliſabetham: Filius tuus erit magnus Propheta; in ſpiritu Eliæ defendet legem - in circumciſione detur illi nomen Joannes; hoc enim nomen illi conſtitutum eſt ab æterno.

288. Eliſabeth viciſſim ſic locuta eſt ad B. Virginem; *O Regina omnium creaturarum* &c.

291. B. Virgo, dum Zacharias ſcribit nomen Joannis, utitur ſua poteſtate, & præcipit mutitati, ut Zachariam deſerat; ad quod imperium ſtatim potuit loqui.

294. Zacharias ſupernaturali claritate vidit, myſterium Incarnationis conſummatum in utero B. V.

298. O Domina Univerſi, non ſcio cauſam eorum ſecretorum miraculorum, quæ patraſti cum Joanne, Eliſabeth, & Zacharia; meam ignorantiam ſubmitto, ut me tanquam Magiſtra mea inſtruas.

299. B. V. ad me dixit: Decentius erat, ea myſteria promulgari per Zachariam ratione ſtatûs ſacerdotalis; hic modus promulgandi erat convenientior pro ignorantibus, & in divinis myſteriis parum exercitatis. - Habui poteſtatem imperandi peccato originali; & DEus voluit, ut tanquam domina in Joanne imperarem peccato originali. Neque etiam præcepiſſem ſolutionem linguæ in Zacharia, niſi id juſſiſſet mihi Deus.

309. 310. Joannes loquitur in ſecreto ad B. V. *Tu es mater Dei, Regina creaturarum omnium* &c. oſculabatur tunc ter manum B. V. & adorabat Chriſtum. Similiter agnovit etiam dignitatem S. Joſephi.

315.

315. B. V. fatigabatur in itinere, quia noluit uti dominio suo in omnes creaturas, ut aliquid pateretur.

317. In itinere reperit mulierem obsessam - tunc agnoscens divinam ad misericordiam propensam voluntatem, imperavit intus in animo dœmonibus, ut exirent, & in infernum abirent. Et statim exierunt, ac in infernum se præcipitarunt.

322. 323. Cum Lucifer in momento Incarnationis cum suis vehementer opprimeretur occulta vi, ipsemet circuivit totam terram ad inveniendam tantæ oppressionis causam. Tandem post tres menses nullâ reperta causa reversus in infernum coegit universale Concilium omnium dœmonum, quos ex alto throno sic alloquitur: Scitis, qualiter allaboraverim ad vindicandum nos ob ejectionem nostram è cœlo. - Hoc non obstante sentio nunc, vires nostras esse fractas, & regnum nostrum esse eversum. - Circuivi terram, & perlustravi omnes homines - puella, quam timebam, jam est conjugata, adeoque non potest esse mater Messiæ, cum Isaias prophetaverit, eam fore virginem. Timeo tamen, ne forte ipsa sit mater matris futuræ Messiæ. Hæc est invicta contra nostros insultus. Facile labitur mihi è memoria; & si rectè memini, non possum facile illi appropinquare. Non intelligo quid sibi velint hæc difficultas appropinquandi, & mea oblivio in hac re. &c. &c. Persequamur illam; quicunque vestrum in hac persecutione se strenuum gesserit, habebit à me prœmium.

325. 326. Tota caterva dœmonum laudavit hanc propositionem Luciferi, & promisit, se fortiter contra hanc mulierem dimicaturam, dicens: - . Deus enim dœmonibus providè occultavit mysterium Incarnationis, & virginitatem B. V. Deitatem Christi usque ad ejus mortem nunquam agnoverunt certitudinaliter. Dœmones ab obsessis ejecti, quando dixerunt, scimus, quod sis filius Dei, id tantùm dixerunt suspicando.

334. B. V. ad me dixit: Scias, dœmones explorare tuas naturales inclinationes, & dona concessa à Deo,

335. Christus in utero materno sciens præfata dœmonis consilia se erexit in pedes, quasi stans in arenam descensurus. In hoc situ rogavit Patrem, ut matri sua dona confirmaret.

336. Tunc apparuit Deus B. Virgini, eamque contra dœmones animans dixit: *Columba mea* &c.

337. Igitur B. V. triumphavit contra infernum, ut nos agnoscamus obligatos non tantùm Christo, sed etiam ejus matri, nostræ conservatrici & defensatrici, quæ dœmonem in certamine repulit, ligavit, & vicit, ut genus humanum esset minus inidoneum ac incapax ad recipiendum Salvatorem.

340. Ad inchoandam pugnam contra B. V. sumpsit Lucifer septem Legiones dœmonum cum optimis eorum ducibus, quas secum è cœlo traxit, ut tentet genus humanum per septem vitia capitalia. Prima Legio tentavit B. Virginem per superbiam, quia hoc est illius Legionis officium. Ut ergo præparet naturales propensiones per commotionem humorum nitebantur appropinquare B. Virgini, sed impediebantur quadam vi, & odore sanctitatis illius, qui eos instar ignis infernalis cruciabat. Tantus tamen erat eorum furor, ut non obstantibus his doloribus, quos sentiebant, nihilominus sibimetipsis vim intulerint ad propius accedendum.

341. 342. Dein suggerunt blasphemas cogitationes. 342. Induunt etiam terribiles formas, & conantur terrere B. Virginem rugitibus, clamoribus, & ululatibus. Denique concutiunt terram ac domum, ut eam impediant ab oratione. - In hac pugna B. V. aliquoties dixit: quis ut Deus? &c.

343. Dein dœmones transformarunt se in angelos lucis, dicentes: Vicisti, vicisti, o fortissima; venimus ad coronandum te - 344. Dœmones volebant per hoc expiscari, an esset verè mater Dei.

Dei. - Non censui omnia esse referenda, quæ garrierunt dœmones, & fecerunt; dicta sufficiant; neque enim possunt omnia confidi ignorantiæ creaturarum labilium.

345. Secunda Legio tentavit per avaritiam, offerendo divitias, argentum, aurum &c. dicens: hæc esse illi donata à Deo, ut distribuat in pauperes &c.

348. Quarta Legio nitebatur commovere ad iram. Igitur frangunt omnia in domo, & induunt formam quarundam mulierum, quæ B. Virginem lacessunt convitiis, & minantur, se omnia velle tollere è domo.

359. Denique voluit Lucifer occidere matrem cum filio, quamvis non crediderit hunc fore Messiam, sed tantum aliquem sanctum. In hac persuasione concepit illam iram, quæ describitur in Apoc. C. 12. Itaque ut occidat matrem cum filio, apparet illi in terribilibus formis taurorum, draconum. &c. ex ore evomebat ignem & fumum sulphureum.

361. 362. 363. Tunc in præsentia B. Virginis evomuit multas hæreses, quas non consultum hìc omnes enumerare ob multos pusillos. B. Virgo has omnes tentationes repulit, & per hanc victoriam promeruit, quod Deus Luciferum impedierit, ne seminaret in mundo tot hæreses, quot voluisset. Nam, quamvis nunc multæ sint in mundo hæreses, non tamen intra hunc numerum stetissent, nisi B. Virgo suis precibus & triumpho caput illius contrivisset. Revelatum mihi est, quod propter hunc & alium, quem infra referam, triumphum Deus B. Virgini concesserit, ut ob illius preces & virtutes aliquando extinguendæ sint omnes hæreses. Sed quando hoc futurum sit, mihi non est revelatum. Et quamvis hæc promissio sit conditionata, certa tamen sum, si principes cum suis subditis debitè venerarentur Mariam, quod futuri essent idonea instrumenta ad extinguendos errores.

364. Lucifer in Ecclesia disseminavit hæreses, quæ à tempore Apostolorum usque ad hæc tempora turbarunt Ecclesiam. Victoriam contra has machinationes dœmonis reliquit Christus suæ matri. Ipsa enim sola hoc promeruit & promereri potuit. Per ipsam extincta fuit Idololatria; per ipsam consumptæ sunt hæreses Arrii, Nestorii, Pelagii & aliæ.

365. Maria sola erat digna illis donis, & privilegiis, quibus vicit infernum. Ipsi dedit Deus gladium suæ omnipotentiæ, ut amputaret caput draconi infernali; & hæc potestas nunquam ab ipsa auferetur, ut defendat Ecclesiam militantem.

366. Lucifer pergit cum suis Legionibus in forma visibili infestare Mariam. Verùm ex imperio B. V. debuerunt ora sua impingere terræ. Cruciabantur adeo ejus oratione, ut voluerint aufugere; sed Deus hoc non permisit; itaque debuerunt à B. V. petere licentiam abeundi; quâ petitâ eos misit in infernum.

367. Postquam Deus permisit Lucifero, ut se attoleret, excitat inter mulieres vicinas discordias ratione bonorum temporalium; dein assumit personam alterius mulieris, & persuadet illas vicinas, totam discordiarum causam esse Mariam &c.

369. Ultimò omnes infernales catervæ renovant simul omnes tentationes, quas hactenus moverunt separatim.

370. Tunc Maria conversa ad dœmones dixit: Tibi princeps tenebrarum in nomine altissimi præcipio, ut te cum toto tuo comitatu præcipites in infernum, nec inde redeas usque ad adventum Messiæ. Et sic factum. In alio certamine, ut in alia revelatione infra dicam, sic fregit vires Luciferi, ut, dummodo homines vellent, facile eum possent superare.

372. B. V. ad me dixit: Non sunt fortiora arma contra dœmonem, quàm si homo tanquam superior ex fide & fiducia in cœlestem suum patrem illi imperet, ut abeat.

375. Quinto menſe advertit S. Joſeph ſuam ſponſam gravidam. 376. Certè, ſi crediꝺiſſet in ea culpam, obiiſſet præ dolore. 396.

390. B. V. cognoſcens anxias S. Joſephi curas jubet ſuis angelis, ut eum adjuvent. *Beati ſpiritus*, inquit, -

393. S. Joſeph, poſtquam jam duos menſes in hac anxietate tranſegerat, exclamat: *Non invenio aptius medium* &c. ſtatuit proin ea nocte diſcedere. Attamen prius ſic precabatur Deum: *Æterne Deus* &c. 394. Vovit etiam aliquam partem pecuniæ in templum. B. Virgo per revelationem cognoſcit omnes eas cogitationes S. Joſephi.

397. B. V. ad me dixit: Diſce ex illo meo ſilentio te nunquam excuſare in eo, quod tibi imputatur, etſi ſis innocentiſſima.

400. Deus mittit angelum Gabrielem, ut eum liberet à curis. Illi in ſomno loquitur; quia, licet S. Joſephus non commiſerit culpam ſuſpicione, paſſus tamen eſt aliquam perturbationem ſenſuum, qua ad ſenſibilem familiaritatem cum angelo inidoneus redditus eſt.

402. Et hæc ipſa cauſa eſt, cur Deus in Veteri Teſtamento toties legatur locutus fuiſſe Patribus in ſomno; quia nempe ſenſus eorum ad familiarem converſationem cum angelis nondum erant purgati.

404. Tunc Joſeph in ſomno intellexit eſſe matrem Dei. Itaque increpabat ſeipſum dicens: *O mater Dei* &c. 405. Flebat, & verrebat domum, ac purgabat ſolum, quod veſtigiis B. Virginis premebatur. 408. Projecit ſe etiam ad ejus pedes dicens: *O Mater Verbi æterni* &c.

410, 411. B. V. conſolabatur Joſephum, & illuminabat dicens: *de myſteriis* &c. Hic verò exclamavit: *Benedicta tu in mulieribus* &c.

412. S. Joseph agnovit & adoravit Verbum incarnatum in utero virgineo. Non me detinebo in recensendis aliis prærogativis concessis S. Josepho, quæ mihi fuerunt revelata, quia indigerent longiore tractatu.

414. De his & multis aliis mysteriis nihil scripserunt Evangelistæ, partim quia B. V. & S. Joseph ea non manifestaverunt, partim quia erat non necessarium in primitiva Ecclesia aut utile pro gentilibus, qui potuissent his narrationibus offendi. Fateor, in hoc ipso libro comprehendi aliqua mysteria, quorum plena cognitio reservatur in diem extremi judicii.

420. 421. Josephus adorat Deum in utero virgineo, & eum videt quasi per crystallum corporaliter.

423. S. Josephus & B. V. in domo nec habuerunt ancillam, nec famulum. Domus divisa erat in tria cubicula. In uno S. Josephus dormiebat; in altero laborabat; in tertio dormiebat B. Virgo. Eam verò S. Josephus aliquoties reperit in Ectasi, elevatam è terra; lumine circumfusam. Aliis vicibus eam reperit in forma crucis expansis manibus orantem.

424. B. V. non solebat exire domo, nisi ob servitium Dei aut proximi; necessaria enim afferebat aliqua mulier vicina.

425. Nunquam visa fuit à S. Josepho dormire. In lecto habebat duas stragulas, intra quas brevem somnum carpebat. Camisia erat linea; hanc retinuit eandem ab eo tempore, quo exivit è Convictu puellarum Templi. Non enim antiquabatur, nec deterebatur. Exterior vestis erat cinerei coloris; hanc & velamentum capitis subin mutabat, non quia erant detrita, sed ne observaretur ab aliis. Nihil eorum, quæ in suo virgineo corpore portavit, fuit unquam denigratum, aut sordidatum, quia nunquam sudavit, nec passa est alia incommoda, quæ sentiuntur ab aliis peccato originali subjectis. Similiter opera manuum ejus, quæ laborabat, erant immaculata. Nunquam comedebat carnem,

quam-

quamvis eam paraverit pro S. Josepho. Cibi ejus erant fructus, pisces, panis, herbæ.

426. Habuit summam perfectionem sine defectu ullius gratiæ; nam omnes in plenitudine absolutæ perfectionis tam naturalis quàm supernaturalis erant in ipsa consummatæ.

429. B. V. solebat S. Josepho prælegere S. Scripturam præsertim Psalmos & Prophetias, & ex iis idoneos textus eidem interpretabatur de Messia. Sed de passione Christi, de qua agunt Isaias & Jeremias, loquebatur parcius, quia nolebat suum sponsum, qui erat cordis teneri ac simplicis, hac re contristare.

432. Semel S. Josephus observavit, quod aves turmatim convolando ac cantando B. Virginem venerentur; tunc dixit: Hæccine animalcula suæ obligationis observantiores erunt, quàm ego? -

433. Sæpius contigit, in domo B. V. deficere alimenta. - Tunc interdum B. V. præcepit avibus, ut ex aquis apportarent pisces, aut fructus ex agris; interdum attulerunt in rostris panem.

434. S. Josephus & B. V. nunquam pro suis operis ac laboribus exigebant determinatam mercedem, sed eam relinquebant arbitrio eorum, qui operas eorum conduxerant. Propterea contigit, quod interdum non fuerit eis solutum competens pretium, & sic in domo defecerint necessaria. Semel, dum ad prandium non aderant cibi, perseverabant usque in seram vesperam in oratione. Tunc angeli appararunt mensam, ob quod B. V. cantavit Hymnos.

435. Quando scribo, quod B. V. cantaverit Hymnos, semper intelligo novos, quales fuerunt Annæ matris Samuelis, Moysis, Isaiæ, Ezechiæ, & aliorum Prophetarum. Si omnes ejusmodi Hymni B. Virginis decantarentur, conficerent magnum librum.

439. Appropinquante partu B. V. ad S. Josephum dixit: *Parabo jam fascias pro Messia; pro adultiore ejus ætate conficiam togulam inconsutilem.* --

440. Deus apparuit S. Josepho & B. Virgini dicens: *In mundo post meam nativitatem volo à vobis tractari tanquam vester filius.* --

441. Dein B. V. præparavit duas fascias laneas, unam albam, alteram castanei coloris; & linteamina à se contexta ad involvendum Infantem. Fascias conspergit aqua odorifera; sicque conspersas reservat in cistula.

442. Ad hæc composuit novos Psalmos & Hymnos, quos decantabat; & percurrit Scripturam Sacram.

443. Præ desiderio amoris, quo exspectabat filium, mortua fuisset, nisi supernaturaliter eam Deus conservasset à morte. Nam plerumque videbat clarè in suo virgineo utero Christum, & omnes internos actus in ejus anima; videbat etiam ejus situm quoad corpus, & preces ejus pro humano genere.

444. Sæpe alloquebatur suum filium, dicens: O dulcis amor mei cordis - - - si non potest aliter fieri, quàm ut patiaris, permitte tamen, ut particeps sim omnis passionis toto vitæ tuæ tempore.

445. Christus aliquoties in utero virgineo genuflexus orabat; aliquando verò orabat in forma crucis. Vidit etiam omnia futura; quæ & ipsa cognovit B. V.

451. Quando parabant se ad iter Bethlemium, Deus ordinavit alia novem angelorum millia, ut eos comitarentur; ut proin B. Virgo in eo itinere habuerit decem angelorum millia.

453. S. Josephus pro itinere conquirebat in Nazareth asinum; sed difficulter poterat obtineri, quia plures alii incolæ pro exequendo mandato Imperatoris ad suum iter asinos conquirebant. Iter durabat quinque diebus. Cura domus interea alteri commissa.

457.

457. In itinere decem millia angelorum præcedebant B. Virginem in visibili forma. Quadringenti autem quinquaginta & unus angelus erant à Deo deputati ad inserviendum Christo & B. Virgini in itinere. Multi alii angeli ultra præfata decem millia erant à Deo deputati tanquam nuntii cœlestis Patris ad Christum & B. Virginem, quorum erat descendere è cœlo & ascendere. Cæterùm in itinere nullus hominum eos comitabatur, aut adjuvabat.

458. B. V. in hoc itinere non habuit noctem, quia angeli eam comitantes sparserunt tantam lucem, quantam sol in meridie. Hoc privilegio gaudebat etiam S. Josephus, qui cum B. V. & cum angelis reciprocis choris cantando in itinere laudabat Deum.

459. In aliquibus hospitiis rejiciebantur; in aliis in viles tantum domûs angulos admittebantur, ubi, dum S. Josephus dormit, B. Virgo cum angelis noctem in colloquiis transigit.

460. In hoc itinere litteraliter impletum est, quod scribit Salomon in Canticis de suo lectulo, & ferculo, & de sexaginta fortibus.

461. B. V. scivit cogitationes secretissimas animarum, & omnem earum statum internum; de multis etiam scivit, an essent prædestinatæ vel non.

462. Aliquoties, postquam frigore, nive, & pluvia lassati ad hospitia venerant, cogebantur divertere in stabulis animalium; poterat quidem B. Virgo ventis, pruinæ, & nivi præcipere, ne se molestarent, sed noluit. - Juvabant tamen angeli, præsertim S. Michaël, qui eam sustentabat suis brachiis, quando lassabatur.

463. Quinto tandem die horâ quartâ pomeridiana sole jam occidente, & nocte appropinquante die Sabbati in solstitio hyemali pervenit in Betlehem. Primò circumeundo per varias plateas quærebant diversorium apud cognatos & notos; sed cum

contumelia rejiciebantur. S. Joseph pulsabat de domo in domum, sed ubivis datur repulsa. Sic quærendo diversorium pervenerunt etiam ad Curiam urbis, ubi statim dederunt nomen suum pro inscriptione, & solverunt censum; dein pergebant in quærendo diversorio; attamen, licet jam in quinquaginta domibus id petierint, ubivis repulsi sunt cum irrisione.

464. Jam erat hora nona. Tunc S. Josephus dixit: Eamus in illam specum extra urbem --

467. B. V. ad me dixit: Finis principalis in descriptione hujus meæ vitæ esto, ut in me habeas formulam tuæ vitæ.

470. Itaque ingressi sunt in specum, quæ à solo natura sine arte humana sic formata erat pro pecoribus. Ibi per lumen, quod decem angelorum millia de se spargebant, omnia intuebantur.

472. Primò S. Joseph everrit specum; dein accendit lumen. 473. Tunc parat stragulam pro B. V. ut dormiat; ipse verò parat se ad somnum in angulo; ubi raptus in Ectasin videt omnia eventura ea nocte.

474. Similiter B. Virgo rapta in Ectasin videt intuitivè Deum.

476. Sic parit genuflexa & fulgens instar solis, media nocte in die Dominica, post Creationem mundi anno 5999, sicut docet nos Ecclesia; & hunc calculum esse verum, mihi revelatum est.

477. Superiores mei injunxerunt mihi sub obedientia, ut B. Virginem & angelos interrogarem de circumstantiis hujus Nativitatis; cui mandato Superiorum dum obtemperarem, hæc mihi revelata sunt. &c.

478. Corpus Christi non divisit corpus B. V. sed transiit, ut radius solis per crystallum; & exiit purum sine sordibus, ac sine secundinis. Quia defuerunt in hac Nativitate non tantùm ea, quæ sunt sequela peccati originalis, sed etiam eæ naturales impuri-

puritates quæ non pertinent ad ſubſtantiam generationis. Nam à Chriſto & B. Virgine omnia excludenda ſunt, quorum excluſio ſervit ad eorum majorem honorem ac excellentiam, dummodo non ſint neceſſaria ad conſtitutionem humanæ naturæ, aut ad officium Redemptoris vel Magiſtri. Aliqui erroneè crediderunt, Chriſtum natum cum Secundinis.

479. Non decuit, ut Incarnatum Verbum iret juxta leges communes filiorum Adam; ſed decuit, ut miraculoſo modo naſceretur, & ab omni eo liber eſſet, quod poſſet eſſe aliqua materia corruptionis aut putrefactionis. Igitur Secundinæ, cùm fuerint tam propinquæ corpori Chriſti, ac quaſi unum cum illo; ac etiam fuerint pars ſanguinis & ſubſtantiæ Mariæ, non debuerunt extra corpus B. Virginis corrumpi. Dein non decuit eas extra corpus B. V. aſſervari; aut iisdem donum penetrabilitatis concedi, ut divino corpori. Denique, cum non potuiſſent aſſervari incorruptæ ſine miraculo, decentius hoc miraculum patratum eſt in utero virgineo.

480. Corpus Chriſti in Nativitate fuit & apparuit B. Virgini glorioſum, ut in monte Thabor.

481. Statim natum Chriſtum ex utero exceperunt in humana ſpecie ſuis manibus angelus Michael, & Gabriel, & ſicut Sacerdos Hoſtiam populo adorandam oſtendit, ita illi corpus Chriſti B. Virgini monſtrarunt. Tunc filius & mater ſe invicem intuebantur; & Filius adhuc in manibus duorum angelorum exiſtens ſic matrem allocutus eſt: *Chariſſima mater* &c.

482. B. Virgo tantam habuit ſimilitudinem ad animam Chriſti, quanta puræ creaturæ eſt poſſibilis. Tunc & ſenſit præſentiam SS. Trinitatis, & audivit vocem cœleſtis Patris: *Hic eſt filius meus dilectus in quo mihi complacui.*

485. Decem angelorum millia proni in terram adoraverunt Chriſtum; & cum SS. Trinitas ſpeciali modo adfuerit Nativitati Chriſti, cœlum à ſuis incolis fuit quaſi deſertum; tota enim cœleſtis curia venit in Betlehem ad adorandum Chriſtum.

486.

486. S. Joſeph intuendo Chriſtum tanta repletus eſt exultatione, ut naturaliter debuiſſet mori, niſi fuiſſet divinitus præſervatus. Tunc Jeſulum faſciis involutum repoſuit in præſepi ſupra lapidem, ſtramen, & fœnum. Statim accurrit ex vicinis campis bos, ſe ſocians aſino, quem S. Joſeph ſecum adduxerat. B. Virgine utrisque præcipiente, ut venerarentur ſuum Dominum, ſtatim procubuerunt in genua, & halitu eum foverunt. Sic implebatur prophetia Iſ. 1. v. 3. *Agnovit bos poſſeſſorem ſuum, & aſinus præſepe Domini ſui.*

490. B. Virgo præcepit S. Michaeli, ut proficiſcens in limbum Patrum ſpeciatim S. Joachimo & Annæ acta referret. Omnes Patres ſtatim cecinerunt nova Cantica, & genuflexi adoraverunt ſuum creatorem. Alii angeli in varia alia loca ad annuntiandum miſſi ſunt. S. Joachim & Anna injunxerunt S. Michaeli ad filiam, ut ipſa eorum nomine divinum puſionem veneretur.

491. 492. Alius angelus miſſus eſt ad S. Eliſabeth & S. Joannem, qui ſtatim proni adorarunt Salvatorem. S. Eliſabeth miſit dona in Betlehem, pecuniam, pannum lineum. Alii angeli miſſi ad Zachariam, Simeonem, & Annam Prophetiſſam, & alios aliquos juſtos.

493. In Nativitate Domini omnes juſti ſenſerunt aliquod internum gaudium, cujus cauſam ignorabant. Tunc etiam in aliis creaturis inſenſibilibus contigit mutatio. Nam omnes influxus Planetarum renovabantur & meliorabantur; ſol accelerabat ſuum curſum in ortu; ſtellæ ſplendebant longè clarius; & eadem nocte accenſa eſt ſtella, quæ duxit tres Reges. Multæ arbores dabant flores, & fructus. Aliquot templa idolorum, & in multis ipſa idola corruerunt. Hæc miracula erant publica ac manifeſta mundo, ſed homines dederunt varias ejus rei cauſas.

494. Gabriel in viſibili forma apparuit paſtoribus.

495.

495. Chorus angelorum ſæpius iteravit hoc canticum; *Gloria in excelſis Deo* &c. - 497. Paſtores adorantes manſerunt à diluculo usque ad meridiem; tunc à B. Virgine cibis refecti disceſſerunt.

498. Paſtores ſæpius ad præſepe reverſi ſunt cum muneribus. Illud verò, quod refert S. Lucas, nempe eos, qui audierant dicta à paſtoribus, miratos eſſe, primùm contigit, quando S. Joſeph cum B. Virgine jam diſceſſerat Bethlemio. Inter eos, qui paſtoribus crediderant, erat etiam Herodes, non ex pietate, ſed ex metu perdendi regnum.

499. B. V. ad me dixit: Niſi malus ſtatus hominum impediviſſet, omnes, aut ſaltem multi idem lumen obtinuiſſent, quod tunc obtinuerunt juſti, paſtores, & magi.

501. 502. Incarnatio ſeu Nativitatis Chriſti erat Lucifero abſcondita. Hinc etiam Deus illi abſcondit multas circumſtantias ad Nativitatem hanc pertinentes, & quas naturaliter potuiſſet ac debuiſſet agnoſcere. Scivit Mariam pauperem peperiſſe infantem, & hunc fuiſſe circumciſum; ſed non agnovit virginitatem B. V., nec delegationem angelorum ad juſtos, nec paſtorum ſermones & adorationem; ſimiliter non vidit ſtellam prælucentem tribus magis; nec ſcivit cauſam eorum adventûs. Sic pariter ignoravit cauſam mutationis in elementis, ſtellis ac planetis, quamvis ipſam mutationem obſervaverit. Item erat ipſi incognita allocutio trium magorum cum Herode, eorum adoratio, & munera. Agnoſcebat crudelitatem Herodis contra infantes, ſed malam Herodis intentionem non agnoſcebat.

503. Itaque convocat in inferno concilium dœmonum dicens: Non habemus cauſam ſuſpicandi, hunc infantem eſſe Meſſiam. -

507. Quando S. Joſephus tradebat B. Virgini infantem, aut B. Virgo S. Joſepho, ſemper id faciebant flexis genibus; & quan-

do propius accedebant ad JESUM, ter se prosternebant in terram, eamque osculabantur.

508. Quando B. V. volebat lactare infantem, semper petebat ab eo licentiam. Angeli autem ministrabant B. Virgini in omnibus. Horum mysteriorum in nobis oblivio est magna inurbanitas.

509. Possem multa adhuc enarrare de reverentia B. V. erga infantem mihi revelata, quæ dum non enarro, culpabilem me fateor. Erant tunc angeli omnes B. Virgini præsentes usque ad fugam in Ægyptum in visibili forma. Datum etiam B. Virgini à Deo, ut in somno eadem curâ posset gestare ac tractare infantem, ac si vigilaret; & ut omnia, quæ agebat, intellexerit, ac si esset vigil.

510. Cantica, quæ B. Virgo cum angelis decantabat filio, erant varia; de his multa mihi essent scribenda. Sed horum cognitio est reservata solis electis ad eorum speciale gaudium.

515. 516. B. Virgo hæsitabat, an non obstante, quod filius suus sit immunis à lege Circumcisionis, nihilominus esset circumcidendus; poterat quidem liberare se hoc dubio interrogando Deum; noluit tamen ex humilitate. Immo nec interrogavit de hoc suos angelos; quia cuivis rei voluit exspectare tempus opportunum. Non præcipitabat unquam curiositatem sciendi, ut res indagaret modo supernaturali extraordinario. Si verò ingruebat repentinus casus, in quo necessariò inquirendum erat in voluntatem Dei, petebat prius à Deo licentiam, Deo supplicandi pro informatione. Neque huic obstat, quod dixi, B. Virginem nihil fecisse sine prævia deliberatione cum Deo: hoc enim sic intelligendum, quod per lumen internum supernaturale omnia expenderit; non quod petierit extraordinariam revelationem.

517. Itaque cum in hoc dubio indigeret speciali illustratione, sic in corde suo locuta est: *O communis lex! justa es & sancta,*

sed

ſed nimis dura pro corde meo, ſi hoc vulneras in eo, qui eſt illius vita. &c.

518. Poſt hæc propoſuit ſuum dubium Deo, dicens: *Summe Rex.* &c. 519. Deus reſpondit: - *Si filius tuus tradendus dolori - cogita, quod & ſit meus, imago ſubſtantiæ meæ, & conſubſtantialis.* --

521. B. V. non manifeſtavit hanc revelationem S. Joſepho, ſed ei dixit: cum non haberent expreſſum mandatum omittendi circumciſionem, videri neceſſarium, ut ea ſuſcipiatur.

522. B. V. S. Joſepho dixit, ut provideat de vaſe cryſtallino, in quo Reliquia Præputii aſſervetur. Ipſa verò præparavit faſcias, in quibus exciperetur ſanguis, ne guttula periret. Dein ordinavit, ut S. Joſephus adiret Sacerdotem, eumque rogaret, ut veniret in Præſepe, ubi contigit Nativitas, ibique ſacramentum Circumciſionis adminiſtraret.

524. Tunc deſcenderunt innumeri angeli de cœlo in veſtibus ſplendidis, habentes palmas in manibus, & coronas in capite; ac ſpargentes tantam lucem, quam ſpargerent multi ſoles. Ad pectus illis quaſi e catena aurea dependebat gemma, cui inſcriptum erat nomen JESUS. Splendor hujus nominis longè ſuperabat ipſum ſplendorem angelorum. Hi verò ſe dividebant in duos Choros in præſepi; Duces eorum erant S. Michael, & S. Gabriel. Habebant etiam in manibus Scuta, quibus inſcriptum erat magnis litteris nomen JESUS.

525. Dein angeli B. Virginem ſic allocuti ſunt: - *Nos, qui hic adſtamus, ſumus ordinati ad aſſiſtendum tuo filio in omnibus myſteriis usque ad ejus Aſcenſionem in cœlum.* - Joſeph & Maria laudabant Deum novis Canticis. Quid cum illis ulterius in multis contigerit, non poſſum ſatis declarare.

526. 527. B. V. ad me dixit: Requiro à te, ut cum ſumma reverentia agas cum creatore. - Alii, qui magna beneficia acce-

perunt à Deo, cum graviter offendunt quadam periculosa & horrenda inurbanitate. Nam ex dulcedine, qua illos Deus dignatur, insolescentes, audent ob elationem cerebri cum immensa majestate agere sine debita reverentia, aut ex vana curiositate per vias supernaturales indagare res, trascendentes eorum intellectum, quas non convenit ipsis scire. Id ex eo provenit, quia erroneè judicant, eundem esse modum, familiariter agendi cum Deo, ac cum hominibus. 528. Non incidas in temeritatem eorum, qui in quovis casu, parvo seu magno, absque consideratione conantur scrutari mysterium, & desiderant, ut divina providentia se inclinet ad eorum vanam curiositatem, ortam non ex fervore sancti amoris, sed ex inordinatis affectibus. 529. Ipsamet ausa non sum, precari Deum, ut mihi viâ aliquâ extraordinaria manifestet ullam rem, ut me liberet aliqua incommoditate, aut ex humano motivo certiorem faciat. Nam hæc petere foret naturalis infirmitas, vana curiositas, aut reprehensibilis malitia. Si autem adigebat me necessitas ob honorem Dei, aut alia inevitabilis occasio, tunc petebam à Deo licentiam, Deo proponendi meum desiderium. 530. Scribe hoc documentum in corde tuo; cave, ne unquam ex inordinatio curioso desiderio scire desideres, quod transcendit humanum intellectum. Nam Deus non solet respondere hujusmodi imprudentiæ, & magnam contra eam habet displicentiam; dœmon autem in personis sectantibus spiritualem vitam ad hoc vitium sollicitè invigilat. Et sicut ipse plerumque est author ejusmodi pravæ curiositatis, eam suâ astutiâ commovendo, ita solet ad eam respondere, transformando se in angelum lucis, & imperfectos atque incautos decipiendo. Et etiamsi ejusmodi interrogationes tantùm orirentur ex affectu naturali, non tamen essent propterea attentandæ, quia natura corrupta habet in se affectiones inordinatas. Consimiliter non est confugiendum ad revelationes divinas, ut quis se liberet à tribulationibus; quia servum Christi quærere magis convenit cruces, quàm fugere.

531.

531. Quamvis cuivis licuerit, circumcidere infantes, piæ tamen matres solebant hoc committere Sacerdoti. Itaque etiam B. V. fecit advocari per S. Josephum Sacerdotem Synagogæ, quæ erat in urbe Bethlehem.

532. Is proin venit ad præsepe cum duobus ministris.

533. Sacerdos dixit B. Virgini, ut traderet infantem ministris, sed tenuit eum ipsamet in circumcisione. S. Josephus pro majori reverentia accendit duos cereos.

534. Itaque Christus suscepit Sacramentum Circumcisionis, quod fuit institutum ad abluendum peccatum originale.

535. Christus & B. V. tunc flevit, quæ linteolum sanguine respersum tradidit S. Josepho.

536. Sacerdos prædicit, infantem fore prophetam. B. Virgo ei tradit duos cereos & alia.

537. B. Virgo adhibet infanti medicamenta ordinaria; & detinet eum in ulnis die ac nocte, usque dum cessaverat dolor. Ad ejus preces angeli habuerunt musicam, & cantaverunt vocibus materialibus ea Cantica, quæ ipsa cum S. Josepho in laudem SS. Nominis JESU composuerant.

541. B. Virgo sciebat venturos Reges per scientiam infusam ex Scriptura, & per angelos, & per multas sublimes revelationes.

542. Deus per SS. Michaelem & Gabrielem ad B. V. & S. Josephum dixit: Dei voluntas est, ut Rex cœlorum in hoc loco adoretur à tribus Regibus. Jam decem diebus sunt in via; nam statim de Nativitate habuerunt notitiam, & sine mora se commiserunt viæ.

543. B. V. ad S. Josephum dixit: Hic locus electus est - consensit S. Joseph, ut usque ad oblationem in templo ibi manerent; præsertim, quia longum est iter in Nazareth. Quod si frigore cogerentur se conferre in urbem, id facile fieri posse, quia Bethlehem tantùm distat duobus milliaribus Jerosolima.

544. B. Virgo mansit ergo in Præsepio cum proposito ibi commorandi usque ad oblationem in templo. Maximam curam habuit, ut infantem semper retineret in ulnis, nec eum sine necessitate dimitteret. Quando venti erant nimis molesti, usa est sua potestate in creaturas, quarum est Domina & Regina. Præcepit enim frigori, ventis, nivi, pruinæ, ut creatorem suum non offenderent, sed ut sævitiam suam converterent in se. Dicebat illis: *Retinete* iram vestram contra vestrum Creatorem, Dominum, & conservatorem, qui vobis dedit essentiam, vires, & operationem. Advertite o creaturæ Dilecti mei, quod vestram acrimoniam tantùm receperitis ad puniendam inobedientiam Adami & ejus posterorum; sed Adamo secundo, qui venit ad reparandum lapsum primi, exhibeatis omnem urbanitatem; nec offendatis eum, cui debetis omne servitium & obedientiam; Præcipio vobis in ejus nomine, ut ipsi nil inferatis molestiæ.

545. Statim ergo nix, aqua, & venti se continuerunt in notabili distantia; & dum infans liberatur à molestia, mater sensit sævitiem elementorum ac frigoris. Hanc exemptionem à molestia elementorum sensit etiam S. Josephus, quamvis ignoraverit causam.

546. B. V. singulis diebus ter præbuit Jesulo lac petita ab eo prius licentiâ. - Blanditiis matris respondebat filius pari amoenitate. Communiter se posuit supra cor virgineum, aut supra humeros circumfusus collo.

547. B. Virgo sæpe per humanitatem Christi tanquam per vitrum crystallinum vidit unionem hypostaticam, & operationes ejus animæ orantis ad Patrem; quas operationes & preces ipsa quoque imitabatur. - Ipsa sola compensat foeditatem totius generis humani.

548. Tunc B. V. efficiebatur tota, ut ita dicam, divina. Sæpe fuisset mortua præ fervore divini amoris, nisi fuisset supernaturaliter conservata. Dicebat ad filium: *O amor* &c. Interdum

dum cognovit omnes actus exercendos per eos, qui erant in Ecclesia futuri fervidi amatores, vel Martyres. Et hæc scientia in illa causabat tantàm æmulationem amoris, ut in ipsa Martyrium in desiderio fuerit majus, quàm ipsum actuale martyrium, quod martyres perpessi sunt. Et ob hoc ipsa fuit magis Martyr, quàm alii.

549. Lac B. V. naturaliter fuisset incorruptibile ob bonam complexionem.

550. Quoties B. Virgo infantem dedit S. Josepho, loco illius sumpsit sacrum sanguinem in Circumcisione fusum, quem aliàs S. Josephus solebat asservare. Hic autem sanguis asservabatur in vasculo crystallino, quod S. Josephus emerat ex pecuniis à S. Elisabetha donatis. Huic vasculo B. Virgo inclusit Præputium, & sanguinem ex linteolis resectum. Vitrum claudebatur argentea cochlea, sed B. Virgo solo suo imperio duas partes cochleæ sic conglutinavit, ut nec aurifaber melius conglutinare potuisset. Hunc thesaurum B. Virgo retinuit tota sua vita; dein verò reliquit illum Apostolis.

551. B. Virgo ad me dixit: Nihil est requirendum à Deo modo supernaturali ex naturali desiderio; multò minus ex vana curiositate. In omnibus tuis operationibus tuarum potentiarum & sensuum deneges tuis affectibus, quod petunt, etsi haberent speciem virtutis.

553. Tres Reges nati sunt ex Persia, Arabia, & Saba, quæ regiones respectu Palæstinæ sitæ sunt versus Orientem.

554. Hi tres Reges erant docti, & ob hoc sunt vocati Magi. Ob conversationem cum Hebræis obtinuerunt notitiam de futuro Adventu Messiæ. Erant justi; & cum eorum regna non fuerint magna, ea regebant per seipsos. Habebant etiam inter se commercium litterarium de scientiis & virtutibus.

555. Notitiam de Adventu Messiæ sic obtinuerunt. Nempe natô Christo statim unus superiorum angelorum ex iis, qui assistebant Christo, illuminavit de hac re tres angelos Custodes trium Regum. Hi tres angeli statim in somno locuti sunt ad suos tres Reges, dicentes; quod natus sit Messias, & quod ad eum inquirendum ipsis præluciturum sit Sydus; quod hæc notitia etiam data sit duobus aliis Regibus notis; ac denique quod Messias sine mora inquirendus sit.

556. 557. Itaque statim eodem die quilibet eorum præparat tria dona, aurum, thus, & myrrham; & camelos, & famulos, etsi necdum sciret, quid alii duo Reges essent facturi. Angelus, qui Bethlemio advenerat, formabat ex materia aërea lucidam stellam, attamen minorem cæteris stellis firmamenti. Mansit hæc stella in infima regione aëris; noctu lucebat instar facis; per diem instar solis. Quando tres Reges exierunt è sua Domo, statim viderunt novam stellam; nam erat in ea altitudine, ut ab omnibus observari potuerit. Cùm ergo omnes tres hanc lucem secuti fuerint, brevi sibi invicem in via obviaverunt, ac dein sibi suas revelationes narraverunt.

560. Quando tres Reges ad Præsepe venerunt, stella contraxit suam magnitudinem, & intrans sedit supra caput Jesuli, ubi diffuso suo splendore, & dissoluta materia, ex qua compacta erat, evanuit. Tres Reges sciverunt, Mariam esse Virginem, & infantem esse Deum.

561. JESUS tantam tunc de se sparsit lucem, ut Præsepe converteretur in cœlum. Tres Reges intrantes viderunt multitudinem angelorum cum tremore adstantium. Voluerunt osculari manum B. Virginis, ut in eorum regnis erga Reginas consuetum erat, sed ipsa loco suæ manus porrexit manum infantis.

562. Tres Reges tribus expletis horis in Præsepio reversi sunt in urbem Bethlehem ad diversorium. Tunc B. V. cum S. Josepho cecinit nova Cantica.

566.

566. In hoſpitio Bethlemico tres Reges colloquuntur de fervore, quem ſenſerunt in ſuis animis dicentes: *Qualis eſt hic ignis?* -

567. Inter hæc colloquia recordabantur extremæ paupertatis, quam patiebantur B. V. & S. Joſephus cum infante; itaque ſtatuerunt illis mittere aliqua honoraria, quæ & miſerunt per ſuos famulos. Tunc dormierunt, & in ſomno angelus eis præcipit reditum.

568. Altero die redeunt ad Præſepe, & offerunt aurum, thus, & myrrham, ſuos theſauros.

569. Volebant etiam B. Virgini donare pretioſas gemmas; ſed has noluit accipere. Pro auro autem, thure, & myrrha iis viciſſim donavit faſcias aliquas, in quibus involverat infantem. Hæ tantum ſparſerant odorem, ut à longe perciperetur; attamen ille odor percipiebatur tantùm ab exſpectantibus Meſſiam, non ab incredulis. Tres Reges per has Reliquias patrarunt magna miracula in ſua patria.

570. Tres Reges obtulerunt ſe ad ædificandam B. Virgini domum juxta Præſepe; ſed non acceptavit. Reverſuri in patriam per aliam viam, quamprimum egrediebantur ex urbe Bethlemica, ducebantur à priori vel alia ſtella usque ad locum, in quo primò ſibi invicem occurrerant.

571. In ſua patria inſtruebant ſuos verbo & exemplo, & B. Virgo fuit ipſis in vita & morte propitia; quæ poſt eorum abitum cum S. Joſepho &c.

574. B. V. theſauros à tribus Regibus oblatos dividit in tres partes. Unam donat templo Jeroſolimitano; alteram Sacerdoti, qui circumcidit infantem, ut eam applicaret pro ſervitio Synagogæ, aut alterius Oratorii Bethlemii. Tertiam pauperibus.

575. Dein cum S. Josepho & infante ex Præsepio migrat in domum mulieris pauperis, quæ erat contigua muro urbis Bethlemicæ; & in quam illa mulier B. Virginem ob accepta ab ea munera invitaverat. Ut B. V. mutationem admitteret, inter motiva fuit etiam hoc, quod ad Præsepe factus fuerit magnus concursus populi, postquam rumor sparsus de adventu trium Regum.

576. Postquam B. Virgo emigraverat è præsepio, statim istud datum est in custodiam alicui angelo, ut olim Paradisus; à quo etiamnum in hunc usque diem custoditur; & omnibus irrationalibus animalibus prohibetur illius introitus. Quod verò hic angelus non prohibeat infideles ab introitu, id fit ex occultis Judiciis Dei. Mihi revelatum fuit, devotionem ad Terram Sanctam esse unum ex efficacissimis mediis, stabiliendi Catholicos Monarchas.

578. Jesulus sæpe clara voce loquebatur ad B. V., non tamen audiente S. Josepho, usque dum attigerat primum annum ætatis.

579. B. V. clarè vidit animam Christi cum ejus internis operationibus, ut eas imitaretur.

581. Multi veniebant de populo, ut inviserent B. Virginem in sua domo Bethlemica. Aliqui veniebant ad accipiendam eleemosinam; alii autem ob rei novitatem ex adventu trium Regum; omnes loquebantur de adventu Messiæ. Simplices mulierculæ interdum narrabant tales rumores, ut S. Josephus solitus fuerit ridere.

586. Cum proximè complerentur quinquaginta dies, B. V. statuit proficisci Jerosolimam, ut offerret puerum in templo juxta Legem Exodi. 13.

588. Priusquam ingrediebatur iter, ibat ad Præsepium, ibique osculabatur terram. Utebatur autem in itinere sandaliis, contextis ex quodam genere radicum, ut tunc solebant pauperes. 589.

Ange-

Angelo, qui constitutus erat pro custodia, de novo demandabat eam Præsepis custodiam.

590. Jesulus egredientibus è Præsepio visibiliter dat suam benedictionem ad iter. Simul comitabantur euntes decem millia angelorum, & alii in Circumcisione è cœlo descendentes, omnes visibiliter in specie humana. Videbantur tamen à solis B. Virgine & S. Josepho, qui hoc mysterium novis celebrabant Canticis.

591. In hoc itinere frigus sic cruciabat Jesulum, ut tremuerit, & fleverit. Tunc B. Virgo tanquam Domina præcepit aëri & elementis, ut suum rigorem converterent in se solam, non autem in JESUM; & statim paruerunt. Frigidus aër se mutavit in ventum amœnum occidentalem; ipsa autem sensit ejus inclementiam. B. Virgo simul se vertit contra peccatum dicens: O inhumanum peccatum! tui causa necesse est Creatorem sic cruciari à creaturis. Horrendum monstrum, quod creaturas destruis. - O filii hominum! usquequo gravi corde! ut quid diligitis mendacem vanitatem! ah! cessate esse ingrati erga Deum, & immisericordes erga vosmetipsos! - nolite contemnere præcepta Dei Patris, & nolite oblivisci doctrinæ Matris vestræ, quæ ego in amore vos genui. Nam Unigenitus Patris assumendo ex me carnem me constituit in matrem totius naturæ; & tanquam talis vos diligo -

592. B. Virgine adhuc constituta in itinere Summus Sacerdos Simeon, & Anna vidua habuerunt revelationem, Verbum incarnatum offerendum in templo. Itaque statim vocant Præfectum templi, qui curabat temporalia; eique præcipiunt, ut ad portam templi, quæ respicit versus Bethlehem, exspectet, atque summa humanitate excipiat adventantes, certis indiciis designatos, eosque in suam domum ducat; quod & fecit. Introductis verò Maria cum infante in suam domum, id statim nuntiat summo sacerdoti.

592. Eodem Vespere S. Josephus jussu B. Virginis tradit Ministro templi dona, aurum, thus, & myrrham; & emit par turturum, altero die offerendum.

594. Simeon clarè agnovit unionem duarum naturarum in persona verbi, & futuram passionem ac mortem redemptoris. Anna erat prius Magistra B. Virginis in templi Convictu. Erat filia Samuelis ex Tribu Aser.

599. Accedente S. Josepho cum B. V. ad templum simul aderant in humana specie iidem angeli, qui comitabantur in itinere, cantantes cantica, quæ sola B. V. intelligebat. Cum decem millibus angelorum aderant alii e cœlo, qui in eleganti concha nomen JESU operis fusorii deportabant: non tamen hi incedebant in corporea, sed in sua propria forma, & videbantur à sola B. V. Quando se B. V. stitit in templo cum Jesulo, audivit vocem sola: *Hic est filius meus dilectus, in quo mihi complacui.*

600. Summus Sacerdos Simeon vidit puerum & matrem in splendore summo & gloria. 602. Quando loquebatur de ejus passione, infans inclinavit suum caput.

603. B. V. aliquot diebus morabatur ex devotione Jerosolimis, & aliquoties colloquebatur cum Summo Sacerdote & Anna; qui ambo pleni solatio paucis postea diebus obierunt. Consolabatur quoque Jesulus B. Virginem ob prævisum doloris gladium dicens: *Charissima mater* - - . Itaque sic transierunt aliquot dies, donec S. Josephus fuit admonitus, ut fugeret in Ægyptum.

604. B. V. ad me dixit: Jam ante passionem mei filii multi complexi sunt crucem præcisè ob spem, quod aliquando Christus in ea sit passurus.

607. Post oblationem Christi in templo B. V. statuit, manere novem diebus Jerosolimæ, & quotidie accedere ad templum. Diligebat numerum novennarium ob novem dies, quibus præparata fuit à Deo ad Incarnationem Verbi, & ob novem menses gestatio-

ſtationis in utero. Itaque durante illa Novenna ſingulis diebus acceſſit ad templum hora tertia, & manſit ibi in oratione in infimo loco cum Infante usque ad Veſperam.

608. Semel hanc longiſſimam orationem obtulit Deo, dicens: *Supreme Domine* - exultat cor meum, quod poſſit offerre tibi conſubſtantialem - .

609. Deus viciſſim ipſi conceſſit, quod eſſet impetratura usque ad finem mundi, quæcunque peteret pro ſuis clientibus; & quod etiam magni peccatores eſſent impetraturi veniam, ſi ad ipſius interceſſionem confugerent; & quod in nova Lege cum ipſo filio eſſet futura cooperatrix & conmagiſtra. Plures tunc ipſi contulit gratias, quas ego non poſſum eloqui.

610. Quinto die manifeſtavit ſe ei Deus, & replevit eam Spiritu Sancto. Nam licet jam prius fuerit repleta ſpiritu, nunquam tamen Deus tantum dat creaturæ, quin poſſit ei plura dare. Tunc ipſi Deus dixit: *Non poteris complere hanc Novennam* &c.

613. Quando B. V. excitavit Jeſulum ad capeſſendam fugam in Ægyptum, dixit: Fuge, Dilecte mi; aſſimilare hinnulo cervorum, & capreæ in montes aromatum. Veni, Dilecte mi, egrediamur in agrum, commoremur in villis.

614. Jeſulus dat S. Joſepho & B. V. viſibiliter benedictionem.

615. Revelata mihi fuit concordia inter Evangelium Matthæi & Lucæ circa hoc myſterium. Nam quilibet Evangeliſtarum in lumine Spiritus Sancti agnovit, quidquid ſcripſerunt tres alii Evangeliſtæ. - Certum eſt, quod oblatio in templo primum contigerit poſt diſceſſum trium Regum, ſicut conteſtatur S. Lucas.

617. Deus ut author gratiæ non eſt ſibi contrarius ut authori naturæ. Hinc miracula debent eſſe rara, & ſolùm contingere in caſu neceſſitatis.

619. B. V. ad me dixit: Cum filius meus & ego tanta passi fuerimus pro creaturis, volo, ut nos imiteris.

620. In hac fuga angeli aderant in visibili forma, illuminantes noctem.

621. Exierunt proin Jerosolimis per portam, quæ ducit in Nazareth. B. Virgo volebat ire in Bethlehem, sed angeli dissuadent, dicentes: *Regina nostra* -

622. Itaque B. Virgo tantùm à longè dirigit cogitationes suas ad Præsepe, cujus angelus custos illi obviam venit, adoraturus Verbum. Mittit etiam unum è suis angelis in Hebron ad S. Elisabeth, ut in tutum locum recipiat S. Joannem; quid autem angelus nuntiet, mentaliter eum instruit. 623.

624. S. Elisabeth statim mittit nuntium ad B. V. cum donis, pecunia, cibis, & linteaminibus pro itinere. Nuntius reperit B. Virginem in urbe Gaza, quæ viginti horis dissita est Jerosolimà.

625. S. Josephus Gazæ nuntio à S. Elisabetha misso præcipit, ut in suo reditu nemini diceret, ubi B. Virginem cum infante repererit. Sed Deus majori cautela prævertit periculum; quia fecit, ut nuntio illi omnia exciderint memoria, præterquàm ea, quæ nuntianda erant S. Elisabethæ. B. Virgo pro itinere sumpsit secum varia necessaria; quia tamdiu nolebat exspectare miraculum, quamdiu sufficere poterat humana industria. Intra duos tamen dies, quibus morabatur Gazæ, patravit multa miracula.

626. Non possum verbis explicare, quæ mihi revelata sunt de operibus à B. V. & ejus Infante in hac via patratis. Mater & filius miscebant suavia colloquia, & cantabant cantica. Tunc vidit B. V. operationes SS. Trinitatis ad intra.

627. In ea cognitione cantavit nova Cantica. Ter per diem lactabat Infantem, & tales ipsi demonstravit blanditias, quales non exhibuerunt suis prolibus omnes matres simul sumptæ.

628. B. V. dixit ad JESUM: Dic mihi, an fatigeris itinere? an crucieris aliqua incommoditate? Respondit: -

629. B. V. ad me dixit: Herodes minorem pœnam patitur, quàm pateretur, si JESUS pro eo non orasset.

631. Tunc veniunt in arenosum desertum Bersabeæ, in quo conficiunt 60 milliaria, intra aliquot dies; quibus noctu semper dormiebant sub Dio; hoc difficile erat illo frigido tempore, quia iter instituebatur mense Februario sex diebus post purificationem in Templo. Considebant ad rupem montis. Angeli in visibili specie agebant custodias; JESUS dormiebat in brachiis Matris, ipsa autem semper vigilabat, colloquens cum Deo & angelis.

633. Semel proficiscebantur usque ad horam nonam noctis nondum gustato ullo cibo, eò quod non haberent, quod manducarent. Tunc B. V. rogat Deum pro alimentis in conservationem filii, dicens - Deus insuper permiserat elementis, ut asperitatem suam exercerent: orta ergo est tempestas valida urgentibus ventis & pluviâ. Non suffecerant omnia involucra ad impediendum, quin JESUS fleret & tremeret. Itaque usa est sua potestate, & præcepit elementis, ut non molesta essent Creatori. Et statim paruerunt. JESUS vicissim præcepit angelis, ut instar muri circumvallent B. Virginem, ac contra inclementiam aëris tueantur. 634.

635. Dein angeli afferunt panem, & fructus cum amœno potu, & serviunt ad mensam. 637. De montibus advolant aves, & cantu B. Virginem recreant, insidentes humeris & manibus.

638. B. V. cum Jesulo loquebatur quandoque vocaliter, sic tamen ut S. Josephus eas voces non intellexerit, aut non audierit. Aliquando dicebat B. V. ad puerum: O amor & lux animæ meæ - Respondit: Charissima mater -

642. Tandem post 50 dies confecto itinere 200 milliarium venit B. V. cum puero Hermopolin juxta Prophetiam Isaiæ C. 19. Idola Ægypti a facie ejus commovebuntur.

644.

644. In aditu Ægypti Christus elevatis in cœlum oculis orabat pro salute Ægyptiorum; tunc usus est sua divina potestate, & jussit dœmones, qui erant in idolis, secedere in orcum; & statim instar fulminis præcipitati sunt in infernum. Eodem tempore magno tumultu contrita sunt idola, templa, & altaria. Dœmones tamen non agnoverunt hujus eventus causam, aut unde ea vis provenerit.

645. Ægyptii admirabantur has novitates. Nam quamvis ex eò tempore, quo Jeremias fuit in Ægypto, inter Sapientes fuerit traditio, venturum aliquando Regem Judæorum, qui destrueret idola Ægypti, nesciebant tamen, eum tunc jam advenisse. Itaque terror & perturbatio erat universalis; quilibet interrogabat de hac re alterum. Aliqui veniebant etiam ad Mariam & Josephum, & narrabant illis interitum suorum templorum & idolorum; ex quo B. Virgo sumpsit occasionem eos instruendi de vero Deo.

646. Cùm B. V. fuerit valde amœna & sapiens in suis colloquiis, ideo fiebat de illa passim sermo, & ubi advenit, concurrit magna multitudo, ejus videndæ causâ. Operante etiam in animis audientium Verbo multi convertebantur ad verum Deum. JESUS & Maria pergebant in pagis Ægypti patrare multa miracula, & non solùm ejicere dœmones ex idolis, sed etiam ex animabus, & corporibus.

647. Pervenit Hermopolim, quæ sita est versum Thebaidam, & aliàs etiam vocatur urbs Mercurii. In ea urbe stabant multa idola, & potentes dœmones. Unus horum erat in arbore sita ad introitum urbis, cui deferebatur magnus cultus. Quando advenit in vicinum Christus, non solùm fugit dœmon, sed etiam arbor se inclinavit usque ad terram. Hoc miraculum, quod arbores se inclinaverint suo Creatori, durante itinere sæpius contigit, etsi non semper fuerit annotatum. Hoc verò, quod contigit Hermopoli, pluribus sæculis inhæsit memoriæ, quia folia & fructus illius arboris sanarunt multos morbos. De hoc miraculo scripserunt aliqui

aliqui authores, uti etiam de fonte ſito, prope Heliopolin, quæ urbs hodie vocatur Cairum, unde B. Virgo biberat, & ubi faſcias lavaverat. Hoc totum verum eſt. Non eſt tamen neceſſe, iſta narrare.

648. Deſcribens hæc miracula interrogavi B. Virginem, quomodo cum Infante tot regiones peragraverit? Reſpondit: *Noli mirari, quod pro lucrandis tot animabus tam longas peregrinationes inſtituerimus; imo, ſi neceſſe foret, pro lucranda unica anima vellemus peragrare totum mundum.* Si mirum nobis videtur, quanta JESUS & Maria pro ſalute generis humani ſuſceperint, non cognoſcimus eorum amorem.

649. Lucifer iratus ob nuperum eventum in Ægypto percurrit multas partes mundi ad indagandam eventûs cauſam. Percurrit præſertim Ægyptum, ubi conciderant idola & templa. Quando pervenit Heliopolin, ubi paſſus eſt majus damnum, reperit Mariam, contra quam, quia de Infante non curaverat, totam iram convertit.

650. Itaque properè redit in infernum, ubi convocatis principibus tenebrarum narrat deſtructionem idolorum & templorum in Ægypto. Nam Dœmones tanta præcipitatione ex idolis effugerant, ut neſcierint, quid poſtea idolis ac templis contigerit. Animat eos denique contra Mariam, & ipſi ſpondent operam & victoriam.

651. Tunc aſcenderunt ex orco contra Mariam multæ legiones dœmonum; non poterant autem ad eam propius accedere, quàm in diſtantia ſeptem millium paſſuum. Cùm autem Lucifer urgeret legiones, ſubito cum iis in infernum præcipitatus eſt. Hoc ei ſæpius contigit poſt Incarnationem Verbi; & ob hoc venit in ſuſpicionem, jam veniſſe Meſſiam.

654. Quod aliqui authores ſcripſerint, B. Virginem in Ægypto habitaſſe in hoc loco; alii autem authores in alio; id pro-

venit ex eo, quia in variis locis Ægypti habentur monumenta per B. V. relicta. Omnes hi authores possunt conciliari, quia B. V. aliquo tempore fuit in Memphis seu Babylonia, alio Hermipoli, & Matariæ, vel in aliis urbibus. Mihi revelatum est, B. Virginem in aliis urbibus transiisse, sed Heliopoli habitasse, & ibi præter destructionem templorum ac idolorum etiam alia miracula patrasse. Habitavit autem in domo paupere parum ab urbe dissita.

655. Primis diebus tribus S. Josephus pro sustentatione circumeundo colligebat eleemosinas, ex quibus etiam B. Virgo his tribus diebus vixit; simul autem fecit lectum pro Maria & cunas pro infante.

657. In ea domo unum cubiculum sacrabant in templum, in quo manebat JESUS & B. V. alterum erat S. Josephi. Et tertium erat laboratorium. B. V. etiam tunc vivebat de labore manuum. 658. Tota die laborabat; totam autem noctem transigebat in spiritualibus exercitiis. Sic faciebat, ne cogeretur petere miraculum in eo, in quo sufficit humana industria. Aliàs peteretur potius miraculum pro nostra commoditate, quàm pro necessitate.

659. JESUS hoc observans dixit ad eam: Præscribam tuo labori ordinem. B. Virgo respondit - JESUS dixit: Initio noctis, quod est, hora nonâ, concedes somno. A medio noctis usque ad diluculum perseverabis in meditatione, dein curabis cibos pro te & tuo sponso. Dein mihi porriges cibum, meque in tuis brachiis detinebis usque ad horam tertiam &c.

660. Ter per diem dabat lac Jesulo. Quando laborabat, semper id faciebat genuflexa in præsentia Jesuli, qui ex cunis cum matre plerumque decantabat cantica. Hæc, si essent scripta, præcellerent omnibus Psalmis & Canticis Ecclesiæ.

661. B. V. vidit per corpus Christi tanquam per cryſtallum in anima Christi omnes ejus operationes.

664. B. V. ad me dixit: Si humanis mediis ſuſtentatio comparari poteſt, non eſt exſpectandum miraculum; nec à labore abſtinendum ſub prætextu, Deum jam proviſurum.

665. In Ægypto vix unus tunc poterat inveniri, qui verum Deum agnoſceret. B. Virgo autem eam regionem ſic fœcundavit, ut multis ſæculis ibi in flore permanſerit ſanctitas, ut patet ex Eremitis.

666. Quando JESUS intravit Heliopolin, quotquot ibi in urbe erant idola, corruerunt omnia cum magno fragore, & terrore viciniæ. Propterea magna eſt exorta perturbatio in urbe. Concurrerunt etiam aliqui ad Mariam, quorum aliquos ſanavit. Cum ergo concurſus ob miracula creſceret, quæſivit Jeſulum, quid ſibi agendum? Reſpondit. Omnes ab ea eſſe inſtruendos in fide & bonis moribus &c.

667. Officium hoc concionatoris & Magiſtri B. Virgo perfectè adimplevit. Fructus tantus extitit, ut integri libri eſſent implendi, ſi eſſent deſcribenda patrata miracula, & converſiones, quæ fiebant integro illo Septennio, quo B. V. in Ægypto manſit. Nam tota regio implebatur ſanctitate, & benedictione. Quando B. V. docebat populum, ſumebat in brachia Jeſulum. Docebat autem de Deo, & ejus vero cultu, & de redemptione generis humani.

668. Doctrinam ſuam confirmabat miraculis - ſæpe ibat in hoſpitalia & exhibebat ægris magna beneficia.

669. Dubitabat ob modeſtiam, an deberet manu tangere vulnera ſananda. JESUS reſpondit, ut viros ſanaret ſolo verbô; mulieres autem attactu. S. Joſephus poſt duos annos etiam ipſe cœpit ſanare ægros.

670. Exorta Heliopoli peſte, & in aliis locis, magna multitudo ex tota provincia concurrebat ad B. V. & S. Joſephum; omnes

 redi-

redibant recepta ſanitate animæ & corporis. Ex hoc colligi poteſt, quanta patraverint durante toto ſeptennio, quo morabantur in Ægypto.

673. Herodes, poſtquam tres Reges jam per aliquot dies exſpectaverat reduces, ſe illuſum deprehendens jubet inquiri in JESUM & Mariam.

675. Mandatum ejus, quo mandat occidi Infantes, editum fuit ſexto menſe poſt Nativitatem Chriſti. B. Virgo videt interea in anima Chriſti, quomodo offerat Deo eos infantes. Oravit tunc Chriſtus, ut infantes obtinerent uſum rationis, eo fine, ut ſeipſos poſſent offerre Deo, & ſic fieri Martyres.

676. B. Virgo tunc adhuc ignorabat, quid interea actum cum S. Eliſabetha & Joanne. Non audebet de hac re interrogare ſuum filium. Sed hic ultrò illi revelat; Zachariam quarto menſe poſt ſuam Nativitatem obiiſſe; Eliſabetham verò cum filio ſeceſſiſſe in deſertum.

677. B. Virgo agnovit; Eliſabetham poſt tres annos ſuæ viduitatis obiiſſe, & Joannem velle manere in deſerto; hæc enim ipſi revelaverat JESUS. Durante autem illo triennio B. Virgo rogat ſuum filium, ut poſſet ex longinquo juvare Eliſabetham, & Joannem. Obtentâ ergo licentia mittit eis cibos & alia neceſſaria per angelos, per quos proin perpetuam habuit cum illis correſpondentiam ex Ægypto. Quando autem inſtabat dies mortis Eliſabethæ, miſit ei magnam multitudinem angelorum. Mortuam ſepelit Joannes quatriennis, juvantibus ſimul angelis. Ex eo die B. Virgo miſit quotidie per angelos cibos & neceſſaria, donec pervenerat ad ætatem, in qua ſibimetipſi poterat providere de herbis, radicibus, & melle ſylveſtri.

678. B. V. agnovit lanienam Infantium, quaſi fuiſſet præſens: adultiores illorum non habent ætatem majorem, quam duorum annorum. Omnes habebant uſum rationis; agnoſcebant divinam

essentiam; & erat ipsis infusus summus amor, fides, & spes, quibûs elicuerunt heroicos actus fidei, reverentiæ, amoris, & compassionis erga parentes, pro quibus rogabant Deum, ut iis compensaret hanc tribulationem. Martyrium admittebant ultronea voluntate.

679. Hic monendum judico, quod in iis rebus, quas hìc describo, magna intercedat opinionum varietas apud SS. Patres; loquuntur enim diversimodè de tempore, quo Herodes occidit infantes; & num hi fuerint neonati? an octo dierum, vel duorum annorum? De his dubiis non me detinebo, quia non servit ad meum intentum; & quia solùm ea scribo, quæ doctus sum, & quæ mihi fuerunt dictata, aut de quibus aliquoties ex obedientia interrogavi (Deum) ut melius possem prosequi hanc historiam. Non decet, ut in iis rebus, quas describo, immisceantur concertationes opinionum; quia statim ab initio à Domino intellexi, quod velit à me hoc opus conscribi sine immixtione diversarum opinionum, sed ut præcisè referrem eas veritates, quæ ex divino lumine essem intellectura. Utrum autem illud, quod scribo, conforme sit divinæ Scripturæ, & utrum res à me descriptæ inter se cohæreant, aut Deum deceant, totum relinquo prudentiæ meorum Superiorum, & judicio virorum doctorum ac piorum.

682. JESUS expleto primo anno ætatis prima vice, & quidem ex brachiis Mariæ alloquitur S. Josephum his verbis: *Mi pater, descendi de cœlo* -

685. Toto primo anno JESUS fuit involutus fasciis. Expleto autem hoc anno B. V. judicans, eum esse calceandum, genuflexa dicit: Sat jam ligatus fuisti fasciis - quomodo vis nunc erigi in pedes? Respondit JESUS. - Vestis mea toto vitæ tempore sit unica - vestias me togâ communis coloris; hæc toga mecum crescet; & eadem in morte erit, de qua sortientur aleis.

686. B. V. ad JESUM dixit: Non possum hoc pati, ut nudis pedibus incedas. Et sola toga sine indusio nimis molesta erit. Respondit: Calceos viles permittam usque ad tempus prædicationis; indusium tamen nunquàm admittam, quia linteamina sunt incentiva carnis.

687. Itaque B. V. texit togulam ex subtili lana non colorata sine sutura, & sine plicis ut solent contexi aciculis. Factum autem ut lana mutaverit suum colorem in alium medium inter colorem violaceum & argenteum. Ipsa quoque filio fecit succinctorium interius lineum, & sandalia ex canape.

688. Recurrente anniversario Incarnationis & Nativitatis Domini B. Virgo hos festos dies etiam in Ægypto, & dein per totam vitam celebrat. Invitat ad hoc angelos; & JESUM rogat expansis brachiis, ut pro se gratias referat Patri. Elevabatur tunc à terra, & canebat cum angelis nova Cantica reciprocatis cantu versibus. Echo hujus cantionis pervenit usque ad thronum Dei.

692. Quando B. V. induit JESUM togâ & sandaliis, genuflexa coram eo dixit: *Summe Deus* - . Toga accuratè pertigit usque ad pedes, & ad medias manus, etiamsi prius non fuerit sumpta mensura. Toga circa collum non habuit aperturam, & rotunditas superior habebat junctum quasi collare; nihilominus paruit toga B. Virgini, ut sine difficultate attraheretur, & accomodaretur corpori. Hanc togam Christus nunquam exuit usque ad crucifixionem, quia crevit cum corpore. Idem contigit cum succinctorio & sandaliis. Nec tamen atterebantur per triginta duos annos, nec toga amisit unquam suam primam novitatem. Vestimentum, quod Christus deposuit in lotione pedum, erat pallium, quod pariter B. Virgo confecit post reditum in Nazareth.

700. Numerus animarum, quas B. V. sanctificavit Heliopoli & in tota Ægypto; ægrorum, quos sanavit; & miraculorum, quæ illo septennio patravit, non potest comprehendi.

703.

703. B. Virgo in anima divinizata Christi hoc agnovit.

714. Deus decrevit, ut B. Virgo esset perfectissima effigies suæ Imaginis Incarnatæ, & perfectissimum exemplar cæterorum fidelium, sic ut mater & filius essent veræ duæ tabulæ, in quibus exprimeretur nova lex Gratiæ. Hinc Christus per viginti tres annos usque ad suam prædicationem instruxit in Lege gratiæ, eamque totam in ejus corde reposuit.

715. In hunc finem eam tentavit desolatione, subtrahendo illi consuetas visiones. Ipse etiam Christus vultum induit magis serium, nec tam frequentem ipsi exhibuit præsentiam, ut prius; loquebatur cum ea jam pauca, eaque modo valde serio. Nec ipsa videbat amplius animam Christi, tanquàm suum exemplar. Quorum omnium ignorabat causam.

717. 718. Sæpe proponebat Deo cum lachrimis hanc suam tribulationem, dicens: *Creator*.-

720. Christus compatiebatur quidem Matri; eam tamen compassionem occultabat severitate vultûs. Quando à Matre vocabatur ad mensam, morabatur, & avertebat suam faciem; non aspiciebat ipsam, nec loquebatur cum ea ullum verbum.

721. Ad noctem ante somnum B. Virgo quotidie genuflectebat ante JESUM jam sedentem in suo lecto, & deprecabatur, quod per diem non melius ipsi inservierit. Gratias ipsi referebat, agnoscens eum Creatorem mundi, & petebat benedictionem. Idem faciebat mane. In lecto Jesuli tantùm erat stragula, & pulvinar de lana.

722. Quando ergo B. Virgo ad ipsum accedebat, ut more solito eum adoraret, ac veneraretur, non dabat ei responsum, sed eam vultu serio audiebat, & sic eam à se dimittebat.

725. B. V. ad me dixit: Æstima doctrinam, quàm à divino tuo magistro, & à me accipis. Jam tempera tuum timorem, nec amplius dubites, quod Dominus ad te loquatur,

tur, & te instruat. Doctrina ipsa testimonium perhibet de sua veritate, & certam te reddit de ejus authore, quia est sancta & perfecta.

728. B. V. passa est (ob ejusmodi desolationes) durum Martyrium, quale hucusque nec angelicus nec humanus intellectus comprehendit. Maria sola attigit summum verticem, quantum puræ creaturæ est possibile. Ipsa sola sciebat & poterat tolerare hoc Martyrium, in quo superabat omnia supplicia Martyrum, & austeritates Confessorum.

729. 730. Triginta diebus durabat hæc desolatio, qui videbantur ipsi centum anni. Semel cum lachrimis prostrata ad pedes JESU dixit: Si deliqui in tuo servitio, post meam confessionem puni eam negligentiam, ac dein ignosce. - Non surgam à tuis pedibus, donec clarè videam speculum animæ meæ. Ad hæc verba plena sapientia & amore dixit JESUS: Surge, mater mea. Dein statim rapta in Ectasin, in qua vidit immediata visione intuitivâ Deum. SS. Trinitas tunc ipsi promisit, quod esset futura prima discipula Verbi, & quod tota nova Lex esset inscribenda in ejus corde, ut ipsa esset primarium Exemplar, ex quo omnes Apostoli, Martyres, Doctores, Confessores, Virgines, & alii justi novæ Legis formam suæ vitæ delineare, ac juxta eam vivere possent.

731. Huic consonat, quod B. V. ipsamet dixit de se, sicut Ecclesia in C. 24. Eccles. sub figura divinæ Sapientiæ hoc ei attribuit. Non me detinebo in explicatione hujus Capituli; nam ex dictis colligi potest, quomodo omnia congruant B. Virgini, quæ Spiritus Sanctus ibi in ejus persona loquitur. Sufficiat, aliqua litteraliter adducere. *Ego*, inquit Maria, prodivi ex ore Altissimi, primogenita ante omnem creaturam. Ego feci in cœlis, ut oriretur lumen indeficiens - - -

732. Ex fonte ejus Sapientiæ & gratiæ tanquam ex mari inexhausto, effluxit totum, quidquid Sancti hucusque acceperunt, & usque ad finem mundi accepturi sunt.

733. Tunc B. Virgini de novo ostensa fuit anima Christi cum omnibus ejus operationibus. In hac anima vidit totam Legem Evangelicam cum omnibus ejus mysteriis, & sanctificationibus, & doctrinis, eo prorsus modo, quo erat delineata in mente Dei, & in ejus voluntate decreta. - Hanc scientiam, quam sine fictione didicit, communicavit sine invidia ante & post ascensionem Domini.

734. Maria clarè ac distinctè cognovit, & comprehendit omnia recondita mysteria S. Scripturæ, totam doctrinam Christianam, omnes virtutes, & traditiones Ecclesiæ, omnes refutationes errorum, & hæresum, conclusiones ac decreta omnium Conciliorum, & omnia, ex quibus defendenda ac conservanda aliquando foret Ecclesia usque ad finem. Item alia magna mysteria vitæ & gloriæ Sanctorum, & opera Christi; & quæcunque scripta fuerunt ab Evangelistis, Apostolis, Prophetis, & antiquis Patribus; omnia, quæ operati sunt Sancti; lumen, quod acceperunt Doctores; omnia, quæ passi sunt Martyres, & Virgines; gratiam, per quam illa operati & passi sunt, & multa alia, quæ non possum eloqui.

735. JESUS adjuvabat S. Josephum in labore manuum; & ut hic labor promoveretur, aliquando etiam operabatur miracula, nulli tamen manifesta nisi S. Josepho & B. Virgini.

736. B. V. ad me dixit: Suscipio te de novo in meam Discipulam - Dominus te vocat ad viam & vestigia veri luminis; sequere hoc ad imitationem mei. - Omnia obtinebis, si tanquam discipula mei filii, & mea perfecte executa fueris doctrinam Evangelicam, quam tibi proponimus. Ut eò pertingas, electa es à Deo, ut publicè profitereris imitationem meæ vitæ, doctrinæ,

& virtutum. Ex hoc primo ſtatu nempe ex imitatione mearum virtutum venies ad ſecundum ſtatum perfectiorem, nempe ad imitationem Chriſti; & ex hoc ſecundo ſtatu pertinges ad tertium ſtatum, nempe ad unionem cum eſſentia divina. Hi tres ſtatus te obligant, ut ſis perfectior Seraphinis. Deus tamen eos ſtatus tibi conceſſit, ut melius comprehenderes mea lumina ac opera, à te deſcribenda. Iſtud autem obtinuiſti à Deo per meam interceſſionem, ut timidos tuos ſenſus ſubdas voluntati Dei, & obedientiæ Superiorum, qui tibi jam ſæpius præceperunt, ut ſcribas hiſtoriam meæ vitæ. Hi tres ſtatus ſeu viæ continent in ſe copioſas doctrinas. Scribe eas ſeorſim in alio titulo, quia ſic eſt voluntas Dei, prout in Præfatione hujus libri promiſiſti. Titulus libri ſit: *Leges Sponſæ; vertex puri amoris ejus, & fructus collecti ex arbore vitæ.*

737. Advenerant etiam dies, quibus Iſraelitæ tenebantur ſe ſiſtere Domino Jeroſolimis ter per annum, ut patet ex libro Exodi & Deuteronomii. Primum illud feſtum erat tabernaculorum. Secundum Pentecoſte. Tertium Paſcha, ſeu Paraſceve. Ad hoc ultimum, quod durabat ſeptem diebus, venit etiam Maria cum Joſepho & cum JESU, quamvis mulieres non obligarentur ea lege.

738. Proficiſcebantur ſimul decem angelorum millia hoc toto itinere Nazaretho Jeroſolimam in viſibili ſpecie humana. Diſtat autem Jeroſolima Nazaretho triginta milliaribus.

739. Primo anno B. Virgo portabat quandoque JESUM brachiis in hoc itinere; ſed annis ſubſequentibus ſemper ipſemet conficiebat totum iter pedes. B. Virgo tunc ſæpe ipſi deterſit ſudorem è vultu, & quidem genuflexa.

742. Aliquoties pernoctabant in campo. B. Virgo in templo aliquoties audivit vocem cœleſtis patris: *Hic eſt filius meus dilectus, in quo mihi complaceo.*

743.

743. Sæpe angeli faciebant in via musicam, & in ingressu templi. B. Virgo meditabatur sæpe passionem Christi, qui eam adhortabatur, ut dolorem, quem exinde conceperat, secum offerret Deo patri pro utilitate generis humani. Hanc oblationem filius & mater faciebant simul principaliter pro fidelibus, & adhuc magis specialiter pro prædestinatis.

747. Septem diebus paschalibus expletis revertebantur in Nazareth. Solebant autem fœminæ honestatis causa se in via separare à viris.

749. Amisso filio B. Virgo interrogabat angelos, dicens: *Charissimi comites* - Hi verò eam quidem consolabantur, at, cum perspectam haberent voluntatem Dei de celando filio, eum non manifestabant. Illi autem angeli, qui portabant nomen JESU, aberant omnino, quia semper comitabantur JESUM.

751. Tertio die volebat B. Virgo adire desertum Joannis, & ibi JESUM quærere; sed retinebant eam angeli, uti etiam à proposito quærendi Bethlemii. Non tamen ausa fuit ulterius interrogare angelos, ubi esset suus dilectus.

753. Cum ergo interrogaret varias personas, dixerunt mulieres Jerosolimitanæ; ex quibus signis dignoscemus tuum filium? Respondit Maria, sicut Sponsa in Canticis: *Dilectus meus candidus & rubicundus, electus ex millibus.* Tunc una mulier ista audiens dixit: Iste puer heri ante januam meam petiit eleemosinam. Tunc quæsivit statim in Nosocomio, & fuit ipsi responsum; talem puerum attulisse eleemosinam, & consolatum fuisse ægros.

754. Tandem quærit in templo; & angeli dicunt: *Non est procul.* Advenit etiam S. Josephus, & ipse ab angelis admonitus, ut quæreret in templo.

758. Quod autem amiſſus fuerit JESUS, hoc modo factum eſt. Immiſit Deus B. Virgini Ectaſin, qua durante evaſit. Similiter & S. Joſephus erat tunc abſorptus in aliqua cœleſti meditatione.

759. Per hoc triduum JESUS colligebat eleemoſinam; viſitabat hoſpitalia; conſolabatur pauperes; diſpenſabat iis eleemoſinam à ſe collectam, & conferebat nonnullis ægris clam ſanitatem. Benefactoribus abundantius benefaciebat.

760. 761. Quando JESUS duodennis erat in templo, quæſtio erat inter Doctores, an Meſſias jam venerit? Tenentes ſententiam negativam hoc nitebantur argumento, quia Meſſias venturus eſt cum Majeſtate & poteſtate. 762. Cum JESUS videret, hanc ſententiam prævalere, ſic ut plerique ei acceſſerint, dixit ad Doctores: 763. Dubium propoſitum de adventu Meſſiæ cum ejus diſcuſſione audivi. &c. - Tunc fuſiſſimè demonſtravit ex S. Scriptura, ſecundum adventum Meſſiæ fore cum poteſtate, primum autem fore ignobilem.

767. Myſterium horum verborum Chriſti B. Virgo & S. Joſephus non intellexerunt; idque factum partim præ gaudio, partim quia illam demonſtrationem Chriſti non audierunt integram.

768. B. V. in reditu genuflexa adoravit JESUM, & agnovit omnia myſteria hoc triduo per illum patrata.

769. In reditu JESUS multos convertit, & ad hoc utebatur inſtrumento B. Virgine; ſanabant etiam multos ægrotos, & conſolabantur mœſtos &c. Quia verò jam in aliis eorum itineribus ſimilia protuli, non me hìc detinebo, maximè cum ad omnia iſta narranda requirerentur multa capitula, & me ſeries hiſtorica ad alia vocet.

771. JESUS divinæ huic Virgini obligatus fuit in tantum -

774. B. V. ad me dixit: Si amori erga creaturas aditum concedis, ſine dubio te avertent à ſummo bono - Propone pro objecto

jecto meum filium; nam ejus aspectus est pulcherrimus inter omnes filios hominum. Hunc ama ex toto corde.

775. Precor Deum, ut loco mei constituat angelum ad scribendum; aut ut ipsemet per me loquatur tanquam per purum instrumentum, ne mea imperfectio in hoc opere ullam partem habeat.

776. B. Virgini fuerunt collatæ omnes gratiæ, quæ potuerunt dari.

777. B. Virgo est instrumentum & causa gloriæ, quam quilibet Sanctorum in aliquo gradu tenet. - Ut Christus B. Virgini formam completæ sanctitatis imprimeret, non laboravit tantùm tribus, sed triginta annis.

779. B. V. prima legit librum signatum sigillis septem; & contractus inter Patrem & Filium de redimendo humano genere in B. Virgine fuit depositus.

780. Deus ad B. V. dixit: Volumus, ut meus Unigénitus secundum humanitatem reperiat in aliqua pura creatura effigiem sui, & possibilem quanta absolutè dari potest, similitudinem.

781. Quamvis omnia beneficia Dei in B. V. fuerint maxima, ac summa, sic ut cuilibet eorum adscribi potuerit; *Non plus ultra.* Specialiter tamen id locum habet in participatione divinarum perfectionum, ut communicentur sine limitibus, ubi non deest capacitas in creatura. Cum ergo capacitas in B. V. fuerit magna, eaque creverit cùm ipsis beneficiis divinis; & omnipotentia Dei nullum repererit obicem, cœpit omnes suos thesauros in hoc thesaurario B. V. deponere.

782. Christus de novo manifestat B. Virgini, quod in executione tantorum mysteriorum, nempe in redemptione generis humani & in erectione Ecclesiæ socia & coadjutrix sibi esse debeat.

786. Causa, cur Deus posuit summam conformitatem inter naturam humanam Christi & B. Virginis, erat, ut in B. Virgine agno-

agnosceretur puritas doctrinæ Christi, & virtus legis Evangelicæ, & fructus redemptionis.

787. Sicut primus Adam in peccato habuit sociam Evam; ita secundus Adam in reparatione debuit habere sociam & coadjutricem pro redemptione generis humani. Quamvis enim solùm in Christo vis & totalis causa redemptionis extiterit, nihilominus, ut hoc mysterium perageretur majori decentia, & annalogiâ, necesse fuit, ut in Christo & Maria impleretur illud: *Non est bonum, hominem esse solum. Faciamus ei adjutorium simile sibi.*

788. Primæ tabulæ Legis confractæ sunt. Non haberemus Legem Evangelicam, nisi adessent aliæ tabulæ, Christus & Maria. Si Maria nihil contulisset ad Decretum condendi hanc legem, sine ea mansissemus.

789. B. V. illustrabatur à Deo aliquando per visionem Dei intuitivam, aliquando autem per visionem intellectualem. In utraque autem cognovit expresse totam militantem Ecclesiam cum tota ejus serie ab initio mundi usque ad extremum ejus diem. Hæc cognitio erat tam clara, tam illimitata, & tam distincta, ut cognosceret omnes Sanctos, & justos, & personas eximias, Apostolos, Martyres, Patriarchas, Fundatores Ordinum, Doctores, Confessores, Virgines. Omnes agnoscebat cum eorum operibus, meritis, & gratiis, & proemiis.

790. Habebat etiam claram cognitionem de tota doctrina prædicanda à Christo; & de omnibus mysteriis Sacræ Scripturæ V. & N. T. Hæc omnia mysteria cognovit in quadruplici sensu cum omnibus Interpretationibus Interpretum. Hæc scientia ipsi fuit data, ut esset magistra Ecclesiæ, quæ & fuit post Ascensionem; & ut fideles in ipsa haberent Matrem, quæ ipsos lacte suæ doctrinæ educaret.

791. Plenitudo ejus operum concordabat cum immensa ejus sapientia & scientia; & hæc erat provisa de tam claris speciebus, ut non confunderentur.

795. Ab anno duodecimo usque ad Trigesimum JESUS non operabatur tam manifesta miracula, ut prius in Ægypto; clam tamen operabatur magna in animabus & corporibus. Visitabat pauperes & ægros - 796. Reliquum tempus impendebat cum SS. Matre, eam exercendo in oratione, & eam instruendo.

797. Agnovit quatuor Evangelia cum eorum mysteriis; & cognovit, quod sua scientia sit quasi Copia seu apographum ejus scientiæ, quæ est in Christo, & quod hæc Copia deponeretur in anima sua, sicut tabulæ Legis in Arca fœderis, ut serviret justis & sanctis pro vero Originali Legis Gratiæ. Nam omnes suam virtutem & sanctitatem formare debent juxta eam, quæ est in Archivio B. Virginis.

798. Quid operata sit doctrina Evangelica in omnibus Sanctis, & adhuc operetur usque ad finem mundi, nemo potest comprehendere nisi solus Deus.

799. Si jam aliquid loquendum mihi foret de iis, quæ mihi revelata sunt, non invenirem sufficientia verba.

801. Beati mites, quoniam ipsi possidebunt terram. B. Virgo in potentiis internis, ne ab iis perturbaretur, fuit liberior, quàm angeli. Fuit Domina non tantùm potentiarum & operationum sui corporis, sed etiam alienorum cordium respectu eorum, cum quibus conversabatur. Sic ergo possedit terram. *Beati qui lugent.* Panis ejus die ac nocte erat deflere ingratitudinem hominum. Nulla pura creatura, immo omnes simul sumptæ, non tantum lachrimarum profuderunt, quàm B. Virgo.

802. *Beati misericordes.* In misericordia assimilatur Deo perfectissimè, ac par est.

805.

805. B. V. ad me dixit: Cum Christus & ego non potuerimus semper manere in mundo, ideo Christus reliquit Evangelia, tanquam exemplar suæ & meæ vitæ - in tantum nempe valent Evangelia, & in tantum debes ea æstimare & venerari.

808. 809. In aliqua visione Dei immediata agnovit B. V. etiam omnes articulos fidei, aliquando definiendos ab Ecclesia, qui in Scriptura continentur tanquam in radice.

814. Hoc caput nimis excresceret, si vellem omnia explicare, quæ mihi de fide B. V. circumstantialiter revelata sunt. - Insinuatum mihi est, non decere, ista manifestari in hac vita.

821. Hæc verba divinam matrem reddebant quasi divinam. - Quamvis nullus hominum primum præceptum perfectè impleverit, B. Virgo eatenus plus præstitit, quàm summi Seraphini & beati in cœlo.

823. Habuit notitiam omnium festorum aliquando celebrandorum in Ecclesia. Et quamvis ea festa jam cœperit observare in Ægypto, quæ pertinebant ad mysteria præcedentia, nihilominus post hanc cognitionem observavit etiam alia festa, nempe SS. Trinitatis, festa filii, & Angelorum.

825. B. V. petiit à Deo specialem benedictionem pro voventibus castitatem. Tunc ad preces illius determinavit Deus specialem laureolam virginitati, quia sequitur illam, quæ erat mater & virgo Agni.

829. B. Virgo ad me dixit: Obliviscere omnium temporalium, sic ut potentiæ tuæ maneant liberæ ab omnibus speciebus, nisi ab iis solis, quas Deus imprimet de sua doctrina & voluntate.

831. Jam tunc agnovit, materiam baptismi esse aquam elementarem, & formam illius consistere in expressione trium Personarum.

832. Agnovit etiam materiam, formam, ministrum, collationem gratiæ, & Characterem in Sacramento Confirmationis; & quod

quod per Crysamum, balsamum & oleum, tanquam materiam hujus Sacramenti significetur lux bonorum operum.

834. Agnovit etiam virtutem verborum in consecratione, nempe transmutandi substantias, manentibus accidentibus sine subjecto.

836. Quando dignè communicamus, id præter merita Christi debemus lachrimis & suspiriis ejus Matris, quæ hoc nobis promeruit & obtinuit. Si quis ergo sacrilegè communicat, sciat, se non tantùm injuriam inferre Christo, sed & B. Virgini; quia aliquo modo frustrat ejus preces, lachrimas, & suspiria. - Memoria B. Virginis erat tenacissima, ut memoria angeli; ejus autem scientia erat amplior scientia angelica.

837. B. Virgo agnovit, materiam Sacramenti extremæ Unctionis esse oleum olivarum, & formam esse deprecationem presbyteri.

839. Agnovit etiam quinque præcepta Ecclesiæ; &c.

842. Deus assumpsit B. Virginem in coadjutricem pro redemptione hominum; & in ejus corde reliquit registrum miraculorum à se patrandorum.

846. B. V. agnovit, quæ futura essent usque ad annum 1657. & ultra usque ad finem mundi.

847. Erat summa similitudo inter Christum & Mariam; & ipsa suam partem tanquam coadjutrix contulit ad ædificium Ecclesiæ, & legem Evangelicam.

848. Revelatum mihi est, quod ingratitudo hominum prævisa sæpe Christo expresserit sudorem sanguineum.

849. Christus solebat aliquando orare flexis genibus; aliquando jacens in terra expansis brachiis; aliquando elevatus in aërem pariter expansis manibus. Orans autem solebat in præsentia B. Virginis dicere: O Sanctissima crux, quando inveniar in tuis brachiis! - - Venite cœci ad lumen - Cœlestis Pater, ne contemnas eos -

850. B. Virgo hæc videns & audiens omnia imitabatur. Quando prima vice observavit sanguineum Christi sudorem ob prævisam hominum ingratitudinem, convertit se ad homines, dicens: O filii hominum - 851. Multa alia loquebatur B. V., quorum consideratione cor meum colliquescit. Vidit quandoque suum filium, ut in Thabor, in gloria, vel audivit musicam angelicam; quæ videns vel audiens necessario mortua fuisset, nisi eam Deus miraculosè servasset.

854. B. V. ad me dixit: Ab hoc die nullum amplius opus peragas, nihil loquaris, nullam cogitationem suscipias, nisi petita prius à me licentiâ. Antequam quidpiam concludas, meum exquire consilium. Quod si tibi respondero, gratias age Deo. Si verò tibi non respondero, certa tamen sis, Deum tibi collaturum suum lumen, ut agnoscas ejus voluntatem. Omnia tamen exequere sub obedientia tui spiritualis directoris; & nunquam obliviscere hujus spiritualis exercitii.

855. Quando JESUS complevit octodecim annos, B. Virgo complevit annum ætatis trigesimum tertium, quæ est ætas perfecta, quia est medium, si communis duratio humanæ vitæ in sex aut septem partes dividatur. In hac ætate corpus non amplius crescit in longitudinem; & si crescit in crassitudinem, id est augmentum potius imperfectionis, quàm perfectionis. Hinc & Christus obiit anno ætatis trigesimo tertio, quia voluit exspectare statum corporis perfectum, ut posset sacrificare naturam hominis completam. Ex hac etiam causa dicitur, Deum creasse Adamum & Evam in perfectione ætatis 33 annorum; quamvis fatendum, tunc eam ætatem non fuisse medium comparativè ad durationem totius eorum vitæ. 856. Et quamvis ab hac ætate incipiat natura decrescere, naturalis calor deficere, capilli inalbescere, frons in rugas contrahi, sanguis frigescere, vires fugere, in Maria tamen hoc non contigit, quia habuit eundem vigorem, vires, ac pulchritudinem anno ætatis suæ septuagesimo, ac trigesimo tertio.

857. S. Josepho tamen, quamvis non fuerit senex, vires jam tunc erant fractæ; ob quod incidit in morbum; tunc B. V. eum sic allocuta est. - Quiesce jam, & in futurum cessa à labore.
858. S. Josephus sæpius rogavit B. Virginem, ut permitteret, eum insistere labori; sed cum non consentiret, instrumenta artis dedit pauperibus in eleemosinam, & in posterum institit contemplationi.
859. Ex eo tempore B. V. proposuit, suo labore sustentare suum filium & sponsum. Hinc magis institit labori fila ducendo, & texendo.

860. Christus & B. V. nunquam comedebant carnem; sed vescebantur piscibus, fructibus, & herbis.

865. Debemus sequi Christum in via crucis. Sic dicis, eum fuisse simul Deum, ac propterea ejus passionem fuisse potius admirationi; hanc objectionem refutat vita B. Virginis, quæ erat homo tantùm.

866. S. Josephus sæpe tales habuit Ectases, in quibus ejus anima rupisset vincula corporis, nisi fuisset supernaturaliter servatus.

867. B. V. solebat uti sua potestate, tanquam Domina mundi, & præcipere aliquoties cibis à se pro ægro S. Josepho præparatis, ut ei conferrent vires & refocillationem.

868. Sicut B. V. cibis præcepit, ita factum est; quod ubi sensit S. Josephus, dixit: - Ministrabat autem B. V. ei cibos genuflexa, & exuebat illi calceos. - Tribus ultimis annis ejus infirmitatis inserviebat ei die ac nocte.

870. B. V. præcepit suis angelis, ut solarentur S. Josephum. Tunc ad ejus imperium in visibili forma adstiterunt ægro, & fecerunt ei Musicam. 874. Ultimis novem diebus ejus vitæ jussu Dei ter per diem fecerunt angeli ægro Musicam.

875. Semel in Ectasi S. Josephus vidit immediatè intuitivè Deum, & tunc agnovit mysteria fidei, & quæ pertinent ad militantem Ecclesiam cum omnibus Sacramentis.

877. Quando anima S. Josephi fuit deportata ab angelis in limbum, Patres monstrarunt magnam lætitiam & reverentiam. 878. Obiit autem præ violentia amoris.

879. Sola B. V. & angeli curarunt cadaver. Angeli tunc in visibili forma suam navarunt operam. Ne læderetur modestia B. Virginis Deus cadaver S. Josephi vestivit miro splendore, sic ut videret solam ejus faciem.

882. B. V. ad me dixit: Dœmones in agone non potuerunt appropinquare S. Josepho, sed fuerunt ab angelis in infernum detrusi; & ideo Lucifer collegit in inferno Concilium, ut examinarent, an nondum in mundum advenerit Messias?

884. B. V. ad me dixit: Ut possis juvare agonizantes, præcipio tibi, ut præcipias dœmonibus recedere ab agonizantibus. Poteris hac potestate uti, etiamsi non sis præsens moribundis; Deus enim ubique præsens est, in cujus nomine id dœmonibus præcipis.

885. B. V. ad me dixit: impetrabo tibi aliqua specialia privilegia & singulares favores pro te, & pro aliis, quibus desideras auxiliari in illa hora mortis.

886. S. Josephus complevit annos ætatis sexaginta & aliquot dies. B. V. tunc compleverat annos ætatis 41 cum dimidio; erat tamen ejusdem formæ, ac vigoris, cujus erat anno ætatis 33. In conjugio S. Joseph traduxit annos 27, non omnino completos.

888. S. Josephus fuit sanctificatus in utero sexto mense, & tunc concupiscentia in ipso fuit totaliter extincta; sic ut per totam vitam nunquam senserit ullum impurum aut inordinatum motum. 890. In dono castitatis erat sublimior Seraphinis, sic ut nulla unquam species ullius rei impuræ in ejus potentias irrepserit.

893. B. V. ad me dixit: Damnati in die judicii amarè deflebunt, quod propter sua peccata hoc efficax remedium salutis (excellentias S. Josephi) non agnoverint, nec eo, ut potuissent, usi fuerint. Omnes, qui adhæserunt mundo, non agnoverunt excellentias S. Josephi.

898. Post obitum S. Josephi JESUS & Maria comedebant tantùm semel per diem, nempe hora sexta vespertina. B. V. cibos ministrabat filio flexis genibus; & hoc modo genuflexa etiam parabat aliquoties cibos pro illo.

900. Certabat cum angelis de labore. Hi enim in specie humana adjuvabant eam, & properabant in suis laboribus, ut præoccuparent industriam B. Virginis. Sic eos alloquebatur: - Responderunt: - Deus nobis præcepit, ut tibi serviamus. Itaque omittendo servitia ageremus contra obedientiam. - B. V. ad eos dixit: Non fiet, sicut vultis -

902. Vicit ergo semper humilitas Mariæ. Mundo hæc mysteria sunt incognita, utpote reddenti se iis indignum ob suam vanitatem & superbiam.

904. JESU & Maria orantibus angeli decantabant cantica de Christo, à B. V. composita.

909. Non possum explicare ea mysteria, quæ contigerunt intra quatuor annos post obitum S. Josephi in illa Domuncula, quæ mihi fuerunt revelata.

910. Horum omnium mysteriorum testis & depositaria erat B. Virgo, quæ tanquam coadjutrix in magno negotio redemptionis generis humani cum filio cooperabatur.

913. In hac consideratione B. V. passa est lethalia deliquia, in quibus haud dubiè obiisset, si Deus eam supernaturaliter non conservasset. Aliquando eam JESUS sustentabat in suis brachiis; & aliquando dum eam sic sustentabat in suis ulnis, canebant ipsi angeli.

917. Aliquando eam instruebat JESUS, quomodo eum in omnibus operibus & in regimine novæ Ecclesiæ esset adjutura. - Si ergo JESUS & Maria omnia sua dona scientiæ & gratiæ pro utilitate hominum impenderunt, & unicum suspirium Christi fuit infiniti valoris, quamvis opera B. Virginis, utpote puræ creaturæ, non fuerint tanti valoris, valebant tamen plus, quàm merita omnium creaturarum.

919. B. V. ad me dixit: Grata sis, eo quod filium comitata fuerim in omnibus operibus, quæ pro humano genere operatus est. De passione ejus habetur major memoria; de aliis autem ejus, & meis operibus parum cogitatur - hæc opera mei filii testimonium perhibebunt contra oblivionem fidelium.

920. JESUS anno ætatis vigesimo septimo ineunte jam conversabatur cum hominibus. Sæpe integras noctes in montibus transigebat orando; & manebat duobus vel tribus diebus extra domum.

922. B. V. rogabat Deum, ut merita Christi fructificarent, & recolerentur ab hominibus. Hoc modo partem habuit in omnibus operibus Christi summa participatione, non tantùm respectu causæ, sed etiam relatè ad effectum. Nam sic operabatur cum animabus, ac si ipsa beneficium recepisset.

923. Christus ad B. V. dixit: Volo, ut præstes mihi societatem in redemptione generis humani, & me sequaris. Roga Patrem pro genere humano - ob hanc adhortationem B. Virgo se fere semper Christo sociam exhibuit, quoties ex urbe Nazareth egressus est.

924. Christus per tres annos ante suam prædicationem circuibat in comitatu B. Virginis vicina loca usque ad Tribum Nephtali, & instruebat homines, jam advenisse Messiam; dicebat, se hoc certò scire, quamvis de se nihil dixerit; nec patraverit aperta miracula. 926. multis tamen tunc contulit sanitatem modo occulto. B. Virgo tunc multos adhortabatur, & trahebat ad doctrinam filii;

filii; quamvis has adhortationes potissimum habuerit ad fœminas; simul operabatur eadem opera misericordiæ, quæ Christus operabatur.

927. Paucæ personæ tunc sequebantur Christum & Mariam. Angeli tamen eis inserviebant. Interdum erant ipsis loco tentorii, & defendebant eos contra molestias aëris; interdum afferebant eis cibos. Quoties Christus & Maria se separabant ad prædicandum in diversis partibus, angeli in visibili forma comitabantur B. Virginem, & cooperabantur ad multa opera misericordiæ; referebant etiam matri omnia, quæ patraverat filius. Non me detinebo in enarrandis miraculis, & operationibus, patratis à B. Virgine in hoc itinere.

928. Cum Christus hoc triennio non prædicaverit, aut patraverit miracula publicè, ideo egit maximè cum humilibus & pauperibus, qui facilius ad doctrinam veritatis pertrahi possunt.

929. Maximè exasperabat Luciferum, quod jam in moribundis nil posset proficere. Sæpe contigit, quod cum moribundos angeret, accedente JESU & Maria cum tota sua cohorte fuerit in infernum detrusus.

934. Lucifer videns suas vires deprimi, quoties tentabat moribundos aut alios homines, & causam non deprehendens deliberat cum primatibus dæmonum. Itaque in inferno attollit suam vocem instar rugientis, & convocat socios, eo modo, quo hi spiritus se invicem intelligunt. Tunc eos sic alloquitur: *Scitis quod Deus nobis præceperit, non solùm adorare hominem, sed etiam colere fœminam, tanquam Reginam nostram - omnibus viribus opus est ad extinguendum hunc hominem cum ejus matre - Qui se magis strenuum in hoc negotio exhibuerit, habebit magnum præmium, & à me gratitudinem. - Quis nos ejecit ex Ægypto? quis confregit nostra idola, & diruit templa? quis nos nunc opprimit*

-mit in Galilea? quis probibet nos accedere ad agonizantes? - 935. 936.

937. Tunc Lucifer ascendit ex orco cum innumerabili turba dœmonum. - 938. B. V. agnoscens ac videns hæc consilia dœmonum in anima Christi, tanquam coadjutrix Christi ad victoriam, rogavit cœlestem Patrem. Per has preces JESUS & Maria impetrarunt magna subsidia omnibus, qui invocaverint nomen JESUS & Maria in tentationibus dœmonum; ita enim Pater cœlestis illis promisit. Cùm ergo JESUS & Maria tanta nobis reliquerint subsidia, quam excusationem habere possumus, si non viriliter pugnemus?

942. Joannes ab utero materno semper sine ulla intermissione exercuit actus virtutum heroicos, sic ut gratia in illo ne quidem ullo momento fuerit otiosa, aut sine plenitudine perfectionis.

943. B. Virgo Joanni usque ad annum ætatis ejus septimum multis diebus ei misit cibos per angelos. A septimo anno usque ad nonum tantum misit ei panem. Singulis etiam octiduis misit ei legationem angelorum, ut ipsi referrent de suo statu, de Christo, & de mysteriis patratis.

945. Joannes semel in Ectasi vidit intuitivè Deum.

947. Joannes multis antea annis erexit in eremo magnam Crucem, in qua sæpe perfecit opera pœnitentiæ, in ea per modum crucifixi orando. Hanc Crucem noluit relinquere in eremo, sed ante suum discessum per angelos eam misit B. Virgini. Hæc eam tota sua vita servavit in suo cubiculo cum alia adhuc Cruce, quam accepit à Christo; Utramque autem tanquam hæreditatem reliquit Apostolis, qui eas in omnibus regionibus, ubi prædicarunt Evangelium, circumtulerunt. Illa autem Crux Joannis erat confecta ab angelis.

948.

948. Tunc proposui B. Virgini hoc dubium: Cum cruci reverentia primùm accreverit ex morte Christi, cur ergo tu jam antea crucem honoras? B. V. respondit: Adorabam crucem, ut typum futuri. 949.

954. Deus ad B. V. dixit: Offer mihi filium in Sacrificium. B. V. respondit -. Hoc sacrificium B. Virginis fuit omnium Sacrificiorum, quæ fuerunt ab origine mundi, & erunt usque ad finem mundi, optimum, & Deo acceptissimum, excepto eo solo, quod ipsemet Christus perfecit, cui tamen hoc sacrificium B. Virginis, quantum possibile est, æquale fuit. - Christus Nicodemo dixit: Sic Deus dilexit mundum, ut Unigenitum daret; Idem videtur aliquo modo perfecisse B. Virgo; & aliquo modo debemus ipsi nostram redemptionem. Si non dedisset suum filium, quando cœlestis Pater hoc postulavit, non potuisset humana redemptio vi hujus præsentis divini Decreti perfici, quo Deus voluit, ut fieret accedente consensu B. Virginis. Intantum ergo obligati sumus B. Virgini.

956. Omnipotentia Dei B. Virginem confortavit pane vitæ & intellectûs, ut Christo fortitudine invincibili assisteret in operibus redemptionis, & ut esset in illo negotio ejus coadjutrix & cooperatrix, eò modò, quo à divina sapientia constitutum est.

957. Christus, antequam exiret in desertum, ad B. V. dixit: Venit hora, ut incipiam pati pro redemptione hominum. Volo autem hoc opus perficere cum tuo adjutorio, & ut in hoc sis mea socia & coadjutrix; & ut partem sumas in mea passione ac cruce.

959. Christus eo die baptizatus est à Joanne, quo celebratur etiamnum ab Ecclesia, inchoato anno ætatis suæ trigesimo.

966. Interea B. Virgo domi sanguineas lachrimas fudit pro peccatis hominum. Plus quàm ducenties per diem se prosternebat in terram, quod exercitium continuavit toto vitæ tempore. His operibus adjuvabat Christum, eique cooperabatur in negotio

redemptionis, quoties erat absens. Ea verò coram Patre æterno fuerunt tam efficacia, ut propter merita B. V. fuerit quasi oblitus peccatorum omnium hominum, qui tunc prædicationi Christi fuerunt præsentes. Hoc impedimentum suis precibus & ferventi amore sustulit B. Virgo. Ipsa fuit vera mediatrix, quæ nobis obtinuit, ut à Christo instrueremur, & ex ejus ore legem evangelicam acciperemus.

967. Non potuisset B. V. in tantis doloribus vivere, nisi fuisset supernaturaliter conservata.

968. Ut leniret aliquo modo suum dolorem, conversa est ad suos angelos dicens: *Dicite, ubi versetur dilectus meus? dicite, quod moriar ob absentiam vitæ meæ.* O dulce bonum! ubi jam reclinabis caput? ubi fessa membra dabis quieti? - ubi te inveniet hæc columba tua solitaria? quod littus reperiet hæc fragilis navicula agitata hinc-inde amoris fluctibus? ubi dabitur malacia? - quid incipiam? quis me consolabitur? & quis se sociabit mihi in hac amara solitudine? -

969. Tunc angeli eam statim consolati sunt; & per illustrationem internam retulerunt ei omnia, quæ interea Christus egit.

970. Aliquoties misit ad filium legationem angelorum, & dabat illis sudariolum à se confectum, ut illi detergerent vultum, quando in oratione constitutus sudabat sudorem sanguineum. Interdum mittebat ipsi etiam per angelos cibos.

971. Sæpe composuit Cantica.

973. B. V. ad me dixit: Lucifer contra te insurget, & impugnabit interiora tua.

978. Joannes se projecit ad pedes JESU, dicens: Ego à te debeo baptizari.

980. Quando Christus suscepit baptismum, simul instituit baptismi Sacramentum; & tunc etiam petiit à Patre generalem Ectasin pro omnibus illis, qui baptismum suscepturi sunt.

981.

981. Christus baptizavit Joannem & B. Virginem.

982. Tunc B. V. fecit nova Cantica.

987. Christum baptizatum comitabantur angeli in desertum, & venerabantur ipsum Canticis. - Ante orationem semper prosternebat se in terram - ibi gratias agebat non tantum Patri, sed aliquo modo ipsi etiam eremo, eo quod se receperit. - Prosequebatur orationem expansis brachiis in forma crucis. Et aliquoties sub oratione sudabat sanguinem.

988. Multæ feræ accurrebant, & agnoscebant suum creatorem, cujus agnitionis dabant signa gestibus. Idem præstabant volucres advolantes & cantantes.

990. Cognoscebat B. Virgo quidem per visiones & revelationes omnia, quæ fiebant cum Christo; mittebant tamen sibi invicem angelos, ut referrent oretenus acta alterius. Itaque angeli referebant Christo, quæ egerat B. Virgo; & huic referebant, quæ egerat Christus, quamvis ambo, JESUS & Maria, eadem jam prius sciverint per alium modum sciendi. Quamprimum B. V. intellexit, filium suum migrasse in desertum, conclusit statim januam suæ domûs, tamque quietam per illos 40 dies se domi detinuit ab omni societate hominum remota, ut vicini crediderint, eam derelicta domo cum filio aliò migrasse.

991. Christus in deserto quotidie orabat trecenties flexis genibus. Idem faciebat B. V. in suo cubiculo. Reliquo tempore cantabat cum angelis. Hac imitatione operabatur in omnibus orationibus & meritis Christi. Obtinebat etiam pares victorias contra vitia. Si Christus tanta bona nobis promeruit, & tanta debita condignè solvit, etiam B. Virgo tanquam coadjutrix suas preces interposuit, & Mediatrix fuit, quantum puræ creaturæ est possibile.

995. Quando Lucifer propius accessit ad Christum, ut tentaret, invasit eum cum sua cohorte magnus horror. - Dein dicebat ad cohortem: *Qualis hic est homo?* -

996. Christus autem peregit suam orationem in superiori animæ parte, quò cognitio dœmonis non pertingit.

997. Lucifer non vidit angelos assistentes Christo, Deo sic disponente. Maria autem è suo cubiculo vidit totam pugnam. Ea incepit die trigesimo quinto Jejunii, & duravit usque ad quadragesimum. Lucifer apparebat in specie humana.

998. Cum Lucifero aderant innumerabiles dœmones: nam eo die infernus erat quasi exhaustus.

999. Lucifer portavit Christum in montem excelsum, è quo poterat conspici magna pars regionis. Tunc dixit: *Omnia, quæ vides, tibi dabo* - Sed Christus eum cum tota cohorte detrusit in infernum, ubi in profundo carcere tribus diebus jacuerunt, quin potuerint se movere. Postquam autem eis licuit se utut debiles erigere, cœperunt primùm suspicari, hunc hominem esse filium Dei; & in hac suspicione perseveraverunt usque ad mortem, quamvis opiniones eorum fuerint diversæ.

1000. Tunc Christus fuit ab angelis reportatus in desertum inter Cantica. Afferebant etiam angeli cibos. Feræ autem & volucres applaudebant triumphatori.

1001. B. Virgo orabat, ut filius; certabat invisibiliter contra Luciferum, ut filius; conterebat illum, & cooperabatur in omnibus cum Christo pro nostra utilitate.

1002. Christus misit partem ciborum ab angelis allatorum Matri, quæ & ipsa jejunavit 40 diebus. Quando de his comedit, advolabant ad eam etiam volucres ex deserto, iidem, qui inservierant Christo suo cantu.

1003. Tunc proposui B. Virgini dubium, nempe, quales fuerint cibi, quos attulerunt angeli Christo in deserto?

1004. B. V. mihi respondit: fuisse aliquando aquam, aliquando panem, aut fructus, vi supernaturali prædita.

1006.

1006. Quia Lucifer cuilibet ex septem vitiis capitalibus præposuit dœmonem, voluit eos Christus vincere.

1008. B. V. ad me dixit: In nullum delectationis motum tua voluntas unquam consentiat, etsi foret minima.

1010. Post jejunium Christus regreditur ad Joannem, ut de sua divinitate ferret novum testimonium.

1013. Evangelistæ non memorant, quid Christus patraverit post jejunium; aut ubi se detinuerit; mihi tamen revelatum est, quod Christus decem mensibus manserit in Judæa, nec eo temporis spatio reversus fuerit in Nazareth. Intra hoc tempus venit secunda vice ad Joannem; & hic secunda vice exclamavit: *Ecce! Agnus Dei.* Tunc secuti sunt eum Andreas, & reliqui discipuli primi; & tunc etiam vocatus est Philippus. His decem mensibus tantum præparabat animas ad futuram conversionem tempore prædicationis secuturam; neque tunc locutus est cum Scribis, & Pharisæis.

1014. Sicut Christus egressus desertò se applicuit pro salute animarum; ita etiam B. V. post jejunium suum quadragesimale egressa est domo, & suscepit officium Præcursicris. Exivit ergo in loca vicina, & nuntiabat, jam venisse Messiam, quamvis non dixerit, quis ille sit. Patravit etiam multa miracula, expellendo dœmones, sanando ægros; quamvis ea non patraverit publicè, & plerumque tantùm respectu fœminarum.

1015. Hoc modo circumivit nudis pedibus per decem menses, sicut Christus. Raró tunc reversa est in Nazareth; & parum etiam hoc tempore comedit, quia cibi per angelos allati ex deserto à Christo tantas ipsi contulerunt vires, ut non indiguerit multùm cibo.

1018. Andreas adduxit Petrum ad Christum, ut describit S. Joannes C. 1. Hæc facta sunt in Judæa. Dein voluit Christus intrare in Galilæam, ubi reperit Philippum. Philippus vocavit Nathanaelem.

1026. Hi quinque primi Discipuli rogabant Christum, ut ipsis permitteret videre & venerari ejus matrem; quod & concessit; hinc statim iter agressus est versus Nazareth.

1028. Quando JESUS advenit, B. V. eum excepit ad januam domûs. Ibi, dum JESUS ingreditur, provoluta in terram osculabatur ei manus & pedes, & petebat benedictionem: & tunc statim in præsentia Apostolorum deposuit professionem SS. Trinitatis, & humanitatis Verbi. Hoc modo B. Virgo cœpit esse Magistra Apostolorum, qui & abjecerunt se ad ejus pedes, rogantes, ut se in filios ac servos recipere dignaretur. Primus hunc honorem ipsi exhibuit S. Joannes.

1029. Eo die ad vesperam Christo ingrediente in Oratorium B. Virginis projecit se ad ejus pedes, ac precata est veniam, quod tam parum ei inserviret. Christo autem semper inserviebat flexis genibus.

1030. Tunc recepit baptismum à Christo; ad hunc actum descenderunt innumeri Chori angelorum, & audita est vox cœlestis Patris: *Hæc est filia mea dilecta, in qua mihi complacui.* Ipsa verò cum angelis composuit nova Cantica.

1032. B. V. ad me dixit: Volo, ut in te extinguantur omnes effectus ac reliquiæ peccati originalis; & ut in te extinguantur omnes pravæ inclinationes, quæ sequuntur ex fomite peccati. In omnibus tuis operibus sis angelus. Deus enim erga te tam liberalis fuit, ut dederit tibi intellectum magis angelicum, quàm humanum.

1033. Ut concordetur Evangelium Joannis cum mea Historia, dico, quod Christus ingrediendo Galilæam cum suis quinque discipulis rectà tetenderit versus Nazareth. In hoc itinere non se detinuit multò diutius quàm tribus diebus. In Nazareth baptizata matre exivit cum Discipulis ad prædicandum in vicinis locis. Interea B. Virgo invitata est ad nuptias in Cana à cognatis in quarto gradu ex parte lineæ maternæ S. Annæ. Postquam B. Virgo

in Cana jam comparuerat, & Sponsus intellexit, Christum esse vicinia, etiam hunc invitavit cum Discipulis. Evangelista dicit, ptias factas esse tertio die. Per hoc intelligitur tertius dies ɔdomadæ apud Hebræos. Nam licet hoc non exprimatur ab angelista; tamen etiam ab eo non dicitur, quod dies ille fuerit tius ab ingressu Christi in Galilæam. Immo hoc fuisset impos-ile modo humano. Nam Cana sita est in finibus Tribus Zabu-ı versus Tenicia, & longe distat à finibus Judææ ac Galilææ. od si nuptiæ contigissent tertio die post ingressum Christi in lilæam, non habuisset plures quàm duos dies ad confi-ıdum iter ex Judæa in Cana, cum tamen numerentur tres dies eris.

1035. Miraculum in Cana contigit eodem die, quo Christus ɔri anno fuit baptizatus; & quo adorarunt eum tres Reges, npe sexto Januarii. Tunc compleverat Christus annum ætatis esimum & tredecim dies.

1036. Sponsus in Cana non fuit Joannes.

1037. B. Virgo in hoc, quod Christus tunc sacraverit, ac in-ıerit Sacramentum Matrimonii, uti in aliis operibus, coopera-ba- Christo ad redemptionem generis humani.

1041. Quando S. Joannes C. 2. dicit: *Hoc fecit initium si-rum JESUS in Cana; & manifestavit gloriam suam*, non ex-luntur per hoc priora miracula clam patrata. Interim certum quod redemptor in Ægypto patraverit multa illustria miracula, r quæ fuit destructio templorum & idolorum, ut supra nar-

1044. Non esset alienum à mea historia, enarrare miracula Christo patrata, quia fere in omnibus etiam Maria habuit em. - Reliqua miracula, quæ ab Evangelistis non descri-tur, & quæ ego non sum jussa scribere, reservabuntur in diem cii.

1045.

1045. Ex Cana profectus est Christus Capharnaum, ubi mansit aliquot diebus tantùm, ut posset Jerosolimis comparare in festo Paschatis, quod tunc celebrabatur vigesimo quarto Martii. Ex eo tempore B. Virgo, exceptis paucis diebus, quibus à Christo abfuit, comitabatur Christum in omnibus itineribus usque ad Crucem. Quæ in his itineribus pertulit, & quæ pro nobis laboravit, tanta sunt, ut omnes homines non sufficiant ad referendam dignam gratitudinem.

1046. Divina Magistra, quamvis jam habuerit in corde suo inscriptam legem, ac totam doctrinam Evangelicam, nihilominus semper audivit conciones filii, & quidem genuflexa, audientibus dabat suam benedictionem, quorum & cognovit statum internum, pro animabus incredulis fudit sanguineas lachrimas. Quæ eatenus passa est, superarunt omnes dolores & pœnas Martyrum.

1047. Quando Apostolis & discipulis occurrit aliquod dubium, vel occulta tentatio, statim recurrebant ad B. Virginem; & semper retulerunt solatium & instructionem. Ipsa autem laudabat Deum pro beneficiis novis canticis.

1048. Evangelistæ testantur, quod Christum secutæ fuerint mulieres. Earum omnium B. Virgo curam gessit, eas instruendo, & dirigendo. Erant innumerabiles mulieres, quæ à B. Virgine ad agnitionem Christi, viam salutis, & ad perfectionem Evangelii adductæ sunt, quamvis non omnes Christum secutæ sint.

1049. Innumera quoque sunt miracula, quæ B. Virgo tempore prædicationis patravit. Quamvis enim Evangelistæ tantùm meminerint miraculorum Christi, mihi tamen revelatum est, quod B. V. cæcis reddiderit visum &c. sed ea miracula propalata non fuerunt, antequam Ecclesia fuerat stabilita in fide. Decuit autem, à B. Virgine sic patrari miracula, quia erat coadjutrix Christi in opere redemptionis.

1050.

1050. Ipsa sola sciebat imitari perfectiones filii in gradu perfectissimo. - Hæ duæ personæ erga omnes erant affabiles - .

1051. B. V. ad me dixit: Præcipio tibi, ut quando audis & agnoscis hanc vocem sponsi tui, genibus flexis eum adores. - Magna est obligatio tua, quia magna est liberalitas Dei in te.

1052. Verbum Dei, inquit ad me B. Virgo, simplex est, nec artificiosâ ingeniosæ dictionis structura compositum, aut pro aurium lenocinio phaleratum. - Non cures, si & alii homines observent, te quoque subjectam esse defectibus naturæ, morbis, defatigationi, fami, & aliis hujusmodi miseriis, quæ omnia sunt pœna peccati originalis.

1053. B. Virgo nullum passa est transire momentum, aut occasionem toto vitæ tempore, quibus non operata est omnes virtutes possibiles.

1057. B. V. fuit illud instrumentum, quod petendo ac sollicitando Christum permovit ad patranda miracula. Nisi ipsa fuisset mediatrix inter Christum & homines, mundus doctrinam Evangelicam nec obtinuisset, nec promeruisset.

1058. Fideles fere omnes concurrebant ad eam, & congratulantes confitebantur eam esse matrem Messiæ. - Rogabat tamen filium, ut à se declinaret laudes hominum. Christus exaudivit illius preces; propterea laudes à quadam fœmina suo instinctu Matri collatas aliquo modo temperavit; dicendo: *Quin immo beati, qui audiunt verbum Dei, & custodiunt illud.*

1059. Alia vice, cum B. Virgo præ multitudine non posset accedere ad Christum, & illi nuntiaretur, adesse matrem; timebat, ne sibi à fidelibus exhiberetur honor; hinc rogavit filium, ut hoc impediret. Ob hoc dixit: *Qui fecerit voluntatem Patris mei, hic mater, & frater, & soror est.*

1062. Maria tanquam coadjutrix Christi in negotio redemptionis, & in Lege Evangelica fundanda suam partem fideliter contulit. Ea Christum ter Jerosolimam ad festum Paschale tempore prædicationis comitata est.

1066. In Judæa tunc Christus baptizat suis aut discipulorum manibus; & eodem tempore baptizat etiam Joannes in Eccon ad Jordanis ripam.

1067. Lucifer, cùm non agnosceret discrimen inter Joannem & Christum, convocat concilium dœmonum dicens: *Circuivi iterum totam terram* -

1068. Dœmones, quibus Lucifer promiserat magna prœmia, non poterant tamen aliquid determinate statuere de Joanne & Christo. - Christus studiosè Lucifero abscondit aliqua miracula, ne agnosceret verum discrimen inter se & Joannem.

1071. Lucifer instigavit Herodiadem contra Joannem. Ea proin suasit Herodi, ut decapitaretur, postquam idem aliis variis modis jam sæpius tentaverat.

1072. B. Virgo misit Joanni per suos angelos in carcerem cibos.

1073. Christus & B. Virgo modo invisibili, attamen corporaliter, portantur in carcerem ad Joannem, ubi eum reperiunt miserè laniatum. Nam adultera suis servis præcepit, ut eum flagellarent. Ob quod tribus vicibus sex famuli hoc mandatum tyrannicè executi sunt.

1074. Quando autem Christus & B. Virgo venit in carcerem, catenæ ceciderunt de ejus corpore, & vulnera ejus sanata sunt.

1076. Quando Joannes fuit decapitatus, Christus in carcere præsens suis brachiis excepit corpus; B. Virgo autem suis manibus excepit caput recisum ense. Cum autem famuli inter se certarent, quis eorum prior deferret caput ad Herodiadem, unus eorum arripuit

arripuit caput ex manibus invisibilibus B. Virginis, non advertens, unde illud sumpserit.

1081. Sub Petro & Joanne stetit Ecclesia mystica, Maria, & Ecclesia militans fidelium. Joanni sapientia supra cæteros apostolos collata est mediante B. Virgine; & illa prærogativa, quod vocetur dilectus discipulus JESU, propter ejus amorem erga B. Virginem, ei data est.

1082. S. Joannes Evangelista præ aliis colebat B. Virginem. Assistebat ipsi in laboribus manualibus, & in hoc servitio aliquoties certabat cum angelis.

1083. S. Joannes fuit primus, qui B. Virgini post ascensionem contulit titulum: *Mater Dei, mater Salvatoris.* Contulit ipsi adhuc plures alios similes titulos, v. g. *Reparatrix peccati, Domina gentium*; præsertim nominabat eam primus; *Maria à JESU*, prout sæpius in primitiva Ecclesia vocata fuit.

1084. B. Virgo amabat specialiter Mariam Magdalenam. Hæc ipsi aperuit consilii causâ suum desiderium, se conferendi in solitudinem. B. Virgo proin ipsi dedit instructionem pro vita solitaria, quam & exactè observavit in eremo, in quam sub benedictione B. Virginis se contulit. B. Virgo semel eam invisit personaliter in eremo; sæpe autem per angelos, ut eam consolarentur in ea solitudine. Reliquæ mulieres, & omnes alii discipuli pariter per B. Virginem copiosis gratiis ac beneficiis à Deo donati sunt.

1085. Solus Judas aberravit ab hac regia via (Maria) in qua solâ ad divinum amorem, & ejus dona perveniri potest.

1088. Judas ob inordinatam suam vitam fuit admonitus à B. Virgine; sed ipse contempsit ejus admonitiones; propterea gratia excidit, & sibi relictus est. Sic à via gratiæ ac Marianæ intercessionis recessit, & portam misericordiæ sibi ipsi occlusit. Ab aversione erga Mariam progressus est ad protervitatem erga Magistrum.

1089. Hoc non obstante B. Virgo admonuit illum ad pœnitentiam, eique nomine filii, ac suo spopondit veniam.

1092. Quando Christus dixit, se velle constituere Oeconomum ad recipiendas ac administrandas eleemosinas, Judas statim petiit sibi deferri hoc Officium; in hunc finem rogavit Joannem, ut permoveret B. Virginem ad impetrandum sibi à Christo hoc officium. Cum B. Virgo non deferret precibus Joannis, ipse tandem eam adiit, idem petens, ac dicens; se nullum habere in hoc finem, nisi ut posset servire Christo. -

1097. B. Virgo ad me dixit: Joannes promeruit amorem Christi ob amorem mei. Econtra Judas cecidit, quia contempsit bonitatem, quam ipsi exhibui.

1099. Jam ultra duos annos cum dimidio transierat ab initio cœptæ prædicationis, & miraculorum, dum jam appropinquabat tempus passionis; sed paulo prius Salvator ascendit in montem Thabor, distantem à Nazareth duobus milliaribus versus orientem, ac situm in medio Galilææ.

1100. Eodem tempore, quo animæ Moysis & Eliæ ab angelis fuerunt portatæ in Thabor, etiam B. Virgo manibûs suorum angelorum fuit eo deportata, ut interesset transfigurationi. Hoc ei debebatur, quia erat Christi socia & coadjutrix in opere redemptionis.

1101. Tunc B. V. habuit visionem Dei intuitivam. 1102. Ob quod fecit nova Cantica.

1103. Post transfigurationem fuit ab angelis reportata in Nazareth, Christus autem venit ad eam in Nazareth, ut valediceret patriæ. Tunc ultimò pertransiit in Galilæa.

1104. Ante egressum ex urbe Nazareth Christus sic oravit: *Æterne Pater - venio, ut lapsos erigam, pauperes ditem, esurientes reficiam - O Crux desiderata, quando me excipies in tua brachia? O dulces contumeliæ & injuriæ! - venite, & satiate mea vota -*

1106.

1106. Similiter oravit B. Virgo dicens: - *Hodie desero patriam, ut assistam filio in suo Sacrificio - non est dolor, sicut dolor meus, quia video eum, qui est figura tuæ substantiæ, & tibi consubstantialis, inter lupos - O filii Adæ, vigilate - considerate grave pondus peccati in meis doloribus & tormentis.*

1107. Christus tunc ultima vice proficiscitur Jerosolimam. - Post festum Tabernaculorum manet in Judæa usque ad passionem. Ultimis mensibus post Transfigurationem patravit majora miracula.

1108. B. V. semper comitabatur filium, exceptis pauculis temporibus, quibus separatim in comitatu S. Joannis operabatur conversiones & miracula. Eo tempore ob absentiam Dilecti præ amore patiebatur deliquia.

1109. Illis diebus secuta etiam est resuscitatio Lazari in Bethania. Hinc Pontifices collegerunt Concilium, in quo quæstio facta, an nullus sciret locum, ubi Christus maneat?

1110. In utraque unctione pedum Christi erat una eademque mulier Magdalena.

1111. Lucifer tentat cor Judæ. Igitur accedit ad Pontifices, dicens: Christum amare convivia, & fœcem hominum; & ab eo circumduci multos malæ famæ, viros ac mulieres -

1115. In fide expressa mysteriorum revelatorum creduntur etiam ea mysteria, quæ in illis implicitè continentur. - Jam est voluntas Dei, ut scribam ea occulta mysteria sine immixtione humanarum opinionum. Et hucusque jam multa talia descripsi, quæ mihi revelata sunt.

1116. Unctio Christi in Bethania peracta est à Magdalena in die Sabbati.

1117. Christus jam vicinus passioni Bethaniæ in Oratorio se de novo Patri obtulit; Idem fecit B. Virgo. Tunc Pater æternus in specie humana apparuit, dicens - . Quando B. Virgo in hac visione suum filium vidit ad dexteram patris; ait: *Dixit*

Dominus Domino meo, sede à dextris meis. Et in hæc verba cecinit Canticum. Quando autem desiit loqui, Pater æternus continuavit reliquum textum Psalmi. Nimis mihi difficile est, omnia enarrare, quæ de sensu hujus psalmi intellexi.

1121. In die, qui correspondet Dominicæ Palmarum, venit confectis circiter duobus milliaribus in Bethpage, ubi duos discipulos misit in domum alicujus divitis, ut ejus consensu acciperent pullum asinæ.

1123. Ingrediente sic Domino Jerosolimam statim Michael angelus descendit in limbum Patrum, ut eis nuntiaret triumphalem ingressum. Illi verò in aliqua visione viderunt totum triumphum, & gratulati sunt Triumphatori Canticis. Ut verò hic triumphus esset gloriosior, jussit morti Christus, ut eo die nullus hominum moreretur in toto mundo, quod & factum est.

1124. Tempore hujus Processionis omnes dœmones, quotquot erant in toto mundo, detrusi sunt in orcum. - Quamvis in eo triumpho tanta multitudo hominum acclamaverit tanquam regi, nullus tamen erat, qui eum vellet excipere domo.

1125. B. Virgo in visione vidit totum hunc Triumphum contra dœmones; & quomodo tunc impletum fuerit; quod *inimici sub pedibus ejus.*

1128. Lucifer in orco convocat propterea novum Concilium; & conscenso alto loco dœmones sic alloquitur. -

1131. Dœmones, cum jam magis ac magis in ipsis cresceret suspicio, Christum esse Messiam, statuunt, ut impediatur mors Christi. 1132. Igitur cum tota sua cohorte Lucifer redit ex orco in terram, & corporaliter apparens offert Judæ multam pecuniam, si non traderet Christum. Uxorem quoque Pilati instigavit, ut impediat ejus mortem.

1133. Verum omnes adhortationes & media ad bonum frustranea sunt sine gratia; non potuit dœmon permovere Judam ad desistendum à proposito.

1134. Cum dœmones nihil proficerent in Juda, inspirarunt Pharisæis, ac postea Pilato, ut desinerent persequi Christum. Et cum nec in his obtinerent intentum, mutaverunt consilium; nam videntes, se non posse impedire mortem Christi, conversi in rabiem decreverunt, saltem modo crudelissimo & subito hoc exequi.

1135. Die Mercurii post Dominicam Palmarum Pharisæi & Scribæ colligunt novum Concilium in Domo Caiphæ. Ibi Lucifer iis inspirat, ut differant mortem Christi post Pascha, ne tumultus fieret in populo. Cogitabat enim, mortem Christi forte omnino impediri posse, si differretur ultra Pascha.

1137. B. V. ad me dixit: Lucifer in varia ibat consilia, donec agnovit, quod anima divinisata mei filii jam ab initio fuerit gloriosa. Sic Deus multa solet in bonum animarum dœmoni celare ad obtinendum suum intentum; quo obtento ea dœmon agnoscit in majorem sui confusionem.

1142. B. Virgo illis ultimis diebus multa tractavit mysteria cum filio. De iis, quæ mihi revelata fuerunt, possum pauca adducere.

1143. Die Jovis Christus matrem sic alloquitur: Venit hora pro redemptione generis humani - da mihi licentiam patiendi -

1145. B. Virgo sic illi respondit: - O vos cœli & elementa, & omnes creaturæ, quæ in vobis continentur, angeli, Sancti Patriarchæ & Prophetæ, juvate me deflere mortem mei Dilecti, qui vobis omnibus dedit vitam - - - lachrimamini mecum super genus humanum; - O felices prædestinati! O infelices reprobi! - Tu verò, o fili -

1149. Tunc Christus paulo ante meridiem cum discipulis ex Bethania it Jerosolimam, ultimam ibi cœnam sumpturus.

1151. Comitabantur B. Virginem angeli in visibili specie, & cum ea colloquebantur de mysterio magno filii.

1157. Illa ipsa nocte ultimæ cœnæ Judæi celebrabant suum Pascha comedendo Agnum Paschalem. Igitur duo discipuli rogant Dominum domûs, ut eam concedat Magistro ad celebrandum festum panum Azymorum, prout vocabatur illud Pascha Judæorum.

1158. Post Christum venit in eam domum etiam B. Virgo cum suis mulieribus; Christus verò jubet eam secedere in aliquod separatum cubiculum, & ex eo in spiritu omnia intueri, quæ eventura erant.

1159. Christus dein fecit ultimam cœnam cum discipulis, observando omnes cœremonias Legis, quas & illis explicavit, interpretando quid significarent.

1161. Ea occasione Christus Canticum mysteriosum cecinit, & sic precatus est Patrem: - vixi triginta tribus annis - tempus est, ut aperiatur liber signatus septem sigillis - 1162.

1163. Cœlestis Pater statim misit innumerabiles Choros angelorum ad Christum, ut in Cœnaculo interessent mysteriis. B. Virgo è suo cubiculo in spiritu omnia vidit, quæ ibi agebantur. Cooperàbatur etiam filio in omnibus exercitiis, tanquam coadjutrix. Fecit etiam de his mysteriis nova Cantica.

1165. B. Virgo plus passa est, quàm omnes homines simul sumpti. Nostri dolores comparati ad dolores illius sunt tantùm mera umbra.

1168. Tunc Christus suos discipulos jussit sedere, & exuit exteriorem togam. Tunc etiam usus est sandaliis, quæ solebat deponere tempore prædicationis. Ea erant confecta à B. Virgine in Ægypto; & crescebant cum illo.

1173.

1173. Christus habebat capillos coloris medii inter castaneum & aureum. Oculi erant grisei. Forma corporis perfectissima. Lucifer tunc sedebat in medio cordis Judæ; & quia non poterat perferre humilitatem Christi, volebat exinde & ex cœnaculo fugere. Sed Christus eum impedivit.

1177. Christus nulli exhibuit beneficium corporale sine admixtione alicujus beneficii spiritualis.

1179. B/ V. ad me dixit: Sit tibi hæc inconcussa regula. Quando tui Confessarii & Superiores approbant gratias & beneficia tibi à Deo indulta, debes illis credere, ea beneficia admittere, & æstimare absque ulla dubietate, vel titubatione.

1181. Ultimam cœnam Christus cum discipulis sumpsit in terra recumbens supra mensam, quæ non multò altior terrâ erat, quam sex aut septem pollices more Judaico. Post lotionem pedum autem jussit Christus parari altiorem mensam eo modo, quo nunc apud nos consueta est. Exinde duxit initium mos celebrandi Missam in altiori mensa, ut nunc in Ecclesia Catholica fieri solet. Mensam straverunt linteo, & imposuerunt patinam cum calice, qui habebat formam calicis in Missa usitati. Calix & patina erant ex lapide simili Smaragdo; eaque vasa Dominus Domus Christo obtulit; unde factum, quod apostoli dein iis usi fuerint ad consecrationem. In patinam Christus posuit panem azymum, & in calicem vinum purum.

1182. Dein Christus habuit sermonem ad discipulos, in quo ipsis commendabat amorem & pacem inter se; dicebat, quod amore fraterno diligere se invicem debeant, sicut Pater cœlestis eos diligit - . Tandem per angelos apportati sunt in cœnaculum etiam Enoch & Elias, quia Christus hos duos Patres Legis naturalis & Scriptæ voluit interesse fundationi Legis gratiæ.

1183. Postquam omnes convenerant, tunc etiam apparuit Persona Patris, & Persona Spiritûs Sancti, ut contigit in Jordane, & monte Thabor. Sed visi fuerunt tantùm ab aliquibus, præsertim à Joanne, quamvis omnes reliqui senserint aliquam operationem.

1184. Tunc Christus habuit hunc sermonem ad Patrem: Laudo te in essentia tuæ deitatis, in qua tecum & cum Spiritu Sancto idem sum per tuum intellectum, ut figura tuæ essentiæ, & imago tuæ indivisæ naturæ. - 1187. Igitur ordino, ut omnes homines regenerentur in tuam amicitiam per baptismum - 1188. ordino etiam Sacramentum matrimonii -

1189. Hunc sermonem Christus ad Patrem habuit sine signo externo. Eandem Christi orationem etiam Patri B. Virgo obtulit. Nam quamvis perfectioni operum filii non potuerit addere aliquid meriti, sic tamen oratio filii semper pertinuit ad coadjutricem, ad B. Virginem, ut misericordia divina etiam ex ipsius parte fuerit mota, & Pater æternus non respexerit ad Unigenitum, nisi ut associatum cum Matre. Respexit ergo Pater æternus simul ad ambos, & certo quodam modo acceptavit utriusque preces, filii & matris pro salute hominum. Aliud quoque tunc operata est B. Virgo. Nam cum videret Luciferum in apostolos machinari grave malum, authoritate regia illi præcepit, ut cum tota sua cohorte fugeret è Cœnaculo, & in infernum se præcipitaret. 1190. Itaque omnes se præcipitarunt in infernum, donec ipsis denuo permissum est, redire ex orco ad passionem Christi, ut melius confunderentur. Angeli autem tunc B. Virgini cecinerunt Canticum Triumphale. Ex his autem apparet, quod Lucifer & ejus socii fuerint quidem præsentes lotioni pedum, & passioni Christi, non autem institutioni Eucharistiæ, & ejus sumptioni.

1191. Quando Chriſtus pronuntiavit verba Conſecrationis, reſpondebat æternus Pater: Hic eſt filius meus dilectus, in quo mihi complacui, & complacebo usque ad finem mundi. - Idem confirmabat Perſona Spiritus Sancti. Dein Humanitas Chriſti in perſona Verbi exhibebat reverentiam divinitati in Sacramento ſuæ carnis & ſanguinis. Statim etiam B. Virgo adoravit è ſuo cubiculo Chriſtum in SS. Sacramento. Dein angeli, etiam in cœlo. Denique etiam comparuerunt ad adorandum etiam Elias & Enoch.

1192. Similiter adorarunt etiam Apoſtoli. Dein elevavit Chriſtus in altum conſecratam carnem, & ſanguinem, ut ab omnibus, qui illi primæ Miſſæ intererant, poſſet de novo adorari. Quod & factum eſt. In iſta elevatione præcipuè illuminati fuerunt circa myſteria Euchariſtica B. Virgo, S. Joannes, Enoch, & Elias - quomodo videlicet ſubſtantia panis per Sacerdotem transſubſtantietur in ſubſtantiam Corporis & Sanguinis Chriſti, remanentibus accidentibus ſine ſubjecto.

1194. Intellexit etiam B. Virgo, quomodo accidentibus corruptis creetur nova materia, & ſic fiat nutritio.

1195. Multa de his veritatibus comprehendit etiam S. Joannes cum antiquis Patribus ibi præſentibus.

1196. Poſtquam Chriſtus SS. Sacramentum elevavit in altum, illud fregit, & primus ſumpſit. Cumque agnoſceret, quanto inferior eſſet ſua humanitas divinitate, ſenſit in parte ſenſitiva quaſi tremorem & horrorem. Poſtquam autem Chriſtus ſe communicavit, vidit B. Virgo in ſpiritu, quomodo ipſe in ſuo proprio corde reſideat.

1197. Dein fregit Chriſtus aliam particulam, eamque tradidit Gabrieli Archangelo deportandam B. Virgini. Ea recepit ab Angelo SS. Sacramentum, quod in ejus corde ex eo momento manſit incorruptum, tanquam in Tabernaculo, usque dum de

novo postea consecravit S. Petrus. Ipsa autem gratias agebat novis Canticis.

1198. Tunc ex mandato Christi S. Petrus sumpsit alias particulas, quibus communicavit duos antiquos Patres, Enoch, & Eliam. Hi autem sic refecti ab angelis reportati sunt in locum, in quo visio intuitiva Dei ipsis differtur usque ad finem mundi.

1199. Judas secum statuit, Hostiam non deglutire, sed illam reservare, & tradere Pharisæis ac Principibus Sacerdotum, quò haberet occasionem accusandi Magistrum, quod asserat hunc panem esse suum corpus. B. Virgo, quæ vidit omnium Apostolorum internam dispositionem, vidit etiam hoc impium Judæ propositum. Itaque authoritate regia præcepit angelis, ut extraherent ex ore Judæ consecratum panem & vinum, & ad alias partes consecratas reponerent. Quod & angeli statim executi sunt.

1200. B. V. ad me dixit: Lucifer cum sua cohorte valde horret Eucharistiam; ejus enim vicinia majorem ipsi dolorem ac pœnam causat, quàm ipse infernus. Quando in Ecclesia in præsentia Eucharistiæ tentant homines, semetipsos ad hoc cogunt non obstante illa pœna. Quia ex odio Dei malunt perferre eos dolores, quàm non tentare.

1201. Eadem ad me dixit: Quia ex obedientia quotidie communicas, te præpara ab una ad alteram.

1202. Eadem ad me dixit: In eos, qui devotè communicant, aliquid transfunditur de gloria humanitatis mei filii. Item corda eorum, qui devotè communicant, habebunt aliquem gloriosum Characterem publicum in testimonium, quod fuerint digna tabernacula mei filii: & hoc erit magnum gaudium accidentale in cœlo. Gloria autem essentialis dignè communicantium erit non solùm æqualis, sed etiam major gloria quorundam Martyrum, qui nunquam sumpserunt S. Communionem.

1203.

1203. Eadem ad me dixit: Minima virtus, quam exercui, major fuit suprema virtute omnium Sanctorum.

1204. Die Jovis, postquam jam nox ingruerat, surgit Christus è Cœnaculo, & valedicit Matri. Ea revertitur iterum ad suum cubiculum, è quo omnia vidit quæ Christus egit; quibus omnibus etiam ipsa cooperabatur modo conveniente.

1205. Christus exiit è Cœnaculo cum omnibus Discipulis; sed in plateis multi dispersi sunt ad sua negotia; soli duodecim Apostoli eum comitabantur in montem Oliveti, qui situs erat versus Orientem. Judas autem permisit Christum & alios Apostolos præcedere, donec tandem eos ex oculis amiserit. Tunc concito cursu properat ad Sacerdotes. In via illi occurrit Lucifer in specie humana hominis alicujus Judæ notissimi, cum quo etiam consilium suum de prodendo Magistro communicaverat. In hac forma Judam alloquens ait: sibi quidem ab initio placuisse hoc consilium; nunc autem se illud improbare -

1213. Calix, quem Christus bibere noluit, erat afflictio illa, quam sentiebat ex eo, quod sua passio non solùm sit futura infructuosa pro damnandis, sed etiam illis futura in majorem damnationem.

1214. Itaque oratio illa Christi ad Patrem habebat hunc sensum; ut Pater aut omnino à se tolleret hunc calicem, id est, dolorem moriendi pro damnandis; aut, si mors inevitabilis, ut omnes salvarentur. - Sed Divinitas reposuit, jam esse constitutum determinatum numerum prædestinatorum.

1216. Pater misit filio Archangelum Michaelem, ut eum consolaretur, ac ea illius sensibus internis proponeret, quæ animæ Christi jam prius erant nota; illa notitia, quam ab angelo accepit, erat experimentalis; ea autem, quam prius habuit, erat alterius generis. Enumerabat S. Michael Christo bona, quæ secutura erant ex passione Dominica. Addebat etiam alia mysteria, quæ

non necesse est revelare; maximè cum ad ea revelanda nullum habeam mandatum.

1217. Postquam Lucifer obtinuit licentiam de novo ex orco redeundi in terram, statim turma dœmonum properavit ad Judam, ut impediret illum à proditione Magistri.

1219. Quando Christus in Oliveto se separavit ab aliis Apostolis, tantummodo secum sumptis Petro, Joanne, & Jacobo; etiam B. V. se separavit ab aliis mulieribus, secessitque in separatum cubiculum cum tribus Mariis. Ibi rogavit Deum, ut in sensitiva parte privaretur omni solatio, & ut in corpore sentiat omnes dolores vulnerum & pœnarum, quos passurus est filius; quod ipsi etiam concessum est. Et quamvis hi dolores tanti fuerint, ut naturaliter debuisset mori, fuit tamen supernaturaliter conservata à Deo.

1220. Tres Mariæ à B. Virgine electæ fuerunt, ut ipsi assisterent in sua passione. Quando ergo cum his tribus mulieribus fuit separato in cubiculo, dixit ad illas: *Tristis est anima mea - orate, ne intretis in tentationem.* Tunc avulsa est ab illis paululum, & oravit; ac ter ad mulieres reversa denuo ad orationem, ut Christus, rediit. Ut verò in omnibus imitaretur suum filium, etiam sudavit sudorem sanguineum. Ipsi verò missus est Archangelus Gabriel, ut eam consolaretur. Mihi fuit revelatum, quod B. Virgo in hunc finem jam fuerit provisa aliquot linteolis. Et hinc, quando agnovit suum filium sudare sudorem sanguineum, statim illi per angelos misit linteolum ad detergendum sudorem; quod & angeli statim executi sunt.

1221. B. V. ad me dixit: Vide, quanti momenti sit Prædestinatio, vel reprobatio. Impossibilitas, ut omnes salvarentur, reddidit ejus passionem tam dolorosam; & ob hoc sudavit sudorem sanguineum.

1224. Sacerdotes & Scribæ collegerunt multum populum, quem cum militibus gentilibus & Capitaneo eduxit Judas.

1225. Christus obviam ivit turbis, & dixit in corde suo: *Optatissima passio animæ meæ, dolores, tormenta, injuriæ, afflictiones, pœnæ, mors, huc venite, venite, ah venite sine mora. Integrum incendium amoris, quem pro salute hominum gero, vos exspectat ardenter. Venite ad innocentissimum omnium creaturarum, qui agnoscit vestrum pretium* -

1227. Ob intercessionem B. Virginis Christus immisit in cor Judæ post osculum sequentes bonas inspirationes - Verùm nil profecerunt.

1228. Christo assistebant innumerabiles exercitus angelorum. Cum Juda venerant milites Judaici, & gentiles. Inter eos erat etiam Lucifer cum magna cohorte dœmonum.

1229. Quando Christus dixit: *Ego sum*, sensus erat; *Ego sum, qui sum.* Et hunc sensum intellexerunt angeli, & B. Virgo, & multi ex Apostolis. Quando autem Christus hoc dixit, hostes ejus ceciderunt in terram cum canibus & equis, quos secum sumpserunt. Jacuerunt instar lapidis per semiquadrantem sine ullo signo vitæ similes mortuis. Tunc & Lucifer cum suis præcipitatus fuit, & nova pœna affectus.

1230. Ob intercessionem B. Virginis, quæ oravit, ut possent resurgere, oravit etiam Christus ad Patrem, ut liceret illis surgere.

1231. Primus in Christum immisit manum famulus summi Sacerdotis, Malchus. - Ictus inflictus à Petro intulisset majus vulnus, si non fuisset impeditus à Deo.

1236. Quando B. V. vidit, turmam cadere in terram, cum angelis cecinit iterum mysteriosum Canticum. Quando Christus fuit ligatus, ipsa in suis manibus sensit omnes dolores funium & catenarum, ac si ipsamet fuisset ligata. Idem ipsi contigit, dum Chri-

Christus fuit percussus, aut protrusus. Nam ipsi collata erat hæc gratia sensationis, ut dictum est, & ulterius dicetur.

1240. Capto Christo Apostoli cœperunt hæsitare in fide, & quilibet circumspiciebat pro sua securitate. 1241.

1243. Petrus & Joannes fortius restiterunt dœmoni, quàm cæteri apostoli. Statuunt sequi Magistrum à longe. Ad hoc juvabat eos, quod Joannes fuerit notus Annæ Summo Pontifici, qui annuis vicibus cum Caypha administrabat Pontificatum. Familiaritas autem Joannis cum Anna Pontifice ex hoc provenit, quia habebatur pro viro eximio, & erat nobilis, & affabilis.

1244. B. V. vidit omnes cogitationes apostolorum, eorumque statum internum. Tunc secum hoc modo locuta est: O simplices oviculæ, quare deseruistis vestrum Pastorem? - Quomodo potestis oblivisci ejus doctrinæ? - O dulcissime amor! -

1245. B. Virgo, sicut sensit alios dolores Christi, ita etiam sensit ejus dolorem ob lapsum apostolorum. - Itaque auxit suam intercessionem pro apostolis, donec ipsis promeruerit conveniens auxilium, & filium permoverit ad indulgendum & accelerandum auxilium, ut ad fidem & amicitiam ejus reverterentur; ad quod Maria fuit efficax & potens instrumentum. Interea ipsa in suo corde collegit totam fidem, sanctitatem, religionem, & pietatem totius Ecclesiæ, quæ in ipsa conservata est, tanquam in Arca continente Legem gratiæ, Sacrificium, Templum, & Sanctuarium. Ipsa sola credebat, amabat, sperabat, & adorabat objectum fidei pro se, pro apostolis, & pro toto humano genere, sic ut in eo gradu, in quo puræ creaturæ possibile est, suppleverit defectum omnium.

1247. Judas post proditionem volebat se præcipitare, sed non potuit. 1248. Tunc Lucifer ipsi suasit, ut iret ad summum Sacerdotem, & retractaret suum peccatum. Sperabat enim Lucifer, hoc modo posse impediri mortem Christi. In quem finem etiam

usus

ufus eft Pilato tanquam inftrumento ad liberandum Chriftum à morte. Judas autem, cum videret fe nil efficere, fe fufpendit extra urbem in arbore; & hæc ejus mors contigit ipfo die Parafceves hora meridiana, nempe duodecimâ.

1249. Corpus Judæ manfit in arbore tribus diebus. Nam quamvis Judæi conati fuerint illud ab arbore deponere, non potuerunt tamen id efficere. Poft tres dies dœmones illud ad animam deduxerunt in infernum. Fuit autem detrufum in aliquam fpecum, in quam dœmones hucusque ab initio mundi nullam animam potuerunt detrudere; licet id fæpius tentaverint: erat enim præparata pro Juda, & pro illis Chriftianis, qui propterea damnantur, quod Sacramenta, doctrinam, & paffionem Chrifti, & interceffionem B. Virginis nolint convertere in fuam utilitatem.

1251. Lucifer, quando erat in Oliveto, ad fuos dixit: Sine dubio hic homo eft fimul Deus. Si morietur, procurabit redemptionem humani generis. Malè egimus procurando ei mortem. Igitur faltem exquifitis tormentis tentemus ejus patientiam.

1253. B. V. ad me dixit: Unus apoftolorum cecidit; reliqui in fide fluctuarunt.

1255. Eadem ad me dixit: Cum fenfibilia tantopere noceant vitæ fpirituali, requiro à te, ut ex animæ tuæ potentiis deleas omnes imagines & fpecies creaturarum, ut fis capax meæ imitationis & inftructionis.

1257. Chriftus ex Oliveto ducebatur ad Annam Summum Sacerdotem. Lucifer inftigabat turmam militum & carnificum ut arctè ligarent captivum, quem habebant pro mago. Itaque collo, & corpori circumdederunt craffam catenam ferream, cujus extremitatibus inferuerunt Chrifti manus; ipfam verò catenam retorferunt in tergum. Eam acceperant ex domo Annæ Summi Sacerdotis, ubi fervierat ad attollendam januam çujusdam carceris.

Catena erat etiam provisa clausuris, & clavibus. Insuper adhibebant duos crassos funes. Uno circumdabant arctè collum & pectus, & ligamenta firmabant strictis nodis. Extremitates sinebant propendere, ut posset iisdem trahi. Altero fune ligabant brachia, ac dein eum circumducebant medio corporis; extremitatibus autem propendentibus attrahebant captum.

1258. Una pars turmæ trahebat Christum fune anteriore; altera posteriore, & sic trahebant ipsum modo in sinistram, modo in dextram partem. Sæpe prosternebant eum in terram, quo factum, ut vulneraretur ejus facies, cum manus haberet ligatas in tergo.

1259. Semel Lucifer voluit carnificibus funes eripere è manibus eorum, ut posset ipsemet Christum trahere; sed Maria hoc è suo cubiculo videns authoritate regia ipsi præcepit, ut desisteret; & statim fractæ sunt vires illius. Itaque animat alios dœmones contra Christum, dicens: Qualis est hic homo? - venite, persequamur ipsum saltem per nostros vasallos -

1260. More judaico aliàs tantùm rei mortis sic ligati sistebantur judici.

1263. Interea ad domum Annæ pervenerunt etiam Petrus & Joannes. Hic verò, cum notus esset Pontifici, facile fuit intromissus; Petrus verò remansit foris, donec & ipse ad intercessionem Joannis fuit intromissus à Janitoribus. Ambo se contulerunt in curritorium, quod erat ante Aulam Pontificis. Ibi accedebat ad ignem, quem milites ad arcendum frigus accenderant. Accedente autem ostiariâ ancilla, ac interrogante - negavit se esse discipulum Christi. Dein recessit ex domo Annæ; sed in domo Caiphæ negavit suum magistrum iterum duabus aliis vicibus.

1264. Quamprimum B. Virgo è suo cubiculo vidit negationem Petri, non destitit lachrimari & rogare Christum in suo corde asservatum sub speciebus Eucharisticis pro illo, ut obtineret

veniam

veniam. Igitur Christus statim post primam negationem rogavit Patrem, ut ob intercessionem B. Virginis Petro præpararetur gratia & venia. B. Virgo sensit quoque omnes dolores, vulnera, & pœnas sui filii. Quando Christus fuit ligatus funibus & catenis, ipsa in suis manibus & brachiis sensit tantos dolores, ut sanguis proruperit ex unguibus. Cumque simul accesserint angustiæ cordis, incepit lachrimari lachrimas sanguineas. Alapam quoque suo filio inflictam sic sensit, ac si ipsimet fuisset inflicta.

1265. B. V. ad me dixit: Certam te reddo, & dico tibi pro veritate indubitata, quod solùm mea intercessio, & merita, quæ æterno Patri repræsento, impediant pœnam, & placare possint ejus justam iram, ne mundum deleat.

1269. Christus, quando ducebatur ab Anna ad Caipham, oravit pro suis persecutoribus. Idem fecit & B. Virgo eodem tempore; quia erat mira inter filium & matrem consensio.

1270. Lucifer cum sua cohorte stabat à latere Cayphæ, ut prius stetit à latere Annæ.

1271. Lucifer intendebat fatigare patientiam Christi, ut exprimeret aliquod verbum, ex quo intelligeret, an esset verus Deus.

1273. Aliqui tunc in domo Cayphæ Christum percutiebant pedibus; alii trahebant capillis; alii percutiebant in collo. A Concilio autem ut blasphemus fuit condemnatus ut reus mortis.

1274. S. Marcus & Lucas narrant, quod Christus pedibus fuerit impetitus. Tunc tantus splendor ex vultu Christi prodiit, ut omnes mirati sint. Quia verò hoc tribuerunt magiæ, statuerunt velare faciem ejus. - Omnes hos dolores sensit etiam B. Virgo, ut Christus, hoc solo discrimine, quod illos in Christo causaverint percussiones, in B. Virgine verò manus Dei ex ejus consensu. Et quamvis naturaliter debuisset mori, fuit tamen supernaturaliter servata.

1275. Inter illas pœnas Christus pro suis fidelibus renovavit Beatitudines promissas dicens: *Beati qui mansuetè patiuntur afflictiones, quia possidebunt terram humanæ voluntatis & cordis sua amœna conversatione, & amœnitate virtutis.*

1278. In domo Cayphæ vidit Petrum aliá ostiaria, quæ accessit ad milites stantes ad ignem, dicens: - Postea Petrus exivit ex atrio, & circumivit circa domum fere per horam. Tunc accessit ad eum alius minister, cognatus Malchi, cui absciderat auriculam dicens: *Tu es Galilæus* -

1279. Lucifer ab initio permovit duas ostiarias, dein etiam milites, ut urgerent Petrum interrogationibus. - Quod divina misericordia respexerit Petrum, hoc tribuendum B. Virgini, quæ, ut cognovit negationem Petri, statim in suo cubiculo oravit - Petrus autem dolens exivit è domo Cayphæ, seque contulit in specum, quæ nunc vocatur *Canta Galli*, post tres horas obtinuit iterum gratiam & veniam. B. Virgo misit in specum angelum, qui eum consolaretur. Angelus eò se contulit clam, ita ut non fuerit visus à Petro; ejus ergo inspirationibus Petrus confortatus receptus fuit in gratiam ob intercessionem Matris omnium gratiarum.

1283. Mihi eatenus circa ea, quæ Christus passus est post negationem Petri usque mane, revelata aliqua fuerunt, quæ non convenit manifestari omnibus.

1284. Cum sic jam transierit medium noctis, statuunt congregati se dare quieti. Interea autem jubent Christum detrudi in ergastulum profundum sub terra. Ille carcer erat destinatus pro pessimis; vix habebat parum luminis, & erat fœtidissimus, quia à multis annis non erat purgatus. Suo fœtore potuisset inficere totam domum, nisi fuisset tàm profundus.

1285. In hac crypta subterranea fuit Christus alligatus in aliquo angulo ad frustum rupis, sic tamen ut nec sedere, nec se erigere potuerit. Hoc modo funibus arctissimè constrictus relictus fuit

fuit à ministris; & clauso carcere clavis fuit tradita uni ex ministris.

1286. Tunc Lucifer induit personam Præfecti carceris, & animat eum, cui clavis commissa erat, ut descendat in carcerem, & illudat vincto. Sic etiam animat turmam. Angeli autem descendunt ad Christum in carcerem, & canunt illi Canticum à B. Virgine compositum.

1287. Christus verò ad angelos dixit: - dicite meæ matri, ut jam sociam agat in passione - . Angeli omnia nuntiârunt B. Virgini, quamvis ipsa ea omnia jam sciverit per aliam scientiam. Ut verò vidit filium in his pœnis, sensit omnes ejus dolores, hoc solo discrimine, quod Christus passus sit, ut Deus simul ac homo, & ut Redemptor; B. Virgo autem ut pura creatura & ut coadjutrix filii.

1290. In illo carcere denudare Christum vestibus, & ea peragere volebant, quæ horrenda. B. Virgo authoritate regia avertebat has injurias. Deum Patrem rogabat, ut non præberet concursum. Ministris autem præcipiebat, ut continerent vires suas. Sic ergo factum, ut aliqui ex ministris obliviscerentur sui consilii; aliis autem obriguerunt brachia, donec destiterunt à proposito.

1291. B. V. præcepit etiam dœmonibus, ut obmutescerent, nec talia amplius ministris suggerent. Interim ministri perrexerunt aliis modis illudere Christo. Ut verò adverterunt, jam transiisse magnam partem noctis, alligarunt Christum iterum rupi; & simul cum dœmonibus exierunt ex carcere.

1293. Tunc B. Virgo hanc fecit Lamentationem: O amor - quomodo hæc pateris - Vos angeli - compensate injurias - invitate cœlum, planetas, stellas, elementa, ut eum agnoscant & confiteantur, & videte, si est dolor sicut dolor meus.

1297. In die Parasceves mane Principes Summorum Sacerdotum, & Scribæ collegerunt de novo Concilium, in quo Christum de novo interrogant, an ipse sit Christus? 1298.

1300. Christus deducebatur ad Pilatum. 1301. Interea ortus fuerat sol. Joannes omnia hucusque acta nuntiat B. Virgini. Itaque cum mulieribus se proripit ad spectanda omnia. 1302. In plateis præcipit angelis, ut sibi per multitudinem parent viam.

1304. Tunc eam portant angeli ad quendam locum, ubi Christus erat transiturus. Ibi se prosternit in terram, & adorat filium.

1306. In domo Pilati sic collocatur ab angelis, ut potuerit omnia videre & audire. Erat obtecta suo pallio, & lachrimabatur sanguinem præ dolore. Rogat Deum, ut filium suum nunquam ex oculis amitteret usque ad mortem. Orabat quoque, ut Pilatus non deciperetur per falsas accusationes, sed ut verè illuminaretur, & ut agnosceret, Christum tantùm fuisse traditum ex invidia. Ob has preces B. Virginis Pilatus obtinuit omnimodam agnitionem veritatis, sic ut intellexerit, Christum esse innocentem, & ex invidia fuisse traditum.

1307. Judæi accusabant JESUM apud Pilatum, quod seipsum nominet Christum.

1308. Pilatus processit magis ex inspiratione dœmonis, quàm ex agnitione veritatis, quam claram habuit.

1315. Quando Christus ductus est ad Herodem, B. Virgo ope angelorum semper constituta fuit vicina Christo.

1319. Coram ipso Herode B. Virgo non fuit corporaliter præsens, omnia tamen vidit in spiritu. In reditu ab Herode ad Pilatum aliquoties Christus ob violentas tractiones fuit prostratus in terram, & violenter iterum funibus erectus, sic ut ex ejus venis proruperit sanguis. Et quia irruebat concurrens multitudo, cecidit

dit comprimens turba super eum, & conculcavit eum pedibus, & vulneravit eum percussionibus.

1320. Tunc B. Virgo præcepit angelis, ut colligerent sanguinem à Christo hinc inde sparsum in plateis, ne conculcetur pedibus. Præcepit illis etiam, ut si denuo caderet in terram suus filius, impediant, ne conculcetur pedibus. Rogavit tamen filium per angelos, ut in hoc servitium consentiat, & actum humiliationis, quem ea sui proculcatione exerceret, cummutet in actum obedientiæ erga matrem.

1321. In quod etiam consensit.

1322. Productio Christi & Barrabæ non tantùm una vice à Pilato facta est, sed bis, immo ter. Primò videlicet, antequam Christus fuit abductus ad Herodem; secundò post ejus reditum.

1323. Solebat autem à Judæis dimitti malefactor maximus. Egerunt contra morem, petendô Barrabam, quem tamen non judicabant maximum.

1324. Procula, uxor Pilati, ex instinctu Luciferi laboravit pro liberatione Christi. Lucifer enim in somno ipsi proposuit, Christum esse innocentem; qui si condemnaretur, ejus maritum ab Officio deponendum, ipsam verò in gravissimas calamitates conjiciendam fore.

1325. Lucifer similem timorem suggessit Pilato; verùm Judæis postulantibus Christum crucifigi, lavit manus.

1330. B. Virgo intererat ope angelorum omnibus, quæ agebantur in domo Pilati, sic ut omnia audierit.

1334. B V. ad me dixit: Deus non te certam reddidit, quod non possis cadere. Serpens antiquus magis vigilat contra te, quàm contra alias animas; agnovit enim, quod Deus multis generationibus non ostenderit tantum amorem, quàm erga te.

1336.

1336. Lucifer ut vidit, se non posse impedire mortem Christi, laboravit, ut perficeretur modo crudelissimo. Ad flagellationem fuerunt delecti sex carnifices omnium robustissimi. Flagellatio facta est in atrio, seu in deambulatorio domûs, ubi malefactores solebant torqueri equuleo. Atrium erat circumdatum columnis; quarum uni alligatus fuit Christus.

1337. Primò exuitur veste alba, qua fuit indutus ab Herode. Dein resolvuntur vincula, quibus ligatus fuit in Oliveto; & eorum resolutione fuerunt renovata vulnera. Postmodum fuit jussus exuere suam tunicam inconsutilem; nam pallio jam fuerat spoliatus in Oliveto. Paruit Christus, ac cœpit se exuere; sed cum carnifices crederent trahi moram, ipsimet violenter detraxerunt vestem. Stetit itaque totus nudus, nisi quod fuerit cinctus semicinctio, quo illum mater induerat in Ægypto, quodque cum ipso, uti & ipsa toga cum calceis, creverat.

1338. Audio, quod aliqui Doctores scripserint, Christum in crucifixione & flagellatione fuisse totaliter nudum. Sed cum ex obedientia de hac re interrogarem, intellexi, Christum omnia in se permisisse, quæ non fuerant contra honestatem. Revelatum etiam mihi est, quod carnifices omnes, unus post alterum tentaverint, ipsi tollere semicinctium, sed eorum manus ac brachia obriguerunt, ut contigit in carcere in domo Cayphæ.

1339. Successerunt in flagellatione semper duo carnifices, qui per vices tanta crudelitate flagellarunt, ut id fuisset impossibile, nisi Lucifer sedisset in eorum cordibus. Primi duo carnifices suum munus executi sunt crassis ac nodosis funibus, ex quibus orti magni tumores. Hîs defatigatîs successerunt alii duo, qui sævierunt loris, seu flagellis ex corio, ex quibus tumores rupti fuerunt, ut copiosus effluxerit sanguis. Post hos accesserunt duo alii, qui percusserunt Christum crudeliter bubulis.

1340. Cum autem jam per duorum priorum sævitiem totum corpus fuerit unum continuum vulnus, & venæ jam fuerint apertæ, tertii hi tortores non invenerunt amplius in corpore Christi locum, qui de novo potuerit aperiri. Cum tamen nihilominus percutiendô institerint, ita dilacerarunt carnem virgineam, ut multa carnis frusta ceciderint in terram, & in multis locis apparuerint nuda ossa, idque in variis locis ad latitudinem unius manûs. Nec pepercerunt vultui & pedibus. Sanguis, qui defluxit in terram, in multis locis accrevit in colliculos. Vultus totus intumuit, & erat perfusus sanguine. Etiam oculi erant obducti tumore. Numerus verus omnium percussionum ex flagellis à pedibus usque ad verticem erat quinquies mille, centum, & quindecim. 1343.

1341. B. Virgo constituta in aliquo angulo atrii hæc omnia vidit in spiritu; & ipsa omnes ictus in suo corpore sensit, ut ipse Christus. Et quamvis non fuderit alium sanguinem, nisi lachrimas sanguineas, nec apparuerint in ejus corpore vulnera, ita tamen est præ dolore deformata, ut à Joanne, & à tribus Mariis, quæ simul aderant, non fuerit agnita.

1342. Unus ministrorum ex instinctu diaboli occultaverat Christo vestem, ut diutius pateret illusioni. Hoc B. Virgo advertens authoritate regia præcepit Lucifero, ut cum sua cohorte ex illo loco discederet. Dein præcepit angelis, ut protrahant vestem. Itaque Christus iterum intuit vestem, postquam in sua satis longa denudatione etiam multa passus fuerat à frigore, quod tunc teste Evangelista erat. Tunc sola B. Virgo condolebat Christo loco totius generis humani.

1344. Judæi non contenti 5115 flagellorum ictibus Christum denuo exuant, & obsoletâ purpura induunt. Capiti imponunt coronam ex spinis densè contextam. Aculei spinarum erant tam longi, ut aliqui penetraverint per cranium, alii usque ad aures, alii usque ad oculos. Purpura humeris injecta habebat fere

Ego Pontius Pilatus Præfectus inferioris Galilææ, hìc Jerosolimis à Romano Imperio constitutus Gubernator in palatio Domus gubernii judico - - - . Præcipio primario Centurioni, Quinto Cornelio, ut eum deducat in Calvarium - - - Hæc sententia a me lata est juxta Leges Romanas & Hebræas anno ab Orbe condito quinquies millesimo, ducentesimo, trigesimo tertio, Die vigesimo quinto mensis Martii.

Pontius Pilatus Judex & Gubernator inferioris Galilææ nomine Romani Imperii.

1359. Juxta hunc computum mundus fuit creatus mense Martio, & ab Orbe condito usque ad Incarnationem erant 5199. anni, quibus si addantur 9 menses usque ad Nativitatem, & 33. anni vitæ, fiunt 5233 anni, tres menses; qui juxta computationem annorum romanam usque ad vigesimum quintum Martii supersunt. Nam juxta computationem Ecclesiæ Romanæ primo anno mundi tantùm conveniunt novem menses, & septem dies, quibus finitis subsequens annus inchoatur à primo Januarii. Mihi fuit revelatum, quod inter opiniones Doctorum vera sit opinio Sanctæ Ecclesiæ in Romano Martirologio, ut jam dixi L. 1. P. 2. C. 11.

1360. Carnifices imposuerunt humeris Christi Crucem, quindecim pedes longam, & confectam ex ligno crasso, ac ponderoso. Manus ejus reliquerunt liberas ad portandam crucem, sed corpori & collo circumdederunt funes.

1361. Christus recipiendo crucem his verbis eam allocutus est. *O desideratissima Crux - veni - Descendi de cœlo - In te volo honorabiles reddere contemptus - Pater æterne -*

1362. Similia verba locuta est ad crucem B. Virgo tanquam coadjutrix Redemptoris. Quando audivit Præconem, in

 plateis

plateis proclamantem sententiam ipsa fecit nova Cantica in laudem filii.

1363. Tota fides, scientia, & amor creaturarum tunc contracta fuit in corde B. Virginis. Ipsa in semet experta est omnes pœnas, quas perpessus est filius; omnesque ejus dolores sensit in anima & corpore. Aliquoties sensit eos dolores, priusquam sciverat, filium talia pati; & tunc ex suis doloribus agnovit, nunc eum iisdem cruciari.

1364. In momento, quo Christus suscepit Crucem in humeros, Lucifer & dœmones senserunt tantam debilitationem virium, ut noluerint exspectare mortem Christi, sed statim se voluerint præcipitare in infernum. Sed B. Virgo hoc cognoscens Majestate regia Lucifero & ejus cohorti præcepit, ut exspectarent finem.

1367. Quando Christus fuit eductus, aliqui carnifices funibus trahebant antrorsum, alii retrorsum. Sæpe in terram cecidit. Jaciebantur quoque in eum lapides, qui ipsi inflixerunt nova vulnera, præsertim in utroque genu. Hæc autem vulnera in genu renovabantur iteratis prolapsibus in terram. Pondus crucis aliud vulnus aperuit in humero, cui incumbebat. Frequenti appulsu crucis in caput, aut capitis in crucem corona spinea semper profundius infigebatur. Jaciebantur in eum quoque sputa, & pulvis, ut oculi redditi fuerint inhabiles ad videndum. Ducebatur quoque festinè.

1368. Cum B. Virgo præ multitudine non posset accedere ad Filium, præcepit angelis, ut se juvarent; hi eam statim per anfractus duxerunt in locum, ubi occurreret filius. Tunc non loquebantur vocaliter ad invicem; mentaliter tamen eum rogabat, ut inspiraret carnificibus cogitationem de assumendo aliquo homine, qui juvaret portare crucem.

1369. Inter has afflictiones non potuisset naturaliter vivere, nisi fuisset supernaturaliter conservata.

1370. Christus dixit: Venient dies, in quibus dicent; beatæ steriles, quæ non genuerunt. Hæc verba tunc non intelligebantur à mulieribus; sensus autem erat hic; venient dies, id est, dies extremi judicii -

1371. Tunc Summi Sacerdotes, Pharisæi, eorumque adjutores statuerunt adducere hominem, qui juvaret JESUM portare crucem.

1372. B. V. ad me dixit: Omnes meæ tibi traditæ doctrinæ eò tendunt, ut in te extinguatur omnis affectus ac propensio ad ullam creaturam. 1374. Sit tibi universalis regula, quod omne humanum solatium sit imperfectio; & quod solum illud solatium admittere debeas, quod tibi immittitur à Deo, vel ab angelo.

1375. Mons Calvarius erat locus fœtidus, & sordidus, fœtens ob multitudinem cadaverum.

1377. B. Virgo videns, quod carnifices vellent Christo præbere vinum myrrhatum, felle mixtum ad augendos ejus dolores, rogavit filium, ut non biberet; quod & factum.

1378. Erat jam sexta hora, quæ coincidit cum meridie, Tunc exuerunt eum toga inconsutuli supra caput; & cum toga simul avulserunt à capite coronam spineam, quo renovata sunt vulnera capitis, & in aliquibus eorum spinæ præ duritie fractæ & abruptæ sunt. Quando carnifices viderunt avulsam à capite coronam spineam, eam de novo appresserunt capiti. Per exutionem togæ renovata fuerunt vulnera corporis, quia erat agglutinata. Quater autem Christus in passione fuit exutus & indutus. Primò in flagellatione. Secundò in coronatione, ubi circumdatus purpurâ. Tertiò in exutione illius purpuræ. Quartò in crucifixione. Ultima autem exutio erat dolorosissima, quia in Calvario monte tunc spirabat ventus frigidus.

1379. Non potuit à Christo tolli Semicinctium, id non permisit ob preces B. Virginis, quæ sic eum rogabat, ne id in se permitteret. Crux jacebat in terra, & cruces latronum.

1380. Dum à Carnificibus omnia pararentur ad crucifixionum, Christus sic precabatur ad Patrem: Offero tibi mea opera - offero tibi etiam opera & dolores meæ matris. - Offero tibi etiam sanctam Ecclesiam, collectionem fidelium, quæ nunc est, & erit. -

1381. B. Virgo in suo corpore sensit dolores, quos Christus pertulit intus in animo, & extra in corpore, & sic possumus dicere, quod & ipsa fuerit flagellata, & spinis coronata, & illusa, & percussa, & crucis onere gravata, & crucifixa. Nam omnia hæc & alia tormenta sensit, diverso quidem modo, similitudine tamen summa, ut in omnibus esset perfectissimum Ectypon sui filii. Istud sic fieri debuit etiam ex hac ratione, quia pertinet ad dignitatem Passionis Dominicæ, ut exprimeretur in aliqua pura creatura, inquantum illa passio erat satisfactoria. Nulla autem alia creatura ad hoc tantum juris habuit, ut B. Virgo.

1383. Postquam in Cruce erant excavata tria foramina, jusserunt Carnifices bis Christo, ut procumberet in crucem, & se pro crucifixione extenderet.

1384. Tunc arripuerunt carnifices unam manum, eamque perforarunt crasso & obtuso clavo, ex quo venæ cum nervis disruptæ, ossa autem à suo ordine emotæ sunt. Pro altera manu foramen erat nimis remotum; itaque carnifices sumpserunt eandem catenam ferream, qua Christus hucusque ex Oliveto erat ligatus, eâque violenter manum usque ad alteram manum pertrahunt. Dein imponunt unum pedem alteri, ac utrumque eadem catenâ usque ad foramen pertrahunt, ubi adhuc crassiori clavo affiguntur. Ob violentam eam extensionem omnia ossa ex suo naturali loco emota sunt, sic ut potuerint numerari. Os pectorale, & Scapulæ ex suis quoque juncturis emotæ sunt.

1386.

1386. Ut clavi possent incurvari, carnifices inverterunt crucem, sic ut corpus Christi jacuerit sub cruce in terra. Ob hanc crudelitatem exortus clamor in populo. B. Virgo oravit Patrem cœlestem, ut per angelos hoc impediret, qui statim jussit angelis, ut supponant suas manus, ne facies Christi læderetur à saxis & sordibus ibi jacentibus. Carnifices & Judæi non agnoverunt hoc miraculum, sed crediderunt, Christum jacuisse in terra.

1387. Revelatum mihi quoque est, quod carnifices sustulerint in altum crucem lanceis & hastis. Hæc arma supposuerunt brachiis Christi, ut sic elevaretur crux; quo factum, ut ea arma penetraverint in carnem Christi. Ex consolidatione crucis in fovea nova causabantur vulnera.

1388. Summi Sacerdotes & Pharisæi jaciebant lapides & lutum contra Christum. Ab initio etiam illi illuserunt ambo latrones.

1389. Cum B. Virgo cerneret sic illudi Christum, provoluta est coram crucifixo in genua, & pro Zelo rogavit cœlestem Patrem, ut perfidia Judæorum confunderetur. Dein se convertit ad irrationales creaturas, ac dixit: *O vos insensibiles creaturæ monstrate aliquem sensum doloris, quem de morte vestri creatoris recusant rationales homines. Vos cœli, sol, luna, stellæ, planetæ retinete vestrum cursum, & denegate hominibus vestrum influxum. Vos elementa mutate vestras qualitates, & ipsa terra seponat quietem; dissiliant rupes. Vos sepulchra & sarculi aperite vestros sinus ad confundendos viventes. Tu o velum Templi scindere in duas partes, & tua scissione nuntia punitionem incredulis; testifica de veritate quam ipsi de gloria creatoris ac redemptoris sui conantur obscurare.*

1390. Ob has preces & mandatum B. Virginis Deus ea fecit, quæ sequuntur. Propterea enim multi conversi sunt. Ob has preces B. V. inspiratum fuit Pilato, ut non mutaret titulum. Omnes insensibiles creaturæ paruerunt mandato B. Virginis. Ab hora

ra sexta usque ad nonam id est, à meridie usque ad Horam Tertiam pomeridianam, secuta sunt ea, quæ narrantur ab Evangelistis. Sol occultavit suam lucem. Planetæ mutarunt suum influxum; Luna & stellæ mutarunt suum cursum. Elementa confundebantur. Terra tremuit. Multi montes scissi sunt. Multa sepulchra aperta sunt, ut aliqui mortui ex iis possent ascendere. Hanc perturbationem omnium sensibilium ac elementarium sensit totus mundus.

1391. Milites sortiebantur de vestimentis JESU. Pallium, seu exterior toga, quod Christus ad lotionem pedum in Cœna deposuit, divina permissione in montem Calvarium adductum est. Hoc milites diviserunt in quatuor partes.

1392. Unus latronum duorum, nomine Dismas, quia simul operabatur intercessio B. Virginis conversus est. Primum Verbum Christi in Cruce erat; *Pater, ignosce illis.* Secundum. *Hodie mecum eris.* &c. Tertium. *Mulier, Ecce filius tuus.* &c. Quartum. *Deus, Deus meus.* &c. Quintum. *Sitio.* Sextum. *Consummatum est.* Septimum. *In manus tuas* &c.

1396. Quando Christus clamavit, *sitio*, Judæi obtulerunt in hasta spongiam intinctam in fele & aceto. Christus parum gustavit. Dein verò spongiam dimisit ita petente B. Virgine; quia ipsa erat futura mediatrix & porta pro illis, quibus profutura erat passio Christi.

1397. Quando Christus pronuntiavit ultima verba; *In manus tuas commendo spiritum meum*, cum ultima litterula emisit spiritum. Tunc Lucifer cum tota sua cohorte in infernum præcipitatus & ibi ligatus est. B. Virgo, tanquam coadjutrix passionis, sensit omnes dolores, quos Christus in momento suæ mortis passus est. Quod autem tunc non mortua fuerit, id contigit propterea, quia in instanti, quo mors sequi debuerat, miraculosè servata est. Et hoc miraculum majus fuit, quam priora miracu-

la,

la, quibus durante passione conservata fuit. Omnia autem, quæ passi sunt sancti Martyres, & alii extremo supplicio affecti ab initio mundi, non æquant ea, quæ B. Virgo passa est in passione Domini.

1400. Sola Maria intellexit testamentum Christi in Cruce, quia erat Hæres ex asse, & Domina omnium creatorum. Et sicut fuit coadjutrix redemptionis, ita etiam fuit executrix testamenti; in illius manus omnia reposuit filius, sicut Pater omnia dedit in manus filii. Per illius ergo manus debuit executioni mandari ultima voluntas Christi, & ab ea dispensari debuerunt omnes thesauri filio debiti. Hoc ita mihi fuit revelatum tanquam pars hujus Historiæ, ut peccatores ad eam confugiant, tanquam ad gazophylacium, in quo omnes thesauri repositi sunt; quia omnia nostra auxilia à Maria debent ponderari, & per ejus manes liberales ac maternas distribui.

1401. Antequam Christus in Cruce pronuntiavit septem Verba, locutus est ad Patrem, & condidit Hoc Testamentum: - Cùm jam à primo momento meæ Conceptionis mihi contuleris commune dominium in omnes creaturas tam in ordine gratiæ, quàm naturæ - & quia me fecisti regem cœli, elementorum, solis, lunæ, & stellarum, & ignis, & aëris, terræ, aquarum & fluctuum - Primò volo, ut mea mater sit mea unica & generalis hæres omnium meorum bonorum naturæ, gratiæ, & gloriæ, ut ea illimitato dominio possideat, ut Domina. Ipsi transscribo omnia, quæ ut pura creatura de bonis gratiæ recipere potest. Volo, ut omnes angeli & homines jure proprietatis ad eam pertineant, sic ut de iis tanquam actualis Domina disponere possit, & illi omnes ipsi sint obedientes ac subditi. Similem obedientiam ipsi exhibeant omnes irrationales creaturæ, cœli, planetæ, & elementa cum omnibus volucribus, piscibus - pariter volo, ut ipsa sit gubernatrix & dispensatrix omnium bonorum, quæ continentur in cœlo & in terra. Quidquid ipsa in Ecclesia circa homines ordinaverit, confirmabitur

tur in cœlo à divina Trinitate, & quidquid nunc aut in futurum pro hominibus petierit, juxta ejus voluntatem & ordinationem concedetur. - Angelis sit supremum cœlum pro habitatione; econtra exigo, ut meam matrem pro sua Regina agnoscant. - Pro dœmonibus assigno locum à nostro throno remotissimum. - Ex hominibus aliquos eligo justos; hos post meam matrem nomino in hæredes omnium mearum promissionum, mysteriorum, benedictionum, thesaurorum Sacramentorum, virtutum, crucis - hæc sit eorum pars & hæreditas in hac vita. - Volo etiam ut hos electos conservent cœli, planetæ, & stellæ suis influxibus; & ut eos nutriant terra, elementa, & irrationalia animalia, & ut ipsorum benedictio sit in rore cœli, & in pinguedine terræ. - Impios condemno ad æternum carcerem & ignem infernalem -. Hoc est meum judicium, Charissime Pater, quod fero tanquam judex & caput angelorum & hominum, & hoc est meum Testamentum, & ultima voluntas. - Hucusque locutus est Christus in cruce cum Patre; & hoc mysterium tanquam clausum Testamentum fuit repositum in corde B. Virginis, ut suo tempore per ejus intercessionem daretur executioni in Ecclesia. 1404. 1405. 1406. 1407. 1408.

1414. Quando Christus in humeros accepit crucem, sentiebant dœmones contra se aliquam majorem vim. Ideo nolebant amplius Judæis & carnificibus conferre auxilium, sed volebant fugere. Sed ex mandato B. Virginis debuerunt Christum sequi usque in montem Calvarium. Extremum catenæ, qua eos Deus alligaverat, erat in manibus B. Virginis. Tentabant quidem sæpius fugam, sed B. Virgo eos semper retinuit, eosque coegit, ut circa crucem jacerent immobiles usque ad exitum - ibi volutabantur supra se invicem, ut formicæ in acervo, aut sicut viperæ.

1416. Quando Christus pronuntiavit hæc verba: *Pater, ignosce illis*, agnoscebant ex his verbis, eum esse filium naturalem Dei. Tunc Lucifer voluit se præcipitare in infernum totis viribus,

sed

ſed fuit impeditus à B. Virgine. - Eodem modo contigit circa ſecundum Chriſti Verbum. - 1421. Completo ultimo Verbo B. Virgo ſimul accedente voluntate Filii præcepit Lucifero & ejus cohorti, ut ſe præcipitarent in inferno, quod executi ſtatim inſtar fulminis.

1422. Chriſtus devicto Diabolo dedit poteſtatem Morti, ut poſſet propius accedere; inclinavit proin caput, & per hunc conſenſum vicit ipſam Mortem, quæ, ſicut Diabolus, vidit ſe deceptam.

1423. Caput Luciferi fuit conquaſſatum à pedibus Chriſti & B. Virginis, qui illud in monte Calvario ſua paſſione & poteſtate conquaſſarunt; Et quia cecidit usque ad centrum terræ, nempe ad intimum locum inferni, dicitur in Scriptura; *Menſus eſt terram.* Reliqua omnia quæ continentur in Cantico Habacuc, pertinent ad Triumphum Chriſti, & progreſſum Eccleſiæ. Omnes homines ſciant, Luciferum morte Chriſti fuiſſe ligatum, & conquaſſatum, ac infirmatum ad tentandos homines, niſi ipſimet ſuo peccato, & propria voluntate eum ſolvant.

1425. Quamprimum Lucifer obtinuit iterum licentiam, emergendi ex inferno, ac ſe erigendi, ſtatim convocavit dœmones omnes, eosque ſic allocutus eſt: Vobis omnibus, qui juſtam meam cauſam agnoſcitis, notum eſt, qualia mihi iſte homo & Deus nova intulerit gravamina ſua morte. - Semper me Deus cruciavit per hanc fœminam (B. V.); ab ea hora, qua illam vidimus in Signo, dum eramus in cœlo - Eja, Eja, mei dœmones, nunc eſt tempus -

1429. Facta deliberatione diſtributa ſunt dœmonibus ſua officia ad conſervandam idololatriam & diſſeminandas hæreſes. Tunc à dœmonibus fabricatæ fuerunt ſectæ Machometis, Arrii, Pelagii, Neſtorii -

1431. Lucifer dœmonibus varia proponentibus consilia respondit: Vestris consiliis, quæ omnia recipio, valde me obligatum profiteor. -

1432. Hoc Concilium dœmonum duravit ferme per integrum annum post mortem Christi. - Rogo eos, qui hoc lecturi sunt, ne obliviscantur hujus periculi ex machinationibus dœmonum. -

1433. B. V. ad me dixit: Scias, Luciferum contra te machinari gravia mala, eò quod detexeris ejus consilia.

1434. Primi Christiani erant ferventiores, quia erant passioni Christi viciniores, & quia vivacius obversabatur memoriæ ejus exemplum; & quia dœmones erant debiliores, eò quod tunc vires recenter fractas nondum recollegerint.

1436. B. Virgo etiam post mortem Christi stetit acclinata cruci. Ibi alloquebatur angelos dicens: Scitis, quod non sit dolor, sicut dolor meus. Dicite, ubi & quomodo sepeliemus corpus dilecti? -

1437. Angeli responderunt: Fundendum adhuc est illud parum sanguinis, quod in eo est - B. Virgo timebat proin; quia nondum sciebat, aperiendum esse ejus latus.

1438. Longinus aperuit latus. 1439. Et hoc vulnus B. Virgo sensit, ac si per ejus cor lancea transacta fuisset. Tunc dixit ad Longinum: *Deus te respiciat sua misericordiâ ob pœnam, quam animæ meæ intulisti.* Ob has preces suæ matris Christus ordinavit, ut aliquot guttæ è suo latere delaberentur in faciem Longini, per quod statim obtinuit clarum visum, qui prius erat valde debilis.

1440. B. Virgo meditabatur quinque fontium ex vulneribus Christi analogiam cum fontibus Paradisi, qui se diffundebant in omnes quatuor partes terræ.

1442. Post hanc orationem B. Virginis, qua petiit à Deo gratiam sepeliendi filium, venit turma cum scalis; hujus autem cum ipsa nesciret intentionem, turbata est. - Respondit Joannes. Sunt Joseph, & Nicodemus, amici tui Filii.

1444. Joseph & Nicodemus coram B. V. aliquamdiu non poterant loqui præ dolore, sed clamabant & lamentabantur. Tunc B. Virgo eos erexit à terra, & illis promisit compensationem servitii nomine Dei. Illi dein applicuerunt scalam.

1445. Deponentes Christum ab ejus capite avellunt coronam spineam; eamque consignant B. Virgini in manus. Ipsa verò eam recipit flexis genibus, eam adorat, apprimit faciei, & accipit ab ea aliquot vulnera. Rogavit tunc Deum Patrem, ut illa corona à fidelibus in debita veneratione haberetur.

1446. Idem observatum circa clavos, quos cum circumstantibus adoravit. Ut reciperet corpus filii, provoluta est in genua, & expandit in brachia linteamina eò destinata. Posuerunt ergo corpus in brachia matris; id ipsa adorat, & fundit simul sanguineas lachrimas.

1447. Dum corpus Christi à circumstantibus adoratur in ejus brachiis, ipsa interea loquitur cum Deo, cum filio, cum angelis, cum toto genere humano. Non me detinebo in recensendis his ejus sermonibus.

1448. Cum autem jam sera Vespera processisset, inunctum est corpus Christi illis pretiosis unguentis, quæ attulerat Nicodemus, & omnes centum libræ ad hoc insumptæ sunt. Sic inunctum corpus fuit depositum in feretrum, ut possit portari ad Sepulchrum. Tunc B. Virgo è cœlo ad Sepulturam convocat multos choros angelorum, qui statim comparent. Dein instituitur Processio angelorum, & hominum. Corpus portatur à S. Joanne, Josepho, Nicodemo, & Longino. Venerunt etiam multi fideles ad sepulturam, qui omnes adorarunt Corpus.

1449. Clauſo ſepulchro Domini ſimul eodem tempore clauſa fuerunt alia ſepulchra, quæ aperta fuerant in Chriſti morte. Nam quaſi exſpectabant ſortem, ut ipſis obtingeret receptio corporis Chriſti. Multi angeli cuſtodierunt Sepulchrum, prout eis præceperat eorum regina; Hæc dein adoravit cum præſentibus Crucem, & quia jam ſol occiderat, in Cœnaculum cum Mariis, & aliis quibusdam mulieribus rediit.

1450. Judæi ſequenti Sabbato primo mane accedunt ad Pilatum, & petunt, cuſtodiri ſepulchrum. Pilatus ſtatim conceſſit cuſtodiam militum. Per hoc ſummi Sacerdotes tantum quærebant rem turbare, ut dein patuit per corruptionem militum.

1453. B. V. ad me dixit: Multi compuncti ſunt ad pœnitentiam; & quamvis hæc omnia effectus fuerint mortis mei filii; ipſa tamen ad hæc juvi meis precibus.

1457. Sabbato mane hora quarta B. Virgo præcepit Joanni, ut in civitate inquireret Petrum, & alios apoſtolos, ipſisque offerret ſpem veniæ, & ſuæ amicitiæ. - Petrus dein coram B. Virgine provolutus in terram dixit: *Peccavi* - . 1458. B. Virgo autem coram ipſo tanquam Vicario Chriſti pariter provoluta dixit; *precemur filium.* -

1459. Dicam nunc, quæ mihi fuerunt revelata de limbo Patrum. Dico proin, quod Globus terræ in Diametro numeret 2502. milliaria; conſequenter à ſuperficie usque ad centrum terræ ſunt 1251. milliaria. In medio terræ eſt infernus. Eſt autem infernus obſcura crypta, diviſa in plures alias cryptas. Inter has eſt una in forma hydriæ, in qua concluſi ſunt dœmones.

1460. Ex uno latere inferni eſt purgatorium, multo anguſtius inferno. Animæ purgatorii non participant de pœnis inferni. Ex altero latere inferni datur Limbus, in duas partes diviſus. Una pars continet Infantes non baptizatos. Altera animas juſtorum V. T. Poſt extremum judicium Infantes non baptizati transferentur in alium locum.

1461.

1461. In Limbum Christus descendit comitantibus angelis. Hi præceperunt portis, ut se aperirent, quia intraturus esset Rex gloriæ, & Dominus virtutum, potens. Vi hujus præcepti disruptæ sunt ab invicem aliquot frusta Limbi, quamvis id non fuisset necessarium pro transitu animæ Christi. Limbus tunc mutabatur in cœlum, ita ut animæ habuerint tunc visionem claram intuitivam Dei. Omnes dicebant: *Dignus est Agnus accipere divinitatem, & virtutem* - . Tunc Christus angelis præcepit, ut ad se adducerent etiam animas purgatorii; & statim fuit evacuatum purgatorium.

1462. Quando dœmones in inferno audierunt vocem angelorum deducentium Christum in limbum, occultarunt se in abditissimas cryptas. Tunc concluserunt etiam, quod vellent acrius cruciare credentes in Christum, si aliquando damnarentur.

1463. B. Virgo hæc omnia cognoscens fecit Cantica de Triumpho Christi.

1466. Anima Christi mansit in Limbo à media quarta Parasceves usque ad horam tertiam Dominicæ matutinam, qua surrexit. Tunc reversa est ad corpus, ubi erant etiam illi angeli, qui ex mandato B. Virginis collegerant guttas sanguinis, frustula carnis, & capillos Christi. Patribus Limbi, inter quos etiam Adam & Eva, fuit ostensum dilaniatum Corpus Christi.

1467. Dein in eorum conspectu ab angelis Corpori restituuntur avulsæ partes.

1468. Inter eo tempore resuscitatos erant etiam S. Anna, S. Joseph, S. Joachim.

1471. Quando Christus primò apparuit B. Virgini, habuit claram visionem Dei per aliquot horas. Ad finem verò hujus elevationis reclinabat in brachio sinistro humanitatis Christi. Ut enim erat socia passionum Christi, ita erat & gloriæ.

1472.

1473.

1473. Tunc B. Virgo locuta fuit cum Joachim, Anna, Baptista, Adamo & Eva. &c. qui omnes eam agnoverunt ut coadjutricem redemptionis. Tunc jussit angelis, ut Victori canerent nova cantica.

1474. B. Virgo ad me dixit: Dona animæ beatæ sunt visio, possessio, & fruitio. 1475. Ad omnia hæc dona per quodlibet opus meritorium accrescit augmentum. Quolibet opere meritorio meretur homo majorem claritatem, quàm multi soles dare possunt. Quoad visionem obtinetur major agnitio Dei; quoad possessionem major securitas, quoad fruitionem major amor.

1477. B. Virgo post Resurrectionem per 40. dies non exivit è Cœnaculo; & Christus toto eo tempore, quando non apparuit aliis, ibi cum ipsa mansit.

1478. Die Sabbati ad Vesperam Maria Magdalena & Maria Jacobi, & aliæ mulieres exierunt è Cœnaculo in civitatem, & ibi emerunt aromata de novo, ut altero die mane possent corpus Christi adorare & ungere. Die Dominico mane ante ortum auroræ exeunt, & in via tantùm sollicitæ erant de revolvendo lapide, quia ignorabant, constitutam fuisse à Pilato custodiam. Quando exierunt domo, erat adhuc nox, & quando venerunt ad Sepulchrum, jam ortus fuerat sol, quia hoc die sol tribus horis maturius ortus est, ut compensaret obscurationem trihorariam factam in morte Christi.

1479. Cum mulieres deliberarent de revolvendo lapide quadro ab ostio cryptæ, factus est terræ motus; & angelus revolvit lapidem, quamvis tunc corpus Domini non fuerit amplius præsens.

1480. Mulieres sic admonitæ ab angelis duobus sedentibus ad monumentum, statim reversæ sunt ex Sepulchro, quo intraverant, & nuntiaverunt resurrectionem undecim discipulis. Interea, dum mulieres hoc nuntiant apostolis, milites iterum recuperato animo lustrant Sepulchrum, & non reperto corpore omnia nuntiant summis Sacerdotibus.

1481.

1481. Mulieres denuo cum Petro & Joanne redeunt ad monumentum. Sola Magdalena iterum intrat; & angelus illi dicit: Mulier quid ploras? Dein exiit è Sepulchro, & Chriſtus illi apparuit in ſpecie hortulani.

1483. Emaus diſtabat Jeroſolyma quatuor milliaribus Palæſtinis, id eſt, ferme duobus Hiſpanicis. Unus diſcipulorum euntium in Emaus erat S. Lucas.

1488. S. Thomas apoſtolus octo diebus permanſit in incredulitate. 1489. Converſionem ſuam debet B. Virgini, quæ ſua interceſſione obtinuit, ut ei conferretur velox auxilium.

1492. Poſt apparitionem Chriſti ad mare Tiberiadis diſcipuli, præſertim S. Joannes, retulerunt B. Virgini omnia, quæ contigerant. Tunc angeli cecinerunt cantica, quæ ipſa compoſuerat.

1493. B. V. ad me dixit: Nunc reſpondebo tibi ad tuam petitionem, qua deſideras ſcire, cur meus filius apparuerit in ſpecie peregrini & hortulani?

1496. Chriſtus per illos quadraginta dies ſemper manſit in domo Cœnaculi cum B. Virgine, excepto eo tempore, quo apparuit aliis. Hi duo Domini mundi, Chriſtus & Maria, tempus illud impendebant in ſpiritualibus colloquiis. Quæ mihi eatenus manifeſtata fuerunt, explicari non poſſunt.

1497. Sancti, qui ex Limbo redempti fuerunt, cecinerunt cum B. Virgine laudem Dei; idque per modum Chori. Nam ſinguli verſus pronuntiabantur ab uno tantùm, reſpondente per alium verſum altero. Ipſa ordinavit, ut ab eo tempore in Eccleſia perpetuo caneretur laus Dei.

1498. Per eos quadraginta dies plura Cantica cantata fuerunt, quàm omnes Sancti & Prophetæ nobis reliquerunt. Qui intra eos quadraginta dies venerunt in Purgatorium, non ſenſerunt pœnam ſenſûs, & ob interceſſionem B. Virginis intra tres, quatuor, aut quinque dies à Purgatorio liberati fuerunt. Nam ipſa ſuo

amore & precibus pro illis satisfecit, & illis merita sui filii pro earum satisfactione applicavit. Ob hoc fecit nova Cantica.

1499. Oravit etiam, ut promulgaretur Lex nova gratiæ in toto mundo, & ut passionis fructus omnibus applicaretur.

1500. Paucis diebus ante Ascensionem Domini apparuit illi Pater, & Spiritus Sanctus in aliquo glorioso throno; Christus statim sedit in eodem Throno. Dein tres Personæ jusserunt, ut etiam B. Virgo in eo suo throno collocaretur. Sic ergo cum tribus Personis in eodem throno collocata est.

1501. Ibi Pater ad eam dixit: Tibi confido, trado, ac commendo Ecclesiam, quam filius meus fundavit, novam Legem gratiæ, quam docuit, & populum, quem redemit. Dein Spiritus Sanctus ad eam dixit: Communico tibi meam Sapientiam & gratiam, per quam in corde tuo reposita manebunt mysteria, doctrina, opera, & omnes operationes factæ à Verbo. Filius denique dixit: Vado ad Patrem; loco mei te relinquo; & impono tibi curam meæ Ecclesiæ, cujus filios tanquam meos fratres tibi commendo eodem modo, sicut eos mihi commisit Pater. Dein Tres Personæ dixerunt ad angelos: Hæc est vestra regina - quicunque illam ex corde invocaverit, non peribit; & quicunque ejus intercessionem consecutus fuerit, obtinebit vitam æternam. Omnia, quæ à nobis petierit, concedentur; & exaudiendo ejus preces semper exequemur ejus voluntatem. - Ex ea hora B. Virgo in se suscepit curam Ecclesiæ. - Per hanc & alias gratias obtinuit tantam participationem de essentia sui filii, ut id sufficienter explicare non possim. Data enim illi est participatio proprietatum & perfectionum filii conveniens officio matris & magistræ Ecclesiæ. Elevata est ad novum esse potestatis & scientiæ, vi cujus illi nihil remansit occultum nec de mysteriis divinis, nec de cogitationibus hominum. Scivit & agnovit, quando & quomodo uti debeat divina omnipotentia, cujus erat particeps, erga homines, dœmo-

nes,

nes, & alias creaturas. Ut verbô dicam: Maria omnia accepit in tota plenitudine, quorum pura creatura est particeps.

1502. Post illam apparitionem, quam S. Marcus refert, eodem die, nempe in die Ascensionis, apparuit in Cœnaculo centum viginti personis, ut S. Lucas narrat; & ut erant ipsi ad mensam, sic & ipse comedit cum ipsis.

1505. Ibi in Cœnaculo sic eos allocutus est: Vado ad Patrem; relinquo autem vobis in auxilium, & advocatam meam matrem; cui in omnibus obediatis, & attendatis. Sicut dixi vobis: Qui videt me, videt & Patrem meum; & qui cognoscit me, cognoscit & Patrem meum; ita nunc dico vobis, qui novit Matrem, novit & me; qui illam audit, me audit; qui illi obedit, mihi obedit; qui illam offendit, me offendit; qui illam honorat, me honorat. Vos omnes, & qui credituri sunt in posterum, illam habeatis pro vestra matre, pro vestro capite, & Superiorissa. Ipsa respondebit ad vestra dubia; ipsa solvet vestras difficultates; & in ipsa me reperietis, quoties me quæretis. Nam apud ipsam manebo usque ad finem mundi. - Petrum autem habebitis pro supremo capite meæ Ecclesiæ.

1508. B. V. ad me dixit: Scias, & hoc omnes homines memoriæ imprimant. Ego ipsa Evangelistis præcepi, ne alia de me scriberent, nisi necessaria ad fundandam Ecclesiam. - Tibi verò datum est hoc lumen propter miserabilem statum mundi præsentem, ut hoc mediô omnes per meam intercessionem auxilium reperiant.

1510. Christus cum 120 personis exiens in Olivetum à nullo alio hominum, nisi ab his, conspectus est.

1511. In Oliveto omnes fideles interrogaverunt Christum, an in tempore hoc restitueret regnum Israel?

1512. Quando Christus ascendit in cœlum, secum sumpsit matrem, ut in cœlo caperet possessionem de loco suæ gloriæ. Ne tamen hoc adverteretur ab hominibus, remansit simul in terra,

& rediit cum discipulis in Cœnaculum. Fuit ergo tunc simul in duobus locis, nempe in cœlo in throno sui filii, & in Cœnaculo. Tribus diebus mansit in hoc statu, & habuit etiam in terra perfectum usum suarum virium, & sensuum.

1513. Omnes, qui hæc legerint, moneo, quod Deus me per multos annos instigaverit, & jusserit, ut scriberem hanc historiam. Mysteria autem non simul ac semel cognovi, sed successivè, præsertim in festis Domini & B. Virginis. Hoc mysterium, quod ipsa cum filio simul ascenderit in cœlum, & simul remanserit in terra, aliquoties recurrente Festo Ascensionis vidi.

1514. Quando primà vice hoc mysterium cognovi, magnum me molestabat dubium; nunc autem, dum hæc scribo, omne dubium evanuit, cum idem contigerit B. Virgini in infantia, & intra novem dies ante Incarnationem Verbi, ubi etiam fuit portata in cœlum.

1515. Universalis regula est, quod Deus B. Virgini nullam denegaverit gratiam pertinentem ad ejus gloriam & sanctitatem, quam absolutè potuit conferre infra gloriam & sanctitatem humanitatis Christi.

1516. Quod autem Deus hæc mirabilia nunc in Ecclesia manifestet, sunt variæ causæ; inter quas & hæc; quod Deus veritates soleat successivè manifestare. Sic & angeli multas circumstantias Incarnationis primùm cognoverunt post quinquies mille & ducentos annos. Hoc exemplo respondeo ad dubium, quod moveri potest circa descriptionem horum novorum mysteriorum.

1518. Ascendente Christo cum sua matre in cœlum Pater illis obviam descendit in nube, ad eos excipiendos.

1519. Angeli renovabant illa verba: Aperite portas Principes vestras, & elevamini portæ æternales. &c.

1520. Pater in throno Deitatis ad suam dexteram collocavit Incarnatum Verbum.

1521. B. V. mansit quasi in aditu throni. Sed venit vox Patris: Ascende superius. Tunc statim omnibus sanctis fuit publicatum Decretum SS. Trinitatis; quod sedes B. Virginis in æternum debeat esse ad dexteram Filii.

1522. Vi hujus decreti B. Virgo collocata fuit in ipso throno SS. Trinitatis ad dexteram Filii. Dein fuit ipsi data optio, an in hac sede velit jam stabiliter ac æternum permanere; an verò velit redire in mundum. Sed ipsa voluit imitari filium, qui exinanitâ sua gloria descendit in mundum; elegit proin redire in mundum pro bono fidelium, ac dixit: -

1523. Hæc oblatio ita placuit SS. Trinitati, ut statim eam prœmiaverit visione clara intuitiva Dei.

1524. Deus ipsi tunc confirmavit omnia dona decentia matrem & Magistram Ecclesiæ; eamque remisit sub titulo Dominæ omnium Creatorum, Advocatæ ac Dominatricis fidelium.

1525. Ipsa ergo fuit navis Institoris, de cœlo portans panem Ecclesiæ. Quidquid post reditum egit, fuit beneficium pro Ecclesia. Filios infirmos primitivæ Ecclesiæ educavit, ac roboravit in viros perfectos, ut essent lapides angulares Ecclesiæ.

1526. Quando B. Virgo cum Christo ascendit in cœlum, in nube precata est filium, ut consoletur afflictos. Misit proin duos angelos, qui dicerent: *Viri Galilæi.* -

1527. Erat imperfectio in apostolis, quod suspexerint in cœlum, & voluerint Christum videre oculis corporeis, quem poterant videre per fidem. Et ideo hæc eorum culpabilis imperfectio fuit per illa præfata verba tacitè reprehensa.

PARS III.

1. B. Virgo non erat subjecta legi mortis, quia nunquam fuit infecta peccato originali.

2. Sicut Pater misit filium in mundum pro ejus redemptione; ita secunda vice tradidit Mariam, eamque misit à throno gloriæ suæ ad plantandam Ecclesiam.

3. Postquam B. Virgo tribus integris diebus morata erat in cœlo, Deus ex omnibus Choris angelorum designavit angelos, inter quos multi ex Seraphinis propinquissimi Deitati, ut comitentur suam Reginam in terram. Tunc deducebatur à Seraphinis in nube, tanquam in curru. Splendor, quem secum è cœlo detulit, solùm visus fuit à S. Joanne; aliis autem in Cœnaculo præsentibus fuit occultatus, donec radii sensim aliquatenus defecerant.

4. Quando venit in cœnaculum, statim provoluta in genua obtulit Deo hanc liberam exspoliationem suæ gloriæ dicens: - Pro filiis Ecclesiæ tuæ offero tibi hanc abdicationem tuæ gloriæ. Pro his offero hanc liberam electionem passionis, dum desero tui fruitionem, & me privo visione tui intuitiva -

6. Quamprimum S. Joannes B. Virginem in eo splendore vidit, statim cecidit in terram retrorsum, prout ipsi contigit cum aliis duobus apostolis in monte Thabor. Reliqui autem apostoli ac fideles, qui aderant, atque pro more expansis manibus orabant, hujus rei causam ignorabant.

10. S. Joannes Apoc. 21. describit in sensu litterali descensum ac reditum B. Virginis è cœlo. Ipse fuit à Deo constitutus Secretarius mysteriorum B. Virginis; hinc etiam quasi oculatus testis factus est ejus Ascensionis in cœlum, ac descensionis.

11. B. Virgo retinuit S. Joannem, ne hoc mysterium suæ descensionis è cœlo propalaret, quamdiu ipsa viveret.

12. Cur in primitiva Ecclesia Deus voluerit remanere occulta mysteria B. Virginis, servit, quod etiam voluerit Judæis occultum esse corpus & Sepulchrum Moysis, prout multi Doctores & Sancti observant.

13. Gentiles habuissent tentationem, B. Virginem colendi pro Dea, si agnovissent ejus perfectiones. In probationem servit testimo-

testimonium Dionysii Areopagitæ, qui, licet fuerit philosophus, adeoque naturam divinam bene cognoverit, testatus tamen est, se B. Virginem, ut primum illam vidit, habituram fuisse pro Dea, nisi fides eum aliud docuisset.

14. Quamvis hoc Caput vigesimum primum Apocalipsis in prima Parte hujus Historiæ explicaverim de Immaculata Conceptione B. Virginis, prout tunc mihi fuerat revelatum; nunc tamen necessarium est, ut illud explicem de descensu Mariæ è cœlo post Ascensionem Christi. Neque per hoc fit aliqua contradictio, quia ambo sensus sunt Litterales. Non enim est dubium, Deum iisdem verbis potuisse diversa significare, & nos sub iisdem verbis diversa posse intelligere; sicut David memorat (Ps. 61. *Semel locutus est Deus, duo hæc audivi*) qui hæc verba sine æquivocatione aut contradictione intellexit.

16. Ambo, Christus & Maria, potestate regia sumpserunt possessionem cœli, sui regni. Hoc regnum renovaverunt sua præsentia, & novo gaudio, quod ejus antiquis possessoribus contulerunt, & filiis Adæ, quos eò deduxerunt. Quando Christus & Maria in cœlum ascenderunt, confregerunt serras, quibus cœlum per annos 5233 clausum erat.

19. Christus propter merita & intercessionem B. Virginis post Ascensionem permansit apud homines suâ gratia & suis beneficiis.

20. *Et mors ultra non erit, neque luctus.* Ipsa est, quæ luctum in gaudium, & mortem peccati in vitam convertit, dummodo hoc ab ipsa quæratur. Si peccatores citius confugissent ad hoc Sanctuarium, invenissent veniam, & misericordiam.

21. *Et dixit, qui sedebat in throno; Ecce nova facio omnia.* Postquam cœlestis Pater tradidit hominibus filium, misit illis etiam matrem, quæ excellenter renovavit omnia novis donis, & illa potestate distribuendi thesauros redemptionis, quos ejus filius cum ejus sapientissimo consensu hominibus contulit. Propterea eam Ecclesiæ misit de suo regio throno, renovatam imagine sui Unigeniti, obsi-

obsignatam proprietatibus divinitatis, & tanquam veram effigiem illius divini prototypi, quantum in pura creatura erat possibile, ut ex illa effigiaretur Sanctitas novæ Ecclesiæ.

22. *Et dixit mihi; factum est.* Quasi diceret; Dedi filium, matrem totaliter ditavi pro solatio Ecclesiæ - omnia omnipotentiæ meæ possibilia, & bonitatem meam decentia jam executus sum.

25. *Ostendit mihi civitatem sanctam Jerusalem.* Vidi illam, quæ in se inclusit atque habitare fecit, quem non capit universum. In hac civitate ac templo posuit Propitiatorium, in quo desiderat quæri & obligari, ut se hominibus exhibere possit gratiosum ac liberalem.

27. *Habentem portas duodecim.* Quando è cœlo descendit, prædita fuit potestate, tutandi Ecclesiam cum Evangelio contra omnes visibiles & invisibiles hostes, ut ipsi libuerit. Quia ergo hæc civitas sic fundata est, Deus per eam omnes homines, gentiles, Judæos, Barbaros sine ulla exceptione ad sui agnitionem ac beatitudinem vocavit, & ideo versus omnes plagas tres in ea Portas aperuit.

28. *In ipsis fundamentis duodecim nomina.* Quando Maria sedit in throno deitatis ad dexteram filii, Deus ipsi commendavit curam duodecim Apostolorum; quorum & nomina ejus cordi inscripsit; possent ista in ejus corde à nobis legi, si fieret nobis facultas hoc cor inspiciendi. Et quamvis tunc solùm fuerint undecim Apostoli, jam tamen anticipatò inscriptum fuit nomen Mathiæ loco Judæ. - Ipsa Apostolos docuit, & sua divina potentia, cujus ipsa erat dispensatrix, ab omnibus periculis liberavit - nullius illorum obliviscebatur, sed habebat omnes sibi semper præsentes - per illam obtinuerunt omnes gratias, à Deo illis communicatas.

29. Ipsa descendit de cœlo ad plantandam Ecclesiam.

31. Quia in hac civitate (Maria) Deus Sacramentaliter habitavit, ideo in ea non fuit aliud Templum, quàm Agnus.

33. Con-

33. Contra novum bellum Luciferi præparavit Deus vitam & :rceſſionem B. Virginis, ut ſit aſylum peccatorum, & ut omnes hanc rectam, ac ſecuram viam ambulare poſſint.

34. Si Reges ac Principes terræ ſuam potentiam impenderent exaltatione nominis JESU & Mariæ, certè ab hac ſtella polari citer dirigerentur in ſuo regimine; Ut verò hæc confidentia re-retur in Principibus Catholicis, ipſis manifeſto ac denuntio, quæ ii per decurſum hujus Hiſtoriæ fuerunt revelata, nempe quod us Mariam in ſpecialem Patronam ac Tutricem horum Catholi-um regnorum conſtituerit, & in hoc beneficio collocaverit me-m contra calamitates, quæ nunc premunt populum Chriſtianum.

35. Deus, qui non vult perire opus ſuum, nobis providit de :rceſſione B. Virginis, ut haberet titulum nobis parcendi.

36. *Et portæ ejus non claudentur die; nec nocte.* Nulli, ıntumvis maximo peccatori, Gentili, aut Infideli, qui ad illam ıfugerit, claudet portam ſuæ miſericordiæ. Sive veniat in no- peccatorum, ſive in die gratiæ, quavis hora intromittetur, & au-um inveniet - Non habemus excuſationem non confugiendi illam; nam quia eſt puriſſima, etiam nos puros efficiet. Ipſa ›et claves ad Fontem Salvatoris, ex quo, juxta Iſaiam, haurimus ıas. Ipſius interceſſio impetrata noſtris precibus aperit ſuîs cla-ıus, & mox proſiliunt aquæ, quibus lavamur, & in beatiſſimam cietatem Jeſu & Mariæ æternùm admittimur.

37. B. V. ad me dixit: Voluntas Dei eſt, ut nunc aperiatur ındo, quomodo ego è cœlo deſcenderim. S. Joannes in Capi- vigeſimo primo Apocalipſis multa de me myſteria ſcripſit.

39. Maria fuit conſtituta in Magiſtram, Tutricem, & matrem gis Evangelicæ, quæ ſub ejus protectione in mundum introdu-›atur. Cum ergo propterea Deus in illam impendiret totam ſſibilitatem ſuæ omnipotentiæ, nulla eſt ipſi deneganda gratia, antumcunque magna, dummodo cum veritate Catholicæ Reli-›nis conveniat.

40. Maria descendit è cœlo in Dominica post Ascensior perseveravit tunc remissus splendor; sed non fuit visus nisi à J ne, qui eo viso retrò cecidit in terram. Triduo post descer habuit adhuc visionem intuitivam Dei.

41. Dixi, Mariam triduo post Ascensionem fuisse corpora in cœlo. Hoc non contradicit Scripturæ, ubi dicitur: *Erant severantes in oratione cum Maria matre JESU.* Act. 1. quia B. Virgo fuit corporaliter in duobus locis, quamvis usus vi & sensuum fuerit perfectior in cœlo. Revera fuit ab apo visa, & ipsa perseveravit cum illis in oratione; nam respicieba eos è cœlo, & cum illis suam orationem conjungebat.

43. B. Virgo orabat, ut brevi instituerentur festa de m riis; & ut mitterentur viri apostolici ad convertendum munc Tunc amor illius erat tam intensus, ut ex eo naturaliter fi mortua. Sed Deus ipsi sæpe misit Seraphinum, qui ipsi panc ordinem futurorum, sicque eam consolaretur.

45. Christus eam invisit in terra, & sinistra suæ divinæ hu nitatis cordi apprimit.

47. Tempore tridui, quo fuit in cœlo, misit angelum è c in cœnaculum ad Apostolos, ut eos consolaretur, iisque insi ret suam & sui filii voluntatem.

48. Nolebat post reditum è cœlo loqui cum aliis Apost nisi jussu Petri & Joannis, tanquam Vicariorum Christi. - E cabat proin Apostolis & fidelibus mysterium Trinitatis, & Uni Hypostaticæ, & alia fidei dogmata.

50. Loquente B. Virgine ad Apostolos dicebant ad invic *Afficimur, ac incendimur ex ejus sermonibus, sicut dum Chr loquebatur nobis.*

51. Christus loquenti B. Virgini contulit vim suæ pro non absimilem. Diversitas erat, quod in Christo fuerit tanq in fonte, in B. Virgine tanquam in canali, per quem beneficia ad homines derivata fuerunt, & adhuc derivantur.

52. (

52. Omnes Apostoli rogarunt Mariam, ut ipsa loco Judæ alium Apostolum designaret. Ipsi quidem notum erat, quis debeat succedere, quia ejus nomen jam inscriptum habebat in suo corde, voluit tamen hoc electionis munus relinquere Petro; ut inciperet agere personam Vicarii Christi.

54. Itaque scribuntur nomina Mathiæ, & Josephi cognominati justi, in duabus schedis, cum officio Apostolatus. Schedæ ponuntur in Vase; Schedam extrahit Petrus; & obtinet eam in qua scriptum: *Mathias Discipulus & Apostolus JESU CHRISTI.*

59. 60. Quando Christus in cœlo à Patre petiit missionem Spiritus Sancti, idem petiit B. Virgo in terra.

62. Tunc visione intuitiva immediata vidit Spiritum Sanctum, & Deitatem.

65. Fuerunt mirabiles effectus quos operatus est Spiritus Sanctus in sui adventu Jerosolimis. Nam, quando venit, omnes inimici Domini per fulgura & tonitrua terribilia vehementer conterriti sunt, quilibet magis vel minus juxta proportionem suæ malitiæ. Præ cæteris pœnam sensibilius experti sunt, qui fuerunt authores mortis Christi, & in ea majorem furorem commonstrarunt; nam hi ceciderunt retrò in terram, & cervicem impegerunt, sicque per tres circiter horas in terra jacuerunt. Illi, qui offenderunt Dominum, moriebantur repente, & in suo sanguine suffocabantur, eò quod innocentissimum sanguinem inaudita crudelitate fuderint. Ille, qui Domino inflixit alapam, cum anima & corpore in infernum abductus est. Reliqui Judæi, quamvis non statim fuerint mortui, puniti tamen fuerunt acutissimis doloribus, & variis fœdis infirmitatibus, quæ eorum posteritati in hunc usque diem inhærent. Hæc omnia erant notoria Jerosolimis, quamvis Summi Sacerdotes & Scribæ conati fuerint, omnia tegere. Evangelistæ autem & Apostoli hæc omnia tanquam rem non adeo notabilem scribere neglexerunt; & perturbatio urbis, ac multitudo rerum ea omnia tandem oblivione sepelivit.

67. Si Christus è cœlo descendit propter sponsam suam
clesiam, videbatur consequens esse, ut etiam Spiritus Sanctus
scenderet propter Mariam, quæ non minus erat ejus sponsa,
minus ab eo diligebatur, quàm à Christo Ecclesia.

70. 71. B. Virgo ad me dixit: Certa sis, Deum tibi de n
offerre collationem donorum Spiritûs Sancti. Explicabo tib
la. *Sapientia* dirigit cognitionem & gustum rerum divinarum
accendendum amorem. *Intellectus* profundius ingreditur in v
tates aliunde cognitas &c.

73. Signis præfatis commota est universa civitas, & postq
rumor percrebuit de eo, quod supra domum apparuit Cœna
ingens multitudo eò confluxit. Erat autem eo die unum ex
stis Azymorum.

75. Apostoli loquebantur multitudini in lingua Syriaca
tamen intelligebantur ab omnibus.

79. Aliqui, quamvis paucissimi, tunc conversi sunt etian
iis, qui intererant passioni Christi.

80. B. Virgo è suo cubiculo in antecessum cognovit futu
eventum prædicationis. Cognovit cogitationes & corda aud
rum. Oravit prostrata in terram pro eorum conversione, &
sit tam apostolis, quàm eorum auditoribus, ut eos juvarent sui
spirationibus.

81. S. Petrus duxit conversos ad B. Virginem dicens: I
est Mater Salvatoris sine detrimento virginitatis; Est enim V
ante nativitatem, in nativitate, & post nativitatem.

83. Donum miraculorum collatum fuit etiam fœminis; i
& ipsæ tunc impositione manuum contulerunt ægris sanitatem,
cis visum, mutis loquelam, claudis gressum, mortuis vitam.

87. De miraculis, quæ B. Virgo operata est in primi
Ecclesia, nec minima pars describi potest. Nunquam cessavi
perari in bonum Ecclesiæ, vel offerendo preces, quæ semper
runt exauditæ; vel effundendo gratias divinas, quarum ipsa

the

thesauraria ac dispensatrix. Fuit mihi revelatum, quod illis annis, quibus ipsa vixit, pauci fuerint damnati; & quod plures tunc illis paucis annis fuerint salvati, quàm centum annis subsequentibus.

89. Omnes fideles distinctissimè in mente habuit, nec omisit, pro unoquoque in particulari gratias agere, & orare.

91. Nullus fuit damnatus ex iis, quos ipsa instruxit, quamvis multi fuerint. Nam pro omnibus oravit, & omnes libro vitæ inscripti fuerunt. Filium suum pro impetranda hac gratia hac oratione obstrinxit: Deus meus, propter te in mundum redii. Cor meum non potest perferre, ut fructus tui sanguinis in his pereat, qui meam intercessionem implorant, aut ut infeliciter pereant. - Fac, ut salvi fiant. Ad has preces statim Dominus annuit. Credo, quod idem nunc iis obtingat, qui promerentur ejus intercessionem. Si enim B. Virgo hujusmodi precibus accedit ad filium, quis credat, eum quidpiam posse denegare illi, à qua totam naturam accepit?

95. B. V. ad me dixit: Animæ filio meo constiterunt sanguine; mihi verò multo labore.

98. Maria sic precata est in illa visione: Peto, ut Apostoli jam nunc incipiant consecrare Carnem & Sanguinem mei filii.

99. Etiam hoc beneficium debet Ecclesia B. Virgini, quod ob ejus preces post Ascensionem consecratum fuerit corpus Christi, & quod lecta fuerit prima Missa.

100. Petrus ordinavit, ut ii, qui in hebdomada Pentecostes fuerant conversi, die sequenti, qui incidit in Dominicam Trinitatis, baptizentur. Ortum autem fuit dubium, an introducendus esset baptismus Joannis, an verò baptismus Christi? Aliqui stabant pro baptismo Joannis. Alii vero censebant, esse introducendum baptismum Christi. Hanc secundam opinionem tenuit etiam Joannes & Petrus, eaque fuit confirmata à B. Virgine. Hinc statim conclusum fuit, ut introducatur baptismus Christi. 101.

103. 104. Petrus proposuit etiam aliud dubium, quon administranda essent bona communia? 105. Diversis diver pinantibus Maria dixit: Possunt quinque aut sex probatæ vi ac sanctitatis constitui, qui oblata recipiant -

108. Omnes receperunt hoc consilium, bene agnosc eam esse magistram Ecclesiæ. Ipsa sapienter nulli Apostol voluit confidere instructionem & fundationem perfectionis I gelicæ, quia tam arduum opus requirebat instructionem C ipsius & ejus Matris. Hi sunt authores & artifices paupertat vangelicæ; hos ambos Magistros Apostoli secuti sunt. Hic dus paupertatis multis annis duravit; postmodum tantùm n in statu Clericali; & dum etiam hìc difficilis, aut impossibilis est, renovata est ab Ordinibus Religiosis.

109. Itaque juxta consilium B. Virginis sex viri constitut pro administratione Eleemosinæ.

110. Die octavo post Pentecosten convenerunt omnes les in Cœnaculo; ibi explicavit Petrus naturam baptismi, & modo imprimat characterem indelebilem; & explicavit etiam charistiam. 111. 112. Sic ergo baptizati sunt omnes; & singulos descendit clarum aliquod ac visibile lumen. Numer die baptizatorum erat quinque millia.

112. Post baptismum Petrus celebrabat Missam. In mc to, quo consecrabat panem, totum Cœnaculum replebatur v splendore cum innumerabili multitudine angelorum. Post c crationem vini elevabat calicem, ut sacer Sanguis ab omnibus raretur. Dein communicabant omnes fideles.

113. B. Virgo post communionem rapta fuit in Ectasin ab angelis ad ejus petitionem fuit aliquatenus obtecta, ne ad retur, nisi in ordine ad aliquos effectus. Modus commun erat hic. Illæ centum viginti personæ, supra quos venerat tus Sanctus, & B. Virgo, communicabant sub utraque specie reliqui fideles baptizati communicabant tantum sub una spe

nis. Mihi revelatum fuit, quod illi, qui non conſecrabant, jam à tempore primitivæ Eccleſiæ cœperint communicare tantùm ſub una ſpecie panis; & quamvis aliqui adhuc aliquanto tempore continuaverint communicare ſub utraque ſpecie, licet non fuerint Sacerdotes; fuit tamen poſtea creſcente magis numero fidelium ac dilatata magis Eccleſia ordinatum, ut Laici communicent ſolùm ſub ſpecie panis.

115. B. V. ad me dixit: Deus mihi in cœlo contulit titulum Matris & Magiſtræ Eccleſiæ. Et ſicut beneficium in me operans fuit immenſum, ſæpius fuiſſem naturaliter mortua, niſi divina omnipotentia me miraculosè conſervaſſet. Plerumque deliquium paſſa ſum, quando oravi pro converſione peccatorum. Tunc graviores pœnas paſſa ſum, quàm Martyres in omnibus ſuis tormentis. Hæc omnia mihi debent homines, pro quibus toties meam vitam obtuli.

116. Eadem ad me dixit: Declarabo tibi aliquod myſterium. Quando prima vice ex manu Petri communicavi, cor meum reipſa ſe aperuit, ut in illud meus filius tanquam in ſuum thronum Sacramentaliter intrare poſſet.

117. Eadem dixit: In carne Chriſti continetur pars mei ſanguinis, & meæ ſubſtantiæ; perge proin in hac tua devotione, qua veneraris eam partem carnis & ſanguinis in Hoſtia, quam filius meus ex me accepit.

118. B. Virgo è cœlo deſcendit ad regendam ſuam Eccleſiam.

119. 120. Dicam, quod mihi revelatum eſt; B. Virgo è cœlo deſcendit ad fundandam Eccleſiam.

121. Chriſtus ſemper manſit in corde Mariæ ab una communione ad alteram ſub Sacramentalibus ſpeciebus, quamdiu vixit ipſa in terris. Tunc litteraliter impletum eſt illud Canticorum: *Inveni quem diligit anima mea, tenui eum, nec dimittam.*

122. Si Chriſtus non manſiſſet modo præfato conſtanter in corde Mariæ, non potuiſſet implere promiſſionem ſuam: *Ero vobiſcum usque ad conſummationem ſæculi.* Nam illis primis annis apoſto-

apostoli non habuerunt templum, aut locum, ubi Hostia pot constanter asservari. Tantùm Maria erat templum & tabern lum, in quo per aliquot annos asservabatur SS. Sacramentum.

123. Mihi fuit revelatum, tantum fuisse amorem Chri B. Virginem, ut si non potuisset constanter habitare in ejus c sub speciebus Eucharisticis, deseruisset dexteram Patris, & hal set cum Matre in terris. Potius reliquisset societatem cœle civium cum cœlo, quàm societatem matris.

124. Modus operandi hoc miraculum erat iste: qu B. Virgo communicabat, Hostia in stomacho se non commis cum cibis, sed retrograda secessit in cor.

125. Species Eucharisticæ in corde non alterabantur, sed servabantur miraculosè.

127. 128. Postquam B. Virgo descendit de cœlo, ejus s erant alterati. Per odoratum sensit non odorem terrestrem alium cœlestem, qui ipsi ab angelis ingerebatur. Gustus qu subiit magnam mutationem. Potuisset enim vivere sine Quando comedit, id tantum fecit ex obedientia, aut ne obser tur singularitas. Et tunc non percepit saporem communem poterat cibos magis distinguere, quàm spiritus, aut corpus gl sum, si comederet. Idem erat circa sensum tactus.

128. Hoc donum consecuta est, ut posset virtutes perf operari. Itaque jam in statu viæ habuit in suis sensibus parti tionem donorum convenientium corpori glorificato.

129. Nulla alia creatura potuisset ad eum gradum perfec ac sanctitatis pervenire, in quo operata est B. Virgo. Angeli raverunt Christum in ejus corde sacramentaliter residentem.

130. Aliquoties vidit Christum in suo corde secundum humanitatem.

131. Christus suæ matri nihil denegabit.

135. B. Virgo fuit in summo gradu gratiæ & sanctitatis puræ creaturæ est possibilis.

138. B. Virgo vidit denuo ex orco aſcendere Luciferum cum ſua cohorte. Tunc gyravit per orbem ut omnia exploraret; dein ſe contulit Jeroſolymam, ut contra oves Chriſti ſæviret.

140. Tunc B. Virgo hæc videns ſe ad Luciferum convertit dicens: Ille, qui te in cruce vidit, te conterat & in orcum remittat; & ego ejus nomine hoc exequor. Dein oravit ad Deum, ut vim Luciferi cohiberet.

141. Virtute harum precum B. Virginis tanto timore corripiebatur, ut non fuerit auſus tentare ullum fidelium. Ideo acceſſit ad Scribas & Phariſæos ut eos incitaret contra Apoſtolos.

142. Petrus & Joannes venerunt à Concilio ad B. Virginem, cum qua ſe contulerunt ad orationem; & venit iteratò in eos Spiritus Sanctus inviſibili ſpecie.

143. Apoſtoli de novo à Judæis conjiciuntur in carcerem; ex quo tamen per B. Virginem liberati ſunt.

144. B. Virgo de novo ad Luciferum converſa ait: Præcipio tibi nomine & authoritate Dei, ut ſine mora te cum tua cohorte præcipites in infernum. 145. Paruit, & ſtatim cum ſua cohorte ſe præcipitavit in infernum.

146. Deus permiſit, ut Lucifer cum ſuis denuò rediret. Tunc tentavit Saphiram.

148. B. Virgo timens, ne plures ſeducerentur, de novo ſe convertit ad Luciferum, eumque præcipitavit iterum in infernum.

149. B. Virgo cognoſcens, Petrum eſſe in carcere, oravit ad Deum dicens - . Deus reſpondit: Fiat, quod petis; mitte tuos angelos, ut deleant opera Luciferi; apud te enim manet mea fortitudo. Tunc ſtatim miſit unum ex ſuis angelis ſupremæ Hierarchiæ ad Apoſtolos in carcerem, ut eos ſolvat à vinculis, & libertati reſtituat - · Dein miſit B. Virgo alios angelos ad Judices, ac ſummos Sacerdotes, ut ab iis abigerent ſpiritum tentationis contra apoſtolos, ac potius inſpirarent ſalubres cogitationes, ne prohibe-

rent apostolos à prædicatione. Ex hoc secutum est, quod G liel locutus fuerit in Concilio in favorem legis Christianæ.

151. Hoc Gamalielis consilium inspiratum ipsi fuit per b angelos, & B. Virginem, & ob ejus intercessionem ad Deun etiam admissum à judicibus. B. Virgo convortabat apostolo cens: Nunc estis veri discipuli vestri Magistri, dum juvatis eu ferenda cruce, & efficimini digni cooperatores, ut sanguis fructificet.

155. Crescente Ecclesia crevit etiam cura ejus Magistræ. est possibile, ut in hac vita cognoscamus omnia beneficia, B. Virgo exhibuit toti corpori Ecclesiæ, & singulis ejus men præsertim apostolis, & discipulis. Nullus enim transiit dies, immo la hora, in qua non operata est circa illos unum aut plura mira

157. Dum apostoli ibant ad prædicandum, credidit Lu se facilius illos posse adoriri, utpote separatos à sua Tutrice, & gistra; quamvis enim sanctitas apostolorum fuerit in eximio g videbatur tamen Lucifero, eos inermes inveniendos sine M 158. Verùm ipsa providit etiam absentibus; misit enim illis angelos, ut eos consolarentur, ac protegerent contra dœmo aliquando hi angeli apparebant apostolis visibiliter, iisque nu bant, quæ B. Virgo illis commiserat.

159. Omnium Fidelium in Palæstina habuit curam, qu omnium necessitates cognovit. Sanabat eorum morbos; si cognovit, sanitatem iis non fore utilem, saltem eos consolab Absentes juvabat per suos angelos; aut per preces.

160. Specialiter succurrebat agonizantibus. Pro anim Purgatorii persolvebat suas preces, & alias satisfactiones. Illis mabus, pro quibus ejusmodi satisfactiones præstitit, misit suos gelos, ut eas liberarent. Non capio, quomodo eam gratiam negare possit iis, qui in vita sua se disponunt ad promeren B. Virginis præsentiam in hora mortis.

161. Erat puella baptizata inter primos fideles, cui Lucifer apparuit in ſpecie alterius mulieris, dicens, ſe curaturum illius morbum, quo laborabat, dummodo negaret Chriſtum, & alienaret animum ab ejus matre. Verùm non recuperata ſanitate inviſitur ab uno ex Diſcipulis, cui tamen occludit aures. Eodem modo reſtitit etiam S. Joanni, qui circa puellam vidit turmam dœmonum. Hæc audiens B. Virgo provolvitur in terram, & orat pro ſalute illius puellæ. Verum Dominus non reſpondit ad has ejus preces. Igitur mittit ad obſtinatam unum ex ſuis angelis, ut ægram defenderet à dœmonibus. Verum angelus re infecta redux nuntiat, ſe nihil proficere. Igitur denuo proſtrata in terram orat pro ſalute puellæ. Verùm Dominus ne nunc quidem reſpondit ad has preces. Statuit proin, perſonaliter inviſere ægram. Verùm dum aliquot paſſus poſuit extra cubiculum, retinetur ab angelis. Cauſam petens obtinet ab angelis reſponſum; non decere, ut ipſa incederet pedibus per urbem; ſed Reginam ſuam à ſe portandam eſſe. Statim ergo collocant B. Virginem in nube ſplendida, eamque portant in cubiculum infirmæ. Eo momento inſtar fulguris diffugiunt dœmones. B. Virgo iis præcepit, ut ſe præcipitent in infernum, nec amplius redeant ſine licentia. Dein convertit puellam, atque effecit, ut iret ſine Purgatorio ad cœlum. Abeunti in cœlum dedit comites duodecim ex illis ſuis angelis, qui ad pectus geſtabant Symbolum Redemptionis, & in manibus Palmas & Cruces. Dein reportata fuit ab angelis in nube in ſuum Oratorium. Hoc miraculum Deus ordinavit, ut apoſtoli, & diſcipuli, & angeli, & dœmones agnoſcerent, B. Virgini nihil denegari eorum, quæ pro ſuis ſervis ac amatoribus petit; quia & iſta puella ob amorem, quem in corde erga B. V. fovit, non fuit excluſa ab auxilio. 168.

169. Poſt hoc miraculum fuit Lucifero licentia conceſſa iterum redeundi in mundum. 170. Pertrahit duos è fidelibus ad apoſtaſiam. 171. B. Virgo provoluta in terram pro iis orat, & pro iis fundit ſanguineas lachrimas.

172. Dominus illi respondit: Volo, ut in his duabus :
bus, pro quibus oras, & in pluribus aliis, quæ Ecclesiæ m
gregabuntur, agnoscas justissima judicia mea. Hæ duæ anim
sent plus damni inferre, quàm utilitatis, si inter fideles per
rent; hinc mea scientia agnoscit eos esse reprobos. -

173. B. Virgo agnovit æquitatem hujus responsionis.

175. Tunc S. Joannes eam interrogavit, cur sit tam
& cur habeat oculos sanguine perfusos - 176. Respondi
rito lugeo - O filii Adæ, quid cogitatis? -

179. Ad officium matris & magistræ Ecclesiæ necessariu
ut donaretur extraordinaria scientia; agnovit proin omnes
totius Ecclesiæ, eorum naturales propensiones, virtutes, &
& res omnes totius Ecclesiæ.

187. B. Virgo sæpe eripuit S. Stephanum à periculis
ipsi misit suum angelum; qui eum eripuit ex Judæis, & p
in Cœnaculum ad B. Virginem.

188. Tanta erat sanctitas S. Stephani, ut dœmones i
bili distantia non potuerint ad eam accedere.

189. Constituebantur sex Diaconi, quorum erat admi
ac distribuere bona communitatis. Cum verò cresceret mu
fidelium, necessarium erat, ut etiam constituerentur Diac
nempe profectæ ætatis viduæ, quæ curam gererent mulie
ægrotorum. Quia autem ad hoc assumebantur tantum m
Hebrææ, murmurabant Græcæ.

190. Pro componenda hac controversia Apostolicum
gium convocavit fideles, ad eosque dixit: Non decet nos d
quere verbum Dei - eligite vobis septem viros, ad quos
tis vestra dubia, & controversias. - Eligebantur ergo viri s
inter quos etiam erat S. Stephanus. His septem viris subj
rant sex priores Diaconi, & viduæ Diaconissæ, & in harum
rum admittebantur etiam viduæ græcæ.

192. Quamprimum B. Virgo cognovit captivitatem S. Stephani, ſtatim illi miſit ſuum angelum, ut eum animaret. Per eundem angelum illi reſpondit S. Stephanus.

193. B. Virgo genuflexa propoſuit Deo ſuum deſiderium asſiſtendi S. Stephano in extrema hora. Tunc Deus miſit e cœlo angelos, qui in nube ſplendida ſtatim portaverunt B. Virginem in Concilium, ubi S. Stephanus ſtabat coram ſuis judicibus. Quamvis autem à judicibus non fuerit viſa B. Virgo, ſed à ſolo S. Stephano; viſus tamen ab iis eſt ſplendor, qui ex B. Virgine reflectebatur in vultum S. Stephani.

195. Quando S. Stephanus cœpit educi ad locum, in quo eſſet lapidandus, B. Virgo data materna benedictione ei valedixit; angelis autem ſuis omnibus præcepit, ut S. Stephanum comitarentur ad Martyrium. Cum ipſa tunc manſit unicus angelus, qui eam cum angelis è cœlo ſubmiſſis reportavit in Cœnaculum.

197. Anima S. Stephani manibus angelorum portata eſt in locum gloriæ vicinum humanitati Chriſti. Ea B. Virgo vidit in ſpiritu; & propterea cantavit cum angelis Cantica.

198. S. Stephanus lapidatus fuit 26. Decembris, anno ætatis ſuæ 34. & anno 34 poſt Nativitatem Chriſti; natus fuit uno die poſt eandem Nativitatem. Preces B. Virginis & S. Stephani obtinuerunt etiam converſionem Sauli.

203. 204. Lucifer videns, quod B. Virgo adſtiterit S. Stephano, convocat dœmones, eosque ſic alloquitur: Totus ſum perturbatus - Ad arma, ad arma, o Socii, excitemus Judæos -

205. Tempore hujus perſecutionis 72 Diſcipuli fugerunt; apoſtoli tamen permanſerunt Jeroſolimis cum B. Virgine, quamvis occultè.

206. Lapidato S. Stephano B. Virgo juſſit eum ſepeliri, & ſibi apportari ejus crucem, quam more omnium fidelium ſecum habuerat. Nominavit eum etiam Sanctum, & juſſit exactè colligi ejus ſanguinem.

207. B. Virgini concredita fuerunt omnia opera divinæ potentiæ ad extra. Superavit omnem vim ac potentiam cr rum, reddita æqualis potentiæ ipsius Dei, cujus erat E Nullum opus aut cogitatio hominum erat ipsi occultum; gnoscebat omnia consilia dæmonum. Nihil eorum, quæ de fieri in Ecclesia, erat ipsi incognitum.

208. Tunc jussit, ut Lucifer cum sua cohorte se præc in orcum. Quod & factum. Exinde octo diebus manse gati in orco, usque dum obtinuerunt licentiam redeundi i dum. Absentibus Discipulis misit suos angelos, ut per eos rentur, & juvarentur; prout & contigit Philippo in itiner Gazam. Juvit quoque per angelos animas in Purgatoriu scendentes, & moribundos.

209. Ordinavit etiam Conventus ac Colloquia, in deliberabatur de disponendis negotiis. Dein ex ejus orc ne apostoli egressi sunt ad missiones, in specie S. Petrus & S nes Samariam.

210. Tunc B. Virgo innovavit in se participationem Dei, ejusque perfectionum, quibus opus habuit ad perficie pera divina, a se patrata in regimine Ecclesiæ.

211. 212. B. Virgo agnoscens, necessarium esse Syn fidei pro conservanda unitate doctrinæ, ad perficiendum h gotium jejunavit quadraginta diebus. Sicut enim Moyses, tor inter Deum & populum, & Christus mediator inter Pa homines jejunârunt 40 diebus ante susceptionem aut promu nem Legis, ita decuit fieri in Maria mediatrice inter hom suum filium.

213. Christus è cœlo descendens B. Virgini dixit: precibus nil denegabo.

215. Apostoli cum B. Virgine deliberant de co Symbolo, statuerunt jejunare decem diebus & perseve oratione.

217. Poſtquam S. Petrus in omnium conceſſu fecerat propoſitionem, celebrat Miſſam, & cum Maria communicat apoſtolos. Dein perſeverabant omnes cum Maria proſtrati in terram in oratione. Et Ecce! ſubito auditur tonitru ac fragor, ut factum in die Pentecoſtes deſcendente Spiritu Sancto. Eo momento totum Cœnaculum impletum eſt ſplendore, & omnes repleti ſunt Spiritu Sancto. B. Virgo dein rogavit apoſtolos, ut quilibet condat unum articulum Symboli. Petrus incepit: *Credo in Deum Patrem* -

218. Tunc audita eſt in cœnaculo vox Spiritus Sancti dicentis: *Bene concluſiſtis.* B. Virgo autem ſtatim ac primò loco omnium fidelium depoſuit coram Petro hanc profeſſionem fidei.

219. B. Virgo ad me dixit: Sæpius per diem genibus flexis conſuevi repetere Symbolum Apoſtolicum.

220. Quandoque etiam mei angeli cantabant hoc Symbolum; aut cantabant *Ave Maria* usque ad illa verba: *Benedictus fructus ventris tui.*

222. B. Virgo pro ſua familia, ſancta videlicet Eccleſia, regenda, vigilabat, ut mater. Quamprimum ab apoſtolis conditum fuit Symbolum, plurimas confecit ejus copias tam propriis manibus, quàm operâ ſuorum angelorum, quibus tanquam amanuenſibus uſa eſt. Has Copias direxit ad Diſcipulos hinc inde in Palæſtina prædicantes. Cuilibet eorum miſit plures Copias, ut diſtribuerentur fidelibus. In ſeparata autem Epiſtola illis monſtravit, quo modo fuerit conditum, ut id promulgarent fidelibus.

223. Diſcipulis magis remotis miſit eas Copias cum ſua Epiſtola per ſuos angelos. Hi nonnullis Diſcipulorum apparuerunt & collocuti ſunt; aliis autem tantùm inviſibiliter conſignarunt Copias cum Epiſtola B. Virginis.

224. Multi, qui hoc ſcriptum Symbolum receperunt cum ſingulari humilitate, receperunt ſimul Spiritum Sanctum viſibiliter. Quando imponebatur ægris, mortuis, ac obſeſſis, reſtituebatur ægris ſanitas, mortuis vita, & ab obſeſſis dœmones fugiebant. Con-

tigit, quod quidam Judæus, dum audiret Symbolum ab aliquc legi, voluerit illi ex manibus eripere Scriptum; sed mortu ejus pedes concidit.

226. Initio nascentis Ecclesiæ merita passionis Dominic Intercessiones B. Virginis, ut erant recentia, sic operabantur cius in acceptione æterni patris, quia nondum obstabant grandia peccata.

227. Jam annus post passionem Christi transierat, dum stoli ex inspiratione divina tractant inter se de promulgatione gelii per mundum; ut verò agnoscant voluntatem divinam, quisque adeat provinciam aut regnum, constituunt per decem jejunare.

229. Post preces omnes circumfulsit mirabile lumen; diebatur hæc Vox: *Petre, cuivis designa suam provinciam.* - incepit cuivis designare suam Provinciam dicens: Ego præd in Ponto, Galatia, Bythinia, & Cappadocia, provinciis Asiæ. mam Sedem ponam Antiochiæ; dein constituam Sedem Ro 230. Andreas prædicabit in Scythia Europæa; ab Epiro, & cia, & urbe Patras in Achaia illam regionem pro sua parte bit. Jacobus major prædicabit in Judæa, Samaria, Hispani exinde revertetur ad prædicandum Jerosolimam. Joannes geret Matris Christi; in nostra absentia curam geret fidelium solimis; post mortem virgineæ matris reget Ecclesiam in Ai nore usque in Pathmos. Thomas prædicabit in India, Pe pud Parthos, Medos, Hircanos, Brachmannos, & Bactriano ptizabit tres Reges, & illis narrabit omnia. Philippus præ in Phrygia, & Scythia Asiatica, & in Heliopoli Phrygiæ. B lomæus in Licaonia Cappadociæ; & in Asia, & citeriore In Armenia. Mathæus in Ægypto & Æthiopia. Simon in B nia, Persia, & Ægypto. Judas Thaddæus in Mesopotamia cum Simone in Babylonia, & Persia. Mathias in Æthiopia bia, & Palæstina -

231. Post hæc verba auditum est tonitru magnum. Cœnaculum replebatur splendore, ut in Pentecoste. Dein audiebatur hæc vox: *Quilibet accipiat sortem, quæ illum continget.* Tunc accipiebant de novo Spiritum Sanctum, & cum eo perfectam cognitionem earum provinciarum, ad quas mittebantur; cognoscebant in his Provinciis earum proprietates etiam naturales.

232. B. Virgo sciebat omnia, quæ omnipotentia Dei operabatur in apostolis, & in se.

233. Ejus scientia commensurata erat officio supremæ Magistræ, matris, Rectricis, ac Dominæ Ecclesiæ, quam Deus in ejus manus posuit. Ipsa debebat curam gerere omnium fidelium à summo usque ad infimum; & cum nullus acceperit gratiam aut beneficium ex manu filii, nisi transierat per manum matris, necessarium erat, ut fidelissima dispensatrix gratiæ cognosceret suos subditos, quorum gerebat curam.

236. Paucis diebus post præfatam designationem Provinciarum quilibet apostolorum profectus est ad suam missionem.

237. B. Virgo cuivis eorum ante suum abitum donavit textam togam coloris medii inter castaneum & cinereum, similem togæ filii. In confectione harum togarum usa est ministerio angelorum. Donavit quoque cuivis crucem ejus longitudinis, cujus erat cujuslibet statura. Hæ cruces ex junco.

238. Item donavit cuivis eorum fistulam metallinam, in qua ponebantur tres Spinæ de Corona, & partes linteaminum, quibus involvebat JESUM in Nativitate & Circumcisione.

239. Apostoli non solùm prædicaverunt in Provinciis designatis, sed etiam in earum finitimis, aliisque remotis. Sæpe ab angelis portabantur ex una Provincia in aliam non solùm prædicationis causa; sed etiam ut possent invicem colloqui, præsertim cum Petro, & cum B. Virgine.

251. Cum Lucifer agnosceret dispositionem animi in Saulo,

convocavit concilium dœmonum. Omnes judicabant, e
ut ipse Lucifer rediret in terram.

252. Itaque instigat Saulum, ut occidat Apostolos, &
ginem. Sed Saulus horrebat occidere talem matronam, qua
mabat; & hæc compassio multum contribuebat ad ejus conver

253. Erant Saulo aliqui dœmones à Lucifero speciali
putati ad conservandam ejus sanitatem, & ad dirigendam eju
tasiam, ut abstineret ab omnibus noxiis suæ sanitati.

254. Quando Saulus tendebat Damascum ad persequ
Ecclesiam, multæ Legiones dœmonum eum comitabantur.

255. B. Virgo hæc omnia agnoscens sic orat Filium:
de, quomodo Lucifer circumagat eum, quem tamen in tu
postolum elegisti. Tempus jam est, operandi -

257. Ipsa quoque se obtulit ad moriendum pro conv
Sauli. Itaque Christus descendit è cœlo in Cœnaculum ad
ginem. 258. ac dixit: Quomodo misericordiam exhibea
lo tam impio? Respondit B. Virgo: Ejus impietas non c
quin fuerit prædestinatus in vas electionis -

259. In his precibus B. Virgo erat tam inflammata,
dubio obiisset, nisi supernaturaliter fuisset conservata.

260. Qui comitabantur Saulum, audiebant interrog
& responsa, Christum tamen non viderunt, sed tantum sp
rem, quo Saulus erat circumdatus.

263. Paulus semper agnovit B. Virginem pro causa sua
versionis, & pro reparatrice suæ salutis. Ideo semper se illi
rentem ac gratum exhibuit.

266. Judæi Damasci habebant multas Synagogas.

267. Conversio S. Pauli contigit die 25. Januarii
anno trigesimo sexto post Nativitatem Christi; & tunc S.
bus ivit ad prædicandum.

268. B. Virgo vidit omnia, quæ agebantur in ejus c
sione; vidit etiam ejus raptum in supremum cœlum, ubi

viſionem Dei intuitivam. Propterea anniverſariâ memoriâ cum angelis celebravit hoc feſtum cantando in modum Chori.

270. Miſit etiam unum ex ſuis angelis ad Paulum, qui ei ſuo nomine præberet fiduciam. Angelus apparuit Paulo in humanâ ſpecie.

271. Paulus ei reſpondit: -

278. Speciale mihi lumen collatum eſt ad retegendas perpetuas inſidias dœmonum, quas hominibus ſtruunt. Hanc veritatem mihi Dominus adhuc magis declaravit occaſione converſionis S. Pauli.

279. Judas Thaddæus in ſua Epiſtola Canonica dicit: quod S. Michael propterea contenderit cum diabolo, quia diabolus volebat manifeſtari corpus Moyſis, quod S. Michael juſſu Dei in aliquo loco occultaverat.

283. In primo jam momento, quo homo concipitur in utero materno, oritur contentio dœmonum cum angelis bonis. Dœmones contendunt ſibi deberi hanc creaturam - angeli boni contrarium defendunt - quia peccatum originale non eſt ex electione propria.

294. Sæpe, quando Deus vult operari aliquam converſionem, B. Virgo præcipit dœmonibus, ut ab ea anima recedant & ſe præcipitent in orcum.

296. Quando tale aliquid contingit, fit magnus ejulatus dœmonum in inferno, & eorum regnum multis diebus debilitatur, donec iterum obtineant licentiam redeundi in mundum.

297. B. Virgo effecit, quod Saulus fuerit [illegible] ex unguibus Luciferi, & hic cum tota ſua cohorte in orcum detruſus, cum iis videlicet omnibus dœmonibus, qui Saulum concitarunt contra Chriſtum.

298. Tunc dœmones in ſe ſenſerunt flagella divinæ omnipotentiæ, & manſerunt quaſi conquaſſati aliquot diebus in inferno. Quamprimùm verò Deus ab eis abſtulit ſpecies terrificas, per quas conturbabantur, Lucifer quaſi reſpiraturus convocat Concilium dœmonum, in quo ſic ait: -

301. B. V. ad me dixit: Si homines me invocarent in com-

petente tempore, & sincerè, nullus periret. Ferme innume sunt, quos à Lucifero liberavi, eo quod ad me devotionem l rint, quamvis ea tantùm constiterit in recitatione unius *Ave*

302. Eadem ad me dixit: Homines non cogitant d pinqua sibi damnatione æterna, & negligunt confugere ad l ad me, & ad Sanctos, nisi eo tempore, quo non possunt a impetrare, quod petunt, quia petunt sine requisitis circum & conditionibus. Et quamvis interdum aliquibus obtinear tem in ultimo vitæ articulo; ea tamen gratia non potest pro regula universali.

303. Eadem ad me dixit: Quando dœmon aliquis ho quempiam pertraxit ad peccatum, tunc statim de hac sedu præbet notitiam aliis dœmonibus, ut congaudeant, & ut sed in suum Registrum inscribant - ordinavit tamen Deus, ut v conversio peccatorum causet dœmonibus peculiarem pœnar

304. Hinc sæpe contingit, quod dœmones post con nem peccatoris non audeant coram eo comparere, immo horis ne quidem audent eum intueri.

306. B. Virgo ad me dixit: Quando dœmones volu cipere homines, proponunt ipsis aliquas veritates pro eorum quæ negari non possunt; Dein illis veritatibus immiscent & hæreses.

308. Maria pro nobis passa est, & per hoc magnas gratias promerita est.

311. Iterum ab angelis portata est corporaliter in supr cœlum, & ibi collocata ante thronum SS. Trinitatis.

313. Mirati sunt angeli, quod fœmina corporaliter eleve assumatur ad thronum Consilii SS. Trinitatis, ut illi communi Secreta pro regimine Ecclesiæ, nulli alteri cognita.

314. Mirum esset, si fœmina assumeretur in consiliu mum regiminis, cum Salomon Eccles. 7. dicat: se ex mille m bus nec reperisse unicam; - Sed B. Virgo digna fuit re Consilium SS. Trinitatis.

315. Ibi B. Virgo à SS. Trinitate de novo fuit interrogata, quid peteret, ut fieret magis idonea ad nova mysteria divinæ Sapientiæ, & Prædestinationis. Ad hoc declarandum dicam, quod mihi eatenus fuit revelatum. Cùm voluntas B. Virginis fuerit rectissima, videtur, quod Deus non potuerit ullam rem velle contra ejus voluntatem. - Et cum tres SS. Personæ ei Ecclesiam commiserint, ac cor suum confiderint, noluerunt ullam rem in executionem deducere sine consilio & quasi beneplacito Reginæ omnium creatorum.

316. Ut verò voluntas Dei, & voluntas B. Virginis in Decretis condendis concordarent, necessarium fuit, ut daretur ipsi nova participatio scientiæ divinæ ac providentiæ.

317. Obtenta demum benedictione à SS. Trinitate ab angelis fuit reportata in terram in suum Oratorium.

318. Dein misit ad apostolos angelos, qui eis nuntiarent conversionem S. Pauli. Ad ipsum verò S. Paulum misit alium angelum, qui ei nuntiaret insidias diaboli. Omnes responderunt B. Virgini per eosdem angelos; præsertim S. Paulus, qui eam consideravit ut suam mediatricem.

319. Jacobus Major primus discessit Jerosolimâ ad prædicandum. Postquam aliquot diebus prædicaverat in Judæa, abiit in Hispaniam. Conscendit navem in Portu Jopha, qui nunc vocatur Japha anno Domini 35. uno anno & quinque mensibus post passionem Christi, octo mensibus post Martyrium S. Stephani; quinque mensibus ante conversionem S. Pauli. Ex Japha profectus est in Sardiniam, exinde Cartagenam, ubi, postquam paucis diebus prædicaverat, transiit Granadam, edoctus à Spiritu Sancto, segetem fore uberiorem.

320. S. Jacobus specialiter erat dilectus B. Virgini. Multas persecutiones passus est in Hispania à Judæis; nec minores passus est in Italia, & Asia, per quas regiones rediit Jerosolimam. Sæpe fuit liberatus à periculis per angelos à B. Virgine ipsi submissos;

per quos & B. Virgo ipsi communicavit varias notitias. S
Christus quoque ipsi è coelo submisit angelos, ut eum tuere
& transportarent ab uno loco in alium, & essent viæ Duces

322. Durante prædicatione in Hispania duas singulares
tias accepit à B. Virgine, quæ personaliter ipsum invisit. Un
lis apparitio ac transportatio B. Virginis contigit Cæsaraug
quæ habet pro se testimonium 1600 annorum, nec negari po
Altera contigit Granadæ, ubi Judæi unum discipulum Jacobi
derunt, reliquos autem cum apostolo ligatos eduxerunt extr
bem, ut ibi trucidarentur. S. Jacobus autem invocabat Deu
B. Virginem dicens: Maria adjuva - . B. Virgo hæc cognos
desiderabat juvare apostolum, sed non petiit transportari in Hi
niam. Deus autem exaudiens ejus desiderium præcepit mille
gelis ejus custodibus, ut exequerentur desiderium Dominæ
Itaque eam statim in splendidissimo throno transportant in Hi
niam in campum, ubi jam stricti erant gladii, quibus necaren
Solus Jacobus vidit B. Virginem. Tunc soluta sunt vincula
stolo & ejus Discipulis; Judæi verò retrò ceciderunt in terr
& jacuerunt aliquot horis sine sensu. B. Virgo dedit apos
centum angelos, ut eum deducerent ab uno loco in alium.
liqui reportarunt B. Virginem iterum Jerosolimam.

326. Dein venit apostolus in Andalusiam, Toledum, Lu
niam, Gallæciam, Asturiam, ac tandem in viciniam Cæsaraug
nam. In hoc itinere constituit aliquot Episcopos, & plantavi
dem. Fructus ex ejus prædicatione erat immensus. Errant, qui
bitrantur, apostolum tantùm convertisse paucos.

327. Agnovi varias esse opiniones Scriptorum circa res
ctenus à me descriptas v. g. de egressu apostolorum ad Missio
de Symbolo, & itinere S. Jacobi. Scriptores intellexi non
venire de annis & temporibus. Non accepi à Domino ma
tum dissolvendi hæc dubia. Immo accepi à Domino mandat
scribendi hanc historiam non adducendo diversas opiniones.

hanc historiam sic descripsero, ut detur connexio, & non contra-
atur Scripturæ, & omnia conveniant cum dignitate objecti, nil
ud à me pietas Christiana requiret.

329. B. V. ad me dixit: Non una tantùm vice, sed sæpe post
ventum Spiritûs Sancti ascendi ad thronum SS. Trinitatis. Ali-
oties tunc æternus Pater ad me dixit: Ascende ad nostrum thro-
m, ut in istra Triade quartum locum possideas, quantum puræ
aturæ est possibile. Accipe possessionem nostræ gloriæ, cujus the-
ros in tuas manus deponimus. Tuum est cœlum, & omnes abyssi.
 adhuc in vita mortali privilegio beatæ super omnes sanctos.
nnes populi tibi serviant; omnes virtutes cœlorum tibi obediant;
omnia nostra bona sint tibi communia. Intelligas magnum con-
um nostræ sapientiæ, & habe partem in nostris conclusionibus.
a sit voluntas, tua & nostra. 330. Ex hoc D sic rexit
am voluntatem, ut nihil in Ecclesia contigerit independenter à
a ordinatione. - Desiderium meum sic fuit præmiatum atque
eptum, ac ipsum opus fuisset. Magnos dolores perpessa sum
iendi pro omnibus - non agnoscitur à fidelibus, quantum mihi
eant. 331. Eram creatura humanitati Christi, ut ita dicam,
ualis, & post illam Deitati proxima ac immediata. - Omnes
ati agnoverunt hanc meam æqualitatem cum filio. 333. Præ
ore fuissem mortua, nisi per miraculum fuissem conservata.
: amor mihi contulit locum in Concilio SS. Trinitatis.

335. Post conversionem S. Pauli Ecclesia multis mensibus
em habuit. De hac pace Ecclesiæ S. Lucas loquitur Capite
10. Nam quamvis jam prius locutus fuerat de adventu S. Pau-
erosolimæ, qui contigit post ejus conversionem anno quinto,
ilominus illa Ecclesiæ tranquillitas dudum præcessit.

336. Illud concilium ac deliberatio dœmonum, de quibus
ra dictum est post conversionem S. Pauli, diu duravit. Itaque,
 finirentur dies illius tranquillitatis, Lucifer secum sumpsit
res, quàm duas tertias partes dœmonum. Tertiam autem
partem

partem reliquit in inferno, quia hunc nunquam vacuum relinquit tortoribus.

338. Tunc Lucifer præcepit dœmonibus, ut explorarent terras, in quibus versabantur apostoli & discipuli; ipse verò sedem habuit Jerosolimæ in loco à mysteriis Christi remotissimo. Nam quo propius dœmones accedebant ad ea loca mysteriorum Christi, eo magis infirmabantur ad singulos passus.

341. S. Joannes, cum videret, B. Virginem valde afflictam, ter accessit ad januam ejus cubiculi, quæsiturus causam mœroris; ter præ reverentia veritus est ingredi. B. Virgo agnoscens hoc S. Joannis desiderium, surrexit ab oratione, & ad eum accessit, quærens, quid peteret.

342. Tunc B. Virgo petiit à Deo licentiam, communicandi S. Joanni secretum, dicens: Mi Deus - Obtentâ licentiâ dixit ad Joannem; - Vidi innumerabiles turmas dœmonum -

344. Tunc S. Joannes illi suasit, ut secederet Jerosolimâ Ephesum. 345. Sed B. Virgo consuluit Dominum dicens: - Deus illi respondit, dicens -

347. Quarto die, antequam proficisceretur Ephesum, descendit in ejus oratorium è cœlo Christus, dicens: - Volo, ut Cæsaraugustæ invisas Jacobum, utque illum redire Jerosolimam jubeas; antequam verò discedit, ædificet Ecclesiam sub titulo tui Nominis -

348. B. Virgo respondit: - Permitte, ut in Ecclesia, quam à Jacobo ædificari præcipis, possim promittere specialem tuam protectionem, & ut ille sacer locus sit pars meæ hæreditatis pro omnibus, qui te ac me ibi devotè invocaverint.

349. Christus respondit: Promitto, quod speciali clementia eos sim respecturus, qui me in hoc templo humiliter & devotè mediante tua intercessione invocaverint. In tuis manibus reposui omnes meos thesauros; & ut potestatem habens potes ditare hunc locum, & in eo omnes gratias promittere; omnia enim exequar, quæ tuæ voluntati placuerint. Tunc B. Virgo in nube splendida ab angelis portata est Cæsaraugustam.

350.

350. In via aliqui angeli canebant *Ave Maria*; alii *Salve sancta parens*; alii *Salve Regina*; & alii *Regina cœli letare*. In decantandis versibus alternabant Choros. Tandem media nocte perveniunt Cæsaraugustam.

351. Musica angelorum B. Virginem portantium jam à longinquo excitabat S. Jacobum & ejus discipulos à somno. Angeli deposuerunt B. Virginem ante S. Jacobum; unus angelorum portabat parvam columnam ex marmore vel Jaspide; & alii habebant imaginem B. Virginis ex alia materia formatam, ac magnam, quam suis manibus portabant.

352. B. Virgo ad S. Jacobum dixit: In nomine Omnipotentis promitto omnibus hunc locum devotè visitantibus magnas gratias & benedictiones plenas dulcedinis. - Ædifices hic sub titulo mei nominis Ecclesiam, in qua hæc mea columna & statua cum vera Religione permanebunt usque ad finem mundi.

353. Angeli statim erexerunt columnam & imposuerunt imaginem B. Virginis in loco, in quo adhuc nunc perseverat, & cum S. Jacobo celebrarunt primam Dedicationem, quæ ab origine mundi sub titulo B. Virginis instituta est.

354. Tunc S. Jacobus petiit à B. Virgine specialem protectionem Hispaniæ Regni, ac præsertim hujus loci. B. Virgo omnia concessit; dein reportata est Jerosolimam. Deus autem ad intercessionem B. Virginis pro loci custodia ordinavit aliquem angelum, qui etiamnum ibi vigilat, & vigilabit usque ad finem mundi.

355. Revelatum tamen mihi est, præfatas promissiones Christi & B. Virginis esse conditionatas; si nempe nostris demeritis non cogimus Deum, nos privandi illis gratiis.

356. Hinc Lucifer conatur Cæsaraugustæ invehere vitia, præsertim luxuriæ, ut eam urbem privet protectione promissa B. Virginis. Æstimo me beatam, quod Monasterium meum tantùm distet itinere duorum dierum Cæsaraugustâ.

357. S. Jacobus proin in eo loco ædificavit exiguam Capel-

lam, quam & complevit ante ſuum diſceſſum. - B. Virgo manifeſtavit S. Joanni hæc acta, quia non pertinent ad commu fidem fidelium. S. Jacobus autem redux Jeroſolimam E omnia S. Joanni retulit; & exinde B. Virgo ab apoſtolo, ali fidelibus paſſim in neceſſitatibus fuit invocata.

358. Hæc apparitio B. Virginis Cæſarauguſtæ contigit in te anno quadrageſimo poſt Nativitatem Chriſti ſecundo Jan Ab eo die, quo S. Jacobus Jeroſolimis ad Miſſiones diſceſ jam effluxerant quatuor anni, quatuor menſes, & decem Diſceſſit enim Jeroſolimis anno trigeſimo quinto, menſe Aug Poſt apparitionem in conſtructione Eccleſiæ, & reditu, & p catione adhuc inſumpſit unum annum, duos menſes, & viginti dies; & obiit vigeſimo quinto Martii anno poſt Nativitatem (ſti quadrageſimo primo. B. Virgo tunc quando apparuit hal annos ætatis 54, menſes tres, dies 24. Quamprimum rediit ſolimam, ſtatim profecta eſt Epheſum. Itaque inter hanc ap tionem & obitum B. Virginis interceſſerunt multi anni, intra B. Virgini in Hiſpania erigebantur etiam in aliis locis Eccleſ altaria, & ipſi deferebatur cultus publicus.

366. Quarto die poſt reditum B. Virginis S. Joannes nuit, proficiſcendum jam eſſe Epheſum, quia parata eſſet nav abeundum.

367. Prius tamen cum S. Joanne viſitabat loca Sacra, ub gelis eorum Locorum cuſtodibus de novo præcepit, ut ea dili ter cuſtodirent ab irreverentia.

369. In navi cantabat & converſabatur cum angelis, i dum etiam cum S. Joanne colloquebatur.

371. Precata eſt Deum, ut omnes, qui in periculo maris devotè invocaverint, defendat; quod & conceſſit. Hinc, qu Catholici in ſuis navigationibus pereunt, cauſa eſt, quia gı B. Virginis vel ignorant, vel quia ob peccata ſua non merentu earum in fluctibus recordentur, eamque vera fide & devotion vocent.

372. Quando B. Virgo vidit mare cum piſcibus & aliis ejus creaturis, juſſit, ut ſuo modo laudarent Deum; ſtatim omnia genera piſcium maris convenerunt ad navem, & erectis capitibus, ac variis motionibus monſtrarunt ſuam obedientiam. Hæc nova res omnes navigantes traxit in magnam admirationem, quamvis ejus cauſam ignoraverint; cumque multitudo piſcium impediverit curſum navis, eo major erat attentio navigantium. Intra paucos dies navis appulit Epheſi.

373. Epheſi B. Virgo toto reliquo vitæ tempore morabatur apud quasdam viduas, ubi ipſa habuit ſolitarium cubiculum, & aliud S. Joannes.

375. B. Virgo miſit apoſtolis & S. Paulo angelos pro eorum tuitione. Quando in Scriptura S. Paulus dicit ad Gal. 1. *Poſt tres annos veni Jeroſolimam*, hi tres anni non ſunt computandi à converſione illius, ſed ex eo tempore, quo ex Arabia rediit Damaſcum.

376. S. Paulus venit Jeroſolimam anno quadrageſimo, completis annis quatuor poſt ſuam converſionem, & poſt menſem à diſceſſu B. Virginis.

377. S. Paulus poſt converſionem ſuam unum annum aut maximam ejus partem tranſegit in Arabia; tribus ſubſequentibus annis commoratus eſt Damaſci.

379. Quando S. Paulus ingreſſus eſt Jeroſolimam, dœmones ſenſerunt ſe ab eo torqueri, & opprimi. Itaque Lucifer congregavit aliquot Legiones dœmonum contra Paulum, ut eum exterminarent.

380. B. V. hæc cognoſcens oravit pro Paulo, ut protegatur. Deus Paulo in Ectaſi præcipit, ut Jeroſolimis diſcedat.

381. Hac vice Paulus non manſit pluribus diebus Jeroſolimæ, quàm quindecim, ut ipſemet ſcribit. C. 1. ad Gal. dein poſt aliquot annos, poſtquam ex Inſula Malta, & Epheſo reverſus eſt Jeroſolimam, ubi eum conjecerunt in vincula, narrat de præfata ſua Ectaſi in templo, & de præcepto Domini diſcedendi Jeroſolima, ut habetur in Actis Apoſt. C. 22.

382. S. Jacobus aliquot mensibus post apparitionem I
ginis abiit ex Catalonia in Italiam, & exinde in Asiam, ut v
B. Virginem.

384. S. Jacobus Ephesi rogat B. Virginem, ut, si esse
gloria Dei, & conforme divinæ voluntati, visibiliter sibi ap
in extrema hora sui martyrii.

385. B. V. respondit: Do tibi benedictionem Patris &
& Spiritus Sancti. Ego tibi præsens ero in tuo Martyrio.

392. Judæi contra Jacobum utebantur operâ Hermoge
Fileti, qui erant Magi. Primò convertit Filetum, eique tr
linteum, quod à B. V. acceperat, ut eo se defenderet contr
gias Hermogenis. Dein convertit Hermogenem, & tradidit
culum, ut eo abigeret dœmones. 393. 394.

396. Judæi hac conversione irritati corruperunt duos R
nos Centuriones Democritum & Lisiam, ut caperent S. Jac
Executio hujus committebatur Summo Sacerdoti Abiathar, &
Ministro Josiæ. Ita factum; & S. Jacobus ab Herode filio A
lai jussus est decapitari.

398. Tunc descenderunt multi angeli ex omnibus Hiera
è cœlo, & aliqui eorum circumdederunt S. Jacobum in
Martyrii; alii autem portaverunt B. Virginem in splendido th
Epheso Jerosolimam in locum Martyrii. S. Jacobus, ut eam
volebat eam proclamare, Matrem Dei; sed angelus eum im
vit dicens: - Itaque in Secreto cordis sic eam allocutus est

400. B. Virgo animam S. Jacobi decapitati sumpsit in
thronum; sicque eam portavit in cœlum, ac stitit coram
Dein reportata est ab angelis Ephesum in suum cubiculum, u
terea angelus aliquis induerat ac repræsentaverat ejus persona

401. Discipuli S. Jacobi ejus corpus detulerunt in Jopp
exinde navigio in Galœciam. B. Virgo pro ductore navigii
misit angelum, quamvis hunc non viderint, nec agnov
Obiit S. Jacobus anno quadragesimo primo, 25 Martii, cor

tis annis quinque & ſeptem menſibus poſt ſuum diſceſſum Jeroſolimis.

402. Luna decimaquarta tunc juxta inſtitutum à nobis calculum incidit in ultimos dies menſis Martii, ſic ut Martyrium S. Jacobi contigerit 25 Martii, & ſtatim ſubſecuta ſit incarceratio Petri, & Paſcha Judæorum.

404. B. V. cognoſcens incarcerationem Petri lachrimis ſanguineis flens oravit pro Petri liberatione. Tunc Chriſtus è cœlo in ejus cubiculum deſcendens ad eam dixit - 406. Volo, ut facias authoritativè pro tuo beneplacito - B. Virgo reſpondit : -. Ad hanc vocem B. Virginis ſtatim omnes dœmones, qui erant Jeroſolimis, præcipitati fuerunt in infernum.

407. Poſt hunc triumphum B. Virgo dixit ad Chriſtum; Si tibi placet, eat aliquis angelus ad liberandum Petrum.

408. Angelus Petro dixit, eum per interceſſionem B. Virginis liberatum fuiſſe.

409. Petrus liberatus ivit ad Domum Mariæ matris Joannis, qui & nominabatur Marcus. Hæc domus erat ipſa domus Cœnaculi.

410. B. Virgo mihi dixit: Quando animam S. Jacobi attuli in cœlum, æternus Pater audientibus omnibus Sanctis mihi dixit: Promitto tibi, quod, ſi homines te in hora ſuæ mortis ſincero corde invocaverint, ſim abacturus ab iis dœmones, & quod ipſis ſim miſſurus magna auxilia per te, ut poſſint reſiſtere tentationibus, & reſtituere ſe in meam gratiam, ſi quantum eſt ex parte ſua velint cooperari. Tu mihi præſentabis eorum animas -. Quamvis ergo privilegium ſiſtendi animas ante judicem competat angelis, illud tamen longè excellentius mihi convenit. Quia tamen ſcire deſideras, quomodo hanc gratiam obtinere poſſis, reſpondeo, te hanc gratiam primariò obtinere poſſe intemerata puritate.

414. Amor B. Virginis major fuit, quàm amor angelorum & hominum ſimul ſumptorum . - In ejus corde non fuit alius motus, immo nec alia libertas, niſi amandi ſummum bonum.

416. B. Virgine orante, ne Herodes exequeretur sua cō missus est è cœlo ad eam angelus dicens: Dominus dicit, sis Rectrix ac gubernatrix Ecclesiæ, & quod fungaris ejus vic quam Vicaria Dei, quamdiu peregrinaris in terra. Vult, u quam Regina cœli & terræ feras sententiam contra Herodem

417. B. Virgo respondit: Quomodo feram sententiam c creaturam & imaginem Dei? - revertere ad Dominum & quod mea potestas ab illo dependeat, & quod illo inconsult possim quempiam damnare. - Cum hoc responso angelus re est in cœlum. Sed à Deo denuo remissus est ad B. Virg ut ei diceret: Herodes est in numero reproborum -

418. Tunc B. Virgo angelum tertia vice remisit in c cum hoc responso: Si decretum est, Herodem mori, mo quin à me condemnetur, quia meus thronus est sedes misērico

419. Cum hoc responso angelus rediit ad Deum; sed r sus est cum hoc responso: Misericordia tua illis destinatur, c la digni sunt - . Tunc B. Virgo respondit: - Itaque con Herodem ad mortem. -

420. Hoc factum est, ut appareat, quod B. Virgo con fuerit Domina creaturarum cum summa potestate, & similis ta filio. Licet enim sit mater misericordiæ pro invocantil vult tamen Deus, ut agnoscamus, eodem proportionaliter competere potestatem judicandi, ut competit filio; & quod l absolutam potestatem omnes judicandi; & quod suæ matri rit æqualem potestatem, quam ipse habet.

421. Ea ergo potestate B. Virgo præcepit angelo, ut s ferat Cæsaream, & occidat Herodem.

423. S. Joannes omnes Catechumenos misit ad B. Vir quos proin ipsa instruxit, quia agnovit omnium internas af nes. Tot convertit, & tot patravit miracula, ut multis libr possent comprehendi.

424. Permissum etiam Lucifero, ut cum sua cohorte denuo redeat in terram ex orco, in quem à B. Virgine detrusus fuerat.

425. Tunc Lucifer coram Domino conquestus est contra B. Virginem, sicut conquestus est contra Job -

426. Deus permisit Lucifero pugnare contra B. V. sed conditiones, quas expetebat, non permisit.

431. B. Virgo persolvit speciales preces pro Ephesiis, ut converterentur.

432. Deus respondit, quod possit tanquam Domina Ecclesiæ & totius mundi operari potestate absoluta, quæcunque voluerit. Cum hac responsione B. Virgo simul agnovit, quod justitia divina velit totaliter delere Ephesios, & quod ab ea exspectet assensum.

434. B. Virgo agnovit, quod Lucifer multis sæculis ante Incarnationem in Concilio aliquo dœmonum statuerit multas Legiones dœmonum mittere in mundum ad expugnandam castitatem, paupertatem, & obedientiam. In illo Concilio statuerunt etiam, introducere aliquod genus hypocriticarum virginum, qui se devoverent servitio dœmonum. Decreverunt has virgines cumulare bonis externis, & omnibus commoditatibus, ut, dum publicè profitentur castitatem, in secreto vivant luxuriosè. 436. Aliqui dœmones censebant, hoc genus vitæ plantandum esse inter sexum virilem; alii autem judicabant, eligendas esse mulieres.

438. Itaque elegerunt Amazones. Amazones hæ venerunt ex Scythia in Asia, ubi se detinebant. Erant bellicosæ, & suis armis subegerunt multas regiones. Sedem regiam posuerunt Ephesi.

439. Brevi numerus harum virginum notabiliter auctus est. Inter illas excellebat aliqua, nomine Diana. Dœmon, ut ista Virgo adoraretur pro Dea, eam, dum adhuc erat in vivis, sæpe circumdedit splendore, revelavit ipsi abscondita, ut prophetaret, & docuit illam varias cæremonias Ecclesiasticas. Multis postea Sæculis fuit illi Ephesi ædificatum templum.

440. Postquam autem Amazones à finitimis populis victæ sunt, tem-

templum quidem permansit, sed eo incenso, ac trecentis
annis ante Incarnationem reædificato illud secundum templu
habitaculis Virginum tempore B. Virginis perstitit.

441. B. Virgo hæc agnoscens oravit Deum pro remed
rum abominationum. 443. Deus respondit: Fac potestate a
ta, quod vis. Tunc imperavit dœmonibus, qui erant in te
ut discederent in orcum; & statim ad primum labiorum eju
tum non exspectata integra jussione multæ Legiones dœm
deserto templo se præcipitarunt in infernum.

444. Tunc præcepit uni suorum angelorum, ut everta
plum, non relinquendo lapidem supra lapidem. Tantum n
virgines servet à ruinâ, reliquas autem sinat opprimi ruina,
sunt reprobæ.

445. Angelus ergo statim destruxit templum, multis
ædificatum. Cives Ephesini obstupuerunt, dum viderunt suun
plum solo æquatum. Magistratus autem fecit severam inquisiti
in authorem hujus devastationis, sed non potuit eum repetir

446. Non obstat huic historiæ, quod legitur in Actis
stolorum C. 19. quod nempe D. Paulus, qui post multos
annos prædicavit Ephesi, adhuc ibi repererit Templum I
Nam templum hoc erat novum, post præfatam devastation
Ephesiis de novo constructum, postquam B. Virgo relictis E
iterum rediit Jerosolimam. Quando S. Paulus venit Ephesu
novum Templum jam erat perfectum.

447. Destructo Templo B. Virgo ab angelis in sple
throno portata est in cœlum in præsentiam SS. Trinitatis, u
buit visionem immediatè intuitivam Dei.

448. Tunc Pater æternus dixit: Omnibus Cœlicolis
sit, quod Mariam denominem in Ducissam omnium meorum
cituum, & in Domitricem omnium hostium. Dein Deus pr
octodecim Seraphinis, ut B. Virginem induant armaturâ.

ſex Seraphini eam induerunt luce loco thoracis, ut modo quodam ineffabili aſſimilaretur ipſi fortitudini Dei.

450. Angeli reportarunt B. Virginem in ſuum cubiculum, & cecinerunt: Specie tua & pulchritudine tua intende proſpere, procede & regna -

451. Tunc B. Virgo vidit, ex orco contra ſe aſcendere Draconem habentem ſeptem capita -

452. Draco ſe transfigurans in angelum lucis tentavit ab initio B. Virginem per ſuperbiam, dicens: O Maria, totus orbis colit te -

457. Reddita pace Eccleſiæ S. Petrus rediit ex Aſia minore Jeroſolimam; prius ad B. Virginem miſit Epheſum hanc Epiſtolam: Mariæ Virgini & Matri Dei. Petrus apoſtolus Jeſu Chriſti, veſter Servus, & omnium ſervorum Dei. Exorta ſunt aliqua dubia - ob hoc proficiſcar Jeroſolimam - ut veſtrâ aſſiſtentiâ conſtituantur ſana -

459. Hæc fuit communis formula Epiſtolarum, quas ſcripſerunt apoſtoli. Ut autem B. Virgo vocaretur mater Dei, decretum fuit unanimiter ab apoſtolis, quando condiderunt Symbolum Apoſtolicum. Ab aliis fidelibus vocabatur communiter *Maria à JESU*, vel *Maria à JESU Nazareno*, vel *Maria filia Joachimi & Annæ*.

461. B. Virgo proficiſcens Epheſo Jeroſolimam valedicit ſexaginta tribus fœminis, quas inſtruxerat, & cum quibus Epheſi in communitate vixerat; inter has erant multæ virgines, præſertim illæ novem, quæ in deſtructione Templi Dianæ fuerant conſervatæ. Hæ autem diſcipulæ ignorabant, per B. Virginem Templum fuiſſe deſtructum. Deus ſic ordinavit, ut illa deſtructio habita fuerit pro re caſuali; ob quod & in oblivionem abiit, nec ab Hiſtoricis, uti prima deſtructio per incendium, annotata eſt.

462. B. Virgo reliquit præfatis fœminis hanc Scripturam. - In hac domo conſervetis inviolabilem ſolitudinem; nec permittatis ulli viro ingreſſum; ſi verò neceſſarium fuerit cum viris colloqui, id fiat ad Portam in trium præſentia; perſeverate in oratione, & recitate vel cantate, quod vobis deſignavi ſervate ſilentium -

463. B. Virgo vocabatur *Maria senior*, quia multis m
bus in Baptismo suum nomen contulit. Præterea suæ comm
ti Symbolum, Pater noster, Decem præcepta, & plures alia
ces scripto tradidit. In hunc finem ipsis etiam reliquit ma
Crucem, manibus angelicis confectam.

464. Rogavit etiam Filium, ut pro tuenda illa commu
deputaret specialem angelum, quod & concessit.

465. Postquam ergo B. Virgo duobus annis cum dimidi
rata fuerat Ephesi, descendit ad Portum. Tunc manifestan
illi mille ejus angeli visibiliter; ex opposito vidit multitudine
fernalium Legionum contra se paratam.

466. Hæ Legiones concitarunt in mari terribilem tem
tem, ita ut necessarium fuerit, navem aliquoties ab angelis s
in aerem, donec transierint fluctus, alioquin B. Virginem cu
vi submersuros.

467. Dœmones assumebant quoque personam aliorum
gantium, quasi in aliis navibus acclamantium, ut in suas nave
fugerent, qui in navi B. Virginis vehebantur. Cogitabant
B. Virginem deserendam & sic perituram.

469. Tempestas duravit quatuordecim diebus; & nav
quindecim, cum alioquin intra sex dies confici possit.

471. Post quatuordecim dies Christus apparuit B. Vi
& dixit: Præcipe ut Domina quibusvis creaturis & obedient.
B. Virgo præcepit Lucifero & ejus cohorti, ut discedant à
& statim recesserunt in Palæstinam; quia non sunt jussi ire in o
Statim etiam rediit tranquillitas in mari; obstupescentibus
bus in navi tam celerem mutationem, quamvis ignoraverint ca

479. B. Virgo ad me dixit: Elegistis me in vestro Mo
rio in Superiorissam. Accepto hoc officium; sed ea condi
ut sequantur meam doctrinam, quam in hac Historia tibi tr

481. Ut venit Jerosolimam, egressa est è cœnaculo ad vi
da loca sancta. Comitabantur angeli; & Lucifer sequebatu
è vestigio cum sua cohorte.

482. Sed devotione B. Virginis territi dœmones cum clamore, audito à sola B. Virgine, fugiunt, clamantes -

483. In Oliveto ipsi apparuit Christus.

484. B. Virgine reversa in Cœnaculum iterum lamentabantur dœmones, clamantes -

485. Tunc B. Virgo rogavit Filium, ut novam legem Evangelii liberet à cæremoniis & oneribus Veteris Testamenti.

486. Fructus hujus orationis fuit, quod statim dein in Concilio Jerosolimitano fuerit abolita Circumcisio. Interea Jerosolimam venerunt Paulus & Barnabas ad Concilium.

488. S. Paulus tunc B. Virgini gratias egit ob suam conversionem, & liberationem à variis periculis. Idem fecit S. Barnabas.

489. S. Petrus, ut Caput Ecclesiæ, celebravit Concilium in præsentia B. Virginis; & dixit: Incipiamus oratione, & in hoc exercitio decem diebus persistamus. Primo autem & ultimo die offeramus Sacrificium Missæ pro obtinenda illustratione.

490. B. Virgo decem illis diebus permansit sine cibo & potu. In prima Missa accepta Eucharistia fuit corporaliter deportata in cœlum; angelus interea assumpsit ejus personam in terra. Postquam fuit elevata in sublimia aeris, Deus præcepit adesse Luciferum & ejus cohortem, ut videant B. Virginem in gloria, & Christum in ejus corde, quo agnoscerent, in ea divinitatem esse quasi inclusam, ut participatione divinarum proprietatum orcum humiliet. Non possum omnia referre mihi eatenus revelata.

491. Tunc audierunt dœmones vocem exeuntem à Deo: Hæc mulier conteret caput Serpentis. 492. Dein in momento cum ejulatu se præcipitarunt in orcum. B. Virgo autem prosequebatur suum iter in cœlum, ubi mansit viginti quatuor horis coram throno Dei.

494. Apparuit in cœlo templum quasi crystallinum. Hoc templum Christus secum univit; dein illud tradidit in manus suæ

matris. B. Virgo accepto Templo repleta est novo splendo habuit visionem Dei intuitivam.

495. In hac visione de novo in B. Virgine fuit or Charitas, ut eam diffunderet in Ecclesiam, quæ ipsi sub illo bolo Templi fuit tradita. Tunc fuit reportata in Cœnacul angelis, retinentibus constanter in manu illud Templum ipsi tum. Reliquis novem diebus permansit in oratione. Int B. Virgo divisit filiis Ecclesiæ thesauros Redemptionis; ince divisione ab apostolis, ac progressa est in futura tempora ad ac Sanctos varios juxta mysterium prædestinationis. Quia executio Decretorum prædestinationis à Christo relicta est su tri, tradidit ipsi etiam gubernationem totius Ecclesiæ, & dis tionem gratiarum, quas quilibet ex meritis Redemptionis est secuturus.

497. B. Virgo post Concilium donavit Paulo & Barnab liquias de fasciis & passione Domini. Durante Concilio L cum cohorte non est ausus appropinquare Cœnaculo ob me B. Virgine incussum, quamvis à longe circumiverint.

503. B. Virgo ad me dixit: Deus valde humiliavit d nem per aliquam devotam animam, ut multis diebus non ausus ad eam accedere. Lucifer pessima machinatus est c Hispaniam, & nisi Deus ob præfatam devotam personam im visset, Hispaniæ regnum periviſſet.

505. Pugna B. Virginis cum Dracone, quam S. Joanne scribit Apoc. C. 12, ideo jussu B. Virginis tam obscurè des fuit, ut tantùm posset explicari à Deo suo congruo tempore. pugna renovata fuit tempore Incarnationis. Prior enim pug rat tantum in figura. Nunc autem in re.

507. Dœmones conati sunt eam privare gratiâ, quæ est diatrix gratiæ pro filiis Adæ.

508. Dona B. Virgini collata non possunt comprehendi lectu etiam angelico. Ipsa attigit omnia, quæ non sunt Deus. includit immensam amplitudinem.

510. Dœmones, quamvis senserint maxima tormenta accedendo ad B. Virginem, ex ira tamen & invidia coegerunt se ad patienda hæc tormenta; & accesserunt quasi per ignes & gladios ad sumendam vindictam.

513. Ea occasione B. Virgo precata est pro omnibus tentatis à dœmone. Deus illi promisit, omnes ipsam in tentatione invocantes fore defendendos.

514. Deus ligavit dœmonem; & extremum catenæ posuit in manu B. Virginis.

515. Dein B. Virgo à sex Seraphinis fuit elevata à terra, & collocata in throno Filii ad ejus latus in splendida nube. Tunc circumdata fuit splendore quasi sole. Sub pedibus ejus apparuit luna. In capite ponebatur corona duodecim stellarum in Symbolum divinarum perfectionum, quæ ipsi communicabantur in gradu summo, quantum est puræ creaturæ possibilis. Videbatur etiam prægnans ob ea, quæ à divina natura participabat, & ob amorem divino consimilem.

516. Septem Draconis capita significant, quod sit author septem vitiorum capitalium; & decem cornua, quod velit frustrare decem Præcepta Decalogi.

517. Filius, quem illa mulier peperit, est spiritus Ecclesiæ, quæ potestate à Christo accepta regit omnes gentes.

518. Totus partus illius mulieris includit etiam speciales animas sanctas, quas adhuc parit. Solitudo, & 2260 dies de quibus ibi sermo, significant statum animi, in quo B. Virgo ex hoc tempore usque ad mortem fuit, & residuos vitæ dies.

519. Lucifer tandem desperat, se posse vincere hanc mulierem, prout hactenus per 5000 annos speraverat.

521. Deus finita illa pugna dixit ad B. Virginem. - Tu es auxilium meæ Ecclesiæ, & gubernatrix. Habeas à me omnem potestatem; eam in tua reposui voluntate; impera Lucifero, ut quamdiu in terra vixeris, non disseminet hæreses. 522. B. Virgo

 sic

ſic imperavit; & ideo factum, ut dœmones toto reſiduō tem quo B. Virgo in terris vixit, non fuerint auſi ullum homin ducere doctrinîs hæreticîs.

523. Tunc Satanas ex præſentia B. Virginis fugiens cec terram, ubi relaxata aliquantum catena manſit. Niſi B. Vir ciſſet Draconem, haud dubie is impediviſſet fructum Redemp

525. Per alas mulieri datas ſignificatur poteſtas B. Virgini ta, aſcendendi ad Deum, & exinde gratias in Eccleſiam diſtribu

526. Per *tempus*, & *tempora*, & *dimidium temporis* ſignifi tres anni cum dimidio, nempe 1260 dies, quibus adhuc vixit.

528. Tunc B. Virgo dimiſit è manu catenam, qua te dœmonem vinctum, & juſſit, ut omnes dœmones ſtatim præ rentur in infernum; quod & ſine mora factum eſt. In ir dein aliquamdiu jacuerunt cum horribili clamore. Angeli canebant Victrici nova Cantica. Adam & Eva gratias a Chriſto, quod ex ſuis poſteris unam elegerit in matrem & paratricem damni.

531. B. V. ad me dixit: Quamvis Chriſtus in vita & dœmones vicerit, ego tamen illos poſt Chriſtum in ejus n penitus debellavi, & per has victorias plantata eſt Eccleſi tanta perfectione & ſanctitate.

534. B. Virgo æmulabatur ſtatum Beatorum in cœlis, mè verò ſtatum, quem habuit Chriſtus in terra quoad un cum Deo, excepta ſola viſione intuitiva; & quamvis hoc impoſſibile, videtur tamen, altitudinem ejus ſanctitatis omr tuiſſe, quæ minora erant illo ſtatu Beatorum.

535. Deus ad B. Virginem dixit: - Habebis adhuc tu viæ toto tempore tuæ peregrinationis perpetuam viſione abſtractivam; quin te ab iſta poſſint unquam perturbare cre Sic onuſta meis theſauris divides pro tuo arbitrio fidelibus ut per te inveniant auxilium.

536. Illud ſolum denegandum eſt B. Virgini, quod involvit manifeſtam contradictionem.

538. B. Virgo in viſione illa Dei abſtractiva non habuit determinatos limites, ſed quotidie crevit in cognitione eſſentiæ ac proprietatum Dei.

539. Erat vera effigies ſui filii. Habebat poteſtatem diſtribuendi theſauros gratiarum tanquam Regina & Domina.

540. Omnes ſpecies creaturarum, quæ in animam B. Virginis intraverunt per ſenſus, extinctæ fuerunt in illius anima, inquantum habebant aliquid materiale, quamvis etiam harum nullas nunquam in ſuam animam admiſerit, niſi inquantum ſervierunt ad exercitium amoris & aliarum virtutum. Loco illarum ſpecierum materialium Deus ipſi infudit alias ſpecies puriores & immateriales.

541. Hoc myſterium facile aſſequentur Docti. Nam ſpecies intrant per quinque ſenſus; dein tranſeunt ad aliam potentiam, nempe ad ſenſum communem, qui vocatur Phantaſia ſeu potentia imaginativa. In his omnibus ſumus adhuc ſimiles brutis. Ex his ſpeciebus phantaſticis Intellectus educit alias ſpecies immateriales, & vocatur *Intellectus agens.* Hinc Philoſophi dicunt, quod intellectus ad intelligendum opus habeat, ut ſe convertat àd phantaſmata.

542. Sed in B. Virgine hic ordo non obſervabatur; quia Deus illi contulit ſpecies independenter à ſpeciebus phantaſticis, quamvis has reliquerit; ita tamen, ut operationes phantaſticæ habuerint exercitium ſuum ſine influxu in ſpecies intellectuales. Cum ſpeciebus ſenſuum non operabatur in B. Virgine intellectus; cum ſpeciebus tamen phantaſticis, quæ erant in ſenſu communi, operabatur omnia, quæ pertinent ad dolores, tribulationes, & anguſtias. Itaque in illa fiebat, quod factum eſt in templo Salomonis, ubi lapides apparabantur extra templum; in ipſo autem templo non audiebatur ſonitus mallei.

543. Illæ ſpecies, quas Deus B. Virgini infudit loco phantaſtica-

ſticarum, erant longè puriores, & ſerviebant ad viſionem D
ſtractivam; & erant ſupernaturales.

544. Illæ infuſæ ſpecies dependebant à Deo; in qu
quam in ſpeculo vidit omnia pertinentia ad Eccleſiam, & qu
agenda aut ordinanda incumberent. Ab hoc modo intelli
& operandi Deus excepit ea, quæ B. Virgo debuit agere ex
dientia erga Petrum & Joannem.

550. B. Virgo videns Luciferum machinari prava conſilia
tra Chriſtianos in Aſia, petiit à Deo auxilium. Deus reſpo
eam agere debere ut Reginam & Dominam. Itaque præcepi
cifero, ut ſe præcipitaret in orcum; quod & ſine mora factum

551. Quando B. Virgo Jeroſolimâ venit Epheſum, habu
nos ætatis 54. menſes 3. dies 26. à Nativitate Chriſti era
nus 40. 6. Januarii. Epheſi morabatur annis duobus cum
dio. Reverſa eſt Jeroſolimam anno ætatis ſuæ 56. menſium
cundo Julii; anno à Nativitate 42. Concilium Jeroſolimit
celebrabatur duobus menſibus, poſtquam Epheſo Jeroſolima
dierat; ita ut tunc jam compleverit annum ætatis 57. Dein
ta eſt pugna, & triumphus & ille ſtatus, de quo dictum,
Chriſti 42. menſibus 9, qui ſtatus duravit diebus 2260.

552. B. Virgo ad me dixit: Nullus quidem homo exc
ab imitatione mei filii, & mei; elegit tamen Deus quasdam a
ſpecialiter, qui perfectius imitentur meam & mei filii vitam.

555. Eadem ad me dixit: Precare Deum, ut non ſinat
tuo illabi ullam ſpeciem rei mundanæ aut terrenæ. Circa ſ
autem creaturarum, ad quas te obligat amor Dei aut proxim
lam admitte, niſi qua indiſpenſabiliter indiges. Precare De
in te omnes ſpecies rerum inutilium extinguantur.

557. Revelatum mihi fuit, quid B. Virgo operata fu
quatuor Evangeliſtis ad deſcribenda quatuor Evangelia.
tidie proſtrata in terram rogavit Deum pro impetrando illis l

558. Quando è cœlo rediit in terram pro regimine Ec

Deus ipsi manifestavit, jam esse tempus ad conscribenda Evangelia, jussitque, ut eorundem conscriptionem ordinaret. Sed obtinuit à Deo, ut hoc ordinaretur à Petro. Hic proin in Concilio Jerosolimitano jussit conscribi vitam Christi.

559. Persolutis precibus pro illustratione, cui deferenda ea conscriptio, descendit lux in Petrum cum hac voce: Caput Ecclesiæ quatuor Scriptores eligat. Tunc Petrus dixit: Mathæus statim incipiat - Marcus sit secundus - Lucas sit tertius - Joannes sit quartus - Durante hac determinatione constanter lumen mansit supra Petrum.

560. Paucis postea diebus S. Mathæus incepturus suum Evangelium in aliquo cubiculo Cœnaculi domûs rogavit noctu Deum pro obtinendo lumine. In ea oratione apparuit ipsi januis clausis B. Virgo, sedens in throno splendido, ac dicens: Misit me Deus ad impertiendam tibi benedictionem pro scribendo Evangelio - de me non convenit alia scribere, nisi quæ necessaria sunt ad describenda mysteria Verbi - veniet tempus, quo manifestabuntur etiam beneficia mihi concessa. Dein S. Mathæus contulit cum B. Virginie ordinem observandum in conscribendo Evangelio, quod & inchoavit in ejus præsentia, descendente simul supra caput suum in visibili specie Spiritu Sancto. Disparente B. Virgine prosecutus est suam historiam Evangelicam in lingua Hebraica anno à Nativitate Christi 42.

561. Post quatuor annos, nempe anno à N. C. 46. scripsit S. Marcus suum Evangelium in lingua Hebraica. Antequam incepit, rogavit suum angelum custodem, ut de hoc moneret B. Virginem; quæ statim ipsi apparuit, ut S. Mathæo, in majestate, & jussit, ne describeret res ad se pertinentes. Tunc Marcus circumfusus cœlesti luce in præsentia B. Virginis inchoavit suum Evangelium. S. Hieronymus asserit, quod S. Marcus suum Evangelium scripserit Romæ ad instantiam fidelium. Sed hoc solùm intelligen-

dum est de versione latina sui Evangelii Hebraici scripti
læstina.

562. Post duos annos, nempe anno à N. C. 48. scripsi
cas suum Evangelium in lingua Græca in Achaia. Appa
quoque initio scriptionis B. Virgo, cum qua scribenda c
& venit super eum quoque Spiritus Sanctus, uti supra cæt
vangelistas -

563. S. Joannes scripsit suum Evangelium in lingua g
Minore Asia anno à Nativitate Christi quinquagesimo octav
mortem B. Virginis, & contra hæreses.

564. Tunc apparuit ipsi è cœlo B. Virgo, dicens -
ergo fuit initium quatuor Evangeliorum, ut Ecclesia agnc
omnes has gratias ac beneficia accepisse per B. Virginem.

566. B. Virgo de novo præcepit angelis, ut serviant
lis, & ut ad se referrent de illorum necessitatibus, ac vesti
Curabat enim tota sua vita, ut apostoli habeant eandem f
vestium, & ejusdem coloris, qualem habuerat Christus. Ip
ficiebat ipsis togas propriis manibus, adjuvantibus angelis.

567. Angeli ex mandato B. Virginis interdum invisel
postolis visibiliter; interdum liberabant eos ex carceribus;
dum ministrabant illis bonas inspirationes; interdum portab
ab uno loco ad alterum. Nullus transibat dies, aut nox,
non operata est varia miracula in bonum apostolorum & E
Interdum scribebat apostolis doctrinas divinas, quibus eos
labatur & animabat.

568. Nec tantùm eos consolabatur per epistolas prop
nu scriptas, sed etiam sæpius iis apparebat, quando eam i
bant. Sic apparuit Petro, Antiochiæ sentienti difficultatem.
Ob reverentiam erga Caput Ecclesiæ descendit è throno,
apparuit, & contulit cum ipso de negotiis Ecclesiæ, præsen
instituendis quibusdam Festis. Sic etiam apparuit ipsi Ron
statuerunt, ut Petrus instituat Romæ Festum Nativitatis Chi

Festum Passionis, & Festum Cœnæ Domini. A. S. Petro etiam institutæ fuerunt Dominicæ, Ascensio Christi, Pentecoste, & cæremoniæ, quæ in hunc usque diem in Ecclesia observantur. Omnia autem hæc facta sunt ex ordinatione, & cum consilio B. Virginis. Petrus dein profectus est in Hispaniam, & lustratis Ecclesiis à S. Jacobo fundatis reversus est Romam.

570. Alia vice S. Petrus suis angelis tutelaribus præcepit, ut de sua quadam afflictione referrent ad B. Virginem; sed Christus angelis mandavit, ut ipsummet Petrum Româ transferrent Jerosolimam in Cœnaculum ad B. V. quod statim factum est.

571. B. Virgo, postquam S. Petrum circa varia instruxit, prostrata expansis manibus in terram more solito rogavit Deum, ut mitigetur Romæ persecutio. Petrus reportatus per angelos Romam invenit res in meliori statu; & Consules Romani statim dederunt licentiam profitendi Christianam Legem. Ex miraculis hucusque recensitis colligi poterit, quanta miracula B. Virgo operata fuerit in gubernatione apostolorum & Ecclesiæ. Nam si omnia conscriberentur, pluribus libris opus foret, quam continentur lineæ in hac historia.

572. B. Virgo ad me dixit: Non decet, ut Sacerdotes sint famuli mulierum, & ut coram his stent detecto capite.

575. B. Virgo non commisit ullam negligentiam in regimine Ecclesiæ.

576. Species de passione Christi in corde B. Virginis manserunt tam vivæ semper, ac fuerunt in actuali passione, quia hanc gratiam petiit à Deo.

579. Si B. Virgo toto vitæ suæ tempore nullum aliud habuisset exercitium, quàm passionis Dominicæ, per hoc solum plus merita fuisset, quàm omnes Sancti & Martyres suis laboribus & passionibus. Ipsa per amorem, & dolores, quos in ejusmodi exercitio sensit, sæpe Martyr effecta est, quia sæpius per eosdem obiisset, nisi fuisset supernaturaliter conservata. Si ergo hæc omnia obtulit

tulit pro Ecclesia, prout reipsa fecit, consideremus, quanta ill
beamus. Sæpe in ea meditatione passionis fudit sanguineas la
mas; sæpe sudavit præ angustia sanguineum sudorem. Aliqu
ejus cor præ magnitudine doloris emotum est è suo naturali l
& tunc descendebat ejus filius de cœlo, ut B. Virgini inspirare
vum vigorem & vitam.

580. Ab his operationibus & sensationibus Deus solùm
cepit eos dies, quibus B. Virgo celebrabat mysteria Resurrecti
Ut verò ejusmodi diebus, quibus patiebatur, in negotiis nihil
gligeretur, constituit sui loco aliquem angelum, qui ejus pe
nam assumebat, & determinabat, quæ non poterant differri.
exercitio autem præfato B. Virgo diebus Jovis hora quinta ve
tina ingrediebatur suum cubiculum; nec egrediebatur usque
meridiem Dominicæ.

581. Tunc sentiebat B. Virgo in suo corpore eosdem do
res, quos sensit in passione Christus, & eo tempore, quo sing
passus est. Portabat quoque crucem, & affigebat se cruci.
modo singulis hebdomadis quamdiu vixit, renovavit in se pa
nem filii. Per hoc exercitium promeruit magnas gratias dev
erga passionem Dominicam, iisque promisit speciale auxilium
participationem thesaurorum passionis Dominicæ.

582. Cum B. Virgo semper habuerit in corde præsen
Christum sub speciebus Eucharisticis, misit Christus è cœlo n
tos angelos in terram ad videndum hoc miraculum, & lau
dum Deum.

585. Quamvis tunc in Missa non dicerentur Epistola & Evan
lium, utpote nondum scripta; dicebantur tamen multi Psalmi, &
preces cum variis cæremoniis. Consecratio tamen semper erat ead

586. B. Virgo agnovit, necessarium esse, ut Sacerdotes
Missa uterentur aliis vestibus, quàm in usu communi. Ideo p
priis manibus confecit ornatum Ecclesiasticum, non quidem om
no similem formæ modernæ, non tamen multùm absimilem.

t

teria autem erat ſatis conformis cum moderna, nempe de lineo, & de pretioſis operis. Adjuvabant eam in hoc angeli.

587. Ex regnis, in quibus prædicarunt Apoſtoli, venerunt multi fideles, ut viderent B. Virginem. Inter hos erant quatuor principes, afferentes B. Virgini pretioſa dona. Horum aliqua impendit ad ornatus Eccleſiaſticos, & pro Hoſpitalibus.

590. Ultimis annis B. Virgo pro ſomno tantùm impendit dimidiam horam, vel ad ſummum unam horam. Cibus erat fruſtulum panis, & interdum piſcis. Somnum verò & cibum admiſit non pro neceſſitate, ſed ex obedientia erga S. Joannem; quia potuiſſet vivere ſine ſomno & cibo.

595. B. Virgo anno 45 à N. C. habebat annos ætatis 60. duos menſes.

598. B. Virgine patiente deliquium amoris Chriſtus ad eam deſcendit de cœlo. Tunc angeli eam duxerunt in cœlum & collocaverunt in throno ad latus filii. B. Virgo manſit ſemper ad latus Humanitatis Chriſti.

601. Tunc Chriſtus ſtatuit, quod ex eo die omni Dominica B. Virgo debeat portari in cœlum, ut ibi celebret Reſurrectionem Domini præſentiâ corporis & animæ.

603. Tunc habuit viſionem Dei beatificam per aliquot horas; & ſic fruita eſt eſſentiali beatitudine copioſius quàm omnes Sancti. Ex eo die ſemper, quamdiu vixit, omni Dominica finito exercitio paſſionis hora duodecima noctis portata eſt ab angelis in cœlum. Ea occaſione Angeli ipſi canebant illum Hymnum; *Regina cœli lætare Alleluja.*

604. Omnia quæ erant poſſibilia & decentia filius quaſi debebat ſuæ matri.

606. Semel S. Joannes ſic occupabatur concionando, ut tranſierit hora communionis. B. Virgo proin conſultabat cum angelis, quid agendum? Reſpondebant, eſſe exequendum, quod filius præceperat. Tunc ivit quidam angelus ad S. Joannem, in viſibili

ſpecie dicens: Deus vult, ut noſtra Regina quotidie commu
Tunc S. Joannes ſtatim reverſus in Cœnaculum -

607. Eo momento, quo accepit ſpecies Sacramentales i
de, ſub illis illi apparuit Chriſtus in ea ætate, in qua inſtituit S
cramentum, & in gloria. Hac viſione gaviſa eſt per tres h
& in ea ſupplevit omnem torporem fidelium in recipiendo S
cramento. Quod ſi B. Virgo hunc defectum non ſuppleviſſet
quam Eccleſia exhibuiſſet ſufficientem gratitudinem pro inſtitt
hujus SS. Sacramenti, nec Dominus pro hoc beneficio acc
competentem ſatisfactionem.

611. Omnes honorum tituli & officia Reginæ, Domin
bernatricis, matris, & Magiſtræ in ea plenitudine gratiarum B
gini collata ſunt, in qua omnipotentiæ divinæ id erat poſſibile
quam mater agnoſcebat omnes filios & domeſticos Eccleſi
exceptione usque ad finem mundi. Tanquam gubernatrix ag
bat omnia corda ſubditorum, ut omni tempore Eccleſia poſ
gi ejus interceſſione.

612. Multas cæremonias docuit Apoſtolos, ut eas intro
rent in Eccleſiam. Invenit multa Exercitia pietatis, quæ poſte
runt recepta in Eccleſiis, Congregationibus, & Ordinibus R
ſis. Sic celebrabat ſolennius Feſtum ſuæ Immaculatæ Concep
& ſuæ Nativitatis, quæ duo feſta jam cœpit celebrare à te
Incarnationis.

613. Feſtum ſuæ Immaculatæ Conceptionis celebraba
vis anno die octavo Decembris. Ita inflammabatur amore I
ſemper debuerit à Deo confortari ne moreretur.

615. In hoc feſto Chriſtus ad eam deſcendit de cœlo
ab angelis in throno fuit portata in cœlum, ubi hoc feſtum
nius celebrabatur - ibi habuit viſionem Dei intuitivam bea
aliquot horis. Nunc hoc feſtum in cœlo octavo die Dec
alio modo celebratur; de quo loquar in alio libro, quem
ſum ſcribere de Jeroſolima Triumphante, ſi Deus mihi ded
poſſim hunc librum ſcribere. 616.

617. Festum suæ Nativitatis celebrabat die octavo Septembris. 618. Christus tunc ad eam descendit è cœlo cum angelis, Patriarchis, & Prophetis; & eam collocavit in throno ad suam dexteram.

620. B. V. ad me dixit: Concedo & affirmo, quod sis ineptissima ad scribendam hanc historiam. Sed scias, quod hæc historia non dependeat ab Instrumento, sed ab ejus Authore, nempe à suprema Veritate, in qua omnia continentur, quæ scribis; quibus proin nec perfectissimus ex Seraphinis posset quidquam addere, nec tu poteris quidquam detrahere.

621. Exurgit hinc major Dei gloria, si fœmina scribat hanc historiam, quæ nil possit contribuere ex scientia & industria propria. Omnes agnoscent, quod hæc historia non sit opus tuum, & quod eam tam parum possis tibi attribuere, quam tuus calamus. Est tantum instrumentum manus Omnipotentis, & Interpres meorum verborum.

622. Eadem ad me dixit: Omnes gratiæ, quas meus filius Sanctis promeruit, fuerunt primariò ordinatæ ad ejus gloriam, dein ad meam.

623. Eadem dixit: Sciunt Docti & devoti, & ita doctum fuit in mea Ecclesia, quod regula ac mensura pro dimetiendis gratiis ac beneficiis mihi à Deo collatis nulla alia sit quàm Omnipotentia Dei, & mea capacitas; quia omnes mihi contulit gratias, quas ego potui recipere, & quas ille potuit dare. Eæ gratiæ semper tantùm fructus tulerunt in me, quantum in pura creatura potuerunt fructificare.

626. Ad has B. Virginis curas accessit cura regiminis Ecclesiarum, & instructionis Apostolorum.

628. Angeli interdum ad B. Virginem dixerunt: Tu es Magistra Ecclesiæ, & reparatrix generis humani.

631. In festo Præsentationis, quod annuatim celebrabat, collocabatur ab angelis ad dexteram Filii. 633. Celebravit etiam festum SS. Joachim & Annæ. 634. Et S. Josephi, ac Desponsationis.

635.

635. In his festivitatibus, quamdiu Christus adhuc vers in terra, semper ipsi apparuit gloriosus, ut contigit in monte bor. In his quoque festis semper præcepit S. Joanni, ut adduceret pauperrimos, quibus genuflexa ministrabat cibos.

644. Mysterium Incarnationis tam vivaciter gerebat in sum memoriæ, ut ejus nunquam fuerit oblita, aut illud rec destiterit, ne unico quidem momento. 645. Hanc devot cœpit die decimo octavo Martii, eamque continuavit per subsequentes dies sine cibo & potu.

647. Tunc descendit ad eam filius de cœlo; & ab a portatur in cœlum, ubi collocatur in throno ad dexteran Ista deportatio in cœlum contigit singulis diebus per hanc N nam; & singulis diebus in ea renovabatur scientia rerum mundi. 648. 649. Primo die in ea renovabatur scientia o creationis factæ primo die. Secundo die agnovit opera secundo die -

650. Singulis diebus hujus Novennæ composuit novum ticum correspondens diei creationis. Singulis quoque diebu vabatur ad nova dona, & participationem Deitatis; & conf tur ipsi nova potestas seu Dominium.

651. Dein septimo die media nocte portatur in cœlum, Seraphinis induitur clamide, cingulo, armillis -

652. Collocatur sic ornata ad dexteram filii.

654. Ibi suis precibus impetravit & promeruit omnes g quæ unquam omnibus hominibus ac singulis fuerunt collatæ ferentur ab origine usque ad finem mundi.

655. In omnibus festis, quæ celebravit, obtinuit convers innumerarum animarum. Fuit mihi specialiter revelatum, q diebus, in quibus celebravit festum Incarnationis semper libe omnes animas è purgatorio, in quod ut Regina omnium cœ rum è cœlo ablegavit angelos.

656. Festum Nativitatis Domini inchoavit more solito Canticis. Descendit ad eam Christus è cœlo, ut in aliis festis. Dein elevata fuit ab angelis è terra, & collocata à dexteris sui filii. Ab angelis decantabatur *Gloria in Excelsis Deo.* Tunc Christus ipsi de novo concessit, ut sit dispensatrix omnium gratiarum Dei, & ut eas possit distribuere pro suo arbitrio. Hoc suum Officium etiam administravit mira sapientia in bonum Ecclesiæ.

657. B. V. ad me dixit: Memento, quod me privaverim visione intuitiva Dei ad regendam Ecclesiam. - Per hoc, quod Deus ex me suscepit humanam naturam, tantam erga me contraxit, (ut sic dicam) obligationem, ut hanc nunquam potuisset solvere, nisi omnia in me fuisset operatus, quæ ejus omnipotentia potuit communicare, & quæ ego potui recipere.

663. Ejus divina scientia & amor ascendit ad summum, quantum in pura creatura fuit possibile. Hinc ardentissimè desideravit, ut nullus damnaretur eorum, qui sunt prædestinati. Mortua fuisset præ amore omni horâ, nisi omnipotentia Dei eam servasset. 664.

665. Christus eam constituit in suam supremam Eleemosinariam, & in ejus arbitrio constituit distributionem thesaurorum misericordiæ & gratiarum, ut eos distribuat illis animabus, quibus scit eos convenientissimè distribui posse.

667. 670. Celebrabat etiam Oblationem trium Regum, & Baptismum Christi, & ejus quadragenarium jejunium, quo tempore per 40 dies nec dormiebat, nec comedebat, nec loquebatur cum alio, nisi cum S. Joanne de negotiis concernentibus regimen Ecclesiæ.

671. Ad finem hujus quadragesimæ Christus eam recreabat convivio, quale ipsi appararunt in deserto angeli. Christus propria manu ei ministrabat cibos.

672. Ut ego credam, quæ de B. Virgine scribo, mihi sufficit lumen, in quo ista cognosco. Si quis potuit permovere Christum

ad continuandum beneficium Sacramenti Eucharistiæ, era
B. Virgo, propter quam specialissimè illud instituit.

674. Singulis annis in Parasceve tribus horis pependit i
ad imitationem Christi.

679. B. V. ad me dixit: Ut tuæ subditæ sciant, qua
Sacra Solitudine se habeant, volo, ut conscribas specialem l
in quo illis constituas distributionem actionum & temporis;
men, ut quæ in his Exercitiis Sacris versantur, non se sub
à communitate. &c.

680. Sic decuit, ut Christo reverso ad Patrem B. Vi
maneret in Ecclesia, ut per ejus sollicitudinem & merita
executio redemptionis fieret, & ut ad partum perveniret at
lucem proferretur passio & mors filii.

681. B. Virgo applicans thesaurum passionis filii propr
ritis & industriis emit agrum, in quo filius plantavit suam v
Ecclesiam. - Eadem sæpe fuit portata in cœlum, quia sic fu
sibile, & decuit.

683. Iterum B. Virgo à Seraphinis fuit portata in cœl
collocata in throno Humanitatis filii. 684.

685. Post hæc descendit de cœlo, & fecit mira Cantica.
iterum fuit portata in cœlum & collocata ad dexteram filii,
nata visione intuitiva beatifica Dei. Observo, quod omnib
nis in ejusmodi raptu in festo Ascensionis fuerit interrogata:
lit manere in cœlo, an verò redire in terram? & respond
velle redire -

686. Itaque B. Virgo se non una tantum vice, sed s
privavit visione beatifica, ut descenderet in terram pro re
Ecclesiæ. - Reposita ipsi interea fuerunt prœmia, ut po
fruitione æqualis esset Humanitati sui filii in aliquo gradu si
sibili. - Dein subsecutæ sunt preces B. Virginis, quibus ora
exaltatione divini nominis, pro incremento Ecclesiæ, pro c
sione mundi, & pro victoria contra dœmones. Omnes h

ces fuerunt exauditæ eô modô, quo evenerunt omnia & evenient usque ad finem mundi.

687. Singulis annis Spiritus Sanctus visibiliter in specie ignis & cum fragore in Pentecoste descendit in caput B. Virginis, quamvis hoc non omnibus fuerit manifestum. - Tunc rogabat Spiritum Sanctum, ut suas influentias gratiarum præsentibus & futuris temporibus in Ecclesia communicet, neque eas omittat ob peccata hominum. In omnes has preces consensit Spiritus Sanctus; & fructum sensit, ac sentiet Ecclesia usque ad finem mundi.

688. Celebravit præterea alia duo festa, nempe SS. Angelorum, & omnium Sanctorum. In illo innumeri Angeli habuerunt Chorum in ejus Cubiculo toto die, canentes laudem Deo, quod eam fecerit reparatricem generis humani.

691. Parum aut nihil dixi comparativè ad ea, quæ mihi fuerunt declarata. Nec de iis, quæ mihi fuerunt revelata, possum præbere sufficientem notitiam. - Omnia tormenta Martyrum haberent sufficiens proemium, dummodo daretur videre B. Virginem ad dexteram sui filii.

694. B.V. ad me dixit: Accumulabam curas in regimine Ecclesiæ.

697. Complevit annum ætatis 67.

698. Fuit tot annis plantatrix & magistra Ecclesiæ.

699. Gabriel descendit in cubiculum B. Virginis, expansis manibus orantis pro peccatoribus. Alii angeli comitantes habebant candidas vestes, coronas in capitibus, & palmas in manibus. Tunc salutavit eam S. Gabriel his verbis: *Ave Maria.* - *Tres anni tibi adhuc supersunt* pro hac vita.

700. Dein per duas horas cum angelis celebrat Chorum.

701. Recedentibus angelis projecit se in terram, quam complexa ait: O terra, tibi debitas refero gratias, quia me sine ullo meo merito annis 67 portasti. Rogo te, ut me adjuves residuo vitæ tempore ut per te perveniam ad meum ultimum finem. Dein conversa ad alias creaturas ait: O Cœli, Planetæ, Stellæ, elementa,

ta, gratias vobis ago, quod vestris influentiis cooperati fuer
meam conservationem vitæ; adjuvate me, ut eam emendem.

705. Tribus ultimis annis vitæ B. V. jam tota natura
sentire dolorem, & luctum, & mœrore anticipare mortem
quæ sua vita omnibus creaturis pulchritudinem & perfect
contulit. - Cœli, Stellæ, Planetæ tunc inceperunt multum
dere suæ pulchritudinis & splendoris, sicut minuitur dies ing
nocte. Aves duobus ultimis annis ejus vitæ dederunt sign
cialis tristitiæ; circumvolitabant cubiculum B. Virginis, &
cantûs edebant lugubres voces -

706. Similem luctum monstrabant feræ; nam cum sem
sitaret loca sacra, cingebatur in monte Calvario à multis feri
currentibus ex variis silvis & montibus. Aliqua ex illis se pı
nebant in terram; alia inclinabant sua capita, omnia lamen
tur & suspirabant. Sex ultimis mensibus sol, luna, & stellæ
bant minori lumine, quàm hactenus consueverant. In die
obitûs totaliter obscurabantur, sicut contigit in morte Christ
quamvis multi docti viri hanc mutationem in cœlo observa
iis tamen causa erat incognita. Apostoli tamen, & Discipul
interfuerunt morti B. Virginis, hanc causam agnoverunt.

707. Ex eo tempore fideles osculabantur terram, ubi I
go vestigia posuit.

709. Duobus ultimis annis omnibus ægris & miseris
venientibus contulit sanitatem animæ & corporis tanquam I
na vitæ & mortis, & thesauraria divitiarum Dei.

710. Magistra Ecclesiæ.

718. Quotiescunque communicabat, circumdabatur
splendore, omnibus id videntibus.

719. Fuisset mortua præ amore, nisi Deus vim inhibui

720. Christus ad B. Virginem dixit: In cœlo eris Med
& omnes, qui tua intercessione digni erunt, implebo meis t
ris. - Tunc B. Virgo præcepit angelis, ut protegant loca Sa

Si hæc gratia non fuiſſet perdita ob peccata, non inhonorarentur à gentilibus.

722. B. Virgo Eccleſiam alloquens dixit: Tu es Domina gentium, cui debetur omnis honor ab omnibus.

724. B. Virgo condens ultimam voluntatem dixit: - Cœlis, Stellis, Planetis, & elementis, & omnibus creaturis gratias ago, quia me conſervarunt. - Omnium meorum meritorum & theſaurorum hæredem facio Eccleſiam, meam Dominam. -

725. Chriſtus confirmans hoc teſtamentum ſcripſit in corde B. Virginis hæc verba: *Fiat, ut petis, & ordinas.*

730. B. Virgo ad me dixit: Chriſtus poſt ſuam Aſcenſionem me in terra reliquit, ut meis meritis & præſentia Eccleſiam plantem & regam. Ipſe juſſit, ut ejus curam geram tanquam mater & Domina.

731. Eadem ad me dixit: Deus te elegit in Secretariam ſuorum myſteriorum.

732. Tribus diebus ante obitum B. Virginis convenerunt in Cœnaculo omnes Apoſtoli, quia eò deportabantur ab angelis. Primus eò fuit Româ deportatus Petrus.

734. Alii aliquot ex Apoſtolis ex inſtinctu interno venerunt Jeroſolimam. - Petrus illis dixit: Deus vult nobis tollere noſtram Magiſtram.

736. B. Virgo in ea ætate 69 annorum erat ejusdem formæ in corpore, cujus erat anno ætatis 33; neque enim erat emacerata, neque rugatæ frontis, ut ſolet accidere aliis hominibus.

740. In illo ultimo articulo cœleſtis odor, & angelica muſica diffundebatur etiam in plateam. Cœnaculum replebatur ſplendore, quem omnes viderunt. In teſtimonium hujus miraculi factus eſt magnus concurſus populi in Jeruſalem in plateis.

741. Mors B. Virginis ſic contigit; Deus ſuſpendit ſuum perpetuum miraculum, quo limitavit vim amoris in B. Virgine. Itaque ceſſante retinaculo amor deſiccavit humorem naturalem in ejus corde, & obiit.

742. Illa mors contigit die Veneris circa horam tertiai meridianam, qua & Christus exspiravit; decimo tertio mens gusti anno ætatis ejus 69 completo; & septuagesimo, dempt bus 26. post mortem Christi vixit annos 21. menses 4. di post Nativitatem Christi erat annus 55. Quando autem p Christum, habuit annos ætatis 15, menses 3, dies 17.

743. In hac morte sol aliquot horis obscuratus fuit in monium luctûs. Ad domum Cœnaculi convolarunt multa in testimonium luctûs, & suis lugubribus cantibus omnes co verunt ad luctum. Omnes ægri advenientes retulerunt sani & ex purgatorio tunc fuerunt liberatæ omnes animæ. Ma miraculum erat, quod tres personæ, vir, & duæ fœminæ, momento Jerosolimis in peccato sine pœnitentia mortuæ per cessionem B. Virginis redierint ad vitam & pœnitentiam.

744. B. Virgo ad me dixit: Quia ultrò exemplô mei legi mortem, obtinui hanc gratiam, ut omnes, qui me in a mortis invocaverint, sumere possim in meam protectionem dœmones; ut eos possim præsentare coram divino tribunali, pro eis advocare. Præterea mihi promisit Dominus, quod tis meis Clientibus velit impertiri magnum auxilium pro felic te. Itaque renova in te memoriam de mysterio meæ mortis permovebis Dominum & me, ut tibi opitulemur in morte.

748. Volebant Apostoli per duas puellas, quæ hæredi duas togas B. Virginis, inungere ejus Corpus; sed fuerunt ditæ splendore, quo erat circumdata.

749. Audiebatur etiam Musica angelorum canentium *Maria, gratia plena, Dominus tecum.* Alii angeli respon Virgo ante partum, in partu, & post partum. Ex eo tem primitiva Ecclesia inter fideles introductus est mos sic la B. Virginem, & per traditionem ad nos pervenit.

750. Apostoli deponentes corpus B. Virginis non se pondus ullum; nec aliud tactu senserunt, quàm solam togam.

vita, nec post mortem permisit Deus videri quidpiam de corpo-
B. Virginis, nisi solùm caput & manus.

751. Christus non habuit tantam curam proprii corporis, ut
ıbuit de corpore suæ Matris. B. Virgo rogavit Dominum, ut
um corpus post mortem à nullo videretur, quod & obtinuit. Ad
:pulturam convenit magna multitudo fidelium cum candelis, qua-
m nulla vel minimum consumebatur, quamvis per triduum man-
rint accensæ.

752. Deus commovit corda incolarum Jerosolimæ, ut omnes,
x ullo etiam gentilium ac Judæorum excepto, assisterent Sepultu-
:. Mille angeli custodes B. Virginis præcedebant canentes, quo-
ım Musica audiebatur ab Apostolis & Discipulis, & multis aliis.
cœlo ad Sepulturam descenderunt multæ Legiones Angelorum
ım Patriarchis, Prophetis, -

753. In via ad Sepulchrum contigerunt multa miracula, ad
ıorum enarrationem requireretur multum temporis. Omnes æ-
·i, quorum magna multitudo convenerat, sanabantur; multi ob-
ssi liberabantur; multi Judæorum & gentilium convertebantur.

754. Ad tumulum B. Virginis permansit integro anno sua-
ssimus odor; in Oratorio autem illius mansit multis annis.

755. Aves quoque, & feræ ad ejus Sepulchrum ex montibus
sylvis convenientes luctum monstrârunt; solùm aliqui gentiles
Judæi non dederunt signum in morte suæ mediatricis.

762. Sola B. Virgo non habuit debitum subeundi judicium
.rticulare; neque ab illa fuit exacta ratio ejus actionum, & dono-
m acceptorum. Ob hanc causam in extremo judicio non judi-
bitur, ut cæteri homines, sed veniet sedens ad dexteram sui filii,
cum eo judicet omnes creaturas. - Humanitas Christi ad Pa-
em dixit: Cum mea mater in vita semper fuerit mihi conformis,
. gradu absolutè possibili, decet, ut etiam mihi sit conformis in
loria, & in sede super thronum majestatis nostræ, ut ibi sit summa
articipatio, ubi est essentialis sanctitas.

763.

763. Tunc B. Virgo collocata fuit ad dexteram sui filii
throno Trinitatis, quo nunquam pertinget ullus Angelorun
hæc est summa Excellentia illius, quod sedeat ut Domina i
throno trium personarum, ubi omnes alii comparent ut s
Ipsa plus possidet de divinis perfectionibus, quàm omnes Sanć

764. Exiit quasi à Patre vox, dicens: - Ipsa sola mer
dem in throno nostræ Majestatis.

765. Tertiò die jussit Deus, ut anima B. Virginis regre
ad corpus, idque vivificet, ut sic in corpore & anima sedeat a
teram filii. Tunc multæ Legiones angelorum comitatæ fueru
mam B. Virginis in vallem Josaphat cum Patriarchis & Pro

766. Tunc Dominus allocutus est Sanctos dicens: Mat
sine macula concepta est - mea caro est ipsius caro; & ips
cooperata est in operibus redemptionis. Hinc debeo eam s
re à mortuis, sicut ego surrexi, eadem die & hora.

767. Itaque surrexit immoto lapide Sepulchri, quo teg
In sepulchro remansit sola toga & linteamina.

768. Hæc Resurrectio contigit in die Dominico media

769. Sic cum corpore & anima attigit thronum Trinit

775. Hic tamen thronus non est materialis, quia D
immensus.

776. B. Virgo tamen possidet gloriam in gradu in
quàm humanitas Christi.

777. Pater æternus dixit: Ipsa habet jus ad nostrum r
cujus coronetur in Reginam. Verbum dixit: Ad meam r
spectant omnes creaturæ -

778. Exiit vox de throno dicens: Tu eris Domina o
hominum, habens potestatem in vitam eorum & mortem.
Rectrix militantis Ecclesiæ & magistra. Si te homines ex co
vocaverint, auxiliaberis eis. Eris Præfecta omnium justor
mnes replebis bonis juxta modum devotionis, quam erga
bent. Te constituimus in custodem nostrarum divitiarum

thesaurariam nostrorum bonorum. In tuas manus reponimus omnia media & auxilia nostræ gratiæ, ut ea distribuas. Nihil concedemus mundo, nisi per tuas manus; & nihil denegabimus, quod tu concedis. In tuis labiis se diffundet gratia in omnes quidquid petieris, & in coelo seu terra ordinaveris. In omnibus tibi obedient angeli & homines; quia omnia nostra tua sunt, sicut semper fuisti nostra. Reges nobiscum in æternum.

779. Tunc Deus præcepit omnibus coeli incolis, ut omnes præstent suæ Reginæ homagium.

780. Resurrectio, Ascensio, & Coronatio B. Virginis contigit die Dominica, decimoquinto Augusti. Ejus corpus jacuit triginta sex horis in Sepulchro; idque factum anno quinquagesimo quinto à Nativitate Christi, postquam hic annus complevit menses præcedentes Mensem Augustum.

781. Petrus in præsentia Apostolorum vult, ut hoc miraculum Assumptionis in coelum publicetur Ecclesiæ. Tunc aperiunt Sepulchrum, & inveniunt solam togam; & canunt Hymnos in honorem JESU & Mariæ.

782. Tunc descendit angelus de coelo dicens: Viri Galilæi, quid miramini? vestra Regina resurrexit, & cum corpore & anima vivit in coelo -. Sic confortabantur Apostoli in eorum itineribus, præsertim in hora Martyrii, in qua B. Virgo omnibus apparuit. Alia, quæ narrantur de Assumptione B. Virginis, mihi non fuerunt revelata, & ideo illa prætereo.

784. B. V. ad me dixit: Ecclesia omni tempore agnovit pretium meæ intercessionis, & potentiam; hanc enim demonstravi millionibus miraculorum.

785. Eadem ad me dixit: Deus paratus est ad subveniendum his, qui sciunt obtinere meam intercessionem, ut efficaciter agam mediatricem. Hæc est via secura, & [illegible] medium, quibus Ecclesia potest emendari, & quibus animæ denuo ad divinam amicitiam redire possunt.

787. Profiteor, o Domina, te initium esse nostræ salutis, re-

paratricem ruinæ generis humani, unicum instrumentum omnipotentiæ.

790. Tua bonitate gero titulum tuæ filiæ & Discipula

791. Hanc divinam historiam, ut sæpius dixi, relinq ptam ex obedientia erga meos Confessarios & Superiores. dubito ob hanc causam, fuisse divinæ voluntatis, ut eam scri & obtemperarem B. Virgini, quæ mihi id sæpius præcepit p tos annos. Et quamvis totam descriptionem judicio & meorum Confessariorum subjecerim, ita ut nec verbum reperiatur, quod non cum illis contulerim, & quod non v subjicio ea tamen judicio Ecclesiæ.

Præfationes ad tres Libros huju Historiæ.

Præfatio ad Librum I.

N*um.* 5. Anno octavo post ædificatum hoc Monasteri gesimo quinto meæ ætatis, constituta fui in Superi hujus conventûs. Ex hoc tempore magnis timori anxietatibus per totam vitam cruciata fui. Timui, quia eran perta, & quia ad [illegible]endum hoc officium opus erat dispe ne; & quia perpetuò timui, ne forte constituta essem in v tuta, & in periculo excidendi divina amicitia.

6. Hinc precata sum Dominum, ut me hoc periculo & sublevaret. Et quamvis jam prius me admonuerit, ut ho suscipiam, ego verò me excusarem, semper tamen mihi rev hanc esse ejus voluntatem, ut hoc onus suscipiam. Quia v mul mihi reliquit libertatem tergiversandi, hancque meam n tatem illi placere viderem, omnibus viribus alloboravi, ut m tarem hoc periculo. Deus verò semper repetiit, hanc esse voluntatem, ut hoc officium suscipiam; consolabatur etiam m tim per se, partim per angelos, ut obtemperem.

7. In hac desolatione confugi ad B. Virginem, quæ res

Mea filia, non tibi difficile hoc mandatum accidat, ego tibi assistam - veni ad me, ac pete à me consilium - Ex eo die B. Virgo me audiit, me instruxit, & illuminavit, & mysteria vitæ suæ mihi revelavit, præsertim diebus festis. Repetebatur etiam sæpius mandatum divinum, ut ea, quæ per revelationem agnoveram, scriberem; quia Deus declaravit, se ea mihi dictare velle. Huic divinæ voluntati, quam constanter agnovi, decem annis restiti, donec tandem hanc divinam Historiam scribere inceperim.

8. Cum de hoc mandato divino scribendi istam historiam conferrem cum meis angelis, quos Deus in hunc finem pro assistentia mihi deputaverat, & obtenderem meam inhabilitatem, sæpius mihi responderunt, hanc esse voluntatem Dei, ut scribam vitam B. Virginis. Semel sic mihi concionabantur: - Tantam certitudinem habetis vos homines de voluntate Dei per obedientiam, quantam nos habemus per visionem intuitivam Dei. - Itaque cogita, hoc præcepisse tuos superiores - Quod si obedientia tibi injuncta contineret aliquid indecens, Deus id in tuo calamo impediret per miraculum, & renovaret hoc miraculum, quod perpetravit cum Abrahamo.

9. Eandem voluntatem ac mandatum Dei in multis aliis occasionibus mihi declaravit S. Michael.

10. Ultra has revelationes & alias, in quibus demandata fuit descriptio vitæ B. V., Deus ipsemet in propria persona, immediatè sæpissime & multoties hanc suam voluntatem mihi manifestavit, dicens - nunc est voluntas mea, ut scribas; ne recuses, sed esto obediens.

11. Hæc omnia tamen non fuerunt sufficientia ad me permovendum, ut scriberem istam vitam, nisi intercessisset obedientia erga Superiores, pro quorum illustratione rogavi Deum.

12. Satan quoque incussit mihi magnos metus, ut desisterem, & vicisset meam ignaviam, nisi meorum Superiorum invicta constantia me animasset. His non obstantibus rem distuli, seu, ut melius dicam, multis annis restiti, meque obedientiæ opposui, non

ausa manum apponere. Id tamen divina providentia factu
do, quia intermedio hoc tempore tantis afflictionibus grav:
ut non potuerim frui quiete & serenitate Spiritus, adeoq
fuerim idonea ad recipiendum hoc lumen. Non enim in
gradu, quamvis elevato, anima potest esse idonea ad recipi
tam sublimem & delicatam influentiam; & ut interea mel
struerer.

13. Itaque ex obedientia tandem cœpi scribere. - Ob
tia est magna virtus, quia fuit efficax ad sistendum cursum
Josue. - Loquere igitur, o Domina quia audit ancilla tua;
ple jam promissionem tuam; sta verbo; pande mihi colla
gratias, ut tua magnitudo pateat omnibus populis, & ut i
habeam normam vitæ ex consideratione tuæ, sicut sæpiu
præcepisti.

14. Scribam proin non tanquam magistra, sed ut discip
ut instrumentum B. Virginis.

15. Ex obedientia scripsi secunda vice hanc historiam
licet prima vice lumen fuerit copiosum, incapacitas tamen
erat magna; & quia nec lingua, nec verba, nec calamus s
rant ad omnia proferenda, tunc aliqua omisi; successu verò
poris accedentibus novis cognitionibus nunc invenio me m
doneam ad ea nunc describenda; quamvis etiam multi sim
sura eorum, quæ cognovi per revelationem. Accedit, q
prima descriptione nimis attenta fuerim ad res materiales,
ordinem scribendorum; & m[illegible]cupatissimam habuerunt ti
& tempestates adversitatum. Itaque incapacitas ad tantum
tanta erat, ut me resolverim ad illud comburendum; & ver
liter ex providentia Dei, qui mihi in ea perturbatione non pote
primere condecentia.

16. Nunc autem ad denuo scribendum hoc modo tract
In festo Purificationis B. V. sensi in corde meo mirabile
pandens divina attributa; sensi etiam mirabiles motus in D
& sensum humiliationis, contritionis - Tunc Deus ad me

Ne concidas - tende ad perfectionem per imitationem vitæ B. Virginis; describe eam secunda vice, & adde, quæ in priori descriptione deerant -

17. Tunc vidi, & audivi B. Virginem dicentem: Nondum ex arbore vitæ, ex historia, quam scripsisti, decerpsisti fructum, nec pervenisti ad medullam ejus substantiæ. - Obtinui à Deo, ut possim te exornare, ut jam non attendas ad materiale hujus historiæ, sed ad essentiale, in quo te solùm habeas instar instrumenti. Tunc B. Virgo me induit candida veste, & cinxit cingulo, & dixit: Do tibi meam benedictionem ad describendam secunda vice meam vitam sub mea directione & assistentia.

18. Liber hic dividetur in tres partes, & octo libros.

19. Ut sciatur, quando scripserim, notandum, quod meus Pater & Soror hoc monasterium construxerint ex voluntate Dei, quam mea mater cognovit per revelationem. Fundatio facta est 1619. 13. Januarii, quo die etiam mater mea cum duabus meis sororibus habitum religiosum suscepit. Pater quoque suscepit Ordinem S. Francisci cum duobus filiis, in quo & sanctè obiit. Mater mea mecum Velum accepit 1620. 2. Februarii. Octavo anno post fundationem, nempe 1627, vigesimo quinto meæ ætatis obedientia mihi Officium Superiorissæ injunxit. Decem annis subsequentibus sæpe à Deo & B. Virgine mandatum accepi, ut scribam vitam B. Virginis; toto tamen hoc tempore præ metu & modestia restiti usque ad annum 1637, quo prima vice eam vitam scribere cœpi. Postquam opus compleveram, illud combussi cum aliis meis Manuscriptis tum propter anxietates conscientiæ, tum ex consilio alicujus Confessarii, qui mihi datus erat in absentia Confessarii mei ordinarii. Hic enim Confessarius mihi dicebat; non esse fœminarum, scribere in Ecclesia Dei. Obtemperavi subito; sed increpata propterea fui ab Ordinario meo Confessario, & à meis Superioribus. Jusserunt etiam, ut de novo hanc vitam scribam. Renovarunt quoque sua mandata Deus & B. Virgo, ac jusserunt, ut obtemperarem. Et hoc lumen secunda vice acceptum

fuit tam copiosum, ut cogar alium librum ad hanc historian
tinentem scribere sub titulo: *Leges sponsæ* &c. Itaque secun
ce cœpi hanc vitam scribere anno 1655. in festo Imma
Conceptionis.

Præfatio ad Librum II.

1. Cum primam partem deponerem ad pedes B. V. rog
emendarentur ibi descripta; & petens, num prosequ
berem scriptionem; respondit Deus: Rectè scripsisti. Sed
ut moriaris rebus temporalibus ac visibilibus; & ut ren
omnibus operationibus creaturæ terrenæ.

2. Turbata sum ex hoc præcepto sic operandi virtutes
difficili pro creatura terrena. Hinc sensi in me luctam inte
nem & spiritum; iste impellebat ad scribendum ob volun
Dei, illa retrahebat; videbatur tamen mihi verosimilius, me a
bendum incapacem esse.

3. Itaque victa metu & difficultate conclusi, non prose
pus. Dœmon se transfigurans in angelum lucis minabatur
num, si pergerem, & augebat anxietates, insinuans, me ex S
bia cœpisse opus.

5. Dissuadebant mihi hoc opus etiam aliquot devotæ pe
quæ me amabant, timentes infamiam Monasterii, si forte er

6. Inter tot fluctus constitui me committere obedientiæ;
vis meus Confessarius multis diebus fuerit absens.

7. Ad hæc dœmon constituit mihi tollere sanitatem, r
gravare morbis. Excitavit in me insuperabilem tristitiam; p
bavit mihi caput, & videbatur, quasi vellet obtenebrare meu
tellectum, & omnia perturbare in anima & corpore. Id fa
quia tunc cœpi in me observare quosdam defectus, quamvi
tam ex malitia, quàm humana fragilitate commissos. Cona
etiam me persuadere, omnia hactenus acta esse illusiones.

8. Absorpta igitur à tristitia & perturbatione decrevi co
rere primam partem, ne tenerer progredi ad secundam. Sua

dœmon, ut relicta via mystica operibus pœnitentiæ placarem Dominum; ut facerem votum, non amplius scribendi; ut magis intenderem eradicationi mearum imperfectionum.

10. Erat tunc talis status meus internus, ut meo judicio non sit ab illo diversus status damnatorum, nisi quod in eo nulla sit redemptio.

12. Liberata tandem ex his miseriis agnovi, quid ex se possit creatura, nempe nihil, [illegible] nihilum est peccatum. - In ejusmodi cognitionibus diffluebat cor meum tenerrimis affectibus amoris, laudis, gratiarum actionis.

16. Tunc vox aliqua sic mihi intus concionabatur -

23. Hucusque concionabatur mihi illa vox. Eam credidi esse vocem alicujus angeli, quamvis eum non viderim. Interea continuavi meas preces, ut me Deus illuminet; semper respondit, ut emendam vitam, & pergam in cœpto opere. Sæpe idem præceptum reiteravit B. Virgo.

24. Decrevi tamen sequi obedientiam; itaque reticendo ea, quæ à Deo & B. Virgine audieram, quæsivi ex Confessario, quid agendum? injunxit mihi sub obedientia, ut continuarem opus, ac scriberem secundam partem. Tunc conversus ad Deum, dixi: Quid vis, ut faciam?

25. Tunc videbatur mihi, quod lumen SS. Trinitatis mihi exprobraret meos defectus. Agnovi, quod B. Virgo stans coram throno Dei pro me oret, dicens -

28. Qui salutem suam in tuto collocare cupit, quærat protectionem B. Virginis.

30. Tunc sensi, quod SS. Trinitas me illuminet, & quod potentias meas tetigerit, quasi penicillo.

31. Deus mihi præcepit, ut scribam de virtutibus B. V. & ut juxta hanc formam vitam meam ordinem. Idem præcepit B. Virgo. Tunc petii à SS. Trinitate benedictionem, quam etiam mihi dederunt omnes tres personæ. Postquam de hac Ectasi surrexi, studui animam meam purgare.

32. In

32. In B. Virgine semper creverunt gratiæ, usque dum
venit ad summum verticem sanctitatis.

Præfatio ad Librum III.

1. Domine Deus num pergam in scribendo? Mater grat
clara mihi voluntatem filii tui.

2. Deus semper mihi respondit invocanti se.

3. Quando incepi hanc tertiam partem sensi novas per
tiones à dœmone. Pro certo assevero, quod nullam linea
verbum scribam, aut scribere cogitem, quin plures experiar
tiones, quàm sint syllabæ, quas scribo. Proposui Deo sect
partem, uti obtuleram primam. Obedientia omni rigorè m
git ad scribendam etiam tertiam partem. Hoc non obstan
quot diebus jactabar inter cogitationum conflictus tanquam
cula inter fluctus.

4. Ex una parte Deus mihi respondit, ut pergerem; qu
hoc mandatum Dei aliquoties celaverim meo Confessario.
lia parte avocabant anxietates quæ eo magis crescebant, quo
pius accedebam ad finem hujus operis.

5. Inter has anxietates clamabam ad Dominum di
Domine, conqueror de te. Aut enim præcipis, quod mi
impossibile, aut præbes auxilium inimicis meis, ut sua mali
impediant. Deus respondit: - debes purgari.

6. Secuta est dein in me maxima desolatio: præterea in
corpore sensi tantam vivacitatem sensus, ut etiam levissimæ
cultates mihi fuerint visæ intolerabiles. Mortificationum oc
nes mihi erant terribiles; & omnis dolor videbatur quasi l
vulnus. Disciplina flagellorum erat mihi in deliquium, &
ictus in divisionem cordis. Dico sine amplificatione, quo
solus attactus unius manus ad alteram mihi ex oculis extorse
chrimas. Experta etiam sum, quod cum me cogerem ad a
patiendum, sanguis ex unguibus manum proruperit.

11. Aliquot annis, priusquam hoc scriberem Deus mih

tulit gratiam civilis mortis pro operationibus vitæ terrenæ. Ea occasione mihi apparuit B. Virgo dicens - (12.) præcipio dœmonibus, ut hanc mortuam relinquant, ut reliquos defunctos, nec illi molesti sint.

15. A prima infantia Deus me exercuit variis tribulationibus, continuis morbis, doloribus, & molestiis. Crescente ætate crevit etiam passio per novum genus afflictionis, qua intrante oblita sum priorum. Ea consistebat in metu gravissimo, ne forte errem à via cum periculo amittendi amicitiam divinam. Hunc metum plurimùm adauxit fama publica de miseris deceptionibus dœmonis, quibus illusæ fuerunt quædam personæ hoc tempore. Hic metus non potuit à me tolli per adhortationes Confessariorum. Et quamvis angeli, B. Virgo, & Deus hunc metum sopiverint, dum fruebar eorum in apparitionibus præsentia. Quamprimum autem egressa sum ex peripheria illius luminis, denuò illo metu cruciata, & conturbata fui.

16. Inter hos timores multis annis vixi. Credo, quod radix hujus timoris fuerit sancta, sed multi rami erant infructuosi. Sed jam aliquot anni sunt, quod fruar quieti serena.

19. Deus ad me dixit: Demittam ad te è cœlo catenam, qua, si in aliquem defectum labaris, statim retraheris ad me.

20. Sensi effectum hujus catenæ; [illegible], quod in festo Circumcisionis hæc catena in me fuerit dedicata.

21. Hoc non obstante crescebant in me tentationes dœmonis, ita ut denuò titubarem, & inciperem desistere à continuatione hujus operis. Inter has tentationes semel in festo angelorum custodum, cum essem in Choro ad Matutinum, de repente adverti magnam commotionem; dein vidi multitudinem angelorum replentium spatium Chori, in quorum medio erat S. Michael super thronum, ut de meis culpis ferret sententiam. 22. Tunc audivi angelos dicentes inter se: Hæc anima non obedit inspirationibus nostris; privemus illam gratiis; non potest scribere vitam B. Virginis, prout illi jam sæpius fuit mandatum. Tunc promisi emendationem.

23. Dein admonebant me, ut nullam deliberatè comm imperfectionem. Et hæc erat conditio promissionis mihi fa

25. Semel nocte mihi apparuit angelus meus custos; d (26.) Scias, me esse unum ex illis mille angelis, qui nostræ R dum viveret, fuerunt deputati ad custodiam, & qui insignit Symbolo Nominis ejus. Aspice me; videbis hoc Symbol meo pectore. Scias etiam, quod ex his mille angelis rariss liquis deputetur ad aliarum animarum custodiam; & quod nimæ, quas hactenus in custodia habuimus, fuerint omnes ex ro prædestinatorum. Cave, ne prima hunc ordinem inve Dabo tibi cognitionem majorem eorum quæ scribenda eru minori difficultate scribas, quæ Deus tibi revelavit - novus vivendi, quem tibi Deus præscribit, continetur in doctrina, accipis à B. Virgine.

28. Alias res angelus mihi manifestavit, quæ tamen no necessariæ ad præsentem scopum. Dein B. Virgo ad me Meus æternus filius, & benedictio mei Sanctissimi filii veniat te, ut describas residuum vitæ meæ.

Vita Mariæ de Agreda.

§. 1. Nascitur [illegible] die 2 Aprilis. Pater, & Mater eju tequam jungerentur matrimonio, petunt coram raculosa imagine B. Virginis conjugem sibi provideri, cui cord tas. Erant ambo pacifici; nobiles, & benedicti à Deo in te ralibus. Mater quando hanc suam natam prolem obtulit D templo, sensit tantam consolationem, ut postea in senectute testata fuerit, se toto vitæ tempore non habuisse majorem.

§. 2. Antequam hæc proles pervenit ad usum rationis, habuit visionem, in qua in lumine claro agnovit Deum, in proin ardenter ferebatur. Notabili temporis spatio in hoc statu perstitit. Sed postea consolationes exaruerunt, & mult nis in maxima desolatione vixit usque ad Novitiatum; nam aliquot dies, ex quo Sacrum suscepit habitum, his desolatio liberata est.

§. 3. In ſtatu illo deſolationis, dum erat in ſæculo, præ triſtitia non audebat nec ſciebat cum hominibus loqui. Unicum illius ſolatium erat ſolitudo; hinc fugiebat omne conſortium, & abſcondebat ſe in loca recondita. Quidquid terrenum erat, quamvis licitum videretur, videlicet riſus, & otioſa colloquia, illam contriſtabat. Parentes, dum videbant ſuam filiam ita puſillanimem, & dejectam, ut exiſtimabant, pariter affligebantur. Mater, cum arbitraretur hunc modum vivendi provenire à quodam torpore, ac ignavia naturæ, cogitabat, eam mediis acrioribus excitare. Inde duriora erga filiam verba, & vultus materni triſtes. Cogitabat quidem exactâ obedientiâ placare matrem, ſed cum nil proficeret, totum adſcribebat ſuæ incapacitati. Hinc vivebat in perpetua lucta & triſtitia.

His afflictionibus Deus adjunxit infirmitates corporis. Hæ infirmitates jam inceperunt anno ætatis illius ſexto; nam, cum internæ afflictiones jam creverint à tenera illius ætate, alterârunt ſucceſſivè ejus humores, ac demum omnino corruperunt; ex qua corruptione humorum nec[illegible]io proveniebant infirmitates, dolores, & febres. Exinde ſecutus eſt plenarius contemptus apud domeſticos, conſiderantes, quod eſſet tam ægra, & puſillanimis. Æquo animo hæc recipiebat, præſertim ex conſideratione paſſionis Dominicæ, quæ profundè e[illegible] impreſſa ejus cordi, ita ut exarderet vehementi deſiderio patiendi, quoties de illa paſſione aliquid audiret, vel cogitaret. Interdum, dum [illegible]atur, audiebat vocem ſui dilecti: *Plus pro te paſſus ſum.* [illegible]en in ſpiritualibus. H[illegible]bat in domo cubiculum remotum à [illegible]epitu, ubi erexit altare. Semel audiebat vocem internam ſibi dicentem; Converte te ad me. Status deſolationis permanſit usque ad annum ejus duodecimum. Tunc petiit à Confeſſario inſtrui de modo purius ſerviendi Deo. Exinde obtinuit gratiam orationis contemplativæ; & ejus anima incipiebat frui cum quiete & tranquillitate præſentia Dei. In hoc felici ſtatu permanſit per aliquot annos. Studebat tamen occultare hunc ſtatum internum; hinc cum ſe abſtraheret à vanitatibus mundi, perdurabat nihilominus opinio, hæc provenire à torpore & ignavia ejus

etiam exterius insolito modo cruciandi & torquendi. Primò invasit illam terroribus & timoribus; nam quando in cubiculo vacabat orationi, & castigationi corporis, extinguebat lucem, ut eam averteret terrore umbrarum; apparuit illi etiam in specie terribili bestiarum. Interdum apparebat ut cadaver, quandoque in specie hominis. Affligebat etiam ipsius corpus sensibiliter; onerabat & gravabat illam quasi pondere intolerabili, ac comprimebat illam tanquam in torculari. Inter hos agones sentiebat sub speciebus Eucharisticis miram dulcedinem, quæ aliquamdiu duravit. Sæpe etiam vidit SS. Sacramentum circumdatum supernaturali splendore, quo confortabatur adversus inimicum. Cum semel ægra & afflicta clamaret ad Dominum, apparuit illi B. Virgo - subsecuta fortitudo animi in perferendis adversitatibus, ostendit, apparitionem fuisse veram. Sæpius dein experta est ejusmodi gratiam. In die Pentecostes vidit pulcherrimam columbam ardentibus radiis plenam, qui omnes dirigebantur in ipsam ad accendendum ejus cor. Ex hac apparitione, quæ repetebatur singulis diebus per totam Octavam, replebatur miro solatio, & desiderio placendi suo sponso. Alio tempore vidit Christum patientem, crudeliter vulneratum; ex qua visione confortabatur ad patiendum.

§. 7. Dœmon autem augebat naturales perpetuas infirmitates; ita ut corpus debilitate extrema penitus deficeret. Quando se conferebat ad orationem, vel ad Officia Ecclesiastica, cruciabatur ab eo in omnibus membris tanta vehementia, ut existimaret, divelli in se ab invicem omnia ossa. Gravabat illam insuper tanta gravedine, ut prolaberetut in terram. Cumque hi cruciatus simul concurrerent cum aliis ejus naturalibus infirmitatibus, credebat se morituram. Præterea cruciabatur à dœmone in animo; suggessit enim petulantissima, & replevit ejus memoriam impurissimis imaginibus, angebatque maximis timoribus, quasi non incederet via tuta, ita ut crederet, sibi interclusum esse omne solatium. Narrabat ipsa de se aliud genus pœnæ dicens: Cruciabat me dœmon alio genere cruciatus, quod non decet eloqui, durissimum tamen erat pro anima amante castitatem, quia non facile permittebatur, ut de hac re consulerem meum Confessarium,

rium, & ego tanquam tyro non poteram discernere, an per h
fendatur Deus vel non. 2. Occultabat sua bona opera, ut p
hinc petiit cubiculum separatum; observabatur tamen die ac
ab aliis Monialibus, volentibus scire causam, cur esset tota em
& cur ejus vultus sit adeo pallidus instar cadaveris. 3. Hac o
ne Dœmon usus persuasit reliquas Moniales, ut eam occu
omnibus horis diurnis, & quidem in præsentia alterius Moni
non posset vacare orationi & reliquis sacris exercitiis. Nocte
aliquæ deputabantur, quæ apud illam vigilarent, donec penitu
mno absorberetur. Quod si fallebat hanc diligentiam, se nih
nus erigendo, puniebatur per privationem S. Communionis.
terea non permittebatur ipsi cum suo Confessario loqui de n
animæ. Præscribebatur etiam determinatum spatium tempo
Confessione, sic ut non licuerit eam ultra semiquadrantem hor
trahere; eaque tantum concedebatur una & altera vice per h
madam. Severè etiam tractabatur verbis ac exprobrabatu
quod tantùm accupetur nomen pietatis. Si quandoque præ
mentia doloris prorumpebat in verba exclamationis dolorosæ,
bantur in ipsam tanquam hypocritam; sic ut cogeretur penit
re; sed hoc ipsum silentium increpabant tanquam obstinati
5. Accessit aliud, illudque majus malum, quod Deus eam de
rit suis solatiis, seque occultaverit, eamque tanquam in desert
quoso dereliquerit. 6. His non obstantibus frequentabat
Chorum, & occultabat dolores, ut poterat.

§. 8. Erat tamen vicissitudo afflictionum, & consolati
Scripsit postmodum ex obedientia librum sub titulo: *Scala*, u
minit doctrinæ à Domino acceptæ, quomodo in via interna po
vitari pericula. Hic liber, quamvis non fuerit completus, ede
men cum historia ejus vitæ. 2. Quamprimum prorupit signis
nis ejus fervor internus, reliquæ Moniales id imputabant hyp
Et ideo unanimiter concluserunt, ut separetur à communione
non amplius illi permittatur secessus in suum cubiculum.
tatem cum sua videret imputari stultitiæ, aut explicari in sui c

etiam exterius insolito modo cruciandi & torquendi. Primò invasit illam terroribus & timoribus; nam quando in cubiculo vacabat orationi, & castigationi corporis, extinguebat lucem, ut eam averteret terrore umbrarum; apparuit illi etiam in specie terribili bestiarum. Interdum apparebat ut cadaver, quandoque in specie hominis. Affligebat etiam ipsius corpus sensibiliter; onerabat & gravabat illam quasi pondere intolerabili, ac comprimebat illam tanquam in torculari. Inter hos agones sentiebat sub speciebus Eucharisticis miram dulcedinem, quæ aliquamdiu duravit. Sæpe etiam vidit SS. Sacramentum circumdatum supernaturali splendore, quo confortabatur adversus inimicum. Cum semel ægra & afflicta clamaret ad Dominum, apparuit illi B. Virgo - subsecuta fortitudo animi in perferendis adversitatibus, ostendit, apparitionem fuisse veram. Sæpius dein experta est ejusmodi gratiam. In die Pentecostes vidit pulcherrimam columbam ardentibus radiis plenam, qui omnes dirigebantur in ipsam ad accendendum ejus cor. Ex hac apparitione, quæ repetebatur singulis diebus per totam Octavam, replebatur miro solatio, & desiderio placendi suo sponso. Alio tempore vidit Christum patientem, crudeliter vulneratum; ex qua visione confortabatur ad patiendum.

§. 7. Dœmon autem augebat naturales perpetuas infirmitates; ita ut corpus debilitate extrema penitus deficeret. Quando se conferebat ad orationem, vel ad Officia Ecclesiastica, cruciabatur ab eo in omnibus membris tanta vehementia, ut existimaret, divelli in se ab invicem omnia ossa. Gravabat illam insuper tanta gravedine, ut prolaberetut in terram. Cumque hi cruciatus simul concurrerent cum aliis ejus naturalibus infirmitatibus, credebat se morituram. Præterea cruciabatur à dœmone in animo; suggessit enim petulantissima, & replevit ejus memoriam impurissimis imaginibus, angebatque maximis timoribus, quasi non incederet via tuta, ita ut crederet, sibi interclusum esse omne solatium. Narrabat ipsa de se aliud genus pœnæ dicens: Cruciabat me dœmon alio genere cruciatus, quod non decet eloqui, durissimum tamen erat pro anima amante castitatem, quia non facile permittebatur, ut de hac re consulerem meum Confessa-

rium, & ego tanquam tyro non poteram discernere, an per fendatur Deus vel non. 2. Occultabat sua bona opera, ut hinc petiit cubiculum separatum; observabatur tamen die ab aliis Monialibus, volentibus scire causam, cur esset tota e & cur ejus vultus sit adeo pallidus instar cadaveris. 3. Hac ne Dœmon usus persuasit reliquas Moniales, ut eam occ omnibus horis diurnis, & quidem in præsentia alterius Mor non posset vacare orationi & reliquis sacris exercitiis. Noct aliquæ deputabantur, quæ apud illam vigilarent, donec penit mno absorberetur. Quod si fallebat hanc diligentiam, se n nus erigendo, puniebatur per privationem S. Communionis. terea non permittebatur ipsi cum suo Confessario loqui de animæ. Præscribebatur etiam determinatum spatium temp Confessione, sic ut non licuerit eam ultra semiquadrantem hc trahere; eaque tantum concedebatur una & altera vice per madam. Severè etiam tractabatur verbis ac exprobraba quod tantùm accupetur nomen pietatis. Si quandoque pr mentia doloris prorumpebat in verba exclamationis dolorosæ bantur in ipsam tanquam hypocritam; sic ut cogeretur peni re; sed hoc ipsum silentium increpabant tanquam obstina 5. Accessit aliud, illudque majus malum, quod Deus eam c rit suis solatiis, seque occultaverit, eamque tanquam in dese quoso dereliquerit. 6. His non obstantibus frequentaba Chorum, & occultabat dolores, ut poterat.

§. 8. Erat tamen vicissitudo afflictionum, & consola Scripsit postmodum ex obedientia librum sub titulo: *Scala,* minit doctrinæ à Domino acceptæ, quomodo in via interna p vitari pericula. Hic liber, quamvis non fuerit completus, ed men cum historia ejus vitæ. 2. Quamprimum prorupit sign nis ejus fervor internus, reliquæ Moniales id imputabant hy Et ideo unanimiter concluserunt, ut separetur à communio non amplius illi permittatur secessus in suum cubiculum. autem cum sua videret imputari stultitiæ, aut explicari in sui

ptum, gaudebat, & aliquando sic abripiebatur spiritu, ut elevaretur in altum, & pateretur Ectasin. 4. Deus dein se familiariorem illi exhibuit per apparitiones, revelationes, & Ectases. Primò B. Virginem vidit 1620 Sabbato post Pentecosten; cum enim gravata afflictione clamaret ad Dominum, dicens: Domine, quid jam in tali statu incipiam? rapta est in Ectasin, ubi à corde abstersus omnis mœror, & tanta infusa exultatio, ut illi non potuerit resistere, etiamsi voluerit. Dein vidit B. Virginem, ut accipientem corpus filii e Cruce in sinum suum. Postquam ab hac fuit instructa de exercitio omnium virtutum, videbatur illi [illegible] divinus infans brachio suo illi eximat cor è pectore, idque cum suo commutet, in qua commutatione sensit dulcissimum dolorem. Hanc primam Ectasin habuit in Cella sua. In hac consolatione mansit usque ad festum S. Magdalenæ; & ab hoc tempore, quo erat octodecim circiter annorum, Ectases perpetuò continuârunt, etiam sub functionibus publicis coram communitate, & sub S. Communione. In ejusmodi Ectasibus corpus remansit sine sensu & motu. Conabatur quidem hos raptus avertere, dum sensit eorum initia, ita ut etiam sanguinem ore ejecerit præ resistentiæ vehementia, frustra tamen. Hinc Deum precata est, ut has gratias saltem non conferret cum signis externis.

§. 10. Itaque magnus tumultus propterea exort[illegible] in communitate. Moniales, quæ statim ab initio illi erant contrariæ, omni studio examinabant, an esset vera Ectasis. Corpus aliquantulum erat elevatum à terra, sic tamen ut terram contegeret, erat insensibile instar cadaveris, & tam leve, ut instar folii potuerit moveri solo halitu. Vultus erat solito formosior & modestissimus. Ectases ejusmodi durabant duabus tribusve horis; & causabantur occasione S. Communionis, aut lectionis vel colloquii spiritualis, aut Musicæ. 2. Cum semel Confessarius existens in via ad monasterium audiret, eam esse in Ectasi; intus in animo illi præcepit, ut se conferret ad Parlatorium; quod statim factum. Idem expertæ sunt Superiorissa, & aliæ, quarum erat in illam imperium. Statim enim ad ejusmodi mandatum internum ad se ex raptu reversa obtemperavit imperanti. 3. Dein P. Pro-

rium, & ego tanquam tyro non poteram disce
fendatur Deus vel non. 2. Occultabat sua bo
hinc petiit cubiculum separatum; observabat
ab aliis Monialibus, volentibus scire causam, c
& cur ejus vultus sit adeo pallidus instar cadave
ne Dœmon usus persuasit reliquas Moniales
omnibus horis diurnis, & quidem in præsenti
non posset vacare orationi & reliquis sacris exe
aliquæ deputabantur, quæ apud illam vigilaren
mno absorberetur. Quod si fallebat hanc dil
nus erigendo, puniebatur per privationem S. C
terea non permittebatur ipsi cum suo Confess
animæ. Præscribebatur etiam determinatum
Confessione, sic ut non licuerit eam ultra semi
trahere; eaque tantum concedebatur una &
madam. Severè etiam tractabatur verbis a
quod tantùm accupetur nomen pietatis. Si
mentia doloris prorumpebat in verba exclamati
bantur in ipsam tanquam hypocritam; sic ut
re; sed hoc ipsum silentium increpabant tan
5. Accessit aliud, illudque majus malum, quo
rit suis solatiis, seque occultaverit, eamque tan
quoso dereliquerit. 6. His non obstantibu
Chorum, & occultabat dolores, ut poterat.

§. 8. Erat tamen vicissitudo afflictionu
Scripsit postmodum ex obedientia librum sub
minit doctrinæ à Domino acceptæ, quomodo i
vitari pericula. Hic liber, quamvis non fuerit
men cum historia ejus vitæ. 2. Quamprimum
nis ejus fervor internus, reliquæ Moniales id
Et ideo unanimiter concluserunt, ut separetu
non amplius illi permittatur secessus in suum
tamen cum sua videret imputari stultitiæ, aut e

ptum, gaudebat, & aliquando ſic abripiebatur ſpiritu, ut elevaretur in altum, & pateretur Ecſtaſin. 4. Deus dein ſe familiariorem illi exhibuit per apparitiones, revelationes, & Ecſtaſes. Primò B. Virginem vidit 1620 Sabbato poſt Pentecoſten; cum enim gra[illegible]ta afflictione clamaret ad Dominum, dicens: Domine, quid jam in tali ſtatu incipiam? rapta eſt in Ecſtaſin, ubi à corde abſterſus omnis mœror, & tanta infuſa exultatio, ut illi non potuerit reſiſt[illegible] etiamſi voluerit. Dein vidit B. Virginem, ut accipientem corpus [illegible] e Cruce in ſinum ſuum. Poſtquam [illegible] hac fuit inſtructa de exercitio omnium virtutum, videbatur ill[illegible] divinus infans brachio ſuo illi eximat cor è pectore, idque cu[illegible]o commutet, in qua commutatione ſenſit dulciſſimum dolorem. Hanc primam Ecſtaſin habuit in Cella ſua. In hac conſolatione manſit usque ad feſtum S. Magdalenæ; & ab hoc tempore, quo erat octodecim circiter annorum, Ecſtaſes pe[illegible]uò continuârunt, etiam ſub functionibus publicis coram communitate, & ſub S. Communione. In ejusmodi Ecſtaſibus corpus remanſit ſine ſenſu & motu. Conabatur quidem hos raptus avertere, dum ſenſit eorum initia, ita ut etiam ſanguinem ore ejecerit præ reſiſtentiæ vehementia, fruſtra tamen. Hinc Deum precata eſt, ut has gratias ſaltem non conferret cum ſignis externis.

§. 10. Itaque magnus tumultus propterea exort[illegible] in communitate. Moniales, quæ ſtatim ab initio illi erant contrariæ, omni ſtudio examinabant, an eſſet vera Ecſtaſis. Corpus aliquantulum erat elevatum à terra, ſic tamen ut terram contegeret, erat inſenſibile inſtar cadaveris, & tam leve, ut inſtar folii potuerit moveri ſolo halitu. Vultus erat ſolito formoſior & modeſtiſſimus. Ecſtaſes ejusmodi durabant duabus tribusve horis; & cauſabantur occaſione S. Communionis, aut lectionis vel colloquii ſpiritualis, aut Muſicæ. 2. Cum ſemel Confeſſarius exiſtens in via ad monaſterium audiret, eam eſſe in Ecſtaſi; intus in animo illi præcepit, ut ſe conferret ad Parlatorium; quod ſtatim factum. Idem expertæ ſun[illegible]uperioriſſa, & aliæ, quarum erat in illam imperium. Statim enim ad ejusmodi mandatum in[illegible]rnum ad ſe ex raptu reverſa obtemperavit imperanti. 3. Dein P. Pro-

§. 13. Quamdiu durabant Ecstases, orta est magna inquie Monasterio, quia plurimæ personæ, quibus non poterat dene centia, ingrediebantur clausuram ad videndam Monialem in immo ab ipsis Monialibus sic constituta in Ecstasi, instar levis portabatur ad fenestram Chori, ut posset conspici ab adventa 2. Tribus annis perseverarunt hæ Ecstases. Sed, cum anno videlicet anno ætatis ejus vigesimo secundo ineunte Deus illi teret vehementem timorem, ne hæc forte via esset periculosa à Deo, ut hæc externa à se tollerentur; sed, cum non exauc cogitabat de humanis mediis. Verum Superiores ipsimet de bant ejusmodi raptus videre. Confessarius erat facilis, & indi nec semper custodivit os suum, ne loqueretur, quæ admir P. Provincialis erat absens, qui, ubi advenit, irascebatur Moni quod eatenus non observaverint suas ordinationes, & jussit Ec ut petat à Deo ut tollat externa ista, nempe Ecstases; in quo & f audita. 3. Sed Moniales ignorantes causam tam subitæ muta ut viderunt cessare Ecstases, amiserunt æstimationem, & acue eam linguas suas. Dein apparuit illi dœmon in specie Filii I monstrans commiserationem dixit, se illi restituturum Ecstas majori hominum applausu, quàm prius, si omittat consuetum m vivendi. Sed illum repulit.

§. 14. Quamvis dein in hoc statu habuerit plures visio tellectuales; habebat tamen aliquoties etiam phantasticas, im liquas etiam corporales.

§. 15. Quamvis in superiori parte animæ, ubi erat lumen naturale, non dubitabat de veritate suarum visionum, turbaba men in parte inferiore seu phantasia, ad quam, ubi descendit, batur timore à dœmone. Repræsentabantur ipsi adversariorum lestationes, ut turbaretur; proprii defectus videbantur ipsi instar tium. Persuadebatur, visiones esse meras deceptiones, seque Deum graviter offendisse. Hoc martyrium passa est toto resid tæ suæ tempore, quamvis cum vicissitudine gratiarum.

§. 16. Præter suum angelum custodem habuit quinqu

angelos pro ejus ſubſidio præſertim in deſcriptione hujus operis deputatos. Ipſi ſæpe apparuerunt mira pulchritudine & ſplendore, converſabantur etiam cum ipſa familiariter non ſolùm in Choro ac ſolitudine, ſed etiam, dum verſabatur inter homines. Quæ didicit ab angelis, ſcripſit in ſpeciali libro, quæ revera ſunt compendium Chriſtianæ perfectionis. 2. Quando interrogabatur à Superioribus, quo modo angeli loquerentur cum ipſa, reſpondit; eo modo quo angeli inferiores inſtruuntur à ſuperioribus. 3. Semel illi oſtenſa eſt gloria Sanctorum; dein præter angelos cuſtodes Deus pro aſſiſtentia illi asſignavit duas SS. Virgines. Tunc apparuerunt illi S. Urſula, & S. Agnes. Ab his inſtruebatur in via virtutis.

§. 17. Anno 1623. introductæ fuerunt Madrito in ejus Conventum Moniales Recollectæ. Anno 1627, ætatis ſuæ vigeſimo quinto, ipſamet à Superioribus conſtituta fuit in Superioriſſam, cum Diſpenſatione Pontificia ob inſufficientiam ætatis. Ipſa invocavit B. Virginem pro auxilio, quæ reſpondit: Ego ero Superioriſſa, tu eris mea miniſtra.

§. 18. Deus etiam ipſi promiſit, quod ipſi daturus ſit ſuam matrem in Superioriſſam & Magiſtram. Tunc in medio Chori conſtituit ſtatuam B. Virginis cum Sigillo Conventus, & manifeſtavit Monialibus, quod officium Superioriſſæ detulerit B. Virgini, cui proin obedire deberent. Anno 1652 obtinuit, ut eligeretur alia Abbatisſa; ſed 1655 denuo ipſamet in Superioriſſam aſſumpta eſt; & 1664 in eo Officio confirmata, cui electioni ipſemet, qui hæc ſcribo, tunc interfui cum magna mei ædificatione.

§. 19. Anno 1627 illuminabatur à Deo & à B. Virgine circa myſteria pertinentia ad vitam B. Virginis, & ſpeciatim circa prærogativas ac titulos illius, quos proin in Catalogum redegit, & in libro conſcripſit tam diſtinctè, ac ſi eos legiſſet in Scriptura. Dein juſſa eſt, eos titulos explicare in præſentia Doctorum hominum, quod & præſtitit cum omnium admiratione. 2. Præparata fuit à Deo ad deſcribendam vitam B. Virginis decem annis; tot enim ejus humilitati indulſit. 3. P. Franciſcus de Torre Provincialis, poſtquam hujus ſpiritum probaverat, interno inſtinctu motus ſtatuit, totam ſuam vitam in

in posterum impendere pro directione hujus animæ. Itaque
so Provincialatu se contulit Agredam, ubi mansit toto vitæ su
pore, nempe viginti annis, in directione illius, nisi quando causa
tiorum aliò avocabatur. Erat enim inter viros præstantissimos O

§. 20. Probata fuit afflictione interna, antequam cœpi
vitam scribere. Præsentia Dei, & angelorum disparuit; c
omnis extraordinaria illustratio; omne solatium evanuit; ita u
quidem inciderit, recolligere vires suas internas. Hæc nox o
duravit octoginta diebus. 2, tentabatur etiam à dœmone.
ejus oppugnabantur horrendis larvis, accedente horribili cl
Nihil erat tam spurcum, quod illi non repræsentabatur; nullus
ctorum erat, quem aliquando noverat, qui illi non obversa
Nullum etiam contumeliosum verbum, quo non dœmon stude
lam conturbare. Transformabat se etiam in angelum lucis; pa
falsitates sub schemate veritatis; & operabatur falsa miracula;
stiebat suos dœmones forma Sanctorum; cumque illa uteret
diis ab Ecclesia præscriptis, v. g. aqua benedicta, simulabat se
mare, & desiderare, quamvis in effectu perferre non potuerit. 3
quam tentationes dœmonis superaverat, revelavit illi Deus, qu
rante hac lucta dœmones illi quotidie plusquam mille peri
tentationes varias inspiraverint, & quod totus infernus plus
quingenties contra illam Concilium congregaverit ad inven
novas artes. Denique Deus dœmonibus ulteriores tentation
buit, nisi quod illi repræsentari permiserit, quasi esset in medio i

§. 21. Post tentationes successerunt consolationes; tun
illi infudit scientiam omnium creaturarum à summo cœlorum
ad centrum terræ. Agnovit proin distinctè omnes partes
quas creavit Deus in subsidium hominis. Agnovit etiam omn
mines totius terræ cum eorum proprietatibus. Infudit illi etian
tiam totius militantis Ecclesiæ; ita ut agnoverit ejus ordine
sauros, miracula, gratias, dona. In hac scientia etiam agnovit
res politicas, & pertinentia ad regimen temporale non tantu
lium, sed etiam infidelium, sic ut perfectè sciverit statum totiu

di. Tertiò ipsi infusa est scientia etiam triumphantis Ecclesiæ, de ordine & natura angelorum; de essentiali & accidentali proemio eorum. Præterea ipsi infusum est magnum lumen, & intelligentia S. Scripturæ. Scientia illa triplex de ordine naturæ, gratiæ, & gloriæ fuit illi habitualis, ita ut potuerit illa facile, quandocunque voluit, & hoc non tantum circa conclusiones, sed etiam circa illationes ex illis. Latinæ quoque linguæ intelligentiam Deus sic ipsi contulit, ut quæcunque latina legit, vel audivit, perfectè intellexerit. Hinc perfectè interpretabatur Scripturam in alio idiomate.

§. 22. Deus illi præcepit, ut scribat *Leges Sponsæ*, & ut eas conferat cum suo Confessario & Superioribus.

§. 23. Jam per decem annos sæpius Deus illi mandavit, ut scribat vitam B. Virginis. Quamvis non dubitaverit, hoc mandatum revera esse divinum, credidit tamen, sibi adhuc relinqui locum excusationis. Tandem repetitis mandatis Confessarii & Superiorum permota eam vitam scribere cœpit 1637. Itaque secedens in solitudinem sacram intra viginti dies totam primam partem ejus historiæ absolvit, quam secundum cursum naturalem calami ne quidem tam celeriter potuisset scribere. 2. Ut primum dœmon hanc primam partem vidit, omni modo conatus est eam absterrere à continuatione, præsertim per timorem, quem illi incussit.

§. 25. Dein scripsit *Leges Sponsæ*, quas semper servavit pro se, tanquam normam suæ vitæ. Has ex Magisterio B. Virginis complevit intra decem dies anno 1641.

§. 26. Ejus Confessarius P. Franciscus Andres moderatus est ejus preces vocales, & jussit, ut circa exteriora se conformaret Statutis communibus Conventûs, & ut in cibis utatur consuetudine aliorum; ut non dormiat in assere, sed in sacco stramineo; ut deponat thoracem cilicinum -

§. 28. Sæpius vidit, qualia dœmon consilia foveat contra Ecclesiam, præsertim contra Hispaniam, prout ipsa post viginti annos scripsit Alexandro VII.

§. 29. Philippus IV. Rex Hispaniæ ab anno 1643 per viginti

duos annos habuit cum ipsa perpetuum commercium litte
in quo cum illa egit non solùm de negotiis suæ animæ, sed
de negotiis sui regni. Quotiescunque abiit Posta, seu Cur
dinarius, semper dedit ad illam Epistolam, propria manu sc
in folio plicato circà medium, ut responsio Mariæ scriberetu
tera parte folii, sicque authographum cum responso rediret
gem. Jussit tamen Confessarius, ut ipsa semper asservaret
epistolæ regiæ, & suæ responsionis.

§. 30. Cum homines ab illa peterent reculas sacras, p
liquando à Domino, ut quicunque talia à se acciperent, l
tur à tentationibus & laqueis dœmonis, ut acciperent au
emergendi ex malo statu, & ut in articulo mortis accipiant
dium. Ut verò advertit, hanc suam petitionem placere D
audacior facta, easdem gratias petiit pro omnibus, quicunqu
accepturi essent cruces, numismata, imagines, granula, rosari
tunc temporis penes se habuit. Et Dominus precibus annuit.
Confessarius jussit, ut easdem gratias petat, quotiescunque
faceret munuscula. 2. Semel dixit, si esset possibile, me c
rem ad januam inferni, ut nullus posset intrare. Precor De
me detineat in illis pœnis, ut nullus amplius damnetur. 3.
cingebatur à multitudine angelorum ipsi acclamantium, ut s
rat pro salute animarum suæ curæ concreditarum.

§. 31. Semel sic alloquebatur suas Moniales: Pro illâ S
quæ se magis exercuerit in præfatis virtutibus, (quas enumer
precor Deum, ut ipsa & omnes ejus amici & cognati perveni
vitam æternam; in hunc finem dono ipsi omnes labores, ex
& pœnitentias unius mensis. Addo pia opera totius Con
per tres menses, inquantum ut Superiorissa illa donare possum.
illis, qui invocaturi sunt in imaginibus Sanctos, aut eas secu
taturi, petiit speciales gratias excitatorias.

§. 32. In absentia Confessarii Ordinarii venit alius 164
illi præcepit, ut comburat omnia, quæcunque scribere jussa est
que statim combussit primam copiam vitæ B. Virginis, & alia

dulas, quas secum habuit. Ut verò rediit Ordinarius Confessarius, quamvis sciret superesse exemplar in manibus Regis Philippi IV, præcepit, ut denuo scribat eam historiam. Sed ipsa ab hac iterata scriptione morbis & variis perturbationibus animi impedita fuit; nam sanitas & quies animi ad continuationem hujus operis erat necessaria. Anno 1647 obiit ejus Confessarius ordinarius P. Franciscus de Torre, qui ejus scripta reliquit in manibus P. Provincialis. Illi successit prior Confessarius, qui supra jam præcepit comburi Scripta Mariæ. Hic, ut intellexit, Scripta sui antecessoris asservari apud Moniales, jussit & illa comburi; quod & statim executioni mandatum. Quia verò Superiores non venerunt in notitiam hujus facti, permansit hic Confessarius in suo munere usque ad suam mortem. Post ejus mortem anno 1650 successit P. Andreas de Fuenmajor, qui egit Confessarium per quindecim annos, nempe usque ad obitum Mariæ. Hic Confessarius injunxit illi, ut denuo scribat historiam vitæ B. V. & ut in Scripto sibi det rationem eorum donorum, quæ accepit. Idem obtinuit copiam, quamvis imperfectam Scriptorum combustorum; hanc enim quidam Pater, amicus P. Francisci de Torre, pro se descripserat. Ex hac copia sumpsit occasionem conferendi de punctis Scriptorum combustorum. Denique etiam illi injunxit, ut scribat propriam vitam, quam tamen apoplexia tacta vix usque ad fundationem Monasterii perduxit. In hoc fragmento suæ vitæ promisit restaurationem omnium opusculorum ante historiam scriptorum, & combustorum; sed & ista morte impedita fuerunt. Cæterùm ex præfato Confessario, de cujus Christiana & religiosa conversatione dubitare temeritas foret, præcipua puncta hujus vitæ sumpsi, aliaque testimonia ac documenta cum ipso contuli.

§. 33. Ut hic novus Confessarius haberet meliorem notitiam de ejus statu interno, anno 1651 impendit sexaginta duos dies pro discussione conscientiæ, ac dein deposuit confessionem quasi ultimam.

§. 34. Anno 1652 Deus eam elevavit ad novum statum perfectionis, per imitationem videlicet B. Virginis. Et hinc deposuit quintum votum, nempe obediendi B. Virgini in doctrinis, quas ab illa esset acceptura.

§. 35.

§. 35. Tunc Deus, uti & Confessarius renovarunt man ut scribat vitam B. Virginis. Itaque eam denuo cœpit scribere Angeli ipsi revelarunt, quod secundum cursum naturæ fuisse tua, nisi pro continuatione hujus historiæ vita ipsi superna ter fuisset conservata.

§. 37. Ad quamvis umbram peccati exhorruit. Immo timore commisit aliquam immoderantiam, timendo, ne com ret peccatum, etsi ex certis principiis sciret oppositum.

§. 38. Tanto arsit amore, ut vestis, quam gerebat ad adureretur. Similiter aliquot linteola, quæ imponebantur ej neti, intra paucas horas extrahebantur ita adusta, quasi jac supra ignitos carbones.

§. 40. Vicit verecundiam suam scribendo Alexandro ei proponendo damna, quæ sequuntur ex bellis inter Chri principes, præsertim inter Hispaniam, & Galliam.

§. 44. Præparabat se ad mortem legendo consuetam co dationem animæ & Litaniam, quæ in idioma Hispanicum transt

§. 45. Deus illi repetitis vicibus promisit, se nihil illi d turum, quidquid in suum proprium majus bonum peteret.

§. 46. In ultima infirmitate Deus illi subtraxit consol & illustrationes; ita ut dirigeretur solùm per lumen fidei. 1665. 24 Maji.

Ex Epistola Mariæ de Agreda ad suas Monia nomine B. Virginis.

3. Sæpe me contristastis; interdum vidistis me impatienten per autem in hoc officio meo desolatam.

4. Cum susciperem hoc officium Abbatissæ, B. Virg præcepit, ut scribam historiam ejus vitæ, prout in ultimo P dixi. In hac historia sæpe invenietis admonitiones, quas u darem, B. Virgo præcepit.

8. Dein mihi præcepit, ut opus hoc vobis dedicem, u inveniatis viam vitæ & summæ perfectionis. Verba B. Virgin

ista: Dic illis, quod hoc illis relinquam tanquam speculum, & tabulam Legis, quæ in ea clarè continetur. Illis, quæ diligenter eam observaverint, promitto, quod illas sim consolatura in hac vita, & post mortem eas præsentatura meo filio. Et si quæ alia Communitas cujuscunque Religiosi Instituti hanc doctrinam admissura, æstimatura, & operatura est, illis do eadem promissa.

10. Vellem, ut vestra colloquia semper sint renovatio memoriæ de beneficiis JESU & Mariæ.

12. Narrabo aliquid, quod mihi accidit. Cum semel in festo Immaculatæ Conceptionis essem in Choro ad Matutinum, audivi vocem vocantis me. Tunc vidi thronum Deitatis, & audivi vocem exeuntem de throno, quæ meo judicio poterat intelligi à cœlo & terra. Vox dicebat: Miseri, ignorantes, peccatis obnoxii filii Adæ parvi & magni cujuscunque status, Principes & subditi; audite ab oriente usque in occidentem, & usque ad fines terræ. Venite ad me per illam quæ dedit carnem Verbo. 13. Tunc vidi de Throno in quatuor partes terræ procedere quatuor globos luminosos instar Cometarum, & intellexi, quod Deus in his ultimis temporibus esset manifestaturus gloriam B. Virginis. Vidi etiam Draconem septem capitum se erigere, ac excitare idoneos quosdam homines, qui essent frustraturi hoc consilium Dei.

15. Alia vice, cum valde anxia essem, ne forte illuderer in hujus historiæ descriptione cum magno orbis scandalo, vidi in throno SS. Trinitatem, & ad dexteram Filii B. Virginem; præterea vidi, quod Pater æternus quasi ex corde suæ essentiæ protrahat librum pretiosissimum, clausum tamen. Hunc librum tradidit Verbo & dixit: Hic liber, & omnia quæ in eo continentur, mea sunt, & cedunt ad meum speciale beneplacitum. Christus eum accepit cum magna æstimatione, & eum quasi apprimens cordi confirmavit illum, uti & Spiritus Sanctus. Tunc traditus est liber in manus B. Virginis, quæ in illo ostendit magnam complacentiam. Cum viderem elegantiam libri, & approbationem illius in throno Deitatis factam, incessit me cupiditas sciendi, quid contineretur in libro, sed

non fui ausa interrogare. Tunc vocavit me ad se B. Virgo dicens: Desiderasne scire, qualis sit hic liber? adverte, & vide. Tunc B. Virgo aperuit mihi librum, ita ut possem illum legere. Legi, & vidi, quod hic liber sit ipsissima historia seu Vita B. Virginis, quam scripsi. Nec tamen propterea Draco quiescit. Experta sum, quod in hac historia nullum reperiatur verbum, cui Draco non contradixit infatigabiliter.

17. Cum jam ad finem accederem in scriptione hujus historiæ, vidi arborem, ad cujus latera stabant Christus & B. Virgo. In foliis erant omnia mysteria, Sacramenta, & Acta Christi & B. Virginis; & hæc omnia in his foliis in genere & specie reperi, prout ea descripsi. Fructus hujus arboris, erat fructus vitæ, & intellexi, quod hæc arbor significet illam, quæ erat plantata in medio paradisi.

18. Hanc historiam complevi secunda vice 6 May 1660. Rogo Moniales hujus Conventus, ne unquam Originale dent extra Conventum; & si opus foret ea extraditione ob revisionem & censuram, sic imperante sublimiore potestate, dent Copiam. Et si Copia esset conferenda cum Originali, non dimittant à se Originale, nisi per partes, ita ut restituta prima parte detur secunda; quia sic est voluntas Dei & B. Virginis.

Num. XIII.

Designatio Locorum in Revelationibus Agredanis difficilium.

PRopositio. 1. Revelationes hæ non conveniunt cum principiis Chronologiæ moraliter certis; ergo, si non est moraliter certum, eas ab omni illusione phantasiæ immunes esse, prout infra probabitur propos. 18. præsumendum, hic intervenisse illusionem phantasiæ. *Ant. prob.* Moraliter certum est, Mortem Christi incidere in annum Æræ vulgaris 28. prout evincit Franciscus Blanchinus demonstrationibus Astronomicis

in

in *Vitis Romanorum Pontificum Anastasii Bibliothecarii* Tom. 2. Opusculo 4 & in Notis Chronologicis ad vitam Sylvestri I. Tom. 2. Part. 2. vel saltem in annum 29. prout ante Demonstrationem Blanchinianam admiserunt Scriptores Historiæ Ecclesiasticæ recentiores, qui vel obiter delibarunt fundamenta hujus computationis v. g. Pagius, P. Natalis, & alii. Atqui hæ Revelationes nec conveniunt cum anno 28. nec cum anno 29. Ergo. *Minor prob.* Hæ Revelationes ponunt, Christum esse mortuum anno Æræ vulgaris 34. Ergo. *Ant. prob.* Hæ Revelationes ponunt eas Notas Characteristicas temporum, quæ nulli alteri suppositioni congruunt, nisi huic, quod Christus mortuus sit anno Æræ vulgaris 34. Ergo. *Ant. prob.* Hæ Revelationes ponunt sequentes Notas Characteristicas temporum.

1. Conceptio B. V. contigit die Sabbati, die 8. Decembris, ante C. N. anno 16.
2. Annuntiatio B. V. contigit die Veneris, die 25. Martii, novem mensibus ante C. N.
3. Nativitas Christi contigit die Dominica, die 25. Decembris.
4. Nuptiæ in Cana contigerunt Feriâ secundâ, 6. Januarii, anno post Christum N. 31.
5. Mors Christi contigit die Veneris, die 25. Martii, anno post N. C. 34.
6. Mors B. V. contigit die Veneris, die 13. Augusti; anno post N. C. 55.
7. Pascha Judaicum anno post C. N. 31. contigit die 24. Martii.
8. Pascha Judaicum anno post C. N. 34. contigit die 25. Martii.
9. Idem Pascha anno post C. N. 41. contigit circa finem, id est, circa 31. Martii.

Atqui hæ Notæ Characteristicæ non congruunt, nisi suppositioni, quod Christus obierit anno Æræ vulgaris 34. Ergo. *Major patet* ex hucusque adducto Compendio Revelationum Agredanarum, & ex Tabula earundem Chronologica hìc subjicienda. *Min. prob.* inprimis quoad ferias. Si supponatur Christum obiisse anno Æræ vulgaris 34. tunc Littera Dominicalis in anno Conceptionis B. V. erit G. in anno Annuntiationis & Nativitatis Christi B. in anno Nuptiarum in Cana G. in anno Crucifixionis C. quæ Litteræ Dominicales in Tabula Feriarum signant pro 2. Decembris Dominicam, pro 8. Decembris diem Sabbati,

pro 25. Martii diem Veneris, pro 25. Decembris diem Dominica obstat, quod pro anno 31 dies 6. Januarii incideret in ipsum tum, & 13. Augusti anno 55 in diem Mercurii; ex hoc enim ip batur inconsequentia Chronologiæ Agredanæ. *Eadem Min batur* nunc etiam quoad Paschata, quod nempe illa non con nisi suppositioni, quod Christus obierit anno Æræ vulgaris 34. enim Paschata Agredana pro anno 31. 34. & 41. uniformiter sequentiâ erroris respectivè pari distant à Plenilunio verò diff ferme trium dierum. Dum econtra annô Æræ vulgaris 25. 28. 3 bus reverà illa facta, quæ V. Agredana annis 31. 34. & 41 alliga Chronologiam Blanchinianam moraliter certam contigerunt, P nia vera à festis Paschalibus Agredanis distarent differentiâ oct tuor, & duodecim dierum, prout in sequente calculo Astro demonstratur.

1. Calculus.

Pleniluniorum Paschalium ad annos post C. N

34. 41. mense Martio, ad Meridianum Parisiensem, posita rentia longitudinum inter Meridianum Paris. & Jeroso

34° --'. seu horis 2. minutis horariis 16.

Ex Tabulis De la Hire.

Primò ad annum 31.

	s	°	'
Radix anno C. N. pro ☉.	9.	8.	43.
anni 30.	11.	29.	44.
Mens. Februar.	1.	28.	9.
Dies 23.	-.	22.	40.
Loc. med. ☉.	11.	29.	17.
R. Apog. ☉.	2.	9.	5.
anni 30.	-.	-.	30.
Mens. Febr.	-.	-.	-.

Apog. ☉.	2.	9.	35.	59.
Anom. ☉.	9.	19.	41.	23.
Æquat. Add.	-.	1.	48.	-.
Locus verus ☉.	-.	1.	5.	22.
Radix anno C. N. pro ☾.	4.	15.	18.	9.
anni 30.	-.	13.	45.	42.
Menf. Febr.	1.	27.	24.	26.
Dies 23.	10.	3.	3.	25.
Loc. med. ☾.	4.	29.	31.	42.
Radix Apog. ☾.	9.	11.	4.	38.
anni 30.	4.	10.	52.	56.
Menf. Februar.	-.	6.	34.	23.
Dies 23.	-.	2.	33.	45.
Apog. ☾.	2.	1.	4.	44.
Loc. med. ☾.	4.	29.	31.	42.
Anom. ☾.	2.	28.	26.	58.
æquat. Subtrah.		4.	58.	50.
Locus verus ☾.	4.	24.	32.	52.
Locus verus ☉.	-.	1.	5.	22.
Elongatio ☾ à ☉.	4.	23.	27.	30.
	5.	29.	59.	60.
differentia	1.	6.	32.	30.
motus diurnus ☾.		13.	10.	35.
☉.			59.	8.
Elong. diurna ☾ à ☉.		12.	11.	27.

Dic 731′ : 24 h. :: 2192 : 72 h. = 3. dies

Ergo Plenilunium Astronomicum anno 31. contigit 27. Martii, in Meridie.

 2. Cal-

2. Calculus

pro anno 34.

Radix ☉.	9.	8.	43.
anni 33.	-.	-.	-.
Februar. Biff.	1.	29.	8.
Dies 24.	-.	23.	39.
Locus med. ☉.	-.	1.	31.
Apog. ☉.	2.	9.	39.
anom. ☉.	9.	21.	52.
æquat. A.		1.	46.
Locus verus ☉.	-.	3.	18.
Radix ☾.	4.	15.	18.
anni 33.	1.	25.	5.
Febr. Biff.	2.	10.	35.
Dies 24.	10.	16.	14.
Locus med. ☾.	7.	7.	14.
Apog. ☾.	6.	13.	15.
anom. ☾.	-.	23.	59.
æquat. Sub.		1.	57.
Locus verus ☾.	7.	5.	16.
Loc. verus ☉.	-.	3.	18.
Locus verus ☾.	7.	5.	16.
Dist. ☾. à ☉.	7.	1.	58.

Dic. $731'$: 24^{h}:: 1918: 62 = 2 dies. 14. h.

Itaque Plenilunium contigit 22 Martii h. 10. vesp.

3. Calculus

pro anno 41. 30. Martii

	s	°	'	"
Locus med. ☉.	-.	6.	45.	21.
Apog.	2.	9.	46.	12.
anom.	9.	26.	59.	9.
Æquat. A.		1.	41.	51.
Locus verus ☉.	-.	8.	27.	12.
Locus med. ☾.	4.	16.	8.	6.
Apog. ☾.	6.	28.	37.	50.
anom. ☾.	9.	17.	30.	16.
Æquat. A.		4.	41.	9.
Locus verus ☾.	4.	20.	49.	15.
Locus verus ☉.	-.	8.	27.	12.
Diſt. ☾. à ☉.	4.	12.	22.	3.
	5.	29.	59.	60.
Elong. ☾. à ☉.	1.	7.	37.	57.

Dic. 731': 24^h:: 2257': 74 = 3. dies 2. h.

Igitur Plenilunium contigit 3. April. h. 2. veſp.

4. Calculus

pro anno 25. 24. Martii.

Locus med. ☉.	-.	-.	43.	11.
apog.	2.	9.	30.	-.
anom. ☉.	9.	21.	13.	11.
Æquat. A.		1.	46.	50.

Locus

Locus verus ☉.	-.	2.	30.
Locus med. ☾.	3.	3.	13.
Apog.	6.	7.	3.
anom. ☾.	8.	26.	10.
Æquat. A.		4.	59.
Locus verus ☾.	3.	8.	12.
Locus verus ☉.	-.	2.	30.
Dist. ☾. à ☉.	3.	5.	42.
	5.	29.	59.
elong. ad opposit.	2.	24.	17.

Dic. $731' : 24^h :: 164 = 6.$ dies. $20.$ h.

Igitur Plenilunium non contigit 24 Martii sed 1. April ma

5. Calculus

pro anno 28. 26. M

Radix. ☉.	9.	8.	43.
anni 27.	11.	29.	20.
Februar. Biss.	1.	29.	8.
dies 25.	-.	24.	38.
Loc. med. ☉.	-.	1.	58.
Apog.	2.	9.	33.
anom.	9.	22.	25.
æquat. A.		1.	46.
Locus verus ☉.	-.	3.	24.
Radix ☾.	4.	15.	18.
anni 27.	11.	2.	25.
Februar Biss.	2.	10.	35.
dies 25.	10.	29.	24.

Loc med. ☾.	4.	27.	43.	43.
apog.	10.	9.	9.	27.
anom. ☾.	6.	18.	34.	17.
æquat. A.		1.	34.	20.
Locus verus ☾.	4.	29.	18.	4.
Locus verus ☉.	-.	3.	24.	33.
Dist. ☾. à ☉.	4.	25.	53.	31.
	5.	29.	59.	60.
Elong. ☾. ad opposit.	1.	4.	6.	29.

Dic. 731′: 24h:: 2046: 67h = 2 dies 19. h.
Itaque Plenilunium 29. Martii h. 7. mane.

6. Calculus pro anno 35.

Radix ☉.	9.	8.	43.	40.
anni 34.	11.	29.	46.	1.
Martius.	2.	28.	42.	30.
Loc. med. ☉.	-.	7.	12.	11.
Apog.	2.	9.	40.	-.
anom. ☉.	9.	27.	32.	11.
æquat. A.		1.	41.	21.
Locus verus ☉.	-.	8.	53.	32.
Radix ☾.	4.	15.	18.	9.
anni 34.	6.	4.	28.	30.
Mart.	3.	15.	52.	32.
Loc. med. ☾.	2.	5.	39.	11.
Apog. ♍.	9.	11.	4.	38.
anni 34.	10.	3.	29.	6.
Mart.	-.	10.	1.	37.

Apog. ☾.	7.	24.	35.	2
anom. ☾.	6.	11.	3.	5
æquat. A.	-.	-.	56.	5
Locus verus ☾.	2.	6.	36.	
Locus verus ☉.	-.	8.	53.	3
Locus verus ☾.	2.	6.	36.	
Dist. ☾. à ☉.	1.	27.	42.	2
	5.	29.	59.	6
Elong. ad opposit.	4.	2.	17.	3

Dic. 731′: 24:: 7337: 240^h = 10. dies.

Itaque Plenilunium contingit 11 Aprilis in Meridie.

Plura talia Plenilunia accurratius calculata ab A. R. P. N
sio Grammatici S. J. in suo Opere de Æra vulgari ab anno 2
que 36, & à me in priores annos extensa reperies in adjecta Tab

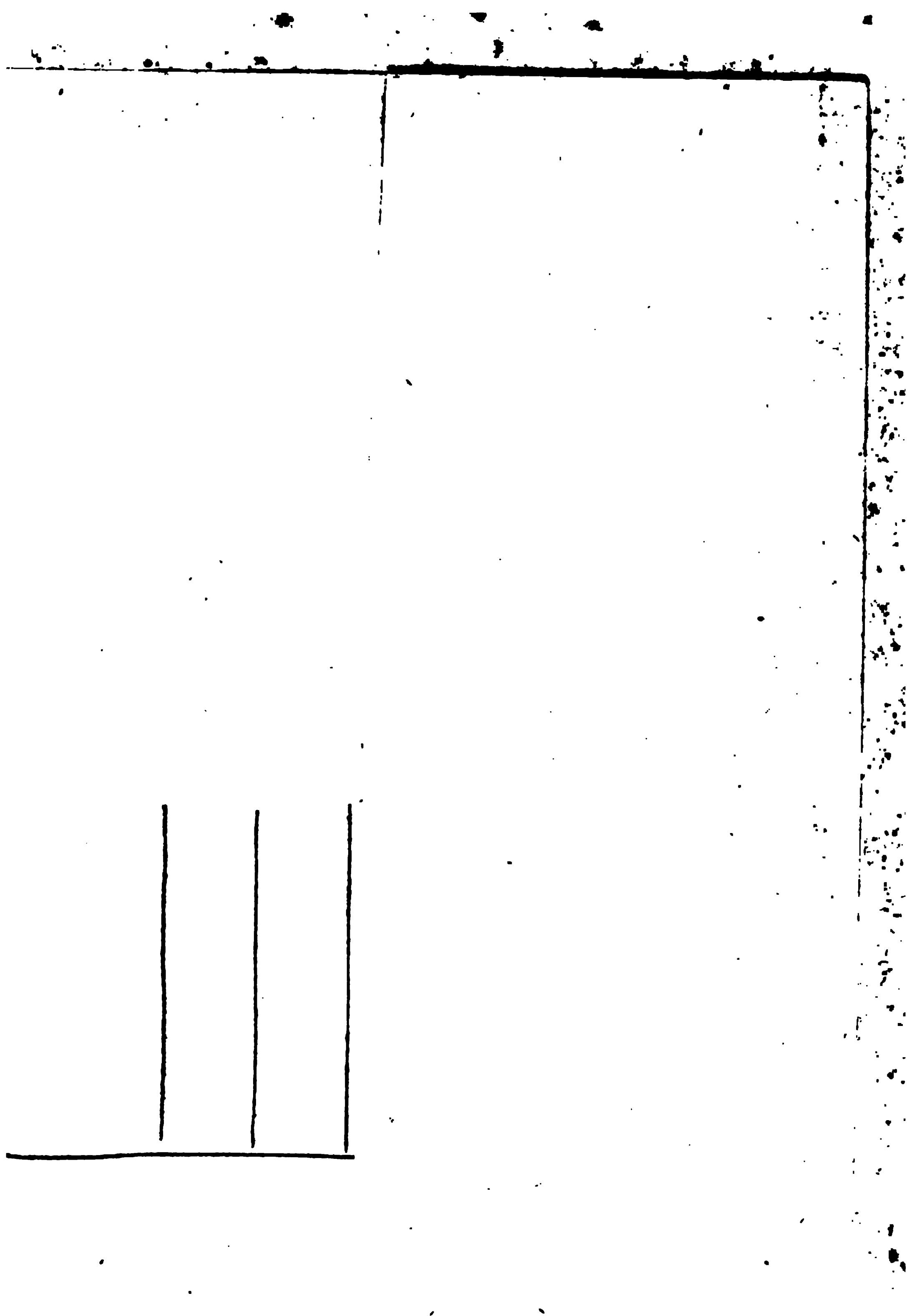
Ad hoc responderi quidem potest, nobis non esse satis
perspectam formam Calendarii Judaici, quod forte non fuit
tum leges astronomicas, sed erroneas Epactarum tabulas.
num hoc satisfaciat, numque Judæi permiserint, sua Pleniluni
schalia integris 2. 3. 4. 5. & pluribus diebus removeri à ple
niis veris, aliorum esto judicium: mihi sufficit designasse difficult

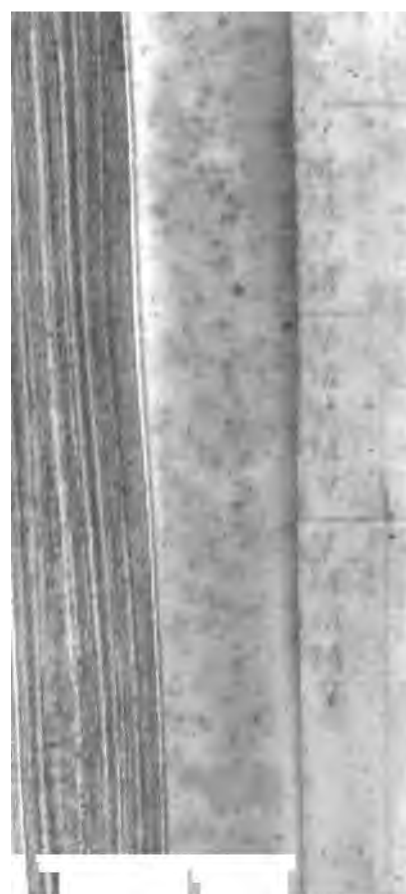
Argumentum præsens posset proponi etiam hoc modo:
la est assignabilis Hypothesis circa annum Nativitatis Christi, in
verificentur omnes Notæ Chronologiæ Characteristicæ à Ven
ria de Agreda designatæ, ergo. *Ant prob.* ab inductione & i
ctione Tabularum quas subjicio. Nam quocunque demum
Juliano supponatur, Christum natum esse, sequetur unam alte
que harum Assertionum falsas esse.

Si Christus ponatur natus esse anno Juliano 45, sequetu
mo: Mortem Christi, & B. Virginis non incidere in diem Ve
Secundò: Nuptias in Cana non fuisse celebratas Feriâ sec
T

Vita Christi, & B. V.	Anni post N. C. currentes
Mors Christi post ejus Nativitatem anno 33 completo	34
Eodem anno Pascha Judaicum die Veneris, 25 Martii, inchoatum die Jovis ad Vesperam initio noctis	
S. Jacobus abiit in Hispaniam elapsis uno anno & quinque mensibus post Passionem Christi, in Augusto	35
	36 37 38 39
Hoc anno 2. Januarii B. Virgo apparuit in Hispania, completo anno ætatis 54, & tribus mensibus, &	40

Anni Ætatis B. Virg. completi	Anni Julian. curren-tes	Cyclus Solis	Litt. Domin. Julian.	Cyclus Lunæ	Paſcha	Citationes
49	79	15	C	III		part. 2. n. 1035 1099 part. 3. n. 358 551 742
					25 Martii	part. 2. n. 1157 1158 1159 1297 1358
50	80	16	B	IV		part. 3. n. 319 358
51	81	17	A G	V		
52	82	18	F	VI		
53	83	19	E	VII		
54	84	20	D	VIII		
55	85	21	C B	IX		part. 3. n. 358 551

Tertiò: Plenilunium Paschale apud Judæos anno 31. 34 & 41. non incidisse in diem 24. 25. & finem Martii. Quartò: Sequetur, Æram Vulgarem esse veram, cum tamen à modernis Chronologistis, v. g. à Pagio in *Apparatu Chronologico*, & in *Critica ad Baronium*; P. Alexandro Natali in *Historia Ecclesiastica*; P. Nicasio Grammatici *De Æra Vulgari*, Franc. Blanchino. Anastas. Bibliothec. Tom. 2. Opusc. 4. & aliis demonstratur esse falsa, eoquod ex antiquis documentis Synchronis constet, Herodem jam obiisse anno Juliano 41. & duo *Gemini* Consules, sub quorum consulatu certum est ex consensu Patrum, Hippoliti, Tertulliani, Lactantii, Chrysostomi, Augustini, Victorii, Protherii, Sulpitii, Severi, Lucii, Cœcilii, Christum passum esse, consulatum jam gesserint anno Juliano 73, prout Blanchinus L. CC. demonstrat, id est, anno Æræ vulgaris 28 vel ad summum 29.

Si verò ponatur, Christum natum esse anno Juliano 46, sequetur primò: Conceptionem B. Virginis non contigisse die Sabbati. Secundò: Nec Nuptias in Cana Feria secunda. Tertiò: Tria præfata Plenilunia Paschalia non incidisse in 24. 25. & finem Martii. Quartò: Aut Agredam non fuisse secutam Calendarium Poparum; ideoque etiam in priore Hypothesi, quod Christus natus sit anno Juliano 45, Conceptionem B. Virginis non incidere in diem Sabbati; aut si secuta est Calendarium Poparum Romanorum, etiam Nativitas Christi anno Juliano 46 non incidit in diem Dominicam. Quintò: Sequetur, Christum natum esse quinquennio post mortem Herodis Infanticidæ, utpote quem constat, jam obiisse anno Juliano 41.

Quod si supponatur, Christum natum esse anno Juliano 44, aut 43, aut 42. sequetur primò: Nec Nativitatem Christi contigisse die Dominica, nec Christi & B. Virginis mortem die Veneris; nec anno Juliano 42 & 43 Nuptias in Cana feria secunda; nec anno 44 & 43 Conceptionem B. Virginis die Sabbati. Sequetur secundo: Tria præfata Plenilunia Paschalia non contigisse 24. 25. & ad finem Martii.

Si denique Nativitas Christi referatur ad annum Julianum 41.

Bibliopegus Tabellam *pag.* 507. huic adjunget paginæ.

40. 39, sequentur eadem falsa quoad assignationem Feria Pleniluniorum Paschalium, ut patet consideranti Litteras I cales horum annorum, easque comparanti cum Tabula Fe & inspicienti Tabulam Pleniluniorum Paschalium.

Si cui placeret, Nativitatem Christi extendere ad ann lianum 38, 37, 36, aut alium anteriorem, nec sic quidem ferias, & dies Paschales à Maria de Agreda assignatas, ut iterur patebit ex nuda inspectione Litterarum Dominicalium, & Tabı

Cum itaque nulla sit assignabilis Hypothesis Chronolo vero anno Nativitatis Christi, in qua salventur Feriæ, & dies les in his Revelationibus assignatæ; & ex altera parte morali tum sit, unam ex dictis Hypothesibus ac calculationibus ver se, sequetur, Revelationes Agredanas contraire principiis C logicis moraliter certis.

Propositio 2. In Revelationibus Mariæ de A aliqua affirmantur, quæ ex Philosophia & M videntur refutari.

Primò, Affirmant, Jerosolimam & Nazarethum ab invic stare 30 milliaribus. Part. 2. Num. 738. Econtra Nazaretl civitatem Juda, seu domum Zachariæ distare tantùm 27. milli Part. 2. Num. 201. 211. Hoc est difficile, quia fatentur, ill vitatem distare Jerosolimâ 2 milliaribus versus fontes flumin rec, seu Sorec; eamque eodem loco fuisse sitam, ubi nunc ej moria recolitur à peregrinantibus. Cum ergo flumen So versus Australem plagam respectu Jerosolimæ, ibique visitetu regrinantibus, necesse est, etiam domum Zachariæ sitam fuisse illam plagam; adeoque 2. milliaribus remotior erat Naza quàm Jerosolima; consequenter distabat non 27 milliaribu 32 milliaribus.

Secundò, Affirmant, fieri non potuisse modo humano, ut stus cum suis discipulis intra spatium tridui veniret ex finibus in Canam Galilææ. Part. 2. Num. 1034. Hæc assertio est di

constat enim, Canam Galilææ Nazaretho distare ad summum duabus horis; ut patet inspicienti Mappas Geographicas Terræ Sanctæ. Constat etiam ex his ipsis Revelationibus Part. 2. Num. 207. & 208. quod B. Virgo, quantumvis gravida, intra quatuor dies confecerit iter Nazaretho usque in domum Zachariæ, quæ duobus milliaribus juxta præcedentem Observationem remotior est, quàm Jerosolima. Item, constat ex his Revelationibus Part. 2. Num. 463, quod B. Virgo, quantumvis proxima partui, & in Solstitio hyemali, intra quinque dies Nazaretho venerit Bethlemium. Cur ergo intra biduum aut triduum non potuerit Christus ex finibus Galilææ & Judææ venire in Canam Galilææ, cum hæc distantia vix sit dimidia ejus distantiæ, quæ est Nazaretho Jerosolimam, aut Bethlemium, aut in domum Zachariæ, ut patet inspicienti Mappam Geographicam Palæstinæ. Quod enim Judææ Provincia se extenderit ultra Samariam, quæ vicinior est Nazaretho, quàm Jerosolimæ, patet ex Josepho, qui testatur, Samariam pertinuisse ad jurisdictionem Pilati, Præfecti Judææ.

Tertiò, Affirmant, Tres Reges intra novem aut ad summum decem dies venisse in Bethlehem ex Persia, ex Saba, & Arabia. Dicunt enim, quod profecti sint 25 Decembris, & attigerint Bethlemium 6. Januarii, non obstante, quod etiam Jerosolimis se detinuerint uno vel altero die. Part. 2. Num. 554. 557. 568. 1035. Hoc totum est difficile, certum enim est, Regnum Sabæorum, quod situm est in extremitate Felicis Arabiæ ad Mare rubrum, distare Jerosolimâ ad minimum 300 milliaribus Germanicis, seu 600. milliaribus Palæstinis, ac 1200 Italicis; via autem tot milliarium intra decem dies absolvi non potest. Quod autem regnum Saba situm sit in extremitate Felicis Arabiæ, constat ex Ptolomæo, & aliis antiquis Scriptoribus, qui, dum loquuntur de Sabæis, de hoc tantùm populo loquuntur. Ptolomæus, cujus patria, utpote Ægyptus, erat contermina regno Sabæorum, ponit Metropolin regni Saba sub gradu longitudinis 76, latitudinis 13. De his etiam Sabæis loquitur Virgilius L. 1. Georg. *Molles sua thura Sabæi.* & L. 2.

Georg. *Solis est thurea virga Sabæis* & Va
riferos, felicia regna, Sabæos.

Quartò, Affirmant, Gazam dictare Je
Num. 624. In Mappa P. Coronelli, & a

Quintò, Affirmant, B. Virginem in
cisse 60 milliaria. Part. 2. Num. 631. In
Adrichomii vix durat hoc desertum 5 milli
duo conficiunt unum milliare Hispanicum
ferunt. Part. 2. Num. 1483, & ex eo etiam
conficiunt 4 milliaria Palæstina, seu 2 Hispa

Sextò, Affirmant, quod terræ Diame
liaria, adeoque Semidiameter 1251. Pa
computatio est difficilis, sive sumantur mil
spanica, sive Gallica, sive Palæstina, sive
Gallicis, & Italicis id clarum. Nam cu
correspondeant milliaria Germanica 15, C
Bononiensia 64. circumferentia terræ co
nica 5400; Gallica 7200; Italica 21600,
tria constet, Diametrum terræ ad ejus cir
habere, ut 100 ad 314. erit Diameter ter
nicis 1719. in Gallicis 2293, in Italicis
de Palæstinis & Hispanicis. Dicunt hæ R
dia conficiant 4 milliaria Palæstina & 2
1483. Aliunde autem ex Ptolomæo, L
graphis constat, quod uni gradui Æquato
adeoque uni milliari Germanico 32, Gal
8 Stadia; Ergo dum Revelationes affirm
4 milliaria Palæstina, & duo Hispanica, se
esse duplo majora Italicis, & Hispana c
Germanicis. Adeoque, cum in milliaril
terræ habeat milliaria 1719, nec plura ha
Palæstina autem milliaria erunt 3439. C
spanica in uno gradu æquatoris sumenda

Geographia P. Scherer C. 5. Propos. 3. §. 1. & La Croix in sua Geog. C. 2. §. 3. circumferentia terræ erit milliarium 6120; Diameter 1687. Itaque difficile est, Diametrum terræ in milliaribus usu receptis, de quibus utique Deus in his Revelationibus loqui debuit, si intelligi voluit, continere milliaria 2502.

Septimò, affirmant, 60 stadia conficere 4 milliaria Palæstina, seu 2 Hispanica. Part. 2. Num. 1483. Hoc difficile est, nam milliaria Hispanica non sunt æqualia milliaribus germanicis, ut patet ex Geographorum omnium usu. Sequeretur autem, ea esse æqualia; quia 60 Stadia accuratè respondent 2 milliaribus germanicis. Nam juxta Ptolomæum L. 1. C. 11. in confesso est, uni gradui Æquatoris aut alterius circuli maximi respondere 500 Stadia, & apud Geographos pariter certum est, uni gradui respondere 15 milliaria germanica; facta autem divisione numeri 500 per 15 fiunt $30\frac{1}{3}$ Stadia pro uno milliari germanico. Quod si quis dicat, ad salvandam hanc æqualitatem 60 Stadiorum cum 2 milliaribus Hispanicis supponi posse, aut requiri pro uno gradu plura Stadia, quàm 500, sicut & Erathostenes requisivit 700, & Hipparchus 769; aut, cum Stadia componantur ex 125 passibus Geometricis; hi autem ex 5 pedibus, posse supponi minores pedes, quàm sunt germani, vel illi ægyptiaci; Respondeo; si supponatur sententia Erathostenis, sequetur $23\frac{1}{3}$ milliaria respondere uni gradui; quod de Hispanis milliaribus non est verum: & in sententia Hipparchi respondebunt $25\frac{2}{3}$ milliaria uni gradui, quod iterum de Hispanis milliaribus falsum est. Ultimum verò, quod pedes Hispani sint in ea proportione minores ad pedes germanos seu Rhenanos, dici non potest; alioquin sequeretur pedem Hispanum debere esse in proportione ad pedem Rhenanum, vel Ægyptiacum veterem, ut 15. ad $17\frac{1}{2}$. Dein, indignum videtur Deo revelante, sumere stadia comparativè ad milliaria Hispanica & tamen illis Stadiis non tribuere significatum determinatum aliunde cognitum. Cassinus, ut habetur in Actis Academiæ Regiæ Parisiensis passim, ponit pro uno gradu 57061 perticas seu Hexapedes Parisienses; adeoque si uni gradui respondent

500. Sta-

500 Stadia, unum Stadium tantum conſtaret 114 Hexape
684 pedibus Pariſienſibus; ſeu 136 paſſibus geometricis;
ſequenter, ſi ratione inæqualitatis pedum duobus milliaribus
nicis debent reſpondere talia Stadia, quæ conſtituantur ex 1
ſibus Geometricis, pedes Hiſpani ad Pariſienſes ſe deberen
re, ut 136 ad 125.

Octavò, Affirmant, quod tres Reges ſequendo ductur
brevi convenerint in eandem viam. Part. 2. Num. 557. I
difficile; nam unus horum Regum erat ex Perſia, alter ex Sa
tius ex Arabia. Manifeſtum autem eſt, regiam Sabæorum
ſupra ſitum ex Ptolomæo determinavi ad fauces Maris Rub
ſtare à Perſia trecentis milliaribus; adeoque quocunque
motu ſtellæ poſito difficile eſt, ut tres Reges è tam diſſitis a
ſis Regnis ſequendo ductum ſtellæ [illegible] cito ſibi invicem oc
Dein ſi ponatur ſtella apparuiſſe in exigua diſtantia à terr
poterat videri, ut in ſequenti numero oſtendam; ſi autem
in magna diſtantia & altitudine, non poterant eam tam cito

Nonò, Affirmant, Stellam illam verſatam quidem fuiſ
ſima regione aeris; nihilominus tamen viſam fuiſſe eode
pore in Perſia, Saba, & Arabia verſus Palæſtinam. Part. 2.
556. 557. difficile eſt, objectum, exiſtens in infima region
ſimul videri verſus Palæſtinam in Perſia & Saba, & Arabia.
infima regio aeris eſt illa, in qua dantur tempeſtates, nives,
nubes, fulmina, ut definiunt hoc nomen Philoſophi; ſed nub
videntur v. g. in Bavaria, non videntur in Italia vel Gallia
ciſſim. Idem probatur ex eo, quia hæc omnia non aſcendere
altitudinem ultra ſex milliaria, probat De la Hire in Actis
miæ Regiæ ex deſcenſu Mercurii in Barometro, utpote ad
nem iteratam 60 vel 65 pedum ſemper deſcendentis unâ lin
qui poſita ejuſmodi altitudine Atmoſphæræ aereæ, nempe ſ
liarium, objectum in ea altitudine videri non poteſt ultra 1
liaria. Quod ſi tamen ſupponamus gratis, Atmoſphæram
mam regionem aeris in altitudine aſcendere ad 12, immo

liaria objectum in ea altitudine positum nihilominus videri non poterit ultra 173, & in posteriore casu ultra 275 milliaria. Itaque Stella nondum potuisset simul videri in regno Sabæ, & Persiæ versus Palæstinam. Nam punctum, ubi linea visualis versus Palæstinam concurrit cum visuali ex Saba, distat à Metropoli Sabæorum ferme 300 milliaribus. Operatio autem Geometrica est hæc: Quadratum Semidiametri terræ subtrahatur à Quadrato aggregati ex altitudine data & præfata Semidiametro; ex Residuo extrahatur Radix.

Decimo, Affirmant, B. Virginem advenisse in Bethlehem hora quarta Vespertina sole jam occidente. Part. 2. Num. 463. Hoc difficile est, quamvis in sano sensu explicari possit. Nam 24 die Decembris Bethlemii sol occidit horâ quintâ ferme, unò videlicet Minuto tantùm ante horam quintam, ut desuper instituto Calculo Astronomico cuivis patet, Latitudine loci posita 31°. 50'.

Undecimò, Affirmant, S. Hostiam in communicantibus ex stomacho ascendere in cor, ibique tanquam suo Tabernaculo imprimere specialem Characterem. Hinc etiam in B. Virginis corde S. Hostiam tanquam in Tabernaculo perpetuò fuisse asservatam. Part. 2. Num. 1197. 1202. Part. 3. Num. 116. 121. 122. 123. 124. 125. 129. Hoc totum difficile est, quia S. Hostia nondum resoluta in Chylum ordinariè non potest per venas lacteas transire in Ductum Pecqueticum, & exinde residere in corde. Circulatio sanguinis, quæ a Neotericis Philosophis inventa est, evertit hoc totum Systema Residentiæ Eucharisticæ in corde B. Virginis & communicantium.

Duodecimò, Affirmant, Incarnationem sic contigisse; quod nempe tres guttæ sanguinis per compressionem cordis deciderint ex corde in matricem, ubi ex illis tribus guttis fuit formatum corpus Christi. Part. 2. Num. 137. Hæc naturaliter fieri difficile est. Nam primò falsum est, quod per compressionem cordis tres guttæ sanguinis possint delabi in Matricem. Cùm enim detur circulatio sanguinis, manifestum est, sanguinem ex corde propelli in arterias, & ex his in venas. Potuisset quidem Deus ex corde sumere guttas

sanguinis, & ex iis in Matrice formare corpus Christi; sed hoc fuisset juxta ordinem naturæ, quem constat Deum voluisse ol vare, inquantum salva Virginitate B. Virginis, & immunitate à cato Originali fieri potuit; & sic non fuisset opus compressione dis; nec guttæ sanguinis fuissent delapsæ, sed deportatæ & tr latæ penetratis corporibus intermediis variis. Secundò non est rosimile, sanguinem, qualis reperitur in corde, esse materiam ximam ad formationem corporis humani; quod apud omnes l losophos constat esse falsum. Utrum verò sit vera satis jam re pta doctrina eorum, qui docent corpus humanum formari ex o lis delatis ex Ovario matrum, aut aliorum, non est necesse hoc co statuere.

Decimotertiò, Affirmant, Lac B. Virginis fuisse naturaliter corruptibile ob bonam complexionem. Part 2. Num. 549. H esse difficile, constat ex Philosophia; lac enim habet suos poros principia resolubilia per continuam permeationem aeris; itaque cesse est, dissolvi ejus partes volatiles; his verò resolutis etiam strui naturam lactis. Dein si Lac B. Virginis est naturaliter inc ruptibile, sequetur, etiam corpus ejus naturaliter esse incorrupti le, quia eadem est natura ejusmodi compositarum partium, q est totius. Sic autem sequetur, quod immortalitas primi homi fuerit ejus naturalis conditio, quod coincidit cum 25 Propositio Bay. damnata.

Decimoquartò, Affirmant, secundinas quasi fuisse unum cum c pore Christi; easque fuisse partem sanguinis B. Virginis. Part. 2. Nu 479. Secundinas esse partem sanguinis materni, non est verosimi

Decimoquintò, Affirmant, Sanguinem B. Virginis communic tum Infanti in utero pro nutritione non fuisse impurum, sed pur simum, quia fuit communicatus ex impulsu amoris & aliarum v tutum Part. 2. Num. 139. Quod sanguis B. Virginis de se fue purissimus, non negatur; quod tamen ideo debuerit esse puri quia processit ex impulsu amoris, non videtur. Sanguis enim, semel ex defectu bonæ nutritionis inficiatur Chylo male digest

no

non depuratur ab istis impuritatibus physicis per exercitium virtutum, ut patet ab experientia tam in Matribus quàm Virginibus alioquin piissimis. Dein sanguis omnino purus non permixtus cum Chylo & Sero Chyloso ne quidem esset ad nutritionem idoneus, ut manifestum est Philosophis.

Decimosextò, Affirmant, Omnes homines simul sumptos non profudisse tantùm lachrimarum, quantum profudit sola B. Virgo. Part. 2. Num. 801. Hoc est difficile; nam si colligerentur omnes lachrimæ, quæ unquam profusæ sunt à tot millionibus hominum ab origine mundi, colligeretur immensa copia, eaque tanta, ut si B. Virgo singulis diebus lachrimata esset centum aut mille metretas, vix illam exæquaret. Tot autem metretas ab una fœmina profundi, utique est impossibile naturaliter; cum tantùm materiæ latere non potuerit in humano corpore.

Decimoseptimò, Affirmant, quod B. Virgo adhuc in utero materno existens plus sciverit de operibus divinis tam naturalibus quàm supernaturalibus, quàm sciunt & per totam æternitatem scient omnes creaturæ, angeli & homines. Part. 1. Num. 226. Hoc est difficile; nam scientia B. Virginis fuit finita; illud autem, quod per totam æternitatem scietur, est aliquod infinitum Syncategorematicum, manifestum autem est ex Philosophia, finitum æquari non posse cum infinito Syncategorematico.

Decimooctavò, Affirmant, quod B. Virgo in Crucifixione Christi præceperit Soli, Lunæ, Planetis, & Stellis, & cœlis, ut sistant suum cursum; & quod statim paruerint ejus mandato. Part. 2. Num. 1389. 1390. Hoc est difficile; quia ex Aristotele, D. Thoma, & ex Philosophis Neotericis constat, motum cœlorum esse causam omnium motuum, qui fiunt in inferioribus; adeò ut si unico momento cessaret motus cœlorum, eo statim momento juxta D. Thomam cessarent omnes generationes & alterationes in toto mundo. Id etiam patet in Philosophia Neotericorum; nam cessante motu cœlorum cessaret motus ætheris, seu subtilis materiæ, adeoque eoipso cessarent omnes motus in terra.

Decimononò, Affirmant, quod caro Christi fuerit caro B. ginis. Part. 3. Num. 117. 766. Sed non eadem numero caro, est in matre, manet in infante; sicut & ovum non est caro gallin

Vigesimò, Affirmant, ætatem triginta trium annorum esse tem perfectam; ab hac ætate homines non amplius crescere in gitudinem; & ab hac ætate homines communiter jam incipere ficere, calorem & humorem naturalem jam minui, capillos a scere, sanguinem frigescere, vires fugere, structuram humanan ruinam vergere. Part. 2. Num. 856. Quod decrementum vi in plerisque incipiat jam ab anno 33, non est verosimile. Q verò dicatur, anno ætatis 33 hominem non amplius crescere in gitudinem, non servit ad probandam perfectionem illius ætatis, illa consistentia in longitudinem præcedit integro ferme decen

Vigesimoprimò, Affirmant, tot & tantas fuisse B. Virgini cessas gratias, quantæ per absolutam Dei potentiam pro ejus c citate potuerunt decenter concedi. Part. 2. Num. 1515. 146. Part. 3. N. 515. Part. 1. N. 251. 283. 289. 480. 481. 483. 487. 590. 490. 497. 498. 562. 657. Et alibi sæpissime. Hæc doct est difficilis quidem, fateor tamen, me ipsum in eam valde pro dere, neque huic assertioni contradicit, quod B. Virgo dicatur visse in omni gratiarum genere usque ad suum extremum vitæ mentum. Quia hic non negatur possibilitas majoris incrementi ficì intra illius totius limites, quod dicitur ex suo genere gratia possibilium juxta normam decentiæ summum.

Vigesimosecundò, Affirmant, cœlos, qui communiter dicun aquei, esse crystallinos; & descendente Verbo in terram unde cœlos præ reverentia fuisse divisos ab invicem seu disruptos. Par Num. 17. 128. Certum est apud modernos Astronomos, co esse fluidos, non solidos seu crystallinos, cum aliter motus Com rum, Stellarum, & Planetarum explicari non possint. Non igitu detur, descendente Verbo eos ab invicem divelli.

Vigesimotertiò, Affirmant, Corpus humanum compactum ex quatuor humoribus, sanguineo, melancolico, phlegmatico, &

ler

lerico. Part. 1. Num. 214. Hoc dogma veterum philoſophorum videtur contrarium experientiæ, & analyſi chymicæ humorum.

Vigeſimoquartò, Affirmant, præfatos quatuor humores, & qualitates frigoris ac caloris in B. Virgine nunquam egiſſe ad corruptionem mutuam. Part. 1. N. 214. Difficile eſt, ut contraria non agant in mutuam corruptionem ſecundum curſum naturæ; aliàs ſequeretur, vitam ac temperamentum B. Virginis fuiſſe naturaliter incorruptibilia, adeoque etiam primo homini immortalitatem fuiſſe naturalem ejus conditionem, quod eſt error Bay.

Vigeſimoquintò, Affirmant, quod dolor naſcens ex miſeriis hujus mundi non ſit verus dolor, ſed tantùm apparens. Part. 1.Num. 255. Sed aliud eſt, quod, licet ſit verus dolor, comparativè tamen ad dolores inferni ſit quaſi nihilum; aliud eſt, quod etiam in ſe non ſit verus dolor.

Vigeſimoſextò, Affirmant, dari finitum maximum, quo majus & perfectius dari non poteſt. Patet ex ſequentibus Exemplis. Sic

1. Conſtanter docent, quod Deus tanta contulerit B. Virgini, quanta potuit, & quod ultra ea non potuerit plura aut majora conferre, ſpectata ejus capacitate; ipſam autem capacitatem ei tantam contulit, quantam potuit conferre. P. 1. 251. 283. 289. 480. 481. 483. 487. 507. 590. P. 2. 38. 71. 75. 82. 426.

2. B. Virgo habuit virtutes in gradu abſolutè perfectiſſimo, qui potuit dari. P. 1. 487. 488. 489. 497. 498. 506. 507. 562. 657. (772.) (P. 2. N. 3.) (P. 2. N 4.) (P. 2. 152.) (P. 2. N. 244.) 426. Sed P. 2. 610. fatetur, Deum nunquam tanta dare, quin poſſit plura dare. P. 2. 728.

3. Dicitur, animam B. Virginis fuiſſe raptam in habitaculum, quod eſt proximum Deo, & remotiſſimum à rebus tranſitoriis. P. 2. N. 5. P. 2. N. 190.

4. B. Virginem decuit ad talem gradum gratiarum & ad tantam amicitiam admitti, qui ne quidem poteſt ab ulla alia pura creatura admitti. P. 2. 75.

5. In humanitate Christi erant omnia eousque perfecta, quo potuit pertingere omnipotentia Dei. P. 2. N. 146.

6. B. Virgo semper operata est modo perfectissimo absolute possibili. P. 2. 243.

7. B. Virgo est effigies & similitudo filii secundum ejus Humanitatem, quanta in pura creatura est absolutè possibilis. P. 2. 780. 1050.

8. Nullum passa est transire momentum, in quo non operata est omnes virtutes possibiles. P. 2. 1053.

Hæc doctrina est quidem difficilis, ut supra insinuavi; ipsemet tamen valde in eam propendeo: quia admitto, Deum intra collectionem entium finitam operari semper optimum, saltem formaliter, id est, ordine partium, & finibus absolutè intra eam collectionem possibilibus. Cum ergo præsens systema naturæ & gratiæ comprehendat collectionem entium tantum finitam, verosimile mihi est, eo modo, quo in Universo tanquam in aliquo Contracto seu Compendio omnium possibilium maximo dantur omnia summa genera entium, & in quovis genere ordo absolutè perfectissimus, ita credo, in B. Virgine dari compendium maximum omnium gratiarum possibilium, id est, omnia genera gratiarum summa, & in quovis genere absolutè perfectissimum comparativè ad collectionem entium finitam. Hinc non dubito, Venerabilem Maria de Agreda quoad doctrinas asceticas & gratias B. Virgini collatas habuisse revera illustrationes, lumina generalia, & visiones, saltem directivas, divinas.

Propositio 3. Revelationes Mariæ de Agreda contrariantur Documentis Historiæ aliunde moraliter certis.

1. Quia contrariantur Historiæ Biblicæ juxta Vulgatam.
2. Quia contrariantur claris testimoniis Veterum, indubitatis moraliter.
3. Quia narrant gesta incompossibilia moraliter cum circumstantiis temporum, aut cum silentio Scriptorum coævorum.

§. 1.

§. 1.

1. Affirmant, narrari in Scriptura, quod Lucifer in forma serpentis locutus fuerit cum Eva. Part. 1. Num. 139. Non videtur, quod Scriptura asserat, diabolum fuisse locutum cum Eva in *forma serpentis*. Neque enim Scriptura determinat, utrum diabolus assumpserit formam serpentis, an verò locutus fuerit ex vero serpente tanquam ex obsesso; an verò locutus fuerit sub alia quadam animalis forma; an tantùm locutus sit in mente Evæ per cogitationum immissionem? de his utique non litigarent Interpretes, si Scriptura quidpiam horum determinate statueret.

2. Affirmant, In Libro Numerorum contineri pertinentia ad Arithmeticam. Part. 1. Num. 149. Hic modus loquendi non vult præcisè dicere, quod in Libro Numerorum contineantur numeri, & quod numeri pertineant ad Arithmeticam; hoc enim dicere fuisset otiosum; sed videtur dicere, contineri utilia præcepta, aut directiones ad discendam Arithmeticam; quod est falsissimum. Sed possibile est, Venerabilem Arithmeticam sumpsisse pro ipsa *computatione* puta, rerum ad historiam Judaicam pertinentium.

3. Affirmant, Omnia mysteria novæ Legis non fuisse tantùm in Prophetis & Psalmis obscurè præfigurata, sed etiam declarata. Part. 1. Num. 155. 159. 161. Hæc difficilia videntur legenti Psalmos & Prophetas; & ex D. Paulo, qui ad Hebræos ostendit, Legis Veteris documenta fuisse tantum umbram futurorum.

4. Affirmant, Christum surrexisse à cœna, postquam jam nox ingruerat. Part. 2. N. 1204. Hæc verba significant, Christum surrexisse à cœna ad initium noctis. Id verò repugnare Historiæ Evangelicæ videtur, in qua dicitur, Pascha primum incepisse ad initium noctis. In Marco C. 14. dicitur: *Vespere autem facto venit cum duodecim.* Cùm ergo Christus primùm vespere venerit in Civitatem, & Pascha Judaicum primùm fuerit celebratum ad initium noctis; post hoc Pascha autem inceperit lavare pedes, ac deinde instituerit Eucharistiam, quæ omnia requirebant notabile spatium temporis, non potuit à Cœna surgere, & è cœnaculo discedere, nisi

nocte

nocte jam profecta, non verò nocte ingruente. Quod autem Judæi suum Pascha primùm celebraverint nocte, fatetur ipsa Ven. Maria de Agreda Part. 2. Num. 1157.

5. Affirmant, tempore Passionis solam B. Virginem retinuisse fidem, sic ut ipsa fuerit tota Ecclesia. Part. 2. Num. 1448. Hoc videtur difficile, quia S. Joannes, S. Nicodemus, S. Joseph ab Arimathia, S. Magdalena, & aliæ Sanctæ mulieres & latro bonus utique non amiserunt fidem. Dein in tota Palæstina, & juxta has Revelationes etiam in Ægypto, fuerunt innumeri homines conversi ad Christum, qui utpote absentes, nihil sciverunt de passione, adeoque etiam non potuerunt ea de causa amittere fidem.

6. Affirmant, ab Apostolis pro ministerio temporalium constitutos fuisse sex Diaconos; dein illis præfectos fuisse septem alios Part. 3. Num. 103. 109. 190. Sed Acta Apostolorum C. 6. ut videtur, ostendunt, Septem Diaconos suscepisse eandem curam temporalium, quam habuerant Apostoli; hi verò ea administrabant temporalia prius per seipsos, non per alios sex Diaconos.

7. Affirmant, quod populus in primitiva Ecclesia tantum communicaverit sub una specie, exceptis tantùm aliquibus, qui aliquanto tempore continuarunt communicare sub utraque specie Part. 3. Num. 113. At Contrarium satis clarè colligitur ex 1. ad Cor. 11. ubi Apostolus supponit, omnes communicare sub utraque specie; ita ut potius in contrarium consuetudo communicandi sub una specie fuerit paucorum, non illa communicandi sub utraque specie. Quod si verba Apostoli alicui videantur non concludentia de se, talia certè videntur ut explicata per generalem consuetudinem illorum primorum temporum, de qua indubitatò constat ex Patribus & Scriptoribus primitivæ Ecclesiæ usque ad sera tempora; ut notum esse suppono Eruditis.

8. Affirmant, Christum post Jejunium quadragesimale adhuc decem mensibus mansisse in Judæa. Part. 2. Num. 1013. Hæc videntur falsa ex Evangelio S. Joannis C. 1. & 2. ubi ostenditur, Christum finitâ secundâ allocutione cum S. Joanne statim rediisse in Gali-

Galilæam; hæc verò secunda allocutio immediatè subsecuta est jejunium quadragesimale, quia S. Lucas C. 4. huic jejunio quadragesimali immediatè subjungit reditum in Galilæam, quod plane dedeceret Historicum, si totaliter omitteret tam notabilem vitæ apoapostolicæ partem, puta tertiam aut quartam, nec ab antecedente Historico notorio supletam, nec ullo termino etiam generali indicatam, prout factum circa vitam ejus usque ad annum 30, utpote saltem terminis generalibus, quod fuerit subditus &c. comprehensam.

§. 2.

Hæ Revelationes contrariantur claris testimoniis Scriptorum, aliàs indubitatis moraliter.

Primò, asserit, in illa quæstione, *utrum Christus venisset, si Adam non peccasset*, Theologos affirmativæ & negativæ sententiæ non dissentire inter se, si bene intelligantur; Part. 1. Num. 74. Hujus prætensæ reconciliationis inter duas præfatas sententias possibilitas est difficilis; neque enim conveniunt ambæ sententiæ in hoc, quod Christus fuisset venturus si Adam non peccasset, neque est tantùm controversia in hoc, utrum fuisset venturus in carne passibili.

Secundò, asserit, Deum propterea S. Joanni in Apocalipsi ostendisse B. Virginem sub figura Civitatis descendentis de cœlo, ut hac visione animaretur ad majorem curam in illa protegenda. Part. 1. Num. 248. Hoc difficile, nam teste Irenæo L. 3. Joannes scripsit Apocalypsin in Pathmos sub Imperatore Domitiano, quo tempore jam ferme triginta anni effluxerant à morte B. Virginis. Hujus enim mors contigit anno 55 post N. C. Domitianus verò successit in Imperio anno 83. Impossibile proin est, quod S. Joannes potuerit animari hac visione ad protegendam B. Virginem.

Tertiò, asserit, Simeonem illum, qui Christum Infantem accepit in ulnas suas, etiam excepisse B. Virginem quando præsentabatur in templo; eumque fuisse Summum Sacerdotem. Part. 1. Num. 422. 740. Part. 2. Num. 592. 600. 603. Hoc difficile est, nam Evangelium Luc. 2. describit illum Simeonem, tanquam igno-

bilem, & sanctum. Et Ecce, inquit, *homo erat in Jerusalen nomen Simeon, & homo iste justus & timoratus, & Spiritus ctus erat in eo.* Qui modus loquendi non usurpatur ab Ev lio, aliisque Scriptoribus, dum est Sermo de aliqua persona il aliàs nota, v. g. de Pilato, Caypha. Josephus autem de Sii qui tempore Herodis erat Summus Pontifex, testatur, quc Herode fuerit in Summum Sacerdotium intrusus; & quod riamna, impia uxor Herodis, fuerit hujus Simonis filia; ac que quod duo Simonis filii, Eleazarus, & Joazar suo patri si sivè in Pontificatu successerint. Vide Salianum ad annum n 4030. Num. 8. 4058. N. 2. 4061. N. 3. Josephus Antiquit. I C. 10. L. 17. C. 18. L. 18. C. 1.

Quartò, asserit, B. Virginem integro septennio mansisse i gypto, nempe usque ad obitum Herodis. Part. 2. Num. 669. Ex hoc sequitur, Herodem obiisse sexto anno post Nativit Christi, aut certè quinto. Hoc autem est difficile. Nam ce est, Herodem obiisse anno Juliano 41 aut 42, quorum utroqu rosolimis circa tempus Paschale juxta Calculum Astronomicur ste P. Nicasio Grammatici de Æra Vulgari C. 5. incidit Eclipsi naris, à Josepho annotata in morte Herodis Antiquit. L. 17. Itaque Nativitas Christi contigisset anno Juliano 36 aut 37. jus Mors anno Juliano 69 aut 70. Omnia autem ista repug monumentis Historiæ. Pagius in Apparatu Chronologico Num. testatur, juxta omnes indubitatò Nativitatem Christi debere co di intra annum Julianum 40 & 46. id sic exigente circumst temporum v. g. quia ex Josepho L. 18. Antiquit. C. 7. co Pilatum non esse factum Præsidem ante annum duodecimum perii Tiberii; annus verò duodecimus Tiberii incidit in an Julianum 71. sequitur proin Pilatum anno Juliano 69 aut 70 dum fuisse Præsidem Judææ. Ergo si Christus fuisset natus Juliano 36 aut 37, & si obiisset anno ætatis 33, prout obiiss firmant hæ Revelationes propos. 1., sequitur Christum fuisse C fixum, antequam Pilatus fuerat Præses Judææ, cum tamen ex E

gelio Luc. 13. constet, eum jam præfuisse 2. ad minimum annis ante Passionem.

Quintò, affirmant, Pilatum scripsisse sententiam mortis contra Christum sub hac forma: *Ego Pontius Pilatus* Præfectus inferioris Galilææ hìc Jerosolimis à Romano Imperio constitutus - anno ab Orbe condito 5233. Part. 2. Num. 1358. Hanc formulam esse contra Stylum Romanum notum est omnibus parum eruditis. Neque enim Romani numerabant annos ab Orbe condito, nec dicebant se esse constitutos à Romano Imperio, sed à Senatu, aut Imperatoribus; neque numerabantur dies mensium numeris continuis, sed per Kalendas, Idus &c. sic v. g. ut ex mille exemplis proferam unum, Baronius ad annum Christi 1. Num. 13. affert inscriptionem Templi Pacis hanc:

Paci æternæ Domus. Dedic. XV. K. Dec. Imp. Vespasiani L. Annio Basso. C. Cæcina Palto Cos. &c. Eodem modo concepta sunt omnia solennia, quotquot produci potuerunt & possunt, Romanorum Veterum Acta.

Sextò, asserit, anno post Nativitatem Christi 35 Summum Sacerdotem fuisse Abiathar. Part. 3. Num. 396. Hoc difficile esse, constat ex Josepho qui L. 18. Antiq. C. 11. testatur, Caiphæ in Summo Sacerdotio successisse Jonatham. Accedit, quod Cayphas aliquot adhuc post mortem Christi annis, nempe usque ad annum Tiberii 22, consequenter usque ad annum Julianum 81 manserit Pontifex, prout ostendit Baronius ad annum 31. Num. 8. & ad annum 37. N. 3.

Septimò, asserit, Templum Dianæ Ephesinum anno post Nativitatem Christi 40 ad preces B. Virginis fuisse intra unicam noctem ab angelis solo æquatum, sic ut nec lapis manserit super lapidem; Ephesinos tamen statim aliud novum Templum ædificasse. Part. 3. Num. 445. Hoc totum est difficile, constat enim, Templum Dianæ vetus adhuc perstitisse usque ad Galienum Imperatorem, sub quo teste Julio Capitolino *in Galieno* à Gothis spoliatum & incensum est. Plinius, qui obiit anno 79 post Nativitatem Christi, adeo-

que triginta novem annis post hanc prætensam destructionem, I C. 14. Hist. Nat. testatur, suo tempore vetus illud Templum a extare. Sic enim habet: *Magnificentiæ vera admiratio extat plum Dianæ Ephesiæ, ducentis viginti annis factum à tota In solo id palustri fecere, ne terræ motus sentiret, aut hiatus ret. Universo templo longitudo est 425 pedum, latitudo 220 lumnæ 127 à singulis regibus factæ* &c. *Operi Etesiphon præfui chitectus - cætera ejus operis ornamenta plurium librorum obtinent.* En! Plinius testatur, huic ipsi ædificio, quod tunc bat, præfuisse Etesiphontem, antiquum Architectum, & in ciendo hoc opere 200 annis à tota Asia laboratum esse. No que verosimile est, quod anno post N. C. 54, quo Paulus Ephesum, jam extiterit novum templum, diruto simile, cum Pl qui paulo post suum opus dedicavit Vespasiano, testetur extar tus Templum.

Octavò, asserit, Christo veniente in Ægyptum corruiss mè omnia idola & templa Ægypti P. 2. N. 644. 645. 649. 654. 666. 934. 1041. Id difficile esse constat quantum ad pla ex eo, quia diu post Christum steterunt adhuc vetera f templa Ægypti. Evagrius in Vitis Patrum testatur, se adh disse templum, in quo dicebantur corruisse idola; itaque ten perstitit. Baron. ad annum 1. N. 45. Plutarchus in Opuscul *Oracula desierint*, insinuat, adhuc superesse Ammonis Tem quod constat fuisse in Ægypto. Baron. ad annum 100. N. 3. venalis Satyra 6 idem supponit. Spartianus testatur, Alexa Idolum Apis repertum esse. Templum & idolum Serapidis suo tempore stetisse Alexandriæ testatur Ruffinus, Ammianus mens Alexandrinus apud Baron. ad annum 389. N. 86. 87. Il N. 96. 97. Ruffinus testatur, Theophilum Alexandrinum Episc destruxisse templum Canopi antiquum, & universim omnia d in tota Ægypto nondum à Constantino M. destructa.

§. 3.

Hæ Revelationes narrant gesta, moralit

compossibilia cum circumstantiis temporum, aut silentio Authorum coævorum.

Ut in hac materia procedam ordinatè, præmitto duo Postulata ex *Arte Critica*, quam edidi in Philosophia Pollingana.

Postulatum 1. Illa gesta sunt moraliter incompossibilia cum circumstantiis temporum, quæ juxta *Leges Contingentium* vix unquam solent conjungi cum ejusmodi circumstantiis. Part. 1. §. 4. N. 3. 4. 5. & §. 2. N. 1. Artis Criticæ.

Postulatum. 2. Illa gesta sunt moraliter incompossibilia cum silentio Authorum coævorum, quæ potuissent, & debuissent annotari. Illa autem potuissent annotari, quorum in Scriptoribus dabatur indubitata notitia. Et ea debuissent annotari, quæ jam ex instituto erant materia Scriptionis in specie; quæ erant adeo digna memoratu, ut non censeantur omissa esse ex incuria, aut oblivione; & ad quæ scribenda dabantur specialia motiva in Authore, id est, talia, quorum neglectus redderet Authorem imprudentem. Art. Crit. Part. 2. §. 4. Num. 1. His præmissis assertionem probo ab inductione.

1. Tribuuntur B. Virgini miracula innumera, aliaque Acta maximi momenti etiam publica, quorum tamen nullus antiquorum Scriptorum meminit, ne quidem in genere. v. g. Quando fuit præsentata in Templo, splendor replevit totam domum, & audita est vox, dicens: *Veni Sponsa mea.* &c. &c. P. 1. N. 421.

2. Dum loquitur cum aliis puellis, e medio illarum rapitur etiam secundum corpus in cœlum. P. 1. N. 429. 436.

3. Quando desponsabatur S. Josepho, Summus Sacerdos in plenario Concilio Sacerdotum congregavit omnes Juvenes ac masculos solutos ex Tribu Juda, quorum singulis tradidit ramum aridum. Tunc florere cœpit solus ramus S. Josephi. Part. 1. Num. 752. 753.

4. Multi ex solo aspectu B. Virginis convertabantur, & omnes ex ejus præsentia fiebant perfectiores. Part. 2. N. 1. 2.

5. In itinere, quando visitabat S. Elisabetham, invisebat, & sanabat ægros. Part. 2. Num. 207.

6. Reddidit Zachariæ usum linguæ. P. 2. N. 291.

7. In Ægypto circumibat in pagis, & patrabat multa mira la; ejiciebat dœmones ex idolis, & corporibus. P. 2. N. 646.

8. In Ægypto folia & fructus illius arboris, quæ se inclina sanarunt morbos. P. 2. N. 647.

9. In Ægypto Heliopoli patravit multa miracula P. 2. N. 6 ea tot erant, ut essent describenda integris libris. Ib. N. 666. 667

10. In Ægypto docebat populum, tenendo Jesulum in chiis. Doctrinam confirmabat miraculis; sæpe ibat in hospita & sanabat ægros. Ib. N. 667. 668. 669.

11. Exorta peste ex tota provincia concurrebat ad eam ma multitudo. Omnes redibant recepta sanitate animæ & corpo P. 2. N. 670.

12. Numerus animarum, quas sanctificavit; ægrorum q sanavit, & miraculorum, quæ patravit per illud septennium in gypto, non potest comprehendi. P. 2. N. 700.

13. Quando JESUS duodennis rediit ex Templo in Nazare ipse & B. Virgo sanabant multos ægrotos. P. 2. N. 769.

14. Christus comitante B. Virgine per tres annos ante su Baptismum circumibat vicina loca usque ad Tribum Nephtali, instruebat homines de adventu Messiæ. B. Virgo adhortationes s tunc potissimum habuit ad fœminas. Miracula tunc in hoc itin à B. Virgine patrata sunt. P. 2. N. 927. 926. (quamvis non ita blica, ut dein)

15. Innumera sunt miracula, quæ B. Virgo patravit temp prædicationis Christi; illuminabat cœcos, sanabat ægros &c. Ev gelista propterea meminit tantùm miraculorum Christi, quia vol tantùm adducere ea miracula, quæ sufficiebant ad stabiliendam dem. Erant innumerabiles mulieres, quæ à B. Virgine ad agnition Christi, & ad perfectionem Evangelii adductæ sunt. P. 2. N. 1048. 10

16. Fideles fere omnes concurrebant ad B. Virginem, & cc gratulantes confitebantur, eam esse matrem Messiæ. P. 2. N. 1058.

17. B. Virgo fere semper comitabatur filium tempore præ

cat

cationis, nisi iis temporibus, quibus in comitatu S. Joannis operabatur conversiones & miracula. P. 2. N. 1108.

18. B. Virgo post mortem Christi suscepit in se curam & regimen Ecclesiæ. P. 2. 1501.

19. Christus præcepit discipulis, ut imposterum obedirent matri in omnibus loco sui; ut eam agnoscerent pro suo capite, & Superiorissa, & ut ad eam deferrent omnia dubia, ac difficultates; & ut eam habeant pro supremo capite Ecclesiæ. P. 2. N. 1505. Cur talia Evangelistæ non scripserint, in causa est, quia illis præcepit, ne alia de se scriberent, nisi quæ erant necessaria ad fundandam Ecclesiam. P. 2. N. 1508.

20. B. Virgo post reditum suum è cœlo explicavit Apostolis mysterium Trinitatis, & Unionis Hypostaticæ, & alia fidei Dogmata. P. 3. N. 48.

21. De miraculis, quæ B. Virgo operata est in primitiva Ecclesia, nec minima pars describi potest. P. 3. N. 87.

22. Donum miraculorum collatum fuit (tempore Adventûs Spiritûs Sancti) etiam fœminis; nam & ipsæ tunc impositione manuum contulerunt ægris sanitatem, cœcis visum, mutis loquelam, claudis gressum, mortuis vitam. P. 3. N. 83.

23. B. Virgo determinavit omnes controversias in Ecclesia, v. g. an in posterum sit baptismus Joannis administrandus, an veró Christi? P. 3. N. 101. Quomodo sint administranda bona temporalia? N. 104.

24. Sanabat omnes morbos omnium fidelium in Palæstina, quando cognovit hoc illis esse utile. P. 3. N. 159.

25. Ordinat Apostolis, ut conscribant Symbolum fidei, cujus docet modum & formulam. P. 3. N. 211. 212. &c. Et ejus Symboli plurimas Copias descriptas ab angelis misit ad omnes ubivis in toto orbe fideles, jussitque eas promulgari. P. 3. N. 222. 223. Per has Copias etiam facta sunt maxima miracula impositione manuscriptæ Copiæ supra obsessos, ægros, mortuos. P. 3. Num. 224.

26. Cuivis Apostolorum ante Divisionem donavit togam con-

textam

textam ministerio angelorum, & crucem ejus altitudinis, cujus quivis fuerat, & thecam Reliquiariam. P. 3. N. 237. 238.

27. Ephesi destruxit ac solo æquavit Templum Dianæ, quasi in momento, per suos angelos. P. 3. N. 445.

28. Ephesi instituit communitatem Monialium. P. 3. N. 462. cui & varia præcepta Monastica quæ hìc referuntur, ac preces tradidit. N. 463.

29. Rogatur à Petro, ut veniat Jerosolimam ad Concilium, ut ejus assistentiâ resolvatur controversia. P. 3. N. 457.

30. Ea navigante navis aliquoties ab angelis sublata fuit è fluctibus in aerem. P. 3. N. 466.

31. Ordinavit, ut conscriberentur quatuor Evangelia, eaque cum quatuor Evangelistis, antequam conscribebantur, contulit. P. 3. N. 560. 561. &c.

32. Ordinavit Apostolis eandem formam vestium, easque ipsamet confecit adjuvantibus angelis. P. 3. N. 566.

33. Nullus transibat dies, aut nox, quibus non operata est varia miracula in bonum Apostolorum & Ecclesiæ. P. 3. N. 567.

34. Sæpe Apostolis apparuit, & tractavit cum ipsis de variis negotiis Ecclesiæ, præsertim de instituendis Festis. Sic ex ejus ordinatione instituta sunt festa Nativitatis, Passionis, & Cœnæ Domini; Ascensio, Pentecoste, & Cæremoniæ Ecclesiasticæ. P. 3. N. 568.

35. Si conscriberentur omnia miracula, quæ operata est in gubernatione Apostolorum & Ecclesiæ, pluribus libris opus foret, quam continentur lineæ in hac Historia. P. 3. Num. 571. (continentur autem in hac Historia ad minimum 64000 lineæ)

36. Tribus annis ante ejus obitum tota natura cœpit demonstrare suum luctum; Cœli, stellæ, Planetæ, inceperunt deperdere multum pulchritudinis & splendoris, sicut minuitur dies ingruente nocte. Aves duobus ultimis annis circumvolitantes ejus cubiculum edebant lugubres voces. P. 3. N. 705. Similem luctum dederunt feræ, nam cum semel visitaret loca sancta, ad eam concurrerunt multæ feræ ex Sylvis & montibus. Sex ultimis mensibus Sol,

Sol, Luna, & Stellæ lucebant minori lumine, quàm hactenus consueverant. In die verò obitûs totaliter obscurabantur. Et quamvis multi viri docti hanc mutationem in cœlo observaverint, causa tamen iis erat incognita. Apostoli tamen, & Discipuli, qui interfuerunt ejus morti, causam agnoverunt. P. 3. N. 706.

37. Ex eo tempore fideles osculabantur terram, ubi vestigia posuit. P. 3. N. 707.

38. Duobus ultimis annis omnibus ægris & miseris ad se venientibus contulit sanitatem animæ & corporis. P. 3. N. 709.

39. Quotiescunque communicabat, circumdabatur miro splendore omnibus id videntibus. P. 3. N. 718.

40. In articulo mortis illius cœlestis odor, & angelica musica diffundebatur etiam in plateam. Cœnaculum replebatur splendore, quem omnes viderunt. In testimonium hujus miraculi factus est magnus concursus populi in plateis Jerosolimæ. P. 3. N. 740.

41. In hac morte sol aliquot horis obscuratus fuit in testimonium luctûs; omnes ægri advenientes retulerunt sanitatem; & tres personæ eo momento Jerosolimis in peccato mortuæ redierunt ad vitam, & pœnitentiam. P. 3. N. 743.

42. Ad sepulturam convenerunt non solùm fideles qui portabant candelas accensas, quarum nulla per illud triduum vel minimùm consumebatur, sed etiam reliqui omnes incolæ Jerosolimæ, vix ullo etiam gentilium ac Judæorum excepto. Mille angeli præcedebant canentes, quorum musica audiebatur ab Apostolis & Discipulis, & multis aliis. P. 3. N. 752.

43. In via ad Sepulchrum contigerunt multa miracula; omnes ægri, quorum convenerat magna multitudo, sanabantur. P. 3. N. 753.

44. Ad illius tumulum per integrum annum permansit suavissimus odor; in Cœnaculo autem mansit multis annis. P. 3. N. 754.

45. Decretum fuit ab Apostolis, quando condiderunt Symbolum, ut vocaretur *Mater Dei.* Ab aliis Fidelibus vocabatur communiter *Maria à JESU. Maria à JESU Nazareno. Maria Filia Joachimi & Annæ.* P. 3. N. 459.

Horum pleraque erant publica, quorum proin facilis dabatur in Scriptoribus, præsertim S. Joannis & S. Luca notitia; pleraque servi ssent ad corroborandam Religionem, & ad instructionem fidelium; aliqua v. g. quod fuerit vocata *Mater Dei*, quod instituerit monasterium &c. fuissent etiam necessaria contra Arrianos, Nestorianos, Lutheranos &c. Poterant indicari saltem terminis generalibus sine ullo scandalo gentilium, aut detrimento humilitatis in B. Virgine. S. Lucas insignis cultor B. Virginis, cujus etiam occulta mysteria ac verba tanquam pretiosa fragmenta servavit in Evangelio memoriæ, habuisset occasionem optimam scribendi in Evangelio, aut Actis Apostolorum, præsertim cum ista primùm absolverit sex annis post obitum B. Virginis, utpote anno 61; habuisset etiam occasionem S. Joannes in suo Evangelio, & Epistolis; habuissent occasionem Scriptores Ecclesiastici primorum temporum, cum impossibile fuerit, ad eos non pervenisse traditionem tantorum mirabilium & memorabilium. Dein B. Virgo fuisset æquè objectum venerationis & persecutionis, ut Christus.

Secundò. Narrantur talia circa vitam Christi, quibus obstant partim testimonia Veterum partim silentium, quia potuissent, & necessariò debuissent annotari à Scriptoribus Ecclesiasticis primitivæ Ecclesiæ;

1. In Nativitate Christi meliorabantur omnes influxus Planetarum; sol accelerabat suum cursum; stellæ clarius splendebant; multæ arbores proferebant flores & fructus. Aliquot templa Idolorum corruerunt; multa idola dejecta fuerunt in terram expulsis dæmonibus. Hæc & plura alia miracula erant tunc nota mundo; sed homines ignorabant causam. Part. 2. N. 493. Debuissent ergo Gentiles & Judæi postmodum moneri de eventûs hujus causa.

2. Quando JESUS intravit Ægyptum, contrita sunt in Ægypto idola, altaria, & templa. Part. 2. N. 644. 649. 650. 654. 666. 934. 1041. omnes dœmones instar fulguris ex idolis Ægypti tunc in orcum detrusi sunt. Ægyptii mirabantur de his eventibus. Metus eorum erat universalis; loquebantur etiam cum Maria de ever-

sione

sione suorum templorum. P. 2. N. 644. 645. Lucifer propterea peragrabat totam Ægyptum ubi fuerunt destructa templa & altaria suorum idolorum. Tunc rediit in orcum, & narravit dœmonibus, qui fuerant expulsi, quod eorum templa & idola fuerint destructa; ipsi enim tanta festinatione recesserunt, ut ignoraverint, quid acciderit templis & idolis. P. 2. 649. 650. Ex his & aliis loquendi formulis colligitur, destructionem illam fuisse quasi universalem non solùm idolorum sed etiam templorum. Id tamen de templis nullo ex idoneo antiquo teste constat; & quod attinet idola, veteres solùm tradunt, ea fuisse *concussa*, dœmones ex iis esse fugatos. Euseb. L. 5. C. 20. id verò dœmones passos esse invisibiliter. Idem L. 6. Demonst. Evang. C. 20. Immo Eusebius testatur, à S. Macario quoddam Delubrum vetustissimum in Ægypto fuisse destructum. L. 6. Hist. C. 20. Quod si etiam aliqua idola corruerunt, non fuit ea eversio universalis. Si enim hoc verum esset, necessariò debuisset aliquando insinuari ab Evangelista, dum est sermo de fuga in Ægyptum; idem necessariò debuisset annotari in Apologiis contra Gentiles, præsertim ab Origene contra Celsum, Justino, Tertulliano, Eusebio &c. quia nulla ratione possent excusari hi authores, si neglexissent argumentum adeo notorium, & convincens, dum aliàs fuerunt solertissimi in colligendis præjudiciis contra Gentiles v. g. ex testimoniis Sybillarum, ex silentio oraculorum. Vide Baron. ad annum 1. N. 44. 43.

3. B. Virgo tenens in brachiis Jesulum circumibat, & convertebat suis prædicationibus ac miraculis fere totam Ægyptum. P. 2. N. 667. Nunquam mutatio Religionis in integro ferme regno contigit sine vehementibus motibus Poparum, & Præsidum adhuc gentilium. Tanti autem strepitus & conversiones non stant cum silentio authorum, ex instituto de fatis ejusmodi regnorum scribentium, prout contigit circa Ægyptum. Eusebius L. 2. Hist. C. 16. & 17. ex instituto scribit de conversione Ægypti; dicit primum fuisse S. Marcum, qui ibi prædicaverit Religionem Christianam; describit etiam Religiosos Ægypti tempore Apostolorum. Fuisset hic optima oc-

casio referendi Acta Apostolica B Virginis. Similiter de
sione Ægypti & Africæ loquuntur varii Patres, ut videri
pud Baronium ad annum 44. N. 38. 39. Clemens, Orige
rillus, Alexandrini, vivebant in Ægypto; sæpe in eorum
rediisset occasio de hac re agendi. Nec Philo, qui ex insti
bit de Religiosis, hinc inde in Ægypto cohabitantibus,
de Secta suæ gentis, hanc laudem reticuisset, si Judaica
convertisset ab Idolis fere totam Ægyptum. Petilianus o
S. Augustino, ut videre est apud Baronium L. CC., quo
primùm serò, nempe post obitum Apostolorum, fuerit c
Repugnat Augustinus, ac contendit, Africam ab Apostolis
lium accepisse. Nil fuisset opportunius, quàm si demonstra
gyptum, quæ juxta Ptolomæum est pars Africæ, fuisse conv
tiam ante Apostolos, nempe à B. Virgine. Tam uniform
tium authorum non accidit casu, quia contingentia non pr
uniformiter maximè contra connaturalem inclinationem ca
Itaque causa hujus silentii alia non est, nisi quia factum non

4. Post baptismum est jejunium quadragesimale Christi
fit adhuc decem mensibus in Judæa; & tunc primùm se
Galilæam in Cana. P. 2. N. 1013. Hoc spatium decem m
à nullo Evangelistarum fuit descriptum. Lucas & Joannes
supplere ea, quæ à Mathæo fuerunt omissa & à S. Marco; sed
puncto nihil prorsus supplent, nec in specie, nec in genere.

5. Christus cum B. Virgine jam cœpit prædicare trien
tegro ante suum Baptismum, quamvis tunc non aperte dix
esse Messiam, nec etiam aperta perpetraverit miracula. P. 2. N.
927. 928.

6. In Pentecoste, quando descendit Spiritus Sanctus,
fuerunt causa mortis Christi, ceciderunt retro in terram, &
gerunt sua capita, & jacuerunt in terra per tres horas. Qui
offenderunt Dominum, moriebantur repente, & in suo sa
suffocabantur. Alii Judæi fuerunt afflicti acutissimis dolor
fœdissimis infirmitatibus, quæ etiamnum perseverant. Omne

inimici Domini per fulgura & tonitrua terribilia vehementer conterriti sunt. Hæc Evangelistæ & Apostoli tanquam rem non notabilem scribere neglexerunt. P. 3. N. 65. 73. Hæc plaga, similis illis Ægyptiacis, fuisset utique res notabilis, & præ cæteris serviisset Petro, & Stephano in Concilio Judæorum, & D. Paulo arguenti Judæos sæpius. Dein cur non obiit tunc etiam Herodes, Caiphas, Annas, & totum Sacerdotum Concilium, quos tamen ex Actis Apostolorum & Josepho constat adhuc supervixisse?

7. Scribunt hæ Revelationes; Montem Calvarium esse locum fœtidum ex fœtore Cadaverum. Part. 2. N. 1375. Cum tamen Judæi consueverint sepelire extremo supplicio affectos; ut constat ex ipso Evangelio. Joa. 19.

8. Etiam Sacerdotes jecerunt lapides in Christum crucifixum. P. 2. N. 1388. Non permisisset hoc Tribunus.

9. B. Virgo acclinabat se cruci. P. 2. N. 1436. in Evangelio dicitur, B. Virginem stetisse juxta crucem. Joa. 19.

10. Christus jam fuit inunctus ante sepulturam. P. 2. N. 1448. In Evangelio dicitur, quod mulieres primùm Sabbato emerint aromata ad JESUM inungendum; inunctio quoque non solet fieri ante eviscerationem cadaveris.

11. Ignis in Pentecoste descendens sedit supra domum cœnaculi omnibus Judæis id videntibus. P. 3. N. 33. Si hoc vidissent Judæi, non existimassent Apostolos ebrios.

12. Donum miraculorum per adventum Spiritus Sancti fuit collatum etiam fœminis. P. 3. N. 83. cur rem tantam silet S. Lucas in Actis?

13. Deliberarunt Apostoli in Concilio, an deberent baptizare baptismo Joannis, an verò baptismo Christi. P. 3. N. 100. Hæc quæstio fuisset mira post tam expressum mandatum Christi ut baptizent in nomine Trinitatis. Math. 28.

14. Paupertas in Clero semper fuit conservata cum abdicatione Dominii usque ad ortum Religiosorum Ordinum. P. 3. N. 108. Hæc abdicatio non fuit toti statui Clericali propria, quia, ut constat ex D. Paulo, Episcopi plerumque regebant proprias familias, uti etiam Diaconi. ad Tim. & Tit.

15. Jam tunc in Missa elevabatur calix & hostia pr
tione; erant etiam in Missa fere eædem cæremoniæ, & iden
genus, ut nunc. P. 3. N. 112. 585. 586. Elevatio S. Hosti
licis immediatè post consecrationem in Latina Ecclesia in
Sacramentariis non habetur, ut testatur Cardinalis Bona l
turg. C. 13; quod sine dubio haberetur annotatum, si a
pora Berengarii jam ab antiquo fuisset observatum. Cærem
tem Missæ & vestes aliæ erant diversissimæ, ut patet ex Gre
L. 7. Ep. 63. & Libris Liturgicis. Card. Bonæ L. 1. C. 5 6. 7

16. S. Jacobus in Hispania ubique maximos habuit
ædificavit Ecclesias, & fundavit Episcopatus. P. 3 N. 322. 3
Tantos fructus non potuêre ignorare Scriptores Ecclesiasti
bius, & alii; & tamen nuspiam de his fructibus indicium
dem in Abdiæ fabulis.

17. B. Virgo à fidelibus communiter vocabatur *Ma*
SU, *Maria à JESU Nazareno*, *Maria filia Joachimi* &
P. 3. N. 459. Cur ergo antiqui Patres v. g. Hieronymus
incognitum esse nomen parentum B. Virginis? & cur in
ptura, aut Josepho nullum reperitur exemplum, quod a
mater cognomen acceperit à filio; aut hac formula? L
Maria Jacobi, Maria Cleophæ, Maria Magdælene; non M
cobo, Maria à Cleopha, Maria à Magdalo.

18. B. Virgo multis mulieribus in baptismo suum no
tulit. P. 3. N. 463. Manifestum est ex Historia, has mutat
minum nondum fuisse usitatas in primitiva Ecclesia in l
ut patet ex nominibus Apostolorum, Discipulorum, &c.
nuerunt suum pristinum nomen post baptismum.

19. In Exequiis B. Virginis omnes fideles portabant
comitante fere tota Jerosolimâ. P. 3. N. 751.

20. Quando Lucæ 1. v. 39. dicitur: B. Virginem
in *Civitatem Juda*, Revelationes istæ affirmant, hìc intellig
civitatem, quæ vocabatur nomine *Juda*; eam tamen po
Christi sic fuisse destructàm, ut nulla ejus apparuerint ve

cepta sola domo Zachariæ. P. 2. N. 208. S. Hieronymus, qui habitationem suam fixit Bethlemii, & tota antiquitas silet de hac urbe; omnes Interpretes unanimiter censent, hanc urbem fuisse aut ipsam Hebron, aut Emmaus. Hæ autem opiniones non potuissent habere locum, si circa Domum Zachariæ extitissent rudera cujusdam antiquæ urbis, prout necessario debuissent esse residua, ut sunt in omnibus destructis urbibus.

Propositio 4. Hæ Revelationes multa continent contra opiniones ab Eruditis receptas, ac moraliter certas. Cum ergo ipsæ Revelationes non habeant pro se characteres verarum Revelationum moraliter certos, ut infra monstrabitur propos. 10. etiam ex hoc capite Doctorum opinionibus postponendæ videntur.

1. Citant opera Dionysii Areopagitæ tanquam legitimum ejus partum. Part. 1. N. 592. & P. 3. N. 13. De his Operibus Labbeus de Script. Eccles. sæc. 1. in Dionysio loquens ait: *Alii firmissimis argumentis negant, ea esse Dionysii Parisiensis vel Atheniensis. Ità Petavius, Morinus* &c. in quibus etiam ea argumenta videri possunt; uti & in Oudino de Script. Eccles.

2. Asserunt, Adamum Christo, & Evam B. Virgini quoad corpus fuisse simillimum, ita ut vix potuissent discerni quoad formam, & staturam. P. 1. N. 136. Quod staturam moraliter certa est communis persuasio, homines in prima ætate mundi fuisse majoris staturæ, quàm millenario quarto aut quinto. Certitudinem moralem faciunt cadaverum antiquorum magnitudo, de quibus Historici.

3. Sententiam illam, quod à creatione mundi usque ad Nativitatem Christi effluxerint anni 5199, sic adstruunt, tanquam sententiam ab Ecclesia adoptatam. P. 2. 476. 1359. Quod hæc sententia aliquando fuerit ab Ecclesia usurpata in Officio publico, verum est; quod autem ea sententia fuerit ab Ecclesia aliquando adoptata, tanquam sententia Ecclesiæ, repugnat communi sensui Doctorum, moraliter certo. Sicut enim hæc sententia etiamnum in

Mar-

Martirologio usurpatur, quin per hoc adoptetur ab Eccle
censendum est, etiam antiquitùs eam ab Ecclesia fuisse usi
tanquam relationem eousque probabilem, aut certe tanq
positionem veterum, nondum authoritate publica discussi
censet Pererius, Bonfrerius, Malvenda, Pagius, qui in Appa
N. 5. 6. 7. pluribus ostendit: Ecclesiam eam opinionem, c
antiquitus *celebriorem* in Officio suscepit, nunquam fecisse s
id videtur supponi in Tridentino, dum pro usu publico a
cam declarat Bibliam Vulgatam, apertè contrariam illi supp
veterum.

4. Dicunt, Ecclesiam celebrare diem Conceptionis B.
quoad animam, & non quoad corpus; quia novem men
intercedunt inter festum Nativitatis & Conceptionis B. V., i
ferunt ab infusione animæ rationalis usque ad Nativitate
N. 220. Qualis fuerit sensus Ecclesiæ in institutione festoru
ligi debet ex sensu Doctorum, qui sunt os Ecclesiæ. D.
autem testatur, ideo celebrari festum conceptionis, quia ig
dies sanctificationis in utero, seu infusionis animæ rationali
que supponit celebrari diem Conceptionis quoad corpus
ipsum declarat intervallum novem mensium inter illa duo festa
enim antiquitùs nullus docuerit, quod anima corpusculo B.
nis fuerit infusa statim septimo die post conceptionem corp
prout L. CC. N. 219. docent hæ Revelationes, non potuit
sia illud intervallum referre ad Conceptionem rationalem &
vitatem; adeoque necessariò debuit illud computare à Con
ne corporali. Interim non adversor Immaculatæ Conception
sed paratus sum eam solidè tueri. Credo etiam, nunc e
coli à plerisque hoc festum, ut venerentur conceptionem ratio

5. Docent, in illa luce intrinsecè supernaturali, in qua
scuntur certitudinaliter mysteria, etiam cognosci veritates na
puta, initium, medium, & finem temporum, de quibus agi
mon L. Sapient. C. 7. P. 1. N. 12. 15. 18. 19. Est cont
sum Theologorum moraliter certum, quod Deus soleat o

media intrinsecè supernaturalia ad finem intrinsecè naturalem, qualis est cognitio temporum, & cursus stellarum. Scientia infusa rerum naturalium sufficienter habetur per augmentum luminis naturalis, aut per infusionem specierum naturalium; nec est opus lumine supernaturali intrinsecè. Fateor tamen, hanc posse esse vim luminis supernaturalis modo extraordinario.

6. Asserunt, quod Lucifer in secundo die creationis mundi, videlicet die Lunæ, in inferno collegerit plenarium Concilium dœmonum, & cum iis deliberaverit usque ad diem Jovis. P. 1. N. 122. Alibi etiam dicitur, simile concilium seu deliberationem dœmonum diu durasse. P. 3. N. 336. Operationes dœmonum intellectuales non mensurari nostro tempore, nec eas evolvi tam lenta successione cogitationum, moraliter certum est apud Theologos; in momento enim apprehendunt proportionem omnium mediorum à se cognoscibilium, quorum quidem habent species ad finem. Fateor tamen, hoc argumentum non esse efficax, quia ea, quæ uno intuitu comprehenduntur à Deo, angelis vel dœmonibus, rectè evolvuntur ejusmodi discursibus juxta ordinem objectorum naturâ priorum vel posteriorum in mente.

7. Affirmant, dœmonem constanter suggessisse Judæ, ne tradat Christum. P. 2. N. 1131. 1132. 1134. 1135. 1205. 1217. Hoc repugnat communi sensui Interpretum, moraliter certo ex ipsa Scriptura, ubi Joa. 13. dicitur, diabolum misisse in cor Judæ, ut tradat Christum.

Propositio 5. Hæ Revelationes videntur posse mutare notabiliter statum Religionis in materia fidei & morum contra sensum communem Ecclesiæ.

Id probo ab Inductione variorum articulorum, qui in his Revelationibus continentur; de quibus tamen meum judicium require in fine horum quinque articulorum.

Articulus 1. B. Virgo simul cum Christo redemit genus humanum.

1. B. Virgo simul cum Christo propriè est Redemptrix generis humani. Part. 1. Num. 8. 9.

2. Hæc veritas hucusque nunquam fuit agnita à mundo. Ibid. & P. 1. N. 1. 9.

3. Finis primarius harum Revelationum est, ut B. Virgo à mundo agnoscatur & colatur tanquam Redemptrix generis humani. Ibid.

4. Hic novus cultus B. Virginis tanquam Redemptricis generis humani est unicum medium obtinendi mundo misericordiam. Part. 1. N. 9.

5. B. Virgo passa est pro genere humano, sicut Christus. P. 1. N. 32. 34. 46.

6. Ipsa post Christum fuit totalis causa salutis & redemptionis generis humani. P. 2. N. 55.

7. Ipsa non solùm est Mediatrix particularis respectu suorum Clientum, sed etiam *Mediatrix universalis* respectu totius generis humani. P. 1. N. 161. 265. 274. 296. P. 2. N. 16. 966. 991. 1057. 1396. P. 3. N. 212. 507. 720. 755.

8. Ipsa movit cœlestem Patrem ad mittendum Redemptorem. Ib.

9. Est *Con - Redemptrix* generis humani cum Christo. P. 1. N. 274. P. 3. N. 766.

10. Est *Coadjutrix* Christi in opere redemptionis. P. 1. N. 290. 636. 783. P. 2. N. 842. 847. 910. 917. 938. 956. 957. 966. 991. 1001. 1037. 1049. 1062. 1100. 1163. 1204. 1287. 1361. 1397. 1473. P. 3. N. 766. Dum agitur de causa aut motivo Incarnationis & Redemptionis, ubivis conjungitur Christo. P. 1. N. 105. 106. 114. 125. 126. 128. 129. 133. 134. 250. 265.

11. Est *Reparatrix* generis humani. P. 1. N. 304. P. 2. N. 1083. P. 3. N 528. 628. 688.

12. B. Virginis meritis Incarnatio seu adventus Messiæ debetur non tantùm quoad circumstantias, sed etiam quoad substantiam. P. 1. N. 330. &c. P. 2. N. 87. 93.

13. Ipsa supplevit omnes defectus ingratitudinis & irreligionis commissos à genere humano. P. 1. N. 520. 521. 522.

14. Ipsa sola fuit causa Incarnationis eam promerendo. P. 1. N. 522.

15. Ipsa

15. Ipsa loco omnium hominum perfectè implevit mandatum diligendi Deum. P. 1. N. 525.

16. Ipsa sic fregit vires dœmonis, ut eum homines facile possent superare, si vellent. P. 2. N. 370.

17. Ipsa sola supplevit fœditatem totius generis humani & peccata. P. 2. N. 547. 1245.

18. Ipsa & Christus simul obtulerunt suas passiones pro genere humano. P. 2. N. 743.

19. Ipsa fuit *Socia* Christi in reparatione generis humani. P. 2. N. 783. 922. 923. 924. 957. 1473.

20. Contractus inter Patrem & Filium de redimendo humano genere in Ipsa fuit depositus. P. 2. N. 779.

21. Omnia merita Christi & B. Virginis fuerunt simul oblata pro humano genere, quamvis fuerint inæqualis valoris. P. 2. N. 917. 919.

22. Ipsi aliquo modo debemus nostram Redemptionem, quia vi præsentis Decreti non fuissemus redempti, nisi ipsa in mortem Filii consensisset. P. 2. N. 954.

23. B. Virgo tanta pro nobis pertulit, & laboravit, ut non possimus ei condignam referre gratitudinem. P. 2. N. 1045.

24. Pater non respexit ad preces sui filii, nisi ut associatas cum precibus B. Virginis. Respexit ad ambos simul, & sic acceptavit utriusque preces conjunctim pro salute hominum. P. 2. N. 1189.

25. B. Virgo omnia passa est pro genere humano, quæ passus est Christus. P. 2. N. 1219. 1220. 1236. 1264. 1287. 1341. 1363. 1381. 1397.

26. Ipsa sola tempore passionis habuit fidem; & quidem pro tota Ecclesia, ac genere humano. P. 2. N. 1245. 1363.

27. Ipsi constiterunt animæ multo labore, sicut Christo constiterunt sanguine. P. 3. N. 95. 115.

28. Per B. Virginem & propter illam fuit humano generi collata venia. Vide Artic. sequentem. Et P. 1. N. 94.

Articulus 2. Omnes gratiæ tam naturales, supernaturales dantur hominibus per ginem, & ob illius merita.

1. B. Virgo promeruit hominibus omnes gratias, qua illis fuerunt collatæ, & conferentur, ab origine mundi usq tremum judicium. P. 3. N. 654.

2. Omnes gratiæ, etiam naturales creationis, & on ſtrationes tam angelorum, quàm hominum profluunt à B. P. 1. N. 134. 135. 136. 258. P. 2. N. 214. 223.

3. B. Virgini ſicà Deo fuit traditus theſaurus omnium g ut poſſit eas diſtribuere pro ſuo arbitrio. P. 1. N. 270. 271. 274.

4. Quotquot ſalvantur, ſalvantur per B. Virginem. P. 1 274. P. 2. N. 223.

5. Ipſa colenda eſt non tantùm ut cauſa noſtræ Reder ſed etiam ut motivum creationis omnium rerum, præſerti nis. P. 1. N. 76. & 133.

6. Per Mariam Reges regnant, & Principes imperan tentes decernunt juſtitiam. P. 1. N. 301.

7. Quovis tempore ſemper omnibus tribulationibus remedium collatum fuit per Mariam. P. 1. N. 302.

8. In manibus Mariæ reperiuntur claves voluntatis P. 1. N. 304.

9. In nulla alia porta pœnitentes peccatores inveniu tatem gratiæ, niſi in Maria. P. 1. N. 308.

10. Per nullam aliam creaturam aſcenditur ad thronum niſi per Mariam. Preces noſtræ extra thronum gratiæ hujus non exaudiuntur, nec executioni mandantur. P. 1. N. 314

11. Videtur, quod tribunal juſtitiæ manſerit apud Deum autem miſericordiæ poſita fuerit in Maria. P. 1. N. 314.

12. Quidquid Deus operatur, continetur in Maria t in Arca. P. 1. N. 313.

13. Deus in manus Mariæ conſignavit omnes divitias ſu potentiæ & gratiæ. P. 1. N. 436. 592. P. 2. N. 103.

14. Ipsa hoc promeruit, quod in Ecclesia fuerint erecti Status Religiosi. P. 1. N. 439.

15. Sicut Pater omnia creata dedit in manus Filii, ita Filius omnia dedit in manus suæ Matris. P. 1. N. 592.

16. Omnis bonitas creaturarum, & melioratio earum adscribi debet meritis Mariæ. P. 1. N. 520. 522. 590.

17. Dona Spiritûs Sancti ex Maria fuerunt derivata in omnes creaturas. P. 1. N. 600.

18. Omnes gratiæ, quæ dantur, dantur per Mariam. P. 1. N. 223.

19. Ob ipsius merita aliquando extinguendæ sunt omnes hæreses. P. 2. N. 363.

20. Per illam extincta est Idololatria, & hæreses Arrii, Pelagii. &c. Ibid.

21. Deus dedit ipsi gladium suæ omnipotentiæ, ut Draconi infernali amputet caput. P. 2. N. 365.

22. Ex fonte Sapientiæ ipsius & ejus gratiæ tanquam ex mari inexhausto effluxit totum, quidquid sancti hucusque acceperunt, & usque ad finem mundi accepturi sunt. P. 2. N. 732.

23. Ipsa fuit instrumentum & causa gloriæ, quam quilibet Sanctorum in suo gradu tenet. P. 2. N. 777.

24. Omnes thesauri divinæ omnipotentiæ fuerunt in B. Virgine depositi. P. 2. N. 781. P. 3. N. 21.

25. Deus ad preces B. Virginis determinavit specialem laureolam Virginitati. P. 2. N. 825.

26. Quando dignè communicamus, id præter merita Christi debemus lachrimis & suspiriis B. Virginis, quæ hoc nobis obtinuit & promeruit. P. 2. N. 836.

27. Qui sacrilegè communicat, non tantùm infert injuriam Christo, sed etiam B. Virgini, quia frustrat ejus preces & lachrimas. P. 2. N. 836.

28. Deus in corde B. Virginis reliquit Registrum miraculorum à se patrandorum. P. 2. N. 842.

29. Christus & B. Virgo promeruerunt nobis magna subsidia contra tentationes dœmonum; præsertim invocantibus nomen JESUS & Maria. P. 2. N. 937.

30. Omnes Discipuli Christi per B. Virginem copiosis à Deo donati sunt. Solus Judas aberravit ab hac regia via, sola ad divinum amorem & Dei dona perveniri potest. N. 1084. 1085. 1088. 1097.

31. Ob intercessionem B. Virginis Judæ fuerunt immi næ inspirationes. Ob eandem licuit turbæ in Oliveto p surgere. Et universim omnia bona, quæ illis temporibus fa venerunt ex ejus intercessione & ope. P. 2. 1227. 1230. 1264. 1274. 1279. 1306. 1377. 1379. 1390. 1392.

32. Filius omnia dedit in manus suæ Matris, sicut Pate dedit in manus Filii. Per illius manus debet executioni ultima voluntas Christi, & ab ea debent dispensari omnes t Filio debiti. Peccatores ad eam confugiant; quia omnia nostr à Maria debent ponderari, & per illius manus distribui. P. 2. N

33. Christus in Cruce condidit hoc testamentum. V mea Mater sit unica & generalis hæres omnium bonorum, gratiæ, & gloriæ, ut ea illimitato dominio possideat ut D Volo, ut ipsa sit gubernatrix, & dispensatrix omnium bo quæ continentur in cœlo & in terra. Quidquid ipsa circa nes ordinaverit, confirmabitur, & quidquid petierit, conc P. 2. N. 1401.

34. Omnia bona collata Ecclesiæ veniunt per B. Virgine v. g. per illam Longinus obtinuit restitutionem visûs. P. 2. N Per illam Sacræ de Christo Reliquiæ obtinuerunt veneration clesiæ. P. 2. N. 1445. per illam Judæi in morte Christi obti gratiam conversionis. N. 1453. uti & Thomas Apostolus. N Per illam tunc obtinuerunt omnes animæ in Purgatorio univ liberationem. N. 1497. & P. 3. N. 160. per illam obtinuit sia promulgationem Evangelii. N. 1449. Eidem Fideles om bent applicationem Fructûs ex passione Christi. N. 1499. I clesiæ Eidem debent suam educationem. N. 1525. Ecclesia bet gratitudinem pro omnibus ejus laboribus. N. 1525. A illi debent omnes gratias, quotquot obtinuerunt. P. 3. N.

clesia illi debet missionem Spiritûs Sancti. P. 3. N. 60. 67. & oblationem Sacrificii in Missa. P. 3. N. 98. 99. & confectionem Symboli Apostolici. P. 3. N. 212. & exemptionem à Cæremoniis Judaicis. P. 3. N. 485. & conscriptionem quatuor Evangeliorum. P. 3. N. 557. 558. 560. 561. 564. & institutionem Festorum. P. 3. N. 569. & mitigationem persecutionum. P. 3. N. 571. & perpetuitatem SS. Sacramenti. P. 3. N. 672. & efficaciam passionis Dominicæ. P. 3. N. 680. 681. Fideles in particulari debent ipsi ejus intercessionem. P. 3. N. 89. & liberationem à tentationibus dœmonum. P. 3. N. 141. Apostoli liberationem è carceribus. P. 3. N. 143. 149. Judæi bonas inspirationes. P. 3. N. 149. 151. Agonizantes subsidium. P. 3. N. 160. S. Paulus suam conversionem. P. 3. N. 197. Omnes denique Discipuli & Discipulæ B. Virginis obtinuerunt per eam vitam æternam. P. 3. N. 91.

35. B. Virgo est Propitiatorium, in quo Deus desiderat quæri. P. 3. N. 25.

36. Ipsa est dispensatrix divinæ potentiæ P. 3. N. 28.

37. Et omnium gratiarum, quæcunque à Deo veniunt. P. 3. N. 28. 87. 233. 495. 535. 539.

38. Est omnibus recta ac secura via ad vitam. P. 3. N. 36. Est Scala, per quam ascendendum in cœlum. P. 1. N. 7.

39. Ipsa habet claves ad fontes Salvatoris. P. 3. N. 36.

40. Christus illi contulit vim suæ propriæ non absimilem. Diversitas est, quod in Christo illa dona sint tanquam in fonte; in B. Virgine tanquam in Canali. P. 3. N. 51.

41. B. Virgini concredita fuerunt omnia opera omnipotentiæ divinæ ad extra. P. 3. N. 207.

42. Ipsa fuit reddita æqualis potentiæ ipsius Dei, cujus erat Ectypon. P. 3. N. 207.

43. Nullus fidelium accepit unquam ullam gratiam aut beneficium à Deo, nisi per illius manum. P. 3. N. 233.

44. Quando Catholici in suis navigationibus pereunt, causa est, quia B. Virginem non invocant ex devotione. P. 3. N. 371.

45. Ipsa

45. Ipsa adhuc in vita habuit potestatem dispensandi thesauros gratiarum ut Domina. P. 3. N. 539. 656. 665. 709.

46. Omnia bona, quæ facta sunt hucusque in Ecclesia, & fient usque ad finem mundi, evenerunt, & evenient ob ejus preces. P. 3. N. 686. 687.

47. Ipsa est thesauraria omnium bonorum Dei. P. 3. N. 778.

48. Omnes gratiæ, quæ conceduntur hominibus, conceduntur per illius manus. P. 3. N. 778.

49. Ipsa est secura via ad gratiam Dei. P. 3. N. 785.

50. Ipsa est unicum instrumentum divinæ omnipotentiæ. P. 3. N. 787.

51. Quando principes Catholici sunt infelices in debellandis hostibus infidelibus, id provenit ex eo, quia non respiciunt ad Mariam, nec illam pro immediato scopo suorum operum & cogitationum constituunt. P. 1. N. 303.

Articulus 3. Attribuuntur B. Virgini talia attributa, quæ hactenus Ecclesia videtur tribuisse soli Christo, ac Deo.

1. Christus & B. Virgo in mente divina fuerunt motivum & causa meritoria creationis omnium rerum P. 1. N. 133.

2. Deus decrevit formare genus humanum ad similitudinem Christi & B. Virginis. P. 1. N. 134.

3. B. Virgo à nobis colenda est non tantùm ut causa nostræ Redemptionis, sed etiam ut motivum creationis omnium rerum. P. 1. N. 76.

4. B. Virgini jam à primo momento ejus conceptionis ita fuerunt subjectæ omnes creaturæ in cœlo & in terra, ut per potentiam obedientialem potuerit illis præcipere, quæcunque voluit. P. 1. N. 377. 560. P. 2. N. 18. 19. 20. 41. 61. 291. 299. 433. 544. 545. 591. 633. 867. 1290. 1291. 1389. 1390. 1421. P. 3. N. 144. 148.

5. B. Virgo fuit totaliter amor, sanctitas, perfectio, puritas. P. 1. N. 555.

6. Ipsa fuit circumferentia omnipotentiæ divinæ. P. 1. N. 590.

7. In ipsa fuerunt signa potius divinæ, quàm humanæ creaturæ. P. 1. N. 591.

8. B. Vir-

8. B. Virgo cognovit omnes cogitationes hominum, quotquot fuerunt ab origine, & erunt usque ad finem mundi. P. 1. N. 555. 602. P. 2. 257. 461.

9. Eoipso, quod fuit Mater Verbi, fuit Domina creatorum. P. 1. N. 643. 673. P. 2. 19. 20.

10. Ipsa fuit magis impeccabilis, quàm angeli sunt in cœlo, quamvis alio genere impeccabilitatis. P. 2. N. 164.

11. Habuit absolutissimum Dominium in dœmones; hinc præcipitati sunt in infernum, quoties id voluit. P. 2. N. 217. 366. 370.

12. B. Virgo præcipit, ut suo nomine expellantur & fugentur dœmones. P. 2. N. 260.

13. Ipsa præcepit peccato originali, ut à S. Joanne in utero materno discederet, & statim discessit. P. 2. N. 299.

14. B. Virgo alloquens genus humanum fatetur, se esse Matrem omnium hominum, & totius naturæ. P. 2. N. 591.

15. Ipsa scivit omnia, quæcunque à principio mundi gesta sunt, & usque ad finem mundi gerentur, nulla prorsus excepta cogitatione aut affectione ullius hominis. Et ea omnia vidit tam clarè, quàm clarè sunt delineata in mente Dei. P. 2. N 733. 734. 789. 790. 791. 797.

16. Deus voluit, ut reperiatur in pura creatura aliqua effigies & similitudo tam perfecta ad humanitatem sui filii, quanta absolutè est possibilis. P. 2. N. 780.

17. B. Virgo in misericordia assimilatur Deo perfectissimè. P. 2. N. 802.

18. Ipsa contulit Mariæ de Agreda potestatem, propulsandi authoritativè dœmones à moribundis etiam absentibus. P. 2. N. 884.

19. B. Virgo collocata fuit in throno SS. Trinitatis, tanquam in suo proprio solio in æternum. P. 2. 1500. 1521. 1[illegible]. P. 3. N. 16. 313. 329. 763. 764.

20. Ipsa erat particeps divinæ omnipotentiæ. P. 2. N. 1501.

21. Accepit omnia in plenitudine, quorum pura creatura capax est. P. 2. N. 1501. 1515. P. 3. 611.

22. Est tam perfecta effigies divinitatis, quantum in p
tura est possibile. P. 3. N. 21.

23. In ipsa perfecit divina Omnipotentia, quanta po
N. 22. 39. 611. 657.

24. Nulla ipsi deneganda est gratia, quantumcunqu
dummodo conveniat cum veritate Religionis Catholicæ. P.

25. Ipsa sæpissimè præcipitavit dœmones ex hoc mund
num potestate regia & absoluta. P. 3. N. 161. 208 406. 5

26. Ipsa fuit reddita æqualis potentiæ ipsius Dei, c
Ectypon. P. 3. N. 207.

27. Ipsa cognovit omnes cogitationes hominum &
num. P. 3. N. 207. 611.

28. Ipsa fuit assumpta in consilium SS. Trinitatis. P. 3
315. 316. 329.

29. Habuit perfectam participationem scientiæ & pro
divinæ ad regendam Ecclesiam. P. 3. N. 316.

30. Omnia SS. Trinitatis fuerunt ipsi communia. P. 3.

31. Ipsa habuit quartum locum in SS. Trinitate. P. 3. N.

32. Erat æqualis Filio. P. 3. N. 331. 420.

33. Est Domina creaturarum cum summa potestate
reddita filio.

34. Attigit omnia, quæ non sunt Deus. P. 3. N. 508

35. Ipsi fuerunt communicatæ perfectiones divinæ i
summo, quantum est creaturæ possibile. P. 3. N. 515.

36. Illud solùm denegandum est B. Virgini, quod
manifestam contradictionem. P. 3. N. 536.

37. Omnia, quæ erant possibilia & decentia, Filius q
bebat suæ Matri. P. 3. N. 604.

38. Omnes honorum tituli & officia, Dominæ, Gub
cis &c. in ea plenitudine ipsi collata sunt, in qua omnip
divinæ id erat possibile. P. 3. N. 611.

39. Mensura pro dimetiendis beneficiis B. Virgini coll
est alia, nisi omnipotentia Dei, & illius capacitas. P. 3. N. 62

40.

40. Omnes gratiæ Sanctis collatæ fuerunt primariò ordinatæ ad gloriam Dei, dein ad gloriam B. Virginis. P. 3. N. 622.

41. Ejus scientia & amor erant summi, quantum puræ creaturæ est possibile. P. 3. N. 663.

42. Fuit Filio æqualis etiam in gloria in gradu possibili. P. 3. N. 686.

43. Ipsa fuit Secretaria mysteriorum Dei. P. 3. N. 731.

44. Fuit similis Filio in vita & gloria in gradu absolutè possibili. P. 3. N. 762.

45. Est unicum instrumentum divinæ omnipotentiæ. P. 3. N. 787.

Articulus 4. B. Virgo fuit Fundatrix, Rectrix, & Magistra Ecclesiæ.

1. B. Virgo hoc promeruit, quod in Ecclesia fuerint erecti Religiosi Status. P. 1. N. 439.

2. Ipsa post mortem Christi propriè rexit Ecclesiam. P. 1. N. 545. 552.

3. Ipsa fuit Magistra Ecclesiæ. P. 1. N. 636. 783. P. 2. N. 1028. 1501. 1505. P. 3. N. 39. 48. 100. 103. 108. 109. 115. 155. 157. 179. 233. 611. 626. 628. 698. 710. 734. 778.

4. Est Con-Magistra Ecclesiæ cum Christo. P. 2. N. 609.

5. Est socia & Coadjutrix Christi in erectione Ecclesiæ. P. 2. N. 782.

6. Primæ Tabulæ Legis confractæ sunt - Non haberemus Legem Evangelicam, nisi adessent aliæ Tabulæ Christus & Maria. - Si Maria nihil contulisset ad Decretum condendi hanc Legem, sine ea mansissemus. P. 2. N. 788.

7. Fuit Socia Christi etiam in prædicatione Evangelii. P. 2. N. 923. 924. 927.

8. In prædicatione Evangelii egit præcursatricem. P. 2. N. 1014. 1015.

9. Nisi ipsa fuisset Mediatrix inter Christum & homines, mundus doctrinam Evangelicam non recepisset, nec promeruisset. P. 2. N. 1057.

10. Ipsius curæ & regimini fuit commendata Ecclesia. P. 2. N. 1501. P. 3. N. 118. 210. 222. 495.

11. Christus Discipulis dixit: Qui novit Matrem, novit & me; qui illam audit, audit me; qui illi obedit, mihi obedit. P. 2. N. 1505.

12. Christus dixit: Ipsa sit omnium fidelium Caput & Superiorissa. P. 2. N. 1505.

13. Ipsa sicut Christus descendit è cœlo ad plantandam Ecclesiam. P. 3. N. 2. 4. 29.

14. Ipsa plantavit Ecclesiam. P. 3. N. 2. 29. 531. 698.

15. Erat Rectrix Ecclesiæ; eamque regendam suscepit. P. 3. N. 233. 313. 330. 416. 521. 571. 575. 611. 626. 657. 670. 694. 730. 778.

16. Habuit perfectam participationem scientiæ & providentiæ divinæ ad regendam Ecclesiam. P. 3. N. 316.

17. Festa & Cæremoniæ Ecclesiasticæ instituta fuerunt ex ordinatione B. Virginis. P. 3. N. 668. 612.

18. Omnes honorum tituli & officia, Dominæ, Gubernatricis Ecclesiæ, Magistræ Ecclesiæ &c. in ea plenitudine ipsi fuerunt collata, in qua id omnipotentiæ divinæ erat possibile. P. 3. N. 611.

19. Non una tantùm vice, sed sæpius descendit è cœlo, seque privavit visione beatifica pro suscipiendo regimine Ecclesiæ. P. 3. N. 686.

Articulus 5. Fideles vitam & doctrinam B. Virginis, præsertim in his Revelationibus manifestatam, tenentur respicere pro norma suæ vitæ.

1. Per imitationem B. Virginis, tanquam primum perfectionis statum, ascendendum est ad imitationem Christi, tanquam secundum perfectionis statum; & per imitationem Christi denique est ascendendum ad imitationem Dei, quæ est tertius perfectionis status. P. 1. N. 9.

2. Deus decrevit formare genus humanum ad similitudinem Christi & B. Virginis. P. 1. N. 134.

3. Ipsa sola amavit Deum sine alio respectu. P. 1. N. 520.

4. Ipsa sola habuit perfectum amorem. P. 1. N. 523.

5. Nulla est creatura in cœlo & in terra, à qua homines potuissent discere perfectum amorem, nisi Maria. P. 1. N. 523.

6. Sancti sunt radii hujus solis, & rivuli hujus maris; tanto perfe-

perfectius sciunt amare, quo plus attrahunt de hujus amore; & quò perfectius illi conformantur. P. 1. N. 523.

7. B. Virgo fuit totaliter amor, sanctitas, perfectio, puritas. P. 1. N. 555.

8. Deus voluit, ut B. Virgo esset perfectissima effigies suæ Imaginis incarnatæ, & perfectissimum exemplar cæterorum fidelium; sic ut Mater & Filius essent duæ tabulæ, in quibus exprimeretur nova lex gratiæ. P. 2. N. 714. 730.

9. Primæ Tabulæ Legis confractæ sunt; - non haberemus Legem Evangelicam, nisi adessent aliæ Tabulæ Christus & Maria. P. 2. N. 788.

10. In tantum sunt æstimanda Evangelia, inquantum sunt Exemplar vitæ Christi & B. Virginis. P. 2. N. 805.

11. Historia hæc revelata debet fidelibus servire pro norma vitæ. P. 2. N. 736. 797.

Quæ hucusque in quinque Articulis recensita sunt, difficilia quidem sunt, fateor; non tamen propterea rejicienda absolutè. Ipsemet propendeo in eam sententiam, B. Virginem ut dignificatam per merita Christi simul cum filio movisse Deum ad conferenda omnia dona, quæ hominibus contulit. Neque per hoc timenda est mutatio Statûs Religionis; quia plura mysteria successivè fide explicita credi cœperunt, quæ prius continebantur obscurè in Scriptura, aut in principiis generalibus Religionis; nec sine exemplo est, quod ejusmodi explicita fides initium sumpserit à revelatione particulari personæ sanctæ, qua excitata est attentio Theologorum & Ecclesiæ ad examinandam ejusmodi doctrinam. Tunc solùm timendæ sunt ejusmodi novationes opinionum, quando causare aptæ sunt turbas, scandala, & schismata; non verò quando tranquillè subjiciuntur judicio Ecclesiæ & lento ductui Spiritûs Sancti, successivè mentes fidelium & Doctorum illuminantis, & in eam unanimitatem attrahentis, quæ ex sensu universali tandem Ecclesiæ invehat novationem fidei explicitæ circa articulum prius implicitè contentum in Scriptura & traditione. Itaque in his quinque Articulis non ea intentione difficultates recensui, ut allegata absolutè rejiciantur,

 sed

ſed ut à Theologis pia concertatione reverenter & maturè nentur, quos precor, ut reſpiciant ad ſummum amorem fil erga Matrem, ſuam naturâ, ſed pietate & oblatione omnium n Ego non dubito, quod ad omnia bona Eccleſiæ promeren actiones & paſſiones obtulerit, & quod etiam fuerit idone dita, ut meritò intentionaliter potuerit ſimul cum Chriſto Deum ad ea conferenda; quæ tamen idoneitas non repe ullo alio homine.

Propoſitio 6. Hæ Revelationes continent pr ſiones periculoſas, niſi cautè explicentur, & cla muniantur.

1. Omnes, qui devotè invocaverint nomen Mariæ, a lumen ad viam vitæ æternæ, & ſalutem in ſuis miſeriis. P. 1.

2. Quidquid B. Virgo petit, impetrat. P. 2. N. 609.

3. Peccatores etiam magni ad ipſam confugientes im veniam. P. 2. N. 609.

4. Quicunque B. Virginem ex corde invocaverit, hab tam æternam. P. 2. N. 1501. P. 3. N. 20.

5. Ejus preces ſemper exaudiuntur. P. 2. N. 1501. P. 3. 131. 161. 213. 340.

6. Qui B. Virginem ſincero corde invocant, habebunt te gratiam perſeverantiæ aut converſionis. P. 3. N. 410.

7. Omnibus ſe exercentibus per lumen naturale in virtuti turalibus Deus confert virtutes ſupernaturales. P. 1. N. 484.

8. In eos, qui dignè communicant, transfunditur alic gloria Chriſti; & corda devotè communicantium habebunt cterem glorioſum publicum. P. 2. N. 1202.

9. Si homines B. Virginem invocarent in competente re, & ſincerè, nullus periret. P. 3. N. 301.

10. Pro iis, qui B. Virginem in Eccleſia Cæſarauguſtana invocaverint, promiſit Deus maximas gratias. P. 3. N. 349. 3

I

11. Christus promisit, se impleturum omnes eos suis thesauris, qui intercessione B. Virginis digni erunt. P. 3. N. 710.

12. B. Virgo Monialibus doctrinam hujus Libri observaturis promisit, quod illas sit consolatura in hac vita, & post mortem eas præsentatura suo filio. Epist. ad Monial. N. 8.

13. Dies extremi judicii prænuntiatur jam esse vicinus ac proximus. Part. 1. N. 9. 12. 13. 14. Hæc prædictio prima vice jam fuit scripta 1635.

Quod tamen attinet has promissiones, censeo, nullum petere rectè à B. Virgine gratiam spiritualem, quam intercessione ejus non impetret; sed sicut in precibus, quas Christus promisit infallibiliter à se exaudiendas, requiruntur ex parte orantis conditiones, inter quas est congruitas gratiæ conferendæ cum dispositione orantis, ita in his precibus ad B Virginem possunt aptè subintelligi ejusmodi conditiones tacitè imbibitæ; & quia videtur congruum, ut constanter pius Cliens Mariæ protegatur, liberetur à peccatis gravibus ignorantiæ, & perseveret in articulo mortis, ita credo quod nullus usque ad mortis articulum fidus Cliens Mariæ in eo articulo vincatur sicque æternum pereat. Similiter credo, quod peccatores ad eam confugientes pro congruitate fiduciæ & operum semper obtineant extraordinarias ad conversionem excitantes & adjuvantes gratias, quibus convertantur, si non positivè resistant gratiis.

Propositio 7. **In his Revelationibus variis Scripturæ textibus tribuitur sensus Litteralis, aut allegoricus qui non videtur esse intentus.**

1. Totum Caput octavum Proverbiorum: *Dominus ab initio possedit me* &c. in sensu Litterali explicatur de B. Virgine P. 1. N. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 63. 64. 65. 66 133.

2. Quæ Salomon Sapientiæ C. 7. scribit de lumine rationis naturali hìc scribuntur de lumine supernaturali. P. 1. N. 13. 18. 19. Sed non videtur quod lumen intrinsecè supernaturale ordinariè saltem ordinetur ad retegendas veritates naturales, prout tamen hìc Num. 19. asseritur.

3. Quan-

3. Quando in Apocalipsi C. 12. dicitur, quod ante M
parturientem steterit Draco, habens capita septem, & co
ptem dicitur, per septem capita in sensu Litterali intelligi
Legiones dœmonum, in quas multitudo dœmonum divisa
septem cornua autem intelligi Præfectos harum Legionum
eos Dœmones, qui septem vitiis Capitalibus præfecti su
N. 103. 104. Sed videtur divisio vitiorum in septem viti
lia prorsus arbitraria; & antiquiores Theologi v. g. Cassia
merarunt octo, aut novem vitia Capitalia.

4. Illa comminatio, quæ reperitur in Apocalipsi C.
mari, sic explicatur: *Væ mari, quia videndo tantam in*
non extinxit prævaricatores suis fluctibus. P. 1. N. 120.

5. Ille textus: *Datæ sunt mulieri alæ, ut volaret in*
ubi alitur per tempus & tempora & dimidium temporis.
explicatur de tribus ultimis annis vitæ B. Virginis, in qu
vitam contemplativam. P. 1. N. 105. 128. Sed Apocalipsis
obitum B. Virginis scripta, tractat de iis, quæ *oportet fieri*
Neque videtur ratio, de trium annorum periodo jam tra
qui per tales figuras & per tanta mysteria.

6. Totum Caput 21. Apocalipsis: *Vidi civitatem n*
rusalem descendentem de cœlo &c. explicatur in sensu Lit
B. Virgine. P. 1. N. 247. 265. 266. 661.

7. Ille textus: *Ego sum Alpha & Omega.* Apoc. 1.
tur simul de Christo & B. Virgine P. 1. N. 258.

8. Illud Prov. 8. *Per me Reges regnant, & potent*
nunt justitiam. Litteraliter tribuitur B. Virgini. P. 1. N.

9. Illud Apoc. 14. *Virgines sequuntur Agnum,*
ierit. Explicatur in eo sensu, quod sequantur Agnum
nem. P. 1. N. 459.

10. Ille textus: *Sapientia ædificavit sibi domum* &c.
explicatur litteraliter de B. Virgine; & quod ista Domus
go, dicitur constare omnibus Catholicis. P. 1. N. 600.

11. Illud promissum factum Abrahamo: *Quarta g*

huc revertentur, dicitur esse impletum per Christi conceptionem. P. 2. N. 133. Juxta Interpretes jam impletum fuit quindecim sæculis ante Christum.

12. Totum Caput 24 Ecclesiastici, quod apertè scriptum est de Sapientia increata, hìc litteraliter explicatur de B. Virgine. P. 2. N. 731.

13. Illud Joa. 2. *Tertio die factæ sunt Nuptiæ in Cana*, explicatur de tertio die hebdomadæ Judaicæ. P. 2. N. 1033. Nemo sic intellexit; id ergo verba non aptè exprimunt in re alioquin obvia.

14. Illud Christi in Oliveto: *Ego sum.* Sic explicatur: *Ego sum, qui sum.* P. 2. N. 1229.

15. Illud Christi: *Venient dies, in quibus dicent: beatæ steriles*, explicatur de die extremi judicii. P. 2. N. 1370. Ex circumstantiis videtur ibi sermonem esse de tempore excidii Jerosolimitani. Huc pertinet, quod Agredana non semel tantùm textus Scripturæ aliter citet, quàm sunt in Vulgata, v. g. P. 1. N. 80.

Propositio 8. Hæ Revelationes continent propositiones periculosas circa doctrinam morum, nisi bene explicentur.

1. Promittitur omnibus peccatoribus vita æterna, si Mariam devotè invocaverint. P. 1. N. 294. 301. P. 2. 609. P. 3. N. 301. 410. Quamvis alibi P. 3. N. dicatur, omnes has promissiones esse conditionatas; & P. 3. N. 302. exigatur, ut ea invocatio fiat debito tempore.

2. Per Mariam aditus in cœlum jam facilis est redditus. P. 1. N. 296.

3. B. Virgo præcipit, ut memoria sub quibuscunque occupationibus sit defixa in consideratione divinæ essentiæ, & perfectionum divinarum. P. 1. N. 309. Item, B. Virgo Mariæ de Agreda dixit: De necessariis vitæ plus non admittas, quàm præcisè sufficit ad hoc, ne moriaris. In cibis nil desideres, nisi quod affert minorem gustum; & ut tibi præbeatur quod gustus non desiderat; econtra denegetur quod gustus desiderat. P. 1. N. 456. Hæc re-

gula sic illimitata idonea est ad destruenda
nitati ac Ecclesiæ, nisi bene explicetur à di

4. B. Virgo ad Mariam de Agreda di
silentio, te nunquam excusare in eo, quod
innocentissima. P. 2. N. 397. Universaliter
bonum. Opus est explicatione.

5. Devotio ad Terram Sanctam dicitur
mis mediis stabiliendi Monarchas Catholico
sinuatur, ineundum esse fœdus Sacrum inte
ad recuperandam Terram Sanctam, an hoc
justitiæ, meritò dubitatur, cùm probabiliter
ligemur ad servanda Pacta, & Contractus.

6. Dicitur, Christum, dum adhuc in
subditus, longo satis tempore avertisse facie
aspexisse; nec cum ea ullum verbum locutu
beret occasionem patientiæ. Exemplum hc
statu, in quo tunc Christus volebat docere
dientiæ & reverentiæ erga parentes.

7. B. Virgo sæpius in his Revelationi
moria deleantur omnes species, nisi quas ha
doctrina Dei. P. 2. N. 829. 1255. Hæc re
da & explicanda est.

8. B. Virgo præcipit Mariæ de Agred
verbum, nec ullam suscipiat cogitationem, n
gine licentiâ. P. 2. N. 854. Hæc Lex difficilis e
tam multa simul intenta esse non possit facile
cogitatione, puta ad B. Virginis nutus, ad ve
tiva virtutum, ad immediatas regulas honestati

9. B. Virgo non habuit amplius depen
tellectualium à speciebus phantasticis ac mat
in nobis excludantur omnes species materiale
autem obtinetur, ut seorsim agat pars inferi
perior. P. 3. N. 540. 541. 542. 543. 555. H
plicatione, ne serviat ad fundamentum Quietis

10. Obedientia cœca erga Superiores & Confessarios eousque commendatur, ut si quis illis obediat, ne quidem possit errari materialiter. Præfat. ad Part. 1. N. 8. Et ista quoque Regula explicanda, ne serviat ad fundamentum Quietismi.

11. Ponitur in his Revelationibus hæc Regula: Quando Confessarii & Superiores approbant Revelationes, aut alias gratias, tanquam provenientes à Deo, debet indubitatò credi, eas venire à Deo. P. 2. N. 1179. Hæc Regula sine limitatione posset esse seductoria, maximè tunc, quando ipsimet Confessarii aut Superiores jubent investigari curiosa à Deo, prout sæpius factum in his Revelationibus videtur.

12. B. Virgo dixit: Extinguatur omnis affectus & propensio ad ullam creaturam. Omne humanum solatium est imperfectio. Solum illud solatium admittendum est, quod immittitur à Deo, vel ab angelo. P. 2. N. 1372. Hæc doctrina explicanda, ne sit erronea; neque enim affectus v. g. parentum ad filios exuendus, sed moderandus. Velle rejicere omnem affectum est destruere naturam, & corrigere Creatorem.

13. Maria de Agreda præcipit suis Monialibus, ut, si etiam à Superiore jubeantur extradere Originale hujus Historiæ, tantùm tradant Copiam. Epist. ad Moniales. N. 18. Hoc convenit cum vera obedientia difficiliter.

14. B. Virgo Mariæ de Agreda imputat ad culpam, quotiescunque audito illius nomine non agit gratias pro privilegiis huic Nomini concessis. P. 1. N. 343. Hoc præceptum personale difficulter est observabile; aut forte non intelligenda culpa Theologica.

Propositio 9. Hæ Revelationes continent varias propositiones, quæ etiamsi veræ essent, non videtur decuisse eas his temporibus revelari.

1. Bibliam Vulgatam à mille jam annis in Ecclesia prælegi solitam, & ab ipso Concilio Tridentino pro usu publico unicè præscriptam, condemnare erroris, videtur eam exponere irrisioni hæretico-

ticorum. Si Deus voluisset in hac re unquam interponere authoritatem; potuisset antecedenter, sic dirigendo corda P: ne Bibliam Vulgatam pro usu publico recepissent; aut exsp opportuniora tempora, quibus id fieri potuisset sine hæreti scandalo; aut certè pro instructione Ecclesiæ in re tanti mo uti potuisset instrumento Fide digniori. Jam verò Bibliam tam in his Revelationibus condemnari falsitatis, probatur ex ei anni ab initio mundi usque ad Nativitatem Christi adstruuntur cum tamen in Biblia Vulgata non numerentur ultra 4000 ci P. 2. 476. 1359. P. 3. N. 519.

2. Non videtur decere, Deum mediante muliere definiti terminare controversias Theologicas, præsertim in materiis, qu determinatio non est necessaria ad profectum fidei aut moru ubi in tali instrumento non ponuntur signa indubitata credibi Ratio est, quia aliàs Deus intenderet finem, nempe credulitater dentem, & non ordinaret media idonea credibilitatis. Jam in his Revelationibus multæ determinantur hoc modo Contro Theologicæ v. g. quod Christus nihilominus venisset etiamsi A non peccasset. P. 1. N. 72. 73. 74. Item, quod detur duple sus Litteralis S. Scripturæ. P. 1. N. 7. 157. 160. Item, quod fuerit necessitatus ad condendum mundum & ad ponendam l nationem. P. 1. N. 35. 36. 40. Item, quod Prædestinatio d deat à prævisione bonorum operum. P. 1. N. 47. Item, quo sio Dei intuitiva possit liberè dimitti, prout fecit B. Virgo. N. 686. Item, quod visio Dei intuitiva habeatur per species cr Item, quod cognitiones dœmonum fiant modo discursivo. N. 122. 7. 8. 9. 72. 90. 91. 92. 125. 126. 183. &c.

3. Non videtur decere, Deum revelare ea, quæ cedunt in pensionem veræ Religionis & Ecclesiæ sine speciali fructu au cessitate. Quis autem fructus, aut quæ necessitas revelandi, statuts Ecclesiæ circa medium Sæculi 17 nempe circa annum fuerit omnium pessimus? an non exinde grave nascitur præjudi contra Ecclesiam? immo an non ista favent Abbati San - Cy

qui similia eodem tempore contra Ecclesiam declamabat in Gallia?

4. Non videtur decere, Deum immediatè revelare sine demonstrativis de divinitate revelationis argumentis ea, quæ ex communi persuasione hominum videntur absurda, & à consuetudine constanter à Deo in aliis genuinis Revelationibus observatâ alienissima. Ratio est, quia si Deus immediatè per semetipsum aliquid revelat, ipsius est seligere terminos ad finem idoneos, & omnia media ordinare ad finem intentum, nempe ad stabiliendam fidem & honestatem morum. Ad quid autem serviunt ista? v. g. B. Virgo terræ & elementis gratias agit, quod sibi tamdiu servierint. P. 3. N. 724. An non hæc phrasis poetica? Oratiunculæ SS. Trinitatis, Christi, B. Virginis, angelorum, & dœmonum plerumque alienæ videntur à verosimili. Deo, angelis, Christo, B. Virgini, & dœmonibus tribuuntur actiones statui & conditioni eorum ut videtur incongruæ. v. g. quod angeli custodes B. Virginis prætulerint ubivis in scutulis nomina Matris Dei Litteris invicem implexis? & quod jam tunc cantaverint *Salve Regina* & *Ave Regina*, & *Regina Cœli Lætare* &c. quod dœmones cum Lucifero toties à B. V. fuerint præcipitati in orcum, & semper statim iterum redierint? & quàm multa recensentur miracula superflua ut videtur ad fines à Deo intentos? Horum omnium quæ aliena videntur à consuetudine actionum ac revelationum divinarum, tanta ubique occurrit multitudo in decursu operis, ut abstinere satius sit à citandis locis singulis. Fateor tamen, ubi præcisè agitur de decentia, nos non posse ferre judicium certum circa actiones divinas à priori, quia non possumus perscrutari judicia Dei, fines & principia præstabilita. Forte nunc vult, quod prius noluit, ob alias circumstantias, quas videt novo decreto congruas.

Propositio 10. Hæ Revelationes continent varias propositiones proclives in errorem, nisi cautè explicentur.

 1. Sup-

1. Supponi videtur, dari aliquos homines, qui etiamn
hac vita extra spem salutis & auxilii constituti sunt. P. 1. N. 20.
sterneret viam erroribus Calvinismi & Jansenismi.

2. In toto hoc opere ex instituto videtur stabiliri Dogm
lianum, & Leubnizianum, quod Deus necessitetur ad se com
candum ad extra modo perfectissimo, quo potest; & quod
sitetur ad operandum omne illud, in quo simpliciter reperit
tio melioris, seu *major convenientia.* Hinc infertur, quod
fuerit necessitatus ad producendum Christum, & B. Virgine
P. 1. N. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 191. 192. 208. 209. 21C
213. 520. Per hanc doctrinam aperiretur aditus ad fatum
tilium, & ad absolutam necessitatem Calvini, & ad nudam l
tem à coactione Jansenisticam.

3. Dicitur, quod non solùm B. Virgo à primo momen
Conceptionis, sed etiam Infantes pro Christo occisi jam in
materno habuerint perfectum usum rationis & claram notitia
sterii SS. Trinitatis. P. 1. N. 225. 221. & P. 2. N. 675. 678
assertio si extenderetur ad omnes infantes, placeret Lutheran
asserunt, ab omnibus Infantibus in collatione Baptismi elici actur

4. Asseritur, quod B. Virgo stantibus donis à Deo accept
potuerit peccare. P. 1. N. 322. 473. 474. P. 3. 314. Hoc nis
no sensu explicetur, placeret Jansenistis, qui ob dispositiones
tati extrinsecas etiam in aliis hominibus tollunt libertatem i
rentiæ ad bonum vel malum.

5. Admittitur in B. Virgine visio Dei intuitiva habitua
species ex præcedente visione intuitiva relictas. P. 1. N. 379
nisi explicetur, facile in consequentiam servit Beguardis, in
lio Viennensi condemnatis; & falsis Mysticis.

6. B. Virgo dixit: Qui vovit obedientiam, non habet a
electionem ullius actionis, nisi quàm injungit ille, cui se su
P. 1. N. 443. Hæc doctrina nisi explicetur, videtur contra
mem Theologorum; quia per votum obedientiæ quilibet se
obligat ad ea, quæ sunt conformia suæ Regulæ.

7.

7. B. Virgo dixit: Obedientium peccata Deus non reservat in sua memoria pro die judicii; immo propter sacrificium obedientiæ delet etiam reliqua peccata. P. 1. N. 450. Hæc propositio versatilis, nisi explicetur, placeret Molinosio & falsis Mysticis.

8. Christus, quando suscepit baptismum, simul instituit Sacramentum Baptismi; & tunc etiam petiit à Patre generalem Ectasin pro omnibus illis, qui baptismum suscepturi sunt. P. 2. N. 980. Idipsum si intelligeretur generaliter, docent Lutherani, quod nempe omnes Infantes in susceptione baptismi patiantur quandam speciem Ectasis, in qua eliciunt actualem fidem.

9. Docetur, in homine extingui posse omnes Reliquias peccati originalis, & omnes pravas inclinationes relictas ex fomite. P. 2. N. 1032. Hoc nisi restringatur, videtur erroneum, quia alioquin falsificaretur Scriptura, recognoscens hominem semper tentationibus obnoxium ab intra; quia deest donum illud justitiæ originalis, quo vires inferiores subjiciuntur habitualiter rationi.

10. Si homo non peccasset, non fuisset passus ullam molestiam à creaturis; oppositio creaturarum est pœna peccati originalis. P. 2. N. 18. 19. 20. Superflui humores in mulieribus sunt effectus peccati originalis. P. 2. N. 139. Defatigatio, fames &c. etiam sunt pœna peccati originalis. P. 2. N. 1052. Hæc doctrina non est vera, nisi limitetur, quia ignis utique ussisset propius accedentes non sine dolore.

Propositio 11. Hæ Revelationes multiplicant revelationes, & miracula sine ulla ut videtur necessitate.

1. Deus revelat de verbo ad verbum longissimas quasvis orationes, & allocutiones Dei, angelorum, B. Virginis, hominum, dæmonum; quin appareat ulla necessitas ita distinctè recensendi omnia verba. P. 1. N. 90. 92. 112. 122. 125. 126. 168. 173. 175. 178. 179. 181. 183. 187. 191.

2. Recenset Apparitiones frequentissimas, nec monstratur aliquis effectus, ad quem illæ apparitiones fuerint ordinatæ, tanquam de

de congruo necessarium ad finem. P. 1. 167. 168. 175. 17
183. 201. 207.

3. Adducuntur plurima miracula, aliena prorsus à consi
Dei in casibus non multum dissimilibus, nec apparente ne
ad finem intentum. At verò hoc ipsum principium: *non*
tiplicanda miracula sine necessitate, limitat in B. V. quia do
gratias & miracula in B. Virgine esse admittenda, quot coı
ter possunt dari. P. 1. 210. 211. 213. (191. 192.)

4. In specie dicitur, quod B. Virgo jam habuerit usu
nis in primo momento Conceptionis. P. 1. N. 221. quo
momento destiterit elicere actus virtutum à primo momen
ceptionis. 225. quod jam in utero materno agnoverit my
SS. Trinitatis. 225. & quod jam tunc habuerit scientiam
naturalium. 226.

Exinde jam sequuntur ferme perpetua miracula, quor
rumque nulla ad finem stabilitum videtur necessitas v. g.
utero materno B. Virgo genuflexionem fecerit Deo; quod
stinctè agnoverit omnes creaturas. 227. 228. Remitto L
ad Compendium Revelationum supra positum. Fatendum
nos non agnoscere mensuram judiciorum divinorum. In
nere optima regula: Nihil incredibile, ubi testis idoneus.

Propositio 12. Hæ Revelationes tribuunt I
angelis & dœmonibus modos agendi improb
& absurdos, ut videtur.

1. Tribuunt Deo, angelis, & dœmonibus Discursus
mos; eloquentes quidem, sed indignos majestate Dei, &
tiâ horum spirituum; quamvis enim unicus actus intellectu
luntatis in Deo & angelis (immo & in habentibus Contem
cognitiones v. g. B. Virgine) sit exponibilis per longissimos
sus, utpote comprehensivus omnium causarum, motivorum,
mediorum, effectuum; non tamen consentaneum videtur n
& praxi divinæ, ut aperiat dœmoni totam suam mentem, pa

causas, fines, & effectus suæ voluntatis, & omnes vias suorum consiliorum; prout fit in his discursibus. Sermones Dei, Regum, angelorum, breves sunt. Statuunt Conclusiones ac Decreta suæ voluntatis; rationes aut celant, aut conjiciendas relinquunt sapientibus. *Cor Regis*, inquit Sapiens, *inscrutabile.* Itaque longissimi Discursus, iique plurimi recedunt à dictamine sensûs communis, & eoipsò à verisimilitudine. Hujusmodi Discursuum initia, aut Centones vide P. 1. N. 7. 8. 9. 72. 90. 91. 92. 122. 125. 126. 183.

2. Dicit, Deum celasse dœmoni formationem Adami & Evæ, ne eam impediret. P. 1. N. 137. Ibidem N. 138. dicit, Luciferum suspicasse, Adamum esse Christum, & Evam ejus matrem.

3. Tribuit dœmonibus sæpe ingentem exultationem. P. 1. N. 140.

4. Dicit, propterea Deum tamdiu distulisse Incarnationem, ut multiplicato humano genere haberet populum, cui præesset Christus. P. 1. N. 141. Sed dudum v. g. tempore Davidis, habuisset populum æque numerosum.

5. Inter mille angelos, deputatos B. Virgini pro custodia erant duodecim, qui semper visibiliter B. Virgini prætulerunt Symbola Redemptionis. P. 1. N. 201. & Passionis 207.

6. Tribuuntur tribus personis SS. Trinitatis colloquia, non ordinata ad significandum aut efficiendum aliquid ad extra. P. 1. N. 220. 222.

7. Tribuitur Lucifero, quod in rebus quibusdam, Deo subtrahente species, patiatur defectum memoriæ. P. 2. 323.

Propositio 13. Hæ Revelationes videntur recedere à consuetudine, quam Deus observare solet in concedendis Revelationibus.

1. Deus, quando aliqua revelavit in V. aut N. T. in bonum Ecclesiæ, nunquam rogavit centies, aut millies per multos annos Scriptores Hagiographos, ut revelata scriberent; neque iteravit mandata; sed elegit personas ad nutum obedientes; quia decet, ut ad eas operationes, quæ non adscribuntur homini, sed Deo, quales

sunt Revelationes, assumat instrumenta jam perfecta ac idon
primùm contingenter perficienda. Econtra ad Agredanam
per viginti annos iterat mandatum scribendi hoc Opus, quo
met fatetur esse Opus solius Dei. P. 1. N. 2. 1.

2. Deus in revelandis suis mysteriis V. & N. T. nunqua
est ministerio plurium angelorum, sed usus est ad summum
Agredana autem habuit octo angelos, qui eam juvarent in s
do hoc opere. P. 1. N. 4. Alienum hoc est à divinis mori
in executione rerum supernaturalium, dum recedit ab ordin
ræ, adhibeat plures causas, ac media, quàm pro effectu, a
Significatione publica necesse est.

3. Deus nunquam immediatè per semetipsum revelav
tam multitudinem veritatum particularium non pertinentium
cessariam fundationem Religionis; ne quidem in Pentateucho M
& Prophetis, & Apocalipsi. Alienum enim est à moribus
profundere sua verba sine necessitate. Hìc autem revelatu
quàm unquam fuit revelatum.

Propositio 14. Hæ Revelationes sunt dissimil Revelationibus genuinis, aliunde certis.

1. In Revelationibus aliunde certis non reperitur tanta
tas & redundantia mediorum; quia Deus, sicut in operibu
ræ operatur modo simplicissimo per media uniformia, & p
ma, quæ sufficiunt, ita convenit, ut eodem modo operetur i
ribus gratiæ. Hìc verò Agredanæ revelantur aliqua à Deo;
B. Virgine; alia ab angelis; alia à Deo & angelis simul; alia i
alia in seipsis; alia in luce superiore, alia in speciebus phantasti
P. 1. N. 22. 23. 24. Non sic Prophetæ; non sic Joannes in Apo

2. Aliæ Revelationes certæ dantur de veritatibus nec
aut certè utilibus pro salute animarum, ac decore Religionis.
autem utilitas in multis Revelationibus hujus Operis? v. g.
sit Ordo & prioritas cognitionum & Decretorum in Deo?
N. 32. 33. 34. 35.

3. In his Revelationibus Deus fusissimè explicat ea, quæ sunt tritissima, ac plana in Theologia & Ascesi. Sicut autem non solet edere miracula sine necessitate generali vel personali, ita in Revelationibus non solet profundere lumina circa materias, quarum cognitio facillimè haberi potest per alia media. Sic v. g. explicat Deus, quomodo in visione Dei dentur plura instantia? quomodo scientia Dei, & Decreta sint multiplicia? &c. P. 1. N. 34. 35. 53. 238.

4. In aliis genuinis Revelationibus Deus non solet examinare controversias Theologorum, aut rejicere sententias passim receptas à Theologis; hìc autem rejiciuntur Sententiæ communissimæ inter Theologos; dicitur enim quod Prædestinatio fiat generaliter dependenter à prævisione bonorum operum. P. 1. N. 47. quod Christus venisset, etiamsi Adamus non peccasset P. 1. N. 72. 73.

5. In genuinis Revelationibus Deus non loquitur tam confusè, ut nil certi possit colligi. Id autem fit in his Revelationibus. Sic v. g. dicitur, vixisse Job temporibus NB *his*, id est, temporibus descriptis in Libro Genesis, Exodi, Josue, Judicum. P. 1. N. 152.

Propositio 15. In Ven. Maria de Agreda reperiuntur dispositiones idoneæ ad illusiones phantasticas, aut nonunquam diabolicas.

1. Frequenter se reflectit ad proprias perfectiones, & ad sua dona; idque comparativè ad alios homines quos perfectione superat; & cum respectu ad famam ex suis operibus consecuturam. Hujusmodi autem reflexiones frequentes minus necessariæ quibus sæpe non carent personæ etiam sanctæ, sunt primus gradus Superbiæ, ut fuerunt in Lucifero detinente se inordinatè in consideratione suarum perfectionum, & in Pharisæo, referente Deo gratias, quod non esset sicut cæteri hominum; aut certè sunt propinqua ad Superbiam, adeoque etiam ad illusiones diabolicas dispositio. Part. 1. Num. 1. 2. 8.

2. Fuit phantasiæ debilis, facilis in impressionum receptione, & tenacissimæ in earum conservatione. Id constat ex variis indiciis.

Sic enim fatetur, se agitatam fuisse perpetuis timoribus & anxi
bus, ne forte esset in malo statu, & ne forte illusa esset in su
sionibus, quamvis luce & ratione superiore agnoscere se credi
hos timores esse imprudentes. De his timoribus, qui, ut alib
citur, statim iterum redierunt post iteratas discussiones, memini
N. 2. 5. Idem patet ex ejus Vita, & ex ejus Proëmiis ad
Partes sui libri.

3. Videtur tenax proprii judicii. Hujus signum est, quod
obedierit Deo, B. Virgini, & Confessariis sæpissimè, & per anno
me viginti eam ad conscribendam hanc historiam seriò cohort
bus, quamvis fateatur, se fuisse certam ex effectibus, revelatione
esse divinas. P. 1. N. 2. Idem patet ex ejus Vita, & ex ejus Proë

4. Desideravit & petiit habere Revelationes. P. 1. N. 4. 5. 51
73. 33. 352. 376. 242. P. 2. N. 138. 311. 298. 476. 477. 478.

5. Ejus visiones fuerunt pleræque imaginariæ seu phanta
id est, cum repræsentatione aliqua corporea, quæ juxta Doct
sunt magis subjectæ illusionibus, præsertim si ejusmodi repræse
tiones sint frequentes, & sic fiant habituales. P. 1. N. 5. 6. 7. 12. 13

6. Allocutiones, quibus Deus, B. Virgo, & angeli alloquu
Agredanam, sunt valde idoneæ ad ingenerandas frequentes co
tiones de propria excellentia, & affectiones superbiæ. P. 1. N.

Propositio 16. Regulæ, quas ipsamet Ven. Ma
de Agreda pro discretione Revelationum posuit,
dentur has Revelationes accusare. Id probatur. Reg
quas ipsa posuit, sunt sequentes.

Regula 1. Nihil est requirendum à Deo ex vana curiosit
P. 2. N. 551. Atqui multæ harum Revelationum fuerunt à I
postulatæ, quin ulla videatur earum necessitas, aut notabilis util
pro bono Religionis aut animarum. Sic enim petiit à Deo sibi
velari. Primò. Quem locum in Decretis divinis habuerit Chri
& B. Virgo? P. 1. N. 33. Secundò. Utrum Christus venisset, si
dam non peccasset? P. 1. N. 72. Tertiò. An ab Orbe condito

que ad Christi Nativitatem fluxerint quatuor; an verò quinque annorum millia? P. 2. N. 138. Quartò. An domus Zachariæ steterit Jerosolimis? an in Hebron? an in alia Civitate, quæ nominabatur Juda? P. 2. N. 311. Quintò. Ob quam causam B. Virgo tot miracula patraverit circa Joannem B? P. 2. N. 298. Sextò. An B. Virgo passa fuerit incommoditates naturæ in infantia? P. 1. N. 352. Septimò. Quales fuerint circumstantiæ Nativitatis Christi? an fuerit natus sine sordibus & sine secundinis? P. 2. 476. 478. 477. Octavò. Agredana petiit multas alias visiones. P. 1. 376.

Regula 2. Miracula debent esse rara, ac solùm contingere in casu necessitatis. P. 2. N. 617. & 625. Atqui hæ Revelationes multiplicant miracula innumera ut videtur sine necessitate, ut patet ex decursu totius historiæ, & ex singulis fermè foliis; maximè à N. 617. 625.

Regula 3. Revelationes ad fines, quos Ecclesia exigit, semper ordinantur à Deo in pondere & mensura. P. 1. N. 612. Atqui in his Revelationibus tanta videtur profusio, ut non mensurentur ullo necessitatis limite; sed concedantur illimitatè pro capacitate subjecti etiam in bonum privatum cujuslibet animæ, tanquam medium de se ordinatum ad infundenda lumina. P. 1. N. 614. 615.

Regula 4. In Revelationibus, & motibus internis possunt simul concurrere principia naturalia, & supernaturalia; Deus & diabolus, divina inspiratio, & falsa recipientis interpretatio. Ita habetur. P. 1. N. 75. P. 2. N. 1308. P. 1. N. 24. Sic enim asserit, Doctores quandoque recipere lumina supernaturalia in ordine ad aliquam veritatem, quæ tamen ob varia eorum præjudicia & inclinationem pariant diversas opiniones. Sic docet, Pilatum ad procurandam liberationem Christi simul fuisse motum à Deo, & diabolo, immo fortius à diabolo. P. 2. 1306. & 1308. Sic etiam fatetur, in his Revelationibus sibi quandoque tantum datam fuisse intelligentiam, pro cujus explicatione dum necessum habet, verba sumere ex seipsa se posse errare. P. 1. N. 24. Hinc fatetur, in ejusmodi casibus se consuluisse suum Patrem spiritualem. Hoc er-

go principiô positô in hujusmodi Revelationibus per rerum
gentiam, quales sunt magna hujus operis pars, non habetur ce
aut certum veri Criterium ex divinitate doctrinæ, quam co

Regula 5. Mos dœmonum est, proponere veritates
minum captu optimas, ut immisceant falsitates. Part. 3.
Itaque ex optimis doctrinis hujus Operis non habetur argu
certum pro ejus divinitate; immo, quo opus est præstantiu
genere, eo plus lucratur dœmon, si ei immisceat aliquas
cujusdam momenti. Quod si hoc opus non habet pro se a
ta divinitatis moraliter certa, & ex opposito contra illud
præsumptiones deceptionis violentæ, quis conferat fidem

Regula 6. Ex tribus signis habetur certum judicium
Revelatio sit à Deo. Primò. Ex ipsa natura lucis, in qua r
lata cognoscitur. Secundò. Ex submissione judicii, ac ob
erga Directores suos spirituales ac Superiores. P. 1. N. 15.
18. 19. P. 2. N. 679. & P. 3. N. 791. & P. 1. N. 641. Te
bonis effectibus quos in anima relinquunt, videlicet ex
ferventibus ad virtutes. P. 1. N. 641. Hæc omnia indicia
libilia, aut certè non applicabilia in his Revelationibus.
nim attinet illam lucem, ea non est ipse Deus, ut fatet
N. 12. 13. 14. & sequentibus, adeoque potest dœmon illa
ri per similitudinem, maximè cum plurimæ, si non pleræ
Revelationes, sint imaginariæ & phantasticæ, ut patet ex
operis. Nec videtur, quod ipsa dicit; P. 1. N. 2, visione
phantasia esse raras; contrarium loquitur res ipsa in omni
me foliis. Dein, si fuisset adeo certa de hac luce infallib
timuisset toto vitæ tempore de illusionibus Diabolicis, ut
ejus vita §. 15. & ex tribus Præfationibus constat; neque
xiè sua opera subjecisset correctioni Doctorum, ut fecit P
& P. 3. N. 791. neque fuissent multa correcta ex ejus prim
ptione, prout tamen fuisse correcta colligitur ex Præfa
Part. 1. Num. 15. & ex Vita illius §. 32. Quod attinet s
nem ad suos Confessarios & Superiores, inprimis illis p

fermè annos non paruit; nec acquievit eorum mandato, nisi post iteratas visiones, ut proin potius crediderit novis visionibus, quàm suis Confessariis; dein verò hi non sunt certa regula, constat, scatuisse Germaniam ejusmodi Visionariis illusis quamvis cùm approbatione Confessariorum. Dein habuisset signum clarum dubitandi de bona directione Confessariorum, & inquirendi melius; maximè cum unus Confessarius constanter contradixerit, ut patet ex ejus Vita §. 32. & reliqui Superiores ac Confessarii ipsi mandaverint petere à Deo varias revelationes, ut patet ex P. 2. N. 679. quod facile potuisset advertere, esse tentationem Dei; & eoipso esse obnoxium illusioni. Denique pii motus ad exercitium virtutum potest esse simul à Deo, & simul à dœmone ex diverso fine, prout fuit in Pilato sollicitudo liberandi Christum, ipsamet id sic contestante. P. 2. N. 1306. & 1308. Itaque dum non reperitur in his Revelationibus certum Criterium de earum divinitate, & ex opposito stent argumenta moraliter certa, prudentiæ est, assensum usque ad judicium supremi tribunalis Ecclesiæ suspendere.

Regula 7. Si in visionibus corporalibus statim exigitur fides sine ulteriori examine, eoipso est signum, quod sint à dœmone. P. 1. N. 640. Atqui hæc fides ut videtur fuit exigita ab ipsa sæpius; nam quamvis aliquando fuerit remissa ad judicium Confessarii v. g. P. 1. 641. id tamen non est factum aliis iteratis vicibus.

Propositio 17. Hæc Revelationes contradicunt Revelationibus aliarum fœminarum æquè fide dignis ac sunt istæ. Ergo sunt dubiæ. Adeoque ut dubiæ cedere debent præjudiciis hucusque adductis moraliter certis.

1. In his Revelationibus dicitur; B. Virginem & S. Josephum, quando proficiscebantur in Bethlehem nec habuisse famulum, nec ancillam. P. 2. N. 423. 457. 472. 473. Econtra in Revelationibus Beatæ Veronicæ de Binasco L. 4. N. 3. apud Bollandum 13. die Januarii dicitur, eos in comitatu habuisse ancillam & famulum. Sic habet: *Assistebat B. Virgini Joseph vir ejus, habens ancillam comitem, Virginis gravidæ gratia, famulumque bovem deducentem.* 2. In

meon jam prius in templo existens exspectaverit advenientem B. Virginem. Similiter in Revelationibus S. Franciscæ Romanæ Vis. 18. Num. 47. dicitur: quod Simeon Pontificaliter indutus cum duobus ministris iverit B. Virgini obviam usque ad portam Templi. Ibi dicitur, quod B. Virgo obtulerit par turturum. P. 2. N. 599. hic autem dicitur, quod obtulerit par turturum & duos pullos columbarum.

7. In his Revelationibus dicitur, B. Virginem in Ægyptum non habuisse alium comitatum, nisi Josephi. P. 2. N. 514. 520. &c. Econtra in Revelationibus B. Veronicæ dicitur N. 13. *Accepit Joseph tres ancillas comites, deducens bovem cum tribus asellis, quos servi quidam dirigebant.*

8. In his Revelationibus dicitur, quod toga B. Virginis fuerit grisei seu cinerei coloris, ut gestant Moniales S. Claræ; Toga autem Christi fuerit coloris medii inter colorem violaceum & argenteum. P. 1. N. 400. P. 2. N. 687. Econtra in Revelationibus B. Veronicæ dicitur N. 19. quod vestimenta tam pueri JESU, quàm B. Virginis fuerint cærulei coloris.

9. In his Revelationibus dicitur, quod Christus nec in flagellatione, nec in crucifixione potuerit exui Semicinctio, quod gestabat. P. 2. N. 1379. Sed in Revelationibus B. Veronicæ dicitur N. 33. quod B. Virgo ad tegendam filii nuditatem ei e capite suum velamen projecerit.

10. In his Revelationibus dicitur, S. Josephum fuisse in antro præsentem in actuali partu B. Virginis. P. 2. N. 472. S. Birgitta in suis Revelationibus L. 7. C. 21. dicit oppositum; sic enim habet: *Senex ille* (S. Josephus) *ligatis bove & asino ad præsepe exivit extra, & portavit ad Virginem candelam accensam, fixitque eam in muro, & exivit extra, ne partui personaliter interesset.*

11. In his Revelationibus dicitur, Secundinas mansisse in utero B. Virginis. P. 2. N. 479. Econtra S. Birgitta L. CC. dicit, Secundinas cum Christo venisse in mundum. *Vidi,* inquit, *etiam pellem Secundinam jacentem prope eum involutam.*

12. In his Revelationibus dicitur, q
tione habuerit velamen; & quod fuerit e
N. 1337. 1338. Econtra in Revelationib
N. 7. dicitur: *Personaliter se vestibus exu*
columnam applicuit. Alligatus autem
ti habebat, sed sicut natus est, sic stabat,
tiam nuditatis suæ. Idem repetitur L. 1.
L. Revelat. Extravag. C. 51.

13. In his Revelationibus dicitur, c
xione fuerit exutus à carnificibus, & quc
dutus suo proprio semicinctio, quo sem
N. 1378. 1379. Econtra in Revelatior
N. 9. dicitur, quod Christus seipsum exuer
lumine alieno. Sic habet: *Filius meus e*
bus suis. Stante autem filio meo sicut nat
nus tunc accurrens apportavit sibi velame
mè velabat verenda sua.

14. In his Revelationibus dicitur, I
stum, quando ducebatur ad Pilatum & ad
Pilati ante flagellationem. P. 2. N. 1300.
contra in Revelationibus S. Birgittæ L. 4. C.
go ab initio passionis filium non amplius v
tionem. *Imminente*, inquit B. Virgo, *passi*
abstractus est, nec eum amplius vidi, donec ea

15. In his Revelationibus dicitur, C
tantum tribus clavis; & fuisse tantum tria
dem fuisse impositum alteri. P. 2. N. 138
velationibus S. Birgittæ dicitur: Christum
clavis. L. 4. C. 70. *Pervento*, inquit B. Vi
nis ecce malleus & quatuor clavi acuti in
des ad foramina sua distenduntur, & duol

16. In his Revelationibus dicitur, q
crucifixionem fuerit à carnificibus Christo ii

sa. P. 2. 1378. Econtra in Revelationibus S. Birgittæ dicitur, quod Carnifices ante crucifixionem detraxerint coronam spineam ex ejus capite, ac demum post crucifixionem in caput illam reposuerint. L. 7. C. 15. N. 2.

17. In his Revelationibus dicitur, quod B. Virgo in Ægyptum fugiens tenuerit viam secus mare. P. 2. N. 625. Econtra in Revelationibus B. Angelæ de Fulginio dicitur, quod tenuerit viam per desertum, per quod per 40 annos transierunt Israelitæ, quod erat trans Jordanem. Bollandus in ejus Vita 4. Januarii C. 16.

18. In his Revelationibus dicitur, quod tres Reges in diversis regionibus constituti observaverint stellam. P. 2. N. 555. Econtra in Revelationibus S. Franciscæ Romanæ Visione 46. dicitur, quod simul in aliquo monte constituti stellam observaverint; sic enim habet: *Steterunt simul cum aliis spectatoribus in orientali monte, ut viderent signum novæ stellæ. Nam priusquam viderant stellam, fuerunt jam illuminati in suis mentibus, quod Redemptor jam sit natus; & descendentibus illis de monte apparuit eis stella.*

19. In his Revelationibus dicitur, quod S. Magdalena post apparitionem angelorum iverit ad Petrum & Joannem, eosque ad Sepulchrum Domini adduxerit; ac quod dein primùm Christus illi apparuerit. P. 2. N. 1480. 1481. Econtra in Revelationibus S. Franciscæ Romanæ Visione 51. dicitur: quod Magdalena post apparitionem Christi sibi factam iverit ad Apostolos, & tunc primùm adduxerit Petrum & Joannem ad Sepulchrum.

20. In his Revelationibus dicitur, quod B. Virgo simul cum filio in Ascensione abierit in cœlum, quamvis per replicationem simul manserit in terra. P. 2. N. 1512. Econtra in Revelationibus S. Magdalenæ de Pazzis dicitur, quod B. Virgo non simul abierit cum Filio in cœlum. Dicitur enim C. 6. Num. 213. *O Verbum, tu relinquis Mariam separatam à te quoad corpus.* Et Num. 217. *Nos autem, o Maria, in terra manemus.* Idem habetur in altera Vita. C. 21. N. 229. & 230. apud Bolland. 25. Maij.

21. In his Revelationibus dicitur, Christum præ horrore pe-

tiisse, ut non pateretur pro damnandis; & hunc esse sensu rum verborum: *Transfer à me calicem* N. 12/3. 1214. Part contra S. Catharina Senensis, ut habetur in ejus Vita C. 8. N intellexit; hunc esse sensum, quod præ desiderio patiendi iis petierit accelerationem.

Propositio 18. **Revelationes Ven. Mariæ de da non habent certa indicia revelationum d rum, sed potius signa de illusione suspecta.** Id s tibus argumentis evinco.

Argumentum 1. Maria de Agreda asserit, totum hunc lationum librum fuisse totaliter approbatum à Deo; Erg ex præcedentibus propositionibus videatur moraliter certu hoc libro contineri illusiones phantasiæ, clarum est, eam in paritione, qua Deus librum approbavit, fuisse illusam à ph aut à dœmone. Quod si una apparitio, quam illa pro ve habuit, adscribenda est illusioni, est eadem ratio pro cæteris. Num. 1. & 9. Epistola ad Moniales. Num. 15.

Argumentum 2. Inter signa indubitata, quod aliqua R tio sit à Deo, à S. Theresia & aliis ponitur, quod causet in effectum supernaturalem constantem, v. g. liberationem aliqua petuam à quodam genere tentationis aliàs frequentis. At his Revelationibus non habetur effectus constans. Quamvi Ven. Maria de Agreda dicat, se quandoque sensisse extraordi fervorem ad virtutes; non tamen is fuit constans; & tim quem habuit, ne revelationes hæ essent illusiones, semper P. 1. N. 2. Præfationes, & Vita.

Argumentum 3. Agredana fundat suam certitudinem tionum in quadam notitia experimentali illius lucis, quam sens N. 12. 13. 14. 15. 16. 17. Verùm, cum eodem loco fateatur intercessisse visionem phantasticam de quodam Speculo, & xione lucis ex Speculo, manifestum est, etiam illam lucem p re ad objectum phantasiæ, adeoque eam posse produci à caus

ta. Immo ex effectu satis desumitur, eam lucem à Deo non fuisse; quæ enim à Deo est, relinquit in intellectu species constanter suasivas de veritate objecti, & exclusivas omnis formidinis de opposito. Hæc autem exclusio in Agredana locum non habuit, cum fuerit agitata perpetuis anxietatibus, ne forte esset illusa, ut patet ex ejus Vita. Itaque, cum alia indicia certa ostendi non possint, etiam hucusque fuerit ostensum, quod econtra in Agredana reperiantur dispositiones idoneæ ad illusiones phantasticas, & Ipsæ Regulæ, quas ipsamet pro discretione Revelationum posuit, has Revelationes accusent, & Revelationes sint dissimillimæ aliis Revelationibus aliunde certis; laborent quoque gravissimis contra se præjudiciis hucusque adductis; prudentiæ est, eas non vendere populo tanquam indubias, sed suspendere judicium usque ad sententiam supremi Tribunalis Ecclesiæ.

Argumentum 4. Signa, quæ in Agredana reperiuntur, à Doctoribus partim habentur pro incertis, partim pro suspectis. Ergo revera in his revelationibus non habentur signa certa, sed suspecta. *Antecedens* probo ex applicatione Regularum, à Doctoribus stabilitarum. Inter has est

Regula 1. Eoipso, quod Revelatio sit alicujus fœminæ, non est recipienda sine indiciis aliunde certis. Gravina Part. 2. L. 1. C. 2. Assert. 3. Atqui in Revelationibus Agredanis non sunt indicia aliunde certa, ut constat ex Proposit. 18. & ex eo, quia nulli effectus supernaturales in contestationem harum Revelationum ostendi possunt.

Regula 2. Idem dicendum de Revelationibus earum personarum, quæ sunt naturæ immoderatè melancholicæ. Idem L. CC. V. Reg. 4. Cum ergo ex Vita Mariæ de Agreda constet, eam fuisse melancholicam immodicè, utpote agitatam perpetuis vanis, ut ipsamet credit, anxietatibus ac timoribus, non sunt recipiendæ ejus Revelationes sine argumentis certis in particulari.

Regula 3. Si persona deprehendatur præsumptuosa, confidens in suis meritis & viribus, ita ut è cœlo exspectet Revelationes, & angelicas instructiones, non est illis credendum. Idem L. CC. Cum

ergo ex Propos. 15. constet, quod Maria de Agreda sæpe à D
tierit Revelationes, non erit illi credendum.

Regula 4. Personæ Visionariæ, si non habeant radicatan dam humilitatem, suspectæ sunto. Porro solida humilitas no sistit in protestatione verborum, dum se indignissimos iis fav & maximos peccatores pronuntiant, sed dum seriò abscondi res quærunt & famam fugiunt. Idem L. CC. Atqui Maria de da direxit suas Revelationes ad Instructionem suarum & omni liarum Monialium, immo ad directionem totius Ecclesiæ, ut ex Proposit. 5. Art. 1. N. 3.4. & ex Vita, & ex Proëmiis, & e stola ad Moniales, & ex initio Operis.

Regula 5. Visiones personarum, quæ in via spirituali tyrones sunt, pro suspectis haberi debent. Idem L. CC. Atqui de Agreda incepit habere Revelationes ac Ectases jam anno æta vigesimo quinto.

Regula 6. Si persona revelationes optet & affectet, aut tas passim communicet & evulget, suspectæ sunto. Idem L. Atqui Maria de Agreda permisit descriptionem suarum Revelati sic ut post earundem concremationem nihilominus superfuerit plar; aliam Copiam misit Regi Hispaniæ, quem & dirigere pit in suo regimine.

Regula 7. Si persona deprehendatur jam aliàs fuisse illusa mone, omnes reliquæ visiones suspectæ sunto. Idem L. CC. Regula videtur extendenda ad casum, quo persona jam ali deprehensa illusa à phantasia.

Regula 8. Omne quod in Revelationibus privatis disco moribus, consuetudinibus, & præceptis Ecclesiæ, rejiciendu Idem L. CC.

Regula 9. Si per Revelationes privatas introducatur aliqui dus vivendi etiam sub specie sanctitatis quem populus Dei s non consuevit, ut suspectus vitari debet. Idem L. CC.

Jam verò quod in his Revelationibus saltem aliquoties riantur illusiones phantasiæ, & quod introducantur novæ opi

hactenus non consuetæ in Ecclesia, ex prioribus colligitur. Quamvis fatendum, aliquando etiam revelari nova, dum statim judicio Ecclesiæ subjiciuntur, & approbantur, prout circa festum Corporis Christi contigit.

Regula 10. Revelationes, quæ incitant ad particularem opinionem sequendam, quam nec Scriptura, nec traditio, nec Patres, nec Scholastica doctrina commendant, sed solius asserentis novitio placito venditatur, rejiciendæ sunt. Idem L. CC. Atqui in Revelationibus Agredanis multa continentur contra opiniones Theologorum communes, aut ignota antiquitati, ut patet ex Propos. 5. & 4.

Regula 11. Quando Revelationes personarum etiam sanctarum invicem pugnant, ambæ pro suspectis & dubiis habendæ sunt. Idem L. CC. Atqui id fieri circa Revelationes Agredanas, patet ex Propos. 17.

Regula 12. Revelationes circa quæstiones Philosophicas, Theologicas, aut Historicas suspectæ sint. Idem L. CC. Atqui id fieri in Revelationibus Agredanis, patet ex Propos. 1. 2. 3. 4.

Regula 13. Revelationes, quæ non congruunt divinæ Sapientiæ, recipiendæ non sunt. Idem L. CC. In hoc peccare Revelationes Agredanas, videtur ex Propos. 6. 11. 12. 13.

Regula 14. Revelationes, quarum objecta sunt curiosa aut inutilia, recipiendæ non sunt. Idem L. CC. Atqui ejusmodi inutilibus scatere Revelationes Agredanas, patet ex earum Compendio.

Regula 15. Ipsa multiplicitas Revelationum eidem personæ facta suspecta fit. Idem L. CC. Atqui Revelationes Agredanæ copiosiores sunt, quàm omnes aliæ, ipsis etiam Scriptoribus Hagiographis factæ.

Regula 16. Sanctitas personæ non tollit periculum, aut suspicionem de illusione dœmonum; immo majus est de illusione periculum in Sanctis, quàm non Sanctis. Card. Bona de Discret. Spirit. C. 1. N. 1. Discretio Spirituum consistit in peculiari motione Spiritus Sancti ad discernendum inter varios motus, à quo Spiritu proveniant. Ibid. C. 2. N. 2. Discretio Spirituum est gratia gratis data; adeoque Sanctitas personæ non est argumentum, quod polleat discretione spirituum in se vel in aliis. Ibid. Donum discretionis spirituum

rituum non infunditur per modum habitus permanentis, : modum motionis transeuntis; adeoque ex eo, quod aliqui probentur habuisse donum hujus discretionis, non sequitur illud semper habuerint. Ibid. N. 3. Igitur Sanctitas Ven. de Agreda, non est signum certum, quod potuerit distingı ter revelationes veras & falsas.

Regula 17. Discretio Spirituum regulariter non reperi in iis qui humiles corde sunt, & variis tentationibus diutissir bati. Ib. N. 4. Ergo authoritas eorum, qui has Revelatioı probarunt, non prævalere debet aliis præsumptionibus dir contrarium; quia de valore talium præsumptionum ex ipsa ea spectione constat; de dispositione autem ac idoneitate illorum rum in hac materia ex eorum præcise scientia in Theologic stare non potest.

Regula 18. Diabolus ab initio affert securitatem, in fi fidentiam, & dubietatem, ac perplexitatem. Henricus ab ria de Discret. Spirit. C. 4. Atqui Maria de Agreda fatetur totâ vitâ fuisse anxiatam perpetuis timoribus, an ducatur bo ritu, ut patet ex ejus Vita.

Regula 19. Non est credendum, Revelationes esse ‹ quando versantur circa objecta, quorum cognitio aliter hab est, quàm ex Revelatione; aut quæ non est necessaria. H de Hassia de Discret. Spirit. C. 4. Atqui Revelationes Ag magna sui parte versantur circa objecta, quorum cognitio pas beri potest ex Theologis Ascetis, aut Interpretibus Scripturæ, storicis. Legantur Commonitiones B. Virginis ad Mariam d da, & patebit, in iis nihil aliud ferme contineri, quàm doctri sim in Ascetis obvias. Sic & explicatio terminorum circa o Decretorum divinorum utique reperitur in Theologis. P. 1. N.

Regula 20. Etiamsi Deus in visione intelligatur absqu phantasmate & specie rerum sensibilium, non eoipso habetur signum, quod illa visio sit supernaturalis. Cardin. de Lau Orat. Opusc. 2. C. 11. Itaque etiamsi Maria de Agreda P. 1

dicat, se habuisse paucas visiones imaginarias, non eoipso habet certum signum, quod reliquæ visiones non sint à phantasia.

Regula 21. Etiam Contemplationis acquisitæ effectus sunt affectiones sanctæ, adeoque ex his effectibus non habetur argumentum, quod contemplatio aut visio sit supernaturalis. Idem Opusc. 5. C. 4. Ergo Agredana ex eo, quod dicat, se expertam esse miram promptitudinem ad virtutes post Revelationes, non habet certum signum de supernaturalitate suarum Revelationum.

Regula 22. Potest contemplatio esse tam vehemens, ut quis patiatur naturalem Ectasin seu alienationem à sensibus. Idem Opusc. 5. C. 6. Idem ergo applicetur ad Agredanam.

Regula 23. Etiam in ea Ectasi, quæ provenit ex movente Deo, & ex speciali gratia divina, potest intervenire visio propriæ phantasiæ, adeoque erronea. Idem L. CC.

Regula 24. Visiones & Revelationes etiam quæ apparent bonæ, sæpe sunt à dœmone, nec facile discerni possunt absque speciali illustratione divina, & sine dono discretionis spirituum. Idem in Tom. 3. de Gratia Disp. 19. Art. 10.

Regula 25. Etiamsi is, qui apparet, ad spiritualia incitet, immo etiam cum eo, cui apparet, illa efficiat, ut si Litanias, Officium &c. recitet, non est certum signum, visionem non esse à dœmone. Idem L. CC. Disput. 20. Art. 19. N. 854.

Regula 26. Vita Christiana non debet unquam in ullo homine dirigi ex Revelationibus. Lud. de Leone in Dissert. prælim. ad Opera Theresiæ. Ergo cum sæpius in his Revelationibus præcipiatur, ut vita non tantum Monialium sed & omnium Christianorum dirigatur juxta has Revelationes, ut ostensum est Propos. 5. non videtur hoc præceptum rationabile; ergo nec à Deo.

Regula 27. In mulieribus dantur dispositiones ad Ectases & raptus naturales. Sybille. Quæst. 5.

Regula 28. Revelationes mulierum Christo verè devotarum, ut puta Birgittæ, Catharinæ Senensis, & similium, nec debent ha-

beri pro indubitanter veris, nec tanquam à Spiritu Sancto ec
ceptandæ sunt vel prædicandæ. Idem L. CC. ex Henrico de

Regula 29. Si revelationes diversæ ad invicem opponantur,
suspendendæ. Castaldo de Potest. Angel. Tom. 1. Dist. 1. Q. 1

Regula 30. Revelationes fœminarum inprimis suspectæ
Idem Art. 5. Controv. 5.

Regula 31. Etiam in ipsis colloquiis cum Deo habitis ac ve
velationibus potest dœmon quandoque immiscere falsa. Idem

Regula 32. Personæ verè illuminatæ nullas aut raras
habere visiones, raptus, ac revelationes. Rusbrochius de
L. 2. C. 25. Cur ergo tot in Agredana?

Regula 33. Si quando ambiguitas in anima prophetæ re
aut divina revelatio non est, aut saltem non pura & impermi
vel phantasmatibus, vel rationi naturali permixta. Franc. Pi
fide. Theor. 9. Atqui Agredana fatetur, se semper anxiatam
an sua Revelatio sit divina, ut patet ex ejus Vita & ex Pr
Hanc Regulam præ omnibus aliis attrendendam esse censeo in
velationibus, quatenus dicit ejusmodi revelationes esse mixt

Regula 34. Quando dubium est, an revelatio personæ exin
sa sit, an vera, suspendendum est judicium. Idem L. CC. The

Regula 35. Revelationes de objectis curiosis tanquam
ctæ & dubiæ habeantur. Idem de Prænot. L. 8. C. 5.

Regula 36. Revelationes personarum, in quibus dep
duntur causæ propinquæ fraudum, aut illusionum, pro suspe
beantur. Idem Prænot. L. 9. C. 2.

Regula 37. Revelationes, quæ non manifestè propriar
communem utilitatem præferunt, vel rejiciendæ vel severio
mini subjiciendæ sunt. Idem L. CC. C. 5.

Regula 38. Revelationes, cum & ipsæ sint miracula, no
admittendæ sine sufficienti necessitate aut fundamento. Ca
de Alassio. de Potest. Angel. T. 1. Dist. 1. Art. 5.

Hæ omnes Regulæ si applicentur ad revelationes Agre
patebit, in iis non reperiri signa veræ revelationis certa.

Conclusio
De Revelationibus Mariæ de Agreda.

Ex hucusque demonstratis ad minimum sequitur, Revelationes Mariæ de Agreda esse dubias. Exinde autem duo infero. Primò, quod videantur falsæ. Ratio est, quia Deus in his revelationibus P. 1. N. 9. dicitur præcepisse, ut habeantur pro *certa veritate*. Hoc si verum esset, præordinasset utique media & argumenta, ex quibus potuisset prudenter ea certitudo stabiliri. Imprudentis enim est, exigere assensum certum, & non providere de argumentis certis. Cum ergo non præordinaverit argumenta certa, sed consideratis omnibus revelationes reliquerit in statu dubio, falsum videtur, Deum præcepisse, ut hæ revelationes habeantur pro certa veritate. Alterum est, has revelationes eoipso quod sint dubiæ, non esse promulgandas aut permittendas populo ut indubias. Ratio est, quia non est honorificum Ecclesiæ, pascere fideles ejusmodi doctrinis fallibilibus; nec saluti animarum proficuum, si pretiosi temporis talentum collocent in ruminandis principiis incertis, attentione neglecta ad veritates Evangelicas; aliaque inconcussa Patrum dogmata. Accedit, quod hæc dubia versentur in re nimis magni momenti, ubi agitur de innovatione in materia fidei & morum, prout ostensum est Propos. 4. 5. 6. 8. In re autem tanta absolutè nunquam periclitandum est, dum ad salutem nobis sufficiunt & abundant certa, tutaque media.

Verum hæc omnia scripta sint tantùm animô difficultates insinuandi, ut qui ejusmodi Revelationes legunt, aut commendant, cauti sint, nec invehant in mentes fidelium præjudicia ante sententiam Romanam Supremi Judicis, cujus & judicio hæc mea aliaque omnia Scripta subjicio. Ipsius autem Ven. Mariæ sanctis moribus nil derogatum cupio, cum nec sancti à levibus subin defectibus & illusionibus immunes sint.

O. A. M. D. G.

ERRATA.

Prior numerus denotat folium, posterior lineam

Parte 2. 4. 1. *tamen*. tam. 22. 17. *misera*. miseria. 54. 15. *Ganime* Ganimedem. 59. 16. *accidit*. accedit. 60. 24. *Apolloninem*. Apolli 69. 17. *quod ratam*. quadratam. 73. 27. *quod*. quoad. 88. 10. *exaudi* exaudiamur. 104. 31. *decet*. dedecet. 133. 28. *vis in*. vis? in. 158. 15 *ferentur*. offerrentur. 161. 12. *proponat*. proponant. 212. 14. *Corallam*. rollam. 216. 1. *diffulsa*. divulsa. 218. 22. *finem*. fine. 227. 11. *diffic* difficultates. 247. 11. *docui*. docuit. 264. 24. *tres*. ter. 290. 26. *prox* proximum. 297. 22. *fascum*. fuscum. 300. 13. *est*. &. 342. 10. *ca* canabe. 343. 5. *Hinc*. Hinc eam. 355. 12. *Sic*. Si. 367. 8. *Tenicia*. Ph ciam. 370. 6. *Eccon*. Ænon. 439. 7. *istra*. ista.

